

Giới thiệu Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt

Con người sống giữa thế giới này đôi lúc khoác lên mình một chiếc mặt nạ, là chiếc mặt nạ vui cười giữa chốn nhân gian. Vẫn là nỗi buồn đó nhưng được giấu kín sau khóe miêng, là nước mắt đó nhưng chôn chặt trên bờ mi. Đây chính là tâm sự của nhân vật nữ chính trong truyện Y hương Tấn ảnh. Cô là nàng dạ oanh khoác lên mình chiếc áo cầu kì khi đêm xuống, có thể mọi người không ai biết nhưng cô chính là người con gái khuynh thành tuyệt thế, mỹ nhân làm các bậc anh tài trong chốn chính sự phải lung lay. Người ta nói “Anh hùng khó qua ải mỹ nhân” Cô chính là cửa ải khó khăn nhất mà mọi người phải đồ gục. Cô còn có một thân phận khác là cô gái văn thư bình thường, giản dị khi thóa bỏ lớp hóa trang. Cũng như bao cô gái khác, cô rồi cũng yêu, gặp anh và lao vào tình yêu say đắm, anh cũng đã biết được thân phận của cô nhưng với chức vụ hiện tại của anh, có hay không cô có thể cùng anh viết nên truyện tình cảm động lòng người giữa thời loạn lạc. Có hay không một thiên tình sử chạm lòng người. Cùng theo dõi truyện Dân quốc đặc sắc được dựng nên dưới ngòi bút của tác giả Mị Ngữ Già, chuyện tình quân dân thấm thiết, chuyện tình yêu làm ta phải nao lòng.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Minh Châu Bị Vùi Lấp

“Trên đường Tân Hoa có hơn hai trăm học sinh biểu tình, lão Dịch cùng Tiểu Bắc đi một chuyến đi!”

“Bản thảo vụ công nhân đình công còn chưa tới sao, giục nữa đi giục nữa đi, hạn nộp bản thảo tối đa đến không giờ mười lăm thôi đấy!”

“Tiểu Trình bài xã luận đã tốt chưa?”

“Nếu mà bản thảo tình hình chính trị đương thời không kịp, đành dùng bài nhận xét của nước ngoài vậy, Niệm Khanh mau dịch hai cái bản thảo ấy đi!”

Sắp tới bảy giờ, trong hai tầng trụ sở tòa soạn vẫn nhộn nhạo vội vội vàng vàng như cũ, đèn đuốc sáng trưng tiếng máy đánh chữ lách tách đồng loạt vang lên, bản thảo hồng vút tán loạn đầy đất, người người ra vào vào như đi đánh trận, đập cầu thang ỳnh ỳnh đến rung cả sàn nhà. Diệp tổng biên tập gấp đến độ sắp bốc hỏa, thân hình ục ịch như gió cuốn ra cuốn vào, lúc thì bay vào ban Tình hình chính trị đương thời thúc giục, khi thì phóng ra ban Xã hội phân phó người, quay ra đã thấy vọt vào ban biên tập bỏ lại một câu, không đợi Niệm Khanh ngăn đầu, liền hùng hùng hổ hổ quay về văn phòng tiếp điện thoại.

“Tôi...” Niệm Khanh vừa há mồm phun ra một chữ, bóng dáng Tổng biên tập đã mất dạng ở cửa.

Tự Mai từ trong đồng bản thảo ngóc đầu lên, vỗ xuống bàn cười, “Thảm quá đi, dịch hai cái bản thảo cơ à!”

Vừa nghe Tự Mai mở miệng, Tiểu Chung đang bận rộn cũng quay đầu đáp lời, “Thoát Tuyền tổng biên có khác, chỉ bóp quả hồng mềm.”

Diệp tổng biên tập đại danh là Diệp Khôi Hiến, Tiểu Chung lần đầu nghe thấy cái tên này liền cười đến lật trời, bởi vì Khôi Hiến trong tiếng Quảng Đông âm đọc gần giống Khôi Tuyền, nghĩa là bệnh thần kinh, từ đấy về sau cái biệt hiệu Thoát Tuyền * tổng biên tập liền truyền ra khắp tòa soạn. Tự Mai vừa nghe Tiểu Chung dùng giọng Quốc ngữ pha lẫn tiếng Quảng Đông thì nhìn không được bật cười, Niệm Khanh lại cười không nổi, hai bản dịch, phải dịch tới khi nào, đã bảy giờ rồi... Cô giương mắt nhìn đồng hồ trên tường, thờ dài dầy dầy cái kính gọng đen trên mũi.

(* Thoát tuyền: nghĩa đen là vượt ra khỏi ranh giới, nghĩa bóng chỉ bệnh thần kinh ^^)

Tự Mai dùng bút hỏi cô, “Không kịp buổi dạy tối sao?”

“Không kịp cũng phải cố mà kịp.” Niệm Khanh cười khò, “Nếu cố làm thật nhanh, còn tạm kịp.”

“Vậy là cậu không có thời gian ăn tối sao?” Tự Mai lo lắng nói.

Niệm Khanh không rảnh cùng cô nói chuyện, bắt đầu vùi đầu vào dịch bản thảo, chỉ qua quýt từ một tiếng.

Tự Mai đặt bút xuống, “Lúc nào cũng không ăn cơm tối! Cứ như thế sẽ bị đau dạ dày đó!”

“Cô tội gì phải làm khổ mình như thế.” Tiểu Chung cũng quay đầu ra nói, “Một cô gái ra sức làm việc vất vả như vậy, không bằng sớm lập gia đình cho rồi!”

“Nói cái gì vậy, ai nói phụ nữ không thể tự lực cánh sinh?” Tự Mai lập tức phản bác lại hần.

Hai người đang muốn triển khai một vòng đánh võ mồm, thì ngoài cửa truyền đến một tiếng quát to khí thế mười phần, “Bản thảo chuẩn bị xong chưa?”

Diệp Khởi Hiến chống nạnh đứng ở cửa, bộ âu phục bằng dạ vương đầy bụi phan ra hơn nửa, mặt đờng đờng sát khí, Tự Mai cùng Tiểu Chung lập tức im bật, ngoan ngoan chôn đầu trong đồng bài viết. Niệm Khanh thấy cũng chẳng nói năng, đầu cũng không nâng lên một li, chuyên tâm đẩy nhanh tốc độ. Diệp Khởi Hiến đi tới trước bàn cô, hải lòng gõ gõ vào mép bàn, vẻ mặt ôn hòa nói, “Tiểu Thầm à, vất vả cho cô rồi.”

“Dạ.” Niệm Khanh cười một cái, chỉ hy vọng hấn mau mau đi, đừng làm vướng công việc của cô.

Diệp Khởi Hiến khoanh tay xoay người, lia mắt nhìn một đồng bản thảo lộn xộn trên bàn Tự Mai, lắc đầu nói, “Thanh niên phải không sợ khổ không sợ mệt, một bên cây ruộng một bên thu hoạch, miệt mài làm việc cúi đầu nhìn đường, thật khác hẳn những thế hệ người nhiều tham vọng...”

Tiểu Chung ho khan liên hồi, Tự Mai cùng Niệm Khanh bắt đầu đưa mắt nhìn nhau.

“Lão Diệp, qua đây nhìn xem.”

Thanh âm Trình Dĩ Triết kịp thời truyền đến từ cửa, không khác gì Phúc Âm cứu thế, cứu vớt ba tiểu biên đang chìm trong nước sôi lửa bỏng.

Diệp Khởi Hiến thân hình ục ịch linh hoạt xoay người trong chớp mắt, bước nhanh ra cửa, nở nụ cười chòng chát nếp nhăn, “Xã luận viết xong rồi?”

“Anh xem trước đi.” Trình Dĩ Triết đưa qua hai trang bản thảo, móng tay cắt sửa gọn gàng sạch sẽ nhưng lại dính chút mực phía trên.

Hai người đứng ở cạnh cửa vừa nhìn bản thảo vừa nói chuyện, Diệp Khởi Hiến hấp tấp đọc lướt qua bản thảo, khen không dứt miệng, chỉ có mấy chỗ dùng từ hơi sắc nhọn nên có phần trừ trừ, bày tỏ đề nghị đổi từ cho khôn khéo hơn. Trình Dĩ Triết ừ một tiếng, từ chối cho ý kiến. Diệp Khởi Hiến biết rõ đại danh đỉnh đỉnh của Trình chủ bút luôn luôn cố chấp, bản thảo hấn sửa luôn luôn không đổi so với bản cũ, đang âm thầm cân nhắc tìm cơ mở miệng... Ngang đầu, lại bắt gặp ánh mắt mơ hồ của Trình Dĩ Triết, hoàn toàn không chú ý đến bản thảo, chỉ nhìn về hướng đằng sau hấn.

Diệp Khởi Hiến quay đầu men theo ánh mắt của hấn, liền thấy Thầm Niệm Khanh đang chuyên chú làm việc, bút trên tay ngoáy liên hồi, thỉnh thoảng tóc mai lại rơi xuống che tầm mắt, cô một bên viết, một bên thuận tay vén sợi tóc ra sau tai —— nâng tay nhẹ lướt, làm người ta tức khắc nhớ tới câu thơ “Hạo oản ngưng sương tuyết”*.

(* Hạo oản ngưng sương tuyết: dịch là “Tay trắng như sương tuyết”, là câu thơ trong bài Bỏ Tát mạn kỳ 3, nguồn <http://www.thivien.net/viewauthor.php?ID=149>)

Diệp Khởi Hiến bùng tỉnh, trước kia nghe đồn thổi, nói Trình chủ bút có ý đối với nữ biên tập mới tới, lúc đầu hấn còn không tin —— Trình Dĩ Triết là ai cơ chứ, chưa nói đến gia cảnh giàu có, văn thơ xuất chúng hơn người, chỉ nói về nhân phẩm tướng mạo cũng đã một trên vạn người rồi. Tài tuấn như thế, sao có thể nhìn trúng một cô gái quê mùa chất phác như vậy. Thầm Niệm Khanh bình thường không xuất chúng, ít nói kiệm lời, chỉ biết vui đầu làm việc, trang phục quê mùa, luôn mặc cái áo khoác rộng thùng thình, tóc tai dây rậm rối bù, cộng thêm cái kính đen, che đến nửa khuôn mặt. Cô ta đến tòa soạn làm việc hơn hai tháng, Diệp Khởi Hiến cũng chưa từng từ tế nhìn qua cái dáng dấp của cô như thế nào.

Nhưng bây giờ lơ đãng nhìn lại, chỉ một cái nhấc tay vén tóc mai, ngược lại có vài phần quyến rũ. Diệp Khởi Hiến nhếch mép, cười khà khà, vỗ vỗ lên bả vai Trình Dĩ Triết, “Bài báo không thành vấn đề, ta chỉ cần sửa qua một chút, vừa hay cậu đang rảnh rồi qua giúp Tiểu Thầm xem qua bản thảo đi.”

“Bản thảo của Tiểu Thầm làm sao?” Trình Dĩ Triết ngăn ra, đôi mày đẹp cau lại.

“Cô ấy đang dịch hai bản thảo quan trọng, rất cấp bách, vừa lúc cậu cùng ra giúp xem, đỡ phải kiểm tra lại bản thảo.” Diệp Khởi Hiến đẩy hấn một cái, quay đầu bước đi, “Không nói nữa, tôi đang vội đi giục bản thảo, bên này giao cho cậu nhé.”

Đồng hồ treo tường tích tắc từng giây, đèn trong tòa soạn đã tắt gần hết, mấy gian phòng làm việc đều trống người, chỉ còn lâu hai vẫn còn mấy ngọn đèn tỏa ánh sáng lơ mơ. Tiếng bước chân đi lại trên hành lang càng lúc càng thưa, không có ai ở lại tầng ca, tòa nhà rốt cuộc cũng yên tĩnh lại.

Tự Mai đã sớm kết thúc công việc về nhà, trong nhà còn có bố mẹ đang đợi cô về ăn cơm. Tiểu Chung cũng kịp làm xong bản thảo, thu dọn mọi thứ ổn thỏa, lúc quay đầu nhìn thấy gian phòng chỉ còn Niệm Khanh đang tắt đèn vui đầu vào viết bài, Trình Dĩ Triết thì lẳng lặng ngồi bên cạnh cô, nói là kiểm tra lại, chứ kỳ thật là tự mình chép lại xong sửa lỗi chính tả cho cô.

Ngọn đèn chiếu nghiêng nghiêng, khiến cho bóng của cái máy đánh chữ đổ xuống trang giấy, Niệm Khanh mãi miết viết không chú ý tới ánh sáng đang dần tối đi. Trình Dĩ Triết đứng dậy, nhẹ nhàng vòng ra phía sau cô, chỉnh lại cái đèn bàn, ánh sáng liền chuyển hướng. Niệm Khanh ngẩng đầu mỉm cười với anh, hai người không hề nói chuyện, mỗi người lại vui đầu vào làm việc của mình.

Tiểu Chung bỗng cảm thấy một màn này thật ăn ý, người ngoài đều lén lút nói hai người không xứng đôi... Tiếp xúc lâu ngày, hấn lại thấy Niệm Khanh không quê mùa như mọi người vẫn nói, ít nhất cô không giống như bề ngoài khiến người ta cảm thấy hiền như khúc gỗ. Tự Mai cũng từng nói, Niệm Khanh thật ra rất xinh đẹp, chẳng qua là không biết ăn mặc thôi. Hấn lại cho rằng mầu chột không phải là vẻ ngoài xinh đẹp, mà trên người cô gái này có một loại khí chất khó miêu tả bằng lời, có thể hấp dẫn được Trình chủ bút cũng không kỳ lạ.

“Trình tiên sinh, tôi về trước đây, gặp lại sau.” Tiểu Chung khách khí cáo từ Trình Dĩ Triết, lại quay ra Niệm Khanh nháy nháy mắt, lúc về còn cố ý chấp tay sau lưng khép hờ cửa.

Căn phòng yên tĩnh trở lại, chỉ còn tiếng tích tắc của đồng hồ treo tường.

Trình Dĩ Triết liếc mắt nhìn giờ, đã gần tám giờ rồi, tối nào đến tám rưỡi là Niệm Khanh lại vội vã đi làm gia sư dạy tiếng Anh cho học sinh.

“Bản thảo cứ để cho tôi đi, em không kịp giờ mất.” Trình Dĩ Triết đặt bút, dịu dàng nhìn Niệm Khanh.

Niệm Khanh theo thói quen cúi đầu đẩy kính mắt, mỉm cười, “Không sao đâu ạ, cũng sắp xong rồi, cứ liên tục làm phiên Trình tiên sinh thế này, thực ngại quá.”

Trình Dĩ Triết cười cười, đành bắt đầu dĩ vãng giọng điệu xa cách của cô, “Vậy thì, mau làm nốt thôi.”

Niệm Khanh nghiêng đầu, cười áy náy, lại cúi đầu tiếp tục viết bản thảo.

Trình Dĩ Triết cũng không còn lòng dạ nào để làm việc, nhưng lại chăm chú nhìn cô, không muốn bỏ qua bất cứ một cử chỉ nào của cô —— dù chỉ là một cái nhăn mày, một nụ cười, ở cô luôn có một ý vị phong nhã không diễn tả bằng lời được, vậy mà cô ngốc này lại không nhìn ra vẻ đẹp của chính mình. Nhìn ngắm vẻ mặt đang chuyên tâm của cô, trong lòng anh lại tràn ngập tình cảm ấm áp, nhìn không được nhẹ giọng gọi cô, “Niệm Khanh.”

“Đạ?” Niệm Khanh vội vàng viết cho xong mấy dòng cuối cùng, chỉ cúi đầu lên tiếng, cũng không ngẩng đầu lên.

“Nói bao nhiêu lần rồi em đều không nhớ, đừng gọi là Trình tiên sinh nữa được không?” Trình Dĩ Triết cười trách cứ, nhưng thanh âm lại dịu dàng hơn, lộ ra chút tính con nít khó bảo, “Tôi cũng có tên đằng hoàng mà.”

Ngồi bút Niệm Khanh khựng lại, trong lòng hơi hơi động, lại giả vờ chuyên chú vào bản thảo, không lên tiếng trả lời.

“Niệm Khanh?” Trình Dĩ Triết vươn tay đè xuống tờ bản thảo, không cho phép cô tránh né.

Ánh đèn hắt xuống, ngón tay anh thon dài, các khớp xương nổi lên rõ ràng chỉ rõ chủ nhân là người vô cùng cố chấp.

Đúng lúc này, người gác cổng dưới lầu gọi vọng lên, “Thẩm Niệm Khanh, có người tìm——” lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng bước chân thùng thùng chạy lên lầu, cứ như bước một bước lại nhảy một bước, cái sàn nhà bằng gỗ cũ kỹ bị đạp đến rung nhè nhẹ.

“Nguy rồi, Niệm Kiều đã tìm đến đây, chắc là quá muộn rồi.” Niệm Khanh đứng bật dậy, lách mình tránh khỏi Trình Dĩ Triết, bước về phía cánh cửa khép hờ vội kéo ra. Còn chưa thấy người, đã nghe thấy giọng nói trong vắt trách cứ từ dưới cầu thang truyền lên, “Chị, chị chưa xong việc sao, em đợi chị mãi mà không thấy, cũng sắp muộn giờ lên lớp rồi đó.”

Niệm Kiều ba bước nhảy thành hai bước chạy lên lầu, thời tiết tháng mười một chỉ mặc một bộ sườn xám màu xanh nhạt, áo khoác chỉ thêu màu hồng cánh sen, hai bím tóc đen nhánh thắt lỏng buông xõa trên đầu vai, hai gò má hồng hồng láng mịn, chóp mũi lấm tấm mồ hôi do chạy nhanh quá.

“Sắp xong rồi, đợi chị hai phút nữa thôi!” Niệm Khanh không nhiều lời, vội vã xoay người lại bị Niệm Kiều xông lên giữ lại, “Trời ơi, chị đừng trì hoãn nữa, mau mau đi thôi!” Lại nghe thấy một giọng nam ôn hòa dịu dàng sang sảng nói, “Thôi đừng lo bản thảo nữa, em tranh thủ đi đi, tôi sẽ làm nốt cho.”

Niệm Kiều ngẩn ra, lúc này mới trông thấy Trình Dĩ Triết, lập tức đỏ mặt, hai tay đan vào nhau xoay xoay vẩn vơ, “Trình đại ca cũng ở đây à?”

Trình Dĩ Triết ngẩng đầu cười, cũng không phân bua thu hồi bản thảo, tắt đèn bàn, gỡ cái khăn quàng cổ Niệm Khanh treo trên tường xuống, “Đi nhanh đi, lão Diệp cứ để tôi nói!”

Niệm Khanh đưa mắt nhìn đồng hồ, kim đồng hồ đã chỉ quá tám giờ, đúng là không thể chần chờ thêm nữa, “Đành phải phiên Trình tiên sinh rồi.”

Trình Dĩ Triết tay cầm khăn run lên, rồi lại quàng lên cổ Niệm Khanh, Niệm Khanh theo bản năng rút vai lại. Tay Trình Dĩ Triết cùng lúc khựng lại, nhìn cô thật sâu, rồi bước nhanh ra ngoài. Niệm Kiều đứng lặng im cạnh cửa, nhìn hai người trước mặt, ngỡ người trong chốc lát.

“Lão Hạ, nhờ anh một việc nhé, còn thiếu vài dòng thôi, tôi không kịp làm.” Trình Dĩ Triết đẩy cửa đi vào, đem bản thảo quăng lên bàn phó chủ bút, không đợi lão Hạ từ giữa đồng bản thảo định thần lại, đã quay đầu hướng về phòng tổng biên la lên, “Lão Diệp, bản thảo xong rồi, lát nữa lão Hạ sẽ mang đến cho anh!”

“Ê è này này...” Hạ Hàng Sinh vùng dậy gào lên, “Này quá đáng quá đấy!” Trình Dĩ Triết phớt lờ cậu ta, tiếp tục thu dọn đồ đạc tùy thân, lấy cái áo khoác trên tường xuống, trước khi đi ra ngoài còn bỏ lại một câu, “Đừng làm hỏng bản thảo của Niệm Khanh.”

“Trọng sắc khinh bạn!” Hạ Hàng Sinh nhìn bóng lưng của anh cười mắng, “Người người đều theo đuổi phụ nữ, ngay cả Trình đại thiếu gia cũng trầm trọng thế này, không thể cứu vãn được nữa!”

Niệm Khanh đóng cửa phòng làm việc, vừa lúc nghe thấy Hạ Hàng Sinh lớn tiếng nói, Niệm Kiều cũng quay đầu lại nhìn cô.

“Đi thôi.” Niệm Khanh vờ như không nghe thấy, cúi đầu vội vàng kéo Niệm Kiều xuống cầu thang, lại nghe thấy tiếng Trình Dĩ Triết bước nhanh xuống cầu thang đuổi theo, cao giọng nói, “Đề tôi đưa hai chị em đi!” Bên cạnh có xe kéo ngừng lại, Niệm Khanh vươn tay vẫy phu xe qua đây, vội đẩy Niệm Kiều lên xe. Trình Dĩ Triết bắt kịp, hấp tấp chặn Niệm Kiều lại, “Ngồi xe của tôi đi, xe kéo quá chậm!”

Không đợi Niệm Khanh đáp lại, Niệm Kiều cảm kích gật đầu, “Cám ơn Trình đại ca!”

Trình Dĩ Triết vội vàng vàng đi khỏi động xe, Niệm Kiều vui mừng vỗ ngực, tiếng nói giòn tan như chuỗi pháo nổ, “May mà có Trình đại ca, hôm nay mà muộn thì phiên phức to, thầy giáo muốn kiểm tra bài nhạc trên lớp, mà em là người đầu tiên. Vốn em căn bản còn kém, nếu còn đến muộn, chắc chắn không qua ải được mất...”

Niệm Khanh bỗng mở miệng, nhàn nhạt ngắt lời cô, “Hôm nay là chị tặng ca, sau này chị sẽ cố gắng đúng giờ. Thế nhưng chị không muốn tự dưng phải thiếu nợ ân tình của ai hết, người ngoài không vô duyên vô cớ mà đối xử tốt với ta, hiểu chưa?”

Niệm Kiều giật mình, “Nhưng đây là Trình đại ca...”

“Trình tiên sinh là Trình tiên sinh!” Thần sắc Niệm Khanh nhàn nhạt, nhưng giọng nói lại vô cùng cương quyết, ánh mắt lộ ra vẻ nghiêm khắc từ sau chiếc kính đen cũ kỹ. Niệm Kiều cúi thấp đầu không dám thừa, trong lòng uất ức đủ điều, đang muốn bàn cái thì, một chiếc xe Austin mini màu đen từ từ dừng ở bên cạnh. Trình Dĩ Triết ló đầu ra, “Mau lên đây, đừng chậm trễ.”

Dọc đường đi hai chị em không nói câu nào, Niệm Khanh chỉ mở miệng nói địa chỉ, Niệm Kiều hoạt bát cũng giữ im lặng. Trình Dĩ Triết có phần buồn bực, suy nghĩ một chút tìm chuyện để nói, “Vây đến số mười đường Danh Sơn trước nhé, sau đó đưa Niệm Kiều ra đường Kiều Tây được không?”

“Thôi, đưa Niệm Kiều đến trước, tôi có thể đến muộn một chút.” Niệm Khanh vội đáp lời.

Trình Dĩ Triết thừa cơ hỏi, “Niệm Kiều hôm nay có buổi học rất quan trọng sao?”

Niệm Kiều liếc trộm sắc mặt của chị, thấy cô quay mặt nhìn ra ngoài cửa, liền cẩn thận đáp, “Vâng ạ, phải kiểm tra bài nhạc mới học.”

“Ồ, là bài nào?”

“Là một khúc luyện cung Fa thứ của Chopin ạ.”

Trình Dĩ Triết à một tiếng, cười nói, “Trần ngập trí tưởng tượng và thanh bình, tựa như tiếng ca của trẻ con trong mộng.”

Niệm Kiều vừa ngạc nhiên vừa vui mừng khen ngợi, “Chính xác là cảm giác này, Trình tiên sinh nói đúng quá, em không biết làm sao để biểu đạt ý này.”

“Đây là lời nhận xét của Schumann *.” Trình Dĩ Triết mắt cười nhìn ra phía sau thấy Niệm Kiều thẹn thùng thề lưỡi trông khá đáng yêu, “Mà ban nãy còn gọi Trình đại ca, sao bây giờ lại đảo ngược như thế?”

(* Robert Schumann (1810-1856) :là nhà soạn nhạc lãng mạn)

“Dạ, cũng giống nhau mà.” Niệm Kiều lại liếc nhìn Niệm Khanh, đã thấy cô hơi khép mắt, hình như đang dựa vào ghế ngủ. Trình Dĩ Triết cũng từ gương trông thấy phía sau, nghĩ rằng Niệm Khanh chắc rất mệt mỏi, liền ngậm miệng tránh làm cô thức giấc.

Niệm Khanh thực ra không hề buồn ngủ, chỉ cố ý nhắm mắt lại vờ ngủ, không muốn khiến cho Niệm Kiều vì cô ở bên mà cảm thấy bất cứ chút gì tự nhiên. Chỉ chốc lát sau, cảm thấy xe chậm rãi dừng lại, Niệm Khanh mới mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng còn chưa tới đường Kiều Tây.

“Trình đại ca? Đến đây vẫn chưa tới mà!” Niệm Kiều đã tranh lên hỏi.

Trình Dĩ Triết xoay cổ tay nhìn đồng hồ, quay đầu lại cười nói, “Tôi biết, thời gian vẫn còn kịp, trước tiên qua kia mua bánh ngọt.”

Hai chị em ngẩn ra, Niệm Khanh nhú mày nói, “Mua bánh ngọt?”

“Hai người chưa ăn cơm tối, trong cửa hàng của người Nga này có vài loại bánh bông lan đặc biệt rất ngon.” Trình Dĩ Triết cười xuống xe, thay Niệm Khanh mở cửa xe, “Mau vào đi, tôi không biết hai em thích ăn vị gì.”

Anh cúi người đưa tay ra đỡ lấy cô nở nụ cười ấm áp, ánh mắt mê ly ánh lên màu sắc của những chiếc đèn lồng phía sau càng thêm mê hoặc lòng người.

Niệm Khanh tim loạn nhịp trong phút chốc, ngực có chút thất lại.

Anh lại cười thúc giục, “Sao còn chậm chạp thế, là ai sắp không kịp giờ đây?”

Niệm Khanh đành phải xuống xe, xoay người nhìn Niệm Kiều cũng từ bên kia cửa xe đi xuống, chạy chậm chậm vòng qua xe, lòng đầy sung sướng, “Cửa hàng này chúng em cũng từng tới rồi, là chị đưa em tới!”

Trình Dĩ Triết cười nói, “Tốt quá, vậy em thích ăn vị gì?”

“Sốt anh đào trộn với quả dương mai” Khóe mắt Niệm Kiều cong cong cười như một chú mèo nhỏ ham ăn.

Niệm Khanh cũng mỉm cười, từ khóe mắt nhìn ra, đã thấy cửa xoay bằng kính bị đẩy ra, một đôi trai gái xuất hiện, dáng vẻ sắc sảo lóa mắt vội vàng đi ra, thu hút người đi đường khiến họ nhao nhao cả lên —— quả thực là tuần nam mỹ nữ, y phục gấm vóc lộng lẫy sang trọng, đi cùng nhau lại càng thêm rực rỡ nổi bật.

Niệm Kiều nhin không được nhỏ giọng khen ngợi, “Thật là đẹp đôi!”

Trình Dĩ Triết chăm chú nhìn, một lát liền nhận ra, “À, đây là Tiết tú công tử.”

“Tiết tử công tử?” Niệm Kiều buộc miệng thốt ra, âm thanh thanh thúy, khiến cho người qua đường liếc mắt nhìn lại, ngay cả vị công tử phong thái nhanh nhẹn kia cũng hơi nghiêng người, tựa hồ như nghe thấy tiếng nói của cô.

Niệm Khanh cúi đầu khụ một tiếng, kéo khăn quàng cổ lên che miệng, nghiêng mình đi.

“Sao vậy?” trình Dĩ Triết vội nhìn về phía cô, “Lạnh lắm sao?”

Niệm Khanh không nói lời nào, khăn quàng che đi hơn nửa khuôn mặt, lại thêm cái kính mắt khiến nhìn không rõ thần sắc trên mặt.

Hai người tuấn nam mỹ nữ kia tiếp tục tiến vào chiếc xe Limousine, lập tức đi mất.

Niệm Khanh khụ khụ thêm hai tiếng, rồi mới hạ chiếc khăn xuống, ngẩng mặt nói, “Không sao ạ, hít phải gió lạnh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 2: Hành Tung Đáng Ngờ Của Người Đẹp

Đưa Niệm Kiều đến nhà thầy giáo đã là tám giờ hai mươi, Trình Dĩ Triết quay đầu xe tăng tốc hướng về đường Danh Sơn, xe chạy băng băng trên đường, khiến cho xe kéo bên đường hoảng sợ nháo nhác né tránh, Niệm Khanh vội nói, “Cẩn thận chút, đến hơi muộn cũng không sao.”

“Tôi lái xe thì em cứ yên tâm đi.” Trình Dĩ Triết cười cười, nhìn Niệm Khanh qua gương chiếu hậu, thử thăm dò nói, “Tôi nghe nói bây giờ muốn học một khóa thanh nhạc tư nhân tốt thì chi phí vô cùng đắt.”

Niệm Khanh ừ một tiếng, “Đúng vậy, cứ đúng hạn là thu phí.”

Trình Dĩ Triết trầm mặt xuống, trong lòng không biết phải nói sao nữa, bây giờ một gia đình thường thường bậc trung cũng không nghĩ có thể đưa con đi học một khóa thanh nhạc tư nhân, còn Niệm Khanh chỉ là một nhân viên tòa soạn nhỏ bé, tiền lương ít ỏi, một mình lo cơm áo của hai chị em lại còn phải cho Niệm Kiều đi học, một thân kiêm hai phần việc như thế thật sự quá vất vả.

“Niệm Kiều học ở trường nữ sinh Christian phải không?” Trình Dĩ Triết vờ lơ đãng hỏi, “Trong trường không có khóa học thanh nhạc nào sao?”

“Có thì có, nhưng Niệm Kiều muốn thi vào hệ âm nhạc của học viện sư phạm nữ sinh, nền tảng chưa vững chắc, đành phải tốn nhiều công sức hơn.” Niệm Khanh cũng thuận miệng cười đáp, không lộ ra chút than vãn khổ cực. Nói qua loa, càng khiến người nghe thấy chua xót hơn. Hai chị em, tuổi tác và diện mạo không kém là bao năm, cô em tựa như hoa tươi bướm đẹp buổi sớm, vô ưu vô lo, cô chị thì lại vất vả nhằn nài, tuổi còn trẻ đã phải đảm nhận gánh nặng sinh hoạt... Trình Dĩ Triết lặng lẽ thờ dài, lại làm bộ bỗng nhiên nghĩ ra, “Đúng rồi, tôi có một người chị họ cũng đang học thanh nhạc, trong nhà cũng cho mời thầy về dạy, không bằng để Niệm Kiều đến học cùng chị ấy, vừa làm bạn vừa giúp đỡ lẫn nhau cũng tốt.”

Niệm Khanh không lên tiếng, qua một lúc sau mới khẽ nói, “Cảm ơn Trình tiên sinh, nhưng Niệm Kiều quen học vị thầy dạy này rồi, đổi sang người khác sợ không thích ứng được.”

Trình Dĩ Triết không nói thêm câu nào, buồn bực lái xe, hai người đều trầm mặc. Đi đến giao lộ thì một chiếc xe phía trên bất ngờ rẽ ngang qua đường khác, Trình Dĩ Triết đột ngột bấm còi liên tục, tiếng pim pim vang lên không dứt. Niệm Khanh hoảng hốt, ngồi thẳng người dậy, đối diện với ánh mắt sáng quắc của Trình Dĩ Triết qua gương chiếu hậu. Anh nhìn cô chòng chọc, cuối cùng bật thốt lên nói, “Niệm Khanh, vì sao lúc nào cũng cự tuyệt tôi, chẳng lẽ em nghĩ ý tốt của ai cũng ẩn chứa mưu đồ sao? Một cô gái yếu ớt như em liệu có thể gánh vác được bao nhiêu đây?” Sắc mặt Niệm Khanh cứng đờ, không biết phải trả lời như thế nào. Phía sau thấy xe họ bất động, ấn còi inh ỏi giục giã, Trình Dĩ Triết bực dọc đạp chân ga, phóng một mạch như tên bắn, không cùng Niệm Khanh nói chuyện nữa.

Lúc đến số 10 đường Danh Sơn, vừa đúng 8 giờ 30 phút.

“Ở đây phải không?” Trình Dĩ Triết nhìn ra bên ngoài, hoài nghi quay đầu nhìn về phía Niệm Khanh —— Số 10 đường Danh Sơn là một cửa hàng có mặt tiền trắng lè, ngoài cửa khách khứa nhộn nhịp. Niệm Khanh gật đầu cười, “Là ở đối diện, tôi muốn xuống ở đây, qua đường là tới.”

Đối diện là một loạt các dãy nhà của người nước ngoài cao thấp lộn xộn, tường đỏ cửa song sắt, hàng cây ngô đồng Pháp thân cao lớn kéo dài dọc theo ngõ nhỏ, tán lá xanh đậm bị ánh đèn đường xuyên thấu qua ánh ra màu xanh ngọc bích, bóng cây đổ lên tường đỏ song trắng của tòa nhà trông vô cùng thanh nhã.

“Thì ra là ở đây, để tôi đưa em đến trước cửa luôn.” Trình Dĩ Triết bừng tỉnh, nơi này là khu phố của người giàu, men theo ngõ nhỏ ra ngoài sẽ tới khu đại sứ quán, những người quanh khu này đều là người quyền quý, đa số là người nước ngoài cùng với nhóm nhân sĩ tân thời rất thích tụ tập nói chuyện

phiếm ở khu này.

Niệm Khanh vẫn khăng khăng muốn xuống xe tại đây, “Đây là một gia đình kiểu cách, rất trọng cấp bậc lễ nghĩa, nếu thấy đàn ông đưa tôi đến cửa nhà họ, thì có phần thất lễ.”

Thấy cô nói vậy, Trình Dĩ Triết đành chịu, mở cửa xe đỡ cô xuống, “Buổi dạy kéo dài bao lâu?”

“Hai tiếng đồng hồ.” Niệm Khanh kéo khăn quàng lên che khuất khuôn mặt, quay sang cảm ơn anh, rồi xoay người cúi đầu đi.

“Niệm Khanh...” Trình Dĩ Triết dịu dàng gọi cô lại, “Buổi tối tôi đến đón em nhé?”

Niệm Khanh bất thành linh xoay người lại, giọng nói nghiêm nghị, “Không!”

Trình Dĩ Triết ngây người, chưa bao giờ thấy cô nói chuyện cương quyết như vậy, vẻ mặt dường như rất đề phòng cùng kháng cự.

“Được, tôi hiểu rồi.” Trình Dĩ Triết miễn cưỡng cười cười, trong lòng ram ráp như bị cát lấp đầy. Dưới ánh đèn đường, cô cũng ngây người nhìn anh, bàn tay trắng muốt nắm chặt lấy cái khăn quàng màu nâu nhạt, dáng dấp mỏng manh, tim đập loạn nhịp như muốn nói lại thôi, cuối cùng xoay người lại, cúi đầu bỏ đi.

Trình Dĩ Triết lặng lẽ tựa vào cửa xe, nhìn cô chạy chậm qua đường, ánh mắt vẫn dõi theo đến khi cô đi vào một căn nhà, lúc này mới buồn bã ngồi trở lại xe. Bất giác lại ngồi ngẩn ra, nhớ tới hình ảnh mỏng manh kia, ngực lại âm ỉ đau đớn.

“Chắc là cô ấy rất chán ghét tôi.” Trình Dĩ Triết rầu rĩ uống một ngụm rượu, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ lại ngẩn người, đôi mày chau lại lộ vẻ lo lắng.

Hạ Hằng Sinh cười khổ, Một lúc lâu cũng không nói lời nào.

Công tử nhà giàu chán theo đuổi ca sĩ nổi tiếng, lại đổi khẩu vị sang nữ sinh hoặc con gái nhà bản hàn cũng khá phổ biến, người ngoài nhìn vào tưởng Trình Dĩ Triết theo đuổi Thẩm Niệm Khanh là để chơi đùa, nhưng Hạ Hằng Sinh biết sự thật không phải vậy. Nhiều năm làm bạn, hẳn rất hiểu tính tình của Trình Dĩ Triết. Nếu cậu ta là loại công tử ăn chơi trác táng, thì cũng sẽ không bỏ gia nghiệp, chạy tới cái tòa soạn nhỏ làm chủ bút.

Trình Dĩ Triết có thể xem là kẻ lạc loài trong giới thượng lưu, không hề hứng thú với sản nghiệp của tổ tiên, chỉ một lòng muốn làm một nhà báo Trung Quốc có lương tâm, độc thân nhiều năm vẫn thấy ổn, không có nửa phần phong lưu chơi bời. Hai tháng trước, tòa soạn mới nhận một biên tập viên tạm thời, chẳng ai biết chuyện gì xảy ra thì Trình thiếu gia đã rơi vào tình yêu cuồng nhiệt rồi.

Cô gái kia thấy thế nào cũng không biểu lộ thái độ gì hết, hết lần này đến lần khác một mực từ chối Trình Dĩ Triết. Thoạt đầu Hạ Hằng Sinh cho rằng, Niệm Khanh lạnh lùng với Trình Dĩ Triết, chẳng qua là mảnh khốc quen thuộc của bọn con gái muốn khơi dậy hứng thú của đàn ông. Lâu sau mới biết, người ta thực sự không coi trọng Trình thiếu.

“Còn biện pháp nào nữa đâu.” Hạ Hằng Sinh lắc đầu ngao ngán, “Cái việc ‘Lưỡng tình tương duyên’ này, không thể miễn cưỡng được, dù điều kiện của cậu có tốt hơn chăng nữa, có nỗ lực hơn nữa, người ta cũng không thích... Tóm lại là cậu không thể cứ đâm đầu vào chết bên cạnh cô ấy được.”

Ngoài cửa sổ gió đêm từng đợt thổi tới, mang theo hơi lạnh ẩm ướt.

Hạ Hằng Sinh đứng dậy đóng cửa sổ, “Mà này tôi bảo, cậu tối nào cũng đến nhà tôi uống rượu như vậy, về không sợ ông cụ mắng à?”

“Ông ấy sớm mắng đến mệt rồi, giờ không thêm mắng nữa đâu.” Trình Dĩ Triết miễn cưỡng cười, ngửa đầu lại uống một chén.

“Nâng chén tiêu sầu càng sâu thêm!” Hạ Hằng Sinh đoạt lấy bình rượu, dứt khoát hạ lệnh tiễn khách, “Cũng sắp mưa rồi, tôi van cậu, Trình thiếu à, mau về sớm đi!”

“Tiểu tử nhà cậu thật chẳng có nghĩa khí gì cả!” Trình Dĩ Triết buồn bực vùng dậy đoạt lấy bình rượu.

“Chân trời nơi nào không có hoa thơm cỏ dại, đêm nay mưa lớn, sáng mai hoa lại càng thơm mát, cây cối càng xanh tươi, một ngày mới lại tới!” Hạ Hằng Sinh tận tình khuyên nhủ hết nước hết cái.

Trình Dĩ Triết đột nhiên ngẩn người, “Trời sắp mưa sao?”

“Đúng vậy.”

“Bây giờ là mấy giờ?”

“10 giờ kém 15, không còn sớm đâu.”

“Tôi đi đón Niệm Khanh, cô ấy không mang ô!” Trình Dĩ Triết không nói hai lời, quay người lấy áo khoác, đẩy cửa đi.

Hạ Hằng Sinh tức đến giậm chân, phí cả đêm nhiều lời cùng cậu ta.

Hạ gia cách đường Danh Sơn không xa, khi Trình Dĩ Triết đến nơi là 10 giờ kém 1 phút. Anh đỗ xe tại giao lộ, bật đèn gạt nước, mắt không chớp nhìn

chăm chăm trên đường, chỉ sợ bỏ lỡ Niệm Khanh. Mưa càng lúc càng to, dọc đường hầu như không còn người đi đường. Ngoại trừ mấy chiếc xe đi ngang qua, cũng chỉ có ba chiếc xe kéo đi vào trong, nhưng không có chiếc nào trở ra. Niệm Khanh về nhà chỉ có thể đi đường này, không thể vòng qua đường kia được. Trình Dĩ Triết đợi liên tục đến 10 giờ 20 phút, vẫn không thấy người, trong lòng thấp thỏm lo âu.

Trên các trang báo Xã hội thường thấy có tin nữ sinh làm gia sư bị sàm sỡ, lúc này mấy cái tin làm người ta kinh sợ tận đầu kia lại nẩy ra trong đầu, Trình Dĩ Triết ngồi không yên, nhớ lảng máng là cô chạy vào ngôi nhà thứ năm bên phải sau ngọn đèn đường. . . Ngay lập tức bất chấp tất cả, trực tiếp lái xe ra trước cổng nhà đó, xông qua màn mưa chạy vào ấn chuông cửa.

Ấn hai lần liên tiếp, mới nghe thấy tiếng bước chân lại gần, giật ô cửa vuông nhỏ trên cửa, đôi mắt ẩn trong bóng tối nhìn ra, là một người đàn ông trung niên, giọng lạnh lùng hỏi, “Tìm ai?”

Trình Dĩ Triết lễ phép nói, “Xin hỏi Thảm tiểu thư là gia sư ở đây phải không ạ?”

Người phía sau cánh cửa im lặng một lúc, “Về rồi.”

Trình Dĩ Triết vô cùng ngạc nhiên nói, “Về từ lúc nào ạ?”

“Về từ lâu rồi.” Giọng ông ta càng lạnh hơn, đôi mắt như mũi dùi đánh giá Trình Dĩ Triết, “Cậu là ai?”

Giọng nói nghe không giống người trong vùng, lạnh lùng cứng rắn còn lộ ra địch ý, khiến người nghe không hề có cảm tình. Trình Dĩ Triết càng lúc càng nghi ngờ bất an, lùi về phía sau từng bước, nhìn kỹ ngôi nhà, số nhà 6 ngõ Xuân Thâm đường Danh Sơn, nhà hai tầng kiến trúc Châu Âu giống những tòa nhà bên cạnh, cây tử đằng leo kín chân tường, dưới hiên cửa chỉ có cây cảnh đơn giản, tất cả đều không giống những nhà giàu bình thường khác.

Cánh cổng cùm cụp một tiếng, người nọ mở cửa đi ra, tay để sau lưng khép hờ cửa lại. Dưới ánh đèn ở hiên cửa là một người đàn ông mặc áo ngủ, vóc dáng trung bình, hơi hơi đầu, trông vô cùng bình thường, chẳng qua ánh mắt ông ta quá sắc nhọn.

“Tôi là đồng nghiệp của Thảm tiểu thư, tiện đường qua đón cô ấy.” Trình Dĩ Triết khom lưng, bình tĩnh quan sát ông ta.

Phía sau cửa lại có tiếng một người đàn bà vang lên, “Muộn thế này, ai đây?”

Một bên cửa mở ra, một người đàn bà mập mạp lộ đầu ra. Trình Dĩ Triết thờ phào nhẹ nhõm, có bà chủ nhà ở đây, có lẽ sẽ không phát sinh chuyện gì, vội áy náy nói, “Thật ngại quá, tôi tới đón Thảm tiểu thư.”

“À, Thảm tiểu thư hôm nay hơi bị cảm lạnh, nên đã về sớm rồi.” Cặp mắt người phụ nữ lại chuyển quanh người anh, giọng nói có phần ôn hòa hơn.

“Như vậy... Thật xin lỗi, đã quấy rầy hai vị nghỉ ngơi.” Trình Dĩ Triết đành phải khom người cáo từ, lại xông qua màn mưa chạy về xe, trên người bị xối ướt quá nửa.

Dọc đường về, càng nghĩ càng thấy cổ quái. Gia đình kia thấy thế nào cũng không giống loại gia đình kiểu cũ như Niệm Khanh nói, nếu mà nói thì gia đình này giống kiểu nhà giàu mới nổi hơn, nhưng đôi vợ chồng kia làm người ta cảm thấy rất tồi tệ, nhìn qua không giống nhà có tiền có của sung túc, trái lại cảm thấy thật âm u tối tăm.

Trình Dĩ Triết thức trắng một đêm, lo lắng Niệm Khanh có an toàn về đến nhà không, hận không thể tức khắc tìm bạn bè ở phòng cảnh sát truy ra nhà cô, song lại sợ chuyện bé xé ra to, gây phiền phức cho cô làm cô càng chán ghét anh hơn.

Trần trọc đến hừng đông, Trình Dĩ Triết từ sáng tinh mơ đã chạy vội đến tòa soạn, đôi mắt đỏ ngầu nhìn xung quanh, mãi đến khi thấy bóng dáng mảnh mai như mọi khi bước vào cửa chính, trái tim lúc này mới quay về chỗ cũ. Giữa mọi người không tiện nói chuyện, cố nhẫn nại nửa buổi sáng, lúc Niệm Khanh cảm bản thảo đến phòng Tổng biên tập, Trình Dĩ Triết mới bước đến chặn cô lại.

Niệm Khanh giật mình, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn anh, “Trình tiên sinh?”

“Em theo tôi vào đây.” Trình Dĩ Triết xoay người trở về phòng.

Niệm Khanh đành phải miễn cưỡng theo vào, lại thấy Hạ Hàng Sinh không có ở đây, chỉ có hai người đơn độc đối diện nhau. Trình Dĩ Triết quay người lại nói, “Niệm Khanh, trước tiên tôi muốn xin lỗi em.”

“Vì sao?” Niệm Khanh ngạc nhiên không hiểu gì hết.

“Tôi nhất thời đường đột, có lẽ đã gây phiền toái cho em.” Trình Dĩ Triết đưa tay thọc sâu trong túi quần Tây đường vân màu xám, áo sơ mi trắng như tuyết xắn cao tay áo, áo gi-lê đồng màu âu phục may ôm sát vào người, dây chiếc đồng hồ quả quýt treo trước ngực nhẹ đung đưa.

“Trình tiên sinh, tôi không rõ anh đang nói gì.” Niệm Khanh có chút bất an, hơi mím môi, đưa mắt nhìn anh.

Thấy cô mím môi, tim Trình Dĩ Triết đập mạnh, cúi đầu nói, “Tôi... tôi hôm qua trời mưa, nên đã qua đường Danh Sơn đón em, lại không biết em về trước giờ, mạo muội làm phiền gia đình nhà đó, có lẽ đã khiến cho họ không hài lòng, khiến em...”

Lời còn chưa dứt, đã nghe “rầm” một tiếng.

Anh vừa ngừng đầu, liền thấy Niệm Khanh lùi hai bước, đứng phải kệ tài liệu phía sau, bản thảo tuột khỏi tay rơi lả tả xuống đất.

“Anh đến đó?” Khuôn mặt Niệm Khanh trắng bệch, thanh âm lạnh lẽo, hai tay không ngừng run lên.

Trình Dĩ Triết bị phản ứng của cô làm cho sợ hãi, vội vàng nhặt tài liệu dưới đất, xếp thành chồng rồi nói tiếng xin lỗi. Niệm Khanh nhìn chăm chăm anh, bả vai run rẩy. Trình Dĩ Triết nóng lòng vươn hai tay ra ôm cô vào lòng, “Xin lỗi, tôi không cố ý... vì quá lo lắng, nên đã quên mất gia giáo, tôi sẽ giúp em tìm một nhà...”

“Buông tay ra!” Niệm Khanh bất thành linh đẩy anh ra, lùi nhanh về cạnh cửa, sắc mặt trắng như tờ giấy, “Trình Dĩ Triết, anh làm cái gì vậy? Tôi không tài không sắc, có cái gì làm cho anh thấy hứng thú? Tôi tôn trọng anh, nên cũng mời anh tự trọng, đừng quấy nhiễu cuộc sống của tôi, đừng làm phiền tôi thêm nữa!” Cô một hơi nói ra, lại dựa vào khung cửa thờ hồn hên, thân thể vẫn run rẩy như cũ.

Trình Dĩ Triết giật mình, dường như không thể phản ứng lại.

“Tôi hy vọng sẽ không phải gặp anh ở đây nữa, tốt nhất là vĩnh viễn không phải gặp anh nữa!” Niệm Khanh lạnh lùng nói một câu rồi xoay người đẩy cửa đi.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 3: Nghệ Sĩ Nổi Tiếng Khuynh Thành

Sau tiết học, tiếng chuông điểm vang, tốp năm tốp ba nữ sinh cùng nhau đi ra khỏi lớp học, tiếng cười nói nũng nịu làm cho con đường nhỏ rợp bóng cây vốn thanh tĩnh bỗng chốc náo nhiệt như biển hoa tháng Ba. Đầu đông ở Miền nam vẫn có những tia nắng ấm áp, nhóm nữ sinh đa số đều mặc áo khoác hai lớp cùng áo sùan xám, thỉnh thoảng bắt gặp mấy cô thiếu nữ tiên phong cho thời trang mặc áo trắng tay rộng eo bó, kiểu váy dài màu đen, cắt tóc ngắn đến mang tai, gương mặt trắng nõn thanh thuần đi qua, hấp dẫn ánh mắt bao người.

“Bây giờ đang thịnh hành một thời trang này đó.” Các cô nữ sinh hớn hờ bàn luận sôi nổi, Niệm Kiều ôm sách quay đầu nhìn lại thấy hình bóng các cô váy đen áo trắng, cảm thấy vừa thanh lịch vừa hoạt bát, càng nhìn càng thích.

“Dáng vẻ Niệm Kiều phong lưu, mà mặc như vậy có khi còn đẹp hơn mấy cô kia ấy.” Một cô bạn cười hi hi trêu ghẹo, “Không biết làm say lòng bao người đây!” Niệm Kiều không chịu được giậm chân nói, “Ai phong lưu, cậu này toàn nói nhảm thôi.” Cô bạn né tránh, Niệm Kiều đuổi theo, hai người cười đùa ầm ĩ. Các nữ sinh phía sau nhìn hai người cười không ngừng, chột nghe thấy có người gọi, “Niệm Kiều!”

Mọi người đều ngạc nhiên nghiêng mặt nhìn qua, thấy chiếc xe màu đen đỗ bên đường, và một chàng trai cao gầy đẹp trai đang tựa vào thành xe, áo vest mềm mại màu ngà phối với quần sọc sáng màu, môi mỉm cười, cử chỉ hào phóng... Khiến cho nhóm nữ sinh nhìn đến xuất thần, quên luôn là vừa nãy anh gọi người nào, chẳng cho đến khi Niệm Kiều cúi đầu bước qua gặp anh, mọi người mới kinh ngạc nhìn nhau.

Niệm Kiều đứng cách xe mấy bước, không dám đưa mắt nhìn anh, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập như trống, hai gò má nóng ran như phải phỏng. Ngay cả lúc Trình Dĩ Triết gọi liền hai tiếng, cô không hề phản ứng, cũng không ngừng đầu lên.

“Sao vậy, không nhận ra tôi?” Trình Dĩ Triết cười khổ, chẳng lẽ ngay cả Niệm Kiều cũng không muốn gặp anh, hai chị em định dùng biện pháp coi anh như người qua đường sao.

“Trình đại ca...” Niệm Kiều lí nhí nói, “Là chị em nhờ anh đến đón em sao?”

Vẫn bằng lòng gọi là Trình đại ca, xem ra sẽ không giữ thái độ xa cách với anh, Trình Dĩ Triết thở phào, nhưng nghe cô bé đề cập đến Niệm Khanh lòng lại chua chát, cố mỉm cười nói, “Thuận đường đi ngang qua đây, nên tới đưa em một đoạn đường thôi.”

Niệm Kiều đưa mắt liếc nhanh anh một cái, xong lại cúi đầu, hai gò má đỏ ửng lộ ra lúm đồng tiền xinh xinh.

Ngồi trên xe, Trình Dĩ Triết kể rất nhiều chuyện hài chọc cho cô cười, lúc đó Niệm Kiều mới dần dần khôi phục lại sự hoạt bát vốn có, đáng ngồi cũng thoải mái hơn.

Đến giao lộ, thấy Trình Dĩ Triết lái xe chuyển hướng đến tòa soạn, Niệm Kiều vội hỏi, “Nhà của em rẽ bên trái cơ?”

Trình Dĩ Triết vô cùng ngạc nhiên, “Hôm nay không đến lớp học sao?”

Niệm Kiều mở to hai mắt, một đôi mắt xinh đẹp đen trắng rõ ràng, “Ồi, chị chưa từng nói với anh là thứ Năm thầy không lên lớp sao?”

“Ôi, cái trí nhớ của tôi, nhất thời quên mất.” Trình Dĩ Triết vội vàng nói đùa để lấp liếm ý đồ, “Vậy để tôi đưa em về nhà luôn nhé?”

Niệm Kiều không chút để ý, buột miệng nói địa chỉ cho anh, xong thuận miệng phàn nàn thầy dạy thanh nhạc quá nghiêm khắc, lại không biết trong lòng Trình Dĩ Triết đang vô cùng nôn nóng, vừa vui vừa buồn. Từ sau khi bị Niệm Khanh cự tuyệt ngay trước mặt, cô vẫn luôn coi anh như người lạ, biểu cảm không có nửa phần giả bộ. Càng nghĩ thì lòng anh lại nghi ngờ càng sâu, buộc lòng phải tìm hiểu từ Niệm Kiều. Vốn không hề trông cậy vào cô nhóc này có thể nói cho anh biết được chút ít việc, lại không ngờ đánh bừa mà trúng, Niệm Kiều đối với anh không hề đề phòng, cuối cùng cũng chịu để anh đưa về nhà.

Đúng là ông trời thương xót, anh thăm dò biết bao nhiêu lần, Niệm Khanh cũng không chịu lộ ra địa chỉ, lấy hồ sơ cá nhân từ tòa soạn tuy cũng tra ra được, nhưng anh không dám tùy tiện xâm phạm vào đời tư của cô. Đại khái cũng biết cô ở khu nào, và cũng từng âm thầm đi quanh khu đấy nhiều lần, nhưng chưa bao giờ đi sâu vào trong.

Trình Dĩ Triết im lặng cười khổ, nhớ ngày hôm qua say túy lúy, Hạ Hàng Sinh mắng anh hèn... Thế gian nhiều con gái như vậy, có gì cứ phải yêu cái người không thương mình; rõ ràng có thể quang minh chính đại theo đuổi tình yêu, nhưng lại hết lần này đến lần khác e sợ cô ấy, e sợ rằng sẽ làm cô ấy khó chịu, để đến bây giờ đến nói chuyện cũng không thể nói chuyện với cô ấy... Hai ngày nay, Niệm Khanh cứ nhìn thấy anh là mặt lạnh như băng, khác hẳn mọi ngày, nhưng anh lại làm như không thấy. Hôm nay bắt chấp tất cả tìm Niệm Kiều, lại còn thừa cơ đến nhà cô ấy, liệu cô ấy có càng chán ghét mình hơn không... Trình Dĩ Triết một bên lái xe, một bên đấu tranh giằng co trong lòng, cũng không để ý Niệm Kiều đang nói ríu rít bên cạnh, mãi cho đến khi cô bé vội vàng quát to một tiếng, “Tối rồi tối rồi!”

Hóa ra là cô ấy ở chỗ này, Trình Dĩ Triết theo sau Niệm Kiều, không tự chủ mà bước chân vào cái ngõ hẹp vắng lặng, hai bên ngõ đều là nhà cửa rách nát, trên tường do bị khói lửa hun nên loang lổ đầy vết tích, sào trúc dựng ngón ngang phơi đầy quần áo cùng quốc kỳ lay động nhẹ nhàng trong gió. Bây giờ là hoàng hôn, khói bếp lan ra mù mịt khắp con ngõ hẹp, ám hết vào người... Cửa vào tầng dưới là cửa tò vò bằng đá bên trong tối đen như mực, không biết bà chủ nhà nào dùng cái giọng địa phương vùng khác quát tháo con cái âm ỉ, hai đứa trẻ tuổi nhỏ nhờ cầm kiếm dán băng giấy màu vùng lên đánh đuổi nhau.

Sắc trời mờ tối, chỉ có một ngọn đèn duy nhất thấp sáng trên lối đi, Trình Dĩ Triết cúi đầu nhìn kỹ đường, chú ý nhìn mặt đường gồ ghề. Niệm Kiều ở phía trước đi rất nhanh nhẹn thoải mái, vẫn cười nói, “Chị em nói năm sau sẽ đổi một cái nhà gần trường của em hơn, không phải đi đi về về xa xôi như thế này nữa.”

Trình Dĩ Triết buột miệng thốt lên, “Hai người vẫn ở chỗ này suốt sao?”

“Không ạ, trước kia bọn em ở trong ký túc xá của cô nhi viện.” Niệm Kiều thuận miệng cười nói.

Trình Dĩ Triết nghe qua một ít chuyện vụn vặt, biết được cha mẹ hai người đều đã qua đời, hai chị em li tán nhiều năm, sau đó Niệm Khanh tìm được Niệm Kiều ở cô nhi viện... Anh lặng im đi tiếp, không biết nên nói gì nữa, chỉ cảm thấy khó chịu trong lòng.

“Ồ trên lầu.” Niệm Kiều đi vào một cái cửa tò vò, quay đầu lại dặn dò anh, “Cầu thang hơi tối, anh đi cẩn thận nha.”

Cầu thang bằng gỗ cọt kết rung động, đi một vòng lên lầu ba nhỏ hẹp.

Trình Dĩ Triết phải hơi cúi thấp đầu xuống mới không chạm vào xà nhà.

Niệm Kiều mở cửa, nghiêng người nhìn anh, nở nụ cười rực rỡ, “Trình đại ca, vào trong ngồi đi.”

Trình Dĩ Triết lưỡng lự một chút, mới bước vào trong phòng, đối diện là một mảng màu xanh lá cây chói lọi, rèm cửa sổ in hoa hướng dương, bên ngoài là mái nhà ngói màu xám tro san sát nhau, có hai con chim bồ câu ngồi ngê ngốc đang đi lại trên mái nhà, liếc mắt một cái có thể trông thấy nóc giáo đường phía xa xa, trên bề mặt cửa sổ sơn trắng như tuyết đặt một chậu hoa phong lan. Căn phòng nhỏ nhỏ đơn sơ, nhưng rất chỉnh tề ngăn nắp, trông tỉ mỉ cẩn thận mà ấm áp.

“Anh thấy sao, cũng không tệ nhỉ?” Niệm Kiều nghiêng đầu thương thức vẻ mặt ngạc nhiên của anh, “Em và chị cùng nhau trang trí đó!”

“Ừ, đẹp lắm!” Trình Dĩ Triết khen ngợi từ đáy lòng.

Niệm Kiều cười, đôi mắt thân thiện trong suốt, “Sau này đợi em tốt nghiệp xong sẽ cùng chị kiếm tiền, rồi cuộc sống của chúng em sẽ tốt hơn.”

Một bé mười sáu tuổi phải đối mặt với cuộc sống khó khăn, trong đôi mắt ánh lên niềm lạc quan cùng trách nhiệm, không giống với những cô bé cùng lứa tuổi. Trình Dĩ Triết lần đầu tiên nghĩ rằng, anh thật sự đã đánh giá thấp cô bé này.

“Chị em nói năm sau sẽ dọn tới chỗ tốt hơn, nhưng em thấy ở đây cũng tốt lắm, tiền thuê nhà lại rẻ.” Niệm Kiều học kiểu nhún vai xoe tay của người nước ngoài, mái tóc thắt bím xoắn tự nhiên trên bờ vai, khoe mắt cười cong cong. Nụ cười tươi sáng kia lọt vào mắt Trình Dĩ Triết lại thành chua chát, mở miệng lại không biết nói gì cho phải, tầm mắt vô ý rơi xuống bàn, thấy một quyển sách giáo khoa Tiếng Anh.

“Đây là sách của Niệm Khanh?” Anh tiện tay cầm lên.

“Vâng, là sách cổ.” Niệm Kiều xoay người, vội vàng đun nước pha trà, “Trình đại ca ngồi xuống đợi chút.”

Trình Dĩ Triết mở quyển sách ra, sách tương đối cũ, vài trang đầu có lưu lại nét chữ thanh tú quen thuộc, ghi đầy lời chú giải. Nhưng lật sang các trang

sau, hơn nửa quyển sách đều là các trang trắng như tuyết, một lời chú giải cũng không có.

Niệm Kiều ngồi xổm trước bếp lò đun nước, bỗng nghe thấy Trình Dĩ Triết đi tới từ phía sau, “Chị em buổi tối thường về nhà vào lúc nào?”

“Khoảng hơn mười giờ ạ.” Niệm Kiều lơ đãng trả lời, “Em làm xong bài tập thì ngủ, mỗi đêm chị ấy về thì em đã lơ mơ ngủ rồi.”

“Không xem qua là giờ nào sao?” Trình Dĩ Triết cố hỏi tới cùng.

“Cái đồng hồ cũ quá nên quả lắc bị hỏng từ lâu rồi, mà dù sao em cũng không cần.” Niệm Kiều cười nói, “Vì sáng nào đúng sáu giờ là cửa hàng dưới lầu cũng mở cửa, quát con ầm ĩ.”

Đợi hồi lâu không thấy Trình Dĩ Triết đáp lại, Niệm Kiều ngạc nhiên quay đầu lại, thấy anh đứng ở cửa, nhìn chăm chăm quyển sách trên tay đến xuất thần.

Cô gọi liên tiếp vài tiếng, anh mới ngẩng mạnh đầu lên, vẻ mặt mờ nhạt dưới ánh đèn mờ hồ trầm xuống.

“Trình...” Cô mới hé miệng, anh lại đột ngột dè bả vai cô, ánh mắt sáng quắc chăm chú nhìn cô, “Niệm Kiều, chuyện hôm nay tôi tới đây, tuyệt đối không được nói với chị em, nếu không cô ấy sẽ tức giận, sẽ không cho tôi tới đây nữa, nhớ chưa?”

Niệm Kiều ngơ ngẩn gật đầu.

“Tôi có việc gấp, phải đi luôn.” Trình Dĩ Triết xoay người để lại sách giáo khoa lên bàn, vội vàng đi xuống cầu thang, lại dặn thêm lần nữa, “Niệm Kiều, phải nhớ cho kỹ đó!”

Anh băng băng xuống lầu, tiếng bước chân dần vang xa, Niệm Kiều vẫn ngơ ngẩn chờ người nhìn cầu thang, không tự chủ được xoa nhẹ lên vai mình, nơi anh đặt bàn tay lên dường như vẫn còn lưu hơi ấm. Trên bếp lò, nước đun trong ấm sôi lên sùng sục, hơi nước cuộn cuộn bốc lên.

Quá nửa đêm, tiếng đập cửa cốp cốp vang lên dồn dập, khiến cho Hạ Hàng Sinh từ trong giấc ngủ giật mình tỉnh giấc, rồi lại không nghe thấy tiếng gì nữa. Chẳng nhẽ là một con ác mộng. Hạ Hàng Sinh bật đèn nhìn đồng hồ, mới gần sáng, đang muốn ngả đầu ngủ tiếp, tiếng đập cửa lại vang lên. Hạ Hàng Sinh giật mình xoay người xuống giường, hoảng sợ hỏi, “Ai đấy?”

“Là tôi, Trình Dĩ Triết.”

Cửa mở ra, Trình đại thiếu gia quần áo nhàu nát đang tựa vào khung cửa, cúi đầu lấy mu bàn tay che lên khuôn mặt. Hạ Hàng Sinh hỗn hển đang định nằng chửi, đã thấy Trình Dĩ Triết ngẩng đầu lên, máu mũi chảy thành dòng, mặt bị bầm tím, tay áo măng-sét nhiễm màu đỏ tươi, thì lập tức khiến hân kinh ngạc đến ngây người tại cửa.

“Nhìn cái gì, không chết được!” Trình Dĩ Triết đẩy lão Hạ ra, đi thẳng vào nhà, tiện tay vứt áo vest xuống đất, đi vào phòng tắm dùng nước lạnh rửa mặt. Hạ Hàng Sinh cuống quýt lục lọi, cuối cùng cũng tìm ra non nửa bình thuốc bột trắng Vân Nam* (là thuốc bột trị vết thương chảy máu), luống cuống tay chân một lúc... Cuối cùng cũng ngừng chảy máu, nhưng lại khiến cho hai người chật vật không chịu nổi. Trình Dĩ Triết thê thảm nhất, máu mũi chảy quá nhiều, trên quần áo đầy vết máu, hai má đều bị trầy xước.

“Đừng nói là bị trượt chân ngã xuống đất đi” Hạ Hàng Sinh tức giận xả nước rửa tay, quen biết nhiều năm, nhưng lần đầu tiên trông thấy bộ mặt của Trình thiếu bị thương thành như thế này.

Trình Dĩ Triết buồn bực không đáp.

“Đàn ông đánh lộn cũng không phải chuyện gì to tát, máu chốt là, đánh thua thì tương đối mất mặt.” Hạ Hàng Sinh cười rộ lên, lại còn bồi thêm một cú, “Nhất là lại ngay trước mặt đàn bà.” Chỉ nghe thấy “trầm” một tiếng, Hạ Hàng Sinh sợ đến nhảy dựng lên, quay người nhìn thấy sắc mặt Trình Dĩ Triết tái mét, nện mạnh một đấm xuống bàn, giận dữ nói, “Cầm miệng!”

“Đã xảy ra chuyện gì?” Hạ Hàng Sinh bỗng nhiên cảm thấy sự tình không ổn, Trình Dĩ Triết chưa bao giờ giận dữ như thế này.

“Cậu đánh nhau với ai?” Hạ Hàng Sinh gặng hỏi, Trình Dĩ Triết bực bội không nói.

“Vi sao lại đánh nhau?” Hạ Hàng Sinh lại hỏi, Trình Dĩ Triết vẫn như cũ buồn bực không đáp.

Hạ Hàng Sinh điên tiết, thụi vào ngực hân một quyền, “Cậu mẹ nó chứ có còn tỉnh táo không, hay chỉ biết nửa đêm lao tới đập cửa nhà người ta?”

Trình Dĩ Triết ngả xuống ghế, một lát sau mới phun ra một câu, “Tôi bám theo Niệm Khanh.”

Buổi tối lúc tám giờ, Trình Dĩ Triết đổi xe của bạn, đỗ xe ở giao lộ Xuân Thâm, lúc 8 giờ 20 phút, cách chỗ anh không xa thấy Niệm Khanh đi xuống từ xe kéo, bước nhanh tới căn nhà số 6 ngõ Xuân Thâm, ấn chuông cửa. Người mở cửa chính là người đàn bà lần trước, bà ta nghiêng người cho Niệm Khanh đi vào, rồi lại thò đầu ra nhìn xung quanh xem mới đóng cổng vào.

Lúc này chính là giờ hoạt động vào ban đêm, trái phải hai bên đường thường xuyên có người xe ra vào, nam nữ ăn mặc hợp thời trang cùng nhau chìm vào trong bóng đêm, xa xa là khu quán xá biển hiệu sáng trưng vô cùng xa hoa rực rỡ, cuộc sống về đêm chỉ vừa mới bắt đầu... Trình Dĩ Triết ngồi trong xe, nhìn chăm chăm vào căn nhà số 6 ngõ Xuân Thâm kia, nhìn thấy ánh đèn từ tầng hai, nhưng cửa sổ lại đóng chặt, không thấy rõ hoạt động của

người đằng sau tấm rèm. Thời gian chậm chạp nhích qua một chút, quả thật chưa bao giờ thấy lâu như thế... Cuối cùng chịu đựng được đến mười giờ, mười giờ rưỡi, mười một giờ, Niệm Khanh vẫn chưa ra khỏi cổng.

Mười hai giờ, đêm đến người người vội vã về nhà, con ngõ nhỏ bốn bề yên lặng. Trình Dĩ Triết rót cuộc ngồi không nổi nữa, quyết định xông thẳng vào căn nhà để làm rõ chân tướng. Ngay lúc anh đang rảo bước băng qua giao lộ, thì một chiếc xe con đang lao đến từ phía đối diện, anh vội vàng né tránh nhưng không kịp, mắt thấy sắp bị tông phải thì chiếc xe kia khó khăn phanh gấp, bánh xe ma sát tóe ra tia lửa, cuối cùng cũng phanh lại... Tài xế ló đầu ra, dùng khẩu âm miền Bắc, mở miệng liền mắng chửi.

Trình Dĩ Triết đang vô cùng nóng lòng, không thèm để ý, định quay đầu đi. Lúc này một chiếc xe đi ngang qua, ánh đèn xe rọi vào chỗ ngồi phía sau, chiếu sáng một bên mặt của người đó. Trình Dĩ Triết đột nhiên dừng bước, trong lòng chộp động, dường như nghe thấy tiếng nói nho nhỏ của một người con gái bên trong xe, tài xế lập tức khởi động xe, quay đầu xe đi.

“Niệm Khanh, Niệm Khanh ——.” Trình Dĩ Triết hoàn hồn, nhắc chân đuổi theo, chiếc xe kia nháy mắt lao vút đi.

Trong lúc vội vã chỉ kịp nhìn thấy bên mặt người đó, nhưng lại quen thuộc đến ghê người.

Trình Dĩ Triết lại vội vàng vàng chạy về chiếc xe đỗ bên đường, muốn nhanh chóng đuổi theo. Vừa mới mở cửa xe, liền bị một người bắt lấy từ đằng sau, tiếng gió xẹt qua tai, gương mặt đã bị một đám! Trình Dĩ Triết cố gắng giãy dụa, lại bị hấn túm sau cổ, cúi gằm trước mũi xe, nắm đầm như mưa ào ạt giáng xuống người. Trong bóng đêm không thấy rõ hẳn là ai, chỉ nghe giọng nói đậm khẩu âm miền Bắc, hung tợn nói, “Muốn sống lâu thì bớt quan chuyện người khác đi!”

Trình Dĩ Triết cảm thấy trước mắt dần mờ hồ đi, bên tai nghe tiếng thủy tinh vỡ vụn, trong miệng thì sặc mùi máu tươi... Từ xa xa nghe thấy tiếng tuyết còi của lính tuần, đợi đến lúc anh chợt vật đứng được lên thì đã không thấy tung tích của nhóm người kia. Lính tuần đuổi đến nơi, nhìn thấy cửa kính ô tô bị đập vỡ nát, lốp xe cũng bị đâm thủng, lại thấy anh ăn mặc gọn gàng, liền nghĩ là công tử nhà giàu gặp phải bọn lưu manh. Mỗi ngày có mười vụ thì đến tám vụ là như thế này, lính tuần lười nhát chẳng muốn mất công, trực tiếp hỏi địa chỉ, định đưa về nhà cho xong việc. Trình Dĩ Triết cả người nhếch nhác, đương nhiên không muốn về nhà, đành phải báo địa chỉ nhà Hạ Hằng Sinh.

Sáng sớm ngày hôm sau, chạy đến tòa soạn, đợi đến gần trưa cũng không thấy Niệm Khanh, hỏi Diệp Khởi Hiến mới biết cô ấy đã xin phép nghỉ từ sáng.

Hạ Hằng Sinh gọi điện đến phòng cảnh sát của bạn, nhờ người điều tra căn nhà số 6 ngõ Xuân Thâm, hỏi đáp chỉ là tin chủ nhà này từ lâu đã chuyển sang Nam Dương, còn căn nhà thì nhờ bạn bè tìm thương nhân vùng khác cho thuê, tình hình cụ thể ra sao thì chưa xác minh được.

Trình Dĩ Triết đột nhiên nhớ tới một người, “Lão Dịch!”

Lão Dịch chính là phóng viên có thâm niên trong ban Xã hội, toàn lẩn lộn ngoài đầu đường xó chợ, tin bất quái chuyện lạ từ nhỏ đến lớn đều từ dưới ngòi bút của hắn mà ra. Hắn thông thuộc mọi ngõ ngách trên đường phố, quen biết nhiều người đến cả phòng cảnh sát cũng phải bái phục.

“Ngõ Xuân Thâm hả...” Lão Dịch ngâm cái tẩu, tiện tay lật lật cái sổ địa chỉ quý báu của hắn ta, nhú mày suy nghĩ một chút, “Chỉ có vài người có tiếng tăm ở trong cái ngõ này, nhưng mà nhà số 6 ngõ Xuân Thâm này thì chẳng có chút ấn tượng gì hết.”

Trình Dĩ Triết hoàn toàn thất vọng, “Lão Dịch, anh nghĩ kỹ lại lần nữa đi, thực sự không có một chút thông tin nào sao?”

Lão Dịch nhú mày nhìn anh, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, cố suy nghĩ một lúc lâu, chợt đập tay xuống bàn, “À!”

“Thế nào?” Trình Dĩ Triết hai người đồng thanh hỏi.

Lão Dịch bật cười, “Trình thiếu, câu không nhớ làm số nhà chứ?”

Thấy Trình Dĩ Triết kinh ngạc, Lão Dịch càng cười tinh quái nói, “Số 6 ngõ Xuân Thâm tôi không hề có ấn tượng, nhưng số 7 lại biết... chính là nhà của một nhân vật vô cùng nổi tiếng, tôi nghĩ người cậu muốn tìm chỉ sợ là cô ấy!”

Hạ Hằng Sinh sốt ruột nói, “Nói bậy nói bạ gì thế, số 7 liên quan gì đến số 6!”

Trình Dĩ Triết bỗng ngẩng đầu nhìn chằm chằm Lão Dịch, “Số 7 là nhà của ai?”

Lão Dịch chép miệng một cái, than thở, “Hoàng đế Dạ oanh.”

—— Hoàng đế dạ oanh, là tên được người nước ngoài ưu ái đặt cho nàng Dạ oanh Trung Hoa, ý nghĩa cái tên được lấy từ truyền cổ của một tiểu thuyết gia nước ngoài. Ngày xưa có một vị vua, ngài nuôi một con chim dạ oanh vô cùng xinh đẹp, vào mỗi đêm nàng đều cất tiếng hót, âm thanh tuyệt vời đó có thể làm cho hoa đã héo tàn lại lần nữa nở rộ, giúp người bệnh sắp hấp hối lại có thể thắp lên ngọn lửa sinh mệnh... Không ai biết Dạ oanh từ nơi nào đến, chỉ biết nàng mỗi đêm đều xuất hiện, rồi lại biến mất trong màn đêm. [Chú thích]

Thường ngày cô ấy biểu diễn ở câu lạc bộ Medusa, gần ba tháng nay, những cái tên nổi trội như ngôi sao ca nhạc, nữ ca sĩ xinh đẹp, tiểu thư nổi tiếng tất cả đều là chỉ vị “Dạ oanh Trung Hoa” này. Câu lạc bộ Medusa là một nơi phong nguyệt cao cấp, chỉ tiếp đón hội viên, muốn thành hội viên thì ngoài các nhân vật nổi tiếng của giới chính trị và quân đội, cùng nhà giàu quyền thế ra còn có các quan khách nước ngoài từ các quốc gia. Nghe nói mỗi đêm hoa tươi cùng champagne đều được vận chuyển hàng không từ nước ngoài về, vũ công đều là các cô gái người Nga xinh đẹp chân dài, dàn nhạc cũng đều là người nước ngoài, rất nhiều những ca sĩ từng nổi tiếng một thời đều từ sân khấu này mà nổi danh.

“Đúng là cô ấy sao?” Trình Dĩ Triết mặc dù ít đặt chân tới chốn phong nguyệt, nhưng cũng từng nghe nói qua vị ca sĩ xinh đẹp nổi tiếng này.

“Không sai, chính là cô ta, Dạ oanh Trung Hoa, Vân Y.” Lão Dịch hút một ngụm khói, rồi lại phun ra cái tên ướt át đó, phảng phất như đầu lưỡi vừa lướt qua lụa hoa lộng lẫy xinh đẹp, xong lại lắc đầu nói, “Số 7 đường Xuân Thân nghe nói là nơi ở của cô ấy, nhưng rất ít người thấy cô ấy xuất hiện, thỉnh thoảng có lộ diện thì cũng là xe to xe nhỏ hộ tống. . .Huống hồ, cậu cũng biết, người đứng sau câu lạc bộ Medusa là ai, Vân Y là cái cây hái ra tiền, ra vào đều có vệ sĩ theo sát, ai có thể tiếp cận được cô ấy.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Sắc Đẹp Tuyệt Trần

Phong cảnh ngoài cửa xe nhanh chóng lướt qua, một bên là cây tử đằng xanh tốt leo kín mít trên vách núi, bên kia là sóng bạc vỗ bờ. Bóng cây ngô đồng rợp mát con đường quanh co lên núi, như đang dẫn người ta đi vào một bức tranh phong cảnh. Đàng chân trời nắng chiều dần lụi tàn nhường cho bóng đêm buông xuống, đèn đường giữa những bóng cây lần lượt được thấp sáng.

Ở khu vực gần sườn núi, xe Limousine đồ đầy bên đường, gần như làm tắc nghẽn giao lộ. Bao quanh là hàng rào hoa văn bằng sắt vừa cao lại mảnh, hàng cây xanh được cắt tỉa trang trí lung linh, đài phun nước kiểu Rô-ma được xây bằng đá cẩm thạch màu trắng sữa, tiếng nhạc du dương từ phía trong cửa chính truyền ra.

Đêm còn chưa tới, mà trước cổng khách khứa đã nườm nượp, những chiếc xe sang trọng đi lại đông như mắc cửi —— Nghe đồn rằng câu lạc bộ Medusa đã rời xa chốn phù hoa huyền ảo để hòa mình vào nơi thiên nhiên tươi đẹp kề núi cận biển này. Phục vụ người Ấn Độ có đôi mắt màu xanh lá cọ mở cửa xe, Trình Dĩ Triết cùng anh họ là Bạch Mộ Hoa xuống xe, khoác tay người bạn gái của mình bước lên thăm thẳm vàng điểm màu xanh ngọc.

Từ trước đến nay Medusa chỉ tiếp khách quen, dù là người dất bạc triệu trong túi mà không có khách quen giới thiệu vào thì cũng bị ngăn ngoài cửa. Gia phong Trình gia cực kỳ nghiêm khắc, cũng không phải là gia đình quyền thế hạng nhất hạng nhì, nhưng lại có cô ruột là người của Bạch gia chuyên kinh doanh giấy. Bạch gia gần như độc quyền trong thị trường sản xuất giấy, so với Trình gia thì giàu có hơn rất nhiều. Người phục vụ nhận ra Bạch Mộ Hoa, cung kính khom lưng dẫn bốn người vào.

Trên tường treo một chiếc quạt bản to hoa văn tinh tế, đèn chùm pha lê sáng lấp lánh đung đưa giữa không trung vang lên giai điệu “tinh linh tinh linh” trong trẻo mệnh mang tựa như tiếng chuông ngân từ một nơi xa xăm đến, cũng như sợi tơ quấn lấy lòng người; sàn nhà sáng bóng như gương không biết khảm cái gì mà lấp lánh ánh bạc như sao trên trời, càng đi càng thấy trắng lộng lẫy. . .Hai cô gái đi cùng thấp giọng ngạc nhiên cùng thán phục, Trình Dĩ Triết cũng ngừng bước, híp mắt lại, như nghi hoặc mình đang bước vào ảo mộng. Bạch Mộ Hoa quay đầu nhìn rồi cười, hần sớm biết ba người kia nhất định sẽ có phản ứng như vậy.

Trong đại sảnh hình bầu dục, ở giữa là sân nhảy, phía trước là sân khấu dát vàng vô cùng huy hoàng, chỗ ngồi không nhiều lắm ước chừng trăm chỗ rải rác mọi nơi, trước chỗ ngồi gần sân khấu nhất giữ lại một khoảng trống. Trình Dĩ Triết nhìn quanh, đa số là người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, trang phục sang trọng lộng lẫy, còn số ít là những khuôn mặt tóc đen mắt đen hay cũng chính là những nhân vật nổi tiếng. Người phục vụ mặc đồng phục trắng đưa bốn người tới chỗ ngồi bên hông sân khấu, lập tức có một cô gái người Nga thân hình đầy đặn mặc sườn xám thêu hoa, tiến đến rót Champagne.

Với thanh thế của Bạch gia cũng chỉ được ngồi ở hàng ghế bên, Trình Dĩ Triết ngồi xuống quét mắt nhìn mấy người, trừ bỏ vài tên người nước ngoài, còn lại đều là người trong giới chính trị ngày thường khó gặp. Bạch Mộ Hoa nhìn theo ánh mắt của anh, mỉm cười, “Đó là các nhà ngoại giao của đại sứ quán Hà Lan và Đan Mạch, đồng thời cũng là hai ông chủ của hai hãng buôn nước ngoài. . .Cũng tầm thường thôi, nhân vật tai to mặt lớn còn chưa đến đâu.”

Trong lúc nói chuyện thì các thượng khách nói đùa đi vào, từng người trật tự ngồi vào chỗ. Đèn chùm pha lê trong đại sảnh dần dần tắt hết, dàn nhạc cũng đổi bản nhạc khác, lúc đầu du dương êm ái bây giờ chuyển thành giai điệu là lướt tươi đẹp. Hai cô gái bên anh đều theo phong cách con gái tân thời, nên nói cười không hề ngại ngùng, nhưng Trình Dĩ Triết lại không tập trung, khiến cho cô gái xinh đẹp tóc ngắn mắt phượng bên cạnh vô cùng khó chịu.

Đã đến 8 giờ 30 phút, Trình Dĩ Triết uống một ngụm rượu, không kiên nhẫn nhìn về phía sân khấu, trong lòng thấp thỏm bức bối. Chợt nghe Bạch Mộ Hoa hạ giọng cười nói, “Nhìn đi, tới rồi.” Hai tay Trình Dĩ Triết run lên, lập tức quay đầu nhìn, suýt chút nữa làm đổ Champagne ra ngoài. Nhưng lại thấy sân khấu không hề có ai, anh đưa mắt theo tầm nhìn của Bạch Mộ Hoa hướng về phía cửa. Lòng Trình Dĩ Triết vô cùng mong lung, vừa phức tạp vừa căng thẳng, cũng không biết mình đang lo sợ cái gì.

Một đoàn người bước vào cửa, hai người phục vụ đồng phục tím dẫn đầu phía trước, phía sau là năm sáu người chậm chậm đi vào, xuôi theo hành lang dành riêng cho khách quý vào chỗ ngồi. Đi phía trước đều là người tóc đen, theo sau cùng là hai người nước ngoài. Trình Dĩ Triết nhận ra một người chói mắt nhất, mặc lễ phục đen tuyền, tư thái phóng khoáng, cử chỉ cao quý, khuôn mặt phong độ khiến Trình Dĩ Triết tự thẹn không bằng.

“Tiết tứ công tử!” Hai cô gái bên cạnh bật thốt lên, hai cô nàng ngạc nhiên mừng rỡ không thôi.

Bạch Mộ Hoa cảm thán, “Sao trên đời lại có người chiếm hết tất cả vinh quang như thế, thật khiến người khác đố kỵ.”

Trình Dĩ Triết tiếp tục quan sát, mang máng nhận ra trong đó có một cục trường thuế, còn những người khác không hề biết.

Màn sân khấu từ từ được nâng lên, đèn trong sảnh đều tắt hết, từ dàn nhạc vang lên tiếng đàn Sitar kết hợp với tiếng trống Tabla, cùng lúc đó trên sân khấu cửa vòm mở ra, tiếng chuông đồng thời ngân lên như mưa tuôn, váy sa mỏng tung bay, mười hai vũ nữ người Ấn Độ gót chân mang lục lạp nhảy múa theo nhịp điệu. Ở giữa các vũ nữ là người múa chính, mặc váy sa đỏ đẹp rực lửa, mạng che mặt đom đầy ngọc ngà, eo thon mềm mại uyển chuyển như linh xà, để lộ ra đôi mắt đông đưa xinh đẹp phong tình vô hạn. Trình Dĩ Triết nhìn không chớp mắt vũ nữ kia, ngực phập phồng căng thẳng, hận không thể tức khắc giật tấm mạng che kia ra, để nhìn đến tận cùng.

Khúc nhạc kết thúc, vũ nữ váy đỏ xoay vòng lấy tấm mạng ra vút xuống dưới sân khấu.

Ngay lúc đó bốn phía đều ồ lên kinh ngạc, còn có người thích thú đứng lên muốn cướp cái mạng che mặt... Trình Dĩ Triết thì lại nặng nề dựa lưng vào ghế, thờ ắt ra một hơi, ngàn may vạn hạnh (vô cùng may mắn), đó không phải là cô ấy!

Bạch Mộ Hoa hứng thú đảo dạt cười nói, “Thấy sao, Medusa quả là danh bất hư truyền phải không!”

Trình Dĩ Triết tâm tình vui vẻ, cầm ly rượu cười nói, “Vân Y tiểu thư quả thật mỹ lệ.”

Bạch Mộ Hoa định cúi đầu uống rượu, nghe vậy lại cười ha ha, “Đúng là đồ mọt sách, Vân Y mà để cho cậu nhìn thấy như thế sao, còn sớm lắm, không phải cuối buổi sẽ không xuất hiện.”

Ra là vậy...ngậm rượu thom chẹn ngay cổ họng, hóa thành đắng chát, Trình Dĩ Triết cười khổ buông ly rượu xuống, mặt vô cảm xem múa hát. Cô gái bên cạnh kinh ngạc nói, “Khuôn mặt xinh đẹp như vậy mà cũng không bằng Vân Y sao?”

Bạch Mộ Hoa cười mà không đáp. Các tiết mục lần lượt được trình diễn, càng lúc càng sôi nổi, các cô gái trên sân khấu người nào người nấy đều xinh đẹp diễm dúa, đáng vẻ lãng lợ quyến rũ cuốn hút hồn vía của mọi người dưới sân khấu... Chỉ có một người không như vậy, Trình Dĩ Triết lòng kiên nhẫn bị bào mòn, nơi này càng lúc càng huyền ảo, cảm thấy thực bí bách. Anh mơ màng đứng dậy, quay sang cô gái bên cạnh áy náy cười, “Tôi ra ngoài hít thở không khí, lát sau sẽ quay trở lại.” Bạch Mộ Hoa túm lấy anh, “Sớm không đi muộn không đi, ngay lúc này lại đi sao!”

Trình Dĩ Triết ngẩn ngơ, đang muốn nói, đột nhiên trước mắt tối sầm, đèn trong sảnh đều tắt hết.

“Ngồi xuống ngồi xuống, tới rồi!” Bạch Mộ Hoa giọng điệu kích động nói.

Ngọn đèn trên nóc đại sảnh rọi xuống sân khấu, từ một điểm sáng tròn nhỏ từ từ lan rộng ra, ánh sáng nhu hòa mờ lung.

Màn sân khấu được kéo lên, một tấm bình phong bằng lụa in hoa anh đào màu hồng phấn được dựng trên sân khấu. Ánh đèn vẫn rọi xuống phủ lên một màn sương mờ ảo, trên sân khấu không có người, mà chỉ thấy một bóng người thướt tha phía sau tấm bình phong. Vào lúc này một giọng hát nhẹ nhàng cất lên, lúc đầu mỏng manh như tơ nhện, kèm theo tiếng nhạc da diết sau rồi lại dần dần như hòa vào hư không, uyển chuyển trầm bổng, luyến luyến cuốn lấy lòng người, như đang từng bước mở ra cánh cửa của tâm hồn.

Một điệu vịnh than (lần điệu dân ca) "Hồ Điệp Phú Nhân", âm luật trầm bổng trong thơ ca tiếng Ý lại được cô xướng lên thành một khúc ca hết sức tự nhiên như đêm trăng sương sớm, lời ca đơn giản, dù nghe không hiểu hàm ý sâu xa của ca từ, nhưng vẫn cảm nhận được sự u buồn thương tâm quanh quẩn, khiến cho người nghe bị mê hoặc, u mê không thoát ra được.

Đây là một bài hát trong ca kịch, nói về tình yêu của một cô gái người Nhật Bản đối với một sĩ quan người Mỹ, ngày đêm chờ đợi người yêu trở về, nhưng rốt cục lại bị vứt bỏ tàn nhẫn, cuối cùng cô đã rút dao tự vẫn. Trước khi bị kịch ập đến, cô từng trông về bên cạnh nơi người yêu cô rời đi với một tấm lòng tràn ngập sự dịu dàng chờ mong, hát lên khúc " Một ngày trong lành" ... “I nomi che mi dava al suo venire. Tutto questo avverrà, te lo prometto. Tienti la tua paura. Io con sicura fede lo aspetto.” (Lời nói dịu dàng của anh ngân nga bên tai em. Cuối cùng rồi anh sẽ thực hiện lời anh từng hứa. Đúng vậy, ngày này nhất định sẽ đến.)

Bóng dáng thướt tha kia từ từ đi ra khỏi tấm bình phong, vai trần váy màu tím than dài chấm đất, tay áo nhiều tầng, như làn nước uốn lượn, khăn quàng bằng gấm tơ tằm trắng như tuyết có tua rua dài, tùy ý lay động theo bước đi. Tóc mây búi thấp, chiếc mặt nạ hình hồ điệp màu bạc đẹp lộng lẫy che đi dung nhan, chỉ để lộ ra đôi môi đỏ mọng ướt át cùng cái cằm nhỏ nhắn mềm mại, làn da trắng như tuyết tôn lên đôi môi đỏ, tươi đẹp vô cùng, khiến người ta phải tưởng niệm vô hạn.

Tiếng ca rơi vào tâm tột mịt mù, Vân Y ngửa đầu ngừng hát, chậm rãi xoay người, khăn choàng màu tuyết cùng tay áo bông bành bay lên, búi tóc cũng rời ra, tóc đen thả xuống như thác nước. Mầu tóc đen nổi bật trên nền trắng như tuyết, cùng với chiếc mặt nạ hồ điệp lướt qua, giai nhân quay đầu lại, toàn bộ đều rơi vào yên lặng.

Thời gian như ngưng đọng, toàn sảnh yên tĩnh không một tiếng động.

Màn sân khấu chậm rãi buông xuống, chợt nghe thấy một thanh âm thanh thúy vang lên từ góc phòng, giống như là tiếng ly thủy tinh bị tuột tay rơi xuống, nhưng lại như một giọt nước rơi xuống chảo dầu sôi, trong khoảnh khắc đó tiếng vỗ tay liên vang lên như sấm. Ánh sáng lần nữa lại bật lên, mọi người thu hồi lại thần chí, thậm chí còn có tiếng khóc thút thít không ngừng.

“Thiên thần, thiên thần hả.” Bạch Mộ Hoa thở dốc vì kinh ngạc, cứ như vừa đi trên tầng mây, lúc này mới quay về trần thế. Nghiêng mặt nhìn sang, thấy ánh mắt Trình Dĩ Triết mở to, mà mặt nhìn về hướng người đang rời khỏi sân khấu, giống như bị bắt mất hồn phách. Bồi bàn lặng lẽ tiến lên, dọn dẹp những mảnh thủy tinh vỡ nát trên mặt đất, thay cho anh một ly rượu mới, anh cũng chưa hoàn hồn lại. Bạch Mộ Hoa dở khóc dở cười, cũng biết là hẳn ít kinh nghiệm về mặt tình yêu nam nữ, nhưng mà bộ dạng bây giờ có vẻ hơi quá mức.

“Dĩ Triết, Dĩ Triết, mau hoàn hồn!” Bạch Mộ Hoa gọi anh không ngớt, mỉm cười trên ghẹo nói, “Cái cậu này, mới chỉ liếc mắt một cái đã đánh mất hồn, tôi thật hối hận vì đã kết giao với cậu đó!”

Trình Dĩ Triết hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy anh họ vừa nói vừa cười, hai cô gái bên cạnh cũng tỏ vẻ xấu hổ, bốn bề cảnh sắc rực rỡ, hương rượu vẫn thơm nồng nàn như trước, thế mà trời đất hết thảy đều âm ảm đi, chỉ còn tro bụi vương lại, cảnh sắc mất đi màu sắc vốn có. Duy nhất chỉ có dung nhan tuyệt sắc trước mắt kia phóng đại vô hạn, tựa như bị ngọn lửa liếm cắn, thiêu đốt bóng hình người kia trong lòng thành tro bụi. Cô gái ngồi cạnh thấy anh xanh cả mặt, trán đổ mồ hôi, cảm thấy có chút dị thường, đã thấy anh cầm ly rượu, một hơi uống cạn.

Lúc này tiếng nhạc lại vang lên, ánh đèn rực rỡ biến đổi, trên sân nhảy có vô số chấm sáng lấp lánh tựa như trân châu rơi tung tóe trên mặt đất. Cầu thang xoắn ốc dát vàng nổi từ trên lầu hai xuống sân khấu, hoa tươi rực rỡ cùng những dải lụa bằng nhiều sắc màu tung lên đầy trời. . . Vũ khúc là lướt, váy áo bông bành thướt tha, bốn giai nhân xinh đẹp lần lượt bước xuống thang, thoáng chốc làm cho cảnh vật rạng rỡ tươi đẹp hẳn lên. Đêm nay bốn mỹ nhân trên sân khấu chính là màn ca vũ chính, là bốn kiểu trang điểm tóc khác nhau, tóc mai cài trâm hoa hồng, hoặc duyên dáng, hoặc kiêu kì, hoặc tươi tắn, hoặc quyến rũ, mỗi người như một nàng công chúa bước xuống từ đám mây, cầu thang xoáy tròn từ trên cao nhìn xuống bao quát đại sảnh, những nhân vật quyền quý nổi tiếng ngồi ở giữa đều ngẩng đầu nhìn đến lóa mắt say mê.

Bốn cô gái Nga mỗi người đẩy một cái xe hoa từ hai bên sân khấu đi ra, đều mặc một kiểu sườn xám xẻ cao tà lộ ra bắp đùi thon dài trắng lóa cả mắt. Trên bốn xe hoa là bốn loại hoa hồng khác, màu lần lượt là hồng phấn, trắng, vàng, đỏ thắm, ứng với bốn cái trâm cài trên tóc bốn cô gái trên thang xoáy, đến lúc này, chính là thời điểm cao trào.

“Đây là ý gì vậy?” Cô gái tóc ngắn mắt phượng nũng nịu hỏi, Trình Dĩ Triết lại ngoảnh mặt làm ngơ, Bạch Mộ Hoa vội cười nói, “Đây chính là tiết mục đặc sắc nhất của Medusa. . . Mỗi đêm sau khi ca múa chấm dứt, sẽ là vũ hội cuồng hoan thâu đêm. Một đêm trên sân khấu có tới năm mỹ nhân, tự lựa chọn bạn nhảy để đưa lên sân nhảy. Cánh đàn ông muốn hy vọng được ai đó chọn thì phải mua loại hoa có màu đại diện cho vị mỹ nhân đó, vị mỹ nhân đó sẽ đến gặp anh, về phần có được chọn hay không còn tùy vào sức hấp dẫn của anh.”

“Thật thú vị!” Hai cô gái liên tục cười duyên, một cô hiếu kỳ nói, “Mua nhiều hoặc ít có ảnh hưởng gì không?”

Bạch Mộ Hoa lắc đầu cười, “Medusa tôn trọng tinh thần lãng mạn, về việc mua nhiều hoặc ít mà nói, hoàn toàn là nhìn vào tâm ý của anh đối với người đẹp. . . Chỉ trừ có Tiết tứ công tử mạnh bạo mà thôi.”

“Nghe nói Tiết tứ công tử từng mua toàn bộ hoa hồng đen để tặng cho Vân Y?” Cô gái tóc ngắn mắt phượng mở to hai mắt nói.

Bạch Mộ Hoa cười cười, “Không phải là đã từng, đúng hơn là gần nửa tháng nay đều như vậy.”

Hai cô mặt biến sắc nhìn nhau, cô tóc ngắn càng hiếu kỳ nói, “Vậy một đóa hoa hồng giá bao nhiêu?”

Bạch Mộ Hoa liếc về phía Tiết tứ công tử một cái, mỉm cười chia ra một ngón tay, “Đây là giá của bốn loại màu kia, còn hoa hồng đen sao. . .” Hắn nhướn mày cười, vờn ra năm ngón tay.

“Năm mươi?” Cô gái riu rít nói.

“Năm trăm.”

Chỉ nghe lạch cạch một tiếng, Trình Dĩ Triết va phải chai rượu, khiến cho ly rượu bị đánh đổ. Màu đỏ tươi thơm mát lan ra trên chiếc khăn trải bàn trắng tinh, suýt chút nữa vấy lên quần tằm màu hồng nhạt của cô gái bên cạnh, làm cô kinh ngạc hồn giật. Bạch Mộ Hoa vội vàng hòa giải cười nói, “Lấy rượu nhuộm quần thành huyết sắc, tuy rằng có vẻ phong lưu, nhưng Dĩ Triết lại quá không khéo léo rồi!”

Trình Dĩ Triết không hề phản ứng lại, cũng không đợi bồi bàn đến đổi ly khác, cầm cái ly rượu còn gần nửa uống cạn.

Ngay cả Bạch Mộ Hoa cũng thấy anh cư xử thất thường, ngại với cô gái bên cạnh nên đành phải ngằm nháy mắt với anh, thế nhưng Trình Dĩ Triết vẫn ngẩn ra.

Lúc này những nhân vật quyền quý nổi tiếng ngồi ở giữa sảnh đã mua hết bốn loại hoa hồng trên bốn chiếc xe, bốn cô gái lần lượt bước xuống cầu thang, mang theo làn hương thơm ngát nhẹ nhàng đi đến các dãy bàn ở giữa, đều tự mình chọn lấy bạn nhảy, những người được chọn đều là quan lớn quyền thế. Trong lúc đó, một cô gái người Nga mặc sườn xám màu đỏ thắm đi lên trên sân khấu, ôm đầy những bông hoa hồng đen trong ngực, ánh mắt phong tình vạn chủng đảo quanh mọi người.

Mọi người đều nín lặng mong ngóng, không ai dám phát ra lấy nửa tiếng động.

Ánh đèn xoay chuyển, chiếu đến một nơi, tức khắc tụ hợp tất cả các ánh mắt. Trên đỉnh cái thang xoáy, áo quần tơ lụa màu đen ánh lên sắc thái u ám, làm nổi bật lên dung nhan lạnh lùng của cô gái, từng bước một đi xuống cầu thang, tựa như bóng đêm buông xuống trần thế, dù trước mắt có muôn tia nghìn hồng (trâm hoa đua nở), cũng bị sắc đẹp này chiếm mất hào quang, đẩy xuống tận cùng.

Vân Y rũ mắt, nhìn chung quanh, ánh mắt đảo qua bóng dáng quen thuộc ngồi ở hàng ghế đầu tiên, Tiết tứ công tử hơi nghiêng mặt vào trong, dấn dò bồi

bàn phía sau. Bồi bàn mỉm cười gật đầu, hướng về phía cô gái trên sân khấu ra hiệu bằng một động tác tay khá đặc biệt, cô gái kia đi tới trước sân khấu cười tươi, đem bó hoa hồng đen tất cả đều tung về phía bàn của Tiết tử công tử, dùng tiếng Trung lưu loát cao giọng tuyên bố, “Đêm nay toàn bộ đóa hồng xinh đẹp nhất đều đã được Hasegawa tiên sinh mua.”, xong lại nhắc lại bằng tiếng Anh.

Hasegawa, chứ không phải là Tiết Tấn Minh.

Đó là một người Nhật Bản, toàn sảng lạng đi trong chốc lát, rồi lại lập tức ồ lên nhìn nhau xôn xao.

Trong lòng Vân Y chợt cứng lại, chuyển con ngươi lạnh lùng quét về phía Tiết Tấn Minh, người kia cầm ly Champagne trên tay, ưu nhã nâng ly hướng về phía cô cười. Bên cạnh anh là một người đàn ông gầy đét, khom lưng về phía cô thăm hỏi, mặc một bộ lễ phục màu xám đậm, trên môi có một chòm râu nhìn đến chướng mắt, lại còn lộ ra nụ cười nho nhã lễ độ khiến cô lạnh sống lưng.

Tất cả mọi người đều lấy làm ngạc nhiên, Bạch Mộ Hoa vỗ bàn, “Sao lại thế này, Tiết công tử chịu để người khác cướp mất người sao?”

Tiếng hân hả vang, khiến cho hai người nước ngoài tóc nâu quay đầu nhìn, cô bạn gái bên cạnh vội kéo kéo ống tay áo hắn. Bạch Mộ Hoa không kiên nhẫn, đang muốn mở miệng, đã thấy Trình Dĩ Triết luôn buồn bực uống rượu bỗng nhiên đứng dậy, đi nhanh về phía sân khấu.

“Dĩ Triết” Bạch Mộ Hoa gấp gấp gọi anh, khiến cho khách khứa xung quanh ngạc nhiên nhìn, Trình Dĩ Triết cũng không quay đầu lại.

Bên này nổi lên rối loạn, bên phía sân khấu cũng đang rơi vào tình thế căng thẳng.

Lại thấy Vân Y chậm rãi bước xuống cầu thang, còn hai bậc nữa lại ngừng lại, lạnh lùng nhìn Tiết Tấn Minh. Hasegawa tiên sinh đứng sẵn ở bàn, há miệng đắc ý, chỉ chờ người đẹp đi đến. Song Vân Y chưa từng để hắn trọng mặt, chỉ ngẩng cao đầu về mặt thách thức, không mở miệng cũng không tiến đến, khóe môi nhếch lên ý cười, nhìn Tiết Tấn Minh dần dần thay đổi sắc mặt.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Phong Nguyệt Liên Hoàn

Người đàn ông cao gầy thanh tú xông thẳng đến chỗ ngồi của các vị thượng khách khiến cho bồi bàn xung quanh không kịp phòng ngự.

Các vị khách ngồi ở đó đều là các chính khách quyền quý, vừa thấy tình hình bất thường vài tên bảo vệ lập tức đi ra. Không đợi Trình Dĩ Triết tới gần, hai tên bảo vệ cao to lạng lẽ xuất hiện, hai người ép sát hai bên bắt lấy cánh tay của anh. Trình Dĩ Triết bỗng vuron nắm đấm về phía một tên bảo vệ, hắn nghiêng người né được, quay khur tay Thụy vào xương sườn anh, khiến cả người bị văng ra ngoài.

Mấy người đàn bà nước ngoài ngồi dây đầu kêu lên the thé, một màn vừa rồi quá gây chú ý khiến cho Vân Y và Tiết tử công tử cũng nhìn về phía bên này.

Bạch Mộ Hoa gấp gấp chạy lên la to, “Dĩ Triết, đừng quấy rối nữa!”

Trình Dĩ Triết đứng lên, lại bị bảo vệ bắt lấy, ra sức giãy dụa rồi đột nhiên kêu to lên, “Niệm Khanh, theo tôi đi!”

Thanh âm vừa dứt, dây bàn giữa ồ lên kinh ngạc, ánh mắt của mọi người đều hướng về phía cô gái đang đứng tựa vào lan can cầu thang —— ánh đèn tối mờ chiếu xuống khuôn mặt cô, Vân Y khẽ nhếch môi, nhưn mảy, về mặt không vui không giận, nhàn nhả cười nói, “Ngài gọi tôi sao?”

Âm thanh quen thuộc truyền vào trong tai, vô cùng dịu dàng, nhưng lại lộ ra sự lạnh lùng. Trình Dĩ Triết lòng quặn lại, như bị hắt một xô nước đá, ngờ ngác nhìn dung nhan vừa quen lại vừa xa lạ kia, không nói được lời nào... Bạch Mộ Hoa chạy đến nơi, túm lấy Trình Dĩ Triết, luôn miệng nói, “Cậu ấy uống rượu say, xin thứ lỗi, xin thứ lỗi!”

Sóng mắt Vân Y lướt ngang qua, âm thanh nồng đậm về quyền rũ biếng nhác, “Nếu ngài vì Vân Y mà đến, thì cũng nên cầm hoa mà đến chứ.”

“Niệm Khanh, em có phải là Niệm Khanh không?” Trình Dĩ Triết si ngốc nhìn cô, cô cười mà không đáp, đôi mắt xinh đẹp lưu chuyển trên người anh, chỉ dùng ánh mắt thôi cũng đã cắn nát hết hy vọng cuối cùng của anh. Tất cả đều im lặng, dàn nhạc cũng ngừng lại không biết có nên tấu nhạc tiếp hay không, bốn cô gái dẫn đầu lúc nãy cũng khần trương nhìn Vân Y... Người đàn ông Nhật Bản chen ngang giành người, Tiết tử công tử khoanh tay trước ngực theo một tư thế cực mỹ, rồi nửa đường còn sinh ra người đàn ông thanh tú vẫn nhược này. Đúng là không còn tiết mục nào đặc sắc hơn, người nào người này đều mong ngóng chờ đợi, chỉ muốn biết cái trò hề chơi bởi trăng hoa này kết cục ra sao.

Vân Y bước xuống cầu thang, dừng chân trước bàn của Tiết tử công tử và gã người Nhật Bản cười, “Hasegawa tiên sinh, xin cảm ơn sự ái mộ của ngài,

chi tiếc, ngài vẫn còn thiếu một bông hoa hồng.” Trước mắt bao người, Vân Y đưa tay lấy bông hoa hồng đen gài trên búi tóc xuống, đưa lên chóp mũi ngửi, ánh mắt đảo qua mọi người, sau đó vươn tay vớt bông hồng xuống chân Trình Dĩ Triết. Tiết Tấn Minh giật mình, sắc mặt lập tức thay đổi, bật thốt lên, “Vân Y!”

“Dĩ thiếu bác chúng*, tôi chọn vị tiên sinh dùng cảm liều lĩnh này.” Vân Y cười xoay người, ra hiệu về phía dàn nhạc... Giai điệu của bài “Điệu Valse vũ hội mặt nạ” vang lên, đèn trên sàn nhảy chuyển sắc màu mờ ảo, bốn cô gái xinh đẹp nâng váy hơi khom người về phía bạn nhảy, dẫn bạn nhảy đi lên sàn nhảy. Vân Y nhanh chóng đi tới trước mặt Trình Dĩ Triết, giơ cánh tay lên, vài lùa bị ma sát phát ra âm thanh “soàn soạt” nghe rất vui tai. Anh hoảng hốt nắm lấy tay cô, cách một lớp gang tay tơ tằm màu đen, chạm được vào đầu ngón tay lạnh lẽo của cô.

(*bác chúng : ý chỉ học rộng biết nhiều ^^)

Hai người nhẹ nhàng đi vào giữa sàn nhảy, cùng với bốn đôi nam nữ khác bắt đầu khiêu vũ. Chẳng mấy chốc ánh đèn rực rỡ nhấp nháy xoay tròn lên sàn nhảy, bao phủ lên các đôi nam nữ đang khiêu vũ, khiến cho bầu không khí căng thẳng lúc này biến mất như chưa hề tồn tại. Tiết tứ công tử vẫn khoanh tay đứng như cũ, ánh đèn rực rỡ nhiều màu chuyển động trên người anh, ánh mắt anh sâu xa xẹt qua một tia sát khí âm lãnh.

Trình Dĩ Triết lần đầu tiên được chạm vào cô, được gần bên cô như thế này, ôm lấy eo của cô, nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cô; cô cũng lần đầu tiên thân nhiên đối mặt với anh, không có kính đen che chắn, không lấy mái tóc dài mà dày để che giấu, đem một Niệm Khanh đã thay đổi da thịt xuất hiện trước mặt anh như hiện tại.

Niệm Khanh âm đạm trầm lặng, Vân Y xinh đẹp phong lưu, người nào mới thật sự là cô.

“Thật đáng ngạc nhiên, Trình tiên sinh rất hài lòng sao?” Cô hơi nghiêng khuôn mặt, đuôi mày đầy mắt đều thể hiện ý cười lưỡng lự, cũng có một chút mỉa mai sắc bén, như mũi nhọn đâm vào lòng Trình Dĩ Triết khiến anh đau nhức, một lúc lâu sau mới ngáp ngừng mở miệng, “Vì sao phải tự hạ thấp bản thân mình như vậy?”

“Một cô gái nhà lành lưu lạc phong trần, chỉ chờ chàng công tử si tình lao đến cứu vớt.” Cô nhếch khóe môi, âm thanh trầm bổng, tựa như đang đọc một lời kịch của nhân vật.

Trình Dĩ Triết chợt nắm chặt bàn tay cô, mồ hôi thấm ra lòng bàn tay, bật ra tiếng nói, “Được, tôi lấy em!”

Vân Y dừng bước nhảy, về mặt bình tĩnh, đôi mi dày rũ xuống che đi cảm xúc nơi đáy mắt.

“Làm vợ tôi, suốt đời này tôi chỉ yêu mình em, không bao giờ để em bị tổn thương!” Anh ôm chặt cô, ánh mắt nóng rực, đôi môi run rẩy nói với cô. Hai người vẫn hòa vào điệu nhảy, ánh đèn rực rỡ sau lưng anh hóa thành ánh sáng lung linh bay múa quanh hai người, tiếng nhạc hoa lệ cũng bị át đi chỉ còn lời hẹn thề khe khẽ của anh bên tai cô. Vân Y nhắm mắt lại, hoảng hốt nhớ tới một chuyện cũ từ rất lâu rồi... Giữa biển hoa tháng Năm từng có người thiếu niên quý một bên gối xuống, nói với cô rằng, hãy lấy anh, anh sẽ đem đến hạnh phúc cho em, không bao giờ để em và mẹ phải chịu khổ nữa.

“À!” Vân Y mở mắt, cười tươi tắn nói, “Cứ xuất thân hơn người một chút, là có thể biến mình thành chúa cứu thế sao?”

Anh giành tình cảm quan tâm săn sóc cô và cô cũng từng sinh lòng biết ơn với anh, nhưng hành động tối nay, gộp cả lời cầu hôn đường đột kia, lại khiến cô không thấy cảm kích...Khuôn mặt đẹp trai này, ở trong mắt cô lại thành yếu đuối buồn cười biết bao.

“Nếu châm biếm tôi có thể khiến em vui vẻ, thì tôi cũng cam tâm tình nguyện để em lăng trì.” Trình Dĩ Triết cười gượng, cam chịu chìm đắm trong bể tình.

Vân Y mỉm cười, dẫn anh ra khỏi sàn nhảy đi vào chỗ khuất, mỗi chữ mỗi câu như lăng trì anh, “Không cần phải diễn tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân, muốn làm ân khách* của tôi, ngài còn chưa đủ bản lĩnh đâu.”

(*ân khách: giống như khách quen)

Trình Dĩ Triết cứng đờ, chân như mất hết sức lực, giẫm lên váy của cô, khiến hai người loạng choạng ngã dựa vào nhau, từ xa nhìn vào giống như đang thân thiết ôm ấp nhau.

Tầm mắt Tiết Tấn Minh xuyên qua sàn nhảy, chưa giây nào rời mắt khỏi bóng dáng hai người, vì vậy bị một màn vừa rồi đập vào mắt.

“Thật là một đôi tài tử giai nhân!” Ichiro Hasegawa thân nhiên mở miệng nói, dùng giọng Bắc Kinh nói lưu loát tiếng Trung, nhắc ly Champagne cùng Tiết tứ công tử nhìn nhau cười. Tiết Tấn Minh nhọt nhạt uống một ngụm rượu, ngón tay thon dài như ngọc khẽ miết lên miệng ly, nhẫn ngọc trên ngón tay ánh lên óng ánh sáng loáng.

Lúc này một cô gái Nga mặc sườn xám đỏ rực đi đến rót rượu cho Ichiro Hasegawa, lúc cúi người còn cố ý để lộ ra bộ ngực, bộ ngực to tròn kia suýt chút nữa đè lên vai Ichiro Hasegawa. Tiết Tấn Minh đưa mắt liếc cô ta một cái, rồi nghiêng đầu nhìn một người đáng cao gầy mặc áo vạt dài màu than đang ẩn mình phía sau hành lang, người đó khom mình về phía anh. Cô người Nga thuận thế dựa sát vào người Ichiro Hasegawa ôm ấp, bấp đùi thon dài dán chặt bên hông hắn, rồi lại ngoái đầu liếc nhanh Tiết tứ công tử một cái. Tiết Tấn Minh cười hiểu ý, lại dựa ra đằng sau ngoắc ngón tay, một gã tùy tùng lập tức tiến đến cúi người nghe anh sai bảo.

Vân Y vừa kéo váy, vừa tránh khỏi lòng ngực của Trình Dĩ Triết.

Trình Dĩ Triết lùi từng bước, bi thương nhìn cô, “Niệm Khanh, tôi nhầm nhầm cô rồi.”

Một người đáng cao gầy từ phía sau hành lang đi ra, đi đến phía sau Trình Dĩ Triết, vỗ lên bả vai anh, “Trình công tử quá chén rồi.”

Về mặt Vân Y hơi biến đổi, Trình Dĩ Triết quay người hất cánh tay của hắn, lửa giận bùng lên vung tay định đấm người này. Nhưng người này như một cái bóng, năm ngón tay gầy guộc lần nữa lại đè lên vai anh, khiến cho nửa người anh lập tức tê dại.

“Trình tiên sinh nên đi theo tôi, anh ngài đang đợi ngài trên xe rồi.” Người nọ cười cười, tuổi tác không còn trẻ, nhưng da mặt lại bảo dưỡng tốt đến một nếp nhăn cũng không có, tóc vuốt gọn bên thái dương, thanh âm chói tai đến kỳ dị.

“Ngũ gia đến thật đúng lúc.” Vân Y tiến lên một bước, mỉm cười nhìn thẳng người nọ, “Trình thiếu uống hơi nhiều, chỉ sợ phải làm phiền Ngũ gia đích thân đưa về một chuyến, nhất định phải giúp Trình thiếu bình yên về đến nhà.” Trình Dĩ Triết nghe ra cô cố ý nhấn mạnh hai chữ “bình yên”, trong lòng vừa xấu hổ vừa âm ập, lại lần nữa bất chấp tất cả, ra sức đẩy người kia ra, túm lấy Vân Y, “Theo tôi...”

Còn chưa dứt câu, Bùi Ngũ gia đã xoay bàn tay cứng như sắt bỏ sau gáy anh, rồi duỗi cánh tay đỡ được thân thể xụi lơ của anh.

“Một công tử bột như thế này mà đòi đắc tội với Tứ thiếu?” Bùi Ngũ gia bữu môi quay ra cười với Vân Y, rồi lại lắc đầu, “Thảo nào nghe Tần gia nói, Vân tiểu thư đạo gần đây càng ngày càng thiếu thông minh.” Vân Y lạnh lùng nhìn hắn, “Ngũ gia nghĩ nhiều rồi, Vân Y làm việc ra sao, không nhọc ông lo lắng. Ông chỉ cần thay tôi đưa Trình tiên sinh an toàn về nhà, Tứ thiếu còn ở đây tôi tự biết chừng mực.”

Ánh mắt Bùi Ngũ gia thâm trầm, rút cuộc hừ lạnh một tiếng, “Tốt thôi, coi như đổi cho cô chút thể diện.”

Nghe ông ta nói vậy, tảng đá trong lòng Vân Y rơi xuống, muốn dặn dò thêm lần nữa, lại nghe thấy có người cung kính nói, “Vân tiểu thư, Tứ thiếu có lời mời.”

Vân Y sợ run lên, âm thầm trấn tĩnh, khi xoay người lại đã khôi phục được vẻ quyền rũ biếng nhác.

Lúc này điệu nhảy đầu tiên đã kết thúc, đèn bật sáng hơn một chút, Vân Y đi ngang qua sàn nhảy, kiêu ngạo dừng bước chân. Tiết Tân Minh mỉm cười đứng dậy, thay cô kéo ghế ra. Vân Y cũng không nhìn, tự mình kéo ghế trống bên cạnh một người nước ngoài mà ngồi. Tiết Tân Minh cười nhạt, nhưng cũng không tức giận, mà ôn tồn giới thiệu mấy vị khách đang ngồi cùng bàn với cô, Vân Y thân nhiên gật đầu cười. Đến lượt Ichiro Hasegawa, Tiết Tân Minh ngừng lại một chút, không đề cập dài dòng về thân phận quan chức của hắn, chỉ nói, “Vị này là tiến sĩ Ichiro Hasegawa của Đại học Tokyo.”

Ichiro Hasegawa nho nhã lễ độ gửi lời hỏi thăm về phía Vân Y, tựa hồ như hoàn toàn phớt lờ sự lạnh nhạt phải chịu trước đó, ra sức khen ngợi giọng hát của Vân Y như âm thanh của thiên nhiên, đưa một tác phẩm kinh điển thành một bài hát làm rung động lòng người. Vân Y mỉm cười cảm ơn.

Ichiro Hasegawa lại vòng vo chuyển sang đề tài khác, cười xỏ xiên nói, “Nhưng mà, tôi cho rằng ngài Puccini đặt tên vở kịch là ‘Hồ Điệp phu nhân’ không hay lắm, ông ấy không hiểu rằng phụ nữ nước tôi vô cùng kiên trinh, chứ không giống như Cio-Cio nói năng tùy tiện nhu nhược hèn nhát, dựa vào sắc đẹp để lấy lòng đàn ông ngoại quốc đâu.”

Vân Y nhếch khóe môi, ánh mắt xẹt qua mỹ nhân người Nga bên cạnh hắn, “Thật vậy sao, phụ nữ quý quốc nếu kiên trinh như vậy, có lẽ đàn ông nước ngài chắc chắn càng giữ mình trong sạch hơn, sẽ không giống như người sỹ quan trong vở kịch, tùy tiện mê đắm phụ nữ ngoại quốc.”

Một câu đáp lễ vô cùng trôi chảy, những vị khách nước ngoài đều hiểu được tiếng Trung, nghe vậy không nhịn được cười phá lên, về mặt Ichiro Hasegawa biến đổi, nhất thời không thể phát câu được, đành lãnh đạm cười lạnh nói, “Vân Y tiểu thư quả thực vô cùng thông minh.”

“Puccini mặc dù không am hiểu về nét đẹp chân chính của phụ nữ, nhưng cũng đã khéo léo miêu tả được sự si tình của Cio-Cio khiến cho mọi người phải cảm thương sâu sắc.” Tiết Tân Minh nhàn nhã cười, nhẹ nhàng phá vỡ tình thế bế tắc, mở một lối thoát cho Ichiro Hasegawa.

Vân Y nghiêng mặt liếc anh một cái, “Tứ thiếu du học bên Nhật Bản, có từng tình cờ gặp được nàng Cio-Cio của ngài không?”

Tiết tứ công tử nhìn chằm chằm Vân Y, cười dịu dàng nói, “Yêu đương bên nước ngoài đương nhiên có nét đặc biệt, nhưng tôi chỉ yêu người đẹp trước mặt đây thôi.”

Lúc này vũ khúc lại bắt đầu, ánh đèn chuyển tối mờ, dàn nhạc lại tấu lên giai điệu du dương hoa lệ, làm xao động lòng người.

“That’s my turn now!” Tiết tứ công tử nhanh nhẹn đứng dậy, mỉm cười gật đầu về phía mọi người, ôm Vân Y tiến vào sàn nhảy.

Mặt Vân Y lạnh lùng, không nói câu nào. Tiết Tân Minh cũng không nói gì, chỉ cúi đầu chăm chú nhìn cô, cánh tay ôm bên hông cô dần dần siết chặt, ép cô kề sát vào người anh. Ánh đèn mờ ảo, rọi xuống căn cổ trắng thon dài như ngọc của cô, còn có vài sợi tóc rủ xuống, nhàn nhã mon trón, tựa như đang trôi chọi lòng người. Tiết Tân Minh kề sát vào tóc mai của cô, nhắm mắt hít sâu vào, mơ hồ ngửi thấy hương thơm của phụ nữ, hòa trộn với mùi thuốc lá cùng mùi nước hoa trên người anh, lượn lờ ve vãn đến mê người.

“Người đó là ai?” Anh níu non bên tai cô.

“Ngài là ai?” Vân Y lạnh lùng đáp.

“Lời này của em thật khiến tôi đau lòng.” Tiết Tân Minh nắm lấy tay Vân Y đặt lên ngực, như cười như không nhìn cô.

Vân Y rút tay ra, cười yếu ớt, “Hóa ra Tứ thiếu cũng có tâm.”

Tiết Tán Minh yêu nhất thần sắc lúc cô lạnh lùng mà quyền rũ, nhất thời mềm lòng không nỡ trách móc, cười đùa nói, “Em mới là người không có lương tâm,” Vân Y lại giận dữ, thoát khỏi lòng anh, lạnh lùng nói, “Tôi cùng khách khiêu vũ là không có lương tâm sao? Vậy ngài đem tôi tặng cho gã Nhật Bản đó thì gọi là gì?” Trên sàn nhảy các cặp đôi đàn xen vào nhau, có người nghe tiếng quay ra nhìn, Tiết Tán Minh vội vàng ôm lấy cô, dờ khóc dờ cười nói, “Em lại ác nhân cáo trạng trước rồi, được được, gọi tôi là lòng dạ hẹp hòi.”

Vân Y giãy dụa thoát khỏi vòng ôm của anh, xoay người bước ra khỏi sàn nhảy, nhằm thẳng hướng hậu trường mà đi. Tiết Tán Minh đuổi kịp, kéo cô lại, ép người cô vào sau cái cột ở hành lang, rồi kề sát vào mặt cô than thở, “Em cố tình giày vò tôi sao!”

“Tiết tứ thiếu gia bằng lòng hạ mình trước một ca sỹ hèn mạt, đã là phần thưởng quý giá nhất cho Vân Y rồi, dù cho có bị đuổi khỏi đây, tôi cũng không dám nói nửa điều có lỗi với ngài.” Vân Y ngẩng khuôn mặt lạnh lùng, khóe môi nhếch lên giọng mỉa mai nói, “Nhưng, mượn sắc đẹp của một người đàn bà để lấy lòng người Nhật Bản... Tứ thiếu, thứ cho tôi nói tôi không quen ngài!”

Về mặt của Tiết Tán Minh kịch biến, cảm giác được ánh mắt rét lạnh của cô, trên mặt bỗng rất như vừa trúng một bạt tai.

Trong mắt Vân Y cũng dâng lên một tầng nước mắt, bình tĩnh nhìn anh, trông cực kỳ thâm lương bi thảm.

Anh đưa tay định vuốt lên mặt cô, nhưng cô lại đẩy mạnh anh ra, cần mẫn quay đầu chạy đi.

“Vân Y!” Tiết Tán Minh đuổi đến cửa hậu trường, đã thấy Bùi Ngũ về mặt khiêm nhường xuất hiện chặn anh lại.

Khi đi vào trong hậu trường, có chiếc màn che chắn tầm nhìn bên ngoài, ánh lệ trong mắt Vân Y tức khắc thu lại, về mặc ai oán cũng biến mất không dấu tích, chỉ còn lại vẻ lạnh lùng tái nhợt.

Cô đi thẳng vào, tiện thể rút gang tay ném cho bà vú già lẻo đẻo đi đằng sau, một mạch đi tới phòng trang điểm. Vân Y đẩy cửa vào, đã thấy một người đang đợi cô phía trước tấm rèm nhưng màu đỏ tươi.

Người nọ ngồi trên xe lăn, quay lưng về hướng cửa, thân nhiên lấy một miếng xì-ga ra châm.

“Tần gia.” Vân Y đưa tay ra phía sau khép cửa lại, chống người lên cánh cửa, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

Tần gia đẩy bánh xe, xoay người lại, trên người mặc trang phục tơ lụa màu đen dệt hoa văn chữ “Phúc” tròn, cùng với khuôn mặt phúc hậu nhưng tâm thường, nhìn chỉ như một thương nhân bình thường, không hề có chỗ nào nổi bật, duy chỉ có đôi mắt là lóe tinh quang áp đảo người.

“Đêm nay chơi đùa như thế có hài lòng không?” Tần gia cười híp mắt quan sát cô, ánh mắt tựa như mũi dùi, làm cho cổ họng Vân Y như bị thít chặt.

“Tần gia, ngài chỉ nói làm xong chuyện của Tiết tứ công tử, nhưng lại chưa nói còn có gã Nhật Bản kia.” Vân Y dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, về mặt quật cường, “Ngài lúc đầu đã hứa hẹn điều gì, Vân Y đều nhớ rất rõ ràng.”

“Cô bé, lời nói là vật chết, người mới là vật sống. Ta tuy nói chuyện Tiết tứ công tử đã xong, nhưng chưa từng nói, từ nay cô được phép làm mất lòng hân.” Tần gia cười ha hả, tinh quang trong mắt lại lóe lên, “Làm gì cũng có luật có lệ, một ngày ăn cơm ở chốn trắng gió, là một ngày phải bày ra khuôn mặt tươi cười, đừng nói đến đắc tội Tiết Tán Minh, ngay cả ân khách cũng không được phép đắc tội.”

Vân Y rũ mắt xuống không nói, nhưng trong lòng lại quẩn quanh ba chữ “cơm trắng gió”, giống như bị quất roi vào lưng.

“Tôi tưởng rằng, giá của mỗi bát cơm trắng gió luôn luôn khác biệt.” Vân Y lạnh lùng ngắt đầu nói, “Lúc trước muốn làm lung lạc Tiết Tán Minh, nên tôi không thể làm hài lòng các ân khách khác, bây giờ lại đổi sang Hoắc Trọng Hanh, tôi sẽ toàn tâm toàn ý tiếp cận Hoắc Thống đốc! Vậy còn Tiết công tử, chỉ sợ không thể quan tâm chu đáo đến hân được!”

“Ôi cô bé này, quả thực không phải là ăn cơm thường mà!” Tần gia cười đến hiền hòa, cũng không phật lòng trước thái độ ngỗ ngược của cô, “Cũng được, Tần Cửu ta đã nhận làm chuyện gì, tất sẽ nắm chắc trong lòng bàn tay. Đợi xong việc Hoắc Trọng Hanh, cô có thể cao chạy xa bay, đến lúc đó ta sẽ chia phần cho cô không ít.”

“Cám ơn Tần gia!” Trên mặt Vân Y dần có chút huyết sắc, nhưng về mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

Tần gia khóe môi cong lên, thâm trầm nói, “Cô cảm ơn quá sớm rồi, ta cũng nói trước, Hoắc Thống đốc tuy có tiếng phong lưu thương hoa tiếc ngọc, nhưng tuyệt đối không bằng Tiết công tử đa tình được. Người này bụng dạ thâm sâu, thủ đoạn tàn ác, có lẽ cô cũng nghe qua rồi... Nếu cô chân誠 không quyết đoán, bại trong tay hân, cũng đừng trách Tần gia bất lực.”

Vân Y tựa vào cửa, thân nhiên nở nụ cười, đôi mắt hững hờ quyền cùng ý cười biếng nhác, “Nghe qua có vẻ thú vị.”

Tần gia cũng cười, “Khá là thú vị!”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Lần Đầu Gặp Gỡ

“Hoắc Trọng Hanh trở mặt phản kích, thật quá nham hiểm!”

“Ngay từ đầu có Đoàn Công hữu Nhật Bản trợ giúp, lại bố trí rất chu đáo, nếu không bị hấn ta đâm một nhát sau lưng, thì đâu đến nỗi lâm trận thảm bại, rơi vào kết cục đáng thất vọng thế này...”

Trong phòng chữ Thiên tại Thiên Vĩ Trai, cách tấm bình phong sang trọng, ánh đèn rực rỡ từ trên rơi xuống, trên chiếc bàn tròn có mấy món ăn chay đơn giản, mặc dù trang trí đẹp đẽ, nhưng cũng không thấy đặc biệt. Chỉ có người trong nghề mới biết, Thiên Vĩ Trai nổi tiếng về các món ăn chay, bếp trưởng năm xưa từng là ngự trù trong cung, món nổi tiếng nhất là món “Bạch mao phù lục thủy”, thực ra chỉ là món đậu phụ cắt lát chan với nước dùng, thể nhưng đặc biệt ở chỗ là muốn nấu món này phải trải qua mười hai công đoạn.

Bên bàn có ba người, đều mặc trang phục thương nhân giàu có, cử chỉ tác phong không hề tầm thường. Bên ngoài cửa có mười người cường tráng mặc quần áo bình thường, đứng chiếm hơn nửa hành lang, không cho phép hạ đẳng tạp vụ đến gần. Bởi bàn mang rau vào cũng bị nhìn chăm chăm, đến thờ cũng không dám thở mạnh. Có người tinh mắt sẽ thấy bên hông của mấy người đó ẩn giấu súng ống.

Từ xưa đến nay Thiên Vĩ Trai coi thượng khách như mây trên trời, nhưng nhìn tình thế này vẫn khiến người ta hoảng sợ đến lú lờ.

Trên ghế chủ tọa là một người mặc áo vạt dài sợi bông, nhìn dáng dấp như nho thương (thương nhân có kiến thức), bùng chén trà cười châm biếm nói, “Bây giờ Hoắc Thống đốc dùng một mũi tên trúng hai con chim, vừa thôn tính địa bàn, vừa tỏ lòng trung thành với chính phủ tân thời, đây mới chính là anh hùng hào kiệt.”

Người bên cạnh hần lẳng lặng cười giễu cợt, nhưng không lên tiếng, khuôn mặt chữ điền vẻ mặt ngạo mạn, khí thế không hề tầm thường.

Người còn lại nhíu mày trầm ngâm, “Người này âm mưu một mũi tên, chỉ sợ là muốn trúng ba con chim.”

“Ý ngài là...” Người mặc áo vạt dài sắc mặt trầm xuống, dè dặt giọng nói, “Miền Nam?”

Người vẫn luôn im lặng từ đầu lại lạnh lùng nở nụ cười, “Miền Nam thì có cái gì cơ chứ, chỉ sợ tú tài làm phản, ba năm không thành.”

Ba người nhìn nhau cười, lại nghe thấy tiếng bước chân vội vã ngoài hành lang, tên vệ sĩ thông báo, “Tiết công tử đến”, cánh cửa “soạt soạt” được đẩy ra, Tiết Tấn Minh dường như tới rất vội vàng, khuôn mặt lộ ra vẻ mệt mỏi, không còn vẻ mặt phấn khởi như trước nữa.

“Thành thật xin lỗi, vẫn sinh công vụ quân thân, đã đến muộn, mong bác Phụng, bác Từ thứ lỗi.” Anh cúi khom lưng xin lỗi về phía hai người ngồi ghế trên, rồi lại quay sang người đàn ông mặt chữ điền cười, “Anh rể, anh qua đây trước mà không gọi em gì cả.”

Phụng Kế Nghiêu vội cười nói, “Phải trách ta nghĩ không chu toàn, chiều nay tiếp Thứ trưởng Từ và đại diện thương nghiệp Nhật Bản, nên trực tiếp qua đây luôn. Đoàn trước cháu công vụ bận rộn nên mới không gọi cháu thôi.” Người đàn ông có khuôn mặt chữ điền tên Lý Mạnh Nguyên cười nói, “Bác lại khách sáo rồi, đều là người quen hết hà tất phải nhắc đến chức vụ danh nghĩa. Bác là bậc bề trên của Mạnh Nguyên, nay xưng hô Tỉnh trưởng Thứ trưởng như thế ngược lại sẽ làm đảo lộn hết bối phận mất.”

“Đúng đúng, là lão hủ lắm cảm, là lão hủ lắm cảm!” Phụng Kế Nghiêu liên tục cười rồi cười, thân là một Tỉnh trưởng, cũng xem như là quan lớn, nhưng trước mặt hai người Từ Tiết, lại tỏ ra cực kỳ hèn mọn. Tiết gia là một gia tộc hiển vinh*, Tiết lão gia khi còn sống từng là nguyên lão hai triều nội các, con trưởng qua đời sớm, con thứ hai là Tham mưu trưởng làm việc trong Chính phủ cấp cao, con thứ ba là Thiếu tướng lục quân**, trưởng nữ gả cho Thứ trưởng Bộ tài chính Lý Mạnh Nguyên, con thứ tư Tiết Tấn Minh tuổi còn trẻ, tốt nghiệp trường sĩ quan lục quân Nhật Bản, về nước liền đảm nhiệm một chức vụ trọng yếu trong trụ sở chính phủ đóng tại tỉnh.

(* hiển vinh: chỉ có chức tước cao trong triều đình ngày xưa; **lục quân : trên lục địa.)

Phụng Kế Nghiêu với Tiết lão gia từng là bạn học thân thiết, hai nhà cũng xem như mấy đời kết giao, nhưng Phụng gia gia thế kém xa Tiết gia. Hiện nay tuy Tiết Tấn Minh là cấp dưới của ông ta, nhưng mai sau khi rèn luyện xong sẽ được gọi về Bắc Bình, lúc đó chắc chắn một bước lên mây, về thân tài Lý Mạnh Nguyên càng không thể đắc tội. . . Đối với hai người này buộc phải cẩn thận tỉ mỉ nắm chắc trong tay, huống chi, Phụng Kế Nghiêu còn có tính toán riêng của lão.

Tiết Tấn Minh ngồi xuống cạnh Lý Mạnh Nguyên, tay áo anh thoảng mùi rượu, còn phảng phất hương son phấn phụ nữ. Lý Mạnh Nguyên mặt thản nhiên nhìn anh một cái, trong lòng hiểu rõ, Phụng Lưu công tử đi công vụ bận rộn ở nơi nào, rõ ràng là cùng đàn bà quần lấy nhau. Hai ngày nay kín đáo đi giải quyết công việc lại chỉ nghe thấy Từ thiếu đi chơi bởi trắng hoa thành thôi. Báo chí viết sinh động như thật, nói hấn mê đắm một người phụ nữ xinh đẹp tuyệt thế, ném ra vạn vàng, để tranh đoạt người đẹp.

“Cháu đến làm nguội bầu không khí rồi sao, mới vừa rồi thấy mọi người trò chuyện vui vẻ lắm mà.” Tiết Tấn Minh nhàn nhã dựa lưng vào ghế cười nói.

Lý Mạnh Nguyên cười cười, “Không có chuyện gì vui vẻ, chỉ là đang nói về Hoắc Trọng Hanh thôi.”

“Ồ, Hoắc Thống đốc gần đây rất nở mày nở mặt đấy.” Tiết Tấn Minh cười rộ lên, “Báo Mãn Thành cũng đang nói về hần, Hà Thỉnh Trường lúc trước vì chuẩn bị làm lễ nghi tiếp đón hần vào thành phố, nên vội đến mức chân không chạm đất, thế mà ngày hôm qua cho lời nhắn đến, nói rằng muốn bỏ hết nghi thức xã giao rườm rà, nói là Hoắc Thống đốc không muốn nhiều dân... Thật tiếc cho Hà Thỉnh Trường mất bao tâm huyết mà lại thành công đã trắng.” Anh chỉ đem chuyện kể cho vui, nhưng Phương Tĩnh tưởng lại tức giận đến biến sắc —— bản thân không còn mặt mũi nào nữa, cấp dưới lại đi một lòng nịnh hót người khác, quả thật là không hề giữ thể diện cho Tĩnh trường đại nhân.

Tiết Tấn Minh nói qua loa, chỉ một câu đã bóc trần sự việc, xong lại mỉm cười nói về món ăn của Thiên Vị Trai. Còn Từ Huệ Phủ ngồi ghé cuối lại âm thầm lau mồ hôi lạnh trên trán, trông ngực đập thình thịch vì thù đoạn giết người không cần dao của Tiết tứ công tử. Thực ra ngày trước Hà Thỉnh Trường từng vì một chút chuyện nhỏ mà đắc tội với Tiết Tấn Minh, sau đó lại tự cao tuổi lớn, không thèm cúi đầu trước hậu sinh tiểu bối (ý chỉ người ít tuổi hơn hoặc tuổi còn trẻ). Tiết Tấn Minh tính tình kiêu ngạo, hành sự âm hiểm hà khắc, thường mặt cười giết người, dao không dính máu, đồng nghiệp bình thường cũng phải kiêng kị hần ba phần.

Một bàn tiệc chay thượng hạng này, Từ Huệ Phủ cũng thực bất tri vị (ăn không cảm thấy vị gì). Còn ba người kia vẫn nói cười vui vẻ, chủ đề của bữa tiệc nói từ các món ăn chay đến thị trường tài chính, rồi lại từ thị trường tài chính đến nghệ sỹ Côn Khúc nổi tiếng, sau cuối cùng lại quay trở về Hoắc Trọng Hanh.

Từ Huệ Phủ cầm đĩa Bách Hợp gấp một cọng rau cần, cúi đầu cười khẩy, ba người nhìn thì ung dung, nhưng thực ra người nào người nấy đều kiêng kỵ lẫn nhau.

Hoắc Trọng Hanh là người như thế nào —— xuất thân giàu sang quyền thế, sau là danh tướng, khi hoàng đế nhà Thanh còn tại vị từng thăng lên chức quan võ cao nhất, sau trải qua chế độ cộng hoà, phục hồi, nội chiến, đất nước đổi thay, vương kì (cờ) mấy lần đổi màu, biết bao nhiêu nhân vật oai phong vội vàng lên vũ đài chính trị rồi lại vội vàng bị quét xuống, mà vẫn sừng sững không đổ chính là gia tộc họ Hoắc. Hoắc Trọng Hanh cũng một đường vượt qua bao nhiêu chống gai, từ một sỹ quan chỉ huy miền Tây, tới chức Thượng tướng lục quân, rồi đến quân hàm sỹ quan cảnh sát, hiện tại đảm nhiệm chức Thống đốc quân sự ba tỉnh.

Sau khi Chính phủ phân chia hai miền Nam Bắc, thì Chính quyền miền Bắc chiếm lợi thế hơn, bên trong lại chia ra hai đảng phái. Một phái nhận sự trợ giúp của Nhật Bản, một phái được Anh Mỹ che chở, hai năm nay hai đảng này đối chọi nhau đến người sống ta chết. Năm nay bầu cử Tổng thống, phái Thân Nhật (phái được Nhật bản ủng hộ) bị xuống thế hạ phong, dứt khoát mời người Nhật Bản đến trợ giúp, ra quân dẫn đầu, tuyên bố dùng vũ trang thống nhất đất nước. Hoắc Trọng Hanh có trong tay quân đội hùng hậu, vốn có quan hệ thân tín với cấp tướng Nhật Bản, tuân theo mật lệnh của Thủ tướng Chính phủ đưa quân lên Miền Bắc. Quân đến tỉnh Hà Bắc, Hoắc Trọng Hanh đột nhiên quay ra phát động chiến tranh, ngầm ngầm tấn công theo thế gọng kìm, nội ứng ngoại hợp(trong ngoài phối hợp). Tình hình chiến sự lập tức xoay chuyển, phái Thân Nhật tan rã, Thủ tướng Chính phủ u oán bị hạ bệ, tân Chính phủ do phái Anh Mỹ cầm quyền. Các cấp tướng phái Thân Nhật đều bị cách chức, sau đó gửi điện thông báo khắp nơi, tuyên bố thoát ly khỏi Chính phủ. Hoắc Trọng Hanh được tân Chính phủ bổ nhiệm làm Thống đốc ba tỉnh, cuối cùng dẫn quân đi bình định quân sự (tức dẹp yên quân phản động), hơn nửa năm chinh phạt bốn tỉnh thành, chín tháng điều quân đến các tỉnh lân cận, hai tháng giao tranh ác liệt với quân phản động giành chiến thắng. Sau cùng, tàn dư quân phản động chạy xuống nhờ cậy Chính Phủ phía Nam, một khi Hoắc Trọng Hanh từ phía Bắc xuống, tất sẽ khơi dậy chiến tranh Nam Bắc.

Trong tân Chính phủ đa số là người phái chủ chiến vô cùng điêu luyện, nhiều lần thúc dục tiến quân xuống phía nam, nhưng vào lúc này Hoắc Trọng Hanh lại án binh bất động, bày tỏ rằng các cán bộ chiến sỹ quá vất vả, lương bổng không đủ, cần nghỉ ngơi điều dưỡng và chấn chỉnh thêm, ngang nhiên điều quân đóng tại lân cận ba tỉnh gộp chung với quân đội cũ của mình không chế tại đây, để cho tất cả đều thuộc thế lực của mình.

Vốn là tỉnh lỵ phồn hoa yên bình, tuy chung quanh mười dặm đều có người nước ngoài ở, hàng vạn hàng nghìn nhà chứa, nhưng không được chính quyền đề mắt. Phương Kế Nghiêu quyết theo đạo Trung Dung* quân tử phòng thân đến cùng, từ chức quan Tổng đốc Thanh Mạt** lên đến chức tỉnh trưởng, cứ yên ổn tại chức trong nhiều năm, cùng với Tiết gia trong ngoài phối hợp chắc chắn, bề ngoài thì giữ thái độ trung lập, không theo phe phái tranh đấu nào, nên khi tân Chính phủ lên nắm quyền cũng không bị tra xét. Nhưng Tiết gia mấy năm gần đây, ngầm ngầm theo người Nhật Bản kiếm được không ít lợi ích, hiển nhiên là theo phái Thân Nhật —— Bây giờ Hoắc Trọng Hanh lại bất ngờ vào thành phố, thì Tiết gia đối với Phương gia mà nói, vô luận thế nào cũng không phải là chuyện tốt đẹp gì.

(* đạo Trung Dung: đạo của Khổng Tử; ** Thanh Mạt: Triều cuối đời Thanh)

“Nói là ba ngày sau sẽ vào thành phố sao?” Lý Mạnh Nguyên nhíu mày hỏi.

Phương Kế Nghiêu vẻ mặt ngưng trọng, “Đúng, lính cảnh vệ đã xuất phát rồi, ngày mai là đến nơi, Hoắc Trọng Hanh cũng sẽ mau đến thôi.”

Tiết Tấn Minh cúi đầu uống một ngụm canh, thần nhiên nói, “Nghe nói đội lính đi trước chỉ là đội hộ tống thương binh, đến sớm để chuẩn bị bệnh viện, trung dụng nhà kho ở ngoại ô để làm khu chăm sóc, để tiếp nhận thêm được nhiều bệnh binh.”

Lý Mạnh Nguyên cười nhạt, “Từ trước đến nay hần luôn khéo léo trong khoản mua chuộc lòng quân.”

Phương Kế Nghiêu hừ một tiếng, “Liệu bệnh viện nào có thể chứa chấp hần đây?”

Tiết Tấn Minh mỉm cười, “Tất nhiên là người ở bệnh viện Giáo hội Hoa Kỳ.”

——“Bệnh viện Giáo hội? Cháu xác định?”

Vân Y ngừng tay, mới chỉ đeo được một bên hoa tai, từ trong gương nhìn người đàn ông cao gầy phía sau.

Trước mắt bao người, Vân Y đành phải theo sau họ, tiến vào khu bệnh. Từ xa đã thấy đầy người vây quanh cửa, bên trong không ngừng truyền đến tiếng thét thất thanh của phụ nữ. Ông bác sĩ Hoa Kỳ cố sức tách mọi người ra, đến khi nhìn vào bên trong lập tức kinh hãi, buột miệng kêu lên, “NO!”

Một người lính đầu quần đầy băng đang dựa vào cửa sổ, một tay chế ngự cô y tá nhỏ nhắn, tay kia cầm mảnh thủy tinh dí vào gáy cô y tá. Phía sau là cửa sổ thủy tinh bị vỡ vụn. Một số mảnh thủy tinh nhỏ còn bắn lên người hấn cùng cô y tá, băng quần trên đầu hấn thấm máu đỏ tươi chảy xuống mặt trông vô cùng dữ tợn. Còn cô y tá thì run rẩy kinh hoàng, không ngừng hét chói tai, gáy cũng bị mảnh thủy tinh cắt ra một vết máu.

Người lính kia nắm mảnh thủy tinh trong tay cũng bị cắt phải làm máu chảy ròng ròng, đáng sợ nhất là vết thương trên đùi phải gần như đã thối rữa hết, lộ ra xương trắng, chỉ có thể dựa vào tường để đứng, miệng thì gào thét không cho người tới gần.

Ông bác sĩ Hoa Kỳ dưới tình thế cấp bách cứ luôn miệng hô tiếng Anh về phía người lính, người nọ cũng vì rối loạn mà rống lên toàn tiếng địa phương khó hiểu, khiến cho không ai hiểu hấn đang nói gì. Vân Y lúc đầu ngẩn ra, cảm thấy tiếng địa phương kia có phần quen tai, cẩn thận nghe xong có thể hiểu bảy phần.

Mẹ cô là người Giang Tô, khẩu âm mang máng như người này, rồi lại có lúc không hề giống.

Vân Y tập trung tinh thần lắng nghe, nghe được dứt quãng, hấn nói, “A Trân, theo anh... cho anh... một lần cuối cùng...”

“Thượng Đế ơi, rốt cuộc là hấn muốn làm gì?” Một nữ tu sĩ già không ngừng làm dấu chữ thập trước ngực.

“Hấn hình như nói, muốn cô y tá cùng hấn...” Vân Y ngáp ngừng nói, lại dùng tiếng Anh lập lại lần nữa.

Ông bác sĩ Hoa Kỳ chợt quay đầu ra, con mắt trừng lớn, “Hấn muốn cùng chết với cô ta?”

Vân Y chưa kịp trả lời, lại nghe thấy cô y tá tóc ngắn bên cạnh khóc lóc kêu lên, “Đừng làm hại A Mai!”

“A Mai?” Vân Y kinh ngạc, “Cô ấy không phải tên A Trân sao?”

Cô y tá kia chưa kịp đáp, chợt nghe ông bác sĩ hỏi, “Bệnh nhân này phải chăng có vấn đề về thần kinh?”

“Không hề.” Một y tá lớn tuổi khác ngáp ngừng trả lời, “Anh ta bị thương ở đùi phải, hôm nay lẽ ra phải cura đi, nhưng bác sỹ hãy nhìn xem, đã không còn kịp nữa rồi...”

“Không kịp là ý gì?” Một giọng đàn ông trầm thấp từ ngoài truyền đến.

Vân Y đứng ở phía sau cửa, tầm nhìn bị người ngăn trở, chỉ thấy mọi người tự giác tránh ra, vẫn chưa thấy người đặt câu hỏi là ai, cô đoán có lẽ là một vị bác sỹ khác. Người y tá già kia lộ vẻ cảm thông nói, “Bị viêm dẫn đến nhiễm trùng máu, đã xuất hiện hiện tượng máu độc tràn trề, dù cura cũng đã muộn, có thay đổi phương pháp cũng không thể qua khỏi.”

Vân Y ngây người, mọi người nghe vậy cũng cảm thấy bi thương, nhất thời im lặng, chỉ còn nghe thấy tiếng khóc lóc cầu cứu của nữ y tá kia.

“Cứu cứu A Mai!” Cô y tá tóc ngắn nức nở kêu lên, nhìn đoàn người phía sau rồi lại nhìn về phía bác sỹ.

A Mai chỉ biết khóc lóc kêu gào đến khản cổ, mà người lính kia sắc mặt cũng tái nhợt đi, con ngươi vằn đỏ, thần trí đã vô cùng hỗn loạn, điên cuồng giữ chặt lấy A Mai, chỉ lập đi lập lại gằm rú một câu vào tai A Mai —— câu nói kia vừa nhanh vừa vội, trong lòng Vân Y biết lời này vô cùng quan trọng, nhưng lại nghe không hiểu ý của hấn.

Hai bên giằng co qua lại, mọi người không có cách nào xoay sở, Vân Y gấp đến độ trên người đổ đầy mồ hôi lạnh.

Chợt nghe thấy tiếng “lách cách” nhỏ vang lên, đột nhiên mọi người kêu lên sợ hãi vội tránh ra hai bên, Vân Y ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng dáng cao lớn vượt qua mọi người, trong tay cầm khẩu súng lục của Đức đã lên đạn.

“Xin đừng nổ súng!” Vân Y hoảng sợ kinh hô.

Mấy nữ tu sĩ bên cạnh cũng đồng loạt kêu Thượng Đế, liên tục làm dấu chữ thập lên ngực.

Vân Y nóng nảy, xông ra phía trước, túm lấy cánh tay người nọ, “Đừng giết anh ta!”

Người nọ thờ ơ, thanh âm lạnh lùng lộ vẻ uy nghiêm, “Anh ta là quân nhân, chết, cũng phải giữ lấy danh dự mà chết!”

Đến lúc này, người lính kia lại gấp gáp nói câu kia một lần nữa, lần này rốt cuộc cũng nghe rõ ràng ——

“Anh ta nói, A Trân hãy hát cho anh nghe một lần cuối thôi!” Vân Y chấn động, tâm tư thay đổi thật nhanh, tức khắc hiểu được.

Người nọ có phần chần chừ, nhưng vẫn chưa hạ súng xuống.

“Anh ta xem A Mai như cô gái kia, mong muốn trước khi chết được nghe cô ấy hát một lần, chứ thật sự không muốn giết cô ấy!” Vân Y vội vàng nói,

trong lòng run lên từng đợt. Người lính kia đã hồi quang phản chiếu, liều chút hơi thở cuối cùng để thực hiện mong muốn, lúc này mặt đã trắng bệch, toàn thân co giật, dần dần dựa vào tường tê liệt mà ngã xuống, anh ta vẫn ôm chặt lấy A Mai, mảnh thủy tinh trong tay vẫn kề lên gáy cô, nhưng về mặt vô cùng bí ẩn.

Tất cả mọi người đều trầm mặc, người nọ rút cuộc cũng chậm rãi hạ súng xuống.

Một người lính đang hấp hối mà tâm nguyện cuối cùng chỉ là muốn nghe người con gái trong lòng hát cho mình nghe bài hát quê hương...Mắt Vân Y cay cay, cổ họng như bị sít đến không thở được, cuối cùng hiểu được anh ta nói gì nhưng lại không thể hoàn thành tâm nguyện cho anh ta.

Có lẽ, chỉ có thể cho anh ta chút an ủi——

Vân Y rung rung nhìn anh ta, cổ họng nghẹn ngào, mở miệng hát, “Non sông kim cổ trôi vô định, vó ngựa dồn dập theo tiếng họa giác*. Trước mắt hoang liêu nào có ai? Gió thu cuốn lá phong đỏ bay đi phương nào.” Mới hát được một nửa khúc “Điệp luyện hoa”, bài chưa hết, lệ đã rơi.

(*họa giác: kèn lam từ sừng con bò)

Người lính kia ngơ ngẩn quay đầu, nhìn nữ tu sĩ đang hát, mảnh thủy tinh trong tay rơi xuống.

Giai điệu đau thương, giọng hát bi ai nhẹ nhàng, đưa vào tai người nghe, như nước thấm vào tâm, đều thê lương trầm tĩnh.

Vân Y hát chưa hết bài, người lính đang hấp hối kia lại gian nan run run đôi môi, rút cuộc buông A Mai, yếu ớt vẫy tay về phía Vân Y.

A Mai lao đảo chạy đi, được hai nữ tu sĩ đỡ lấy, xong lập tức ngất xỉu.

Vân Y đi tới bên người lính kia, quỳ gối xuống, cầm lấy tay anh ta, thay anh ta lau đi vết máu trên mặt, rồi cũng thấy rõ khuôn mặt anh ta—— hóa ra anh ta vẫn còn rất trẻ, có lẽ chỉ lớn hơn Niệm Kiều một chút...Giờ đây đang bình thần mà nhắm mắt lại, giống như cậu thiếu niên văn tú (thanh tú lịch sự) ở vùng sông nước Giang Nam. Cậu ta bỗng mở mắt ra, đồng tử từ từ tan rã, nhưng vẫn cố gắng mở to hai mắt, muốn nhìn rõ khuôn mặt của Vân Y.

Vân Y do dự một chút rồi cũng kéo chiếc khăn xuống, mặc cho tóc dài xõa tung xuống, khuôn mặt không hề che lấp —— đáng tiếc cậu thiếu niên đó đã không kịp nhìn, đôi mắt kia đã nhuộm một mảnh tro tàn.

Vài nữ tu sĩ đi tới bên cạnh cậu, lẩm nhẩm gọi tên Chúa, rồi lặng lẽ làm dấu chữ thập trước ngực, cầu xin Chúa tha thứ cho tội lỗi của cậu.

Vân Y nắm lấy bàn tay đầy máu của cậu ta, tâm trạng hoảng hốt, một lúc lâu cũng không nở buông ra.

Cô chính là Dạ oanh của Hoàng đế, ca hát trên sân khấu vàng ngọc, dùng tiếng ca xinh đẹp làm say lòng giới quyền quý; bọn họ mê đắm cô, nói tiếng ca của cô như âm thanh của thiên nhiên, nụ cười như trần bảo, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy vui sướng...Cho đến lúc này, khi hát cho một người đang hấp hối nghe, lần đầu mới hiểu rõ, giọng hát của mình có thể giúp cho người khác được vui vẻ thoải mái.

“Thờ ơ xưa nổi u oán dồn nén trong tâm, nhiều như đao thương lưỡi mác, như mộ xanh nhuốm màu hoàng hôn, mối tình thâm thiết sâu nặng biết bao, núi thẳm chiều tà mưa cuối thu.” Mấy người bảo vệ tiến đến khiêng thi thể của người lính đó đi, dù cho cậu ta không thể nghe thấy, nhưng cô vẫn muốn hát hết khúc hát cho cậu ta.

Một chiếc khăn tay trắng tinh được đưa tới trước mặt cô.

Vân Y gạt mình ngừng đầu lên, trước mắt lại mơ hồ, lúc này mới nhận ra lệ đã rơi đầy mặt.

Thấy cô ngơ ngác không có chút phản ứng, người nọ cầm lấy tay cô, tự mình lau đi vết máu trên tay cô. Vân Y vội vàng rút tay lại, hai mắt đầm lệ như bị sương mù che phủ không nhìn rõ người nọ, chỉ cúi đầu nói tiếng cảm ơn.

Người nọ trầm giọng nói, “Phải là tôi nói lời cảm ơn mới đúng, nữ tu sĩ.”

Vân Y ngẩn ngơ, rồi đột nhiên nhớ ra thân phận của mình, vội vàng lau nước mắt, tránh né ánh mắt của anh ta.

“Tôi từng cho rằng sự an ủi của tôn giáo chỉ khiến cho người ta thêm mù mịt, nhưng hành động cao đẹp của cô mới chân chính là lòng nhân từ.” Thanh âm của anh trầm ngập từ tính, uy nghiêm mà toát lên sự chân thành, chậm rãi nói với cô, “Cho tôi thay mặt người lính ấy cảm ơn cô.”

Anh đứng dậy, hơi khom lưng với cô, rồi xoay người bước đi.

Vân Y cuối cùng cũng từ kinh ngạc mà phục hồi tinh thần lại, bật thốt lên hỏi, “Ngài là ai?”

Anh quay đầu, khuôn mặt đã không còn trẻ nữa, tóc mai bên thái dương đã điểm bạc, tuổi trẻ trải qua phong sương (gian nan vất vả), tôi luyện nên vàng hào quang chói sáng, làn da màu đồng lam tăng thêm vẻ tang thương. Anh mỉm cười, lông mày rậm khê nhếch lên làm nổi bật vết sẹo đã nhạt màu, đem gương mặt này khắc sâu trong trí óc của cô——.

“Tôi là Hoắc Trọng Hanh.”

Q.1 - Chương 7: Ẩn Giấu Xảo Trá

Tất cả mọi việc đều rối loạn.

Hắn là Hoắc Trọng Hanh, hẳn thật sự là Hoắc Trọng Hanh.

Kế hoạch ban đầu rõ ràng rất tỉ mỉ cẩn thận, tính toán thời gian cùng địa điểm, tính toán làm sao có thể gặp gỡ một cách tình cờ, thậm chí còn tính toán phải có dáng vẻ gì, loại ánh mắt gì, cuộc đối thoại như thế nào, bọn họ đã mưu tính hết thảy... Nguyên liệu nấu ăn cùng gia vị đầy đủ cho một buổi thịnh yến, đồ lửa thích hợp, thời điểm xào đúng lúc, nhưng ngay trong tích tắc khi mở vung ra lại phát hiện tất cả đều hỏng hết, mà dầu mỡ muối tương dấm tất cả đều đổ hết vào nồi, không thể nào lấy lại được nữa.

Chiếc xe lao vun vút về thành phố, Vân Y nắm chặt lấy cái áo tu sĩ, giấu mình vào góc khuất, trong lòng rối bời. Tính toán tất thảy như vậy, thế mà ngay từ đầu đã vượt khỏi tầm kiểm soát của cô, quả thật là vừa ra trận đã thua.

Mồ hôi lạnh sau lưng còn chưa khô, trong lòng bức rứt khó chịu, Vân Y bực bội kéo cửa kính xe xuống để cho gió đông lạnh thổi vào, xua tan đi sự khó nóng. Đầu óc cũng tỉnh táo lên nhiều, nhưng nụ cười ánh mắt của người đó vẫn đọng trong lòng không tài nào gạt đi được. Người lái xe từ kính chiếu hậu nhìn Vân Y nói, “Vân tiểu thư, xin đừng kéo kính xe xuống, cẩn thận bị cảm lạnh.”

Vân Y bực dọc, lạnh lùng quay đầu không thèm để ý —— nặn ra cái vẻ mặt quan tâm săn sóc, chẳng qua là sợ bị người khác phát hiện ra hành tung của cô, mang đến rắc rối không cần thiết mà thôi. Cô đúng là một con Dạ oanh bị giam trong bóng đêm mà không thể lộ ra ngoài ánh sáng. Từ người lái xe đến quản lý, đều là người thuộc cơ sở ngầm của Tần gia, cho theo sát bên người cô để lúc nào cũng có thể theo dõi nhất cử nhất động của cô.

Xe đi thẳng vào đường Danh Sơn ngõ Xuân Thâm, dừng lại trước số nhà 7. Tài xế xuống xe nhìn xung quanh, xong mới mở cửa xe. Vân Y vội vã cúi đầu đi vào cửa hiên, bên trong đã có người mở cửa... Bên đường, trên lầu hai của một tòa nhà lớn, Trình Di Triết đứng sau tấm rèm cửa sắc mặt tái nhợt, mím chặt đôi môi mỏng, nhìn thấy rõ ràng một màn vừa rồi.

Anh dùng một số tiền lớn để mua căn phòng này, liên tiếp chờ đợi ở đây mấy ngày, rốt cuộc cũng có được kết quả mà anh đã suy đoán —— người mở cửa cho Niệm Khanh chính là người đàn bà có khuôn mặt béo tròn, cũng chính là bà chủ nhà số 6 bên cạnh đã gặp trong đêm đó!

Đây là bí mật của Niệm Khanh, tạo ra một công việc giả nhằm che giấu thân phận thực sự của cô ấy, nhà số 6 và số 7 vốn thông nhau. Từ nhà số 6 đi vào chính là Niệm Khanh, từ nhà số 7 đi ra chính là Vân Y.

Nhưng cô chỉ là một ca sĩ, dù là nổi tiếng chẳng nữa cũng không nhất thiết phải tốn nhiều công sức thuê người thay cô che giấu như vậy.

Vân Y, đây mới thực sự là thân phận của cô ấy, hay cũng chỉ là một bộ mặt giả dối khác?

“Nửa tiếng nữa Tiết công tử sẽ đến, tiểu thư phải chuẩn bị nhanh lên.” Người đàn bà có khuôn mặt béo tròn đi theo cô lên lầu hai, thái độ cung kính nhã nhặn. Vân Y đi tới cửa phòng ngủ nhìn lướt qua, mọi thứ đều đã được bố trí hoàn hảo.

“Tốt lắm, bà Trần làm việc càng ngày càng nhanh nhẹn.” Cô dùng giọng mỉa mai cười, mở cúc áo, cởi bộ áo nữ tu sĩ ra ném cho bà Trần, rồi xoay người đi vào phòng trang điểm. Bà Trần khom người nhặt áo, nét mặt tươi cười, “Vân tiểu thư xin bớt chút thời gian sắp xếp một số đồ cần thiết, e rằng hai ngày tới phải chuyển nhà.” Vân Y xoắn mái tóc dài, đang cầm lược định chải tóc, nghe vậy thì ngẩn ra, “Lại dọn đồ, mới ở đây chưa được bao lâu mà?”

Bà Trần cười nói, “Tần gia nói, dù sao cũng có người tìm đến rồi, về sau khó tránh khỏi phiền phức... Còn nhắc Vân tiểu thư, hành sự phải cẩn thận hơn.”

Vân Y ngừng tay, không khỏi nhớ đến Trình Di Triết, qua tấm gương phản chiếu khuôn mặt tươi cười của người đàn bà mập mạp, khiến cô bỗng nhiên thấy buồn nôn.

“Ở đây không còn việc gì nữa, bà ra ngoài đi.” Vẻ mặt Vân Y không chút thay đổi, cầm lấy phấn mặt của Pháp tinh tế thoa lên mặt, khiến cho khuôn mặt vốn nhợt nhạt lại càng không có chút huyết sắc.

Bà Trần khom lưng lui ra ngoài, thì một vật rơi ra từ bộ áo tu sĩ trong tay bà ta, đó là một chiếc khăn tay dính máu. Bà Trần chán ghét chiếc khăn đầy máu, đang muốn vứt đi, lại nghe thấy Vân Y gọi lại, “Chờ chút, đó là của tôi.”

“Nó bị dơ rồi.” Bà Trần bĩu môi, vừa nói xong đã thấy Vân Y bước nhanh qua đây, giật lấy chiếc khăn, quay người đi vào phòng rửa mặt.

Vân Y mở vòi nước, vò chiếc khăn tay. Vết máu trên khăn bị chà đi chà lại nhiều lần cũng dần dần nhạt đi, nhưng vẫn để lại vết mờ. Vân Y không kiên nhẫn, tức giận chà tiếp lần hai, cuối cùng lại bị gãy mất một đoạn móng tay, đau đến hít hơi lạnh. Đau xót như thế, đầu óc cũng tỉnh táo lại, nhìn xuống chiếc khăn tay, cũng không biết sao bản thân mình lại hóa điên như vậy.

Rõ ràng chỉ là một cái khăn bẩn, vậy mà lại coi nó như bảo bối là sao?

Vân Y sợ run trong chốc lát, rồi lại cười tự giễu, cầm chiếc khăn ướt sũng ném vào trong cái rổ quần áo.

Thay áo ngủ, chải lại mái tóc dài lộn xộn, rồi đưa lại cái móng tay bị gãy, Vân Y nhìn dung nhan trong gương, nhỏ vài giọt nước hoa lên cổ tay. Đi ra đến cửa phòng trang điểm, lại quay đầu nhìn về phía cái rổ quần áo, rốt cuộc vẫn không nhìn được, mà xui quýt khiến mà nhặt cái khăn tay kia ra.

Người đó nắm tay cô, dùng khăn lau đi vết máu trên tay cô... Nhớ tới từng cử chỉ của người đó lúc ấy, nó hiện lên vô cùng rõ nét trong tâm trí cô.

Dưới lầu chợt có tiếng phanh xe truyền đến, Vân Y giật mình, không kịp nghĩ ngợi liền đem chiếc khăn tay ẩm ướt nhét vào cái túi nhỏ mang bên người.

Bà Trần quản gia cung kính khom người, đưa Tiết Tấn Minh vào phòng khách.

Mặc dù không phải lần đầu đầu bước vào nhà của cô, nhưng vẫn bị thu hút bởi sự trang trí trong đây. Tiết Tấn Minh dùng chân nhìn xung quanh, trong thư phòng trải thảm nhung Ấn Độ, các loại sách cất giữ phong phú, bốn bức tường đều trưng bày tranh Ba Tư, đèn Thổ Nhĩ Kỳ được tẩm một loại hương liệu khiến cho căn phòng tỏa mùi trầm hương ấm áp. Đàn mộc được đem ra trưng bày đều vô cùng quý báu, ngoài ra còn có đủ các loại đao.

Một người phụ nữ ưa thích đao —— Tiết Tấn Minh khoanh tay cười tủm tỉm, trong tất cả những người phụ nữ mà anh biết, cũng chỉ có người phụ nữ này là đem đến cho anh hết lần này đến lần khác sự kinh ngạc đến vui mừng này. Người ngoài đều tin rằng, Tiết tứ công tử hàng đêm đều ném ra vạn vàng, ôm trọn người đẹp trong tay... Nhưng nửa tháng qua, nếu đổi lại là người phụ nữ khác anh đã sớm chơi chán, chỉ riêng có người phụ nữ này đến cả phòng ngủ cũng không cho anh tiến vào đến một bước.

Lần đầu tiên đến nhà cô ấy, chỉ dừng ở phòng khách chính, lần thứ hai là phòng khách nhỏ mang phong cách của Nữ hoàng Victoria, lần thứ ba là phòng trà tao nhã cổ kính, còn đây là lần thứ tư... Rốt cuộc cũng tới được thư phòng ngay cạnh phòng ngủ.

Giống như nữ hoàng Cleopatra kiêu kỳ thần bí, ngự tại nơi sâu nhất trong cung điện, mỗi lần chỉ cho phép sủng thần diện kiến từng bước, tất cả sự mê người đều ở ngay trước mắt người, nhưng tất cả đều cùng cách một cánh cửa, đến cuối cùng cũng không thể tiến vào tẩm điện của nữ hoàng.

Nói không nóng lòng là giả, bất luận là người đàn ông bình thường nào cũng không thể chống cự được sự mê hoặc này, anh cũng từng mơ tưởng đến việc được phong lưu trên người cô, nhưng hơn cả việc quan hệ nam nữ vui sướng ngắn ngủi thì anh càng thích hưởng thụ trò chơi săn bắt thú vị này —— vốn quen làm thợ săn, bây giờ có lẽ nên thử tư vị của kẻ bị bắt một chút, quả thật rất thú vị.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Tiết Tấn minh chỉnh lại cà-vạt, đi tới trước nơi trưng bày, cầm một thanh kiếm hình lưỡi liềm của Nga nhàn nhã ngắm nghía, ra về thờ ơ không để ý. Tuy rằng yêu thích cô ấy, nhưng cũng phải giữ lại thể diện của đàn ông... Từ đêm sinh ra mâu thuẫn ở Medusa, ba ngày liên tiếp cô đều tỏ ra lạnh nhạt với anh. Kết quả là anh không dẫn được lòng mà đến chỗ Tàn gia dò xét ý tứ, rồi chủ động đến nhà cô cầu hòa.

Chỉ có cô mới khiến cho Tiết tứ công tử phải hạ mình nhân nhượng đến mức như vậy.

Tiết Tấn Minh rút thanh kiếm tinh tế thường thức, nghe thấy tiếng đẩy cửa, nhưng lại cố tình không quay đầu lại.

Chờ hồi lâu không thấy động tĩnh từ phía sau, lòng không còn kiên nhẫn nữa thì lại nghe thấy tiếng thờ dài khe khẽ. Lòng Tiết Tấn Minh chợt rung động, không kiềm chế được mà quay đầu lại, nhìn thấy Vân Y biếng nhác dựa vào cánh cửa, mặc áo ngủ tơ tằm màu xanh nước biển, đai lưng buộc bên hông mái tóc dài đen nhánh xõa xuống, vài sợi tóc lộn xộn ôm hai bên má, giống như vừa mới tỉnh ngủ, sắc mặt tái nhợt lạnh lùng, đôi môi không chút huyết sắc, đôi mắt xinh đẹp sâu thẳm thăm.

“Em sao vậy?” Tiết Tấn Minh vội vàng đi đến, quên luôn cả mặt mũi thể diện, chỉ còn lòng thương tiếc, “Làm sao lại tiêu tụy thành thế này?”

Vân Y không đáp lời, miễn cưỡng dựa cửa nhìn anh, vẻ mặt vừa như oán trách lại vừa giống như vui mừng.

Tiết Tấn Minh thở dài, giơ hai tay, “Tôi xin đầu hàng, em không thể thân thiện với tù binh một chút sao?”

“Cũng không biết ai bị bắt làm tù binh đâu, còn đến đây nói tình cảm làm gì.” Vân Y nghiêm mặt, âm thanh khàn khàn, trong mắt lộ ra ý cười quyền rũ. Tiết Tấn Minh cười mà không đáp, ôm lấy eo cô, tựa vào cánh cửa, cúi đầu hôn cô.

Viên ngọc rubi màu đỏ lấp lánh phối với dây chuyền dài mảnh đeo trên cổ, trông giống như giọt máu đào rơi trên mảnh ngọc thạch.

Tiết Tấn Minh tự tay cài móc dây chuyền, cúi người hôn lên gáy cô, ngón tay thon dài vuốt ve lên cổ Vân Y, rồi lại vuốt dọc theo xương quai xanh tinh tế, đầu ngón tay như đang vuốt lên mảnh đá quý, qua tấm gương nhìn chăm chú vào đôi mắt của cô, “Từ nay về sau không được phép gờ xuồng, tôi muốn mỗi ngày đều nhìn thấy em đeo nó.”

Vân Y miễn cưỡng cười, “Chẳng qua chỉ là một tảng đá, nếu anh thích, tôi sẽ đeo.”

Tiết Tấn Minh đột ngột vòng tay ôm chặt lấy cô, kề sát bên tai cô khẽ nói, “Đây là tảng đá, biểu thị cho tình yêu nồng nhiệt.”

“Ồ?” Vân Y nhếch khóe môi, “Hình như anh tặng sai người rồi?”

Anh nhướn mi nhìn cô, đã thấy cô thần nhiên cười, “Tình yêu nồng nhiệt của anh, phải dành cho Phương tiểu thư mới đúng, tôi vô phúc được hưởng.” Tiết Tấn Minh tức khắc hiểu ra, âm thầm sung sướng trong lòng, trên mặt lại tỏ ra oan ức, “Một Vân Y đã khiến cho tôi tương tư đến mất ăn mất ngủ, làm gì còn tâm tư đi trêu ghẹo người khác?” Vân Y không nói gì, tháo vòng ném trả cho anh, “Bớt xảo biện đi, anh cho rằng tôi bị mù lòai tai điếc chắc?”

Nhiều ngày nay, Tiết Tấn Minh đều đồng hành với anh rể Lý Mạnh Nguyên, không thể thiếu tình trường đi cùng, và đương nhiên càng không thể thiếu thiên kim tiểu thư mềm mại đáng yêu bên cạnh ông ta... Bên ngoài đều đồn đại rằng Tiết tứ công tử cùng Phương tiểu thư sắp làm lễ đính hôn, trong lòng Tiết Tấn Minh hiểu rõ, Phương Kế Nghiêu cố tình truyền tin ra ngoài, quyết tâm thúc đẩy việc cưới xin đến cùng. Đối với thế lực của Phương gia, Tiết gia chưa chắc đã dễ mất, chẳng qua trước mắt cứ để Phương Kế Nghiêu hoành hành một thời gian, Tiết Tấn Minh cũng từ chối cho ý kiến, chỉ là tạm thời nhiều thêm một cái cọc tình yêu thôi.

“Em mà cũng ghen tị như người ngoài sao, Phương Lạc Lệ đó chỉ là một con nhóc ngang ngược, tôi chưa bao giờ xem nó như phụ nữ.” Tiết Tấn Minh kể bên tai Vân Y cười nói, “Em biết mà, tôi đối với đàn ông không hề có hứng thú.”

Vân Y cười châm chọc nói, “Trước mặt tôi thì chê bai người ta, không biết trước mặt Phương tiểu thư anh sẽ nói xấu tôi như thế nào đây!”

Tiết Tấn Minh vừa thề thốt vừa xin khoan dung, xoay trái xoay phải cũng không lay chuyển được cô, Vân Y càng không thèm để ý, cứ một mực cho là anh quay sang yêu thương thiên kim nhà Tinh trưởng, đến mức mấy ngày liền không ngó ngang đến cô. Tiết Tấn Minh đành phải thừa nhận là do lòng dạ anh hẹp hòi vì bị Vân Y giận dữ, nhưng Vân Y vẫn không tha thứ.

“Tại sao tôi lại đụng phải yêu nữ như em cơ chứ!” Tiết Tấn Minh bất đắc dĩ kêu lên, một tay nắm chặt lấy tay cô, đưa lên ngực mình, “Được rồi, em nghe này, tôi sẽ nói thật với em... Mấy ngày nay, tôi đi cùng anh rể, cha con Phương gia cũng đi theo hần, mọi việc đều không liên quan đến tôi.”

Thấy vẻ mặt Vân Y vẫn nghi ngờ, Tiết Tấn Minh nghiêm giọng nói, “Đây là nói thật, không được nói ra bên ngoài, anh rể tôi bí mật tới đây, bên ngoài không hề biết việc này.” Vân Y ngạc nhiên, con người xoay chuyển, mở miệng nói nhưng lại khiến anh dờ khóc dờ cười, “Còn thể nữa sao, ngay cả anh rể cũng đến, còn nói không phải vì chuyện thông gia sao!” Tiết Tấn Minh vừa bực mình vừa buồn cười, tức tối nói, “Thật hết nói nổi em, hần đến làm việc của hần, can hệ gì đến tôi?”

“Công việc?” Vân Y cười nói, “Cần gì phải lòi công việc ra để né tránh, bản lĩnh gạt người của Tứ thiếu ngày càng kém đi rồi.” Tiết Tấn Minh đành chịu, nghĩ rằng cô cũng không biết việc đại sự là cái gì, không kiên nhẫn mà nói, “Thôi được, tôi chỉ nói một lần nữa, tin hay không tùy em —— hần tới gặp mấy thương nhân người Nhật Bản, không thể để cho người ngoài biết, lợi dụng danh nghĩa của họ để giải quyết chuyện nhà, như vậy em đã tin chưa?”

Vân Y liếc nhanh Tiết Tấn Minh thấy vẻ mặt của anh không vui vẻ, rõ ràng là không muốn nói thêm nữa... Lý Mạnh Nguyên gặp thương nhân người Nhật Bản, thật là một tin tức thú vị. Thấy cô không trách móc nữa, Tiết Tấn Minh đành thừa cơ xoa dịu tiếp, lại nghe Vân Y đưa mắt, ung dung ném ra một câu, “Ai thèm hỏi anh rể của anh, tôi quán hần ta làm gì, hần cũng không phải là Phương tiểu thư.”

Đến lúc này Tiết Tấn Minh thực sự á khẩu không nói được gì nữa.

Vân Y dựa vào bàn trang điểm, chân đi giày thiếu hoa của Nê-pan, nhàn nhã cười hỏi, “Phương tiểu thư có đẹp không?”

Tiết Tấn Minh nhất thời cáu tiết, ném trả cô một câu, “Em có hứng thú, thì tự đi mà nhìn!”

Chẳng ngờ Vân Y nhướn mày cười, khiêu khích mà nhìn anh, “Tốt thôi, tôi cũng đang có ý này.”

Ngược lại làm cho Tiết Tấn Minh cứng họng, lời đã nói, nếu thu hồi chẳng phải càng lộ vẻ chột dạ sao... Nhưng lại nghĩ, đêm mai có tiệc tiếp đón Hoắc Trọng Hanh, nếu mang Vân Y đi cùng, vừa vặn có thể để cho Lý Mạnh Nguyên nhìn thấy. Thứ nhất, có thể chứng thực được anh - Tiết Tấn Minh thực sự trầm mê trong mỹ sắc, hoàn toàn không có chí lớn, khiến cho chị gái anh yên lòng, không cần để phòng anh tranh giành tài sản; thứ hai nếu có thể lấy Phương Lạc Lệ kích thích Vân Y, khiến cho hai người tranh giành tình yêu của anh, anh đương nhiên sẽ là ngư ông đắc lợi.

~*~*~*~*~*~*~*~*~*

“Tra không ra người này?” Hoắc Trọng Hanh xoay người lại, lông mày rậm nhíu lại.

Anh sĩ quan cúi đầu nói, “Đúng vậy, các bác sỹ y tá đều tưởng là nữ tu sĩ mới tới, sau khi chứng thực, xác định không có nữ tu sĩ nào trẻ tuổi xinh đẹp như thế, không ai biết cô ta từ đâu mà đến.”

“Lại có chuyện này sao.” Hoắc Trọng Hanh trầm ngâm trong chốc lát, vẻ mặt hứng thú nhìn anh sĩ quan, “Cậu thấy thế nào?”

“Việc này...” Anh sĩ quan quân đội xấu hổ, im lặng nửa buổi mới nói, “Tôi, tôi không tin tôn giáo.”

Hoắc Trọng Hanh ngẩn ra, xong lập tức cười ha hả. Anh sĩ quan trẻ tuổi mặt càng lúc càng đỏ, vội giải thích, “Lúc đó có mấy nữ tu sĩ đều nhìn thấy cô ấy, sau này bỗng dưng lại không thấy cô ấy nữa, như lời họ nói, không ai biết người đó xuất hiện như thế nào... Bọn họ đều nói... Cô ấy chính là...”

“Là gì?” Hoắc Trọng Hanh châm điều xì-gà, thần nhiên ngồi xuống, mỉm cười hỏi.

“Là, thiên thần hiền lành.” Anh sĩ quan cũng tự hiểu được lời nói đó vô căn cứ, cũng biết rõ Thống đốc không tin chuyện thần tiên ma quái, thế nào cũng bị ngài trách mắng. Chỉ buồn bực trong chốc lát, đã thấy Thống đốc kẹp điều xì-gà, trầm ngâm suy tính, tựa hồ hơi thất thần.

“Thống đốc?” Anh sĩ quan kinh ngạc, dè dặt hỏi, “Ngài tin là có thiên thần sao?”

Hoắc Trọng Hanh đưa mắt nhìn anh ta, “Cậu đã nhìn thấy thần tiên tóc dài bay đầy trời chưa?”

Anh sĩ quan bị sắc đến nghẹn họng không nói nên lời.

“Về việc này, theo hiểu biết của người nước ngoài cho rằng muốn bay phải có cánh, bọn họ cho thần tiên với động vật lông vũ là như nhau! Còn trong truyền thuyết của Trung Hoa Dân quốc chúng ta thì phải bị sét đánh mới có cánh*!” Hoắc Trọng Hanh ngắm nghía điều xì-gà, tiếp tục giáo huấn anh sĩ quan, “Ta phản đối sự bảo thủ của các bộ lão tiền triều, nhưng cũng không tán thành việc các người lính ngoại. Đồ tốt của người nước ngoài thì nên được chấp nhận, lại nói như xì-gà quần áo của người nước ngoài, xác thực thuận tiện hơn so với tầu thuốc quần áo của chúng ta; thế nhưng đó là nền văn hóa được tổ tiên truyền lại từ ngàn đời trước, người nước ngoài há có thể đuổi được cái bóng quá lớn như thế? Hơn nữa... Mà thôi, vừa nãy ta nói đến cái gì ấy nhỉ?”

(* sét đánh mới có cánh: truyện thần tiên hay có kiểu độ kiếp thành tiên, mà độ kiếp là phải chịu sét đánh, bạn nào đọc truyện huyền huyền là hiểu ^^)

Anh sĩ quan bị giáo huấn đến không biết trời đất ra sao, vài lần định nhắc nhở Thống đốc đã lạc đề đi nghìn vạn dặm rồi, nhưng lại không tìm được dịp nào, bây giờ rốt cuộc cũng được thở phào nhẹ nhõm, nhin cười, đáp lời anh, “Vừa rồi, ngài đang nói về nữ tu sĩ kia.”

“Không đúng, đang nói về thiên thần chứ.” Hoắc Trọng Hanh nói chuyện vô cùng logic, thỉnh thoảng nhớ lầm cũng có thể lập tức quay trở lại vấn đề một cách mạch lạc.

Anh sĩ quan lúng túng gật đầu, lần thứ hai khuất phục không nói gì.

Hoắc Trọng Hanh ung dung hút điều xì-gà, thở ra làn khói, suy nghĩ một chút rồi nói, “Về phần nữ tu sĩ kia... Ta tin sẽ còn gặp lại cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Kỳ Phùng Địch Thủ

Dường như chỉ trong một đêm, tất cả người trong tòa nhà đó đều biến mất không tung tích.

Căn nhà số 6 cùng số 7 ngõ Xuân Thâm đường Danh Sơn hai ngày liên tiếp đều đóng kín cửa sổ, không hề có người ra vào, Trình Dĩ Triết rốt cuộc cũng phát hiện ra có điều bất thường. Anh leo qua sân sau, đập bẻ cửa sổ treo vào trong nhà, lọt vào trong tầm mắt chỉ có một màu trắng xóa —— rèm cửa màu trắng, trần nhà trắng toát, đồ đạc trong nhà đều dùng vải trắng phủ lên trên, sàn nhà đầy bụi, và chỉ còn cái bóng lơ lửng của anh.

Trình Dĩ Triết xông lên lầu hai, mở từng căn phòng một mà tìm kiếm, chỉ kém cái là không đục tường nạy sàn nhà, nhưng ngay một sợi tóc của cô anh cũng không tìm thấy, thậm chí còn không có một vết tích nào chứng minh rằng từng có người sống ở đây. Cô cứ vậy mà biến mất, kể cả người quản gia huyền bí lẫn người làm ở đây, chỉ trong một đêm liền biến mất không tung tích... Anh rõ ràng còn nhớ đêm trước còn thấy đèn sáng trong phòng cô, phòng khách ở lầu một mở rộng cửa sổ, qua chiếc rèm tơ tằm màu trắng thấp thoáng nhìn thấy bóng dáng bận rộn của người quản gia.

Đứng trong phòng khách trống không, một câu, “Chuyện như giấc mộng tan biến không dấu vết” đột nhiên hiện lên trong đầu Trình Dĩ Triết, lại ở trong hoàn cảnh này mà nhớ đến, thật quá trớ trêu. Trình Dĩ Triết cười lớn một tiếng, rồi lại không ngừng cười, cười đến gập người, cười đến mức cổ họng khô khốc.

Sau ngày ấy, Niệm Khanh không còn xuất hiện ở tòa soạn nữa, chỉ có một phong thư từ chức đưa cho Diệp Khởi Hiến, đến cả đồ vật cá nhân còn sót lại ở tòa soạn cũng không đến lấy. Tự Mai sau khi kiểm kê những vật đó thì giao lại cho Trình Dĩ Triết, chỉ là một bản tiếng Anh tập thơ thể Sonnet mười bốn câu của quý bà Browning*, một chiếc lược cùng một bộ kính đen mới. Trên chiếc lược nhỏ còn có hai sợi tóc, khi nhặt lên lại có cảm giác dị thường, dường như không giống tóc —— lúc này mới hiểu ra, ngày thường tóc cô ấy vừa dày lại rồi bù trông rất công kênh, hóa ra là tóc giả, kể cả kính mắt chỉ sợ cũng là đồ hóa trang của cô ấy.

(*Elizabeth Barrett Browning (1806-1861), người Anh, là một trong các nhà thơ nổi tiếng nhất thời kỳ Victoria. [Link](#))

Trình Dĩ Triết bỗng phục hồi tinh thần lại, trong lòng chợt có dự cảm xấu, vội vàng lái xe đến căn phòng hai chị em họ ở, quả nhiên trống rỗng... Hỏi hàng xóm thì họ nói là hôm trước đã chuyển đi, cùng một ngày với nhà số 7 ngõ Xuân Thâm.

Tại Medusa cũng liên tiếp mấy ngày không thấy Vân Y lên sân khấu, quản lý tự mình đứng ra giải thích, nhưng chỉ nói Vân tiểu thư bị bệnh cần tĩnh dưỡng, tạm thời sẽ không biểu diễn.

Chỉ còn một manh mối cuối cùng, đó là Niệm Kiều.

Trình Dĩ Triết tìm đến trường nữ sinh Giáo hội, lại ngoài ý muốn biết được một việc.

Tại trường không có nữ sinh nào tên Thẩm Niệm Kiều, chỉ có một Tống Niệm Kiều, hai ngày trước đã thôi học. Không ai biết lý do, ngay cả bạn bè thân thiết cùng lớp với cô cũng không biết vì sao. Bà sơ phụ trách quản lý học sinh cũng không biết nhiều, chỉ nói rằng có một người xưng là cô của Tống Niệm Kiều đến làm thủ tục xin thôi học. Trình Dĩ Triết truy đến cùng, hỏi về hình dáng của người đó, bà sơ nói rằng đó là một người phụ nữ mập mạp quần áo sang trọng, khuôn mặt tròn tóc uốn xoắn, giọng nói khau âm của vùng khác.

“Vân tiểu thư xin an tâm, tất cả chứng cứ đều đã được Tần gia giải quyết ổn thỏa.” bà Trần chớp chớp mí cười, giọng nói dịu dàng nịnh nọt, nhưng lại giả chất giọng gượng gạo của vùng khác, lọt vào trong tai cảm giác như ăn phải com sòng.

Vân Y quay lưng về phía cửa, yên lặng đứng trước cửa sổ, rèm cửa tơ tằm màu vàng nhạt mỏng manh ôm lấy từng làn gió nhẹ, bông bình bên cạnh cô, ánh chiều tà xuyên qua sân nhà, rồi dần dần trượt dài tới ô cửa sổ, phủ lên bóng dáng thướt tha của cô một vầng sáng màu vàng kim. Những mảnh tua rua trên rèm cửa cứ một lúc lại chạm vào làn váy tơ tằm của cô, phát ra tiếng “sần sật”.

Đình viện cùng nhà mới xa hoa, theo lời Tần gia nói, dù cho công chúa Ả Rập ở cũng không cảm thấy uất ức.

Vân Y im lặng cười cười, nhớ tới ô cửa sổ nhỏ ở căn phòng kia, và nhớ tới những mái nhà ngói màu tro san sát nhau, cùng những con chim bồ câu trắng dạn người. . .Niệm Kiều bây giờ cũng ở nội trú trong trường nữ sinh quý tộc, không biết cô bé có nhớ về căn phòng nhỏ nhỏ của hai chị em không.

Niệm Khanh lừa cô bé, nói rằng mẹ để lại tài sản đứng tên hai chị em, từ nay về sau Niệm Kiều sẽ được học trong ngôi trường tốt nhất. Lúc đầu Niệm Kiều không muốn, không thể buông bỏ khúc mắc với mẹ, đến cuối cùng lại bị Niệm Khanh thuyết phục. Dù sao trường Saint Allen cũng là niềm mơ ước của Niệm Kiều, cô bé ao ước được trở thành một người xuất sắc, là một người con gái đẹp thủy mị chân chính, để rồi một ngày nào đó mọi người đều phải liếc nhìn cô —— dù Niệm Kiều không nói ra, nhưng Niệm Khanh hiểu được hết, cho dù chỉ là một thiếu nữ nhỏ bé lại ảm đạm như vậy, thì cũng biết nuôi một giấc mộng mỹ lệ.

Chỉ có Thẩm Niệm Khanh là ngoại lệ, Thẩm Niệm Khanh không có một khát vọng nào, Thẩm Niệm Khanh chưa bao giờ nằm mơ giữa ban ngày.

Vân Y bật cười.

“Vân Tiểu thư?” Bà Trần thấy cô đứng đến xuất thần trước cửa sổ, nhin không được lên tiếng gọi cô.

Vân Y quay đầu lại, đôi mắt vừa có chút sương mù lập tức thu lại, thay thế bằng thần thái sắc bén mà quyền rũ tựa như một con mèo đang nằm phục ở một nơi gần đây.

Bà Trần không dám nhìn thẳng vào mắt cô, miễn cưỡng cười cười, “Thời gian không còn sớm nữa, để tôi nói lái xe chuẩn bị xuất phát.”

Vân Y chỉ cho Tiết Tấn mình đón cô ở Medusa, từ nhà cô đến Medusa phải đi đường vòng nên tốn thêm một ít thời gian. Tài xế dọc đường cũng không lên tiếng, còn Vân Y tinh thần phân tán, ngẩn ngơ nhìn đường vân trên lòng bàn tay đến xuất thần. . .Ngày đó khi đưa Niệm Kiều đi nhập học, không biết cô bé học được trò tạp kỹ từ nơi nào, la hét muốn xem chỉ tay của Niệm Khanh. Cả buổi nói toàn chuyện không đâu, lại bắt chợt kêu lên sợ hãi, nói rằng, chị, trên đường vận mệnh của chị rẽ ra một nhánh rất lớn, tương lai sẽ gặp được một người vô cùng quan trọng sẽ thay đổi số mệnh của chị.

Vân Y nhìn lòng bàn tay của mình, cười chua chát —— thay đổi, trải qua hàng loạt biến động như thế còn ít hay sao.

Không sai, có lẽ ngay đêm nay sẽ có rất nhiều chuyện thay đổi, cũng có thể chỉ có mình cô bị thay đổi.

Trước tòa thị chính tổ chức đại tiệc, trên con đường rộng lớn đổ đầy xe của các chính khách cùng những nhân vật nổi tiếng, trong phòng yến tiệc được trang trí huy hoàng, bóng người đi lại đan xen vào nhau, âm nhạc trầm thấp như nước chảy xuôi. Thời điểm này không còn sớm cũng không có muộn, các quý khách nhộn nhịp tiến vào cửa chính, hướng về phía bạn bè quen thuộc mà bắt chuyện thăm hỏi. Trên nóc phòng treo đèn chùm pha lê có lớn, cũng chính là lễ vật của một nhân vật quyền thế thần bí đặc biệt nhờ Florence tình chế tặng cho Thuần thân vương, sau lại được Thuần thân vương tặng lại cho công sứ Anh Quốc; đến bây giờ lại được treo tại đây, là một chiếc đèn phức tạp có hơn ba nghìn nhánh đèn, chỉ tại lễ mừng long trọng mới được bày ra. Để nghênh đón Hoắc Trọng Hanh, một lần nữa ba nghìn ngọn đèn lại được thắp sáng, khiến cho đại sảnh rộng lớn hình tròn sáng như ban ngày, quang cảnh mờ ảo như trong mơ, xa hoa lộng lẫy qua mức cần thiết.

Các cô gái tóc mây mặc quần áo lộng lẫy đều tụ lại một chỗ thấp giọng nói chuyện, mỗi người đều tỏ ra đoan trang hiền thực, trong đó còn có rất nhiều khuôn mặt tóc vàng mắt xanh; các cô gái ăn mặc hiện đại thì đứng dựa vào nhau, đi bên cạnh bạn trai của mình rất tự nhiên mà mỉm cười thăm hỏi về phía những người không quen biết. Những anh bồi bàn khôi ngô thì bận bịu đi lại như thoi đưa trong đại sảnh và cửa chính, mỗi người đều thắt nơ trên cổ áo, bụng khay bạc cúi đầu mỉm cười, dâng rượu cho các tân khách kiêu căng.

Quang cảnh cứ thanh nhã trang trọng như vậy cho đến khi Tiết Tấn Minh cùng Vân Y xuất hiện.

Rất nhiều người về sau vẫn luôn miệng nói rằng, họ chưa bao giờ gặp qua đôi nam nữ nào xinh đẹp đến như vậy.

Không ai có thể mặc bộ lễ phục màu đen tinh tế đẹp mắt hơn hẳn, để có thể ăn mặc như thế đòi hỏi phải có quý khí trời sinh, cùng với tư thái khoan thai hào phóng, vừa tự nhiên lại không lòe loẹt, đúng là khí phách của thế gia —— thế nhưng, người đi bên cạnh hẳn chính là Vân Y, lại xinh đẹp như ngọc có phần bạc nhược, tựa như bị quang cảnh tươi đẹp đè ép đi.

Các thiếu nữ đương thời đều cắt tóc ngắn ngang vai, còn cô lại để thả mái tóc đen dày xuống, bên tai là bông tai ngọc bích kiểu dài đong đưa rục rờ. Sườn xám màu bạc cắt may duyên dáng, làn váy thiêu chim công phát ra ánh sáng xanh lục, màu xanh phản chiếu dày đặc lên nước da trắng như tuyết, lấp lánh ngàn điểm sáng, tựa như mỹ nhân ngư từ dưới biển thẳm đi lên, xinh đẹp mà yêu dị.

Chỉ trong tích tắc, mọi người thậm chí quên mất thân phận của cô, không chú ý đến việc cô cùng Tiết Tấn Minh xuất hiện cùng nhau trong dịp này, tại sao lại đột ngột và không thích hợp như vậy... Đương nhiên là chỉ không chú ý trong tích tắc. Sau khi phục hồi tinh thần, các thực nữ lại ào ào trốn tránh ra phía sau, thậm chí còn xòe quạt che đi khuôn mặt. Các quý ông quyền thế thì đi tới bên Tiết tử công tử ân cần thăm hỏi, cũng thuận tiện thưởng thức bạn gái của anh. Tiết Tấn Minh nắm tay Vân Y, ung dung băng qua đại sảnh, không thêm để ý đến ánh mắt xung quanh, ngược lại còn vô cùng hưởng thụ niềm lạc thú này.

“Không cần phải ngại trang quần tử, cũng có được sự ưu ái này.” Anh ghé đầu cười nhẹ bên tai Vân Y.

Vân Y mỉm cười, ngón tay bầu nhẹ lên cánh tay anh, “Đừng vội cao hứng, mau treo khuôn mặt quần tử của anh lên đi.”

Tiết Tấn Minh theo ánh mắt của Vân Y mà quay đầu lại, vài tên công sứ ngoại quốc cùng nhân viên Chính phủ cấp cao đang đi xuống cầu thang tụ họp với nhóm người đứng ở giữa sảnh, Phương Kế Nghiêu đã trông thấy bọn họ từ lâu, trên mặt vẫn mang ý cười như cũ, cười đến cứng nhắc. Bên cạnh hắn là thiếu nữ xinh đẹp cao gầy không hề che giấu vẻ mặt tức giận, hung hăng trừng mắt về phía họ.

Phương Lạc Lệ mặc sườn xám màu hồng phấn thêu họa tiết hoa hồng, mái tóc đen dày dùng ruy băng màu vàng nhạt buộc trên đỉnh đầu, rồi thắt một cái nơ bướm xinh đẹp lệch sang một bên, trên khuôn mặt thanh xuân không hề che giấu sự tức giận cùng nổi thất vọng. Còn Phương phu nhân bên cạnh cô thì ngược lại, bà ta vẫn duy trì vẻ mặt bình thường không lộ ra chút biểu hiện nào.

Nhưng kỳ thực, Phương phu nhân đang hận không thể tìm một cái lỗ để chui, thực không muốn gặp ai nữa.

Tiết Tấn Minh vốn nổi tiếng phóng đảng, cho dù Phương phu nhân ít giao thiệp với bên ngoài cũng từng nghe nói hắn qua lại với cô ca sĩ nổi tiếng kia — chỉ hận Kế Nghiêu một lòng muốn leo lên quyền quý, kiên quyết bắt Lạc Lệ với tên hoa công tử kia ở cùng một chỗ. Vẫn còn cổ mà nói làm người mà không phong lưu thì uổng tuổi trẻ, dạy hư con bé Lạc Lệ này khiến nó một lòng một dạ chỉ nghĩ đến họ Tiết kia. Bây giờ thì tuyệt lắm, người ta cần bản chưa bao giờ để Phương Kế Nghiêu vào trong mắt, ngang nhiên dẫn theo tình nhân tham dự hội nghị, cứ đường đường mà coi thể diện của Tỉnh trưởng như tấm thảm mà giẫm đạp lên.

Phương phu nhân trong bụng oán hận mà nghĩ, nhất là khi bị người ta giẫm đạp lên rồi mà còn phải điềm nhiên như không có chuyện gì, thậm chí còn cười!

Phương Kế Nghiêu suy cho cùng vẫn là người lâu năm chìm nổi trong chốn quan trường, biết rõ Tiết Tấn Minh cố ý làm hắn mất mặt, trong lòng mặc dù tức giận, nhưng đành phải giả vờ như không thấy Vân Y, vẫn cùng Tiết Tấn Minh hàn huyên chào hỏi như cũ. Mấy người xung quanh cũng phụ họa trò chuyện theo mấy chủ đề vụn vặt trong chốn quan trường, chỉ lẩn quẩn nói ai vừa bị mất thể, ai vừa bị bêu xấu. Số còn lại thì thức thời rút lui, trong lòng Phương Kế Nghiêu quá minh bạch, qua đêm nay, có lẽ hắn sẽ thành trò hề cho mọi người bàn tán.

Nhìn Tiết Tấn Minh tươi cười hào phóng đường hoàng, Phương Lạc Lệ âm thầm oán hận đến run chân, càng hận người phụ nữ như hồ ly tinh bên người hắn, cô ta còn dám mỉm cười với cô! Với sự giáo dưỡng từ nhỏ đã quen ra lệnh người khác cô lập tức quay đầu đi, tuyệt đối không nhìn cô ta lấy một cái, cho dù cùng cô ta nói chuyện cũng cảm thấy nhục nhã. Nhưng cô ta bỗng nhiên dịu dàng nói, “Tứ thiếu, tôi muốn ra ngoài hít thở không khí.”

“Được thôi, cần tôi đi cùng em không?” Tiết Tấn Minh đoán không ra suy nghĩ của cô, hiểu rõ tính tình cô hi vọng thất thường, đằng sau câu nói kia chẳng qua chỉ là lời nói khách sáo xuất phát từ sự lễ độ.

“Không cần.” Vân Y cười rồi xoay người đi, không để ý đến người khác, nhưng lại liếc mắt về phía Phương Lạc Lệ cười nói, “Phương tiểu thư trong lòng buồn bực sao, có muốn đi cùng tôi không?”

Phương Lạc Lệ giật mình, chợt ý thức được, bản thân mình đang bị khiêu khích trực tiếp!

Tầm mắt Vân Y không kiêng nể gì mà đâm thẳng vào con thịnh nộ của cô ta, hai gò má đỏ lên, buột miệng đáp lại, “Được.”

“Lạc Lệ!” Hai vợ chồng Phương Kế Nghiêu đồng thời quát lên. Phương Lạc Lệ tính tình vẫn luôn quật cường ngang bướng, bọn họ lo sợ Vân Y có dụng ý xấu, càng nhìn càng thấy cô giống như dạng phụ nữ có thể sử dụng đủ loại mánh khóe. Không đợi Phương phu nhân mở miệng, Phương Lạc Lệ đã đến trước mặt Tiết Tấn Minh lườm anh một cái, rồi quay qua Vân Y cười ngạo nghễ, “Vừa hay, tôi cũng muốn đi ra ngoài một lát.”

Hai người thốt ra sóng vai cùng đi, bóng lưng cao gầy như nhau xuyên qua đại sảnh, dần biến mất trong tầm nhìn của bọn họ.

Phương phu nhân muốn đi theo, lại bị Phương Kế Nghiêu dùng ánh mắt ra hiệu dừng lại. Hắn biết rõ tính tình con gái nóng nảy, không dễ để người khác bắt nạt, chỉ cầu cho bà vợ tính nóng vội này đừng gây thêm phiền phức. Tuy bên người trống không nhưng Tiết Tấn Minh lại mỉm cười vui vẻ, mặt mày hớn hờ thoải mái — hai người đẹp tranh chấp, nhưng người chiến thắng cuối cùng vẫn là anh.

Hai người đi một lúc lâu vẫn chưa thấy trở lại, trong sảnh khách khứa đã đến đầy đủ, tính ra giờ này nhân vật chính cũng sắp đến rồi.

Mọi người xung quanh vẫn chỉ nói về đề tài quan chức nặng nề nhạt nhẽo, Tiết Tấn Minh miễn cưỡng nói cười, ánh mắt dao động khắp mọi nơi, nhưng cũng không thấy bóng dáng hai người kia. Đang lúc nôn nóng, thì nghe thấy giọng nói trong vắt gọi thẳng tên anh, “Tiết Tấn Minh!”

Khỏi cần quay đầu lại cũng biết là Phương Lạc Lệ.

“Tôi đang nghĩ hai người đã chạy đi đâu.” Tiết Tấn Minh mỉm cười quay đầu lại, phía sau chỉ có một mình Phương Lạc Lệ, không thấy bóng dáng Vân Y đâu. Trước mặt mọi người, Phương Lạc Lệ tự nhiên ôm lấy khuỷu tay Tiết Tấn Minh, nghiêng đầu cười nói, “Xin lỗi, Tứ thiếu tạm thời vắng mặt một lát.”

Phương phu nhân ho khan một tiếng, buồn bực vì sự ngang bướng của con bé, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô kéo Tiết Tấn Minh đi.

Tiết Tấn Minh bị cô kéo đến góc khuất, Phương Lạc Lệ đột nhiên quay đầu, trên mặt không còn vẻ tươi cười. Tiết Tấn Minh cảm thấy xấu hổ, vội vàng cười nói, “Tiểu thư à, em lại đùa gì vậy?”

Phương Lạc Lệ hừ một tiếng, “Chúng ta chơi trò chơi, chơi trò bịt mắt bắt dê được không?”

Tiết Tấn Minh dở khóc dở cười, “Em năm nay bao nhiêu tuổi, mà vẫn còn chơi trò bịt mắt bắt dê? Vân Y đâu?”

“Cô ta đi trốn rồi.” Lạc Lệ khoanh tay trước ngực, giả vờ vô tội chớp chớp mắt, “Trò chơi đã bắt đầu rồi, anh hãy tranh thủ thời gian đi tìm cô ta đi, thời gian không còn nhiều đâu.”

“Lạc Lệ đừng quấy rối, em biết đây là đâu không?” Tiết Tấn Minh nhú mày.

“Quên không nói với anh, em cùng Vân tiểu thư có đặt cược với nhau, nếu anh không tìm được cô ta, em thắng; nếu tìm được, em thua, chơi đến khi vũ hội bắt đầu mới thôi, tiền đặt cược chính là anh!” Phương Lạc Lệ nhún vai cười, quay đầu nghênh ngang đi. Tiết Tấn Minh ngây người, định đuổi theo cô để hỏi cho rõ, lại nghe thấy nhạc quân đội đón tiếp khách vang lên ở cửa chính, mọi người trong sảnh nhao nhao nhìn về phía cửa, Phương Kế Nghiêu cùng các quan chức khác vội vàng đi xuyên qua đại sảnh.

Hoắc Trọng Hanh rút cuộc đã tới.

Lần đầu tiên trông thấy Hoắc Trọng Hanh, Tiết Tấn Minh cảm thấy bất ngờ, người này có phong thái tướng mạo quá đẹp, hoàn toàn không giống trong tưởng tượng của anh, anh cho rằng hẳn phải là người có thái độ hống hách dữ dội. Đêm nay không giống như mọi lần, Hoắc Trọng Hanh không mặc bộ quân phục để tham dự, mà mặc bộ lễ phục màu đen. Mọi người đều khom người, tránh ra hai bên để lại một đường ở giữa. Hoắc Trọng Hanh bỏ mũ dạ xuống, thong dong bước vào đại sảnh, Phương Kế Nghiêu mỉm cười tiến lên bắt tay nghênh đón, anh không hề tỏ thái độ điệu võ dương oai, chỉ có khóe môi hơi lơ đãng lộ ra ý cười ngạo mạn.

Phương Kế Nghiêu đứng tại chỗ giới thiệu từng quan chức cho anh, đến lượt Tiết Tấn Minh, Hoắc Trọng Hanh thân nhiên nhìn một cái, chỉ nói ngắn gọn, “Ngưỡng mộ đã lâu.”

Hai chữ, một ánh mắt, mang theo áp lực vô hình, buộc Tiết Tấn Minh phải áp chế sự khó chịu trong lòng.

Thật là một đêm khiến người ta bực mình.

Vân Y quả nhiên mất tích, tìm mọi nơi mà không thấy bóng người; Phương Lạc Lệ không hiểu sao lại chơi cái trò này, cũng né tránh anh; Hoắc Trọng Hanh thì trở thành trung tâm được mọi người vây quanh, nhớ ngày trước Phương Kế Nghiêu mồm miệng cứng rắn lắm, thế mà bây giờ trước mặt hẳn lại bày ra bản mặt tươi cười hèn mọn. . . Tiếp đó Phương Tinh trưởng dài dòng phát biểu chào mừng Hoắc Trọng Hanh, còn Hoắc Thống đốc cũng chỉ nói ngắn gọn vài câu đáp lễ —— càng bình thản, càng khiến người khác phải nín thở, quả nhiên nòng súng mới là quyền lực thực sự sao? Tiết Tấn Minh cười lạnh lùng, im lặng rời khỏi nơi đông người, cầm ly rượu thờ ơ lạnh nhạt, nhưng trong lòng càng lúc càng bực tức.

Chẳng nhẽ hai người phụ nữ kia thực sự liên kết với nhau, nhằm chán đèm anh thành tiền đặt cược. . . Tiết Tấn Minh vừa đi xuyên qua đám người vừa ngầm nghĩ xem Vân Y có thể trốn ở chỗ nào. Đúng lúc này, đèn trong sảnh biến đổi, âm nhạc vang lên, đã đến giờ bắt đầu vũ hội.

Ánh đèn dần tối đi, Hoắc Trọng Hanh mỉm cười khom người về phía Phương phu nhân, mời bà khiêu vũ.

Phương Lạc Lệ băng qua đoàn người đi tới trước mặt Tiết Tấn Minh, ngẩng đầu cười, “Em thắng.”

Trong khoang nhạc các nhạc công bắt đầu cảm nhạc cụ và mở bản nhạc, để chuẩn bị tấu khúc mở màn. Ngay trong lúc đó đột nhiên tiếng đàn piano hùng dũng vang lên, từng chuỗi nốt nhạc như thác đổ ào ạt, đó chính là vũ khúc Polonaise “Anh hùng” của Chopin. ([Link](#))

Các nhạc công đều giật mình, cảm nhạc cụ ngơ ngác nhìn nhau, chỉ nghe thấy tiếng đàn tấu lên ngày càng mạnh mẽ, làm nổi bật lên chủ đề về người anh hùng, nốt nhạc tràn ngập sự tự tin cùng sức mạnh; uyển chuyển trầm bổng, phảng phất như có thể nghe thấy tiếng vó ngựa dồn dập trên chiến trận, như thiên quân vạn mã quyết chiến không chùn bước, làm chấn động lòng người nghe cứ như chiến trận đang hiện ra ngay trước mắt.

Kể cả Hoắc Trọng Hanh, tất cả mọi người đều vô cùng kinh ngạc, bị tiếng đàn làm lay động tâm can.

Sau cùng tiếng đàn càng thêm khí thế bức người, tựa như khúc ca khai hoàn ca tụng người anh hùng theo cách nhiệt liệt nhất.

Khi tiếng đàn im bất, toàn sảnh trong phút chốc cũng lặng đi, rồi tiếng vỗ tay vang lên, Hoắc Trọng Hanh chính là người vỗ tay đầu tiên.

Ngay sau đó tiếng vỗ tay vang lên như sấm, phía sau chiếc đàn piano màu đen, một bóng dáng thướt tha bình thản đứng lên.

Tiếng vỗ tay như thủy triều trong tích tắc ngừng lại.

Cô đi ngang qua ánh mắt của mọi người, thẳng tắp đi đến trước mặt Hoắc Trọng Hanh, ngẩng đầu lên rồi nở nụ cười xinh đẹp.

Khuôn mặt đó, khiến cho Hoắc Trọng Hanh ngẩn ngơ trong phút chốc, rồi lại nghe thấy cô dùng thanh âm cực thấp chỉ để hai bên nghe rõ, nói, “Quà tặng này, thích không?”

Nếu chỉ nhìn vẻ ngoài thì có thể nhận nhầm, nhưng thanh âm này thì không nhầm vào đâu được.

“Đây là quà cho ta?” Ánh mắt Hoắc Trọng Hanh sáng rực nhìn cô một lúc lâu, rồi bỗng nhiên nở nụ cười, “Bản nhạc, hay là cô?”

Anh cười rộ lên, đường viền quai hàm mở rộng ra vô cùng cương nghị, lộ ra phong thái không thể tả bằng lời được.

“Cả hai.” Vân Y cười thờ dài, lồng ngực hơi hơi tắc nghẹn.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 9: Thỏa Thuận Ngâm

“Công tử hiền mỹ, tướng quân phong lưu”

Một cái tiêu đề quá bắt mắt được in trên trang đầu của bài báo, vừa khoa trương vừa mang tính châm biếm, bài báo không nêu tên thật của đương sự, nhưng lại càng khiến cho nhiều người phải tò mò.

Tần gia vớt bài báo lên bàn, bỏ cái tẩu xuống, cười ha hả nói, “Tốt, tốt lắm, vừa xuất quân đã một mũi tên trúng hai đích, tiếp theo chỉ việc chờ kịch hay lên sân.”

Về mặt Vân Y không chút biểu cảm, lười biếng tựa trên sô pha, nhìn chăm chú vào móng tay sơn đỏ tươi của mình đến xuất thần.

Bài báo vừa ra đã làm náo động toàn thành phố, đến ngày thứ hai, từ đầu đường đến cuối ngõ chỉ nghe thấy những người bán báo rong rao chung một tin —— Tiết công tử tại yến tiệc hiến người đẹp, Hoắc Thống đốc tươi cười ôm người đẹp về.

Vân Y là do một tay Tiết tứ công tử nâng đỡ thành ca sĩ nổi tiếng, dùng nghìn vàng để đắp nên tên tuổi, ánh hào quang chói lọi trên sân khấu. ..Hóa ra tất cả chẳng qua là mỹ nhân kế mà Tiết công tử đã mưu tính từ lâu. Đến bây giờ dư luận đều xôn xao hết cả lên, người người đều nói Tiết Tấn Minh lòng dạ thâm sâu, gió chiều nào che chiều ấy, chẳng ai ngờ được, hắn lại sớm theo phe Hoắc Trọng Hanh, hơn nữa còn dùng thủ đoạn như thế này.

Chẳng những Phương Kế Nghiêu bất ngờ, ngay cả Lý Mạnh Nguyên cũng trở tay không kịp.

Sau buổi tiệc đó, Lý Mạnh Nguyên lập tức lên đường trở về Bắc Bình, ngay cả mặt Tiết Tấn Minh cũng không gặp, hiển nhiên là vô cùng tức giận với hành động phản bội gia tộc của hắn. Phương Kế Nghiêu cũng rất lúng túng, tuy thu hồi được chút thể diện, nhưng lập trường lại bị rối loạn, rơi vào thế khó xử.

Vào giờ phút này, những nhân vật thực sự có liên quan hoàn toàn bị nhấn chìm bởi những lời bàn tán trái ngược nhau đang tràn ngập khắp phố phường.

Hoắc Trọng Hanh ôm người đẹp đi, giấu Vân Y vào kim ốc, không hề xuất đầu lộ diện, ... Về phần Tiết Tấn Minh, nếu nói hắn cùng việc này không liên quan, ai tin cho được? Tiết Tấn Minh có nằm mơ cũng không ngờ, hắn hồ phong hoá vũ, tung hoành đủ các bụi hoa như vậy mà lại thua trong tay một người phụ nữ, bản thân mình trở thành quân cờ mà không hề hay biết, mất hết thanh danh, và hoàn toàn bị cô lập.

“Tứ thiếu tuần tú lịch sự như vậy mà cô cũng bỏ được.” Bùi Ngũ đứng sau Tần gia, ngoài cười nhưng trong không cười mà dò xét Vân Y, thấy cô không phản ứng, lại không nóng không lạnh mà cười nói, “Lại nói, bây giờ có Hoắc Thống đốc làm cây đại thụ, chắc chắn...”

Tần gia ngắt lời Bùi Ngũ, suy cho cùng cũng muốn giữ thể diện cho Vân Y, về mặt vui vẻ nói với Vân Y, “Tiết Tấn Minh bây giờ chắc rất hận cô cùng Hoắc Trọng Hanh, nhưng không có cách nào làm khó dễ cô đâu, phía Bắc Bình cũng đủ khiến hắn hao tổn tinh thần đến chết rồi. Kế tiếp, cô chỉ cần toàn tâm toàn ý đối phó với Hoắc Trọng Hanh, người bên ngoài khỏi cần phải quan tâm.”

Một đôi bàn tay to lớn nắm lấy bả vai cô, lay không ngừng, khiến cô đau nhức, đem cô từ cơn ác mộng quay trở về.

Nhưng vũng lầy màu đỏ tươi kia lại hút chặt lấy hai chân của cô, làm cô không thể động đậy...“Vân Y!” Thanh âm Hoắc Trọng Hanh cất cao, mạnh mẽ đẩy lùi ảo giác trong giấc mộng. Vân Y đột ngột mở mắt ra, trán đổ mồ hôi, nhìn chòng chọc vào anh, đôi mắt tràn ngập kinh hoàng. Không đợi Hoắc Trọng Hanh lên tiếng, cô đã nhào vào lòng anh, thân thể lạnh run.

Cách một lớp áo choàng mà vẫn cảm nhận được thân thể gầy yếu của cô, Hoắc Trọng Hanh giật mình, lặng lẽ ôm lấy vai cô, “Mơ thấy gì vậy?”

Vân Y vô thức run lên, tựa như lại nhìn thấy máu tươi đầy trước mắt, dòng máu nóng tanh nồng ồ ạt chảy ra từ yết hầu người đó...Nhưng, không thể nói, đó là một bí mật vĩnh viễn phủ bụi, ai cũng không được biết.

“Tôi mơ thấy quái vật.” Cô co rúm người trong lòng anh, theo thói quen mà nói dối.

Còn anh cũng quá quen để nghe ra lời nói dối của cô, chẳng hề vạch trần, chỉ cười vỗ vỗ lưng cô, “Không phải em cũng đang trốn trong ngực quái vật sao?” Thấy anh đem mình so với quái vật, Vân Y phì cười, vừa nhắc đầu ra lại đúng lúc anh đang cúi đầu xuống, đôi môi anh chạm nhẹ vào trán cô. Hai người chợt khựng lại, kinh ngạc vì sự thân thiết mờ ám này, đều không hẹn mà nghiêng người né nhau.

Vân Y cúi đầu vuốt vuốt tóc mai, trong lòng rối ren, còn có chút tư vị hỗn tạp không rõ ràng quán trong đó.

Trước mặt nhiều người hai người đều rất tự nhiên thoải mái làm các loại cử chỉ ám muội, nhưng khi chỉ có hai người thì ngược lại là mỗi người đều tự giác cư xử có chừng mực —— người người đều biết cô là người phụ nữ của anh, là cô vợ bé được cưng chiều hết mực, bên ngoài miêu tả bọn họ thâm đáng đến không chịu nổi, khiến cho Tần gia cũng tưởng rằng Hoắc Trọng Hanh bị trầm mê trong hương tình êm ái. Chỉ có mình Vân Y hiểu rõ, sự thực hoàn toàn trái ngược.

Từ lúc Hoắc Trọng Hanh đứng trước mặt mọi người mà nhận lấy “lẽ vật” của Tiết Tấn Minh, anh đều mang Vân Y bên người, ngang nhiên ra vào các bữa tiệc xã giao. Vân Y ở một mình trong tòa biệt thự nhỏ, còn Hoắc Trọng Hanh phần lớn thời gian đều ở trong tòa biệt thự lớn của anh, bên người thỉnh thoảng cũng có một số ca sĩ hoặc phụ nữ xinh đẹp, nhưng cứ hai ngày lại ngủ ở biệt thự của cô...Thế nhưng, anh không hề chạm vào cô, thậm chí cũng chưa từng hôn cô.

Anh chỉ cùng cô tản bộ, đọc sách, nói chuyện phiếm, câu cá,...Ở chung lâu ngày liền ăn ý, nói cười vui vẻ; anh đối với cô vô cùng tôn trọng cùng khoan dung, đa phần đều tán thưởng đồng ý với quan điểm của cô, thỉnh thoảng có trái ý nhau cũng chỉ cười trừ cho qua chuyện; anh không trói buộc tự do của cô, nếu ví cô như chim hoàng yến, thì cũng là một con chim hoàng yến tự do không bị giam cầm trong lồng.

Anh đối với cô, không giống nhân tình, mà lại giống như bạn bè, đồng bọn, đối thủ.

Trong lòng hai người đều ngầm hiểu nhau, không cần nói thành lời cũng hiểu ý đồ của nhau, hoàn toàn không nghi kỵ nhau.

Anh nói, người thông minh giao du với người thông minh, có thể cản trở nhau, cũng có thể ăn ý nhau.

Vân Y nhìn sườn mặt của Hoắc Trọng Hanh đến thất thần, đột nhiên thấy anh ngồi dậy, cầm lấy cần câu trước mặt cô, “Có cá!” Không đợi cô phản ứng lại, bọt nước bắn tung tóe trên mặt hồ, Hoắc Trọng Hanh giật mạnh cần câu thu dây lại, dây câu lóe ánh bạc xẹt qua không trung, lồi lên một con cá mè to vậy bạc đang quẫy nước! Vân Y tránh không kịp, bị bọt nước bắn đầy người, buột miệng kêu lên sợ hãi. Hoắc Trọng Hanh cười âm ỉ, cúi người gỡ móc câu từ con cá, dùng hai tay ném con cá lớn vào thùng. Chẳng ngờ con cá có sống có chết giãy dụa, “ùm” một tiếng nước bắn tung tóe vẩy lên một mảng lớn, nó cứ vậy mà lao đầu xuống nước quăng Hoắc Trọng Hanh ở lại.

Anh vừa rồi cười nhạo Vân Y nhát gan, bây giờ đến lượt cô cười vang lên chê cười bộ dạng thảm hại của anh.

Anh sĩ quan đứng canh gác ở xa xa bên bờ, nghe thấy tiếng cười của hai người truyền đến từ ngôi đình ở giữa hồ, tự nhiên mà phì cười. Đi theo Thống đốc nhiều năm mà chưa thấy qua ngài ấy cười đùa âm ỉ như con nít như vậy. Người xưa thường nói, “Lão đây nổi thói trẻ ngông cuồng”, có thể thấy cho dù đàn ông có qua tuổi ba mươi một khi yêu vào thì chưa chắc đã thua thiếu niên cuồng nhiệt.

Mặt Hoắc Trọng Hanh đầy nước, chặt vật lấy tay áo lau đi, hôm nay anh mặc áo gió của Anh Quốc, chất liệu vải không thấm nước dành cho quân nhân, chà lau trên mặt vừa lạnh vừa cứng lại còn không thấm nước. Đang lúc thấy phiền phức không chịu được nữa, thì nghe Vân Y cười nói, “Để tôi.”

Chiếc khăn tay mềm mại áp lên mặt anh, còn có chút ấm áp, chính là đầu ngón tay mềm mại của cô.

Trong lòng không hiểu sao lại rung động, phảng phất nghĩ thấy mùi hương ngọt ngào quanh quẩn, thì ra là mùi nước hoa từ cổ tay cô ấy...Hoắc Trọng Hanh cười, không kìm lòng mà cầm lấy cổ tay nhỏ nhắn của cô, cúi đầu ngửi, nhưng tâm mắt lại liếc đến chiếc khăn trắng như tuyết trong tay cô.

Vân Y bị anh cầm lấy cổ tay, trong lòng khẩn trương, vội vàng muốn rút tay lại, lại thấy anh nhìn chăm chăm vào chiếc khăn kia.

Trong lúc vội vã, cô lại cầm nhầm nó, rõ ràng cô muốn cầm khăn tay của mình đi. Trong phút chốc hai má cô nóng lên, Vân Y trải qua vô số tình yêu nam nữ, lại vì một chiếc khăn tay mà xấu hổ đến đỏ mặt.

“Vẫn còn giữ sao?” Giọng Hoắc Trọng Hanh trầm thấp mà dịu dàng, cô cũng không dám nhìn vào mắt anh, trên mặt nóng bừng bừng đến mức sắp tỏa ra nhiệt.

Vân Y mím môi, giọng nhẹ nhàng nói, “Định trả lại cho ngài, nhưng toàn quên mất.”

Hoắc Trọng Hanh chăm chú nhìn cô một lúc lâu mà không nói gì, sau cùng cười nhàn nhạt, “Giữ đi”

Trời nhá nhem tối, gió lướt nhẹ qua mặt hồ làm mấy chiếc lá sen rung rung nhấp nhô lên xuống.
Cô ngẩng đầu lên định nói gì đó, đã thấy anh đứng dậy, đi ra khỏi đình, “Đi thôi, nên trở về rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 10: Phong Lưu Khán Biễn

Sáng sớm tỉnh mơ, bà Trần bung khay bạc, nhẹ nhàng bước lên cầu thang, trên khay để điểm tâm kiểu Anh Quốc cùng với ba tờ báo khác nhau. Vừa mới bước lên lầu định rẽ thì thấy Vân Y choàng áo nhung màu bạc, tóc buông dài đang đi tới. Bà Trần hơi bất ngờ, vội cười nói, “Hôm nay tiểu thư thức dậy thật sớm.”

“Mang sang phòng khách?” Vân Y đưa mắt nhìn cái khay, ngạc nhiên hỏi, “Thống đốc chưa đi sao?”

“Thống đốc vừa đi tản bộ về, bây giờ đang ở trong thư phòng, tôi định đưa điểm tâm sáng cùng với báo sang đây.” Bà Trần cười nói.

Hóa ra là đi tản bộ, Vân Y mỉm cười, sáng sớm nghe thấy tiếng hán xuống lầu, cứ nghĩ là hán đã đi rồi, nên lười nhác chẳng muốn rời giường, nhưng trong lòng không hiểu sao lại thấy mất mát trống rỗng, trần trọc một hồi lâu cũng không ngủ tiếp được. Cầm lấy mấy tờ báo trên khay, tùy ý lật ra, thuần thục mà tìm ra trang bình luận tình hình chính trị đương thời, quả nhiên dành hẳn một trang báo viết về đề tài này... Vân Y rút trang tình hình chính trị đương thời ở mỗi tờ báo ra vứt cho bà Trần, tự tay cầm lấy cái khay, “Vứt mấy cái này đi, rồi lấy thêm một phần điểm tâm lên đây.”

Đẩy cửa thư phòng ra, nhìn thấy Hoắc Trọng Hanh đang say sưa đọc một tờ báo cũ không biết từ ngày nào, có lẽ là tờ báo cô tiện tay vứt ở đó. “Người ta xem tin mới, ngài lại đọc tin cũ.” Vân Y cười đặt khay xuống, nghiêng đầu nhìn vào tờ báo, thấy trên mặt báo in một bức tranh biếm họa: vẽ một người để râu cá trê, vẽ mặt hung ác tàn nhẫn, đội mũ tướng quân, tay giơ khẩu súng, nhưng nòng súng lại cắm hoa hồng, đáng điệu khoa trương tức cười.

“Trời ạ!” Vân Y kêu lên, “Bọn họ vẽ ngài xấu quá!”

Hoắc Trọng Hanh nhướn mi kinh ngạc hỏi, “Xấu sao, tôi còn đang nghĩ, nếu để râu cá trê thì có đẹp hay không đấy.”

Vân Y trừng mắt, nhìn anh từ trên xuống dưới một hồi, “Chờ ngài sáu mươi tuổi đã, rồi có thể thử xem.”

Hai người chỉ lo trêu đùa nhau, đối với cái tranh châm biếm kia lại hoàn toàn không để vào tâm. Vân Y một bên cười nói một bên bày điểm tâm ra, Hoắc Trọng Hanh nhúi mồm nhìn bánh mỳ bơ nướng, thịt xông khói, ngũ cốc, sữa, trứng chiên, trái cây... Rốt cuộc nhìn không được hỏi, “Tôi có thể gọi một bát cháo hoa không?”

Mỗi khi anh ở tại biệt thự nhỏ này, điểm tâm sáng đều do đích thân Vân Y bố trí theo điểm tâm kiểu Anh, mới đầu còn thấy mới lạ thú vị, nhưng lâu dần lại chẳng thấy ngon miệng nữa, đúng là cháo trắng Trung Hoa vẫn là thanh sạch hợp khẩu vị anh nhất. Nhưng cô ấy cứ khẳng khái nói rằng, bữa sáng chính thống kiểu Anh Quốc kết hợp nhiều chất dinh dưỡng là tốt nhất.

“Không được!” Vân Y quấy quấy chén hồng trà nóng hôi hổi, hoàn toàn phớt lờ vẻ sầu não của anh.

“Đừng có dùng văn hóa của người Tây để làm khó một người đàn ông bảo thủ chứ!” Hoắc Trọng Hanh lớn tiếng phàn nàn.

“Ăn tại nhà tôi, thì phải theo phép tắc của tôi.” Vân Y thờ ơ nói.

Hoắc Trọng Hanh kháng nghị vô hiệu, đành rầu rĩ hớp một ngụm trà lớn, còn chưa kịp nuốt xuống chợt nghe Vân Y quát, “Sau khi ăn xong mới được uống trà!”

Anh tức giận, quyết định không thêm đề ý đến người đàn bà thích làm nhảm này nữa, lấy một tờ báo che đi khuôn mặt mình.

Bà Trần gõ cửa, đưa lên một phần điểm tâm khác. Vân Y nhận lấy cái khay, chợt nghe thấy Hoắc Trọng Hanh đứng dậy nói, “Bà lại trộm đi mấy trang báo rồi!”

Lời này làm bà Trần bị hù dọa đến run lên, may là Vân Y tiếp lời, “Đều là cùng một nội dung, tôi đọc đến thuộc lòng rồi, có gì hay để xem chứ?”

Hoắc Trọng Hanh cười rộ lên, “Vậy em đọc một đoạn lên nghe xem nào, ngày hôm nay nói cái gì?”

Vân Y liếc anh một cái, quả thật nói cho anh nghe, “Nói ngài anh hùng nhứt chỉ trước tình yêu trai gái, không đếm xỉa đến sự trọng vọng của quốc gia, đắm chìm trong phần hưởng phụ nữ, bó chân trong khuê phòng, luẩn quẩn Nam Bắc, ý chí tinh thần sa sút...”

Hoắc Trọng Hanh vừa ăn bữa sáng vừa cười tủm tỉm lắng nghe.

Mấy ngày nay báo chí đều viết những dòng tin tức dài lê thê để công kích anh, nói thẳng rằng anh nắm giữ quân đội mạnh mẽ mà lại mê muội trước sắc đẹp, làm tổn hại đến đại cuộc. Bên Bắc Bình ba bốn lượt đánh điện thúc giục anh đi chinh phạt phía Nam, đều bị anh lấy lý do hậu cần thiếu thốn, quân lính đều bị thương bệnh nghiêm trọng, kiên quyết trì hoãn. Bên ngoài thì quang minh chính đại, nhưng lại không ngăn được những lời đồn nhảm vô căn cứ phía sau. Những bài báo công kích anh phần lớn là do những đối thủ chính trị ngấm ngầm giật dây, ngôn từ hết sức nham hiểm, nội dung khó coi.

Thoạt đầu khi xem những bài viết có ngôn từ hạ lưu bỉ ổi như vậy, Vân Y cảm thấy phẫn nộ, nhưng rồi dần dần vì xem quá nhiều mà bất lực không biết phải làm sao đến chết lặng.

Nhưng trái lại Hoắc Trọng Hanh lại bình thản, cứ như chuyện không hề liên quan đến mình, chỉ xem như trò hề.

Mỗi lần cô xem những ô ngôn uế ngữ (ngôn từ bẩn thỉu) ấy, anh rót cuộc chi cười nói, người trí thức đồ đốn như thời tiết, đến đạo tặc còn không bị kịp.

Nhưng suy cho cùng vẫn ảnh hưởng đến danh dự uy tín của Thống đốc là anh, lại thoải mái, để mặc người ta đem danh dự của mình ra làm trò hề.

Vân Y trầm mặc, dần dần thu hồi vẻ tươi cười. Hoắc Trọng Hanh cũng không nói thêm, cúi đầu chuyên tâm vào bữa ăn, hai người đều im lặng. Vân Y quấy cốc cà phê, tâm trạng không tập trung, chỉ quấy một lúc lâu mà không uống.

“Vì sao?” Vân Y đột nhiên mở miệng.

Nhìn vẻ mặt không chút biểu cảm của Hoắc Trọng Hanh, Vân Y rót cuộc bốc hỏa, đặt mạnh cái thìa bạc xuống khay, “Sao ngài lại cho phép họ ăn nói xằng bậy, cho phép họ chà đạp lên uy tín của ngài như vậy? Ngài rõ ràng có thể thanh minh, vì sao ngài vẫn cố tình hùa theo những lời bịa đặt đó, e sợ rằng bọn họ xi và chưa đủ sao?”

Lời vừa ra khỏi miệng, cô liền hối hận.

Quả nhiên, anh đến lông mi cũng không rung lấy một chút, tháo cái khăn ăn xuống vứt trên bàn, thản nhiên nói, “Em nhiều vấn đề nhì.”

Chỉ một câu nói thản nhiên như vậy, tức khắc dồn ép cô vào góc tường, như một chậu nước lạnh dội lên đỉnh đầu, dội cho trôi hết cả đóm lửa.

Đóm lửa, rốt cuộc cũng chỉ là đóm lửa, lòng cô lãnh đạm kiên cường đã lâu cuối cùng cũng bùng lên ngọn lửa mỏng manh... Nhất định cô đã bị bầu không khí vui vẻ hòa thuận này lừa gạt, lại coi ảo mộng này thành thực tế, ngây ngất trong chính tiết mục mà một tay mình sắp đặt, quá nhập tâm mà quên đi mình là ai.

Vân Y bụng cốc cà phê đã nguội lạnh, chậm rãi uống, nhưng cổ tay run nhè nhẹ rốt cuộc cũng bán đứng tâm tư của cô.

Hoắc Trọng Hanh tựa lưng vào ghế lẳng lặng nhìn cô, không bỏ qua bất kì một phản ứng nào của cô.

Đây là một màn diễn kịch tình ái, hay thực sự là tình cảm mà cô vô tình bộc lộ ra?

Tiết Tấn Minh dẫu hiền người đẹp, hẳn chắc hẳn không quá hy vọng chỉ dựa vào một người phụ nữ là có thể quản được chân anh. Chi sợ đằng sau mỹ nhân kế vẫn còn kẻ ly gián, mượn chuyện này để ly gián sự tín nhiệm vốn không vững chắc của Chính phủ Bắc Bình đối với anh, làm suy yếu danh tiếng của anh. Mánh khóe đó của Tiết gia, anh thật không thêm đề vào mắt.

Nếu đối phương muốn anh chìm trong bể ái tình, thì anh cũng sẽ xuôi dòng đẩy thuyền.

Với những lời đồn nhảm trước mặt, không phải là anh không để ý.

Chẳng qua, vẫn còn có thứ quan trọng hơn danh dự của bản thân anh, đó là thứ đáng giá để bảo vệ.

Nhìn cô cứng nhắc duy trì nụ cười, Hoắc Trọng Hanh trong lòng cảm thấy không nên, nhưng cuối cùng không đành lòng mà nói, “Tâm ý của em tôi hiểu, thế nhưng Vân Y, em có bốn phận của em, nếu đã theo tôi, vậy thì buộc phải học cách im lặng!” Thanh âm Hoắc Trọng Hanh ôn hòa, không mang chút vui giận, từng chữ từng chữ tuôn ra lại như tam cửu hàn sương (ngày lạnh giá nhất trong năm).

Vân Y lẳng lặng đặt cốc xuống, mi mắt rũ xuống, để cho anh được nhìn thấy sự trầm lặng như anh muốn.

Hoắc Trọng Hanh đứng dậy, cô cũng ôn hòa thuận hậu mà đứng lên, khuôn mặt bình tĩnh, che giấu biểu cảm quá tài tình.

Thấy cô trong cái bộ dạng này, càng khiến anh cau mày, “Em không cần phải như vậy, nên như thế nào thì cứ như thế ấy đi.”

“Vâng.” Cô hé môi cười, vừa uyển chuyển hàm xúc, lại vừa hoàn mỹ như vô số lần tạo hình trước kia.

Không sai, đây mới là tư thái mà cô nên có, cũng là thái độ làm anh hài lòng.

Hoắc Trọng Hanh bình tĩnh nhìn cô, bỗng nhiên không hiểu sao thấy phiền lòng, quay đầu đi ra cửa, ngay cả một câu tạm biệt cũng không nói.

Nghe tiếng bước chân anh rời đi, Vân Y vẫn nhìn vào khoảng không một lúc lâu, cứ đứng bất động như vậy.

Đi tới cầu thang, Hoắc Trọng Hanh chợt nhớ ra mình để quên điều xi-gà trong thư phòng, liền quay lại đi lấy. Có lẽ xuất phát từ sự lo lắng trong tiềm thức mà anh bước nhẹ chân hơn, chậm chậm tiến tới cửa phòng.

Vân Y đang tự tay thu dọn cốc chén trên bàn, quay lưng về phía cửa, dáng người thẳng tắp kiêu hãnh, ung dung cầm lấy từng cái cốc cái đĩa mà xếp chồng lên nhau, động tác nhẹ nhàng chuyên chú, không giống như đang làm việc nhà, mà giống như đang tự chơi đùa, bóng lưng gầy yếu vô cùng cô đơn. Anh lặng lẽ nhìn cô một hồi lâu, đang muốn mở miệng, lại nghe thấy cô ngâm nga một khúc nhạc, chính là vài câu xướng trong bài “Lục châu”, “Xưa kia thiếp sênh ca gỗ phách, chàng làm sứ quân Mông Cổ, tình lưu luyến hẹn thề trước non sông, nay cũng là thiếp bạc mệnh lao Phi Yến tán...”

Cô vốn không thích hí khúc, chỉ vì anh ưa thích mà mấy ngày qua mới học vài câu. Lúc này câu xướng đang tha thướt tình tế, lại bị ngắt quãng, nghe tựa như lời than thở, làm lòng anh xao động như gió vờn mặt nước. Một câu “Lao Phi Yến tan” dư âm còn chưa dứt, cô đã cầm lấy cái cốc cả phê, ngón tay vừa động, bỗng bất ngờ ném xuống đất.

Chiếc cốc sứ mạ vàng rơi xuống thảm dày, nên không vỡ. Như vậy càng thêm chọc tức Vân Y, cô cầm lấy một chồng đĩa nặng quăng ra bệ cửa sổ. Lúc này mới loang choang vỡ vụn thành từng mảnh, cứ như giải tỏa được sự phẫn nộ mà cô dứt khoát cầm hết chén đĩa trên bàn mà đập vỡ, tiếng nứt vỡ theo từng mảnh nhỏ bắn ra tung tóe, một đồng hồ hỗn độn đầy sàn nhà, vô cùng khoái trí vui vẻ!

Vân Y cười lạc cả tiếng, bộc lộ ra sự sáng khoái trong lòng, đồ đạc trên bàn đã đập vỡ đến sạch bong, chỉ còn lại chiếc khăn trải bàn, cô cũng thuận tay định vén lên...Thì đột nhiên cổ tay bị giữ lấy, là anh từ phía sau nắm chặt lấy.

“Vân Y!” Lòng mày Hoắc Trọng Hanh nhíu chặt lại, trầm giọng quát cô.

Cô quay người lại, khóe môi lộ ra ý cười, ngực dồn dập đập phập phồng lên xuống, nhưng lại lạnh lùng nhìn anh, “Quý ngài muốn căn dặn gì sao?”

Hoắc Trọng Hanh nhất thời kinh ngạc, trước kia thấy cô xinh đẹp khéo nói khéo cười biết bao, lời nói xảo diệu vui vẻ, chứ chưa bao giờ thấy cô có bộ dạng hung tợn như thế này. Anh nhíu mày nhìn cô, khuôn mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, đuôi mày đầy mắt mê man, đến cả anh cũng thấy không rõ, cho dù có xinh đẹp hoàn mỹ bao nhiêu thì cũng không chống đỡ được bấy nhiêu vui buồn thiện ác.

Trời đổ mưa, ngọn đèn chiếu sáng từng góc ngách căn phòng vắng vẻ, không che giấu được sự cô đơn lạnh lẽo. Bà Trần ở dưới lầu bật đĩa hát thật lớn, đến khúc cuối của bài hát xướng lên câu: “Chẳng bằng lấy một người phong lưu, sớm chiều vui vẻ, hoa Từ Vi đối Từ Vi lang.” (lang: chàng, anh)

Trong phòng ngủ trước cửa sổ lầu hai, Vân Y ngồi trên xích đu, đốt một điều xi-gà, tâm tư rời rạc lại nghe thấy giọng ca tình tế dưới lầu truyền đến... Người xưa thường ví cây Từ vi với tình cảm bạc bẽo, sự cô đơn chống chọi, vậy mà lại kết hợp hoa từ vi với từ vi lang.

Sau một hồi não loạn giận dữ, dường như cô đã làm mất đi sự vui vẻ của Hoắc Trọng Hanh đối với cô.

Một tuần rồi anh không tới căn biệt thự này, Tàn gia không nói gì, bà Trần đã bắt đầu sáng tỏ trong lòng, rồi nói bóng nói gió Vân Y —— Đừng đem bản thân mình biến thành tiểu thư trong hí kịch, học người ta yêu đương ân ái, làm đôi uyên ương quyến luyến. Ngài ấy là ai, còn cô là ai!

Bây giờ đã đi theo Hoắc Trọng Hanh, không thể như trước kia được nữa, không thể đến Medusa, Tàn gia cũng không tiện gặp cô, tin tức đều do bà Trần làm trung gian truyền đến. Đang nghĩ ngợi, thì thấy bà ta bụng chề hạnh nhân tuyết nhĩ đi lên, cười tủm tỉm đưa cho cô.

“Hút nhiều khói thuốc, có thể phá hủy cổ họng sẽ gây nhiều phiền phức đấy!” Bà Trần lấy tay phẩy phẩy, chán ghét khói thuốc, những vẫn cười nói như cũ, “Buồn bức nãy ngày rồi sao không ra ngoài dạo chơi?”

Vân Y uể oải nằm trên ghế dựa, vẻ mặt chán ghét, đến chuyển động cũng không muốn.

Bà Trần cười một cái, “Mấy ngày này bên ngoài vô cùng nóng nực đấy.”

Thấy Vân Y không thèm phản ứng lại, bà lại thờ dãi, “Sớm muộn thì cô cũng sẽ biết, không bằng để tôi nói luôn cho cô nghe, Tiết tử công tử cuối cùng cũng đính hôn với thiên kim nhà Tĩnh trưởng, cô nên chặt đứt mọi ý niệm trong đầu đi!”

Tiết Tấn Minh cùng Phương Lạc Lệ đính hôn...Vân Y run lên, nhớ tới những lời nói của Phương tiểu thư đêm đó, cô không khỏi bật cười.

Cô gái thanh xuân tươi đẹp kia, có thể lớn tiếng cười, lớn tiếng trách cứ, cũng có thể lớn tiếng thừa nhận rằng bản thân mình thích người nọ; tuy bị Vân Y khích tướng, bằng lòng cùng cô đánh cuộc, hỗ trợ giúp cô tìm chỗ trốn —— nhưng cô nhìn ra được, những việc Phương Lạc Lệ làm đều vì Tiết Tấn Minh, cô ta hợp lực cùng cô, một nửa vì tình yêu, một nửa vì lòng kiêu hãnh.

Chỉ là cô không ngờ được, việc đánh cuộc ấy lại giúp cô thắng được Tiết Tấn Minh, và cũng hoàn thành được mưu tính của mình.

Không biết sau sự việc ấy Phương Lạc Lệ sẽ nghĩ gì về Vân Y; còn Vân Y thực sự tán thưởng cùng hâm mộ cô ấy.

Trên người cô ấy có một thứ mà Vân Y luôn ước ao, đó là sự tự do.

Mà có lẽ Vân Y cũng đã có thứ mà Phương Lạc Lệ mong muốn, đó là sự say đắm của Tiết Tấn Minh.

“Bác Bình đã ủy nhiệm chức Trưởng phòng cảnh sát cho Tiết tử công tử, còn kiêm cả Trưởng ban thanh tra công vụ, việc này đúng là hoa nguyệt xuân phong lưỡng đắc ý (cùng lúc có hai việc mừng) mà.” Bà Trần cố tình đâm chọc cô, nói cho thỏa mãn tâm tư đắc ý của bà ta.

Vân Y cười mĩa mai, cô cùng Hoắc Trọng Hanh giận đối nhau, người ngoài lại nghĩ do Tiết Tấn Minh sao... Nếu hỏi cô khâm phục ai, thì Tiết Tấn Minh chính là lựa chọn tốt nhất, vừa sẵn sàng vừa anh tuấn kiệt suất, chẳng qua chỉ thiếu chút tính đàn ông đội trời đạp đất mà thôi, chưa hẳn đã xứng với một cô gái thẳng thắn như Phương Lạc Lệ. Vân Y cảm thấy đáng tiếc, bất giác mà thở dài.

Bà Trần cứ tưởng đâm vào đúng chỗ đau của cô, càng đắc ý mà dạy bảo thêm, “Dù sao đây cũng là sự thật, nếu có bức bối thì cũng phải có mức độ thôi. Người đàn ông nào cũng không thể gạt bỏ sĩ diện của mình. Đừng trách tôi lắm lời, ngày trước cô dùng thủ đoạn đối phó với Tiết thiếu, khiến cho cậu ta ngoan ngoãn nghe lời, nhưng bây giờ đối sang người khác lại cứ như gái trẻ non nớt mới xuất đạo! Đây là ân khách đến rồi đi, ai mà chẳng giống ai cơ chứ!”

Vân Y đưa mắt nhìn, con người rét lạnh, khiến cho bà Trần quên luôn định nói gì.

Đây là ân khách đến rồi đi, ai mà chẳng giống ai, lời này nói hay lắm.

Trong lòng cô hơn ai hết hiểu rõ, Hoắc Trọng Hanh không có chỗ nào không giống, chỉ duy nhất một sai lầm đó là, cô thích anh.

Lúc đó toan tính âm kém dương sai thế nào mà lại để cô gặp được anh.

Đối với Hoắc Thống đốc, cô có cả đồng thủ đoạn để đối phó; nhưng mà đứng trước anh, đến một thủ đoạn cũng không làm được.

Anh không giống người khác, vì ngày ấy anh đã lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi vết máu trên tay cô.

Tính yêu nam nữ lẩn quẩn, dù đã gặp qua vô số kiểu người phong lưu anh tuấn, xem ra vẫn còn thiếu một người là anh.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Mưa Gió Kéo Đến

Trường nữ sinh Saint Ellen là trường ký túc quý tộc do người Anh mở, vào mỗi tháng đều có một ngày nghỉ để học sinh về thăm nhà. Ngày hôm nay chính là ngày nghỉ đó, từ sáng sớm ngoài cổng trường đã đỗ đầy xe, đều là tài xế người hầu đứng kính cẩn chờ đợi tiểu thư nhà mình đi ra. Từ xa xa đã nhìn thấy những nữ sinh mặc cùng một kiểu áo sườn xám vải cotton màu xanh dương, từng người một thò ơ ngồi vào xe nhà mình, phong cách mềm mại tự nhiên lại quý phái. Niệm Kiều có thể vào trong trường đều nhờ Tần gia, cũng không biết ông ta dùng cách gì khiến cho ông Hiệu trưởng người Anh vừa bảo thủ vừa kiêu ngạo kia đồng ý xếp lớp cho Niệm Kiều.

Niệm Khanh đứng nửa tiếng dưới tán cây, cuối cùng cũng nhìn thấy Niệm Kiều đang một mình đi chậm chậm phía sau mọi người, mái tóc tết hai bím, mặc trên người bộ đồng phục bình thường cũng không che được vẻ yêu kiều của thiếu nữ đang tuổi dậy thì.

Nhìn những chiếc xe đằng xa, trong lòng Niệm Kiều biết rõ không có người nhà của mình, nhưng không nhìn được mà hâm mộ những người bạn cùng trường, nhìn họ tào nhả ngồi vào trong xe, mặc dù đều mặc quần áo giống nhau, nhưng cô lại thấy quá khác biệt. Đang miên man suy nghĩ thì chợt nghe thấy thanh âm êm ái ấm áp, “Chị ở đây mà.” Niệm Kiều giật mình, không biết từ lúc nào Niệm Khanh đã đi tới trước mặt mình.

“Chị! Sao chị lại ở đây, hôm nay không đi làm sao?” Niệm Kiều mừng rỡ không thôi, ôm lấy cánh tay chị mình làm nũng.

“Chị xin phép nghỉ ở công ty, đặc biệt đến đây đón em.” Niệm Khanh mỉm cười nhìn cô bé, “Đã quen trường mới chưa?”

“Quen rồi ạ, thầy giáo cùng các bạn đều tốt lắm ạ.” Niệm Kiều lòng nghĩ khác nhưng vẫn nói vậy, cười nói, “Còn chị thì sao, làm ở công ty nước ngoài đó tốt chứ?”

Thực ra Niệm Kiều vốn định than vãn, nhưng lời đến miệng lại nuốt trở về, trong lòng cô hiểu rõ Niệm Khanh không dễ dàng gì để xin cho cô vào học ở trường này. Tuy nói rằng có tài sản của mẹ để lại, nhưng lần trước chị lại nói xin nghỉ ở tòa soạn để vào làm thư kí trong công ty của Đức, tiền lương nhiều hơn. Hiển nhiên có thể thấy, tài sản của mẹ cũng không nhiều lắm, cuộc sống vẫn khó khăn như trước thôi.

Hai chị em nắm tay nhau đi đến giao lộ gọi xe kéo, cách một tháng không gặp nên hai người đều cười nói không ngừng.

Tiết trời tháng 12 ở miền Nam không lạnh lắm, chỉ cần mặc một bộ sườn xám là đủ rồi, nhưng Niệm Khanh vẫn khoác chiếc áo măng tô cũ kỹ ca rô,

quàng cái khăn nhưng che kín cổ, trên đầu thì đội cái mũ cổ lỗ màu xám xịt. Cộng thêm chiếc kính đen, khiến cho khuôn mặt bị che kín đến không còn kẻ hở.

“Sao chị ăn mặc như bà lão thế này, chị già lắm sao!” Niệm Kiều trêu chọc chị mình, bỗng vươn tay giật cái mũ của Niệm Khanh, khiến cho làn tóc đen dài quăn nhẹ như sóng đổ xuống. Niệm Kiều sùng sốt, mừng rỡ mà kêu lên, “Chị uốn tóc sao!”

“Đừng quấy rối!” Niệm Khanh sắc mặt trầm xuống, giật lại cái mũ, thừa lúc xung quanh không chú ý mà vội vàng búi mái tóc lên nhét vào trong mũ. Niệm Kiều thấy cô hoảng hốt như vậy, nghĩ rằng cô tự ti với vẻ ngoài, nhìn không được thờ dài nói, “Chị à, chị nên tự tin lên mới được, không nên che giấu bản thân của mình như vậy.”

Niệm Khanh cúi đầu không đáp, xoay người đi trước. Niệm Kiều vội vàng đuổi theo, thân thiết khoác lấy cánh tay cô, cười hi hi, “Thực ra chị rất xinh đẹp, ngay cả khi không trang điểm, thật không hiểu chị ở Anh học những gì, còn không bằng em ở cô nhi viện, chỉ ít các bà sơ còn dạy em tết tóc!” Niệm Khanh có vẻ hết giận, cúi đầu cười cười, cũng không tranh luận. Niệm Kiều chỉ muốn chọc cho cô vui vẻ, liền không suy nghĩ mà nói, “Chị uốn tóc như vậy trông đẹp hơn trước rất nhiều, nếu trang điểm mặc đồ đẹp hơn, không biết sẽ mê hoặc bao người... Trình đại ca từng nói thực ra chị rất xinh đẹp mà!”

Lời vừa ra khỏi miệng Niệm Kiều liền biết mình nói sai rồi, cuống quýt im miệng cũng không kịp nữa rồi. Niệm Khanh đột nhiên quay đầu lại, con ngươi ẩn sau cặp kính đen sáng quắc bức người, “Em đã gặp Trình Dĩ Triết?”

Niệm Kiều khẩn trương lắc đầu phủ nhận, “Không có không có... từ lúc chuyển trường đến giờ chưa từng gặp ả!”

Niệm Khanh nhìn chằm chằm vào hai mắt cô bé, thanh âm nghiêm khắc, “Tốt nhất là như thế! Loại công tử như vậy không phải là đối tượng tốt để gặp gỡ, em nên chuyên tâm học tập cho tốt, để mai sau trở thành người xuất sắc, không cần học những ngôi sao nghệ sĩ dựa vào kẻ có tiền!”

Hai chị em ngồi ăn trong nhà hàng Quảng Đông, bất kể Niệm Khanh nói cái gì, Niệm Kiều đều buồn bực không nói câu nào.

Chẳng qua chỉ nhằm lẫn nói ra câu của Trình Dĩ Triết, mà bị trách mắng, lại không hiểu vì sao bị mắng, khiến cô thấy oan ức. Trong bụng Niệm Kiều ầm ức không thôi, nhưng lại không muốn cãi vã với chị gái, cả đoạn đường chỉ cúi đầu giận dỗi, rầu rĩ không nói lời nào.

Nhìn bộ dạng ầm ức của cô bé, tâm trạng Niệm Khanh cũng hơi áy náy, trong lúc tức giận mà nói quá lời — khi đó cô quả thật rất lo Niệm Kiều gặp gỡ Trình Dĩ Triết, nếu để cô bé biết bí mật của mình thì hỏng bét, hơn nữa còn lo tâm tư của cô bé mới lớn, chẳng may lại để Trình Dĩ Triết trong lòng, khiến cho bản thân bị tổn thương. Chẳng qua cô bé vẫn chưa hiểu rõ chuyện tình cảm, vẫn còn ngây thơ, giờ chưa thể nói rõ ràng được.

Đêm nay Hoắc Trọng Hanh cũng không tới biệt thự, bà Trần tạm thời bị sai đi làm một số chuyện, nên tối về muộn cũng không sao. Niệm Khanh nhìn đồng hồ, nhẹ nhàng thoải mái cười cười, “Buổi tối nay Hình Vân Châu tại Rạp Kinh kịch Đông Phương sẽ diễn vở ‘Tạ Dao Hoàn’, chị mua vé rồi.”

Niệm Kiều giật mình, biết rõ chị mình không thích nghe hí kịch, vậy mà cuối cùng lại hứng thú với ‘Tạ Dao Hoàn’. Hai chị em một tháng mới gặp một lần, nghĩ lại quả thực không nên giận dỗi nhau, liền hớn hờ cười nói, “Thì ra chị học theo văn hóa người Tây như vậy, mà cũng thích nghe hí kịch à!”

Hai người ăn uống xong đi dạo qua công ty bách hóa, vừa đi qua giao lộ, đã nhìn thấy một đám người hỗn loạn đang tụ tập ở giữa đường, gây ùn tắc con đường. Bên trong đám người bốc lên luồng khói đen, ánh lửa mờ mờ ảo ảo, hình như trên phố họ đang thiêu hủy đồ vật gì đó. Về mặt những người trong đám đó rất phần nộ, đều sục sôi mà hô to, “Tẩy chay hàng Nhật”, “Trục xuất người Nhật Bản”... Liền tiếp có người chạy ra từ cửa hàng bên cạnh, khiêng từng gói hàng quăng vào đồng lửa. Đám người đó giương lên các băng rôn in các dòng chữ nhiều màu “Đoàn liên hiệp Mân thương[1]”, “Thương hội Hồ Quảng[2]”, “Thương hội Tứ Xuyên[3]”... Trong nháy mắt đồng lửa trên đường bùng lên dữ dội, khói đen đặc bốc lên càng cao, tinh thần đám người đó càng hưng phấn hơn.

([1]Mân thương: đoàn thương nhân ở Mân Giang, Mân Giang là tên con sông ở tỉnh Phúc Kiến, TQ; [2]Hồ Quảng: gồm hai tỉnh Quảng Đông và Quảng Tây, [3]Tứ Xuyên: tỉnh Tứ Xuyên)

Hai người đang nhìn thì nghe thấy tiếng còi của cảnh sát hú lên, tiếng động cơ xe ầm ầm kéo đến gần, đám người kia tức khắc trở nên lộn xộn.

Niệm Khanh kinh hãi, vội vàng kéo khăn quàng cổ che đi khuôn mặt, túm lấy Niệm Kiều chạy đi, để lại phía sau lưng là tiếng gào khóc hỗn loạn...

Trải qua một hồi rối ren như vậy, hai người đều hoảng sợ chưa thể bình tĩnh lại, cũng không còn lòng dạ nào mà dạo phố nữa, liền đi lang thang dọc theo con đường. Niệm Kiều liên tục ồm ồm muốn buổi tối chị phải làm cơm cho cô bé ăn, Niệm Khanh chỉ thản nhiên nói ở cùng phòng với đồng nghiệp, rất bất tiện để nấu ăn.

Niệm Kiều ngạc nhiên hỏi, “Vậy đêm nay em ngủ ở đâu?”

“Em về trường, chị về phòng trọ.” Niệm Khanh bất đắc dĩ nói, nhìn vẻ mặt thất vọng của Niệm Kiều, vội nói ngọt dỗ cô bé, “Chị là tạm thời xa nhau thôi, đợi chị kiếm được nhiều tiền, chúng ta sẽ thuê một căn phòng lớn hơn... Trước đây xa nhau tận bảy năm còn không sợ, bây giờ có tính là gì.”

Niệm Kiều cúi đầu trầm mặc một lúc lâu, thỉnh thoảng thở lên, “Chị à, nếu vất vả như vậy, sao còn muốn em đi học, em cũng có thể đi làm mà!”

Niệm Khanh dừng bước chân, cố gắng cười nói, “Ngốc à, em đương nhiên phải học tập, còn phải học lên bậc cao nữa để sau này đưa em sang Áo, nếu học thanh nhạc, thì phải học ở đây mới tốt, như vậy mới trở thành người nổi bật xuất sắc hơn hẳn người khác...”

“Chị!” Niệm Kiều bỗng đứng ngắt lời cô, “Em sẽ không đi nước ngoài!”

Về chuyện này hai người đã tranh cãi qua rất nhiều lần, Niệm Kiều quá ác cảm với nước ngoài, mỗi lần đề cập đến chuyện du học, thế nào cũng khiến Niệm Khanh phải sốt ruột.

Nhìn mặt cô bé đỏ lên, Niệm Khanh đành quay đầu không nói gì, chỉ lặng lẽ thở dài... Chuyện trước đây vẫn canh cánh trong lòng cô bé, chán ghét mẹ của mình, chán ghét người nước ngoài, kể cả chuyện đi du học cũng ghét cay ghét đắng.

Hôm nay cô cũng không muốn cùng Niệm Kiều cãi vã, nên cũng không nói thêm về đề tài này nữa, Niệm Khanh đưa mắt nhìn đồng hồ, cũng đến giờ đi rạp hát rồi.

Vỡ hí kịch lần này quá nặng nề, hai người đều có tâm sự trong lòng, nên không hề tập trung.

Sau khi vở kịch kết thúc, đi theo đoàn người ra khỏi rạp hát, nhìn bầu trời như muốn mưa, Niệm Khanh vội đi mua ô bên lề đường, quay qua lại nhìn thấy gánh hàng rong bán hạt dẻ rang đường, mắt tức khắc sáng ngời, liền kéo Niệm Kiều chạy qua.

Hai người bốc lấy nắm hạt dẻ nóng hôi hổi, một người thì thổi thổi cho bớt nóng, một người thì thém đến nhin không được mà bốc luôn vỏ.

“Ngày xưa ba có thể bóc vỏ hạt dẻ rất nhanh!” Niệm Kiều vui vẻ nói, đột nhiên lại nhớ đến ba, lòng đầy xúc động, “Em còn nhớ rõ, ba thích nhất là bóc hạt dẻ để đưa chúng mình, phải hôn ba một cái thì mới được ăn.”

Niệm Khanh đang cắn một miếng hạt dẻ thơm ngào ngạt, nghe xong lời này, cổ họng liền nghẹn lại.

“Chị à, chị còn nhớ hình dáng của ba không?” Niệm Kiều quay sang nhìn cô, ánh mắt xa xăm.

“Cho tới bây giờ chị chưa từng quên.” Niệm Khanh hoảng hốt, vành mắt dần dần nóng lên, đành rừ mắt xuống cười, “Ba quả thực rất đẹp trai.”

“Còn em thì không còn nhớ rõ nữa.” Thanh âm Niệm Kiều nhạt nhẽo, lộ ra sự mỉa mai.

“Khi đó... em còn nhỏ.” Niệm Khanh bắt đầu nói. Ngày đó Niệm Kiều mới chín tuổi, còn cô cũng chỉ mười ba tuổi.

Chuyện cũ phức tạp, trong khoảnh khắc tràn về, tựa như bị nhấn chìm trong dòng nước. Niệm Khanh thở sâu, ép buộc bản thân mình phải quên đi hồi ức đó, rảo bước đi lên phía trước, “Đi thôi, thời gian không sớm nữa, chị đưa em về trường.”

“Nếu đã ra đi bảy năm, vì sao còn quay về?” Niệm Kiều ở phía sau yếu ớt nói.

Thân thể Niệm Khanh chấn động, đứng bất động dưới đèn đường, rốt cuộc không đủ dũng khí để quay đầu lại.

Quả nhiên trời mưa, hạt mưa nhẹ nhẹ rơi, hơi nước làm mờ nhạt ánh đèn đường.

“Theo người nước ngoài kia đi Anh Quốc, các người có cơm ngon áo đẹp, cho dù bà ta chết đi, chị cũng được hưởng tài sản bà ta để lại... Bây giờ lại quay về, là vì muốn cứu vớt em, muốn mang em rời xa bể khổ?” Thanh âm Niệm Kiều dồn dập gay gắt, “Vì sao em phải đi du học, nước ngoài tốt đến vậy sao?”

Niệm Khanh đột nhiên xoay người lại, “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Niệm Kiều bị ánh mắt của cô làm cho cứng lại, song vẫn cố công kích đến cùng, “Đối với các người, hư vinh quan trọng đến vậy sao?”

“Hư vinh?” Niệm Khanh mở to mắt nhìn người em gái, kinh ngạc nghe những lời nói gây tổn thương từ miệng người thân nhất của mình.

“Chẳng lẽ không đúng, bà ta bỏ nhà theo người đàn ông nước ngoài đó không phải vì hư vinh sao? Chị đưa em vào học trường nữ sinh quý tộc, đưa em đi du học, chẳng lẽ không phải vì hư vinh?” Niệm Kiều bắt chặp tất cả, đem những chuyện đã chôn sâu dưới đáy lòng tất cả đều nói hết ra, “Chị, em luôn cảm thấy chị rất xa lạ, không còn giống chị trước đây nữa! Chị cùng bà ta đi Anh đến bảy năm, ba bệnh mà mất, em phải lớn lên trong cô nhi viện, mấy năm đó em đành coi hai người như người đã chết rồi! Nhưng chị lại quay về, chỉ gần gũi một năm, em có người thân, có sách đọc, có tương lai tươi đẹp... Thế nhưng, em càng ngày càng thấy chị thật xa lạ! Chị đối với ai cũng đều đề phòng, đối với chuyện gì cũng tự mình quyết định, thay em sắp đặt hết thảy, không hề hỏi đến nguyện vọng của em!”

Thanh âm Niệm Kiều đưa vào trong tai, không còn gần gũi thân thiết nữa. Niệm Khanh ngỡ ngàng trong chốc lát, nhìn về Niệm Kiều, nhìn cô bé từ trên xuống dưới một lần, không sai, đúng là Niệm Kiều, đúng là người em gái ruột của mình.

“Trời mưa.” Niệm Khanh ngờ ngác ngẩng đầu nhìn bầu trời, tựa hồ như chưa nghe thấy những lời Niệm Kiều nói, chỉ giương tán ô thay cô bé che đi những hạt mưa bụi, vẫn ôm lấy bao giấy đựng hạt dẻ. Nhưng Niệm Kiều lại lùi về phía sau, tránh né khỏi tán ô, để mặc cho mưa xối vào người.

Niệm Khanh dừng lại, bình tĩnh nhìn cô bé, tay buông lỏng, để mặc cho chiếc ô theo gió cuốn đi.

“Thật sự không muốn nhận ân huệ của chị?” Cô mỉm cười, bỗng nhiên cảm túi hạt dẻ rang đường quăng xuống đất, hạt dẻ lăn tròn trộn với nước bùn văng đầy đất, “Được, rất khí phách, vậy cô hãy tự nuôi lấy mình cho tôi xem!”

Gió đêm thổi những hạt mưa bụi là tả vỗ vào mặt, khuôn mặt Niệm Kiều trắng bệch, đưa tay che trước mặt, rồi lại mở to mắt nhìn Niệm Khanh dứt

khoát vẩy một chiếc xe kéo, không quay đầu lại mà rời đi.

Bà Trần cuối cùng cũng đợi được đến lúc Niệm Khanh về nhà, thấy người cô đầm mưa ướt đẫm, mặt mũi tái mét, đi thẳng lên lầu hai. Bà ta vội vàng đuổi theo, thì nghe Vân Y quay lại nói một câu “Không liên quan đến việc của bà”, rồi đẩy cửa phòng tắm đi vào. Bà Trần ù ù cạc cạc, ngấm ngấm buồn bực nghĩ cô ta dạo gần đây càng ngày càng điên, phải gọi Tần gia giáo huấn cho một lần mới tốt, liền cũng mặc kệ cô, đi thẳng xuống quay về phòng ngủ.

Trong phòng tắm, hơi nước bốc lên, nước ào ào xối vào mặt, cuốn nước mắt cùng trôi đi.

Vân Y che đi khuôn mặt, lòng tràn đầy sự chua xót không biết là vì ai nữa, vì Niệm Kiều, vì mẹ, hay vì chính bản thân mình. . . Năm đó mẹ dẫn theo cô lên tàu, rời xa khỏi quê hương, nhìn bên tàu càng ngày càng xa, mẹ cũng rơi lệ mà nói, Niệm Khanh, sau này con có trách mẹ không?

Đến bây giờ nghe Niệm Kiều chất vấn, bảo cô làm sao có thể trả lời được đây.

Vì sao lại quay về, đương nhiên bởi vì, nơi đây là quê hương, nơi đây có nhà, có người thân —— dù cho trong ngoài đều khốn đốn, quốc gia tan nát, nhà cửa thì trống rỗng, suy tàn không còn là nhà nữa; còn người thân thì tình cảm xa cách, hiểu lầm chồng chất.

Một lòng muốn đưa Niệm Kiều ra nước ngoài, không muốn cô bé phải chịu khói lửa chiến tranh, chìm trong thời buổi loạn lạc thù trong giặc ngoài như thế này. Người đứng trong tình cảnh này, mệnh như bèo, cô thì đã hãm sâu trong bùn, bởi vậy không thể để Niệm Kiều bước vào tình cảnh này. Nhưng đứa ngọc kia, trước mắt chỉ nhìn thấy sự phồn hoa bề ngoài, nào biết được rằng thời buổi loạn lạc hiểm ác đáng sợ ra sao.

Những khi đau khổ, Vân Y thường trốn trong nhà tắm, chỉ khi ở trong không gian nhỏ nhỏ mới cảm thấy an toàn.

Bên ngoài hình như có tiếng động, chắc là bà Trần qua xem cô.

Vân Y không lên tiếng, vẩy nước lớn hơn nữa, chán ghét bà ta lúc nào cũng rình rập như gián điệp như vậy.

Qua một lúc lâu, tẩy rửa đến nỗi chân muốn nhũn ra, lúc này Vân Y mới khóa vòi nước, lau khô tóc, tùy tiện khoác áo choàng lên người.

Đẩy cửa buồng tắm ra, trong nháy mắt Vân Y ngẩn ngơ, trước mắt tối om, rèm cửa sổ được vén lên để cho ánh sáng mỏng manh chiếu vào phòng.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, đập vào kính cửa sổ vang lên tiếng sần sật. . . Mới vừa rồi trước khi vào phòng tắm, rõ ràng cửa vẫn mở.

Trong nháy mắt cả người phát lạnh, Vân Y không nghĩ ngợi thêm, lập tức chạy về phía đầu giường, mò lấy con dao găm.

Rút dao ra, ánh sáng sắc bén chớp lên, thân dao phản chiếu cái bóng mơ hồ của một người ở phía sau.

Vân Y bất thành linh xoay người, giờ dao đâm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 12: Trộn Đem Bên Nhau

Lưỡi dao xuyên qua màn đêm, đâm xuống ngực cái bóng đen kia.

Mũi dao chỉ còn một tắc là đâm xuống, cổ tay Vân Y bỗng đau xót, bị hấn tóm chặt lấy, bóng đen cao to ngay trước mắt, bao phủ cả người cô. Hơi thở quen thuộc của đàn ông phả tới, mang theo thoang thoang mùi thuốc lá thơm mát cùng một mùi vị ấm áp.

“Sao ra tay tàn nhẫn như vậy?” Anh xoay cô tay, dễ dàng tước đi hung khí.

Ánh sáng yếu ớt ngoài cửa sổ hắt vào, làm lưỡi dao trong tay anh chớp lóe lên, trong nháy mắt ánh lên khuôn mặt anh tuấn uy vũ của anh.

Trong bóng tối u ám, đôi mắt anh vô cùng sắc bén, dường như muốn xuyên thủng người cô.

“Là ngài. . .” Thân thể Vân Y mềm nhũn, tựa vào cánh tay của anh, thuận thế nằm trong lòng ngực anh. Áp sát vào khuôn ngực rộng lớn của anh, Vân Y rốt cuộc cũng định thần lại, hơi thở dồn nén trong họng cũng thở hắt ra, bình tĩnh nhìn anh, nhưng vẫn gấp gáp thở hổn hển.

Hoặc Trọng Hanh bỏ con dao xuống, sờ lên trán cô, chạm vào toàn là mồ hôi lạnh.

“Sao lại thành thế này, biết vậy đã không hù dọa em” Anh cười rộ lên, đưa cô ngồi xuống giường. Vân Y lại tránh né anh, tức khắc đứng dậy cấp tốc muốn đi bật đèn. Hoắc Trọng Hanh lại ôm lấy cô xoay người cô lại, phát hiện cô đang run rẩy, thậm chí còn run rẩy hơn ban nãy.

—— Ngay ở đằng sau là ai cô cũng không thấy, phản ứng đầu tiên là rút dao, lập tức đâm vào chỗ chí mạng. Nếu như đêm nay không phải là anh, mà là bà Trần hoặc kẻ khác đi nhầm phòng, ắt sẽ dẫn đến tai nạn chết người. Đối lại là người bình thường, cho dù gan lớn cảnh giác đến mấy, cũng không phản ứng như vậy. Hơn nữa, cô ấy còn giấu dao dưới gối. .Hoắc Trọng Hanh chăm chú nhìn cô gái trước mặt, cô ấy cũng đang bình tĩnh nhìn anh, cả người căng cứng đề phòng, tựa như báo mẹ đối mặt với thợ săn.

Vân Y cả người đều là mồ hôi lạnh, tay chân cũng mềm nhũn hết rồi.

Ánh mắt anh vì sao lại phát sáng thế này, lại sắc bén như thế, tựa như hai cái dùi đóng đinh cô tại chỗ...Anh đang ngờ vực sao, chắc chắn là đang nghi ngờ cô!

Trong bóng tối ai cũng không nhìn rõ sắc mặt đối phương, chỉ trầm lặng giằng co qua mấy giây, nhưng đối với Vân Y là quá lâu.

Anh vươn tay xoa nhẹ lên má Vân Y, vuốt quai hàm rồi xuống cổ, lòng bàn tay cầm súng chai sạn nhiều năm vuốt lên làn da mịn màng của cô, vừa run rẩy vừa thích thú. Song cô hiểu rõ, lúc này chỉ cần dùng một chút lực là anh có thể dễ dàng vụn gãy cổ cô.

Hai bàn tay kia từng dịu dàng lau đi vết máu dơ dáy trên tay cô, phải chăng cũng sẽ không do dự mà bóp xuống?

Vân Y ngẩng đầu nhìn anh, hơi thở hỗn hển, trong cổ họng mang theo tiếng nức nở nho nhỏ yếu ớt.

Ánh sáng nhạt ngoài cửa sổ chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp mông lung như mê hồn, vẻ mặt bất lực yếu ớt như trẻ nhỏ.

“Em sợ cái gì?” Anh chăm chú nhìn cô.

“Tôi sợ rất nhiều thứ.” Vân Y buột miệng thốt ra, ánh mắt yếu đuối không hề che giấu.

“Kể cả tôi?” Anh áp sát vào cô, khiến cho cô không thể hô hấp.

“Đúng vậy.” Trong chớp mắt cô nghĩ làm sao để che giấu, nhưng rồi vẫn cam tâm tình nguyện nói ra sự thật.

Bóng tối bao trùm khuôn mặt hai người, chỉ còn nghe thấy tiếng hít thở của nhau, trong màn đêm yên tĩnh lại càng rõ rệt hơn.

Đột nhiên gáy bị nắm lấy, quai hàm bị anh nâng lên, không kịp ngăn chặn cùng suy nghĩ, đã rơi vào sự cướp đoạt nóng bỏng của anh, xung quanh tràn ngập hơi thở của anh. Anh mút lấy đôi môi của cô, môi mỏng dịu dàng mà mềm mại, ngậm lấy đôi môi lạnh buốt run rẩy, mút thật sâu, môi lưỡi quện vào nhau, khiến cho cô thấy kinh hoàng, đầu lưỡi của cô bị anh siết sao cuộn lấy không cho phép né tránh.

Hơi thở gấp gáp quấn lấy nhau, run rẩy mà chìm đắm. . .Thần trí như bị tập kích không còn đủ tỉnh táo, Vân Y chậm rãi nhắm mắt lại, để cho bản thân mình mê muội choáng ngợp như đang bay giữa không trung, cũng nghĩ không ra nữa, nhớ không nổi sự khiêu khích cùng kỳ xảo, nhớ không nổi những nguy hiểm cùng sự hoài nghi lo lắng, chỉ cảm thấy ngây ngất ảm áp, cam chịu trầm luân, liều mình mà dây dưa. Anh áp cô nằm xuống đầu giường, hai người nằm trên gối đệm mềm mại, mái tóc dài của cô từng sợi từng sợi quấn vào ngón tay anh, vạt áo tắm đã mở rộng, lộ ra da thịt trắng như tuyết, tóc mai thoang thoang hương thơm sau khi tắm. Dưới sự động chạm đầy tình ý mê say, Vân Y càng thờ dốt, thân thể cũng run rẩy mãnh liệt hơn, cuộn mình trong vòng tay của anh, thân thể không tự chủ được mà căng cứng.

Anh muốn cô, cuối cùng cũng muốn cô... Vân Y muốn cười, nhưng nhin không được mà rơi nước mắt. Sau năm mười tám tuổi, chưa có người đàn ông nào đụng chạm qua người cô, ấn tượng về tình yêu chỉ có sự khuất nhục trầm lặng, sự tốt đẹp duy nhất là mối tình đầu với chàng thiếu niên nước ngoài, sinh mệnh của cô đã thuộc về người đàn ông đầu tiên đó. Từ đó về sau lại chịu sự huấn luyện của chuyên gia, học cách mê hoặc đàn ông, khiến cho bọn họ thần phục điên đảo vì mình, nhưng bọn họ vĩnh viễn không chạm được đến sự ngon ngọt của tình dục, chỉ viễn vông mơ mộng, không bao giờ được toại nguyện.

Cho đến khi gặp anh, liền giống như bị trúng tà ma, khiến cô vào mỗi đêm khuya đều lần lượt tỉnh dậy, rồi lại không thể nào ngủ được nữa... Cô là phụ nữ, thành thực dồi dào thơm ngọt như trái đào Tháng Bảy. Mỗi đêm cô không thể kìm lòng mà nhớ đến sự ảm áp trong lòng bàn tay anh, cánh tay mạnh mẽ, cũng từng thâm lén lút miết lên làn môi mình, tưởng tượng ra đó là đôi môi mỏng kiên nghị của anh.

Thế mà anh lại buông cô ra, ngay lúc ý loạn tình mê, anh không hôn cô nữa. Hoắc Trọng Hanh thờ dài một tiếng, hôn lên trán cô, ôm vai cô lẳng lặng nằm trên giường. Thân thể Vân Y khẽ động dậy, lại bị anh đè xuống, “Đừng đi, ở lại cùng tôi.”

Anh nắm lấy bàn tay cô đặt lên ngực mình, nghiêng người lẳng lặng nhìn cô. Màn đêm mịt mù không nhìn rõ vẻ mặt của anh, chỉ cảm thấy ánh mắt kia thâm sâu như đầm nước, dường như muốn cô đắm chìm trong đó. Vân Y mở mắt trong chốc lát, hốt hoảng tránh khỏi anh, muốn đứng dậy bật đèn.

“Không cần bật đèn...” Anh ngồi dậy, âm điệu lộ ra sự mệt mỏi, tựa như muốn nói gì, rồi lại trầm mặc.

Vân Y ngờ ngác nhìn anh, trong lòng chợt thấy hoảng sợ, bình thường quen nhìn một Hoắc Trọng Hanh ung dung phóng khoáng, rồi đột nhiên lại thấy người trước mắt đã thay đổi —— mới chỉ một tuần không gặp, mà lại cô đơn như vậy, mệt mỏi như vậy, muốn đem bản thân mình ẩn núp trong bóng tối, là anh sao?

Vân Y tựa lưng vào bàn trang điểm, nhất thời luống cuống tay chân, giật mình vì trước đến giờ bản thân mình chưa từng biểu đạt sự quan tâm qua lời nói,

cũng chưa bao giờ thật lòng mở lời quan tâm để ý đến một người đàn ông nào, do dự một lúc mới yếu ớt hỏi, “Mệt lắm sao?”

Hoắc Trọng Hanh chỉ im lặng, đứng dậy đi đến trước cửa sổ, cũng không trả lời.

Vân Y nhìn bóng lưng anh, cảm thấy xa xôi nghìn dặm, thực ra anh cũng không cần cô ... Trong lúc tâm trạng lạnh lẽo, Vân Y lặng lẽ xoay người đi, thanh âm dịu dàng, “Tôi đi lấy nước cho ngài.”

Vừa quay người, lại nghe thấy anh nhàn nhạt nói, “Vợ của tôi đã qua đời.”

Vân Y ngẩn ngơ, sợ run trong chốc lát mới hiểu được, là người vợ ở quê nhà của anh. ... Cô nên nói gì đây, chỉ là một nhân tình, nên bày tỏ sự tiếc thương đối với người vợ chính của ân khách hay sao?

“Vây, tôi đi rót rượu cho ngài.” Vân Y bình tĩnh xoay người đi đến tủ rượu, ngừng điệu nhàn nhạt, “Uống chút rượu, sẽ bớt đau buồn hơn.”

Cô bật đèn tường bên cạnh tủ rượu, cầm lấy chai Brandy rót vào hai ly rượu, ánh đèn màu xanh lục nhạt rọi vào ly rượu nhuộm thành màu xanh lá cây u ám như độc dược. Vân Y cầm một ly, ngửa đầu hớp một ngụm lớn, rồi lại nghe thấy anh nói, “Tôi chẳng hề thấy đau khổ.”

“Thậm chí, còn không nhớ nổi dáng dấp của cô ấy như thế nào.” Hoắc Trọng Hanh tự giễu cười, chán nản ngồi xuống cái xích đu bên cửa sổ, dáng vẻ cô đơn.

Vân Y bung ly rượu đi tới trước mặt anh, khụy gối ngồi xuống sàn nhà, tựa vào bên đầu gối anh, “Nhưng nhìn qua lại thấy ngài đang đau khổ.”

Hoắc Trọng Hanh nhận lấy ly rượu, uống một ngụm, “Năm cô ấy mười lăm tuổi thì gả cho tôi, kết hôn được hai tháng thì tôi đi Bắc Bình. ... Khi ấy tôi mười bảy tuổi.” Anh lại trầm mặc, Vân Y thở dài tiếp lời, “Từ ấy tiễn biệt, tâm chàng tựa như hải, tâm thiếp thành tro tàn?”

“Đó là lời kịch.” Hoắc Trọng Hanh buông tay xuống, chậm rãi vuốt tóc cô, “Lúc đó Bắc Bình vẫn còn gọi là kinh thành, lý tưởng của tôi mạnh mẽ kiên quyết theo đuổi công danh, trợ giúp thiên tử, mọi chuyện vụn vặt trong nhà đều ném ra sau đầu, hoàn toàn quên mất mình đã đón dâu. Nhận được phong thư nhà đầu tiên, là thư mẹ tôi báo hi, nói rằng tôi sắp được làm cha.”

Lần đầu tiên anh kể với cô về vợ mình, Vân Y lặng lẽ buông mí mắt, trong lòng có một cảm xúc mơ hồ ... Gia đình nhà quan đa số đều tào hôn, anh kết hôn sớm như vậy cũng là chuyện bình thường. Chẳng qua một thiếu niên mới mười bảy tuổi, vẫn chỉ là một cậu nhóc choai choai, làm sao có thể hiểu được trách nhiệm của một người cha. Hoắc Trọng Hanh dường như hiểu rõ suy nghĩ của cô, cười khổ nói, “Khi đó cũng không thấy có gì đáng mừng, trái lại tôi thấy kinh hãi hơn, cảm thấy thật khó tin.”

“Sau đó thế nào?” Vân Y ngửa đầu hỏi.

“Sau đó, qua hai năm thì tôi về nhà, Từ Khiêm đã biết đi và nói.” Hoắc Trọng Hanh lắc đầu cười cười.

Từ Khiêm, con anh tên là Từ Khiêm, tính ra cũng mười bảy tuổi rồi, lớn hơn Niệm Kiều. Vân Y cúi thấp đầu, không muốn anh trông thấy vẻ mặt của mình. Anh cũng không để ý tiếp tục kể, “Thoảng cái rất nhiều năm qua đi, tôi quanh năm suốt tháng ở bên ngoài, dù Tết niên có về nhà, cũng hầu như không nói chuyện với cô ấy. Cô ấy cũng không hỏi tôi điều gì, hỏi đó biết tôi có người bên ngoài vẫn còn khuyên tôi nên chính thức nạp thêm thiếp, về sau cũng không nhắc lại nữa. Từ Khiêm thành niên, ra ngoài học, một mình cô ấy ở Bắc Bình, nếu không có thư nhà gửi đến, có lẽ tôi cũng không nhớ nổi mình còn có một người vợ là cô ấy.”

Vân Y nghĩ ngợi mà thấy buồn, một người phụ nữ phong kiến hiền lương, buộc phải đứng phía sau người chồng mà không được bước ra ánh sáng, làm nền cho ánh hào quang vạn tượng của họ. Trước đây mẹ cũng từng phải trải qua hoàn cảnh như vậy, nhưng bà đã thất bại. May mà, mình không cần phải như vậy.

Hoắc Trọng Hanh một lần nữa trầm mặc, không nói thêm nữa, cô cũng đoán được chuyện về sau, một lần bệnh nặng, cô ấy lặng lẽ chết đi, không có chồng con bên người, cứ vậy mà u buồn ra đi, từ đầu đến cuối không hề gây phiền phức cho anh.

Từ đáy lòng thăm ra một cảm giác lạnh lẽo, khiến cho Vân Y buồn rầu khó chịu, bỗng hiểu được sự cô đơn của anh.

Anh không vì người vợ kia mà đau buồn, bởi sự đau buồn cũng như tình yêu không thể miễn cưỡng. Thế nhưng, người duy nhất trên đời này luôn chờ đợi anh, người bất kể buồn vui, khoảng cách xa gần đều lặng lẽ chờ đợi anh, từ nay về sau không còn nữa.

Anh vẫn luôn kiên cường mạnh mẽ, chỉ có anh vứt bỏ người khác, chứ bất luận kẻ nào cũng không có khả năng vứt bỏ anh.

Nhưng thời gian có thể, sinh mệnh có khả năng đó.

“Khi nào ngài về Bắc Bình?” Vân Y gối lên đầu gối anh, đưa mắt quẩn luyến nhìn anh.

“Bắc Bình, trước mắt chưa thể quay về.” Ngồi điệu anh nhàn nhạt, không rõ hi vọng.

“Vây ai sẽ lo tang sự của Hoắc phu nhân?”

Hoắc Trọng Hanh thần nhiên nói, “Trong nhà sẽ có người lo liệu, Từ Khiêm cũng đang trên đường về, vì nó phải đưa linh vị của mẹ về quê.”

Vân Y cũng không hỏi thêm nữa, anh nói, chưa thể quay về Bắc Bình, một câu cũng để lộ ra nhiều điều.

Chính phủ Bắc Bình đang nghi ngờ anh, không nói cũng hiểu. Hai bên Nam Bắc đang ở thế giằng co, mà anh nắm giữ binh lực, chiếm ba tỉnh trọng yếu, thế lực trong tay khiến cả hai miền đều kiêng dè. Bây giờ đúng là “Tướng ở bên ngoài, quân mệnh như không”, bên kia cũng không lay chuyển được anh, mà một khi quay về Bắc Bình, sẽ như cá nằm trên thớt.

Nếu anh bằng lòng, làm như lời đồn bên ngoài, làm vua một cõi, thì ai cũng không thể làm gì được anh.

Nhưng Vân Y thực sự tin rằng, Hoắc Trọng Hanh không phải là một kẻ phản động. Tuy rằng anh không để lộ ý tứ của mình, ở bên cạnh anh cũng không thăm dò được chút tin tức nào, song cô vẫn mơ hồ cảm nhận được anh đang ẩn giấu một kế hoạch vô cùng lớn. Bằng không thì không đủ để giải thích vì sao anh biết tất cả mà lại chịu tiếp nhận mỹ nhân kế, hoàn toàn không ngại hy sinh thanh danh của mình. Cô thực sự không rõ, đối với anh cái hiểu cái không, cứ tính tình mê mê... Anh như đang ngủ đông, chờ đợi thời cơ đến, có lẽ sẽ dẫn đến một trận long trời lở đất khiến cho tình thế hỗn loạn, cục diện hoàn toàn thay đổi.

“Khuya rồi, em nên nghỉ ngơi đi.” Hoắc Trọng Hanh cúi người nâng cô dậy, “Tôi cũng phải ngủ.”

Vân Y không nói lời nào, đứng dậy theo anh nhưng lại nắm chặt lấy tay anh không buông.

Hoắc Trọng Hanh ngăn ra, chột hiểu ra, bùi ngùi mà cười, “Tôi không sao.”

“Em có.” Vân Y kẻ sát người anh, kiễng mũi chân đem cằm tựa vào đầu vai anh, “Em muốn ngồi ở bên em.”

Anh im lặng trong phút chốc, rồi dịu dàng nói, “Được.”

Hai người lẳng lặng nằm tựa vào nhau, cô vẫn nắm tay anh, ngón tay đan vào nhau, cảm nhận sự cô độc lẻ loi của anh.

Ngay lúc này, nói gì cũng đều dư thừa.

Khi mở mắt ra, trời đã sáng, Hoắc Trọng Hanh từ sớm đã không còn nằm bên gối nữa.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Bão Táp Nổi Lên

Con mưa to đêm qua bẻ gãy không ít khóm hoa cùng cây cảnh trong sân vườn, cũng không thấy thợ tía hoa tới thu dọn, nếu như ngày thường thì cứ sáng tinh mơ là có ông lão tía hoa đến, cũng không thấy cắm mấy cành hoa hồng tươi đặt trên bàn com. Hôm nay tâm tình của Vân Y khá tốt, nên đích thân cầm cái kéo nhỏ đi vào vườn hoa, vừa đẩy cửa liền ngửi thấy mùi đất trong lành, cảm thấy thật thoải mái vui vẻ.

Chợt nghe thấy một tiếng thét kinh hồn, là thanh âm the thé phát ra từ cổ họng của bà Trần thẳng tắp truyền đến, “Xảy ra chuyện lớn rồi, rối loạn hết cả rồi!”

Vân Y nhú mày quay đầu lại, thấy bà ta chạy bành bạch như con nít, tay thì vung tờ báo lên, thờ gấp nói, “Tôi tự hỏi vì sao sáng nay Thống đốc đi vội như vậy, hóa ra nội thành nổi loạn, đánh nhau, chết rất nhiều người...”

“Ai cùng ai đánh nhau, tin tức thế nào, bà từ từ nói!” Vân Y ngắt lời bà ta, đoạt lấy tờ báo, vừa nhìn liền thấy cái tựa to đùng màu đen, “Gian thương bán nước tâng trừ hàng Nhật, người Nhật Bản ban đêm tập kích Hội Thương nghiệp.”!

Bà Trần nói không ngừng như pháo nổ, “Là nửa đêm hôm qua xảy ra đánh nhau, rất nhiều người Nhật cầm gậy gộc xông vào Hội Thương nghiệp đập phá, tất cả cửa hàng bách hóa trên đường đều bị đập nát tan tành, cứ thấy người Trung Quốc là đánh! Vài cảnh sát chạy đến cũng bị đánh, sau đó lực lượng cảnh sát bắt toàn bộ những người Nhật Bản có liên quan, nói là bắt hung thủ giết người. Sáng sớm nay, rất nhiều học sinh biết tin, không chịu ngồi yên, nên bây giờ bên ngoài đại sứ quán Nhật Bản đang đông nghịt người à... Tất cả đều náo loạn!” Bà Trần nói sinh động như thật, nói y như tận mắt chứng kiến vậy.

Vân Y mở tờ báo ra vội đọc qua vài lần, tin tức nói trong báo cũng không khác mấy, tay chân cô tức khắc lạnh run, nghĩ đến đêm qua Niệm Kiều một mình một người quay về trường, không biết có gặp phải hỗn loạn không. Bà Trần cũng chỉ nghe qua người Tần gia phải đến truyền tin, cũng không biết vụ hỗn loạn phát sinh ở nơi nào, chỉ hạ giọng nói, “Tần gia nói cô lập tức đi gặp ông ta, trên đường phải thật cẩn thận đấy!”

Lòng Vân Y rối loạn, trầm ngâm suy tính hồi lâu, lại hỏi, “Có phải đêm qua Thống đốc mới nhận được tin không?”

“Tầm hơn năm giờ sáng, thì có xe tới, là một sĩ quan đi vào thúc dục tôi gọi Thống đốc dậy.” Bà Trần há hê nói, “Ngay lúc đó tôi đã biết là có chuyện lớn xảy ra mà, quả nhiên...”

“Biết rồi, kêu tài xế chuẩn bị đi, bà đến trường Saint Ellen xem em gái của tôi thế nào, phải xác định tới qua nó đã về trường an toàn.” Vân Y lạnh nhạt ngắt lời bà Trần, bỏ tờ báo lại xoay người lên lầu. Đột nhiên nghĩ đến đêm qua, tuy uống chút rượu, nhưng người bên cạnh dậy lúc nào, mà bản thân mình không hề hay biết... Vân Y chợt dừng bước chân, vẫn đứng trên cầu thang hỏi, “Bà đánh thức Thống đốc, là ở phòng khách hay trong phòng của tôi?”

“Phòng khách.” Bà Trần khó hiểu nói, “Thống đốc luôn luôn nghỉ trong phòng khách mà!”

Ánh mắt Vân Y âm ảm buồn bã, không nói gì, quay đầu đi lên lầu.

Quả nhiên anh chưa từng ở lại, đợi đến khi cô ngủ liến lợng lẽ đi khỏi. Chuyện đêm qua, khi tỉnh lại cũng tan biến như bọt nước. Vân Y nhìn chăm chú dung nhan trong gương, khóe môi cười giễu cợt. Cho dù có làm chứng sinh diên đảo, cũng không thể níu giữ một người.

Lát sau, Vân Y vội vàng xuống lầu, thay một chiếc váy màu tím than gọn gàng, đội mũ buồng lưới che mặt màu đen, che đi hơn nửa khuôn mặt. Bà Trần lại hóa thân thành người giám hộ của Niệm Kiều, đi đến trường học hỏi thăm, Vân Y thì ngồi xe đến gặp Tần gia.

Quả nhiên dân chúng trong thành phố đang rất hoang mang, người qua lại cùng xe cộ thưa đi nhiều, khắp các giao lộ đều có cảnh vệ. Cảm giác mọi nơi đều bất ổn, nhất là trên đoạn đường đêm qua xảy ra hỗn loạn, chỉ thấy cửa hàng hai bên đường đóng cửa im ỉm, toàn bộ cửa sổ đều bị đập bể tan tành, vài chỗ ở mặt tiền cửa hàng bị cháy sém bừa bộn, vẫn còn sót lại vết tích của vụ hỏa hoạn. Ở chân tường còn đọng lại vài vết màu nâu sậm, nhìn đến kinh người, không biết có phải là vết máu không.

Nếu thật là vết máu, thì là máu của người Trung Quốc, hay máu của người Nhật Bản... Vân Y không dám nhìn cũng không dám nghĩ nữa.

Giết chóc tử vong từ lâu đã không còn làm cô sợ hãi, nhưng là máu của anh em đồng bào thì vẫn khiến lòng cô như bị thiêu đốt bằng lửa địa ngục.

Tần gia ở trong một tòa nhà cũ kiểu Âu tại phố Nam Hào, cánh cổng sắt đã gỉ hoen mở rộng kêu ken két, khoảng sân đầy rêu cùng trường xuân khiến người ta nghĩ đến bãi nghĩa địa vắng lạnh. Bùi Ngũ đứng ở trước cửa tò vò thấp bé, mặc bộ quần áo màu xanh lam càng làm nổi bật sắc mặt trắng bệch, trên người ông ta phả ra luồng khí vô cùng âm u. Vừa thấy cô, Bùi Ngũ nhỏ giọng cười nói, “Tiểu Vân càng ngày càng động lòng người.”

Vân Y nhếch khóe môi, hờ hững theo ông ta lên lầu. Giữa ban ngày mà cửa sổ phòng Tần gia khép kín, tấm rèm nhung che chắn không để lọt dù chỉ là một tia sáng, bầu không khí nồng nặc mùi thuốc Đông y. Hiếm khi gặp Tần gia không ngồi trên xe lăn, ông ta đang tựa trên giường hít từng luồng khói thuốc phiện. Thấy Vân Y đi vào, Tần gia gật đầu, để Bùi Ngũ dẫn hai bé gái hầu hạ hẳn ra ngoài.

Tần gia khoan khoái cười, “Người ta thường nói, cả một đời người dù sao cũng phải mê luyến một thứ gì đó, nếu không thật không đáng để sống. Giống ta không thể sống mà không có thuốc phiện, biết đây là thứ hại người, nhưng vẫn luyến tiếc không thể từ bỏ được nó.”

Một câu nói thoải mái, mà lại khiến Vân Y khó thở. Tần gia vẫn cười, quay người đối diện với cô, “Cũng giống như đàn ông đối với cô vậy.”

“Cám ơn Tần gia đã khen ngợi.” Vân Y thản nhiên cúi đầu, nhưng lòng bàn tay lại chảy ra mồ hôi lạnh.

“Tốt lắm nha đầu, rất thông minh, không uống công ta từ nghìn dặm xa xôi mang cô về.” Khóe mắt Tần gia đánh giá phong thái yếu điệu của người con gái trước mặt, đã không còn là cô gái ngày xưa sống trong khu ổ chuột ở Luân Đôn nữa, chỉ ngần ngừ hai năm, đã thành hai con người khác hẳn.

Vân Y vén lưới che mặt lên, con ngươi nhìn thẳng hẳn, “Tần gia gọi tôi tới đây, có gì muốn phân phó?”

“Gấp cái gì, trước tiên ngồi xuống trò chuyện đã.” Tần gia thông thả cười, thân thể lại nghiêng sang bên cạnh hít lấy một ngụm khói. Mùi khói quen thuộc kia khiến Vân Y buồn nôn, cô lại hốt hoảng nhớ tới căn phòng của cha cũng mùi đầy khói thuốc phiện.

“Lúc đầu cô gặp ta, cô đã nói như thế nào nhỉ?” Tần gia bỗng nhiên gõ gõ lên đầu tựa như không nghĩ ra.

Vân Y trầm mặc cố đứng thẳng sống lưng, sau một lúc lâu, mới dờ dẩn mở miệng, “Chỉ cần ông đưa tôi về Trung Quốc, tôi sẽ làm việc cho ông.”

Ký ức tối tăm về mùa đông ẩm ướt dày đặc sương mù ở Luân Đôn lại ủa về, khiến cho cô bất chợt nhắm mắt lại, bên tai như đang văng vẳng tiếng cười bén nhọn cùng tiếng chửi rủa, “Con điếm”, “Con của kẻ giết người”, “Dâm phụ xuống địa ngục đi”...

Tần gia thở dài, “Ta rất coi trọng tính nết có tình có nghĩa của cô, đến nay cô cũng làm được không ít việc, nếu như chẳng may thất bại cũng không thể trách người! Tiểu Vân, cô nhớ cho kỹ, miễn là cô trung thành tận tâm phục vụ Đại Thanh, Nhị bối lạc gia nhất định sẽ không bạc đãi cô.”

Đại Thanh, hai chữ phun ra từ miệng Tần gia, mang theo vài phần trang nghiêm, nhưng thế nào cũng không che giấu được hàm răng vàng xín cùng mùi thuốc phiện trụy lạc. Hoàng đế Đại Thanh thoái vị đã nhiều năm, nhưng các lão thần trong triều vẫn luôn nuôi mộng tưởng khôi phục ngai vàng. Một người thất bại, lại có người khác kế nhiệm, các cường quốc xung quanh như hổ đói rình rập lãnh thổ, còn bọn họ thì vẫn chăm chăm nhìn vào ngai rồng.

Vân Y rũ mắt, mỉm cười, chẳng hề che giấu sự khinh thường, “Tần gia coi trọng Vân Y, người trong thời buổi chiến tranh loạn lạc này, chỉ cầu được bảo toàn tính mạng, việc sớm chiều tham vui thưởng nhạc, cái gì quan cái gì thân, tôi đều không hiểu.”

Tần gia lắc đầu, vẻ mặt đau đớn, “Thiên địa là của hoàng thượng! Tất cả các người sẽ bại dưới chân người!”

Ông ta hít mạnh một hơi, bình thuốc phiện sủi bong bóng ừng ực rồi vỡ ra từng luồng khói, âm thanh khiến cho Vân Y cảm thấy thực tức cười.

“Chuyện hôm nay đúng là một cơ hội tốt.” Tàn gia ngửa đầu nhắm mắt lại, từ từ đem toàn bộ nội tình nói ra ——

Mấy ngày gần đây các doanh nghiệp Nhật Bản lũng đoạn thị trường sợi bông, không cho phép thương nhân Trung Quốc tham gia buôn bán, còn liên hợp lại nâng giá sợi bông lên. Rất nhiều thương nhân Trung Quốc bất bình, đề nghị phát động phong trào tẩy chay hàng hóa Nhật Bản, yêu cầu toàn bộ cửa hàng không được nhập vải sợi bông của Nhật Bản để buôn bán. Trong đó có một gã gian thương bằng mặt nhưng không bằng lòng, âm thầm nhập một lượng lớn hàng Nhật Bản giấu trong kho, lại bị người làm tố giác cho Hội Thương nghiệp. Giữa lúc mọi người đang buộc hắn phải giao ra số hàng, lại có hơn mười tên Nhật Bản lao tới, đánh đập tàn nhẫn những người trong Hội Thương nghiệp. Cảnh sát chạy tới thì tên cầm đầu ra lệnh chống cự lại, dẫn đến đánh bị thương một tên cảnh sát, lập tức bị cảnh sát bắt ba người.

Nửa đêm hôm đó, hơn trăm tên công nhân Nhật Bản cầm vũ khí gây gộc xông vào các cửa hàng Trung Quốc, trắng trợn đập phá mặt tiền cửa hàng, còn đánh bị thương vài người gác đêm cùng người dân qua đường, trong đó có một người bị thương nặng dẫn đến tử vong. Nghe được tin thì cảnh sát chạy đến cùng người Nhật Bản giằng co, song lại bị hạ lệnh không được nổ súng, khiến cho vài tên cảnh sát bị thương, có hai gã bị tước mất súng. Sáng sớm quần chúng nghe được tin này thì vô cùng phẫn nộ, vây quanh đại sứ quán Nhật Bản để thị uy, đồng thời muốn Trường cục cảnh sát phải nghiêm trị những kẻ thủ ác đó. Trường cục Cảnh sát là Tiết Tấn Minh không những không quan tâm mà còn triệu tập cảnh sát tới xua đuổi quần chúng, thậm chí còn âu dả với học sinh trên đường. . . “Ngay trước khi cô đi vào, ta vừa mới nhận được tin, tất cả các trường đều nghỉ học, học sinh ra đường phổ biến tình, yêu cầu cách chức điều tra Tiết Tấn Minh.” Tàn gia hé mắt nhìn Vân Y, khóe môi nhếch lên cười cợt.

Vân Y nói không ra lời, ngực phập phồng dồn dập.

Vừa rời dọc đường đã tận mắt chứng kiến, những vết tích cháy sém, những vết máu nâu sẫm. . . Mặc dù chỉ là một ân khách, chỉ là một nhiệm vụ, Vân Y cũng không thể liên hệ một công tử phong thái nhanh nhẹn cùng với tên Hán gian của Nhật cùng một chỗ. Dù sao, anh cũng đối xử tốt với cô, cho dù chỉ gặp dịp mà chơi, nhưng cũng từng cho cô một chút ấm áp.

“Tháng năm tới đây, ở khắp các nơi sẽ vận động biểu tình, lúc này thật vừa vặn, Tiết Tấn Minh đúng là đem chính bản thân mình quăng vào lò lửa mà.” Mắt Tàn gia chớp lóe lên tia sáng, trên khuôn mặt đau yếu phả ra luồng sát khí, “Bây giờ chuyện này không sợ bị náo loạn, chỉ sợ bị dè xuống! Cô phải thận trọng giải quyết hai việc cho ta, không được gây ra chút sai lầm nào!”

Vân Y nín thở, chỉ nghe ông ta trầm giọng nói, “Thứ nhất, viết một bức thư nặc danh cho Trình Dị Triết gửi đến tòa soạn, nói rõ chuyện Lý Mạnh Nguyên cấu kết với người Nhật Bản cho hắn biết; rồi trở về giám sát Hoắc Trọng Hanh, một khi có chỉ thị từ Bắc Bình đưa tới, phải lập tức nói cho ta biết!”

“Ông muốn khuấy đục đầm nước, muốn nội chiến xảy ra?” Vân Y hoảng sợ, mồ hôi lạnh thấm ra áo, “Tàn gia, lẽ nào ông giúp người Nhật Bản?”

“Nói bậy!” Tàn gia vỗ mép giường, ly trà màu nhũ xanh biếc rung lên bần bật, “Đừng đánh đồng ta với cô, ta là ai, sẽ dùng mảnh khóc của một tên bán nước sao? Đừng nói ta, ngay cả Bùi Ngũ, dù bề ngoài tùy tiện, nhưng lại vô cùng trung thành tận tâm cống hiến sức lực cho hoàng thượng đó!”

Gân xanh trên trán lão nổi lên, giọng nói quái đản, khiến Vân Y nhất thời không nói nên lời, trong lòng đủ điều lo lắng.

Trình Dị Triết biết cô có quan hệ với Tiết Tấn Minh, nếu bức thư nặc danh do người khác viết chưa chắc hắn đã tin, nhưng nếu là nét chữ của cô. . . Sẽ kích thích Trình Dị Triết, nhất định hắn sẽ mang tin tức này đăng lên báo. Lúc đó đúng là đổ thêm dầu vào lửa, chẳng những thuận tiện vùi dập Tiết Tấn Minh, còn có thể chữa mũi dùi vào Lý Mạnh Nguyên cùng Chính phủ Bắc Bình; mà Tiết Tấn Minh một khi nhìn thấy dòng tin tức này, lập tức sẽ biết là do cô tiết lộ bí mật. Bây giờ cô là người của Hoắc Trọng Hanh, nhất cử nhất động khó tránh khỏi liên lụy đến Hoắc Trọng Hanh, đến lúc đó Tiết Tấn Minh cùng đường bí lối, lại còn ôm mối hận bị đoạt mất người đẹp, nếu bây giờ tiết lộ bí mật này, ắt hẳn sẽ quyết chiến với Hoắc Trọng Hanh một phen. Nếu tình thế quả thực sẽ xảy ra như vậy, chỉ sợ ai cũng không thể ngờ được kết cục cuối cùng. Kẻ bị thiệt hại lớn nhất chắc chắn là Tiết Tấn Minh, đúng là trai cò tranh chấp, ngư ông đắc lợi ——

“Ông muốn làm ngư ông?” Vân y nghi ngờ, nhú mày nhìn Tàn gia.

Tàn gia vỗ tay cười, “Thông minh, đi theo Hoắc Trọng Hanh tiến bộ không ít.”

“Cho dù mượn chuyện này để gây náo loạn thì Thanh đế cũng đã thoái vị từ lâu, làm sao có thể đắc lợi được đây?” Vân Y kinh sợ hỏi vặn lại.

“Thanh đế cái gì! Phải gọi là Hoàng thượng!” Tàn gia trừng mắt, giận dữ trách cứ Vân Y, “Đây là chính trị, cô thì biết cái gì!”

Vân Y cười gằn, “Chính trị là cái gì? Tôi chỉ biết, ông tôi đều là người Trung Quốc.”

Tàn gia nhìn chòng chọc Vân Y một hồi lâu, nét mặt cũng ôn hòa hơn, than thở, “Thôi được, ta coi cô như người trong nhà, không sợ nói cho cô biết! Nhị bối lạc gia cùng với những lãnh đạo quan trọng đã đàm phán điều kiện với nhau, một khi Chính phủ Bắc Bình sụp đổ, Chính phủ mới sẽ giải trừ lệnh quân thức đối với hoàng thất, và thả Hoàng thượng trở về Mãn Châu. . . Đến lúc đó Bát Kỳ* sẽ phục hồi, ngày phục quốc chỉ là việc một sớm một chiều thôi!”

(*Bát Kỳ: đội quân Bát Kỳ thuộc dân tộc Mãn TQ)

Cứ như nhìn thấy cái ngày lính Bát kỳ rầm rộ trong thủ đô, con mắt Tàn gia tỏa sáng, vẻ mặt điên cuồng hy vọng. Thu vào trong mắt Vân Y chỉ cảm thấy tức cười, không thể tưởng tượng được ông ta điên cuồng đến mức ấy, nếu không phải chính tai nghe được, tận mắt nhìn thấy, thì khó mà tin có người

trung thành đến ngu muội như vậy!

“Tần Cửu ta trung quân hưởng lộc vua, nếu có nửa tâm bán nước, sẽ chết không có chỗ chôn!” Tần gia chỉ tay lên trời, nói như đinh đóng cột, rồi quay đầu lạnh lùng nhìn Vân Y, “Cô còn nghi ngờ ta nữa không?”

Ánh mắt âm tàn nghiêm nghị khiến Vân Y phải lùi xuống một bước, không đợi cô đáp lại, Tần gia trầm giọng gọi Bùi Ngũ vào, “Mang cô ta ra ngoài, viết thư cho ta!”

Vân Y nhìn thẳng Tần gia, miệng khô khốc, một chữ cũng không nên lời.

Thật may vì không phải là làm việc cho lũ Nhật Bản, nhưng...Vân Y ngây người, tâm loạn như ma, đáy lòng như có tiếng nói cản trở cô, cảnh báo cô không được làm việc này! Trước đây bất kì nhiệm vụ gì cô cũng không hề đầu tranh lưỡng lự, người khác phúc hay họa đều không liên quan đến cô, lúc này đây cái lệnh này lại khiến cô bồn chồn lo sợ...

“Sao vậy, luyện tiết họ Tiết, hay là cô đã yêu Hoắc thống đốc rồi?” Bùi Ngũ ở đằng sau cô cười nhẹ, gần như ghé sát vào tai cô mà nói, hoạn quan đặc biệt có giọng nói chói tai như dao đâm vào tai. Vân Y cắn mạnh môi, nhắm chặt mắt lại, cố gắng không nghe hắn nói, song âm thanh kia vẫn truyền rõ ràng vào tai, “Đừng chần chừ nữa, em gái bảo bối của cô còn có chút chuyện nhỏ nhỏ đó!”

“Niệm Kiều làm sao!” Vân Y kinh sợ quay đầu hỏi, Bùi Ngũ bật cười, “Không sao hết, có Tần gia ở đây, đảm bảo con bé không việc gì!”

Tần gia gật đầu cười, khôi phục lại vẻ mặt hiền hòa phúc hậu như thường ngày.

Vân Y đứng bất động, không kịp mở lời thì trên cánh tay đã đau nhức, bị năm ngón tay gầy gò xương của Bùi Ngũ tóm chặt lấy, dùng sức kéo ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Màn Yêu Đường Kinh Hoàng

Mở tờ báo buổi sáng vừa được đưa đến, Vân Y lia mắt nhìn tiêu đề, không chút biểu cảm mà xem nội dung.

“Đang êm đẹp lại đòi thôi học, vốn là do con bé về trường muộn, nhà trường phạt nó cũng không oan, thế mà lại đòi thôi học, em gái cô cũng thật chẳng ra sao cả, chẳng lẽ nghĩ bản thân mình là tiểu thư thật sao!” Bà Trần đứng bên cạnh tức giận phàn nàn, “Vô duyên vô cớ gây phiền phức, bắt tôi phải xin lỗi họ liên tục, lần này nhà trường không phạt, nhưng lần sau còn điên cuồng như thế nữa, thì tôi mặc kệ đó!”

“Biết rồi.” Vân Y cúi đầu chú tâm đọc báo, mặc váy đen bó sát khoác áo choàng nhưng không tay, ngồi trên xích đu cạnh lò sưởi không hề nhúc nhích, vừa đọc vừa vờn tay ra cho bà Trần bôi thuốc mỡ. Vùng cổ tay ngày hôm qua bị Bùi Ngũ nắm, đã để lại một vòng tím bầm nhàn nhạt. Bà Trần nâng cổ tay nhỏ bé gầy gò lên, cảm giác như chỉ cần dùng chút lực là có thể bẻ gãy, mu bàn tay thì tái nhợt gần như trong suốt, có thể nhìn thấy mạch máu màu xanh ở dưới. Người sao mà gầy yếu mỏng manh vậy, Bùi Ngũ kia thế mà hạ thủ thật trời chảy, hoạn quan đúng là nham hiểm độc ác...Bà Trần thở dài, có chút thương xót cô, “Buổi chiều bôi thêm một lần nữa, sáng mai là tan bầm thôi.”

Vân Y đọc hết tờ báo rồi khép lại, lẳng lặng nghiêng mặt, nhắm mắt lại.

Bà Trần đóng hòm thuốc, quay đầu dặn dò Vân Y, “Đứng dậy đi, đừng để Thống đốc nhìn thấy lại nghi ngờ!”

Cô không trả lời, chỉ quay mặt vào phía trong, hình như quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi, một góc áo choàng không tay từ trên ghế rơi xuống, tua kim tuyến đính trên váy áo màu đen, uốn lượn theo nếp váy trải trên sàn nhà, tựa như nguồn sáng duy nhất trong màn đêm nặng nề chét chóc.

Từ lúc ở chỗ Tần gia quay về, không biết là bị kinh sợ hay làm sao, mà đêm hôm đó phát sốt, bác sĩ đến khám nói là bị cảm. Sáng ngày hôm sau bớt sốt hơn, nhưng vẫn mệt mỏi, cơm cũng không ăn được, nói cô đi thăm Niệm Kiều cũng không chịu đi. Bà Trần đành chịu, nhìn đáng vẻ cô gầy yếu cũng không nhẫn tâm, đành nhẹ nhàng đẩy cửa phòng.

Đang định ra ngoài, thì thấy tờ báo trên đầu gối Vân Y rơi xuống, mở ra trên mặt đất. Bà Trần đi đến nhặt lên, lại trông thấy đầu đề bài báo, “Ngày hôm qua một vụ bê bối kinh khủng bị phanh phui, hôm nay niêm phong tòa báo, quan chức bán nước bắt bớ nhà báo chính nghĩa, nhân dân mọi tầng lớp đều lên tiếng ủng hộ...”, phía dưới là ảnh chụp, ảnh không rõ nét lắm, chỉ lờ mờ nhìn ra một người đàn ông bị cảnh sát áp giải lên xe.

Chưa đến giờ cơm tối, thì Hoắc Trọng Hanh đột nhiên tới. Anh chưa thay bộ quân trang ra, còn mang theo hai sĩ quan, bà Trần cuống quýt muốn lên lầu gọi Vân Y, Hoắc Trọng Hanh lại phát tay muốn bà ta đi chuẩn bị bữa tối, để chính mình trực tiếp lên lầu, về mặt ừ đột trông mà thấy hãi. Bà Trần thấp thỏm không yên, lấy ấm trà, rón rén lên lầu dò xét, nhìn thấy cánh cửa phòng ngủ khép hờ, vừa lúc nhìn thấy Thống đốc đang cúi người nhìn Vân Y, nhẹ

nhàng hôn lên trán cô...

Vân Y run lên, giật mình tỉnh giấc, cảm thấy một bóng người cao lớn áp sát mình, liền không nghĩ ngợi mà ra sức đẩy ra, lại bị cánh tay mạnh mẽ thuận thế ôm vào lòng. Vân Y mệt mỏi không còn sức lực, khi sa vào vòng ôm ấm áp của anh, lúc ấy mới nhìn rõ người trước mặt. Thấy cô ngơ ngác nhìn lại mình, dường như bị hoảng sợ lắm, Hoắc Trọng Hanh chỉ thản nhiên cười cười, vẻ mặt cũng bớt ừ dột hơn, “Sao thế, thay đổi quần áo liền không nhận ra sao?”

Đúng là lần đầu tiên nhìn anh mặc quân phục, bộ quân phục của Thống đốc phẳng phiu và có màu xanh đậm, trên vai đính huy hiệu vàng chói mắt, càng làm nổi bật vẻ anh tuấn uy vũ phi phàm của anh. Hoắc Trọng Hanh bị cô nhìn chăm chăm hồi lâu, bất giác mỉm cười, “Rất khó nhìn sao?”

“Đẹp lắm” Vân Y lại đỏ mặt, nét cười như mặt hồ gợn sóng, cũng chỉ thoáng qua.

Hoắc Trọng Hanh cười rộ lên, nếp nhăn trên khóe mắt ẩn giấu trong tóc mai cắt sửa chỉnh tề, hiện lên nét đẹp đàn ông trải qua năm tháng rèn luyện mà thành.

“Sao đột nhiên lại tới?” Vân Y hơi ngạc nhiên, gần đây anh bận rộn công vụ, toàn đêm khuya mới đến.

“Đã vài ngày không thấy em, tiện đường qua xem” Hoắc Trọng Hanh dặt tay cô, không chú ý đến sắc mặt tái nhợt vì đau ốm của cô, “Mau thay đồ đi, theo tôi xuống lầu ăn cơm, Phương Kế Nghiêu còn đang đợi gấp tôi đây.”

Vân Y nghe vậy đưa mắt nhìn, “Ngài còn phải đi nữa sao?”

Hoắc Trọng Hanh thản nhiên nói, “Một bầu trời có hai mặt trời gây nhiễu loạn không ít, em cũng biết đấy.”

Lời này khiến ngực Vân Y thót lên, chạm đến ánh mắt của anh, thấy lạnh lùng thấu xương.

“Em sao biết được, xung quanh đều là các nhân vật nổi tiếng như ngài, thay đổi như lật bàn tay.” Vân Y bình tĩnh mà cười.

Hoắc Trọng Hanh chăm chú nhìn cô, “Không sai, chính trị đúng là dành cho các nhân vật tại tai to mặt lớn vui đùa, người bình thường chơi không nổi.”

Anh nói về chuyện này, trong lòng Vân Y đã sáng tỏ, nhưng vẫn cố bình tĩnh. Anh cũng không nói thêm nữa, giống như thuận miệng nói đùa, lập tức chuyển chủ đề, “Không nói những thứ vô vị này nữa, tôi đến thăm em, không nên phá hủy hứng thú của tôi.”

Vân Y cười yếu ớt, mồ hôi lạnh toát ra, tựa vào sau cánh cửa, chậm rãi nói, “Ngài tới chỗ em, ngoại trừ ăn cơm ra thì không còn chuyện gì khác sao?” Hoắc Trọng Hanh vừa xoay người, lại lập tức quay đầu lại, ánh mắt sáng quắc nhìn cô, “Em nghĩ còn có gì nữa?”

“Ngài còn có thể làm gì?” Vân Y cười ngả ngớn khiêu khích anh.

Hoắc Trọng Hanh cau mày nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, trong lòng vốn đã bực bội, lại càng không muốn tranh chấp với cô, lạnh lùng nói, “Tôi nói em thay đồ đi mà.”

Cô ngẩng đầu giương cổ cùng anh, im lặng ngoan cố đứng dựa vào cửa, khiêu khích tính nhẫn nại của anh.

“Vân Y, đừng khiêu khích vô vị nữa, người bị thiệt chỉ là em mà thôi.” Hoắc Trọng Hanh mệt mỏi ngồi xuống sô pha, nhắm mắt trong chốc lát, rồi mở miệng nói, “Em rất thông minh sắc sảo, nói một chút là hiểu. Nhưng em quá ngoan cố, nhất định phải ép người ta đến đường cùng mới thôi.”

Cuối cùng giờ khắc này cũng tới.

Mỗi ngày đều thấp thỏm lo sợ, cố suy đoán xem anh biết được bao nhiêu, để đề phòng bấy nhiêu, nào ngờ anh đã biết thân phận của cô từ thuở nào, vạch trần bí mật của cô... Sự sợ hãi đến tận cùng, khiến cho cô chưa có đêm nào được ngủ yên, ngoại trừ cái đêm tưởng có anh bên cạnh đó...

Cứ tưởng rằng mình đã che giấu rất tốt.

“Em biết vì sao tôi trầm mê sắc đẹp, ngực không có chí lớn, chậm chạp trở về Bắc Bình, cũng không tiến đánh miền Nam không?” Hoắc Trọng Hanh nở nụ cười, thần sắc nặng nề cô đơn, “Miền Nam đánh với ai? Đánh thắng đánh thua ai được hưởng lợi? Mấy năm nay, người trong cùng một nước đánh giết lẫn nhau còn chưa đủ sao? Cứ nói đến việc nghị hòa giữa Nam Bắc là không bao giờ có kết quả, nhưng ngược lại cứ tranh đấu nhau là reo mừng nhiệt liệt! Tôi vì mấu chốt quan trọng trên, mà tiến thoái lưỡng nan, thanh danh bị hủy hoại đương nhiên rất đáng tiếc, nhưng nếu cùng miền Nam đánh nhau, thì hành vi đó mới hủy hoại cả một đời tôi!”

Vân Y ngơ ngác nghe, không ngờ anh lại nói ra những lời xuất phát từ đáy lòng như vậy.

Hoắc Trọng Hanh giống như nói hết tất cả phần nộ, rồi trầm mặc, tầm mắt sắc nhọn khóa chặt lấy cô, không hề che đậy sự thất vọng nói, “Bắc Bình mượn tay Tiết Tấn Minh, đem em hiến cho tôi, em làm việc cho bọn họ, tất nhiên không đáng trách. Ban đầu tôi giữ lại em, cũng chỉ là theo thời thế, để cho Bắc Bình xem. Đến khi dùng xong em, tôi tự có cách khiến cho em im hơi lặng tiếng mà biến mất. Nhưng cho đến nay em vẫn sống hoàn hảo không sót mảy may, lẽ nào không ngấm ra nguyên nhân?”

Mồ hôi lạnh chảy đầy lưng, người Vân Y lạnh toát, không biết nên sợ hãi hay thấy may mắn. Hóa ra Hoắc Trọng Hanh không biết gì hết, cứ cho rằng đã nhìn thấu hết mọi chuyện, nghĩ cô là người của Chính phủ, chứ chưa biết thân phận thật sự của cô.

“Em và tôi quen nhau mới chỉ hơn một tháng mà thôi, em đối với tôi ra sao, tôi đương nhiên hiểu rõ; còn tôi đối đãi với em như thế nào, chắc hẳn em cũng hiểu đôi phần. Vân Y, em là người chôn phong trần, nhưng tâm em sáng như ngọc, tôi nghĩ hơn ai hết em phải hiểu được như thế nào là đúng - sai, thiện - ác! Bây giờ về vụ kiện thương nhân Nhật Bản, Tiết Tấn Minh cùng Lý Mạnh Nguyên bị trừng phạt là đúng tội, Bắc Bình muốn bảo vệ bọn họ, sẽ càng kích thích nhiều người phản nộ thêm. Trong lúc đầu sóng ngọn gió thế này, bất kể kẻ nào muốn nhảy vào khuấy rối, cũng đủ bị tan xương nát thịt! Em nghĩ rằng chỉ cần một tờ lệnh của Bắc Bình là có thể kiềm chế được tôi sao, đúng là quá sai lầm!” Hoắc Trọng Hanh càng nói càng căm tức. Vân Y hơi hoảng hốt, trong lòng đã thấu hiểu, nhưng bên tai chỉ quanh quẩn câu nói của anh, “thân nhiễm phong trần, tâm sáng như ngọc”... Câu nói này của anh quan trọng hơn tất cả, khiến cô vui mừng hơn hết thấy mọi điều.

“Trọng Hanh, thực ra, em không hối hận một chút nào.” Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, đôi môi hé mở, tựa như tiếng thở dài lưu luyến vô hạn. Hoàng hôn đã buông xuống, ánh tà dương sáng chói xuyên qua khung cửa sổ, phủ màu vàng rực lên khuôn mặt cô. Hoắc Trọng Hanh quay đầu nhìn cô, lúc này mới nhận ra sắc mặt cô qua tái nhợt, khiến lòng anh mềm lại.

Cô nhìn lại anh, ánh mắt dịu dàng như nước, phảng phất như từ tấm bé đã biết cười xinh đẹp như vậy, luôn luôn biết cách lấy lòng anh, hiểu được những vui buồn giận hờn của anh, không mấy may yêu cầu anh điều gì... Còn anh đối với cô, chưa từng thực sự quan tâm, chưa từng hỏi cô có vui vẻ không, có khó chịu không, hay có tâm sự không.

Lời nói đến miệng, rồi lại yên lặng. Hoắc Trọng Hanh im lặng nhìn cô, cuối cùng thở dài một tiếng, “Không còn sớm nữa, mau thay đồ, rồi xuống lầu ăn cơm.” Cô ngoan ngoãn gật đầu cười, xoay người mở tủ ra, bên trong treo đầy quần áo xa xỉ nhiều màu sắc từ nhạt đến đậm. Hoắc Trọng Hanh quay lưng đợi cô thay đồ, lại nghe thấy cô nũng nịu hỏi, “Em mặc màu tím được không nhỉ?” Anh ngừng thở, ừ một tiếng xem như đồng ý, anh biết rõ cô mặc màu gì cũng đều xinh đẹp hết.

“Ngài xem, bộ này có được không?” Cô lại hỏi anh.

Hoắc Trọng Hanh biết mình không nên quay đầu lại, nhưng lại như có một sức mạnh kéo lấy cổ anh, khiến anh không thể kháng cự lại được, mắt kiềm chế mà quay đầu lại —— cô đã cởi hết hàng cúc áo bằng bạc đằng trước áo, dưới lớp vải tơ tằm màu đen là nước da trắng ngần, từ vai đến xương quai xanh, rồi bộ ngực sữa, eo thon, chân dài, một sắc đẹp kinh hồn ngay trước mắt anh.

Dù đã nhìn quen chuyện nam nữ, dù có phong ba đến mức nào cũng không kinh sợ, vậy mà Hoắc Trọng Hanh vẫn ngây người, dường như trở về những năm tháng còn là thiếu niên ngây ngô, khi nhìn thấy thân hình tuyệt mỹ kia, ngay cả hô hấp cũng giống như một việc thiếu tôn trọng. Lúc anh và cô gần nhau nhất, có lẽ chỉ có một đêm kia, hai người nương tựa vào nhau trong bóng tối, dường như màn đêm đã che đi hết sự sắc sảo của cô. Lúc này đây mới kinh ngạc nhận ra sắc đẹp này như một lưỡi dao đang phóng đến.

“Em mặc cho ngài xem nhé?” Cô cầm bộ sườn xám màu tím, rồi tươi cười đi đến trước mặt anh, cổ tay giương lên, tơ lụa lạnh lẽo phất nhẹ qua má anh, không biết là muốn khiêu khích hay là trêu đùa nữa. Hoắc Trọng Hanh có chút khó thở, lại nghe thấy tiếng tơ lụa bị rách vang lên rõ rệt, cô đang dùng sức xé mạnh chiếc váy đen trên người, những chiếc cúc cuối cùng trên vạt áo lần lượt rơi xuống... Cảnh trước mắt đây có thể làm sôi máu bất cứ người đàn ông nào.

May mà anh vẫn còn một tia lý trí cuối cùng, lập tức đứng dậy, cầm lấy áo choàng bao bọc lấy cô.

Cô dễ dàng gạt áo choàng ra, áp sát vào người anh, hơi thở Hoắc Trọng Hanh rối loạn, giọng khàn khàn nói, “Vân Y, em...”

Một tiếng “em” còn chưa dứt, đã bị môi của cô che lại.

Cô ôm chặt lấy cổ anh, cùng anh ngã xuống sô-pha. Không đợi anh trở mình ôm lấy cô, mà cô lại ôm lấy eo anh, buộc anh dưới thân mình, mũi chân quắp lấy mắt cá chân anh, chân dài dính sát vào hai bên chân anh. Cô kịch liệt hôn anh, đầu lưỡi như mang theo lửa thiêu đốt miệng anh, đưa độc được nị hoặc hòa tan trong hơi thở, nhảy nẩy mà thiêu đốt hết lý trí, xé rách cảnh giới cách ly hai người. Đầu lưỡi chọt đau xót, mùi vị tanh ngọt tràn ngập trong khoang miệng, quả thật vừa đáng sợ, mà vừa kích thích lên cái khoái cảm chưa từng có. Thế mà cô dám cắn anh, Hoắc Trọng Hanh rút cuộc giận dữ, ôm cô dậy, hung hăng hôn cô ép về phía sau, mái tóc dài mượt như thác nước đổ xuống.

Bàn tay cô bắt đầu cời khuy áo anh, hai tay run rẩy không che giấu được động tác vụng về. Vào khoảnh khắc đó lòng Hoắc Trọng Hanh đã sáng tỏ, cứ nghĩ cô đối với chuyện đàn ông trải nghiệm có thừa, hóa ra là cô oan uổng mà gánh lấy hư danh. Cuối cùng đôi bàn tay nhỏ bé kia cũng cời được quần áo của anh, vừa muốn tháo súng bên hông anh xuống. Hoắc Trọng Hanh đè cô lại, dễ dàng nắm lấy cổ tay cô, nâng cao lên đỉnh đầu, khiến cô không thể phản kháng. Cô vô thức giãy dụa, lập tức yếu đuối chán nản, âm ức khóc nức nở.

Anh cúi người nhẹ nhàng hôn cô, nhưng lại có vị mặn chát, chứ không còn vị tanh ngọt nữa.

Nước mắt của cô làm ẩm ướt hai má anh.

Đúng lúc này, có người gõ cửa, anh sững sờ quan hình như muốn thúc dục anh lên đường.

Hoắc Trọng Hanh không chút nghĩ ngợi, thuận tay cầm lấy bình hoa bên cạnh ghế sô-pha ném về phía cửa, nổi giận quát, “Ra ngoài!”

Ngay trong tích tắc bị phân tâm, tay cô đột ngột vươn về phía khẩu súng bên hông anh! Hoắc Trọng Hanh kinh sợ quay đầu lại, nhào người đến muốn đoạt lại khẩu súng, thì cô lại quay hòng súng nhắm ngay ngực trái của mình. Ngón tay Vân Y vừa chạm được vào cò súng, Hoắc Trọng Hanh vung tay ra trong nháy mắt, tát mạnh khiến cả cô lẫn súng ngã ra sau, ngã thẳng xuống sàn nhà. Khẩu súng tuột khỏi tay bay ra ngoài, quay mấy vòng trên mặt đất, đập thẳng vào góc tường. Vân Y ngã xuống đất, mắt hoa lên, bên tai thì ong ong, khóe miệng có vị tanh ngọt.

“Đồ hỗn trướng!” Hoắc Trọng Hanh chưa hết kinh sợ, hồn hên nằng chừ, quên hết cả tác phong ung dung điềm tĩnh. Vân Y muốn cười, nhưng lại thấy

toàn thân đều vô lực, vừa động chút liền thấy khỏe mỗi vô cùng đau đớn. Cô chặt vật đứng dậy, đẩy bàn tay muốn đỡ của anh ra, đem những mảnh vụn quần áo che trước ngực, lạnh lùng nhìn anh, “Cái gì anh cũng biết rõ, nếu không muốn giết tôi, vậy cắt đi.”

“Em bảo tôi cắt?” Hoắc Trọng Hanh khó tin nổi mà trừng mắt nhìn người đàn bà trước mặt.

“Bây giờ thì cắt đi, lúc nào muốn giết tôi, thì hãy trở lại.” Vân Y thở mạnh một hơi, khôi phục lại vẻ ngoan cố quật cường.

“Được, quyết định như thế đi.” Hoắc Trọng Hanh nhìn vào hai mắt cô, cười rộ lên, “Em muốn chết, chỉ có thể chết trong tay tôi.”

Vân Y muốn cười, nhưng không còn chút sức nào, chỉ có thể thở dốc mà nói, “Cắt!”

Hoắc Trọng Hanh chẳng những không cắt, trái lại cúi người xuống, vạt áo lộn xộn mở rộng lộ ra khuôn ngực rắn chắc, tay nâng cằm cô lên, “Đồ ngu xuẩn này, tôi nói cho em hay, trên đời này ngoài chết ra, còn có nhiều biện pháp tốt hơn đây!”

Vân Y không hề động đậy, bị ép ngẩng mặt lên, nghe anh dịu dàng nói, “Ví dụ như, quên đi con người trước đây của em, từ nay về sau thành thật đi theo tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 15: Lửa Cháy Bằng Tan

Trong màn đêm u ám, chỉ có nguồn sáng phát ra từ cái đèn ngủ trên đầu giường.

Vân Y cuộn mình ở đầu giường, tựa vào gối suy nghĩ đến xuất thần, bên tai như có vô số âm thanh hỗn loạn, mơ mơ hồ hồ không rõ cái nào mới là thật.

Cô đã đi một nước cờ hiểm “Cố tìm đường sống trong chỗ chết” như binh sĩ qua sông, không còn đường rút lui.

Bọn chúng sẽ không bỏ qua cho cô, ngày trước cũng từng hy vọng sau này sẽ lợi dụng tối đa bọn họ, hoặc cao chạy xa bay. Bây giờ đã tiến quá sâu vào cục diện chính trị này, Vân Y biết quá nhiều bí mật, chỉ riêng việc bán đứng Tiết Lý cũng đủ để khiến cô ngậm miệng vĩnh viễn. Vân Y cắn môi, trước mắt như nhìn thấy ánh mắt thâm độc của Bùi Ngủ, khiến cô không rét mà run.

Cô không còn thời gian để chần chừ nữa, Hoắc Trọng Hanh là con đường sống duy nhất. Anh chậm chạp vạch trần thân phận của cô, dù sao cũng cho cô một tia hy vọng, và còn có chút tình cảm chân thành... chỉ cần vậy là cô có khả năng đánh cược toàn bộ những gì mình có. Anh vẫn cho cô cơ hội, chờ cô biết mình đi nhầm đường mà quay lại, cái tà quy chính, nhưng nếu cô thực sự là kẻ chỉ biết xu nịnh, anh sẽ làm như thế nào?

Vân Y chậm rãi nhắm mắt lại, tựa như nhớ lại một màn sinh tử kia.

Khuôn mặt nổi điên của Hoắc Trọng Hanh như đang hiện ra ngay trước mắt, nếu không bị cô ép đến mức như vậy, anh làm sao có thể bộc lộ ra tình cảm thực sự. Anh là người thợ săn tài giỏi, am hiểu nhất nghệ thuật săn bắt, vĩnh viễn bình tĩnh, lấy sự giả dối của con mồi làm thú vui; mà cô thì không khác gì hồ ly, dạo chơi trong cái bấy tình vì, lừa gạt mồi như của thợ săn để mưu sinh.

Song lúc này đây, ngay cả anh thợ săn tài giỏi cũng bị con hồ ly xảo quyệt cắn được. Cô không quan tâm, cái gì cũng không quan tâm, ngay cả việc sống chết cũng mang ra đánh cược. Nhưng anh quan tâm, đó là lý do mà anh đã thua trong ván cược này.

Là một quân thần, người anh hùng như Hoắc Trọng Hanh cũng bị cô nắm trong lòng bàn tay —— quả là một thành tựu đáng để kiêu ngạo, vậy thì phải rất vui mừng, không phải sao? Vân Y im lặng cười, từng giọt từng giọt nước mắt rơi xuống.

“Hãy quên đi con người trước đây của em, từ nay về sau thành thật đi theo tôi.”

Câu nói đó vang vọng trong tai, cứ như mơ vậy. Cái khoảnh khắc tình cảm lẫn kinh hoàng đó, chỉ như một vở tuồng kịch, rồi bị cát bụi lấp không còn dấu vết. Thực sự chỉ là một vở tuồng, tuy không có kịch bản từ trước, nhưng cô chính là diễn viên trời sinh. Còn anh, anh nằm trong vở kịch này hay vẫn chỉ đứng ngoài xem? Có nên xem những lời này là lời hứa hẹn của anh không, có nên tin tưởng anh sẽ chấp nhận toàn bộ con người cô không?

Đồng hồ treo tường đã điểm một giờ sáng, quá khuya rồi, anh không tới.

Tinh thần Vân Y có phần rã rời, không biết do buồn ngủ hay là hỗn loạn, nước mắt đã khô cạn, chỉ còn tâm tư loạn như ma. Lờ mờ nghe thấy tiếng động cơ xe từ xa tới, rồi lại im bật. Đúng là đã nghe lầm rồi, tâm vừa mới nhảy lên một tia vui sướng giờ tức khắc lại ngã xuống sự thất vọng... Vân Y buồn bã nhắm mắt, thì nghe thấy tiếng phanh xe từ dưới lầu truyền đến, xuyên qua màn đêm tĩnh lặng vô cùng rõ rệt.

Đèn dưới lầu bật sáng trưng, bà Trần từ trong mộng cuồng quít khoác áo choàng chạy ra đón tiếp.

Về mặt Hoắc Trọng Hanh một mồi đi vào sảnh, phẩy tay về phía bà Trần, ra hiệu bảo bà ta không cần làm ồn. Nhưng tiếng bước chân vội vàng trên cầu thang lại cắt ngang lời anh, Hoắc Trọng Hanh đưa mắt nhìn, trước mắt là tơ lụa xanh dương mỏng manh tung bay, tựa như một làn mây bay phả vào mặt. Vân Y khoác áo ngủ từ trên gác chạy vội xuống, tơ lụa bó sát thân hình xinh đẹp của cô, nổi lên đường cong mềm mại. Không đợi anh mở miệng, cô đã thả người nhào vào lòng anh.

Xa nhau vài giờ mà như xa cả vài thập niên đằng đằng.

“Ngài còn tới đây làm gì!” Vân Y đem mặt giấu trong ngực Hoắc Trọng Hanh, mạnh miệng giận dỗi, nhưng lại ẩn chứa cả sự vui sướng.

Hoắc Trọng Hanh không nói gì, nhưng về mặt vào khoảnh khắc cô nhào vào lòng lại trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết, anh ung dung ôm lấy cô, đi thẳng lên lầu.

Cứ tưởng anh muốn hoàn thành nốt chuyện lúc chiều, nhưng sự thật thì, anh đá văng cửa rồi ném cô lên giường, không cần biết lãng mạn là cái gì mà mắng: “Hiện giờ đang là mùa gì, mà mặc đồ không đủ che thân chạy ra!” Vân Y ngẩn ngơ, buồn bực xoay người ngồi dậy, thuận tiện cầm cái gối ném qua —— bị một tên đàn ông bình thường coi khinh quần áo không đủ che thân, ý tưởng triền miên hóa thành mắng chửi phá tan phong cảnh lãng mạn, đối với một người đẹp đúng là hết sức thất bại.

Hoắc Trọng Hanh phớt lờ cô, cởi cổ áo quân phục, xé phù hiệu cứng còng xuống, cũng không quay đầu nói, “Đi rót rượu.”

Thái độ vô cùng tồi tệ, nhưng Vân Y không hề tức giận, ngược lại thu đi vẻ mặt bướng bỉnh, ngoan ngoan đứng dậy đi rót rượu.

Cầm lấy chai Brandy, Vân Y nhìn trộm anh, xong yên lặng thay một bình rượu khác.

Tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng cô rất thích tác phong không theo khuôn phép của anh, chỉ ở trước mặt cô mới bộc lộ tính tình gắt gỏng, vô lễ, không lãng mạn... Trước mặt người khác là một Hoắc Thống đốc quyền thế có tác phong hoàn mỹ không tỳ vết, nuôi dưỡng “Dạ oanh Trung Hoa”, anh chính là ông chủ cao quý của cô; còn khi ở cùng cô thì là một Hoắc Trọng Hanh đối xử không thêm khách khí, vui thì cười ha ha tức giận thì mắng hoàn toàn tùy hứng, đó mới là người yêu thương cô, và cô cũng vô cùng yêu thương người đàn ông này. Có đôi khi, khiến cho cô có ảo giác như đã sống bên anh rất nhiều năm rồi, quen thuộc nhau hiểu rõ nhau mà không cần phải ngại ngùng bản thân.

Đáng tiếc là, ảo giác cũng chỉ là ảo giác mà thôi.

“Lại buồn phiền chuyện gì vậy?” Vân Y vừa rót rượu vừa thuận miệng hỏi anh.

“Tôi phiền việc gì, em còn không biết sao?” Hoắc Trọng Hanh tức giận hỏi vặn lại. Vân Y cứng đờ người, tiếp đó nhớ ra câu này anh đã từng nói rồi, và cô cũng tùy cơ ứng biến đáp lại, vì vậy không kiêng kị giấu diếm mà đáp trả, “Em không phải là nhân vật tai to mặt lớn, nên không hiểu trò chơi của các người.”

“Trò chơi!” Hoắc Trọng Hanh hừ mạnh một tiếng, “Đúng là tự mời người khác đánh vào mặt mình mà, đây mà gọi là trò chơi sao!”

Buổi chiều Phương Kế Nghiêu đến tận cửa nhà gặp anh, quả nhiên là tới thăm dò điện lệnh mới nhất từ Bắc Bình. Chính phủ đối với vụ thương nhân Nhật Bản vô cùng khẩn trương, giao trách nhiệm cho Phương Kế Nghiêu toàn quyền xử lý việc này, nội dung quan trọng nhất là cần phải giữ gìn hòa bình, ngăn chặn vụ việc không cho lan rộng. Đồng thời khéo léo ám chỉ quân đội của Hoắc Trọng Hanh không được can thiệp vào công vụ ngoại giao, việc an ninh trật tự của thành phố đã có Tiết Tấn Minh phụ trách.

“Bọn họ kiêng dè ngài không phải ngày một ngày hai, hà tất phải nổi giận.” Vân Y lơ đãng cười cười, đặt bình rượu lại chỗ cũ. Lại nghe Hoắc Trọng Hanh tức giận nói, “Không làm chuyện trái với lương tâm, thì việc gì phải sợ tôi, vậy mà cái đám tôi tớ ti tiện của lão già kia, vừa nhìn thấy sắc mặt của quan lớn nước ngoài, đã quên luôn cả tổ tông họ gì, đeo mo vào mặt con cháu, không có cái gì là không dám bán!”

Một chữ bán, nhân dân trong nước rất nhạy cảm với chữ này.

Vân Y đột nhiên quay đầu, “Bán cái gì?”

Hoắc Trọng Hanh hừ lạnh, “Hôm ấy ba tên gây rối người Nhật Bản, sau khi điều tra, thì thủ phạm chính là người của Lãnh sự quán Nhật Bản. Tổng Lãnh sự quán Nhật Bản không đưa ra bất cứ lý do nào mà yêu cầu Chính phủ Trung Quốc giao ba tên tội phạm cho Lãnh sự quán Nhật Bản, ấy vậy mà Phương Kế Nghiêu định đồng ý!”

“Nực cười, chẳng lẽ ngoại giao chính là bùa hộ mệnh để xá trừ tội giết người phóng hỏa của người Nhật Bản.” Vân Y buột miệng nói mỉa mai.

“Hôm ấy có cảnh sát bị công nhân Nhật Bản đánh chết, Phương Kế Nghiêu lo lắng quân đội cùng nhân dân phản nộ, không dám giao người cho bọn chúng nên tạm giam lại, rồi chuyển đến tay tôi. Bây giờ tha hay không tha, đã không còn do hắn định đoạt nữa!” Hoắc Trọng Hanh cau giận, mang theo vài phần tàn nhẫn cùng ngang ngược, trong mắt Vân Y thì thấy anh có khí phách đáng khen ngợi, nhưng cũng thầm cảm thấy lo lắng.

Một mình anh chống lại toàn bộ Chính phủ bán nước, sẽ đem chính bản thân mình đứng trước đầu sóng ngọn gió.

“Bây giờ còn chưa biết Chính phủ có ý định thả người hay không, nếu như truyền tin này ra ngoài, chỉ sợ sẽ xảy ra giông tố lớn.” Vân Y nhún mày thờ dãi,

“Vốn một Tiết Tấn Minh cũng đã quá rồi ren rồi.”

“Tiết Tấn Minh bị như vậy là đáng kiếp hán, làm người Trung Quốc không muốn, lại làm con chó cho bọn Nhật Bản, hạ thủ với chính anh em đồng bào của mình.” Hoắc Trọng Hanh không nói thì thôi, chứ càng nói càng phát hỏa, mắng chửi càng hăng...càng thâm, “Học sinh biểu tình yêu cầu xét xử hán, vẫn còn dễ cho hán, đòi lại là thuộc hạ trong tay tôi, sớm muộn cũng cho một viên đạn bắn chết hán!”

Vân Y im thin thít, không biết là vì nhắc đến Tiết Tấn Minh, hay là nghe anh thoải mái nói bắn giết một người, mà trong lòng hơi khó chịu. Có thể vì tình cũ, cũng có thể là áy náy, mỗi lần nhắc đến Tiết Tấn Minh, lòng cô không có cách nào căm ghét anh được. Hình bóng người kia trong đáy lòng cô, vẫn là chàng trai phong thái như ngọc, quần áo nhẹ nhàng thanh thoát, anh đã từng là điều tốt đẹp duy nhất trong cái thế giới u tối của cô, đến giờ vẫn luôn ở một góc thanh sạch trong tim cô, cô không đành lòng khiến nó bị nhiễm bẩn.

“Quên đi, cần gì phải tức giận vì bọn chúng.” Vân Y thở dài, bụng ly rượu tới bên Hoắc Trọng Hanh, thản nhiên cười nói, “Nửa đêm trong phòng ngủ, không thích hợp để bàn luận chính trị.”

Hoắc Trọng Hanh nhận lấy ly rượu giữa đầu uống một ngụm lớn, xong lập tức nhíu mi quay đầu trông Vân Y, “Sao nửa đêm cho tôi uống cái này?”

“Ngài quá lý trí, cần một chút nhiệt tình.” Vân Y bụng ly rượu Vodka giống anh, chậm rãi hớp một ngụm, cúi người áp sát vào người Hoắc Trọng Hanh trên ghế sofa, “Vị rượu Vodka tinh khiết như nước, không hề sặc sỡ giả dối, nhưng chảy vào họng lại nóng bỏng như lửa, ngay cả băng ở Siberia cũng có thể hòa tan...” Ngọn lửa quả thật đang bốc lên, không chỉ trong ly rượu, trong cổ họng, mà còn sáng rực trong ánh mắt hai người đối diện.

Anh đặt ly rượu xuống, duỗi tay kéo cô vào ngực mình, hai tay nâng khuôn mặt cô lên. Vân Y quỳ trên đầu gối anh, chưa bao giờ thấy anh trầm lặng dịu dàng như vậy còn ánh mắt anh thì chăm chú nhìn cô, vẻ mặt mềm mại, dường như còn có chút bất đắc dĩ...Anh cũng biết bất đắc dĩ sao.

“Vân Y, đừng ép tôi.” Hoắc Trọng Hanh thở dài, “Em xứng đáng được quý trọng.”

Vân Y kinh hãi mở to mắt, đón nhận ánh mắt thấu hiểu của anh, lòng giống như bị điện giật. Hoắc Trọng Hanh nở nụ cười ẩn giấu mấy phần bi thương, “Tôi vẫn có thể chờ đợi, chờ đến khi nào em không còn mục đích nữa, và tôi cũng không cần phải đề phòng nữa.”

Yên lặng, yên lặng thật lâu.

Kim đồng hồ tích tắc một tiếng, lại vừa qua một giờ, đêm càng sâu, người càng lặng im.

Vân Y cúi đầu, lấy tay che đi khuôn mặt, nhẹ nhàng nằm trên đầu gối Hoắc Trọng Hanh. Anh cảm giác được người cô run nhẹ, hơi thở dồn dập, tựa như cổ kiềm nén tiếng nghẹn ngào. Hoắc Trọng Hanh thở dài, bàn tay vuốt ve tóc cô, mềm mại khiến anh không đành lòng buông tay...Người ta nói điển viên bạc tình, nhưng người con gái tinh tình thất thường sáng nắng chiều mưa này, lại khiến tâm anh đau nhức, luyến tiếc không nỡ thương tổn. Tuy biết lòng cô không chỉ có tình yêu, nhưng chỉ cần có một phần thì anh cũng vui rồi.

“Khi ở trước mặt em, có lúc tôi nghĩ, có phải bản thân tôi đã già rồi không?” Hoắc Trọng Hanh mỉm cười, thở dài nói, “Đến một người con gái cũng không thể thật lòng yêu tôi.”

Vân Y cũng cười rộ lên, cũng không an ủi khi anh đang tự thương hại mình, chỉ thản nhiên hỏi lại anh, “Ngài đã từng yêu người nào chưa?”

Hoắc Trọng Hanh run lên trong chốc lát, đôi môi thành thật bật ra hai từ, “Chưa từng.”

Câu trả lời không ngoài dự đoán, nhưng vẫn khiến ngực Vân Y co rút đau đớn, trên mặt tươi cười nhưng không đủ sâu, “Em cũng không có.”

Anh nhướn mày, không che giấu nổi thất vọng, nhưng vẫn thoải mái cười, “Nói như vậy, là hòa nhau?”

“Không.” Vân Y lắc đầu, “Chỉ ít em cũng thích ngài nhiều hơn ngài thích em, tính ra, ngài nợ em.”

Đêm khuya đèn mờ, cô nam quả nữ, lại có kẻ thương lượng về vấn đề này...Hoắc Trọng Hanh càng nhíu chặt mày, rốt cuộc cũng thấy tình hình này quá quỷ dị, tự nhiên bật thốt lên, “Đây là cái đạo lý quý quái gì vậy?”

Vân Y ngửa đầu cười ồm lên, lại bị anh hung hăng hôn lấy.

Nụ hôn dữ dội dần dần cướp đi lý trí của hai người, rượu Vodka bắt đầu bùng lên thiêu đốt trong máu, nóng bỏng đủ để tan băng Siberia, cũng đủ để làm sụp đổ hàng rào ngoan cố trong lòng. Hơi thở của anh ngày càng dồn dập nặng nề, tóm lấy bàn tay đang di động trên ngực anh, kề sát vào tai cô hỏi, “Em bằng lòng sao?”

Vân Y hô hấp ngày càng dồn dập, cổ họng siết chặt, như có lửa đang thiêu đốt tứ chi xương cốt, chỉ riêng hai chữ kia lại khiến cho người cô như bị đánh cho bay bổng lên. Hơi thở nóng rực của anh phả vào tai cô như khiêu khích, đôi môi anh chạy dọc từ tai xuống cổ cô, lại bất chợt cắn lấy vành tai cô, khiến cho mỗi tác da thịt của cô đều căng cứng, kích thích đến không thể chịu đựng thêm nữa.

“Bằng lòng?” Anh lại hỏi thêm lần nữa, giọng càng lúc càng khàn khàn, càng trầm thấp.

Vân Y ứa lệ, dùng hết sức ôm lấy cổ anh, vành tai bị anh mút chặt, mỗi một lần mút vào là tựa như một lần hút đi sinh mệnh của cô. Khi bàn tay ấm áp của anh bao phủ lên bầu ngực cô, đột nhiên ra sức bóp chặt, khiến cho đầu ngực dựng đứng lên ma sát vào lòng bàn tay...Rốt cuộc cô cũng nghẹn ngào thét lên chói tai, thở hổn hển, “Em bằng lòng, Trọng Hanh, em bằng lòng!”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 16: Cùng Chung Hoạn Nạn

Mở mắt nhìn người bên gối đang say ngủ, ánh ban mai xuyên thấu qua tấm rèm tơ tằm, phủ lên sườn mặt cương nghị của anh, dù trong lúc ngủ vẫn nhúu chặt mày. Ngoài cửa sổ tiếng chim líu lo vọng vào, Vân Y đưa mắt nhìn ra, nhìn thấy một đôi chim sẻ ức đỏ, con trống đang dùng mỏ tinh tế rĩa lông cho con mái... Vân Y thở dài, đối với cảnh đẹp ý vui trước mặt, cứ ngỡ như vẫn đang trong giấc mộng. Bỗng nhiên anh duỗi tay ôm lấy eo cô, mở mắt ra, cười với cô.

Nhìn thấy nụ cười thoải mái của Hoắc Trọng Hanh, Vân Y bắt giác bật cười, lại nhớ tới lần đầu tiên anh tỉnh dậy bên người cô thì tò thái độ mắt tự nhiên, mới vài ngày trước —— ai ngờ được Hoắc Trọng Hanh uy danh lừng lẫy lại chưa từng ở qua đêm với bất kì người phụ nữ nào.

Ngày trước ở nhà tại Bắc Bình, anh với vợ cũng phân phòng mà ngủ, qua nhiều năm thì hình thành thói quen ngủ một mình. Anh nói, anh thường có thói quen gối đầu lên súng để ngủ, chỉ cần có kẻ nào đến gần anh vào ban đêm, anh có thể tỉnh giấc ngay lập tức, và cũng có thể giết chết hắn ngay tại chỗ.

Trong lúc ngủ, chính là lúc con người ta không hề phòng bị, cũng là thời điểm yếu ớt nhất. Hơn mười năm chinh chiến, nếu không đề phòng cảnh giác như vậy, thì sao có thể sống sót dưới họng súng, lần lượt tránh thoát khỏi sự ám sát của kẻ địch. Hoắc Trọng Hanh cười nói, “Nếu nhắm mắt lại chẳng biết chừng sẽ không bao giờ mở ra nữa, trải qua một trận sinh tử, tôi thực sự căm ghét đi ngủ... Nhìn lại bản thân mình cũng thấy nực cười.”

Một câu nói đó khiến Vân Y thấy rung động sâu sắc. Anh bằng lòng kéo lớp vỏ anh hùng xuống, để lộ con người thực sự cho Vân Y nhìn, chẳng những không làm cô thất vọng, trái lại còn thấy anh rất đáng yêu. Vì vậy, Vân Y nhìn vào đôi mắt anh, thản nhiên cười nói, “Từ nay về sau, em sẽ không sợ ngài, ngài cũng không cần e ngại em.” —— trong lòng mỗi người đều che giấu một nỗi sợ hãi riêng, nhưng chìm trong giấc ngủ, anh và cô sẽ bình đẳng. Đêm hôm đó, Hoắc Trọng Hanh đã hạ quyết tâm rất lớn để thử ngủ yên bên cạnh một người khác.

Vậy mà ngủ một giấc đó liền không muốn rời đi nữa.

Đồng hồ đeo tay lách tách một tiếng, chỉ hướng tám giờ.

“Em thôi miên tôi sao?” Hoắc Trọng Hanh nheo mắt lại, nhúu mày nhìn đồng hồ một lúc, “Vì sao ở chỗ của em, lại ngủ quên được cơ chứ?”

Vân Y lười nhát cười, “Màn phù dung ám áp trải đêm xuân, từ đây quân vương chẳng thiết triều.” (Hai câu thơ trong bài Trường Hận ca của nhà thơ Bạch Cư Dị , nói về mối tình giữa Đường Minh Hoàng và Dương Quý Phi mang hàm ý châm chọc.)

Hoắc Trọng Hanh lắc đầu cười, hôn lên má cô, rồi lập tức đứng dậy không hề có ý nán lại. Vừa định xuống giường, thì thắt lưng bị thắt chặt, quay đầu lại thấy Vân Y như mèo con chống khuỷu tay lên gối, mái tóc dài lộn xộn, đôi mắt quăn rừ nhìn anh, cười trừ chọc cấn lấy đai lưng áo ngủ của anh, môi đỏ mọng răng trắng, làm yết hầu anh khản đặc, thâm nghĩ muốn ngậm mút lấy môi cô.

Thấy anh phụng phịu nhìn cô, cô chớp chớp mi, cười bồn cọt với anh.

“Nói đi, lại muốn gì vậy?” Anh biết tông ý đồ của cô, quả nhiên, Vân Y cấn môi cười, “Đêm nay em muốn đến chỗ ngài!”

“Không được, phủ Thống đốc không phải là rạp hát.” Hoắc Trọng Hanh vừa mặc quần áo, vừa không khách khí từ chối.

Vân Y ôm gối, oán giận nói, “Phủ Thống đốc của ngài là nơi đứng đắn, em không phải là người đứng đắn, nên không được vào phải không?”

Hoắc Trọng Hanh nhúu mày trách mắng, “Lại nói bậy bạ gì đó.”

Chờ mãi mà không thấy cô đáp, quay đầu nhìn, chỉ thấy Vân Y rầu rĩ cúi đầu, còn ngẩn người ra.

“Tôi biết rõ em đang nghĩ gì.” Hoắc Trọng Hanh bắt đắc dĩ, cúi người dịu dàng dỗ cô, “Cũng nhiều ngày không để em ra ngoài rồi, cũng không phải là muốn giam cầm em, không cho gặp người khác. Bây giờ tình hình rất bất ổn, mỗi lời nói hành động của tôi đều ảnh hưởng rất lớn, để tránh mọi chuyện trở nên phức tạp, nên cẩn thận là tốt nhất.”

Vân Y đưa mắt nhìn anh, “Tôi lại quên mất, Thống đốc đại nhân luôn luôn không sợ mỹ nhân kế.”

Hoắc Trọng Hanh rút cuộc mất hết kiên nhẫn, không nói hai lời nâng cầm cô lên, mút mạnh lên cổ và ngực cô để lại dấu vết trừng phạt nhàn nhạt...

Dựa cửa đưa mắt nhìn theo Hoắc Trọng Hanh lên xe, nhìn chiếc xe màu đen lái đi thẳng. Vân Y vẫn đứng ở cửa, vạt áo sườn xám màu tím sẫm bị gió thổi phất phơ, lộ ra một bên chân thon nhỏ. Hoắc Trọng Hanh qua kính chiếu hậu nhìn đáng vẻ cô độc của cô, thân hình xinh đẹp dần dần mờ đi trong tầm mắt, chợt thấy đáy lòng có một tư vị không nói nên lời, tựa như sứt xuống một cái hố mềm mại.

Thời niên thiếu luyện trên chốn tình trường, nay qua tuổi ba mươi mới biết đến mùi vị yêu đương, không biết là quá sớm hay quá trễ nữa. Hoắc Trọng Hanh lắc đầu cười khổ, lúc này xe đã đi qua cổng, nhanh chóng rời khỏi con đường vắng vẻ râm mát, ven đường có cảnh sát tuần tra đeo súng trên vai đi qua, khi nghe tiếng gót giày nện cộc cộc vang lên rõ rệt giữa ban mai tươi đẹp, đột nhiên lại khiến cho cảnh sắc đó nhuốm hơi thở tiêu điều xác xơ.

Cảnh đẹp nồng đượm hương tình bỗng chốc trở nên xa vời, chỉ còn mưa gió vội đến tạt vào mặt.

Hoắc Trọng Hanh nhú mày dựa lưng vào ghế, cõi lòng đột nhiên trở nên u ám, vùng trán mờ hồ hồ ra sát khí.

Một đoạn đường râm mát, một cánh cổng hoa lệ, tựa hồ chia tách hai người như trời và đất. Căn nhà nhỏ giống như thôn quê đầm ấm, còn bên ngoài thì mây đen bao phủ, gió mưa bão bùng. Vân Y thu đi nụ cười yếu ớt, xoay người đi qua phòng khách, giày cao gót gõ ra từng nhịp thanh thúy.

Anh thả mỗi ngày sớm chiều bốn ba tới lui qua dinh thự cùng nơi đây, chứ nhất quyết không để cho cô bước chân vào phủ Thống đốc. Nơi đó mới thực sự là lãnh địa của anh, hoàn toàn không giống căn biệt thự nhỏ này, chỉ là nơi nhất thời thấy hứng thú mới đi qua.

Kể cả say đắm bao nhiêu, thì anh vẫn luôn đề phòng, vẫn ngoan cố chống cự lại sự xâm lấn của cô.

Bà Trần đang sai người hầu quét dọn các gian phòng, thấy Vân Y lên lầu, thì vội vàng đi đến, hỏi có cần tiếp tục chuẩn bị phòng khách cho Thống đốc không? Vân Y nghiêng mặt nhìn, thấy vẻ mặt bà ta cười ám muội, cũng mập mờ cười, “Đương nhiên không cần.” Nhìn cô thướt tha xoay người đi, bà Trần thâm xị dài một hơi, đúng là trời sinh hồ mị. (hồ mị: tài quyến rũ người của đàn bà)

Điện thoại trong phòng khách bỗng vang lên.

Bà Trần vẫn chưa quen được với đồ vật hiện đại của Tây, cứ mỗi lần nghe thấy tiếng điện thoại là lại giật mình thon thót. Vân Y vừa đi vào thư phòng thì nghe thấy giọng nói the thé của bà Trần từ dưới lầu vọng lên, “Vân tiểu thư, Vân tiểu thư!” Vân Y đang bọc dọc, nghe bà ta hô to gọi nhỏ tự nhiên thấy khản trương, ngực hơi tức thở, vô thức mà nghĩ đến ánh mắt âm trầm của Tần gia. Bà Trần lại chạy lên lầu, đẩy cửa vào, “Tôi đã nói rồi, em gái bảo bối của cô lại vừa gây ra chuyện kia!”

Là trường học của Niệm Kiều gọi đến nói đêm qua Niệm Kiều định trốn ra ngoài thì bị quản giáo bắt được. Cuối cùng Niệm Kiều đứng tại chỗ mà cãi nhau với quản giáo, tuyên bố muốn thôi học, khiến cho quản giáo tức giận đem nhốt cô bé lại. Sáng sớm nay nhà trường gọi điện đến, thông báo người nhà Tổng Niệm Kiều tới giải quyết thủ tục thôi học. Bà Trần nói một mạch không ngừng, rồi cười lạnh nói, “A đi đả Phật, lần này thôi học cũng tốt, thân già tôi phải hầu hạ một tiểu thư là quá đủ rồi, thêm cô ta dây vò nữa thì không dậy nổi mất.”

Vân Y chỉ cảm thấy đầu đau muốn nứt ra, không để ý đến lời bà ta, vội vội vàng vàng cầm lấy túi cùng áo khoác chạy đi. Bà Trần không nhanh không chậm đi phía sau lạnh lùng nói, “Thống đốc đã dặn dò mấy ngày nay không được ra ngoài, nếu để hắn biết e là không tốt đâu!” Bóng lưng Vân Y cứng đờ, quay phắt đầu lại, ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng vào mặt bà Trần khiến bà ta vô thức lùi lại một bước.

“Diễn trò đủ chưa, cho dù ông chủ của bà là ai đi nữa, chỉ cần một ngày bà ở đây, là một ngày phải nghe lời tôi sai bảo.” Vân Y lạnh lùng nhìn bà Trần, nhưng trên gương mặt mang ba phần ý cười, “Đừng nói đến việc đuổi một quản gia, cho dù có nhờ tay giết người, thì cũng không có ai có thể làm gì được tôi!” Bà Trần mặt xám ngoét, hàm răng nghiến chặt, nhưng không dám phát ra tiếng ken két.

Một đường đi đến trường học, bà Trần không dám nói một lời nào, mãi cho đến khi xe đỗ trước cổng trường, mới quay đầu lại nhìn về phía ghế sau Vân Y đang ngồi, e dè hỏi, “Hay là cứ để một mình tôi vào?” Vân Y cúi đầu mở túi xách ra, đem một cái hộp nhung nho nhỏ đưa cho bà Trần, mặt vô cảm nói, “Bà đi gặp quản giáo, xin bà ta ra mặt cầu tình. Tôi đi gặp Niệm Kiều, bà không cần theo tôi.”

“Chỉ chuẩn bị ngần này, sợ không. . .” Bà Trần liếc mắt nhìn hộp nhung, có phần thấp thỏm, thì đã thấy Vân Y xoay người mở cửa xe, hờ hững bỏ lại hai chữ, “Đủ rồi.” Bà Trần hiểu kì, nhìn không được mà mở hé hộp nhung ra, lên nhìn trộm vào, thì thấy ánh sáng màu hồng tỏa ra, vô cùng chói mắt, đó là một viên rubi đỏ như máu.

Trường học xây dựng rất quý phái, một giáo viên trẻ tuổi đi trước dẫn đường, Vân Y theo sau cô ta băng qua từng tòa nhà lớn, cuối cùng đến một gian ký túc khóa trước cửa. Cô giáo viên quay đầu quan sát Vân Y, thấp giọng hỏi, “Cô là người nhà của Tổng Niệm Kiều?” Thấy Vân Y gật đầu, cô ta thờ dãi nói, “Thật đáng tiếc, trong số học sinh của tôi, cô bé có thiên phú âm nhạc nhất.”

Cô giáo viên vừa nói chuyện vừa mở khóa cửa, nghiêng người nhường đường, “Dẫn cô bé quay về ký túc xá thu dọn đồ đạc, quản giáo đang đợi hai người hoàn tất thủ tục.”

“Cám ơn cô.” Vân Y hướng về phía cô giáo khom lưng cười, trực tiếp đẩy cửa vào.

Trong căn phòng ngủ nhỏ hẹp, đối diện là chiếc giường đơn, Niệm Kiều đang đắp chăn, nghiêng mặt vào trong, rõ ràng còn đang say ngủ.

Vân Y không nói gì mà đứng cạnh giường ngắm cô bé hồi lâu, rồi chậm rãi đến gần, giật mạnh cái chăn ra. Niệm Kiều thét chói tai, xoay người bật dậy, chớp lấy cái gối đánh về phía Vân Y. Vân Y cũng không né tránh, để mặc cái gối đánh lung tung trên người trên mặt.

“Em hận chị, em hận chị, em hận chị!” Gương mặt Niệm Kiều ngấn lệ, đôi mắt khóc đến sưng phù, chỉ mặc một bộ áo ngủ mỏng manh quỳ gối trên giường, vừa khóc vừa la om sòm. Vân Y bỗng vươn tay ôm lấy cô, dùng hết sức lực ôm cô bé thật chặt, “Ngao nào, đừng khóc, có chị ở đây.”

Những lời này đột nhiên khiến Niệm Kiều an tĩnh lại, hồi bé mỗi khi gây ra rắc rối bị mẹ mắng, chị luôn luôn đứng ra che chở cô, dù có tủi thân đến mức nào, chị cần nghe được lời chị nói, “Có chị ở đây”, thì không còn thấy sợ điều gì nữa... Niệm Kiều ngây ngời, rót cuộc nằm trên vai Vân Y khóc lớn, “Lâu rồi chị không đến thăm em, em cứ nghĩ chị không còn quan tâm đến em nữa, thực sự muốn em tự sinh tự diệt...”

Trong lúc nhất thời, thương tâm rồi tủi thân tất cả đều ào lên trong lòng, Niệm Kiều dứt khoát đem mọi chuyện đè ép trong lòng nói ra, “cái trường quý này em không thèm, em chịu đủ những lời châm chọc của bọn tiểu thư nhà giàu ấy rồi, để mặc bọn họ đi đường Dương quan*, em đi cầu độc mộc của em!” (Dương quan: con đường tiền đồ xán lạn thênh thang.)

Vân Y im lặng nghe, tâm đau như cắt, nhưng không nói gì mà cố chịu đựng. Sao cô lại không rõ trong mắt bọn họ chỉ có bộ đồ lợi ích, Niệm Kiều không tiền không thế, không địa vị, nữa chừng xin vào học, đương nhiên sẽ bị người khác lạnh nhạt, “Thế nhưng, trong xã hội này nào có theo ý người được, dù có ở nơi nào đi nữa, cũng luôn luôn phải chịu uất ức. Thay vì tủi thân như thế, thì nên cố gắng làm một việc nào đó đáng giá hơn.” Vân Y nặng nề thở dài, cầm khăn lụa lau nước mắt Niệm Kiều, “Cố gắng chịu đựng một thời gian, phía trước chính là tương lai tươi sáng, em phải biết rằng...”

“Không, chị không hiểu!” Niệm Kiều giận dữ cắt ngang lời cô, “Chị không biết bọn họ nói gì em đâu, những lời đó vô cùng khó nghe, chị căn bản không thể tưởng tượng được!” Nhìn chị mình nhủu mày không nói, Niệm Kiều nhin không được buột miệng nói, “Bọn họ vụng trộm nói em lại lịch không rõ ràng, không biết được nhà ai nuôi dưỡng...”

Tay Vân Y run lên, một lúc lâu không nói, tay nắm chặt khăn lụa.

Cho dù Niệm Kiều khóc nháo thế nào, Vân Y cũng không mở miệng, đợi cô bé tức giận đủ rồi điềm nhiên cười nói, “Chị còn có việc, không ở lâu được, phía trường học chị sẽ sắp xếp.” Niệm Kiều định mở miệng, đã thấy Vân Y cầm túi đứng lên, không để cô xen mồm phản bác, “Việc khác chị đều nghe theo ý em, còn chuyện thôi học thì đừng nghĩ đến.” Nhìn vẻ mặt chị mình kiên định nghiêm khắc, Niệm Kiều tức giận, “Em là em gái chị, không phải đồ vật của chị, em cũng là một con người hoàn chỉnh, em có quyền quyết định cuộc sống của mình! Đừng lấy tư cách là người thân mà quyết định mọi việc!”

Vân Y đi đến cạnh cửa, nghe vậy cứng nhắc quay đầu lại, kinh ngạc nhìn Niệm Kiều.

“Thì ra em nghĩ như vậy.” Đứng hồi lâu, Vân Y tựa ở cửa cười chán nản, bà vai gầy yếu hơi sụp xuống, tựa như gánh quá nặng không thể chống đỡ được nữa. Trong chớp mắt Niệm Kiều có ảo giác, trên khuôn mặt xinh đẹp kia hình như có nét già nua nhợt nhạt... Cô ngẩn ngơ, vừa rồi chị biết kích động đau khổ, lúc này mới chú ý chị gái mình hôm nay hơi lạ.

Đón nhận ánh mắt nghi hoặc của Niệm Kiều, Vân Y vô thức xoa lên hai má mình, như muốn ngăn cản tầm mắt của cô bé, nhưng chị phí công —— sáng sớm vì quá vội vàng chạy đến trường, nên không trang điểm giả trang kỹ càng, chỉ kịp khoác áo choàng thùng thình ngoài sườn xám, đội một chiếc mũ mềm che đi khuôn mặt. Nhưng không cuộn tóc trong mũ mà để thả lăn tóc gọn sóng ra ngoài, khuôn mặt xinh đẹp tươi sáng, sườn xám bên trong áo khoác hơi lộ ra cổ áo thêu thùa tinh xảo, tất cả đều thu vào trong mắt Niệm Kiều.

Không chỉ có trang phục khác, mà cả phong thái thần sắc của Vân Y hôm nay cũng khiến cho Niệm Kiều cảm thấy vô cùng khác thường... Gần đây chị ấy không xuất đầu lộ diện, không đến trường học thăm cô, cũng chưa bao giờ để cô đến xem công ty nước ngoài chị làm, thậm chí cũng không biết chị ấy thuê nhà ở đâu. Niệm Kiều không hề gốc, chẳng qua chưa từng nghĩ xấu về chị mình, nhưng tâm tư nhạy cảm của cô thiếu nữ tựa như ly nước đầy, bụng không cần thận, một khi nghiêng đổ thì không thể ngăn cản thu lại được nữa.

“Niệm Kiều, chị không muốn tranh cãi với em, rồi có ngày em hiểu rõ, nhưng không phải bây giờ!” Vân Y buồn bã mỉm cười, xoay người ra cửa phòng, bước nhanh ra ngoài.

Láng máng nghe thấy chị nói gì đó với người ngoài cửa, tiếng bước chân trên hành lang càng lúc càng xa xôi, Niệm Kiều ngẩn ngơ, cắn răng đuổi theo, lại bị nữ giáo viên nghiêm nghị cản lại, nói lệnh cấm chưa hủy bỏ, không được phép bước ra khỏi cửa phòng. Niệm Kiều nóng lòng giãy dụa, trong khi lơ đãng, nhìn thấy quản giáo cùng bà phu nhân béo đứng ở cửa hiên cách đó không xa —— cô nhận ra người đàn bà béo đó, rõ ràng là người phụ nữ giàu có chị giới thiệu lần trước, chị gọi bà ta là cô, nhờ chồng bà ta ra mặt mới khiến Hiệu trưởng đồng ý cho mình nhập học. Chỉ thấy bà phu nhân béo đó tươi cười, khiêm nhường đón chị mình, ngay cả quản giáo ngày thường kiêu căng cũng tỏ ra hòa nhã. Mà thấy bóng lưng của người chị luôn che trở cho cô ngày xưa lại hiện ra bóng dáng thướt tha khó tả cùng vẻ kiêu kì, tựa như là hai người khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 17: Bèo Trôi Giữa Loạn Lạc

Quản giáo đích thân tiễn Vân Y, bà ta cũng không giữ vẻ mặt kiêu căng nữa. Nhìn bà ta tóc đen mất xanh, có vẻ chưa đến bốn mươi, nghe nói là nửa huyết thống người Nga, bà Trần tỏ ý coi thường. Xe ra khỏi cổng trường, bà Trần mới tỉ mỉ kể chuyện hồi lộ quản giáo, cùng việc trao đổi với hiệu trưởng có kết quả tốt mà cười lấy lòng Vân Y, “Vừa nhìn đã biết là loại đàn bà hỗn chủng, phụ nữ đứng đắn ai lại quần lấy thằng Tây, sinh ra loài hỗn

chúng thật là mất mặt mà!” Vân Y cười một cái rồi sắc mặt chuyển lạnh, bà Trần biết mình nói sai, đành lúng túng ngậm miệng.

Xe đột ngột phanh lại, thân thể hai người chột nghiêng đi, bà Trần đang định mắng chửi tài xế, lại nghe thấy tiếng la hét đinh tai, pha trộn với tiếng còi ô tô inh ỏi vang lên, người cùng xe qua lại nhao nhao né tránh sang hai bên đường, trên phố trở nên hỗn loạn.

“Nghiêm trị kẻ giết người! Xét xử quan chức bán nước! Ủng hộ nhà báo chính nghĩa!” Đầu phố là đoàn người biểu tình đông nghịt, giờ cao biểu ngữ băng rôn kẻ chữ to màu đen, đi đầu là vài nam sinh cầm loa dọc đường hô lớn khẩu hiệu biểu tình, theo sau là đoàn nữ sinh vẫy cờ nhỏ, cầm tờ rơi phát cho người qua đường, khuyến khích nhiều người đi đường ra nhập vào hàng ngũ biểu tình... Từ xa nhìn thấy đội ngũ hơn trăm học sinh ngày càng nhân rộng, khiến cho đường xá chật chội ô tô không đi lại được, tờ rơi rải rác khắp nơi bay loạn trong không trung, tiếng hô gọi ầm ỉ càng lúc càng to hơn, làm tai người chấn động mạnh, tim như bị thít chặt lại. Bà Trần quá kinh sợ, vội vàng thúc tài xế đi mau đi mau. Nhưng xe nào có thể di chuyển dù chỉ là nửa phân, nhìn thấy đoàn người biểu tình ngày càng đến gần, chữ trên băng rôn biểu ngữ càng lúc càng rõ rệt, thậm chí có thể nhìn thấy những khuôn mặt bức xúc của đám nam sinh dẫn đầu... Bà Trần mất tinh thần nhìn thấy trong hàng ngũ có người giờ cao vài bức tranh, mặt trước bức tranh vẽ cường điệu một số nhân vật, vài nét vẽ mà sinh động như thật, đi đầu là bức tranh đề “Công tử ác ôn”, tiếp theo là “Công chức Thương nghiệp quốc doanh gây tai họa”, “Quan lớn Hán gian”, “Quân phiệt hám tài hám sắc”, các bức tranh lần lượt ám chỉ bốn người Tiết Tấn Minh, Lý Mạnh Nguyên, Phương Kế Nghiêu và Hoắc Trọng Hanh.

Bà Trần khiếp vía, len lén nhìn Vân Y, thấy cô nhìn không chớp mắt đoàn biểu tình kia, thần sắc lạnh nhạt, hoàn toàn thờ ơ, chỉ có sắc mặt là tái nhợt. Nếu như lũ người đó nhận ra chủ nhân chiếc xe này, nhận ra người phụ nữ trong xe... Bà Trần sợ hãi không dám tưởng tượng tiếp, vội đề Vân Y lại, kêu cô nằm sấp người xuống. Vân Y không nói một lời, bất ngờ tránh khỏi tay bà ta, đẩy cửa muốn xuống xe. Bà Trần kinh hoàng, sống chết tóm lấy cô, không biết cô lấy sức mạnh đâu ra, suýt thì không kéo lại được. Mỗi Vân Y run rẩy, lòng bàn tay ẩm ướt đầy mồ hôi, gương mặt trắng bệch lại ửng hồng lên vì phẫn nộ, trong đầu cô là một mảnh hỗn loạn, không nghĩ được gì khác, chỉ biết rằng bọn họ hiểu nhầm rồi, bọn họ trách lầm Trọng Hanh, sao bọn họ có thể sỉ nhục anh như vậy! Hai chữ “tài sắc” như kim châm vào mắt cô, như lưỡi dao đâm vào lưng cô, nhắc nhở rằng cô thực sự là mầm tai họa... Dù cho thể nhân đều hiểu nhầm anh, chỉ có mình cô hiểu, chỉ mình cô biết được con người chân thật của anh! Cô muốn hét lên, đem sự thật nói ra, Trọng Hanh không phải là “Quân phiệt hám tài hám sắc”, anh là một người đàn ông chính trực, là người mà cô kính trọng yêu thương!

Nhưng cô không đầu lại hai cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của bà Trần, mặc dù dùng hết sức lực cũng uổng công. Hai khớp xương tay thô to như gong cùm búa vây lấy Vân Y, đem cô khóa chặt trên ghế. Bà Trần thở hổn hển la to lên, “Cô điên hay muốn tìm đường chết đây!”

Tôi điên rồi, chắc chắn là điên rồi... Vân Y tuyệt vọng mà cười lớn, sớm biết là sẽ uổng công thôi, dù có cho cô cơ hội phản kháng, dù cho cô có thể lao ra ngoài cũng sẽ không có ai chú ý tiếng nói của cô, sẽ không ai tin lời cô nói. Giống như chiếc xe đang chìm ngập giữa dòng người cuộn cuộn này, tựa như âm thanh của cô bị át đi bởi những khẩu hiệu đinh tai nhức óc này, tựa như Hoắc Trọng Hanh tay nắm quân đội hùng hậu đối mặt với những lời chỉ trích cũng chỉ có thể im lặng... Trong bể sóng loạn lạc kinh hoàng này, tất cả mọi thứ đều nhỏ bé đến đáng thương.

Ngoài cửa xe đoàn biểu tình trùng trùng điệp điệp đi qua, có vài tờ rơi được dán lên cửa kính đầu xe, những cánh tay phấn khởi vẫy vẫy thoáng qua cửa kính trước mặt Vân Y... Bà Trần cố ấn cổ cô xuống, bắt cô cúi đầu ép sát lưng vào ghế dựa, e sợ bị người khác nhận ra là người phụ nữ của tên quân phiệt Hoắc Trọng Hanh!

Hai má ép sát vào lưng ghế tựa cứng nhắc lạnh lẽo, cổ thì bị bàn tay như đánh thép của bà Trần kim chặt, Vân Y không hề gãy dựa, cứ vậy mà nhắm mắt lại, cứ vậy mà duy trì tư thế khuất nhục thảm hại, nước mắt rơi không ngừng.

Đoàn biểu tình còn chưa đi qua hết, tiếng còi cảnh sát đã réo lên inh ỏi, Đoàn cảnh sát vừa tới đã chặn đường đàn áp đội biểu tình. Đoàn học sinh phẫn nộ, trong tay không tác sát, rất nhiều người vai kề vai xung phong tiến lên, dùng máu thịt mà nghênh đón côn gây. Nhưng dừng khí cuối cùng cũng không địch được dũng lực, tiếng còi báo động của cảnh sát vang lên, lực lượng cảnh sát vũ trang hạng nặng ủa vào đoàn biểu tình, chớp mắt tiếng khóc lóc kêu gào thảm thiết lần lượt vang lên không ngừng bên tai.

Tài xế nhìn thấy kẻ hở giữa đám người, lập tức đạp chân ga lao ra khỏi vòng vây, phi như bay... Vừa vượt qua một chỗ thì lại gặp thêm vài chỗ biểu tình quy mô nhỏ, mấy con phố thông nhau gần như đình trệ, các cửa tiệm đều nhao nhao đóng cửa ngừng hoạt động, tất cả đều hỗn loạn như bầy ong vỡ tổ.

Cuối cùng chiếc xe đi vào đoạn đường vắng lặng râm mát, thoát ra khỏi đám đông hỗn loạn, không hề nghe thấy những tiếng hô khẩu hiệu. Bà Trần móc ra khăn tay lau đi mồ hôi, rồi liếc mắt nhìn khuôn mặt tái nhợt của Vân Y, thấy gương mặt ngấn nước mắt của cô đã khô đi, hờ hững cúi đầu mà ngồi, vành mắt vẫn còn hơi hồng hồng. Bà Trần tuy không phải nhân vật gì, nhưng những chuyện tình yêu nam nữ thì ngược lại sành sỏi hơn ai hết, chỉ vừa nhìn đáng vẻ điên cuồng của Vân Y lúc này, là đã hiểu người con gái này rốt cuộc cũng động chân tình. Bà Trần từ xưa đến nay không thích Vân Y, thậm chí căm ghét sự tùy tiện của cô, nhưng lúc này lại nhìn không được mà nhỏ giọng nói, “Chữ tình là tội kỵ đối với một người, biết bao nhiêu hồng nhan đều bị hủy hoại vì chữ đó!”

Nói ra lời này, bà Trần có chút hối hận, nghĩ rằng Vân Y sẽ phản bác lại mình. Nhưng ngoài dự đoán của bà ta là Vân Y chỉ nghiêng đầu nhìn bà một cái, lộ ra chút ý cười ôn hòa, phảng phất có ý cảm ơn, khiến bà Trần thấy càng bất an. Đang lúc lúng túng tìm lời để nói, xe đã chậm chậm đi vào giao lộ, bà Trần thở ra nhẹ nhõm, “A di Đà Phật, cuối cùng cũng bình an về nhà!”

Lời còn chưa dứt, thì một tiếng nổ bất thình lình vang lên, theo đó là tiếng rạn nứt của cửa kính xe ken kết lan ra tứ phía, rồi vỡ vụn thành vô số mảnh bắn tung tóe, đổ ập xuống găm vào ba người trong xe. Bà Trần hét lên chói tai, cảm thấy gáy nóng rát rồi đau nhức, giống như bị vô số thanh đao nhỏ cắt qua!

“Năm xuống!” Vân mở miệng, tiếng nói vẫn bình tĩnh như cũ, vừa kéo áo khoác lên che mặt, vừa ấn người bà Trần xuống. Tài xế hoảng sợ, xe đã hết bốc lửa, nhưng không biết từ bao giờ có hơn mười thanh niên cao to mặc quần áo học sinh lao ra từ bên đường, cầm gậy gộc vọt tới đây, trong đó có một người bê một cái thùng sắt, lửa bùng ra từ bên trong, hình như muốn ném về phía đầu xe!

Tài xế hoảng hốt, hấp tấp khởi động xe, nhưng đường đã bị những học sinh kia liên kết thành bức tường chặn lại, người lập tức tuôn ra mồ hôi lạnh! Lại

nghe thấy Vân Y từ đằng sau quả quyết nói, “Tiến lên! Đừng dừng lại!” Chỉ mới chần chừ trong giây lát thì bị một tảng đá phóng đến đập nứt kính kêu rảng rác, tài xế cắn răng một cái, nhấn mạnh ga ——

Chiếc xe rền vang lao về phía trước, lúc sắp đâm vào tường người, thì có người hô to một tiếng, tường người lập tức chạy tán loạn, xe quét qua một người húc người đó văng trên mặt đất, lăn mấy vòng liền.

“Con mẹ nó điểm thôi!” Tiếng chửi rủa vừa vang lên thì có người quăng thùng lửa đến, ầm một tiếng đập vào thùng xe, để lại một vết lõm sâu, bên trong xe Vân Y cùng bà Trần cũng bị va đầu về phía ghế trước, chỉ thấy đằng sau xe là khói lửa dày đặc. Bà Trần hét lên tê tâm phế liệt, trên mặt đầy vết máu do thủy tinh vỡ cửa phải, trông thảm thương vô cùng. Tài xế nhấn mạnh ga, phi thẳng một đường, lao vào cổng biệt thự, khó khăn lắm mới phanh lại được.

Vân Y dìu bà Trần lão đảo xuống xe, hoàn toàn chưa nhận ra bản thân mình tóc mai tán loạn, bên má chảy một vết máu dài. Tài xế là người của Tần gia nên nhanh chóng khôi phục lại bình tĩnh, vội gọi người khóa cổng sắt lại, lệnh cho tất cả đàn ông ra canh giữ ở cổng, không phép còn đồ xông vào.

Những cô hầu gái cuống quýt chạy ra đỡ Vân Y cùng bà Trần vào phòng khách, vừa chạy đi lấy hòm thuốc, vừa đi lấy nước tẩy rửa giúp hai người. Bà Trần bị thương không nhẹ, mặt toàn là máu, cũng may là có bà ta thay Vân Y ngăn mảnh thủy tinh, nên Vân Y chỉ bị vài mảnh nhỏ cắt qua má với mu bàn tay. May mắn là vết cắt trên mặt không sâu, còn mu bàn tay thì lại bị cắt rất sâu, không biết là do mảnh thủy tinh hay do cọ xát ở đâu mà thành.

Đang lúc rối ren, thì nghe thấy bên ngoài rung mạnh một tiếng, cửa sắt bị đập phá loảng xoảng, ánh lửa dồn dập bùng lên, tiếng đánh chửi đập phá vang lên không ngừng.

Hầu gái hoảng sợ hét lên chói tai, bà Trần mặt tái mét, Vân Y bỏ khăn mặt xuống, bước nhanh ra sau cửa sổ, nhìn ra bên ngoài thấy khói lửa dày đặc. Những người đồ đã đuổi tới đây, vây quanh công sắt, không ngừng lấy đá và chêm bình xăng quăng vào đây. Đám người hầu cuống quýt vừa dập lửa, vừa tránh đá khói văng vào người, đã có người bị đá đập trúng chảy máu đầu.

Một cô bé che mặt chạy vội vào định nhắc điện thoại lên, lại nghe Vân Y lạnh lùng quát lên, “Quay về!”

“Không cần phải báo cho Hoắc Thống đốc.” Vân Y buông rèm cửa xuống, xoay người phát tay với người hầu, “Tất cả ra ngoài hỗ trợ đi, ở đây không có việc của các người.” Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, ngay cả bà Trần cũng sững sốt, đợi đến khi Vân Y giận tái mặt, đến sắp bốc hỏa mới vội vàng vàng lui ra ngoài. Bà Trần the thé hỏi, “Cô bị hồ đồ sao, sắp mất mạng còn không báo cho Thống đốc! Tần gia sẽ có biện pháp, nhưng làm sao có thể đến đây được!”

Vân Y ung dung ngồi xuống, cầm lấy cái kéo cắt băng gạc giấu ghĩa, trên nờ nụ cười kì dị, “Có người tí mĩ sắp xếp trò hề này cho Hoắc Thống đốc xem, cần gì chúng ta phải đi thông báo.” Bà Trần trố mắt, “Có ý gì?”

“Bà nghĩ những người đó thực sự là học sinh ư?” Đáy mắt Vân Y lóe lên tia sáng, “Mặc quần áo học sinh mà từ đầu đến chân đều vô lại, thân thù thì nhanh nhẹn, lũ trẻ con đó sao có thể sánh bằng? Lúc trước chỉ đập phá xe không làm bị thương người, ngang ngạnh mà xông lên, ngược lại bây giờ lại khách khí đứng trước cổng ném đá phóng hỏa, loại thủ đoạn này, bà nhìn mà không thấy hơi non nớt sao?”

Nghe cô nói vậy, bà Trần cũng hiểu ra một chút nhưng bị câu nói mỉa mai sau cùng của cô khiến cho tái mặt. Vân Y trầm tĩnh nhìn về mặt của bà Trần, trong bụng càng thêm khẳng định, tin chắc rằng một màn này không phải do Tần gia làm —— vốn trong lòng Vân Y nghi ngờ Tần gia đầu tiên. Ngoại trừ ông ta ra thì không ai biết nhân tình của Hoắc Trọng Hanh ở chỗ này; mà Tần gia vẫn luôn trăm phương nghìn kế muốn khuấy trộn hồ nước, nếu có thể làm cho Hoắc Trọng Hanh tức giận, khiến anh gây khó dễ đám học sinh, tăng thêm lòng căm phẫn của dân chúng đối với chính phủ quân phiệt, hiển nhiên sẽ làm hài lòng Tần gia. Thế nhưng nếu cẩn thận nghĩ lại thì lại thấy bất thường, mặc dù bên ngoài không hề biết Hoắc Trọng Hanh cùng chính phủ đang ở thế giằng co, nhưng Tần gia biết rõ nhất, lúc này nếu ép Hoắc Trọng Hanh cùng Chính phủ đứng chung một chiến tuyến, về lâu dài đối với kế hoạch của Tần gia chỉ có hại chứ không có lợi.

“Ý cô là, những người đó chỉ muốn hù dọa chúng ta, chứ sẽ không xông vào ư?” Bà Trần tư duy linh hoạt, có chút kinh nghiệm nên tức khắc nghĩ ra, “Đây là muốn giả họa cho đám học sinh, muốn Thống đốc gây khó khăn cho tụi nó! Kế nào có lá gan lớn vậy?”

Vân Y chưa kịp trả lời, thì nghe thấy tiếng chuông điện thoại vang lên, bà Trần nhin đau, tập tễnh đứng dậy nhận điện thoại, quả nhiên là điện thoại từ phủ Thống đốc gọi tới. Đầu dây bên kia là viên sỹ quan họ Hứa, ngữ điệu bình tĩnh thân thiết, chỉ nói rằng Thống đốc đã biết chuyện ở biệt thự, hỏi Vân tiểu thư có gì đáng ngại không.

Bà Trần quay đầu nhìn Vân Y, nhất thời tay run lên, đánh rơi cả ống nghe —— thấy Vân Y cầm kéo không chút do dự rạch lên mu bàn tay mình, vết thương lập tức trào máu, rạch một đường dài đến cổ tay, máu ồ ạt chảy ra, vết thương kéo dài gần như hết mu bàn tay!

“Này này?” Giọng nói lo lắng của sỹ quan Hứa truyền ra từ ống nghe vừa bị rơi xuống, bà Trần ngơ ngác nhìn thì bị ánh mắt Vân Y thúc giục, nhất ống nghe lên run giọng đáp, “Vân tiểu thư bị thương...”

“Bị thương như thế nào?” Sỹ quan Hứa hỏi đến cùng.

“Chảy rất nhiều máu, vết thương, vết thương...” Bà Trần quá căng thẳng mà nói lắp, lập tức đầu dây bên kia bị ngắt, trước khi ngắt còn vội vàng nói một câu, “Tôi tới ngay!”

Bà Trần cúp máy, quay đầu nhìn một tay đầy máu của Vân Y, chỉ cảm thấy tay chân muốn nhũn ra. Máu vẫn không ngừng trào ra, từng giọt từ ngón tay nhỏ xuống đất, chớp mắt đã nhìn thấy một vũng đỏ tươi. Sắc mặt Vân Y tái nhợt, cắn môi, nhưng lại buông mắt nhìn vết thương mà cười, giống như đó không phải là máu mình. “Bảo bọn họ không cần dập lửa, cháy đến đâu thì cháy, cứ để kệ cho nó cháy.” Vân Y sâu kín nhìn chằm chằm bà Trần, cái

nhìn khiến bà ta lạnh sống lưng, trong lòng sinh ra cảm giác xấu.

Sau một lúc, có hai chiếc xe chạy đến, đỗ trước cổng, bọn du côn vừa nghe thấy liền chạy tán loạn, binh lính trên xe vác súng nhảy xuống đuổi theo, một chiếc xe khác đi thẳng vào trước cửa. Người tới không chỉ có sĩ quan Hứa mà còn có Hoắc Trọng Hanh.

Đập vào mắt Hoắc Trọng Hanh là một cảnh hỗn độn, quanh sân trước đầy lửa và khói dày đặc, cây cối bị thiêu trụi, cửa kính bị vỡ nát, mảnh thủy tinh văng đầy đất. Khi anh chạy qua đám khói cuộn cuộn, đã văng cửa chính, nhìn thấy Vân Y ngồi co rúm trên sofa trong góc phòng khách, giống như con mèo nhỏ đang hoảng sợ, mái tóc dài rối loạn, gò má tái nhợt mang theo vết máu, hai tay đầy máu tươi, trên người cũng loang lổ máu.

Trong tai Hoắc Trọng Hanh chỉ thấy âm một tiếng, tựa như có cái gì đó đánh mạnh vào ngực, đáy lòng như có ngàn vạn tiếng dùi đập truyền đến.

Anh không hề biết, lại có một loại đau đớn như vậy, dù da thịt không bị tổn thương, nhưng tâm như bị khoét sâu đau đớn dữ dội.

“Ngài đến rồi sao.” Vân Y ngờ ngàng nhìn anh, thân thể co quắt cuộn càng chặt, rồi nở nụ cười.

Anh bình tĩnh nhìn cô, một chữ cũng không nói, mạnh mẽ bế cô lên, xoay người lao nhanh ra cửa.

Hoắc Trọng Hanh ôm Vân Y lên xe, ra lệnh cho viên sỹ quan lập tức đến bệnh viện.

Vân Y yếu ớt giãy dụa, đôi môi mềm mại vốn hồng nhuận bây giờ tái nhợt không chút máu, “Em không đi...người khác sẽ nhìn thấy mất...”

Hoắc Trọng Hanh cúi đầu nhìn cô, đến lúc này cô vẫn còn nhớ tới thân phận của mình không thể lộ diện ra ngoài, lòng càng đau như dao cắt, cảm thấy mình quá ác độc đối với cô. Người trong lòng yếu ớt mỏng manh, cảm giác như chỉ hơi mạnh tay chút là có thể bẻ gãy, cũng giống như chỉ cần vờn tay ra là có thể che chở được cho cô ấy. Song anh không làm gì hết, luôn vứt bỏ cô trong mưa gió lạnh lẽo, thờ ơ nhìn cô tự kết ra đóa hoa mỹ lệ, tặng cho cuộc đời trải gấm vóc của anh thêm màu tươi đẹp.

Hóa ra bản thân mình ác nghiệt đáng xấu hổ như vậy.

Hoắc Trọng Hanh ôm chặt lấy Vân Y, cúi người kề sát bên tai cô nói, “Cứ để bọn họ nhìn thấy, chúng ta không cần phải né tránh...”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Phúc Hay Họa

Như thế nào là thắng, như thế nào là thua? Vân Y vẫn luôn cho rằng, ít nhất có tiền để đổi lấy lợi ích lớn nhất, đó là thắng.

Vậy như thế nào là phúc, như thế nào là họa? Chuyện này Vân Y không nghĩ đến, có lẽ còn sống, là phúc chăng.

Thoạt nhìn, có vẻ cô đã thắng được một ván lớn.

Hoắc Trọng Hanh dùng xe chuyên dụng quang minh chính đại đưa cô vào phủ Thống đốc, viên sỹ quan khôi ngô đi theo bên cạnh, hộ tống cô vượt qua tầng tầng lớp lớp canh phòng, người đứng canh phòng vô cùng nghiêm nghị, cuối cùng mới bước vào dinh thự Thống đốc trang nghiêm khí thế. Về sau, nơi này sẽ là nhà mới của cô, có phòng riêng và xe riêng, tự mình chọn lựa người hầu. Không cần biết cái “nhà” có thực sự thuộc về cô không, nhưng ít nhất lúc này, cuối cùng cũng có một mái hiên an toàn che nắng che mưa cho cô.

Quản gia phủ Thống đốc ân cần chu đáo, chỉ huy người hầu mới thu dọn bên trong, rồi vội vàng sắp xếp hành lý lớn nhỏ của cô. Sĩ quan Hứa đưa cô xem qua các gian phòng đã được sắp xếp ngăn nắp, cuối cùng đi đến phòng ngủ của cô. Là gian phòng ở lầu ba hướng nam, rộng rãi sáng sủa, không bày trí quá nhiều đồ đạc, nhưng có một cái ban công cực lớn, có thể nhìn xuống toàn cảnh hoa viên.

Sĩ quan Hứa hỏi cô có hài lòng không, từng câu chữ đều kính cẩn, đối xử với cô như đối với nữ chủ nhân nơi đây. Vân Y đi tới giữa phòng đứng lặng một lúc, rồi quay đầu lại mỉm cười nói, “Tốt lắm, tôi rất thích.”

Quả thật, rất hài lòng, chẳng qua Vân Y không quá vui mừng, trong lòng tràn đầy phiền muộn không nói nên lời. Sĩ quan Hứa lui ra ngoài, để cho cô nghỉ ngơi. Đứng giữa căn phòng vắng vẻ này, Vân Y có một loại cảm giác không thật.

Vết thương ở mu bàn tay đã được băng bó, vẫn còn hơi đau nhức. Bác sỹ nói vết thương quá sâu, có lẽ sẽ để lại vết sẹo. Vân Y vờn hai tay ra, đón lấy ánh dương ngoài cửa sổ, bất giác thờ dài... Đây là cái giá phải trả, nhưng, không phải là giá của một vết thương.

Tiếng gõ cửa vang lên, chị Bình từ bên ngoài nhẹ giọng hỏi, “Vân tiểu thư, con mèo cô mang về phải xử lí như thế nào ạ, có muốn nhốt nó lại không?”

Vân Y mở cửa, cô hầu gái mới họ Bình rụt rè đứng trước cửa, lúng ta lúng túng ôm một con mèo hoa lắm lem. Con mèo kêu meo meo co rúm trong ngực chị Bình, thấy Vân Y, thì ngẩng đầu lên meo một tiếng, trong đôi mắt hổ phách toát ra sự quyến luyến và mờ mịt.

Sau khi biệt thự bị tấn công, Vân Y cũng không quay về đây, chỉ tĩnh dưỡng ở bệnh viện hai ngày, đến hôm nay mới xuất viện. Sĩ quan Hứa tuân theo sự sắp xếp của Hoắc Trọng Hanh, trực tiếp đưa về phủ Thống đốc. Người hầu ở tòa biệt thự nhỏ đã cho nghỉ việc hơn nửa, chỉ giữ lại bà Trần cùng mấy người bảo vệ. Trong căn phòng hoa lệ tinh xảo, đồ dùng cá nhân của cô chẳng qua chỉ có một vài cuốn sách, một ít quần áo cùng bộ sưu tập dao của cô. Bà Trần giương đôi mắt mong đợi theo tới cửa, nhưng Vân Y không làm theo ý nguyện của bà ta, chỉ phân phó bà ở lại trông coi tòa nhà. Đang định lên xe thì một chú mèo hoa không biết chui ra từ chỗ nào, hướng về phía Vân Y mà kêu meo meo.

Vân Y nhớ ra nhà bếp có nuôi một con mèo con, thấy toàn thân nó bụi bặm, có vẻ như bị bỏ đói hai ba ngày rồi. Bà Trần định đuổi con mèo đi, thì bị Vân Y ngăn lại, bà ta than phiền nói đầu bếp nuôi con mèo đã cho thôi việc, giờ không ai để ý đến nó, quên không đuổi nó đi.

Bình thường con mèo chỉ loanh quanh ở nhà bếp và vườn hoa, thỉnh thoảng bị Vân Y nhìn thấy, thì toàn lấy thịt khô cho nó ăn, nó liền nhớ kỹ người tốt với nó...Mèo chó là động vật có linh tính, ai đối tốt với chúng, ai không tốt với chúng, chúng đều nhớ rõ.

Thế nhưng con người, có tâm hồn cao quý hơn vạn vật, lại dần mất đi bản năng phán đoán.

Nhìn dáng vẻ sợ hãi của con mèo, Vân Y lại mềm lòng, cúi người vươn tay về phía nó. Mèo hoa ngập ngừng đi tới ngửi ngửi đầu ngón tay cô, từ từ đưa cái cổ cọ xát lên tay cô, rồi ghé người dưới chân cô.

Dù chỉ là một con mèo, cũng có cơ hội để lựa chọn lại vận mệnh của bản thân.

“Vân tiểu thư?” Chị Bình nhìn không được thốt lên một tiếng sợ sệt cắt ngang dòng suy nghĩ của Vân Y. Vân Y phục hồi tinh thần, vuốt ve sống lưng của mèo hoa, “Không cần nhốt lại, làm một cái ổ trong sân, để kệ nó tự do ở đây.” Chị Bình lo âu nói, “Nếu nó chạy mất thì làm như thế nào?”

Vân Y cười, “Vậy cứ để nó đi.”

Chị Bình ngượng ngùng đáp một tiếng, không đoán ra tâm tư của cô, cũng không hỏi nhiều, thành thật bế con mèo ra ngoài.

“Nhớ kỹ trước tiên phải tắm cho nó đó.” Vân Y cười khanh khách tựa vào cửa, cõi lòng tự nhiên thấy vui vẻ hơn.

Vạn vật trên thế gian này luôn có mệnh yếu, trong thời buổi loạn lạc này, Vân Y hay Niệm Khanh hoàn toàn là kẻ yếu, chỉ có thể dựa vào kẻ mạnh mới có thể sinh tồn; thế nhưng trong mắt một con mèo, cô lại là cả thế giới của nó. Một sinh mệnh yếu ớt nhờ có sự che chở của cô mà tồn tại, nghĩ về điều đó, khiến Vân Y bỗng thấy xúc động, trong trái tim tồn tại một sự dịu dàng khác lạ.

Đêm khuya, Hoắc Trọng Hanh trở về, im lặng đẩy cửa, cứ nghĩ Vân Y đã ngủ rồi. Thì thấy người con gái tóc dài xõa tung trên ghế sofa đặt trước lò sưởi, đang bế một con mèo hoa trên đầu gối, thì thầm nói chuyện với nó. Ánh lửa trong lò sưởi chiếu lên sườn mặt mềm mại của cô, rọi đến khóe môi đang cười dịu dàng.

Anh lẳng lặng đứng đó, nghe tiếng cô khẽ nói với nó, “...Em từng bị vứt bỏ nhiều lần sao? Cô đầu bếp nói nhặt được em, lần này thiếu chút nữa thành mèo hoang. Biết đâu một ngày nào đó, ta cũng bị vứt bỏ như vậy...Nhưng đừng lo, dù ta ở đâu cũng sẽ đưa em đi cùng, nếu không em sẽ lại bị vứt bỏ.”

Vân Y cúi đầu cười, khẽ gãi gãi lên lớp da lông mềm mại trên cổ chú mèo. Lòng tràn đầy sự dịu dàng.

Chợt nghe thấy thanh âm trầm thấp ầm ầm truyền đến, “Dù tôi có ở nơi đâu cũng đưa em theo, nếu không em sẽ lại bị vứt bỏ.”

Mèo con cảnh giác nhảy xuống, trốn vào gầm giường.

Vân Y lặng đi trong giây lát, chậm rãi xoay người lại, chưa nhìn rõ khuôn mặt Hoắc Trọng Hanh, trong mắt đã ngấn lệ.

Vài tên “học sinh lưu manh” tấn công căn biệt thự bị bắt ngay tại chỗ, nhưng một mực chối là không có người sai khiến đằng sau, điều tra thân phận thì xác thực là học sinh. Điều này khiến cho Hoắc Trọng Hanh hết sức tức giận, biết rõ đằng sau có kẻ chủ mưu, nhưng lại không có bằng chứng. Đúng thời điểm mẫn cảm này, tin tức Hoắc Trọng Hanh đột nhiên lại bắt bớ vài học sinh lập tức dấy lên sóng gió, bên ngoài không biết tình hình chính xác, lại đồng loạt lên án Hoắc Trọng Hanh quân phiệt tàn bạo đàn áp học sinh yêu nước.

Dưới sự thẩm tra của Hoắc Trọng Hanh, mấy đứa học sinh rốt cuộc cũng khai nhận là bị người mua chuộc, vợ hết đám lưu manh lại để tìm cơ hội gây rối, nhưng lại không tra ra được kẻ chủ mưu...Có lẽ mấy tên lâu la này cũng không biết được gì nhiều hơn.

Thực ra kẻ chủ mưu là ai, trong lòng Hoắc Trọng Hanh cùng Vân Y đều có chủ ý riêng.

Mục đích của đối phương khi giả họa cho học sinh rất rõ ràng, đó là muốn chọc tức Hoắc Trọng Hanh, để anh ra mặt đàn áp học sinh, khiến quần chúng phần nộ chĩa mũi dùi về phía anh. Chẳng những kéo được anh từ chỗ dựa vững chắc xuống nước, còn xoa dịu được chuyện Tiết Phương đang bị ngăn người dòn vào thế quần. Chỉ cần Hoắc Trọng Hanh không gây khó dễ nữa, im lặng thả hung thủ Nhật Bản ra, Chính phủ Bắc Bình có thể thờ phào nhẹ nhõm, không lo đắc tội với người Nhật Bản, mất mất nguồn viện trợ.

Mà Hoắc Trọng Hanh còn nghĩ rằng, Vân Y vốn là người do Chính phủ Bắc Bình bố trí bên người anh, nay lại vì anh mà phản bội lại họ, đương nhiên sẽ

bị Chính phủ Bắc Bình thừa cơ diệt trừ. Nghĩ đến việc Vân Y bị tấn công, khiến anh nghĩ mà thấy sợ không thôi. Nhưng Vân Y vẫn che giấu một điểm quan trọng không nói cho Hoắc Trọng Hanh —— sau khi suy nghĩ lại, khi đó bị tập kích bất ngờ, những người vốn có cơ hội diệt trừ cô, nhưng lại không hạ thủ, hình như còn cố ý tránh cô ra, không thực sự muốn tổn thương cô.

Ngoại trừ Tần gia, đối với người khác Vân Y không có nửa phần giá trị, giết cô thì càng làm cho Hoắc Trọng Hanh tức giận hơn, càng giúp chúng đạt được mục đích. Thế nhưng đôi phương lại tha cô, hình như còn đặc biệt nương tay.

Điểm đáng nghi này, trong đầu Vân Y dần dần phác họa ra bóng dáng của một người.

Sau vài ngày bắt giam, Hoắc Trọng Hanh hạ lệnh phóng thích mấy đứa học sinh gây rối, không truy xét thêm.

Vân Y cũng âm thầm thờ phào, miễn là anh không bị đẩy xuống hồ nước đục là tốt rồi. Còn người khác thích đánh thế nào, thích ồn ào ra sao, đều không quan hệ đến cô. Bây giờ vui buồn họa phúc của cô đều gắn chặt trên người anh. Phải khiến cho những người ngấm ngấm toan tính mưu đồ phải nghiêng răng giậm chân, khiến cho chúng không được toại nguyện, không mắc vào lưới của bọn chúng.

Sự bàng hoàng khi mới bước chân vào phủ Thống đốc đã tan biến, Vân Y nhanh chóng thích ứng với thân phận nữ chủ nhân.

Mới đầu không có bà Trần cả ngày nhìn chòng chọc bên người, có chút không quen. Bây giờ thay vào đó là chị Bình do Vân Y tự chọn theo sát bên người, tính tình ôn hòa chất phác, đáng tiếc là tuổi còn trẻ đã góa chồng, có một đứa con gái năm tuổi, gọi là Lăng nhi.

Trước khi gặp Lăng nhi, Vân Y vẫn tưởng mình không thích trẻ con. Nhưng Lăng nhi lại yên lặng ngoan ngoãn khiến Vân Y phải thay đổi suy nghĩ, mỗi lần nhìn thấy mèo hoa cùng Lăng nhi nô đùa ở sân sau, lại khiến cho cô cảm thấy thật thoải mái, tin rằng trên đời này vẫn còn tồn tại sự trong sạch và tốt đẹp.

Bên ngoài không ngừng châm chọc Hoắc Trọng Hanh hoang dâm háo sắc, còn Vân Y thì từ lâu đã bị gắn cho cái tiếng dâm phụ vô sỉ, người người đều khinh bỉ.

Thế mà ngay trong những tiếng chửi rủa phi báng đó, Hoắc Trọng Hanh bắt đầu ngang nhiên cùng Vân Y qua lại, không còn lảng tránh tai mắt của người đời nữa.

Mới đầu thì ngạc nhiên, nhưng làn sóng chửi rủa vẫn chưa lên cao lắm. Mắng chửi thì cứ mắng chửi, xem nào nhiệt thì vẫn xem nào nhiệt, nghiêng răng cắn phẫn thì cứ nghiêng răng cắn phẫn. . . Riêng chỉ có hai nhân vật chính bị đôn đại, là vẫn ung dung bình thản, lưỡng tình tương duyên. (tình yêu đến từ hai phía)

Hiện tại Vân Y cùng Hoắc Trọng Hanh gần như hình với bóng. Phủ Thống đốc được ngăn cách bởi hoa viên, đằng trước là nơi Hoắc Trọng Hanh giải quyết công vụ, còn tòa nhà nhỏ đằng sau là mới là nơi ở tư nhân. Thông thường Vân Y không đi đến tòa nhà phía trước, thỉnh thoảng không có người ngoài tới thì ngồi trong thư phòng Hoắc Trọng Hanh, lẳng lặng đọc sách cho anh; có lúc Hoắc Trọng Hanh ngồi gần cửa sổ, nói chuyện cùng cấp dưới và đồng sự, lơ đãng quay đầu nhìn, sẽ thấy một cô gái lười biếng ôm mèo phơi nắng giữa hoa viên.

Hoắc Trọng Hanh thường cảm thấy may mắn, may mắn vì trước khi bản thân mình già đi, rốt cuộc cũng cảm nhận được mùi vị tình yêu cuồng nhiệt. . . Cho dù bên ngoài bấp bênh, nhưng ở phía trong bức tường này, thì chỉ là thế giới của anh và cô.

Sau khi căn biệt thự bên kia được tu sửa xong, Vân Y thỉnh thoảng sẽ quay về xem, có lúc cũng gọi bà Trần vào dọn dẹp vài việc vặt. Hoắc Trọng Hanh cười cô có mới nói cũ, vừa tiếc quần gia cũ, lại vừa không muốn đổi người mới, quả thật rất ngang ngạnh. Vân Y cũng chỉ cười mà không đáp.

Lúc nào muốn gặp bà Trần, lúc nào nhắn lời tới Tần gia, bây giờ đều do Vân Y quyết định. Bà Trần muốn gặp cô đã khó, nói gì đến việc theo dõi. Mặc dù Tần gia đối với việc này đành chịu, nhưng cũng vui khi thấy Vân Y vào được phủ Thống đốc, đồng nghĩa là cô sẽ tiếp xúc được nhiều tin tức trọng yếu hơn. Vân Y không phải tiêu tốt đột kích qua sông, mà là sợi dây dài thả từ trong tay hắn, là mối câu cá lớn, chỉ cần dây còn trong tay hắn, thì cô không thể chạy thoát được.

Thủ đoạn của Tần gia, Vân Y rất hiểu, cũng không hề bất ngờ khi nhận được cảnh báo nho nhỏ từ hắn —— Niệm Kiều vì làm trái quy định nhà trường bị phạt một tháng không được rời trường thăm nhà, cũng không cho phép thăm nom.

Chạng vạng thì bà Trần đến gặp Vân Y như ước định, hầu gái thấy bà Trần là khách quen liền dẫn thẳng bà ta vào trong. Đi tới phòng bếp thì thấy Vân Y cùng chị Bình đang học nấu ăn, buộc tạp dề, tóc không vấn mà xổ ra, khuôn mặt đã gỡ hết lớp son phấn hé ra vẻ tươi tắn. Ngày xưa khi còn ở cùng nhau, cũng chưa từng thấy cô cười như thế này, bà Trần mơ hồ cảm thấy lúc này hình như Vân Y không còn đáng ghét nữa. Hầu gái đi vào truyền lời, Vân Y nhìn thấy bà Trần đứng ngoài cửa, liền vội vàng ra tiếp, quên cả tháo tạp dề.

Niệm Kiều bị cấm túc một tháng ở trường, người nhà không được vào thăm, nghe vậy Vân Y lại thờ phào một hơi. Như vậy ít nhất cũng đảm bảo Niệm Kiều sẽ không chạy loạn khắp nơi, ở lại trường thì càng an toàn. “Bên ngoài càng ngày càng loạn, mỗi ngày đều có đánh nhau, bà nên cố gắng ít ra ngoài hơn, không có chuyện gì thì không cần phải qua đây.” Vân Y vui vẻ hòa nhã như vậy lại khiến bà Trần thấy không quen, ho nhẹ một tiếng nói, “Em gái cô cũng thật không hiểu chuyện, để cô ta ra bên ngoài sớm muộn cũng gặp phải phiền phức. Ông cụ làm vậy, cũng là muốn tốt cho cô, cô đừng trách ông.”

Tại phủ Thống đốc, khi nói chuyện làm việc phải hết sức cẩn thận, để tránh tai vách mạch rừng, Vân Y cùng bà Trần giao ước với nhau bằng mật hiệu, ông cụ là chỉ Tần gia. Nhắc đến người này, Vân Y trầm lặng trong chốc lát, sắc mặt âm trầm khó đoán, sau một lát mới nhàn nhạt hỏi bà Trần, “Bà đi theo ông cụ cũng mười năm rồi nhỉ?” Bà Trần gật đầu, lẩm bẩm nói, “Không, cũng gần mười lăm năm rồi. . .”

Vân Y có chút bất ngờ, liếc mắt nhìn bà Trần, thấy bà cũng chỉ khoảng bốn mươi tuổi. Nếu là mười lăm năm trước đi theo Tần gia, tuy tương tự mập

mặt, nhưng khuôn mặt cũng được coi là đoan chính nhỏ nhắn. Vân Y lặng lẽ rũ mắt, tâm trạng không ngừng biến đổi, chuyển qua muôn vàn cảm thụ... Hai người ở chung trong khoảng thời gian không ngắn, nhưng không hề biết lai lịch của bà ta. Chỉ biết bà ta gọi là bà Trần, có một người đồng già làm chồng, chứ không biết tên thật của bà ta, nhà chồng là ai. Bình thường, phụ nữ tầm tuổi bà ta, từ lâu đã phải ở nhà giúp chồng nuôi dạy con cái, nếu không vì cảnh đời long đong thì há có thể đem hết sức lực phục vụ Tần gia sao.

Vân Y im lặng thờ dài, nhìn thời gian không còn sớm, liền đứng dậy kéo ngăn tủ lấy ra một tập tiền dày giao cho bà Trần, “Tuy Niệm Kiều đang ở trường học, có lẽ sẽ còn gây thêm rắc rối, tôi chỉ có thể cố gắng chuẩn bị chu đáo trước... Bà ở bên kia cũng phải chi tiêu, nếu thiếu thì cứ nói với tôi.” Về tiền bạc, Vân Y không bùn xin chút nào, còn nhớ ngày đó đem hẳn một viên ngọc rubi đi hối lộ cho quân giáo. Bà Trần nhận lấy tiền, trong lòng cũng biết Vân Y có lòng tốt, nhưng ngoài miệng cũng không nói gì, chỉ đứng dậy cáo từ.

Ngày thường đều là do hầu gái tiễn khách, hôm nay không hiểu vì sao, Vân Y lại đích thân tiễn bà ta ra ngoài. Bà Trần càng ngượng ngùng không yên, thuận miệng tìm chút chuyện sinh hoạt hàng ngày mà nói chuyện phiếm, đi ra thì vừa vặn thấy Hoắc Trọng Hanh xuống xe, toàn thân quân phục nghiêm chỉnh, áo choàng lông cừu đen, bước vào cửa.

“Hôm nay về sớm vậy.” Vân Y nói cười dịu dàng, về mặt Hoắc Trọng Hanh vốn đang âm trầm nghiêm nghị, đưa mắt nhìn cô thì ánh đường đang cau lại cũng giãn ra, mỉm cười rồi vươn hai tay về phía cô. Hai người vậy mà không để ý đến ai, đứng một chỗ mà ôm nhau, bà Trần đứng bên cạnh vô cùng xấu hổ, vội vàng không tiếng động mà đi ra ngoài.

Hoắc Trọng Hanh cúi đầu nhìn Vân Y, thấy eo cô đeo tạp dề, mái tóc đơn giản xõa ra, không khỏi cười ầm lên, “Trông cũng có vài phần giống nữ đầu bếp.”

Vân Y cũng không giận, tháo tạp dề ra quăng lên người anh, “Đến đây, theo em đi làm cơm!”

“Lê nào có cái lí đó!” Hoắc Trọng Hanh dở khóc dở cười, lách mình chạy trốn, nói thế nào cũng không thể đeo cái tạp dề phụ nữ đó được. Vân Y cô tình trêu chọc anh, quyết truy đuổi đến cùng. Hoắc Trọng Hanh bị đuổi đến gần cầu thang, cùng đường bí lối, xoay người lại mãnh liệt tóm lấy Vân Y ôm vào lòng...

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 19: Ngụy Thành Kinh Mộng

“Ban đêm gió lạnh, sao lại đứng một mình ở đây?”

Hoắc Trọng Hanh đi ra ban công, vòng tay ôm lấy Vân Y từ phía sau, phát hiện đôi bàn tay cô lạnh băng, liền nắm lấy áp vào lòng bàn tay mình. Vân Y không quay đầu lại, chỉ lặng lẽ tựa vào ngực anh, rồi thờ dài. Anh cảm thấy cô sâu sắc không vui, xoay người cô lại quan sát kỹ càng, nhìn sâu vào đáy mắt thăm thẳm của cô, “Có tôi bên cạnh, em vẫn không vui.”

Vân Y ngẩn ra, thấy vẻ mặt anh vô cùng nghiêm túc, ánh mắt từ xưa đến nay ung dung kiên định nay lại có vài phần suy sụp. Ánh mắt ấy khiến ngực cô đau đốn, vội vàng muốn mở miệng giải thích, lại bị ngón tay anh đặt lên môi. Đầu ngón tay của anh qua bao năm cầm súng mà lưu lại vết chai sạn, vuốt lên cánh môi non mềm, tựa như ánh mắt nóng bỏng rơi vào đáy lòng cô.

“Vân Y đừng bao giờ miễn cưỡng mình với tôi.” Giọng Hoắc Trọng Hanh nồng đậm sự trống vắng, “Tôi nhẫn nại rất giỏi, có thể từ từ chờ đợi, tôi còn chưa già, còn nhiều thời gian để làm rung động lòng em...” Lời vừa nói ra khiến Vân Y muốn cười, nhưng vành mắt không hiểu sao lại nóng nóng, không khỏi than thở, “Trái tim em bị ngài chiếm mất từ lâu rồi.”

Hoắc Trọng Hanh mỉm cười, “Bị Thống đốc chiếm mất, hay là bị Hoắc Trọng Hanh chiếm mất?” Gió đêm vi vu thổi lay động nhánh cây, làn gió lạnh lẽo luồn vào tay áo, khiến nụ cười của Vân Y cứng lại. Anh lại dường như không để tâm đến nụ cười đó, cũng không đợi cô trả lời mà chỉ ôm chặt cô vào lòng, “Vào thôi, bên ngoài rất lạnh.”

Cả một đêm, Vân Y không tài nào ngủ nổi. Thỉnh thoảng lại giật mình tỉnh giấc trong ánh trăng mờ mờ lung, cảm giác tinh thần không yên. Mỗi lần tỉnh giấc là chỉ có một ý nghĩ đó là nhìn xem Hoắc Trọng Hanh có ở bên cạnh không, may mà bàn tay to lớn của anh luôn luôn nắm lấy tay cô, cho dù có chìm trong giấc ngủ cũng không buông ra. Điều này khiến Vân Y yên tâm hơn chút, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ vững vàng của anh, rồi dần dần đi vào giấc mộng.

Trong giấc mơ là cảnh mùa đông ẩm ướt sương mù dày đặc bao phủ Luân Đôn, tất cả mọi vật đều bị che phủ mù mịt, không thấy rõ phía trước là đường đi hay là vách núi, lắng lắng nghe thấy tiếng âm âm rền vang ngày càng gần, như tiếng rít gào của xe lửa chuẩn bị đón đầu để nghiền qua... Vân Y muốn chạy trốn, nhưng hai chân lại bị dây leo quấn lấy, từ trên thân dây leo màu đen nờ ra đóa hoa to màu trắng, từ nhị hoa hé ra từng khuôn mặt trắng bệch, trong đó có gương mặt kinh hoàng của mẹ, của cha, của Tần gia... Vân Y thét lên, nhưng lại nhận ra mình không phát ra được tiếng nào, dần dần ngay

cả thị giác cùng thính giác cũng mơ hồ đi. Tiếng rít gào âm ảm lại càng áp sát, trong cái mùi chết chóc đó lại hòa trộn với hương hoa tường vi trong nhà lúc còn bé. Trong một tia ý thức cuối cùng, cô nhớ tới Niệm Kiều, nhớ tới Trọng Hanh, nhớ tới còn có một điều rất quan trọng chưa kịp nói với anh, nhưng tiếng rít gào sắc nhọn đã ngay gần, giống như một con dao xuyên qua thân thể!

Vân Y bật dậy, gấp gáp thở dốc từng ngụm lớn, quá hoảng sợ mà mồ hôi thấm ra toàn thân. Hoắc Trọng Hanh cũng giật mình tỉnh lại, lập tức ôm lấy cô, vừa dịu dàng an ủi vừa bật đèn ngủ đầu giường. Không biết là do ánh sáng hay nhiệt độ cơ thể anh đã đuổi đi sự sợ hãi của cô, Vân Y dần bình tĩnh lại, nắm chặt lấy tay anh, nhớ tới trong giấc mơ không kịp nói câu kia với anh, nhất thời rung động đến nói không nên lời.

Đột nhiên chuông điện thoại reo lên, trong màn đêm vang lên cao vút, làm kinh sợ những kẻ yếu tim.

Hoắc Trọng Hanh lập tức đi tới nhắc điện thoại đặt bên cạnh ghế sofa lên, nghe chốc lát, thì sắc mặt tái mét. Tim Vân Y đập loạn bang bang, có lẽ có chuyện lớn xảy ra, mồ hôi lạnh toàn thân còn chưa rút, ngực lại lần nữa thít chặt, lòng bàn tay chảy đầy mồ hôi. Ngọn đèn mờ ảo chiếu lên mặt Hoắc Trọng Hanh, ánh mắt đột nhiên nảy lên sát khí kinh người.

“Lập tức điều động quân đội, đóng quân ngoài cục cảnh sát và Lãnh sự quán, không được tấn công. Tôi lập tức tới chỗ Phương Kế Nghiêu.” Hoắc Trọng Hanh hạ lệnh ngắn gọn, gác điện thoại nhanh chóng mặc quần áo. Vân Y vội hỏi xảy ra chuyện gì, Hoắc Trọng Hanh quay đầu liếc cô thân nhiên nói, “Không có việc gì lớn, em ngủ đi.” Toàn bộ phủ Thống đốc đều bị kinh động, đèn lần lượt được bật hết lên, ngoài cổng truyền đến tiếng chạy bộ gấp gáp của lính cảnh vệ, thỉnh thoảng còn có tiếng sủa của chó quân đội. Vân Y làm sao có thể ngủ được nữa, định khoác áo choàng để xuống giường, Hoắc Trọng Hanh lại đi qua ấn cô nằm xuống gối, vừa nói vừa hôn lên trán cô, “Nghe lời, tôi đi một lát rồi sẽ về, sẽ không ở đây lâu.”

Vân Y vừa muốn giẫy dụa, Hoắc Trọng Hanh đã lấy súng dưới gối, xoay người định đi.

“Trọng Hanh!” Vân Y nhào ra giữ lấy anh, lời nói đến miệng lại nghẹn xuống, chỉ cảm thấy đầu ngón tay lạnh lẽo, môi run run.

Hoắc Trọng Hanh đang vương công chuyện, đợi một lúc thì mất kiên nhẫn, “Lại sao vậy?”

Vân Y kinh ngạc buông tay xuống, buồn bã rũ mi, “Không có gì, ngài đi đi, em chờ ngài trở lại.”

Hoắc Trọng Hanh hơi nhúm mày, hình như muốn nói gì đó, ngừng một chút, lại vội vàng quay người đi.

Đến hừng đông thì Vân Y mới biết có chuyện gì đã xảy ra, tối hôm qua đến rạng sáng hôm nay, những phạm nhân trong trại tạm giam bỗng nhiên bị chuyển đi suốt đêm, việc này chủ yếu là do mấy học sinh dẫn đầu gây rối liên kết với đại biểu của đoàn công nhân phát sinh xung đột với cảnh sát, trong đó có một phạm nhân quan trọng đã từng cho công bố một tin tức kinh hoàng làm chấn động giới chính trị cả trong lẫn ngoài, chính là chủ bút Trình Dĩ Triết của tờ “Tân báo”.

Chỉ thị chuyển dời vị trí của các phạm nhân là do Trường cục cảnh sát đương thời Tiết Tấn Minh truyền xuống, tuy trước đây không thấy chỉ thị của cấp trên. Đoàn cảnh sát áp giải phạm nhân khi đi qua khu lãnh sự quán thì bị kẹt lại, do bị quân đội phát giác. Sĩ quan quân đội đóng ở đó nghe theo chỉ thị của Hoắc Trọng Hanh, không cho phép đi qua, song phương phát sinh tranh chấp. Trong lúc hỗn loạn, bỗng nhiên có hai xe chở hàng lao vút đến, chặn ở đầu trạm kiểm soát, một đội áo đen trang bị vũ khí kỹ càng từ trên xe nhảy xuống, ngang nhiên dùng súng bắt cóc phạm nhân, bắt lấy Trình Dĩ Triết trong số bảy phạm nhân áp giải lên xe hàng.

Cảnh sát cùng quân đội buộc phải nổ súng phản kháng, tuy bắn chết bốn tên bắt cóc tại chỗ nhưng đối phương vẫn đưa được phạm nhân đi. Cuộc độ súng quyết liệt phát sinh ở ngay khu lãnh sự quán gần trung tâm thành phố, tuy phát sinh trong đêm khuya nhưng tin tức vẫn tràn lan như lửa gặp dầu, chỉ trong một đêm mà lan truyền khắp xóm, gây giông tố ngập trời, nhanh chóng cuốn theo lửa giận cháy hừng hực từ đầu đường đến cuối ngõ, từ trường học đến bến tàu, quân đội và giới chính trị...

Từ trên ban công lầu ba ở phủ Thống đốc, cũng có thể nhìn thấy khói lửa ở mọi nơi, không biết do đoàn biểu tình lại đốt lửa thị uy, hay do quân đội cảnh sát tỏa ra các nơi thiêu hủy chướng ngại vật trên đường. Dù chưa tận mắt chứng kiến, nhưng đã có thể tưởng tượng ra làn sóng bạo động dữ dội đáng sợ sao! Vân Y không dám nhìn thêm nữa, xoay tay đóng sập cửa lại, quá nóng ruột mà đi tới đi lui trong phòng. . . Cái tên Trình Dĩ Triết này, rồi cả khuôn mặt vốn đã trở nên mờ mịt cùng thêm ký ức ngăn ngui khi còn giả dạng làm việc cùng nhau đều đã bị vứt sâu dưới đáy lòng. Giờ biết hẳn bỗng nhiên chịu tai kiếp, sống chết khó đoán, thì cái tội lỗi gần như đã bị xao nhãng, ả núp sâu thật sâu dưới đáy lòng kia như tấm khăn bưng tình giác, bắt đầu gặm nhấm tâm can Vân Y, bỗng chốc khơi dậy bao nhiêu ký ức ngày trước. Giống như bụi sương đông lại dưới đất lạnh, như sẹo đã lạnh để lại dấu hòng nhạt, là những ký ức tốt đẹp đã qua...

Ngày đó lợi dụng hần công bố tin tức, khiến hần bị vùi trong ngục tù, mặc dù cô cảm thấy vô cùng áy náy, nhưng chưa từng thấy hoảng sợ như thế này. Chỉ vì cô biết rõ, chỉ cần còn ở dưới tầm mắt của Hoắc Trọng Hanh, thì sẽ không ai dám làm xằng làm bậy. Cho dù có rơi vào tay Tiết Tấn Minh, hần cũng không bị phán tội chết, nhiều lắm chỉ bị đau da thịt, sớm muộn rồi sẽ được phóng thích. Nhưng Vân Y trăm triệu lần không ngờ được, là có người tập kích cảnh sát, xông vào tấn công quân đội đóng quân ở trạm kiểm soát, cướp đi phạm nhân từ tay cảnh sát, rõ ràng là trực tiếp khiêu khích Hoắc Trọng Hanh, lại còn triệt để giẫm đạp lên thể diện của Chính phủ.

Trình Dĩ Triết chỉ là một nhà báo bình thường, đối với giới chính trị không có giá trị gì, rốt cuộc bọn chúng bắt cóc hần nhằm mục đích gì? Ai lại có thể mạo hiểm cướp hần đi như vậy? Ai có thể có bản lĩnh sắp đặt ra kế hoạch bắt cóc quá hoàn hảo như vậy? Là ai có thể thần thông quảng đại như vậy?

Những nghi vấn liên tiếp khiến lòng bàn tay Vân Y chảy mồ hôi lạnh, sống lưng không ngừng lạnh run. . . Vì quanh quẩn lâu dài ở ranh giới nguy hiểm, đã tôi luyện nên bản năng sinh tồn cho cô, có thể nhạy bén nhận ra sự nguy hiểm gần kề hơn hẳn người bình thường. Nhưng sợ hãi lúc này đây, so với trước kia đến quá nhanh, biến hóa kì lạ mà mãnh liệt! Thế nhưng Vân Y không muốn tin tưởng, mặc dù trực giác đã mơ hồ chỉ ra phương hướng, nhưng vẫn không muốn tin tưởng đáp án đó.

Áo gấm nhẹ nhàng, điệu cười hào phóng dịu dàng, bóng dáng ấy không tự chủ được mà hiển hiện trước mắt cô, nghĩ tới người đó từng đối tốt với cô, nghĩ đến người đó có khả năng dính líu đến những việc ác, thì sống lưng cô như bị kim chích vào.

Đúng thời điểm quan trọng này, lại mất liên lạc với Tần gia. Hoắc Trọng Hanh vừa đi, Vân Y lập tức gọi cho bà Trần, bắt bà ta lập tức liên lạc với Tần gia, thăm dò ý tứ của hắn. Cô đoán kẻ đứng đằng sau bọn bắt cóc có hai khả năng, một là do người Nhật Bản nhúng tay vào, hai là có người thuê tổ chức xã hội đen gây nên —— khả năng đầu cô không muốn đối mặt nhất, còn lại thì có lẽ vừa bất hạnh vừa may mắn. Mạng lưới của Tần gia vô cùng rộng lớn, nếu là do bằng hữu gây nên, ông ta sẽ là người biết rõ nhất. Bà Trần sau khi nhận điện lập tức đi gặp Tần gia, nhưng đi cả ngày cũng không thấy hồi âm, Vân gọi điện nhiều lần qua đó, đều nói bà Trần còn chưa về.

Bên ngoài bạo loạn tứ phía, một mình bà Trần ra ngoài không biết có an toàn không, Vân Y rất hối hận vì sơ suất của mình. Một lực lượng quân đội được điều động đóng quân ngay trước phủ Thống đốc để phòng ngừa quân chúng phản nộ xông vào, Vân Y cũng bị vây trong phủ, nửa bước cũng không ra được. Điều này càng khiến Vân Y lo lắng cho Niệm Kiều, gọi điện sang đó chỉ thấy nói rằng nhà trường đang triệu tập một cuộc họp khẩn cấp, sau đó đến chiều gọi mà không có ai tiếp máy... Đường như cả thế giới chỉ qua một đêm đã trở nên rối loạn hết, tất cả mọi thứ đều chệch khỏi vị trí!

Mà phủ mộc* duy nhất của cô, lúc này lại không ở bên người.(phủ mộc: cọc gỗ trôi nổi trên sông)

Nhớ tới Hoắc Trọng Hanh, càng khiến Vân Y lo lắng hơn, anh vội vã rời đi từ nửa đêm, cả ngày không có tin tức. Sĩ quan gọi điện tới, chỉ truyền đạt mệnh lệnh của anh, căn dặn không cho bất kì ai ra vào phủ Thống đốc.

Vì quá nóng ruột mà chưa nhận ra hoàng hôn đã buông xuống. Ánh hoàng hôn bao phủ lên thành phố phảng phất như đã tạm thời đẩy lùi cuồng phong bão tố, nhưng lại không hề biết một nguy hiểm ẩn núp dưới mặt nước tương như yên ả phẳng lặng ấy khủng khiếp đến nhường nào, cũng không biết lúc nào sóng gió sẽ dậy lên nữa.

Sắc trời tối sầm, trong nhà ăn đã bày lên bữa tối, nhưng lại không thấy Vân Y xuống lầu. Chị Bình vô cùng sốt ruột, bữa sáng và bữa trưa đều được mang lên lầu, nhưng lại hầu như không hề thấy động đũa, vẫn nguyên si như lúc mới mang lên, làm chị Bình vừa lo vừa vội. Lãng nhĩ ngồi trên ghế đầu, sợ hãi nhìn chị Bình kêu lên, “Mẹ, con đói bụng.” Chị Bình quay đầu nhìn thấy ánh mắt đáng thương của con gái, trong lòng chợt nhói lên.

Lại gọi điện sang bên biệt thự thì hầu gái một lần nữa nói bà Trần chưa về. Tâm trạng Vân Y vô cùng lộn xộn, cảm ổng nghe đập mạnh xuống, chán nản ngồi xuống sofa, mười ngón tay nắm chặt lại, chặt đến mức khiến hai tay run rẩy. Bên ngoài có người khẽ gõ cửa, Vân Y bực bội quát lên, “Chuyện gì?”

Bên ngoài truyền đến tiếng trẻ con khe khẽ, “Cháu là Lãng nhĩ...” Vân Y giật mình, đứng dậy vừa mở cửa, vừa nghĩ phải nói chị Bình dạy bảo nghiêm khắc hơn, sao lại để Lãng nhĩ tùy tiện chạy lên lầu... Cửa mở ra, thì nhìn thấy Lãng nhĩ nhỏ gầy đang cẩn thận dè dặt bưng cái khay, trên khay đặt chén canh thơm ngon nóng hổi, cô bé rụt rè nói, “Vân tiểu thư, mẹ cháu nói người nên ăn cơm.” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lãng nhĩ, là một đôi mắt to long lanh thơ ngây không hiểu sự đời, đánh trúng vào tâm Vân Y, khiến ngực cô nóng lên, vành mắt ngấn lệ, hoảng hốt nhớ tới thời thơ ấu của mình và Niệm Kiều.

Nhìn những món ăn phong phú trước mặt, Vân Y miễn cưỡng há miệng ăn, cố nuốt xuống đồ ăn mà chẳng thấy vị gì, quay đầu nhìn Lãng Nhĩ bên cạnh đang ăn một cách mỹ mãn, không khỏi buồn cười. Trên chiếc bàn ăn to rộng chỉ có Vân Y cùng mẹ con chị Bình, nhìn có vẻ lạnh lẽo buồn tẻ. Ngày thường Hoắc Trọng Hanh hầu như đều ăn cơm ở nhà, có anh bên cạnh mới không cảm thấy nhà ăn trống trải. Chị Bình bị Vân Y ép buộc phải ngồi lại cùng nhau ăn cơm, toàn thân đều mất tự nhiên, còn Lãng Nhĩ thì ngược lại ăn hết sức vui vẻ.

Nhìn Vân Y cẩn thận cầm khăn ăn lau đi hạt cơm bên môi Lãng Nhĩ, nở nụ cười dịu dàng, Chị Bình không kiềm được cười nói, “Vân tiểu thư thích trẻ con như thế, sau này chắc sẽ phải phiền lòng lắm đây.” Vân Y ngăn ra, không kịp phản ứng lại, thì thấy chị Bình bật cười, “Cô còn trẻ như thế này, sau này muốn sinh bao nhiêu công tử tiểu thư chả được, chỉ sợ đến lúc đó nuôi nhiều trẻ con quá lại khiến cô phải bận tâm phiền lòng...” Chỉ một câu nói đùa bình thường, lại khiến Vân Y si ngốc đến ngây người.

Con, cô và Hoắc Trọng Hanh có con sao? Đúng vậy, nam nữ trên thế gian này một khi yêu thương nhau, tự nhiên sẽ kết đôi, vun đắp tình yêu, sinh con cái, cùng nhau bạc đầu đến già... Đó là chuyện quá bình thường đối với nam nữ. Nhưng với Vân Y thì cô chưa bao giờ nghĩ tới, ngay cả năm mơ cũng chưa. Đừng nói đến đầu bạc đến già, chỉ cần được gần nhau nhiều hơn chút là đã khiến cô sung sướng lắm rồi.

Nhìn Lãng Nhĩ, Vân Y nhất thời hốt hoảng, dường như có một khát vọng sâu kín mơ hồ thức tỉnh dưới đáy lòng. Bên ngoài bỗng nhiên có động tĩnh, có tiếng chào của binh sĩ, lảng lảng có tiếng xe ô tô tiến đến gần... Vân Y bật dậy, xoay người chạy nhanh ra phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Một Lời Hứa Thành Si

Hoắc Trọng Hanh tự mình xuống xe, mặc quần phục khoác áo lông cừu đen, dáng người cao ngất như hòa vào trong bóng đêm. Anh đi thật nhanh, bỏ lại sĩ quan phụ tá ở sau mấy bước liền, trên khuôn mặt không một chút biểu cảm. Vân Y chạy vào phòng khách, vừa trông thấy anh, bật thốt lên, “Trọng Hanh!” Anh dừng bước chân, hơi cười, vươn cánh tay trái về phía Vân Y, “Tôi đã trở về.”

Bốn chữ bật ra một cách thân nhiên lập tức giúp cho tâm cô trở về chỗ cũ, lời nói tựa như tất cả mọi việc đều đã được sắp đặt từ trước. Vân Y nhào vào lòng anh, thân thiết ôm lấy cổ anh như mọi ngày, nhưng lại nhận ra thân thể anh hơi cứng lại. Tâm tư Vân Y vô cùng nhạy bén, lập tức buông anh ra, dựa vào ánh sáng từ ngọn đèn trong phòng khách mà nhìn kỹ anh, phát hiện ra sắc mặt Hoắc Trọng Hanh có phần tái nhợt. Càng kỳ lạ là anh không đưa hai tay ôm cô, chỉ dùng tay trái ôm cô, nhưng cánh tay phải vẫn giấu dưới lớp áo lông cừu. Vân Y không chút nghĩ ngợi, lập tức vươn tay muốn vén áo lông cừu của anh lên, lại bị Hoắc Trọng Hanh bắt lấy cổ tay.

“Theo tôi lên lầu!” Anh thấp giọng nói, đáy mắt vẫn mang ý cười, rồi ôm lấy vai cô đi lên lầu. Vân Y cũng không nói thêm, yên lặng đi theo anh vào phòng ngủ, đợi đến khi cửa phòng được đóng lại, lúc này Hoắc Trọng Hanh mới cởi áo khoác ra. Vân Y kinh ngạc thốt lên, nhìn thấy trên lớp quần phục màu xám ở cánh tay phải nhuộm ra một màu nâu sẫm, rõ ràng là vết máu! Vân Y mặt biến sắc, môi run lên, còn chưa kịp bật ra tiếng kêu sợ hãi thì đôi mắt đã đau nhức đến kinh khủng. Hoắc Trọng Hanh nở nụ cười, một môi ngồi xuống sofa, “Giúp tôi cởi quần áo, gọi Hứa Tranh cùng bác sĩ lên đây là được rồi, đừng làm kinh động người khác.”

Vân Y gật đầu, không nhiều lời, xoay người mở cửa ra ngoài. Hoắc Trọng Hanh nhìn thấy bóng lưng cô bước đi ung dung không loạn, trong lòng không khỏi xẹt qua một tia tâm tối. Một câu châm ngôn ngày xưa “Quan tâm quá sẽ loạn”, nhìn cô không có vẻ hoảng loạn, không hiểu là tính tình cô vốn lạnh lùng, hay là thực sự không hề quan tâm? Hay cô đã sớm biết rằng anh sẽ bị thương?

Hoắc Trọng Hanh nhíu mày, càng khiến cho cánh tay thêm nóng rất đau buốt. Lúc trước chỉ kịp băng bó qua, lúc này vết thương bị động, máu đã chảy ứ đọng sưng vai băng, thấm ra ngoài áo. Không biết là vì đau xót hay vì cái gì, khiến anh cau mày, kéo cúc áo định cởi áo ra.

“Đừng nhúc nhích!” Vân Y vội kêu lên, cô vừa đẩy cửa đi vào vừa vặn thấy động tác của Hoắc Trọng Hanh, liền chạy vội tới bên người anh, đặt mạnh cái khay trên tay xuống bàn, cốc nước trên khay đổ nghiêng bắn tung tóe. Cô vừa cuống quýt lấy tay đỡ, những nước đã trào ra hơn nửa. Hoắc Trọng Hanh lặng lẽ nhìn từng động tác của cô, ánh mắt thâm thúy bình tĩnh. Vân Y đặt nửa cốc nước vào tay anh, cố gắng bình tĩnh cười nói, “Bác sĩ bắt đầu đi rồi, sẽ tới nhanh thôi.” Hoắc Trọng Hanh ừ một tiếng, vẫn chăm chú nhìn cô. Vân Y cầm lấy cái kéo, cẩn thận nhìn vết thương trên tay anh, “Em sẽ cắt áo của ngài, máu đã dính khô lại, không thể cởi được nữa.” Hoắc Trọng Hanh gật đầu, nghiêng người qua, rất phối hợp mà vươn cánh tay ra. Vân Y hít sâu một hơi, “Nếu bị động vào đau, ngài nói cho em biết.”

“Được.” Hoắc Trọng Hanh mỉm cười, nhìn cô nín thở cầm lấy kéo, cắt chéo từ trên vết thương xuống dưới, rồi cẩn thận cắt đi nửa ống tay áo. Động tác của cô nhẹ nhàng lại thành thạo, cổ tay rất chắc, không hề làm đau anh. Nhưng chính cô lại cẩn thận dưới đèn trắng bạch, cứ như vừa đối mặt với kẻ thù. Vết thương đã được băng bó qua, Vân Y vừa nhìn liền nhíu mày, “Sao lại băng ầu thế này.”

Hoắc Trọng Hanh chưa kịp đáp lại, thì bác sĩ cùng sĩ quan Hứa đẩy cửa đi vào.

Bác sĩ tháo lớp vải băng qua quít ra, Vân Y vừa nhìn vết thương kia liền biết là do súng bắn, tâm trạng tức khắc trở nên căng thẳng. Lúc trước băng bó quá qua quít, không thể hoàn toàn cầm máu, bác sĩ phải tẩy trùng lại vết thương một lần nữa. Việc Hoắc Trọng Hanh bị thương không thể lộ ra ngoài, nên chỉ mời một bác sĩ, mà không có y tá theo trợ giúp. Bác sĩ đang lúng túng, thì Vân Y đã thuận thực mở hòm thuốc ra, “Đề tôi tới giúp.”

May mà vết thương không sâu, đầu đạn đã được lấy ra, chỉ giống như bị ngoại thương. Hoắc Trọng Hanh nhìn vết thương cau mày, cười nói, “Đúng là quá kém cỏi, đổi lại là Hứa Tranh ít ra cũng bắn trúng chỗ này.” Anh dùng một ngón tay chỉ vào ngực phải của mình, thờ ơ nhìn Hứa Tranh. Lời này khiến Hứa Tranh đáp lại cũng không được, mà không đáp cũng không xong, nhất thời nửa cười nửa mỉa. Vân Y vốn đang kinh hồn chưa kịp bình tĩnh lại, nghe xong lời này lập tức giận dữ, quát lên, “Nói vớ vẩn!” Hoắc Trọng Hanh trừng cô một cái, “Em chuyên tâm chút đi, đừng gây trở ngại cho bác sĩ.”

Rõ ràng là anh bị thương, một cánh tay vẫn còn đang giao trong tay người khác, nhưng thần khí vẫn y nguyên như cũ, vẫn thân nhiên ra lệnh, không hề giống người bị thương —— Vân Y cùng bác sĩ liếc nhau, cùng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ. Miệng vết thương được xử lý rất suôn sẻ, bác sĩ băng bó cô định lại, gật đầu khen ngợi Vân Y, “Vân tiểu thư rất có năng lực trở thành y tá chuyên nghiệp.” Vân Y xấu hổ, ngẩng đầu lên lại đón lấy tầm mắt sắc nhọn của Hoắc Trọng Hanh, khóe môi vừa nhếch lên ý cười thì lập tức cứng đờ.

“Ngài khen lắm rồi, chỉ là tôi từng qua bệnh viện giáo hội giúp đỡ thôi.” Vân Y bình tĩnh rũ mi, tươi cười nhận lấy mấy vị thuốc của bác sĩ đưa. Hoắc Trọng Hanh đứng lên, thử vung vẩy cánh tay, khiến bác sĩ vội vã nói không được. Vân Y đưa bác sĩ ra ngoài, thuận tiện thu dọn mấy mảnh áo cùng băng vải đầy máu, đưa cho chị Bình xử lý. Sĩ quan Hứa ở lại, cung kính đứng đợi Hoắc Trọng Hanh dặn dò. Nhưng đợi hồi lâu chỉ thấy Hoắc Trọng Hanh nhíu mày suy nghĩ đến xuất thần, một câu cũng không nói. Sĩ quan Hứa gọi anh một tiếng, anh mới phục hồi tinh thần, rồi bất chợt nói, “Nói lại lần nữa xem, lúc cậu điều tra xong báo cáo lại cho tôi thế nào.”

Sĩ quan Hứa sững sờ, rồi tức khắc hiểu ngay là chỉ việc điều tra Vân Y, “Về bối cảnh của Vân tiểu thư, căn cứ vào hai lần thuộc cấp điều tra, cũng không có gì đáng khả nghi...” Hoắc Trọng Hanh mặt kiên nhẫn cắt ngang lời của cậu ta, “Cậu nói thân thể của cô ấy đơn giản, không thân thích, thời niên thiếu được người khác giúp đỡ, suôn sẻ trà trộn vào chốn phong nguyệt (lầu xanh). Ban đầu không nổi bật, sau này trưởng thành thì được Tiết Tấn Minh thu nhận giúp đỡ, trở thành đóa hoa giao tiếp*, chuyên giao thiệp với người nước ngoài... Có phải như vậy không?”

(*đóa hoa giao tiếp = social butterfly : giỏi về giao tiếp, hay giao thiệp rộng)

“Đúng vậy, theo điều tra thực tế thì đúng là như vậy.” Hứa Tranh thấp giọng trả lời, vẻ mặt hơi xấu hổ, điều tra về bối cảnh tình nhân của Thống đốc vốn là chuyện xấu hổ. Hoắc Trọng Hanh im lặng một lúc lâu, khiến cậu ta cảm thấy thấp thòm không yên, nhìn không được hỏi, “Thống đốc, ngài nghi ngờ...”

“Tôi không nghi ngờ bất kì ai.” Hoắc Trọng Hanh nhú mồm, lạnh lùng liếc cậu ta một cái, “Cái tật qua loa đại khái của cậu vẫn không thay đổi, khó thành người tài!”

Hứa Tranh không dám nói tiếp, nhưng lại âm thầm hoài nghi Thống đốc vì sao lúc này lại hỏi về Vân Y. Trước kia Thống đốc từng hai lần điều tra Vân Y, một lần là lúc mới thu nhận cô ta bên người, một lần là sau khi đưa cô ta vào phủ Thống đốc. Hai lần đều là đích thân Hứa Tranh điều tra, kết quả đều y như cậu ta dự liệu, Vân Y chỉ là một quân cờ thấp kém, thân thể bối cảnh cũng long đong lận đận giống như những nhân vật nữ trong các vở kịch, bề ngoài thì sắc sảo, nhưng phía trong thì là một mảng trống rỗng u ám thâm lương. Cũng vì phần trống rỗng đó mà sạch sẽ đáng tin cậy. Trong suy nghĩ của Hứa Tranh, cuộc đời của cô thật giống với châm ngôn hồng nhan bạc mệnh. Mấy ngày nay Hứa Tranh cũng âm thầm quan sát những cử chỉ tiếng nói của cô khi ở bên cạnh Thống đốc, nếu nói đoạn giai thoại về anh hùng mỹ nhân này đều là giả dối, thì cậu thực sự không biết trên thế gian này còn có cái gì được gọi là tốt đẹp nữa không. . . Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, Vân Y đã tiễn bác sĩ trở về, đẩy cửa nhìn thấy Hoắc Trọng Hanh cùng Hứa Tranh đang nói chuyện, lập tức biết ý mà lui ra ngoài.

“Vân Y, em vào đây.” Hoắc Trọng Hanh gọi cô, rồi khoát tay với Hứa Tranh, “Về đi, không được để lộ tin tức, ngoài ra thì cứ theo những gì tôi đã nói trên xe mà làm.” Hứa Tranh vội vàng cúi người, hành lễ xin cáo lui. Đi tới cạnh cửa khi lướt qua Vân Y, cậu liếc nhanh cô một cái, thấy viên mắt cô phấp phồng, rõ ràng là vừa khóc xong. Hứa Tranh thăm thò dài, xoay tay đóng cửa lại.

Hoắc Trọng Hanh kể sơ qua về vụ ám sát vừa trải qua cho Vân Y nghe, chỉ chọn lấy vài tình tiết quan trọng mà nói, nói vô cùng hời hợt.

Tiết Tấn Minh tự ý di chuyển phạm nhân, lại đứng dịp xuất hiện mấy tên bắt cóc huyền bí, như vậy bất kể như thế nào hần cũng không thể tránh khỏi bị hiềm nghi không làm tròn chức trách thông đồng với địch. Việc này không biết vì sao lại bị tiết lộ ra ngoài, mũi nhọn chĩa thẳng về phía Tiết Tấn Minh nói hần cấu kết với người Nhật Bản, mưu đồ giết người diệt khẩu —— Trình Dĩ Triết tiên phong chọc ra nội tình, khó nói rằng hần không biết nhiều bí mật, việc đó khiến Tiết Tấn Minh cùng Đoàn Thương nhân Nhật Bản vô cùng kiêng kỵ. Ngay sau đó hần lại bị bắt cóc một cách ly kỳ, hiển nhiên Tiết Tấn Minh là tình nghi lớn nhất. Từ sáng sớm một đoàn người vây kín ở cửa Nghị viện để tỏ rõ sự phản nộ. Đội ngũ cảnh sát đã nghiêm chỉnh đội sẵn bên trong, dự định tùy thời điểm sẽ cường chế trấn áp quân chúng. Ngay cả Phương Kế Nghiêu cùng với các quan chức lớn nhỏ ở bên trong cũng không ai dám ra mặt đứng trước đầu ngọn gió, đối mặt với sóng người ngoài kia. Tiết Tấn Minh cáo ốm chạy ra biệt thự ở ngoại ô, ngay cả mặt mũi cũng không để lộ. Hoắc Trọng Hanh thấy tình trạng này liền nổi giận lôi đình, ngay tại cuộc họp quân sự chính trị khẩn cấp ra sức mắng chửi quan chức các cấp, ra lệnh buộc Phương Kế Nghiêu phải ra mặt cũng anh trấn an quân chúng.

Hai vị quan chức quân sự chính trị tối cao cùng xuất hiện trước đại sảnh Nghị viện, khiến quần chúng sục sôi âm ỉ, kêu la kiến nghị rung trời. Trước mặt mọi người Hoắc Trọng Hanh hứa hẹn sẽ bảo vệ sự tôn nghiêm của pháp luật, quyết không nhân nhượng trước kẻ ác, mau chóng giải cứu người bị hại. Ba lời hứa này làm quần chúng cảm thấy phần khởi hơn, dù chưa hoàn toàn tin nhiệm, sau đó cục diện bắt đầu chuyển biến tốt đẹp. Đại diện của hội học sinh yêu cầu Hoắc Trọng Hanh ngồi xuống để trực tiếp thương lượng, chính thức đề trình bản kiến nghị. Hoắc Trọng Hanh khẳng khái tán thành, để cho năm học sinh đại diện cho hội học sinh chờ trong phòng tiếp khách.

Hoắc Trọng Hanh kết thúc hội nghị, chỉ dẫn theo một người hay theo bên người bước vào phòng tiếp khách, thì một tên đàn ông mặc đồng phục học sinh bỗng xông đến nổ súng về phía anh. Sau khi tiếng súng vang lên, hiện trường lập tức hỗn loạn, Phương Kế Nghiêu nghe tiếng chạy vào thì thấy Hoắc Trọng Hanh bình yên vô sự, mà một học sinh thì bị bắn chết ngã gục trên mặt đất. Để tình hình không thêm phức tạp và không để mâu thuẫn của quần chúng và Chính phủ thêm gay gắt, Hoắc Trọng Hanh che giấu thương thế, lập tức đóng cửa hiện trường, phong tỏa toàn bộ tin tức.

Sau khi tiến hành điều tra vụ ám sát kinh hoàng, phát hiện ra, trước khi trúng đạn kẻ ám sát đã cắn “Hỏa giáp hoàn” trong miệng, là một loại thuốc độc để tự sát. Việc này chứng minh rằng người này không phải là một học sinh lên con diên cuồng, mà là sát thủ đã qua huấn luyện. Lúc đó một phát súng ấy lẽ ra sẽ không thất thủ, chẳng qua hần không tính đến trường hợp Hoắc Trọng Hanh đi vào phòng tiếp khách, lại không đi đằng trước, mà là Hứa Tranh đi trước một bước. Hứa Tranh vừa đẩy cửa, tên ám sát lập tức xông lên, nhưng lại phát hiện ra sai mục tiêu, liền nhắm vào Hoắc Trọng Hanh đi đằng sau. Chỉ một sai lầm trong tích tắc như vậy, cũng đủ phán quyết sinh tử.

Vân Y nghe đến đó, mồ hôi lạnh thấm ướt đầm lưng.

Hoắc Trọng Hanh vốn mệt mỏi, nói xong càng cảm thấy khát nước. Vân Y đưa cốc nước cho anh, nhìn anh uống hết, nhưng không nói lời nào, chỉ cắn môi nhìn anh. Hoắc Trọng Hanh nhướn mày, cười to, “Nhìn cái gì, tôi cũng không thiếu tay thiếu chân.” Sắc mặt Vân Y âm đạm, đôi môi không chút huyết sắc, đôi mắt yếu ớt nhìn anh thật lâu, lại nói ra một câu khiến kẻ khác không biết khóc hay cười, “Em đang nghĩ, nếu như viên đạn thực sự trúng ngay...Em nên làm gì bây giờ?”

“Làm sao bây giờ, không bằng tự tử theo tôi!” Hoắc Trọng Hanh cười nhạo chỉ cảm thấy tư duy của phụ nữ thật là khó chấp nhận, cứ yên lành mà suy nghĩ đến việc sau khi anh chết. Vân Y cũng cười rộ lên, chậm rãi nằm lên đầu gối anh, ngẩng đầu nhìn anh, “Tự tử, chắc sẽ không đâu, vì em sợ chết.” Hoắc Trọng Hanh hừ một tiếng, lòng bàn tay ấm áp vỗ xoa lên má cô. Cô chớp chớp mắt cười, “Nhưng mà, nếu anh mất, em sẽ được tự do.” Một câu nói không đâu không đâu khiến Hoắc Trọng Hanh cau mày, đang muốn trách cô nói bậy bạ, lại nghe thấy cô thấp giọng cười, cười đến mức nước mắt rơi là chảy, từng giọt nước mắt ấm áp không ngừng rơi xuống lòng bàn tay anh.

Tay Hoắc Trọng Hanh cứng đờ, anh chưa từng gặp người nào, có thể cười tuyệt vọng như vậy.

Vân Y như vậy khiến Hoắc Trọng Hanh cảm thấy hoảng sợ, hoảng đến mức không biết làm sao cho phải. An ủi, khuyên bảo, vỗ về là chuyện dễ dàng, nhưng một khi lòng người thực sự bị xúc động, thì bao nhiêu cũng không đủ. Anh đành lẳng lặng nhìn cô, không khuyên cũng không dỗ dành, chỉ lấy tay trái vung về lau nước mắt cho cô. Nước mắt cô rơi không ngừng, mà bàn tay anh cũng quyền luyến trên má cô...

Qua một lúc lâu, Hoắc Trọng Hanh thấp giọng phàn nàn, “Còn muốn khóc nữa sao, tay anh xót quá.” Vân Y nắm lấy tay anh, hôn vào lòng bàn tay anh, đôi môi nhẹ hất ra một tiếng thở dài, “Trọng Hanh, em không muốn tự do.”

“Cũng tốt, anh giam em cả đời.” Hoắc Trọng Hanh cười rộ lên, kéo vai cô ôm vào lòng.

— Anh sẽ không hiểu được những lời cô nói có ý nghĩa gì, Vân Y cười nhắm mắt lại, trong lòng rối cuộc cũng kiên định.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 21: Đối Chọi Không Khoan Nhượng

“Rầm”, một tiếng vang lớn phát ra từ trong thư phòng, vật gì đó bị ném mạnh vào cửa, rồi đập bình bịch lăn xuống đất. Chị Bình đang bụng thuốc định gõ cửa, thì bị âm thanh đó làm cho sợ đến nhảy lùi hai bước. “Đề tôi.” Từ phía sau truyền đến giọng nói của Vân Y, chị Bình nhìn lại thấy Vân Y mặc một bộ sườn xám thuần trắng vội vàng đi đến, mỉm cười nhận lấy cái khay trong tay chị Bình, khẽ nói, “Chị đi làm việc khác đi.” Chị Bình như trút được gánh nặng đáp lời rồi lui xuống, cũng thấy dưới vẻ tươi cười của Vân Y khó giấu được sắc mặt tiêu tụy, giống như một đêm không được ngủ ngon.

“Trọng Hanh, là em, tới giờ uống thuốc rồi.” Vân Y gõ cửa, đợi một lúc không thấy phản ứng, đang định gõ cửa thêm lần nữa, thì thấy Hoắc Trọng Hanh tới mở cửa. Vân Y chăm chú nhìn vẻ mặt của anh vẫn thấy bình tĩnh, không hề khác thường, nhưng lại nhìn ra sau lưng anh, trên mặt đất là chiếc điện thoại bị đập vỡ tứ tung. “Làm gì vậy?” Vân Y nhủ mảy may liếc anh một cái, đặt bát thuốc lên bàn, cúi người nhặt từng mảnh vỡ trên mặt đất. Hoắc Trọng Hanh dùng một tay nhắc cô dậy, cười khổ nói, “Nhặt làm gì, vỡ hết rồi còn đâu, hỏng rồi thì thôi.”

Vân Y ngạc nhiên, lại thấy Hoắc Trọng Hanh chậm chạp ngồi lên ghế, mộtมือ xoa xoa ấn đường. “Anh tốn bao nhiêu sức để hòa giải, lúc đầu việc trấn an đã có hiệu quả, nhưng cái đám ngu ngốc kia làm đảo ngược tất cả lại đổ thêm dầu vào lửa, thành ra việc này thành công thì ít thất bại thì có thừa. . . Tương lai mà dựa vào đám vô tích sự này, chỉ sợ đất nước không còn ra đất nước nữa!” Vân Y nghe những lo lắng của anh, vội hỏi có chuyện gì. Hoắc Trọng Hanh thở dài nói, “Phương Kế Nghiêu hạ lệnh đóng cửa tất cả trường học, giáo viên học sinh đều nghỉ hết, không được tự ý tụ tập.” Vân Y bắt ngờ, vẻ mặt hoảng sợ, “Như vậy không phải khiến học sinh càng có ý định tạo phản hơn sao!”

Hoắc Trọng Hanh nhọc lòng dẹp yên cục diện xuống, nhưng lại bị Chủ tịch tỉnh Phương Kế Nghiêu hạ một cái lệnh cấm, thành ra uống công hết. Cho dù là vì cái gì, thì việc đóng cửa tất cả trường học là đi ngược lại với chế độ độc tài chuyên chế, chỉ biết rằng càng khiến cho mâu thuẫn vốn đã gay gắt nay càng bùng nổ ác liệt hơn. “Lệnh cấm học” vừa tuyên bố, thì các cuộc xung đột đổ máu giữa nhóm học sinh bạo phát và cảnh sát diễn ra liên tục. Ngay cả một số giáo viên cũng căm phẫn mà gia nhập vào hàng ngũ chống bạo lực của học sinh, quyết không rời bục giảng, đồng tâm chống lại đội cảnh sát niêm phong trường học. Phía nhà trường phải chịu áp lực từ hai bên, nhất thời không thể ứng phó được, nên một loạt các trường học đều rơi vào cục diện không thể khống chế. Càng ngày càng nhiều học sinh chống phá lại cảnh sát, sau đó lại một lần nữa tràn lên phố phường, phát động một cuộc biểu tình kháng nghị quy mô lớn. . .

Hoắc Trọng Hanh nhận được tin, vì quá tức giận mà lỡ tay đập nát điện thoại. Vân Y bây giờ mới hiểu được sở dĩ anh nói “Hỏng rồi thì thôi”, là vì trong lòng đang cực kỳ thất vọng. . . Anh tuy là quân phiệt, nhưng thực chất trong thâm tâm vẫn mang nặng tư tưởng nho tướng, nếu không vì bất đắc dĩ, thì sẽ không động vào vũ khí. Còn nếu muốn đập tan một cái gì đấy, chỉ sợ không chỉ là một chiếc điện thoại, mà còn có thể là Phương Kế Nghiêu, thậm chí cả cá tia hy vọng cuối cùng của Chính phủ Bắc Bình.

Song lúc này, Vân Y càng cố suy đoán tâm tư của Hoắc Trọng Hanh, thì trong lòng cô càng thêm lo lắng.

Một cái lệnh cấm học, tất nhiên sẽ khiến tất cả các trường học đều bị rối loạn, Niệm Kiều bị nhốt trong trường vốn có thể khiến cô yên tâm hơn, chắc tin tức của Trình Di Triết chưa thể truyền tới tai con bé được, cho dù có biết cũng không thể làm gì được. Nhưng bây giờ trường học đang loạn thế này, một khi mất đi sự quản chế, với tính cách quyết liệt dễ bị kích động của Niệm Kiều không biết sẽ gây ra tai họa như thế nào nữa! Nhất thời tâm tư Vân Y rối loạn như ma, nhưng đứng trước mặt Hoắc Trọng Hanh lại không dám biểu lộ ra nửa phần. Bà Trần cho tới hôm nay vẫn không có tin tức gì, đã làm hỏng hết những dự tính trong đầu Vân Y. Giả sử như bà Trần gặp bất trắc, vậy thì đầu dây liên hệ với Tần gia sẽ bị chặt đứt.

Nếu là ngày trước, chỉ ước mong sao có cơ hội thoát khỏi Tần gia và bà Trần, nhưng hôm nay nó lại là sợi dây vừa nối liền với sự an nguy của Niệm Kiều, vừa buộc chặt lấy bí mật của chính cô, nếu quả thực không dự báo trước mà bị chặt đứt, chỉ sợ so với lúc bản thân bị kiềm chế thì càng gay go hơn. Huống hồ, Vân Y lúc này vừa có thêm một nỗi sầu lo nặng nề khác —

Kẻ ám sát Hoắc Trọng Hanh tạm thời còn chưa tra ra thân phận thực sự, nhưng tới qua khi Hoắc Trọng Hanh nói đến quá trình bị ám sát thì việc khiến Vân Y kinh sợ không ngừng, không phải là lúc phát sinh cuộc đấu súng mà là lúc tên ám sát ăn Hỏa giáp hoàn tự sát! Khi nghe đến đó trong tai Vân Y lập tức ầm lên một tiếng, chỉ cảm thấy huyết mạch như bị căng phồng hết lên, mồ hôi lạnh túa ra. . . Hỏa giáp, chính là một danh từ chết chóc khiến cô sợ hãi nhất.

Bùi Ngủ từng đích thân dạy cô cách giấu thuốc độc, dạy cô lúc nào thì chọn thời cơ để uống thuốc độc, những cảnh đó vẫn còn rõ mồn một ngay trước mắt!

Trên tay bất thành linh được bàn tay rộng lớn ầm áp của anh nắm lấy, Vân Y giật mình, Hoắc Trọng Hanh dịu dàng nói, “Sắc mặt em hai ngày này không tốt chút nào, đừng nên nghĩ nhiều về những chuyện lung tung lộn xộn bên ngoài, em không cần phải quan tâm. . . Tất cả đã có anh.”

Tất cả đã có anh, kể cả thanh âm của anh khi nói ra bốn chữ này, cùng ánh mắt, nhiệt độ từ lòng bàn tay anh, tất cả đều quy tụ thành một dòng nước ấm,

cuộn trào mãnh liệt trong trái tim cô, tựa như cơn hồng thủy phá đê, đến quá bất ngờ khiến cô không kịp chuẩn bị thời gian để thoát ra.

Khi Vân Y tỉnh lại vẫn còn nghe thấy giọng nói run rẩy của mình, nghe thấy chính bản thân mình nói, “Trọng Hanh, cứu em...” Đột nhiên trên cửa có tiếng gõ cốc cốc, khiến Vân Y giật mình kinh hãi, hoảng hốt quay đầu nhìn, nhưng lại chưa kịp nhìn rõ về mặt của Hoắc Trọng Hanh. Tiếng gõ cửa ngắn gọn mạnh mẽ này hiển nhiên là của Hứa Tranh, mà thông thường Hứa Tranh sẽ không lỗ mãng mà lên thẳng lầu hai gõ cửa.

“Báo cáo Thống đốc, Cục trưởng Từ đến nhà xin gặp.” Ngoài cửa Hứa Tranh dừng một chút rồi trầm giọng nói, “Đi theo còn có một vị đại diện cho Đoàn Thương nghiệp Nhật Bản, và tiên sinh Yamada.”

Trong phòng tiếp khách rộng rãi được trang trí nội thất cao cấp sáng sủa, bốn bức tường treo những bức thư pháp vô cùng giá trị, ngoài ra còn treo một tấm bản đồ khổng lồ. Hứa Tranh đưa nhóm ba người Từ Huệ Phủ đến chỗ ngồi, thông báo cho Thống đốc sau đó liền quay lại. Thái độ của Từ Huệ Phủ khiếm tốn nhã nhặn, bỏ đi đáng vẻ kiêu ngạo vốn phải có của một cục trưởng, tự mình giới thiệu hai vị khách Nhật Bản với Hứa Tranh. Ngoài dự đoán là về mặt Hứa Tranh vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không nói cười tùy tiện, khiến Từ Huệ Phủ xấu hổ không thôi. Còn hai vị khách Nhật Bản áo quần sang trọng kia thì lại vô cùng thân nhiên, chỉ chăm chú quan sát xung quanh, thờ ơ không để chuyện này vào mắt.

Đi đầu là Ichiro Yamada có vóc người thấp béo, vẻ mặt ôn hòa, nhìn giống một doanh nhân hiền lành khiếm tốn. Phía sau hắn là một người gầy nhom trầm tĩnh, chòm râu ở môi trên được cắt sửa rất gọn gàng chỉnh chu, tay chống một cái ba toong, dáng người thẳng tắp. Tư thế đứng này chính là tư thế đứng chuẩn của quân nhân nên khiến cho Hứa Tranh phải chú ý, ánh mắt hai người chạm nhau, giống y như hai lưỡi dao phóng đến... Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, Hứa Tranh giậm một gót giày xuống, đứng nghiêm hành lễ, ba người vừa ngồi cũng vội đứng lên, Từ Huệ Phủ bước lên một bước, vẻ mặt tươi cười nghênh tiếp Hoắc Trọng Hanh.

Hai người Nhật Bản cùng bỏ mũ xuống, nho nhã cúi người chào. Từ Huệ Phủ liếc nhìn Hoắc Trọng Hanh, âm thầm thần phục, ngày thường quen nhìn thấy anh mặc quân phục đáng vẻ uy nghiêm, còn hôm nay anh lại mặc áo vạt dài (trường sam) màu tía, vạt áo bông bênh đi tới, phong thái ung dung phi phàm. Hoắc Trọng Hanh nhìn về phía hai người Nhật Bản hơi gật đầu, mỉm cười ngồi vào chỗ, vẻ mặt có phần ngạo mạn thờ ơ.

Từ Huệ Phủ vội giới thiệu với anh, Ichiro Yamada là đại diện chủ chốt của đoàn Thương nghiệp Nhật Bản, từng kinh doanh tại Trung Quốc nhiều năm, cũng góp nhiều sức thúc đẩy thương mại hai nước Trung Nhật. Ichiro Yamada liên tục nói lời khiếm tốn, tự nói rằng đã ngưỡng mộ uy danh của Hoắc Trọng Hanh từ lâu. Hoắc Trọng Hanh mỉm cười lắng nghe, ánh mắt không nhìn Ichiro Yamada mà dời sang người đàn ông gầy nhom bên cạnh hắn. Người nọ đưa mắt, vừa chạm nhanh qua ánh mắt của Hoắc Trọng Hanh, thì lập tức hạ mí mắt.

“Đây là cố vấn tại Đoàn Thương nghiệp của tôi, tiến sĩ Hasegawa của Đại học Đế quốc Tokyo.” Yamada rất biết quan sát sắc mặt, lập tức khom lưng giới thiệu. Hoắc Trọng Hanh “À” một tiếng, rất có vẻ hứng thú mà cười cười, “Tôi rất khâm phục những người có học vấn.” Hasegawa khiếm tốn cười nói, “Không dám nhận, người mang lại nhiều lợi ích cho quốc gia mới thực sự là người có học vấn sâu rộng.” Hasegawa nói tiếng Trung Quốc vô cùng lưu loát, lắng nghe giọng Bắc Bình, Hoắc Trọng Hanh càng hứng thú, hỏi hắn có phải đã từng đến Bắc Bình. Hasegawa cười nói đã từng sống ở Bắc Bình mấy năm, nói chuyện xưa về Bắc Bình thì thuộc như lòng bàn tay, từng ngồi ở quán Chính Dương nghe đủ các loại chuyện phiếm đường ngang ngõ hẹp, cũng không khác Nhật Bản là mấy. Từ Huệ Phủ cũng Yamada không ngừng phụ họa theo, nhất thời bốn người chuyện trò vui vẻ vô cùng ăn ý.

Thái độ thân thiết của Hoắc Trọng Hanh, quả thực ngoài dự liệu của Từ Huệ Phủ, cũng khiến cho Yamada bất ngờ. Thấy câu chuyện đang dần dần trở nên nóng hơn, thời cơ cũng sắp đến, Hasegawa nâng chén trà lên nhấp một ngụm, gỡ nhẹ nhẹ lên cái chén sứ. Yamada thấp giọng ho một tiếng, nghiêm chỉnh đứng lên, khom người cúi đầu thật sâu về phía Hoắc Trọng Hanh, “Thưa ngài Thống đốc, dạo gần đây Đoàn Thương nghiệp của bi quốc* liên tiếp bị những kẻ xấu quấy rối gây bất lợi, thanh danh bị vu oan, may mắn là nhận được sự bảo vệ từ quân đội cảnh sát của quý quốc, kẻ hèn này xin thay mặt Đoàn thương nghiệp Nhật Bản bày tỏ lòng biết ơn chân thành tới Chính phủ quý quốc.” Từ Huệ Phủ và Hasegawa đều tập trung tinh thần chờ đợi phản ứng của Hoắc Trọng Hanh, song dường như Hoắc Trọng Hanh không hề có ý đáp lại, chỉ nhàn nhã tựa lưng vào ghế, đợi Ichiro Yamada nói hết câu. Thấy tình hình ấy, Yamada có chút băn khoăn, đành phải nói tiếp, “Chính phủ quý quốc pháp chế nghiêm minh, tin tưởng rằng đối với những tranh chấp gần đây đã có cách xử lý thỏa đáng. Đoàn Thương nghiệp của bi quốc luôn tôn trọng pháp luật kỷ cương, đã toàn lực phối hợp để quý quốc điều tra. Bây giờ tình hình đã sáng tỏ, Cục trưởng Tiết trẻ tuổi đầy triển vọng, đã truy bắt đúng kẻ gây chuyện, đối việc này kẻ hèn vô cùng biết ơn. Song cũng hy vọng vụ án mau chóng kết thúc, để đồng bào nước tôi sớm được phóng thích.” Yamada nói xong, Hasegawa cũng chậm rãi đứng lên, lần thứ hai khom lưng cúi đầu trước Hoắc Trọng Hanh.

(*bi quốc: cách nói khiếm tốn về quốc gia mình.)

Hoắc Trọng Hanh ý cười càng sâu, Từ Huệ Phủ nhìn mà cảm giác lạnh sống lưng càng lúc càng tăng.

“Tôi còn chưa tra rõ vụ án, mà Yamada tiên đã chắc chắn như vậy sao.” Hoắc Trọng Hanh cười nhạt hai tiếng, ánh mắt đảo qua khuôn mặt tươi cười đến cứng đờ của Từ Huệ Phủ, “Không phải nói vụ án cướp phạm nhân đang đợi điều tra hay sao?” Từ Huệ Phủ gật đầu, “Đúng đúng, Cục trưởng Tiết đang đốc toàn lực truy bắt kẻ bắt cóc phạm nhân, chắc là vài hôm nữa sẽ có kết quả...” Hoắc Trọng Hanh nghe vậy không nói gì, bầu không khí nhất thời lạnh xuống.

Những kẻ gây rối đánh chết cảnh sát Trung Quốc đến nay vẫn đang bị giam giữ trong ngục, Tổng lãnh sự quán Nhật Bản vài lần ba phiên yêu cầu chuyển giao phạm nhân, để người Nhật Bản tự mình xử lý, Chính phủ Bắc Bình đã ngầm đồng ý, Phương Kế Nghiêu cũng lập tức thỏa hiệp, lại không ngờ bị Hoắc Trọng Hanh cản trở. Anh không chịu thả người, Phương Kế Nghiêu cũng không có dũng khí đối chọi với băng súng. Việc này dẫn đến sự chú ý của toàn quốc, Chính phủ Bắc Bình chịu áp lực từ phía dư luận, không dám ngang nhiên hạ lệnh, lén lút thi hành thì lại bị Hoắc Trọng Hanh đánh ngược trở về. Bên Nhật Bản then quá hóa giận, ra sức bức bách nội các* Thân Nhật, bắt luận như thế nào cũng phải dẹp yên vụ này trước khi Anh Mỹ nhúng tay vào. Nội các đành phải gây sức ép xuống phía dưới, từ Lý Mạnh Nguyên đến Tiết Tấn Minh, rồi đến Phương Kế Nghiêu, sau cùng còn phải áp dụng với khối đá ngang bướng là Hoắc Trọng Hanh này. Cuối cùng người Nhật Bản không kiềm chế được nữa, phái đại diện của Đoàn Thương nghiệp Nhật Bản đích thân đến gặp Hoắc Trọng Hanh, và phân trách nhiệm tiến cử cực khổ này lại không may rơi xuống đầu Từ Huệ Phủ.

(*nội các: Cơ quan gồm các thành viên cấp cao của Chính phủ)

Từ Huệ Phủ cuồng quất đưa mắt ra hiệu cho Yamada, nhưng đối phương lại làm như không thấy, khiến hắn buộc lòng phải nói, “Thống đốc, bây giờ thương mại mậu dịch giữa hai nước gần bó vô cùng mật thiết, mối bất hòa với quần chúng nhân dân chỉ là chuyện nhỏ, còn làm ảnh hưởng đến mậu dịch của hai nước mới là chuyện lớn... Trước đây Yamada tiên sinh đã từng gặp Chủ tịch tỉnh Phụng, Chủ tịch tỉnh cũng cho rằng mối bất hòa với nhân dân và ngoại giao...” Hoắc Trọng Hanh đang cầm chén trà trong tay thì khựng lại, cái nắp đầy chén cũng bị giật theo, rơi vỡ vụn. Yamada thất kinh, Từ Huệ Phủ cũng bị dọa cho ngừng bật, chỉ có Hasegawa là thản nhiên nhìn về phía Hoắc Trọng Hanh.

“Đây là cái loại trà gì vậy, mang đi ngay cho tôi!” Mới vừa rồi Hoắc Trọng Hanh vẫn còn tươi cười ấm áp, đảo mắt một cái đã đổi thành khuôn mặt nghiêm nghị lạnh buốt, vì một chén trà mà nổi giận. Hứa Tranh vẫn đứng im lặng đằng sau anh ngay lập tức bưng chén trà ra ngoài, về mặt giận dữ của Hoắc Trọng Hanh vẫn chưa nguôi, đứng dậy đi tới tấm bản đồ cực lớn treo trên tường, khoanh tay mà đứng. Còn ba người kia thì cứ đưa mắt nhìn nhau, không biết hành động đột ngột đó của anh có thâm ý gì. Trong giây phút căng thẳng đó, Hoắc Trọng Hanh xoay người lại, khoe môi ẩn hiện ý cười, “Gần đây rất hay nổi cáu, suy cho cùng thì cũng do tuổi tác lớn, dù chỉ hơi không vừa mắt thứ gì đó thì cũng không muốn nhìn.”

Anh hình như cố ý nhấn mạnh thêm từ “thứ gì đó”, khiến cho khuôn mặt Từ Huệ Phủ sung huyết thành màu gan heo. Hoắc Trọng Hanh thở dài, “Tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ...” Nhìn vào chỗ ngón tay anh chỉ, chính là trên tấm bản đồ thế giới khổng lồ. Anh vươn hai bàn tay, đặt lên bản đồ lãnh thổ Trung Quốc rộng lớn bao la, giọng nói ẩn chứa tâm tình phức tạp, “Người Trung Quốc chúng tôi cho rằng, một phòng không quét, làm sao quét được cả thiên hạ. Nếu bây giờ vợ tôi ý thể hoàn hành hai nước hại dân, người nhà của tôi, chỉ một chút tranh cãi nhỏ nhỏ cũng không giải quyết được, hỏi tôi làm sao có thể nhàn rỗi cùng lãng giềng chơi bời lêu lổng?”

Giọng nói của Hoắc Trọng Hanh vô cùng mạnh mẽ.

Còn sắc mặt ba người kia đều vô cùng đặc sắc, hoặc trắng bệch hoặc đỏ lên, hoặc âm u căng thẳng. Ngay lúc đấy, trên cửa truyền đến hai tiếng gõ nhẹ, theo đó là tiếng mở cửa. Ichiro Yamada quay đầu nhìn, bỗng nhiên trước mắt lóe lên một thứ ánh sáng rực rỡ. Nhưng nhìn lại thì thấy một người con gái đang bưng khay trà thướt tha đi đến, xinh đẹp như đóa u lan trong rừng sâu, mặc áo sườn xám màu ngà giản dị thanh lịch, trên mái tóc cài trâm ngọc hình hoa lan, nhiều hạt ngọc nhỏ xinh màu hồng nhạt được xâu chuỗi kết thành nhụy hoa, lay động theo từng bước chân giống như hàng lông mi cong dài của cô.

Vậy đó chính là người đẹp nổi tiếng... Tâm Yamada đang rung động, thì lại nghe thấy giọng nói dịu dàng của cô, “Trọng Hanh, trà của anh.” Thanh âm mềm mại tận xương, khi nói chuyện cô cũng không để ý đến người bên cạnh mà bước tới bên người anh, ngẩng mặt cười tươi, chẳng những khiến Yamada khó khăn thu hồi lại tầm mắt, ngay cả Từ Huệ Phủ cũng bị thất thần một lúc.

“Từ khi nào em lại thích tranh việc của chị Bình vậy?” Hoắc Trọng Hanh tuy cau mày, nhưng giọng điệu vẫn dịu dàng, cũng không kiêng dè trước mặt người khác. Hai người bọn họ mỉm cười với nhau, tựa như đôi bích nhân xinh đẹp dưới ánh trăng. Vân Y xoay người, áy náy cười với ba người kia vì đã cắt ngang cuộc trò chuyện, ánh mắt lơ đãng lướt qua, bỗng nhiên dừng lại trên mặt Hasegawa.

“Hasegawa tiên sinh?” Vân Y nhướn mi mỉm cười, đôi mắt lóe sáng bức người.

“Vô cùng vinh hạnh, lại được gặp tiểu thư.” Hasegawa ngẩng mặt, khoe môi lộ ra một nếp nhăn thật sâu khi cười, chòm râu dưới chiếc mũi điều hâu hơi rung rung. “Tên thật của tôi là Kenji Hasegawa.” Cái điệu cười quen thuộc này khiến cho đáy mắt Vân Y hơi hơi đau đớn, tựa như một cây kim châm vào đáy lòng đang căng như dây đàn... Ban đêm ở Medusa ngập trong ánh vàng son kia, cuồng loạn lúng túng với Trình Dĩ Triết, Tiết Tấn Minh lịch lãm, điệu cười âm u của Hasegawa, gộp lại thành đủ các loại biến cố mà đến... Đó chính là một loạt các gạt hái của “Dạ oanh Trung Hoa” trong lần cuối cùng xuất hiện trước công chúng. Ánh mắt Vân Y biến ảo không ngừng, nụ cười càng lạnh hơn, mà mỗi một chút biến đổi trên khuôn mặt cô đều thu hết vào tầm mắt của Hoắc Trọng Hanh. “Nếu đúng là bạn cũ, vậy cùng ngồi xuống nói chuyện.” Hoắc Trọng Hanh cất cao giọng cười, ra hiệu cho Vân Y ngồi xuống. Hasegawa kéo ghế cho Vân Y, quay sang ra hiệu với Yamada, cười nhìn về phía Vân Y, “Lần gặp mặt trước quá vội vã, Vân tiểu thư tài năng xuất chúng, khiến tôi khâm phục không thôi. Lần này mạo muội ghé thăm, có chuẩn bị một phần lễ vật nho nhỏ, coi như là quà gặp mặt. Thống đốc sẽ không trách cứ chứ?” Yamada vội vàng lấy từ trong chiếc vali mang bên mình ra một chiếc hộp gấm xinh xắn. Hoắc Trọng Hanh nhìn Vân Y một cái, gạt đầu mỉm cười, “Lòng người ai cũng thích cái đẹp.”

Nghe anh nói vậy, Vân Y càng cười mập mờ hơn, biếng nhác chống má nói, “Ông bà ta thường nói đồ của người Tây là đặc biệt tinh xảo lạ kỳ, còn của báu của người Nhật Bản thì tôi chưa từng được xem, chắc cũng rất kỳ thú đây.” Lời này là tỏ ý khen nhưng thực chất là châm biếm, khiến Yamada quá xấu hổ, còn Hasegawa thì mặt không đổi sắc, mỉm cười mở hộp gấm ra, đưa đến trước mặt Vân Y, “Hy vọng Vân tiểu thư sẽ thích.”

Vân Y đưa mắt nhìn, ý cười mập mờ cứng lại bên môi.

Bên trong chiếc hộp gấm kia, không phải là thứ tinh xảo lạ kỳ gì, chỉ là một chiếc nhẫn rồng bằng ngọc ngày xưa.

Nhưng Hoắc Trọng Hanh lại vô cùng kinh ngạc, mặc dù chiếc nhẫn trông đơn giản không tinh xảo, nhưng đó chính là trấn bảo của hoàng thất có niên đại rất lâu đời. Có trong tay một vật vô giá như vậy lại đem làm quà tặng, thế nhưng đem một vật dung tục như vậy để tặng Vân Y, trông cậy vào tiền bạc để đã động đến cô ấy, thì quá mức ngu xuẩn. Nhìn Hasegawa có vẻ là người có tâm cơ thâm sâu, sao lại nghĩ ra một chủ ý ngu ngốc như vậy. Hoắc Trọng Hanh nghĩ rồi quay sang nhìn Vân Y, thấy làn mi dày của cô rũ xuống, sóng mắt thâm sâu, đưa tay đóng lại nắp hộp, chậm rãi nở nụ cười, “Đẹp lắm, tôi rất thích.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 22: Hết Sức Căng Thẳng

Trân bảo tặng người đẹp, ra tay mạnh bạo như vậy hiển nhiên là có chuẩn bị từ đầu mà đến. Hoắc Trọng Hanh cười thầm trong lòng, không khỏi nhớ tới điển cố Trương Nghi lợi dụng Trịnh Tự xui khiến vua Sở* —— xem ra người Nhật Bản coi anh như Hoài Vương hào sảng, còn Vân Y thì như nịnh cơ Trịnh Tự. Nghĩ lại cũng có vẻ hứng thú đấy, không biết sẽ tặng đồ gì cho Hoài Vương là anh đây. Hasegawa cũng khá sáng khoái, quay sang cúi đầu với Hoắc Trọng Hanh cười, “Những lời Thống đốc vừa nãy nói, thật khiến cho kẻ hèn cảm thấy vô cùng kính phục, câu ‘một phòng không quét, làm sao quét được cả thiên hạ’, thật quá chí lý. Thế nhưng với người tài giỏi dũng mãnh như Thống đốc, nếu chỉ an ổn trong một gian nhà nhỏ, thì quá không công bằng.”

(*Trương Nghi : đọc trong phần Đánh Sở link)

“Vậy theo ý của tiến sĩ, thế nào mới là công bằng?” Hoắc Trọng hanh càng cười sâu hơn, đôi mắt lóe lên tia sắc bén. Hasegawa chỉ cười không đáp, xoay đầu nhìn về phía tấm bản đồ treo trên tường, rồi lấy ngón tay dính nước trà vẽ vài nét trên bàn, bỗng chốc vẽ ra bản đồ năm tỉnh phía Đông Nam —— Về mặt Vân Y khẽ biến, khó nén được sự kinh hãi. Vốn biết đất nước vẫn luôn luôn bị các cường quốc giàu mạnh nhắm nhe, nhưng không ngờ một nước Nhật Bản nho nhỏ lại có dã tâm điên cuồng đến mức này.

Khu vực năm tỉnh phía Đông Nam, đất đai rộng rãi, của cải phi nhiêu, là vùng đất mà các phe phái quân phiệt vẫn luôn tranh giành, mà phạm vi thế lực của Hoắc Trọng Hanh lại tiếp giáp phần nhiều với vùng đất này. Các thế lực quân phiệt khác đều bị Hoắc Trọng Hanh kiềm hãm, nên không dám trắng trợn bành trướng, mà Hoắc Trọng Hanh cũng chưa bao giờ chủ động khơi mào tranh chấp, bởi vậy năm tỉnh Đông Nam mới tương đối bình yên. Bây giờ người Nhật Bản lại bí mật hỗ trợ quân phiệt phía Bắc, thừa dịp các phe phái hỗn chiến, âm thầm cài tay chân lên phía Đông Bắc. Giờ đây xem ra, mục tiêu kế tiếp của bọn chúng chính là vùng duyên hải Đông Nam, mà Hoắc Trọng Hanh sẽ vừa là bệ đỡ cho mưu đồ của bọn chúng vừa là con rối trong tay chúng.

Mồ hôi lạnh túa ra, không còn phân biệt được là do tức giận hay do sợ hãi nữa. Vân Y cố gắng dồn nén tâm trạng, ánh mắt chuyển về cái hộp gấm, rồi lại dời về phía Hoắc Trọng Hanh. Hasegawa cùng Yamada đều tươi cười, chờ đợi sự phản ứng của anh. Sáu ánh mắt đồng thời chiếu lên mặt Hoắc Trọng Hanh, khẩn trương, nịnh bợ, chờ mong đều có. Song sau một hồi yên lặng thật lâu, tầm mắt Hoắc Trọng Hanh hạ xuống, chăm chú nhìn đường viền bản đồ vẽ bằng nước trà, trên mặt không có nửa phần biểu cảm. Bên trong phòng khách rộng lớn chỉ có một tấm rèm mỏng đang hơi lay động, một cơn gió lạnh chợt ủa qua song cửa sổ luôn rộng mở, suy cho cùng thì tháng 12 ở phía Nam vẫn có chút lạnh. Vân Y nhìn sùnn mặt vui giận khó đoán của Hoắc Trọng Hanh, đột nhiên thấy khó thở, trên người rét run từng đợt, không kiềm nén được luồng hơi lạnh lan từ dưới lòng bàn chân lên. . . Đường như cảm nhận được tâm tư của cô, Hoắc Trọng Hanh khẽ nâng lông mày, ánh mắt lạnh lẽo chiếu thẳng vào người cô.

Trong tích tắc, mặt Vân Y như rút hết máu, trong ánh mắt trong trẻo của cô như có cái gì đó vừa vỡ vụn.

Hoắc Trọng Hanh quay đầu, không nhìn cô nữa, phất tay áo hất đi toàn bộ những vệt nước trà trên bàn. Một cái phất tay này, khiến Hasegawa cùng Yamada cùng giật mình, nhìn Hoắc Trọng Hanh đứng dậy, mày cau lại, khóe môi hiện lên ý cười lạnh lùng, “Hai vị biết một căn nhà nhỏ khó chứa được ý chí của đấng trượng phu, nhưng lại chỉ lấy một khối đất to bằng lòng tay để dền đáp, không thấy quá keo kiệt sao.” Yamada hoảng sợ thò hất ra một ngụm khí lạnh, Hasegawa cũng ngạc nhiên không kém mà nhìn lại Hoắc Trọng Hanh, nghe xong khẩu khí cuồng vọng của anh, quả thật thấy vượt xa tất cả những nhận định của bọn họ về người này.

Hoắc Trọng Hanh đứng chấp tay sau lưng, cười vang nói, “Không hài lòng, vậy hai vị, mời!” Ngay sau đó cánh cửa bật mở, Hứa Tranh đi về phía hai gã Nhật Bản, lịch sự gật đầu ra hiệu. Vân Y cũng đứng dậy theo, lảng lảng nghiêng người sang một bên. Về mặt Hasegawa biến ảo liên hồi, Yamada định há miệng nói gì đó lại bị hấn giương tay ngăn lại. Thái độ không còn khiêm tốn như vừa nãy nữa, Kenji Hasegawa hơi ngẩng đầu lên, trực tiếp đối diện với Hoắc Trọng Hanh, trong mắt hiện lên sự sắc nhọn, “Như vậy, xin hỏi Thống đốc chỉ tại phương nào?”

“Chỉ tại nước nhà!” Vạt áo Hoắc Trọng Hanh nhẹ phiêu bồng, phong thái đẹp đẽ chính trực, trải qua tất cả những thăng trầm của cuộc sống, nửa đời cơ cực, vẫn luôn giữ nụ cười sang sảng bên môi. Dưới tầm mắt của anh, mặt Hasegawa càng lúc càng trắng xanh, cái vẻ ngạo mạn lúc trước đã biến mất không còn dấu vết.

“Cáo từ.” Hasegawa khom người chào, không điểm xia đến vẻ muốn nói lại thôi của Yamada, xoay người đi. Vân y bỗng mở miệng, “Hasegawa tiên sinh, ngài đã quên một thứ quan trọng.” Hasegawa đỡ người rồi quay lại, đưa tầm mắt như mũi dùi chĩa thẳng vào mặt Vân Y. Vân Y ngao ngễ nhìn lại, ním cười nói, “Báu vật cũng đã thưởng thức xong, quân tử không đoạt đồ của kẻ khác, mời ngài lấy về.” Tầm mắt Hasegawa lướt nhanh qua Vân Y cùng Hoắc Trọng Hanh, trên mặt từ từ hiện lên nụ cười, “Thật đáng tiếc.”

Hắn nhấn mạnh hai chữ “đáng tiếc”, truyền vào tai Vân Y, như lưỡi dao lạnh buốt vừa xẹt qua mặt.

Hứa Tranh tiễn hai người ra về, trước khi ra ngoài nhẹ khép cửa phòng lại.

Vân Y chậm chậm xoay người lại, bình tĩnh nhìn về phía Hoắc Trọng Hanh. Anh đang chấp tay đứng quay lưng về phía cửa sổ, khuôn mặt vì ngược sáng mà nhìn không rõ, song cô vẫn cảm giác được ánh mắt của anh, cảm giác rằng ánh mắt ung dung bình tĩnh đó có thể nhìn thấu được lòng người.

Giờ phút này, cô thật sự sợ hãi ánh mắt này, thậm chí còn hơn cả nỗi sợ mà chiếc nhẫn ngọc gây cho cô —— đó là vật bất li thân của Tần gia, là phần thưởng do Hoàng Thái Hậu Long Dự trực tiếp ban cho, hẳn vẫn luôn kiêu ngạo cho đó là niềm vinh quang nhất trong cuộc đời.

Trong nháy mắt khi mở chiếc hộp gấm ra, Vân Y liền hiểu, Tần gia đã xảy ra chuyện.

Hoắc Trọng Hanh không nói một lời đi tới trước mặt Vân Y, cầm lấy tay cô, thấy đầu ngón tay của cô lạnh băng, lòng bàn tay đầy mồ hôi. Vân Y tiến sát vào lòng anh, nắm chặt tay anh, nhắm mắt lại, không hề nhúc nhích. Anh cảm nhận được thân thể cô căng thẳng, tựa như đang cố gắng kiềm nén một cái gì đấy. Hoắc Trọng Hanh nhẹ nhàng cầm cô lên, cười dịu dàng, “Có thể mà cũng bị dọa, thật vô dụng.” Vân Y ngược mắt lên, vẻ mặt u sầu nhanh chóng biến mất, thoáng cái đã thay bằng nụ cười nhẹ, “Có anh ở bên, em không sợ gì hết.”

Ngoài miệng thì nói không sợ, nhưng hơi lạnh từ đầu ngón tay cô vẫn thấm vào da anh. Hoắc Trọng Hanh nắm thật chặt tay cô, vẻ mặt bình tĩnh, đỡ cô ngồi xuống sofa. Đây là người phụ nữ dám đoạt súng ngay trước mặt anh, nếu nói những lời của hai tên Nhật Bản kia có thể hù dọa cô sợ thành như thế này, Hoắc Trọng Hanh tuyệt đối không tin. Anh trầm ngâm nhìn về mặt tái nhợt của cô, đột nhiên hỏi, “Đối với Tiết Tấn Minh em hiểu được bao nhiêu?”

Bỗng nhiên nghe thấy cái tên này, trái tim Vân Y suýt lao ra khỏi cổ họng, vào lúc này mà anh lại hỏi về người kia... Trong tích tắc, vô số suy nghĩ xẹt qua trong đầu Vân Y, lảng máng có thanh âm nóng vội liên tiếp thúc dục, nói rằng, nói cho anh, nói hết tất cả cho anh! Lúc này là thời cơ tốt nhất, mà còn đợi đến khi nào, bây giờ Tần gia không còn chú ý đến mày nữa... Không chú ý, thực sự không chú ý sao?

Trong mạch suy nghĩ rối loạn mơ hồ hiện lên khuôn mặt mờ nhạt của Tần gia, cùng với điệu cười âm lãnh của Hasegawa chồng chéo lên nhau, khiến cô run rẩy sợ hãi.

Chiếc nhẫn đó làm sao lại rơi vào tay người Nhật Bản, chẳng lẽ Tần gia cùng Hasegawa thực sự ở cùng một phía, hay Tần gia bị Hasegawa khống chế? Nhưng sau lưng Tần gia còn có một người lợi hại hơn, vị Nhị bối lạc thần thông quảng đại kia chẳng lẽ cũng thông đồng với người Nhật Bản? Như vậy, Niệm Kiều cũng rơi vào tay người Nhật Bản sao? Hasegawa rõ ràng là đang cảnh cáo cô, chủ nhân của cô đã rơi vào tay hắn, cô cũng phải nghe theo sự sai bảo của hắn. Nếu sát thủ ám sát Hoắc Trọng Hanh ngày hôm qua, là người của Tần gia, vậy thì đó chính là do người Nhật Bản bày mưu tính kế! Nếu vụ ám sát này là do một tay người Nhật Bản sắp đặt, rồi lại lấy tiền tài để cám dỗ anh, vậy thì Hoắc Trọng Hanh thực sự đã trở thành cái đinh trong mắt bọn chúng sao?

Vô số những ý nghĩ đáng sợ ập tới, khiến Vân Y không thể hít thở nổi, như bị một lưỡi dao sắc bén lạnh lẽo đâm thẳng vào ngực, chỉ cần hơi nhúc nhích sẽ xuyên thẳng vào tim cô... Cô không thể hành động, không nắm rõ trước tình hình mà mạnh động sẽ càng tiến tới gần nguy hiểm hơn.

Hoặc là đánh cuộc vào sự tín nhiệm của Hoắc Trọng Hanh một lần nữa? Không, cô không dám... Hơn một tháng ân ái sớm chiều ở phủ Thống đốc, đã mài dũa đi sự tàn nhẫn trong cô. Cô không còn giống như cô của ngày đó nữa, đoạt súng, đem tính mạng của mình đánh cuộc vào sự tín nhiệm của anh. Khi đó cô không sợ thua, nhưng hiện tại thì sợ. Ngộ nhớ, anh không tin, không tha thứ, vậy thì phải làm sao đây?

Nếu bị Hoắc Trọng Hanh nghi ngờ, bị anh căm ghét, thì cô thà một mình đối mặt với mười, với một trăm Hasegawa còn hơn.

Lúc cô đang vật lộn đấu tranh với con sóng hiểm nguy, thì Hoắc Trọng Hanh tập trung quan sát những biến đổi trên khuôn mặt cô, đợi lúc lâu, nhưng cô vẫn hoảng hốt sợ hãi, rốt cuộc nhìn không được mà gọi cô, “Vân Y, anh đang nói chuyện với em đấy.” Trong lòng Vân Y đã quyết định xong, không lưỡng lự đấu tranh nữa, nhẹ đưa mắt nhìn anh, cười nói, “Em vừa suy nghĩ một chút, lâu không đề cập đến người này, em đã quên mất rồi.” Hoắc Trọng Hanh lắc đầu cười, “Đồ không có lương tâm, dù thế nào thì người ta cũng đối tốt với em mà.”

Không có lương tâm, Vân Y ngẩn ra, dường như vừa nhớ ra có một người rất dịu dàng hào phóng cũng từng nói bên tai cô như vậy. Lời này nếu là người khác nói, nhất định không thể thiếu chút chua xót trong đó, nhưng chỉ có lời mà Hoắc Trọng Hanh vừa hỏi hột nói ra, lại tự nhiên thoải mái như vậy. Tình tình anh vốn chính trực, đương nhiên sẽ không thêm so đo tính toán những việc này, cũng không để tâm đến quá khứ của cô. Vân Y hiểu anh nên cũng chỉ thản nhiên cười nói, “Đúng vậy, Tiết công tử đối xử rất tốt với em.” Hoắc Trọng Hanh gật đầu, ý ra hiệu bảo cô nói tiếp, Vân Y do dự một lúc, rồi nói ra những lời chân thật từ đáy lòng, “Anh hỏi em hiểu anh ta bao nhiêu, vậy rất khó trả lời. Nếu đứng dưới quan điểm của một người con gái mà nói, thì tướng mạo của anh ta không chê vào đâu được, rất biết đối nhân xử thế, khiến người khác vô cùng ngưỡng mộ; còn dưới lập trường của em mà nói thì...”

“Thì như thế nào?” Ánh mắt Hoắc Trọng Hanh thâm thúy, hơi mỉm cười. Vân Y âm thầm suy xét, nhắc nhở chính mình không được nói sai nói ẩu, lúc này trong mắt anh, cô vẫn là quân cờ của Tiết Tấn Minh, bị anh ta lợi dụng. Cô buồn bã cười, “Mặc dù là anh hỏi em, nhưng từ đầu đến cuối, em không hề cho rằng anh ta là người xấu.” Lời này chính là lời xuất phát từ đáy lòng Vân Y, cũng không cần thiết phải che giấu Hoắc Trọng Hanh.

Hoắc Trọng Hanh lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt càng thêm thâm thúy, nhìn không ra là vui hay giận. Vân Y rù rì nói, “Hồi trước Tiết Tấn Minh đi du học bên Nhật Bản, đương nhiên sẽ thân thiết với người Nhật Bản. Và lại anh ta xuất thân thế gia (nhà quan), thanh cao kiêu ngạo, mặc dù chưa chắc là người tài giỏi nhưng con người anh ta vô cùng khí phách, chưa đến mức xấu xa đê tiện. Bên ngoài đều nói anh ta là tay sai bán nước, nhưng em không tin... Có lúc em nghĩ, người ngay thẳng chính trực như anh, cũng bị lợi lẽ của người ngoài làm cho mệt mỏi, liệu Tiết Tấn Minh có phải cũng bị người ta hiểu nhầm hay không, hay là anh ta có nỗi khổ trong lòng?”

Qua một lúc lâu mà Hoắc Trọng Hanh không lên tiếng, Vân Y tuy thản nhiên, nhưng trong lòng vẫn hơi thấp thòm. Lúc này vì Tiết Tấn Minh mà nói ra những lời này, một nửa là xuất phát từ thật tâm của cô, còn một nửa kia thì xuất phát từ sự cân nhắc lợi hại... Tiết Tấn Minh cùng người Nhật Bản có cấu kết với nhau không, cô vẫn luôn hoài nghi. Tuy lúc này cô không nói ra, nhưng chắc chắn anh đã có nhận định riêng rồi.

Hoắc Trọng Hanh nhìn cô thật lâu, cao giọng cười, trong mắt biểu lộ sự tán thưởng, “Vân Y, anh không hề nhìn lầm, em đúng là báu vật.” Vân Y kinh ngạc, hai má đỏ ửng, như trút được gánh nặng mà cười cười.

“Em suy nghĩ không kém anh là mấy, xem ra rất thông minh sắc sảo.” Hoắc Trọng Hanh nhìn cô, có chút suy tư hỏi, “Anh tuy không thích anh chàng công tử Tiết Tấn Minh đó, nhưng cũng không tin toàn bộ tai họa này đều do hắn gây ra. Như em nói, hắn chưa sa đọa đến mức này, cũng không đủ độc

ác vô liêm sỉ. Anh nghĩ hẳn ta bị kẻ khác lợi dụng, bị kẻ đó đưa lên làm bình phong hững hờ mọi tội lỗi. Nếu đó là sự thật, tất có kẻ đang âm thầm giết đây từ hai phía gây xích mích, thừa dịp hỗn loạn mà mưu lợi bất chính!”

Khi từng thanh âm bật ra rơi xuống, thì ánh mắt sáng trong của Hoắc Trọng Hanh cũng chiếu lên mặt Vân Y, khiến cho máu toàn thân cô giống như bị đông cứng lại trong nháy mắt.

“Vây...” Vân Y ngược mắt đón lấy ánh mắt của anh, lập tức vẽ lên nụ cười không tỳ vết, rồi lại hờn dỗi nói, “Nghe anh nói, hình như khắp nơi đều là âm mưu, càng nghĩ càng khiến người ta sợ hãi! Em không nghĩ nữa, tóm lại có anh ở bên, cái gì Tiết Tấn Minh, cái gì Hasegawa...đều không liên quan đến em!” Một chiêu khéo léo đánh lạc hướng, thành công đánh chệch đi chủ đề ban đầu. Mà lời của cô, nụ cười của cô làm rung động thật sâu trong tâm khảm của anh. Hoắc Trọng Hanh xúc động ôm chặt lấy cô.

“Trọng Hanh...” Vân Y ngửa đầu, bảm lên cổ anh, hôn nhẹ lên gáy anh, lẩm bẩm nói, “Bên ngoài đã loạn như vậy, anh không nên tham gia vào việc này nữa, em không muốn nhìn thấy anh bị thương...Đồng ý với em đi!”

“Anh đồng ý.” Hoắc Trọng Hanh nhắm mắt lại, ôm cô càng chặt hơn.

Hai người lẳng lặng ôm nhau, tóc mai áp vào nhau, cứ lặng im lắng nghe nhịp đập của nhau.

Ở nơi đây sóng gió này, dường như chỉ có vòng tay vững chắc của anh mới có thể che chở suốt đời em.

Một lúc lâu sau, Vân Y hơi hạ mặt xuống, ngón tay vuốt nhẹ lên cúc áo trên áo anh, giọng mềm mại gọi anh, “Trọng Hanh, hai ngày nay tâm em luôn bất an...Nghe chị Bình nói ở Nam thành phố có một ngôi miếu Bồ Tát rất linh, ngày mai em muốn đến đó vái lạy, cầu bình an, có được không?” Hoắc Trọng Hanh bật cười, “Bình thường em chỉ theo trường phái nước ngoài, bây giờ lại muốn đi cầu Bồ Tát, rõ ràng là bị bí quá hóa liều* rồi!” Vân Y tủi thân oán giận, “Nếu không phải tại anh cả ngày khiến người ta nom nớp lo sợ, thì em việc gì phải chạy loạn như thế!” Hoắc Trọng Hanh cười ha hả, “Được được, mai để Hứa Tranh đưa em đi.”

(*nguyên văn “bệnh cấp loạn đầu y”: khi tuyệt vọng thì cái gì cũng thử)

Cơ hội đến quá dễ dàng, khiến Vân Y không dám tin bản thân số đỏ như vậy, thử hỏi lại lần nữa, “Sáng mai em đi nhé?” Hoắc Trọng Hanh gật đầu, “Ừ, nhưng không cho phép chạy lung tung, phải đi cùng Hứa Tranh.”

Sáng hôm sau, Hoắc Trọng Hanh từ sớm tỉnh mơ cũng phải đến doanh trại quân đội kiểm tra, dạo gần đây tranh chấp nổi không ngừng, quân đội cũng liên tiếp được điều động vào trong thành phố, để kịp thời trấn áp bạo dân khi cần. Vân Y xuất phát cùng lúc với anh, cô và Hứa Tranh ngồi một chiếc xe khác. Hoắc Trọng Hanh đích thân mở cửa xe cho cô, cười ấm áp nói, “Đi sớm về sớm, đừng ham chơi chạy lung tung, coi chừng về bị Hứa Tranh tố cáo!” Từng câu anh nói đều mang theo sự yêu chiều, gần coi cô như trẻ con vậy, Hứa Tranh đứng cạnh cũng cười hi hi. Vân Y ngẩng mặt nhìn khuôn mặt anh, trong lòng vừa thấy ấm áp lại vừa hơi chua xót, không kim được mà nắm chặt tay anh. Anh nhìn sâu vào mắt cô, “Định nói gì với anh sao?”

Đúng vậy, em có rất nhiều điều muốn nói với anh...Nhưng không phải bây giờ. Vân Y lẳng lặng cười, buông tay, kiễng mũi chân hôn lên hai má anh, “Em sẽ về thật sớm, buổi tối chờ anh ăn cùng.” Hoắc Trọng Hanh cười gật đầu, đưa mắt nhìn cô lên xe, từ từ ra khỏi phủ Thống đốc. Buổi sáng mùa đông ở phương Nam vô cùng lạnh lẽo, âm u không thấy ánh dương, trong gió mang đến hơi ẩm như sắp mưa, khí lạnh từ từ thấm vào người, những đám mây màu xám tro cứ từng đám từng đám chồng lên nhau giăng dày đặc dang chân trời, giống như mây mù đang dần phủ mờ đầy mắt Hoắc Trọng Hanh.

Mọi thứ đều đang diễn như trong kế hoạch của cô, thậm chí còn suôn sẻ hơn dự tính. Bước vào ngôi miếu tĩnh lặng ngoài ngoại ô, tìm Vân Y đập càn lúc càn nhanh, tiến đến bước này là như đạn đã lên nòng. Hoàn tất việc kính hương lễ Phật xong, chỉ mời một sư thái vào phòng thiền, để bà tụng kinh văn trước tượng Phật, cầu bình an. Hứa Tranh là khách nam, buộc phải đứng chờ trước am ni cô. Để tụng kinh văn hoàn chỉnh một lần phải mất gần bốn giờ, trong lúc tụng không được phép gây gián đoạn. Hứa Tranh vừa mới bước ra ngoài, Vân Y lập tức mua chuộc sư thái lên ra bằng cửa sau ở am ni cô. Sư thái thấy chuyện này, thu xong tiền nhan đèn cũng không hỏi nhiều —— tiêu thư nhà giàu lên trốn đi gặp người yêu, kiếm có đi thấp hương bái Phật là ổn thỏa nhất.

Vân Y chạy ra khỏi cửa sau của am ni cô, vẫy một chiếc xe kéo đi thẳng đến trường của Niệm Kiều, nhìn đồng hồ thì đã quá tám giờ rồi. Phu xe bị cô liên tục thúc giục đành một mạch phi nước đại, Vân Y lấy khăn tay không ngừng lau mồ hôi, hận không thể gắn thêm cánh vào bánh xe. Thời gian chạy đi chạy lại phải thật vừa khít, chỉ cầu cho tất cả mọi việc được suôn sẻ, bắt buộc phải trở về am ni cô trước buổi trưa, không thể để Hứa Tranh cảm thấy bất thường.

Cổng trường học quả nhiên bị niêm phong, không cho phép học sinh tự ý ra vào, người nhà vào thăm hỏi phải được giám thị cho phép. May mà đây là trường học quý tộc do người nước ngoài mở, học sinh ở đây hầu như đều xuất thân nhà giàu quyền quý, quản lý việc ra vào cũng không nghiêm ngặt như trường khác. Người dẫn đường thấy Vân Y ăn mặc đẹp đẽ quý phái, thanh tao yêu điệu, nên cũng không dám chậm trễ, mà dẫn thẳng cô đến gặp giám thị.

Giám thị chính là người phụ nữ lai Nga đang quờ mớ hai giáo viên tuổi còn trẻ, Vân Y sốt ruột bất chấp cả lễ tiết, không đợi thông báo mà rào bước vào trong. Giám thị xoay người nhìn, đang muốn nổi cáu, thì thấy Vân vén mạn che mặt lên. Hai nữ giáo viên kia chưa gặp qua Vân Y, nên vừa nhìn thấy khuôn mặt xinh đẹp của cô, không khỏi kinh ngạc ngưỡng mộ. Về mặt bà giám thị đang vênh vào hung hăng thì nháy mắt cứng đờ, tròn mắt nhìn Vân Y, giống như bị kinh hãi lắm. Vân Y bước lên một bước, vội vàng nói, “Xin lỗi bà, tôi là chị của Tổng Niệm Kiều, tôi...” Chưa nói hết câu, thì bị giám thị lớn tiếng cắt ngang, “Tổng Niệm Kiều bị đuổi học, không đến trường học từ lâu rồi, ở đây không đón tiếp người ngoài, mời tiêu thư về cho!”

Bên tai tựa như bị sét đánh, Vân Y hoảng sợ thất thanh nói, “Đuổi học? Bà nói con bé bị đuổi học?” Mặt giám thị đỏ lên, ra sức phẩy phẩy cánh tay la hét, “Mời cô ra ngoài! Ở đây không chào đón người ngoài!” Hai nữ giáo viên đứng bên nhìn mà ngây người, họ chưa bao giờ thấy bà giám thị luôn kiêu căng lại nóng nảy thất lễ với một cô gái như thế, giống như đang đối xử với kẻ thù vậy. Cô kia thì đứng sững sờ tại chỗ, sắc mặt tức thì tái nhợt, trông có

về như không thể đứng nổi nữa. Giám thị quay đầu về phía hai nữ giáo viên hét to, “Đuổi cô ta ra ngoài, đuổi cô ta ra ngoài cho tôi!”

Hai nữ giáo viên rụt rè đi đến, vừa mới cầm lấy cánh tay thon gầy của cô, thì đã bị cô vung mạnh tay quật ngã. Vân Y bước tới trước mặt giám thị, tóm lấy cổ tay bà ta, lớn tiếng hỏi, “Niệm Kiều đi đâu, ai đến đón con bé? Chuyện xảy ra khi nào?” Giám thị bị thanh âm ác liệt của cô dọa cho sợ đến tái nhợt cả mặt, càng lúc càng hoảng loạn, mất một lúc lâu mới lắp bắp nói, “Trước, hôm trước đi...Chú con bé đến làm thủ tục, rồi lập tức đưa...đưa đi!”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 23: Nguy Hiểm Cận Kề

Giám thị còn chưa nói xong, Vân Y đã túm chặt lấy cổ áo bà ta, “Bà cứ vậy mà để mặc con bé bị mang đi sao? Bà đã từng hứa gì với tôi hả, bà nói sẽ không để cho bất cứ kẻ nào đến gần con bé cơ mà, bà cùng bọn chúng thông đồng gạt tôi!” Bà giám thị bị đẩy một cái lao đảo ngã xuống ghế, hoảng hốt lắc đầu phủ nhận. Nhìn bà ta hoảng loạn như vậy, Vân Y liền hiểu việc Niệm Kiều bị mang đi không hề đơn giản, nhất định giám thị biết một điều gì đây, nếu không đã không sợ hãi như vậy. Nhưng bà ta đã bị người của Tần gia và cô mua chuộc từ trước, vậy ai lại vô duyên vô cớ uy hiếp bà ta?

Hai nữ giáo viên giương con mắt đỏ đẫm nhìn người con gái xinh đẹp đang giận dữ bức ép giám thị, giống như một con báo mẹ bị chọc tức, quanh thân tỏa ra mùi nguy hiểm. Mà giám thị ngày thường hống hách là vậy, nay lại bị dọa đến hoảng sợ không thôi, liên tục lùi bước. Các giáo viên khác vừa chạy đến, liền nghe thấy giám thị hét lên chói tai, “Ai đó mau đến đuổi người điên này đi, mau mau đuổi cô ta ra ngoài!” Mọi người không nghĩ nhiều lập tức kéo Vân Y ra ngoài, bà giám thị vừa chật vật thoát thân xong liền chạy thục mạng như ma đuổi lên lầu.

Mặc cho Vân Y cầu xin đến thế nào, các giáo viên ở đó cũng không chịu nói, không ai muốn nhắc đến cái tên Tổng Niệm Kiều.

Vân Y hoảng hốt đi ra khỏi phòng giáo vụ, như người mất hồn tựa vào vách tường, chân như muốn nhũn ra. Nhớ lại lời giám thị nói, người “Chú” mang Niệm Kiều đi rất có thể là Tần gia, nhưng Niệm Kiều đã bị Tần gia theo dõi từ đầu, nếu Tần gia muốn mang con bé đi, cũng không cần phải đợi đến ba ngày sau mới hành động. Bây giờ không lo Niệm Kiều bị Tần gia mang đi, mà chỉ sợ người mang Niệm Kiều đi không phải là Tần gia.

Nếu biết sẽ có ngày hại Niệm Kiều bị mất tích thế này, không bằng trước kia nói thật cho Hoắc Trọng Hanh, ngay cả khi anh không tha thứ, cũng sẽ không đến nỗi giận lây sang Niệm Kiều vô tội...Vân Y chán nản che mặt, chưa bao giờ cảm thấy căm ghét bản thân mình như giờ phút này. Nói đến cùng, đều là do bản thân cô quá hèn nhát ích kỷ, không nỡ đem mạng sống đi dò xét tâm của một người đàn ông.

“Cô Tổng?” Vân Y nghe tiếng thì giật mình, quay qua thì thấy một nữ giáo viên trẻ tuổi đang vẫy vẫy về phía mình, khuôn mặt hơi quen. Vân Y bước qua, cảnh giác đứng cách ba bước chân, rồi chăm chú nhìn cô ta. Nữ giáo viên kia nhìn xung quanh rồi kéo Vân Y ra sau hành lang, “Tôi đã từng gặp cô, lần trước ở phòng tạm giam...Niệm Kiều là học sinh của tôi!” Vân Y chợt nhớ ra, nóng lòng hỏi, “Cô có biết Niệm Kiều đi đâu không?” Nữ giáo viên hạ giọng nói, “Chuyện Niệm Kiều có phần kì lạ, giám thị tự ý đuổi học Niệm Kiều, chúng tôi không hề biết sự tình bên trong, chỉ biết cô bé bị đuổi học hết sức đột ngột, hơn nữa...”

“Thế nào?” Vân Y hoảng hốt nắm lấy cô ta, “Cô có trông thấy người mang con bé đi là ai không?” Nữ giáo viên ngập ngừng, lo sợ nói, “Có vài người đàn ông, tôi không thấy rõ ràng, nhưng Niệm Kiều một mực giãy dụa không muốn lên xe cùng bọn họ.” Trong lòng Vân Y như có lưỡi dao cứa qua, cắn môi hồi lâu rồi nhũn mày hỏi, “Trước khi xảy ra việc này, có ai đặc biệt đến tìm giám thị không?” Nữ giáo viên mờ mịt lắc đầu, hỏi lại cũng không nói đến cùng. Vân Y đành phải cười cảm ơn, “Tôi biết rồi, cảm ơn cô! Chuyện Niệm Kiều xin đừng nói với ai nữa, dù có ai đó hỏi, cũng không được nói!” Hàm ý trong lời cô nói vô cùng trịnh trọng, khiến nữ giáo viên nhất thời kinh hãi nói không nên lời. Vân Y gật đầu chào, vừa mới bước đến hiên, nữ giáo viên bỗng nhiên gọi cô lại, “Được rồi, trước hôm Niệm Kiều bị đuổi học, giám thị có đi một chuyến qua cục cảnh sát.”

Vân Y chợt khựng lại, cứng nhắc quay lại, chậm rãi hỏi, “Cô khẳng định là cục cảnh sát sao?” Nữ giáo viên bình tĩnh gật đầu, “Đúng, sau khi niêm phong trường cục cảnh sát sợ học sinh gây rối, vẫn liên tục giám sát trường học, ngày hôm đó ra lệnh triệu tập giám thị của tất cả các trường, hình như là có huấn lệnh mới...Sáng hôm đó giám thị ra ngoài, đến đêm cũng không về trường, hôm sau thì đuổi học Niệm Kiều.”

“Cục cảnh sát...” Vân Y thì thào lặp lại ba chữ, bà vai run rẩy. Nữ giáo viên vội chạy ra định đỡ cô, nhưng cô lại xoay mạnh người đi, chạy thẳng ra khỏi trường, ngay cả câu cáo từ cũng quên không nói. Không biết hai chị em huyền bí này rốt cuộc đã gây ra chuyện phiền phức gì nữa, nữ giáo viên ôm ngực, lúc này mới cảm thấy thấp thỏm lo sợ. Nữ giáo viên quay lại hành lang, vừa ngẩng đầu lên thì thấy giám thị đang đứng ở dưới cầu thang, khuôn mặt âm trầm nhìn thẳng cô.

Vân Y chạy một mạch ra khỏi trường, gọi một chiếc xe kéo đi thẳng đến chỗ Tần gia. Trước kia khao khát muốn chấp cánh bay khỏi người này, cũng không ngờ thực sự có ngày bay ra khỏi lòng bàn tay Tần gia, nhưng lại rơi vào một cái cũi lớn hơn. Gió lạnh tạt vào mặt, toàn thân ướt đẫm mồ hôi, lạnh lạnh dán vào lưng, sự lạnh lẽo thấm thẳng vào xương tủy. Vân Y ôm lấy hai vai, đón từng đợt gió lạnh tạt vào mặt, giúp cô bình tĩnh lại. Bây giờ chuyện mà cô sợ hãi nhất đã xảy ra, cho dù Niệm Kiều có phải bị rơi vào tay người Nhật Bản hay không, muốn giết muốn róc thịt thì cũng phải làm cho rõ ràng. Bốn phương đều vương phủ những thế lực phức tạp, Hoắc Trọng Hanh, người Nhật Bản, Chính phủ Bắc Bình, Tần gia...Cuối cùng thì bọn họ muốn làm gì, đến tột cùng thì ai cùng ai cấu kết với nhau, là ai đang rình rập ai?

Phía xa xa là giao lộ, Vân Y bảo phu xe đi chậm lại, không dừng trước cổng. Đi qua tòa nhà cũ kỹ, Vân Y vén mạn che mặt lên từ trên xe nhìn vào, chỉ thấy cửa sổ đóng kín, sân vườn trồng trái không bóng người. Nhìn bề ngoài không hề thấy thứ gì khác thường, trên tường vẫn loang lổ như cũ, chẳng qua có thêm nhiều dây cây thường xuân khô héo. Trên lầu ba có một cái ban công nhỏ nối liền với thư phòng của Tần gia, rèm cửa sổ vẫn che chắn kín bưng như cũ, vẫn theo cái thói quen chán ghét ánh sáng như ngày thường của ông ta.

Sau đó Vân Y bước xuống xe đi đến ven đường gọi cô bé bán báo, bảo cô bé đi vào tòa nhà kia, đến trước cửa rao bán báo. Sau một lúc lâu, cô nhóc mặt đầy vẻ thất vọng chạy về, nói rằng la hét vào trong mà không ai đáp, đập cửa một hồi mà cũng không thấy ai ra. Vân Y nhìn vào bàn tay của cô nhóc, thấy lòng bàn tay bần thiêu có một lớp bụi mới bám vào, có thể thấy rõ là tòa nhà kia thực sự không có ai ở. Nếu không với tính thích sạch sẽ của Bùi Ngũ, sẽ không để cho cái cửa bán thành như vậy. Vân Y lấy một đồng bạc đưa cho cô nhóc, rồi không dám đứng lâu bên đường, vội vàng tránh vào cửa hiệu bán tơ lụa bên đường, giả vờ cúi đầu chọn vải.

Tần gia cùng Bùi Ngũ đều rời khỏi đây, bà Trần cũng không thấy bóng dáng đâu, nhất định là đã có chuyện lớn xảy ra, thế nên mới vội vàng đổi nơi ẩn náu, thậm chí còn không kịp liên lạc với cô... Trong lòng Vân Y dần dần sắp xếp hoàn chỉnh tình hình khái quát, lảng máng định ra phương hướng.

“Cửa hàng chúng tôi mới nhập rất nhiều mẫu mã mới, quý khách có muốn xem mẫu đẹp nhất không?” Người bán hàng liếc một cái là nhìn ra Vân Y xuất thân giàu có, niềm nở đi theo bên cạnh cô, không ngừng giới thiệu hàng. Vân Y miễn cưỡng gật đầu, xong bị người bán hàng dẫn thẳng tới trước tấm gương, lấy một tấm vải chất len thời thượng uớ lên người cô khoa chân múa tay nói, “Quý khách xem mà xem, màu sắc thật hợp với màu da của quý khách!” Vân Y bật cười, cô cần bán chưa hề vén mạn che mặt lên, không lộ ra chút xíu da thịt nào, thế mà người bán hàng cũng khen được như vậy thật quá ngốc ngếch. Vân Y nhìn lướt qua cái gương, rồi chợt nhìn về góc tấm gương —— tấm gương phản chiếu dưới góc đèn đường, có một người đàn ông áo xám đang ló đầu nhìn vào trong cửa hàng.

“Ồi ời, quý khách làm cái gì vậy!” Người bán hàng thấy Vân Y bỗng nhiên lùi về sau hai bước, tấm vải sang trọng đắt đỏ tuột khỏi người cô rơi xuống đất, rồi bị giẫm thành một đồng, nhất thời tiếc của kêu lên. Vân Y quay lưng về phía quầy hàng, chăm chú nhìn vào tấm gương, không chỉ sau cột đèn đường có người, bên cạnh sạp bán hoa quả cũng có một người cao to đang ngồi xổm, còn ven đường thì có một người đội mũ đứng cạnh xe kéo giả bộ như đang chờ khách, nhưng tầm mắt lúc nào cũng hướng vào trong cửa hàng. Ba người chia ba hướng trái phải giữa chặn đứng lối đi, tựa như cái túi đang mở ra, chỉ đợi cô tiến vào... Mặc dù có cẩn thận bao nhiêu, nhưng rốt cuộc vẫn để lộ dấu vết, lúc này coi như là một chân đã giẫm vào bẫy rồi.

Cũng không phải là lần đầu tiên cô gặp mặt với cái chết, mùi thối rữa âm u của cái chết như vẫn còn nguyên trong ký ức của cô... Vân Y nhắm mắt lại, không hoang mang, cũng không sợ hãi, cũng không kinh hoàng, dưới đáy lòng chỉ có duy nhất hình ảnh một đôi mắt thâm thúy kia.

“Gói tất cả những tấm vải này lại, tôi mua hết.” Cô đột nhiên mở miệng, khiến người bán hàng cứ mình tưởng nghe nhầm, kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lại, thấy cô gỡ tấm mạn che mặt trên mũ xuống, vài lọn tóc xoắn đen buông xuống, hé ra dung nhan xinh đẹp vô cùng. Cô tiện tay vứt đi, gom lấy tất cả vài vốc sang nhất trong cửa hàng. Người bán hàng sững sốt không nói nên lời, chỉ ngây ngẩn gật đầu, sau đó nghe cô nói, “Chuyến ba phần đến phủ Thống đốc, nói với họ tiểu thư họ Vân đã đến cửa hàng mua đồ.”

Vừa nghe đến phủ Thống đốc, người bán hàng kinh sợ đến tay cũng run lấy bầy, cô nhủ may mắn thúc giục, “Sai ba người chia nhau đưa đi, mau lên!” Người bán hàng vội nói trong cửa hàng chỉ có hai người học việc, không đủ người làm. Vân Y cũng đành chịu, chỉ cầu có thể mang manh mối đến tay Hoắc Trọng Hanh, để anh biết thời gian địa điểm cô bị tập kích.

Khi người học việc vừa đi, Vân Y xoay người chỉ ra ngoài đường nói, “Chỗ vải còn lại đem đốt hết đi.” Người bán hàng sợ hãi đến cực độ, chẳng lẽ hôm nay lại gặp phải người điên, vội vàng ngăn cản cô, “Ồi bà lớn ơi, phóng hỏa trên đường phố sẽ bị buộc tội đó!” Vân Y không nói nhiều, cầm một sấp tiền mặt đập lên quầy, “Cô chỉ thiếu vài mảnh, không nghiêm trọng đâu, nếu xảy ra chuyện gì thì đã có phủ Thống đốc chống đỡ cho!” Người bán hàng nhìn sấp tiền nuốt nước bọt, trong bụng cân nhắc ba chữ “phủ Thống đốc”, vừa lo sợ vừa đánh giá dung nhan phong thái của Vân Y... Ba kẻ bám đuôi bên ngoài cũng nhận ra bất thường, tên đội mũ bắt đầu lại gần cửa hàng bán tơ lụa, thăm dò động tĩnh bên trong. Vân Y càng gấp hơn, lấy tất cả tiền lẫn vật bên trong túi xách đặt lên quầy, “Cô có đi không?”

Bên ngoài, tên kia vừa mới đến gần cửa, đột nhiên nghe thấy người bán hàng la lớn, “Tránh ra, tránh ra, tất cả tránh ra!” Chỉ thấy hai người bán hàng khuôn mặt cuộn vải chạy ra, một người còn cầm theo bình dầu, quăng tất cả những cuộn vải thượng hạng ra giữa đường, tưới đầy dầu lên, không đợi người phản ứng lại, ngọn lửa đã bùng lên, chỉ chớp mắt một đồng lớn vài vốc đã bị thiêu hết, khói đen cuộn cuộn bốc lên. Nhất thời xung quanh đều kinh hoàng hỗn loạn, người qua đường thét ầm lên xô đẩy nhau chạy trốn. Bây giờ thời thế hỗn loạn, khắp nơi đều đốt hàng Nhật, người người đều nom nớp lo sợ, vừa thấy cảnh này thì thần hồn nát thần tính, chạy loạn lên khiến đường phố trở nên rối ren.

“Không tốt!” Tên kia quăng mũ xuống đất, chỉ thấy đường phố thì hỗn loạn, lửa khói bốc lên nghi ngút, trong chớp mắt cửa hàng tơ lụa đã bị chìm ngập trong dòng người, nào đâu còn bóng dáng Vân Y. Ba tên chợt nhận ra là đã mắc bẫy, lập tức co chân đuôi theo, cùng nhau gạt đám người ra, hai tên bọc sườn lục soát hai bên.

Vân Y lẩn vào trong đám người cố chạy thật nhanh, không dám quay đầu nhìn xung quanh, bỗng nhiên nghe thấy tiếng còi cảnh sát, có lẽ cảnh sát tuần tra sắp tới gần rồi. Vân Y hết sức vui mừng, liều mạng chạy về phía trước, thỉnh thoảng va phải người khác bị mất thăng bằng, theo đó là tiếng gậy từ giầy cao gót, khiến cô ngã mạnh xuống mặt đất. “Ồ đây này!” Từ phía sau vang lên tiếng quát to, ngay lập tức cô biết chúng đã lùng ra tung tích của cô, ba tên kia đã đuổi đến nơi rồi. Vân Y nén đau nhức từ mắt cá chân, cố gắng đứng lên, nhìn lên phía trước thì thấy bóng dáng cảnh sát, có hai chiếc xe đang tiến gần về phía cô.

Ba tên phía sau đã truy tới gần, Vân Y cắn răng đá rơi giầy, chân trần chạy về phía trước, mỗi một bước tựa như bị dao cắt đau đớn vô cùng.

“Vân tiểu thư!” Từ trên xe có vài quân nhân nhảy xuống, người đứng đầu rõ ràng là Hứa Tranh! Đúng lúc Vân Y đang ngỡ ngàng, thì tiếng súng vang lên, viên đạn từ phía sau bắn tới, găm trúng vào đèn hiệu quảng cáo của cửa hàng bên cạnh. Vân Y ngã sấp xuống đất, ngay lúc đó tiếng súng lại vang lên, là cảnh sát tuần tra bắn trả. Hứa Tranh bỗng gào về phía Vân Y, “Cẩn thận! Mau tránh ra!” Vân Y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy biển hiệu bị bắn trúng lúc này

âm một tiếng dứt theo dây điện rơi thẳng xuống ——

Thì ra cái chết đến đơn giản như vậy, lòng vòng bao lâu nay, đi xa tới vậy, rốt cuộc cũng đi tới điểm cuối cùng.

Vân Y nhắm chặt mắt lại, thì bất ngờ bị một lực mạnh mẽ túm lấy từ phía sau, vai và lưng bị ma sát trên mặt đất vừa nóng rát vừa đau nhức! Còn chưa kịp kêu lên, đã bị những ngón tay lạnh lẽo đầy mồ hôi bịt kín miệng. Người nọ ôm cô lần một vòng sang bên cạnh, bên tai nghe thấy tiếng nổ rầm rầm, những mảnh vỡ bắn tứ tung, tấm biển hiệu nện xuống ngay cạnh hai người, chỉ kém có vài tấc nữa thôi.

May mắn mà nhặt được mạng về, còn chưa hết hoảng hồn, thì người nọ đã túm lấy Vân Y, lập tức đẩy mạnh vào con hẻm nhỏ phía sau. Vân Y loạng choạng hai bước, đang định giãy dụa, thì nghe thấy người kia vội vàng nói, “Mau đi theo tôi!” Vân Y chân động, không dám tin nhìn về phía người nọ, người đã xả thân cứu cô thoát khỏi tấm biển hiệu, chính là bà Trần đã mất tích nhiều ngày nay! Tiếng giầy quân đội hỗn loạn nện tới gần con hẻm, tiếp sau là giọng Hứa Tranh truyền đến, “Vân tiểu thư, Vân tiểu thư, cô không sao chứ?”

Tấm biển hiệu vỡ nát thành đồng hồ hỗn độn chắn ngay trước con hẻm, Hứa Tranh mang theo người ở bên ngoài lo lắng hỏi, tạm thời không vào được. Vân Y mở miệng nhưng không phát ra tiếng nào, lúc này cô chỉ cần kêu lên một tiếng, thì có thể trở lại nơi ấy cùng Hứa Tranh, trở về bên cạnh Hoắc Trọng Hanh... Nhưng nhìn thân hình lam lũ, khuôn mặt quần kín bằng khăn quàng, chỉ lộ ra vài sợi tóc muối tiêu, trán chảy đầy máu, chính là hồn này vì cứu cô mà bị thương, “Đi theo tôi, tôi sẽ không hại cô!” Bà Trần mở rộng miệng thở phì phò, một tay vịn vào tường, một tay kéo Vân Y.

“Tần gia bảo bà tới?” Vân Y co người rụt về phía sau, cảnh giác lùi sau hai bước. Cánh tay đang vươn ra của bà Trần chợt cứng đờ, thân thể sụp xuống dựa vào tường, khàn khàn nói, “Tần gia... chết rồi!”

Bốn chữ ngắn ngủi như sấm sét trên trời đột ngột giáng xuống làm Vân Y chân động đến hồn phi phách tán.

Tần gia ngoan cố nhất, Tần gia nguy hiểm nhất, Tần gia bản lĩnh thông thiên triệt địa*, là kẻ không chế sinh tử của cô, cứ như vậy mà một câu đã chết, không còn, mất. Tâm cô hoảng hốt vô cùng, bên tai nghe thấy tiếng quát của Hứa Tranh, cứ một tiếng lại một tiếng sai người khuôn vác tấm biển hiệu đang cản đường đi... Vân Y lao đảo một cái, bị bà Trần túm chặt lấy, “Bên này, đi theo tôi!”

(*thông thiên triệt địa: cực kỳ tài giỏi, bản lĩnh cao cường)

Lúc quay đầu nhìn, thì khăn trùm đầu của bà Trần rớt xuống, lộ ra nửa bên mặt dữ tợn, da thịt lẩn lộn, máu đỏ vắn vẹo theo miệng vết thương. Vừa liếc mắt một cái, đã khiến máu toàn thân Vân Y đông cứng lại. Tiếng Hứa Tranh đã gần trong gang tấc, nếu lùi về sẽ trở lại nơi bình yên, còn nếu tiến lên sẽ nhìn thấy được chân tướng ghê người. Vân Y cắn răng, nắm chặt lấy tay bà Trần, loạng choạng theo bà ta chạy sâu vào trong con hẻm. Những con hẻm cũ nát đan xen chằng chéo nhau, rẽ sang ngã rẽ này rồi lại ngoặt sang ngã rẽ khác, giống như một mê cung khổng lồ, chẳng mấy chốc đã buốt chừng bóng dáng hai người.

Sâu trong con hẻm cũ nát, hai bên đường chẳng thấy biển hiệu sặc sỡ, gai mại đâm đứng chật ních cả con hẻm, trên tấm biển hiệu bản thiêu bám đầy tro bụi là cái tựa diêm dúa đề “Đào hồng xuân hương”, nghe liền hiểu trên mỗi tầng lầu buôn bán cái gì. Bà Trần ẩn thân trong một căn buồng cũ bốc mùi hôi thối, từ khe nứt ở góc nhà còn rỉ ra thứ nước màu nâu vàng, sát vách còn truyền đến tiếng đàn bà rên rỉ rồi thét gào cùng với tiếng ván giường rung lắc ọp ẹp. Bà Trần đóng cửa buồng rồi lập tức đỡ lấy Vân Y đang lao đảo sắp ngã, giúp cô ngồi xuống giường. Dọc đường đi Vân Y vẫn cố gắng chạy bằng đôi chân trần, hai chân của cô đã đầy vết thương, máu chảy loang lổ, đặc biệt là vết thương ở mắt cá chân nhìn mà đau lòng, không biết là bị vật gì cắt phải. Bà Trần thuận thực xé một mảnh khăn trải giường, rồi quỳ trước mặt Vân Y, nâng hai chân cô đặt trong lòng mình. Vân Y sững sờ nhìn bà Trần, thấy bà lấy nước trà lạnh trên bàn tự mình rửa vết thương cho cô, sau đó cúi đầu xuống dùng miệng mút vào vết thương ở mắt cá chân cô.

Vân Y cuống quýt lùi lại một bước, rồi kéo bà Trần lên, “Đừng như vậy!” Bà Trần ngẩng đầu đáp, “Vết thương đã vỡ mủ, nếu cứ để vậy thì thịt bên trong sẽ thối rữa, phải nhanh chóng hút mủ ra.” Thấy Vân Y vẫn lắc đầu, bà Trần ngừng lại, khẽ nói, “Tôi sẽ không bị bệnh, cũng không ngại bẩn.”

Trải qua nửa ngày kinh hoàng đủ dạng, Vân Y vẫn bình tĩnh như thường, nhưng lại vì một câu nói này mà đột nhiên hộc mắt đỏ lên.

“Mặt bà bị sao vậy?” Vân Y kéo bà Trần lên, nhìn vào vết thương dữ tợn bên má bà, run giọng hỏi, “Ai làm bà bị thương?” Cô hỏi câu này khiến bà Trần lạnh run lên, ngày xưa bà vốn đầy đủ khỏe mạnh vậy mà chỉ ngắn ngủi mấy ngày đã nhanh chóng trở nên lam lũ nhếch nhác thế này. Nhìn vào ánh mắt sốt ruột của Vân Y, bà Trần nghiêng người ngã xuống mép giường, bà vai co rúm lại, từng giọt nước mắt lăn xuống hai má chẳng chịt vết thương của bà...

Tần gia bị Bùi Ngũ hạ độc trong thuốc phiện, chết ngay trong ngày ám sát Hoắc Trọng Hanh.

Đúng lúc đó bà Trần theo lệnh Vân Y đến gặp Tần gia, bỗng nhiên thấy ông ta ngã sõng soài dưới giường, khắp người tím bầm, tất cả thuộc hạ đều bị Bùi Ngũ mang đi. Cả đời Tần gia lấy việc trung thành với vua để kiêu ngạo, dù chết cũng không chịu nghe theo người Nhật Bản, gây cản trở kế hoạch của Nhị bối lạc, cuối cùng khiến cho chủ tử nổi lên sát tâm. Thứ độc được kia làm cho Tần gia thất khiếu chảy máu, tình cảnh bi thảm đáng sợ vô cùng, bà Trần muốn đưa ông ta đi cấp cứu nhưng không kịp. Lúc Tần gia sắp chết đã nói ra ngọn ngành câu chuyện, để bà chuyển lời đến Vân Y, Nhị bối lạc cấu kết với người Nhật Bản, chuẩn bị hạ độc thủ với Hoắc Trọng Hanh. Song ông còn chưa tác thơ thì Bùi Ngũ đã xông tới phát hiện ra bà Trần, Tần gia lúc nguy cấp quát to một tiếng bên tai bà Trần, “Đừng nói cho tên súc sinh này!”

Lời này là để bảo vệ tính mệnh bà Trần —— Bùi Ngũ cho rằng lúc Tần gia sắp chết đã giao một bí mật nào đó cho bà, nên chỉ nghiêm hình tra tấn bà Trần chứ không lập tức giết người diệt khẩu. Tần gia chết bất đắc kỳ tử, phần lớn người của Tần gia đều hoài nghi Bùi Ngũ, nên không hề phục tùng sự quản thúc của hắn. Bà Trần theo Tần gia nhiều năm, thấy bà bị Bùi Ngũ tra tấn, càng khiến họ tức giận bất bình hơn. Đêm hôm đó Bùi Ngũ ra ngoài, hai người canh gác nhân cơ hội thả bà Trần ra, cùng bà chạy trốn, sau rồi tách nhau ra chạy lang bạt khắp chốn.

Bà Trần chạy tới nơi này ẩn mình hai ngày, cũng không biết tình hình bên ngoài ra sao nữa, không biết Vân Y có bị Bùi Ngũ khống chế không nữa, lại

càng không dám liên hệ với cô. Cho đến khi dò la được tin tức bên ngoài, biết được Thống đốc vẫn bình an, nhưng vẫn không dám tùy tiện đi tìm Vân Y.

“Vi vậy bà liền cải trang, mỗi ngày đến chỗ Tần gia nghe ngóng, xem tôi có tìm đến không?” Vân Y nhìn bà Trần, đôi mắt yếu ớt ngập lệ, thanh âm run run. Bà Trần cắn răng gật đầu, “Nếu cô không bị Bùi Ngũ khống chế, nhất định sẽ tìm Tần gia để hỏi...Hơn nữa em gái cô vẫn chưa rơi vào tay Bùi Ngũ, nên tôi nghĩ cô cũng sẽ không chịu để hấn uy hiếp.”

Vân Y bỗng nhìn thẳng vào mắt bà, “Bà khẳng định là Niệm Kiều không rơi vào tay Bùi Ngũ cùng người Nhật Bản?” Bà Trần lập tức gật đầu, “Đêm đó Bùi Ngũ dùng hình đe dọa tôi, thứ nhất là muốn tôi nói ra lời trăn trối của Tần gia, còn lại là hỏi Niệm Kiều đang ở đâu...Nghe ý của hắn, thì em gái cô đã bị một người nào đó đưa đi từ trước, hẳn là tưởng do Tần gia động thủ.” Vân Y mặt tái mét, ánh mắt hoảng hốt, đôi môi hiện lên ý cười thê lương. Bà Trần vội giải thích nói, “Cô yên tâm, không phải là Tần gia, Tần gia chưa bao giờ bảo tôi...”

“Tôi biết không phải là Tần gia.” Vân Y cười rộ lên, đôi mắt khỏe mắt tràn ra hàn ý nhẹ nhẹ, “Không phải là Tần gia, không phải là Bùi Ngũ, cũng không phải người Nhật Bản, bà nói xem là ai?” Bà Trần chấn động, hai mắt tròn to, “VẬY, không lẽ là...”

Còn lại chỉ có hai người có bản lĩnh này, không phải Tiết Tần Minh thì là Hoắc Trọng Hanh.

Việc này thật làm người ta quá đổi kinh hãi, bà Trần chưa kịp hồi phục tinh thần, đã thấy Vân Y xé một mảnh ga trải giường, thoáng cái đã băng bó xong vết thương ở chân, cắn môi không kêu một tiếng đau đớn nào. Bà Trần vội ngăn cô lại, “Không được băng thế này, vết thương còn chưa được làm sạch!” Vân Y ngăn tay bà lại, vẻ mặt bình tĩnh, “Tôi phải trở về.” Bà Trần hít một hơi lạnh, “Như thế này mà về là chịu chết, Thẩm tiểu thư, cô điên rồi sao!”

“Bà gọi tôi là gì?” Tay Vân Y cứng lại, kinh ngạc nhìn người đối diện. Bà Trần nhất thời buồn bã, trầm mặc trong chốc lát, “Tần gia trước khi chết còn nói một câu, ông ấy nói đã hứa với cô chuyện gì thì tuyệt đối sẽ không nuốt lời, từ nay về sau cô hãy cao chạy xa bay, quay trở về làm chính mình, trên đời sẽ không còn tồn tại người tên là Vân Y nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 24: Thua Cả Ván Bài

“—— từ nay về sau trên đời này không còn người tên là Vân Y nữa.”

Cứu cô, đe dọa cô, dạy cô, hại cô, giúp đỡ cô... Mọi chuyện đều từ người này mà ra, giờ đây đã là người chết đèn tắt. Vân Y ngơ ngẩn nghe bà Trần nói, trong lòng như bị một con dao cùn từng chút một khoét sâu xuống, rõ ràng rất đau nhức, nhưng máu lại không thể chảy ra. Trong lúc hoảng hốt, có một giọng nói mơ hồ dần dần hiện lên, dần dần rõ ràng... “Niệm Khanh, quá khứ thì có đủ loại quá khứ, ví dụ như khi ngày hôm qua kết thúc! Hãy quên hẳn mẹ cùng nơi này đi, coi như con vừa tái sinh làm người một lần nữa! Nếu con không thể quên, thì sau khi chết mẹ cũng không thể yên nghỉ được!” Thanh âm thê lương của mẹ, luôn quấn quanh trong con ác mộng của cô, như cái bóng vĩnh viễn đi theo cô. Vân Y nhắm mắt lại, chậm rãi che đi lỗ tai, không biết phải tìm nơi nào để trốn tránh được những hồi ức đang ùn ùn kéo đến.

Cái gọi là cao chạy xa bay, thay hình đổi dạng, chính là nguyện vọng lúc lâm chung của mẹ, là lời hứa của Tần gia đối với cô, và cũng chính là lối thoát mà cô tha thiết mong ước —— tựa như loài thạch sùng đứt đuôi cầu sinh, nguyện vứt bỏ một bộ phận để sống sót, kéo thân tàn tiếp tục đi về phía trước.

Bà Trần nghẹn ngào khuyên nhủ, “Tần gia vẫn còn giữ tiền cho cô, vẫn để ở chỗ cũ, dù để cô dùng hơn nửa đời... Bây giờ đã tới bước đường này, thì đừng bàn cãi cái gì là ý đồ tình trường nữa, chỉ mình cô đơn thương độc mã cũng không thể cứu em gái cô được đâu. Chị em hai người đã rơi vào cảnh này, mỗi người đều có số mệnh riêng, cũng coi như cô không phụ lòng con bé! Sau này hãy cao chạy xa bay, một người sống, vẫn hơn là hai người cùng ôm nhau chết một chỗ!”

Vân Y cứ mãi cúi đầu, trầm mặc không rõ vui buồn, giống như đã hóa thành tượng đá. Từng tiếng sấm sét vụn vặt đánh vào song cửa sổ, bên ngoài không biết đã mưa từ lúc nào, bầu trời âm u cả ngày cuối cùng cũng trở nên đen kịt. Vân Y ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn tấm rèm hoa bạc màu bị gió thổi trùng bay phấp phật, không khỏi cúi đầu than thở, “Trời tối rồi...Bây giờ bà định như thế nào?” Bà Trần giật mình, mãi mới ngờ ra là cô đang hỏi mình.

“Chẳng như thế nào hết, đã trải qua nửa đời người, tuổi cũng già rồi.” Bà Trần buồn bã cười gượng, dường như để đáp lại lời cô, song cửa sổ sứt mẻ rã rạc một tiếng giống như cũng bị gió thổi tung, thế nhưng nó vẫn lung lay lắc lư kiên trì bám ở chỗ cũ.

Ở nơi hèn mọn đồ nát nhất, thường hay sinh ra loại súc sống cứng cỏi nhất, cô cùng bà Trần chính là loại súc sống đó. Vân Y lặng im trong chốc lát, đưa mắt quan sát gian nhà, nhìn lên cái tủ gỗ cũ nát ở đầu giường có một bức ảnh đã ố vàng, đó là ảnh một cô gái tuổi còn thanh xuân ngọt ngào cười hết sức động lòng người, nhìn khuôn mặt thấy hơi quen thuộc. “Đây là tôi ngày xưa khi còn ở đây, nếu không gặp Tần gia có lẽ tôi vẫn làm cái nghề này.” Bà

Trần một hơi nói hết ra, cũng không tránh né gì. Vân Y cũng không lên tiếng, chỉ yên lặng cảm bàn tay thô ráp của bà Trần. Bóng đêm cuối cùng cũng nuốt chửng mặt trời, trong phòng tối sẫm, khiến cho hai người không nhìn rõ được khuôn mặt của nhau, không biết giờ phút này người kia là đang cười hay rơi lệ.

“Nên đốt đèn thôi.” Bà Trần lần mò đứng dậy, lại bị Vân Y ngăn lại, trong bóng tối chỉ nghe thấy thanh âm gấp gáp cùng sự mệt mỏi, “Đừng đốt đèn, ở đây không an toàn, chúng ta phải thừa lúc trời tối mà đi khỏi đây.” Bà Trần cân nhắc trong lòng, nhớ tới dọc đường hoảng sợ chạy tới đây khó tránh khỏi bị người khác chú ý, đúng là không nên ở đây lâu. Nhưng hai người bọn họ đơn thân sức yếu, biết trốn ở nơi nào —— bên ngoài dư luận đã bắt đầu xôn xao, chỉ sợ bây giờ khắp nơi đều có quân cảnh (quân đội và cảnh sát) cùng người của Bùi Ngũ, nếu không suy nghĩ chu đáo thì chỉ tự chui đầu vào lưới thôi.

“Đây là nơi nào, cách bến tàu có xa lắm không?” Trong bóng tối Vân Y bỗng mở miệng hỏi. Bà Trần ngạc nhiên, không hiểu vì sao Vân Y lại hỏi vậy, chân chửi một lúc mới đáp không xa. Vân Y trầm mặc, đúng lúc này đèn đường ngoài cửa sổ bỗng phát sáng, tia sáng mỏng manh rọi vào, chiếu lên hình dáng mờ mờ của cô, tựa như một bức tượng huyền bí bằng đá. Bà Trần không biết cô đang suy nghĩ điều gì, tiến lên vỗ nhẹ bả vai cô, muốn nói cô không cần sợ hãi. Không ngờ Vân Y đột nhiên ngẩng đầu, trên mặt óng ánh nước, con ngươi đen như nước son giờ thì lơ lửng khiến lòng người tan nát, “Tôi từng nói với anh ấy, tôi không muốn được tự do... Giờ đây xem ra, cứ tự do vẫn là tốt hơn, tự do so với điều gì cũng tốt hơn.” Lời nói không đầu không đuôi, khiến bà Trần nghe mà không hiểu, chỉ biết cô nói muốn được tự do, liền than thở, “Bây giờ mấu chốt không phải là tự do, mà là phải bảo toàn tính mạng đã. A di Đà Phật!”

Vân Y hơi ngẩng đầu, mỗi chữ mỗi câu cười nói, “Chỉ cần tôi được bên cạnh, thì sẽ tự do.”

Bà Trần chấn động, nghi ngờ nhìn Vân Y, “Cô, đã có cách gì sao?”

Trong bóng tối, con ngươi Vân Y óng ánh tựa như mắt mèo chiếu thẳng vào người đối diện, “Cách thì không có, nhưng đường lui thì đã có một đường.”

Cho tới nay, dù biết rõ nguy hiểm đang cận kề, sóng dữ ngập trời, cũng đành phải nhắm mắt mà đi về phía trước, có đứng lại cũng trốn không thoát.

Thế nhưng chỉ là từ từ nhắm hai mắt, chứ không phải là thực sự mù.

Bảng đảng Triều Châu độc quyền buôn bán thuốc phiện gần đây đã móc ngoặc với người nước ngoài, tàu đánh hàng trực tiếp từ đầu mối buôn lậu ở tô giới* Anh và Pháp, được người ngoài quản lý ở khu vực đó bảo hộ cho, khiến cho sở thuế Trung Quốc biết mà không làm gì được, dần dần chỉ đành nhắm mắt một mắt mở một mắt mà cho qua, sự dung túng ở cảng tô giới đã biến buôn lậu thuốc phiện thành một ngành công nghiệp ngầm khổng lồ. Những kẻ thao túng ngành công nghiệp này không còn chỉ là các con buôn thuốc phiện, mà còn là các thế lực hắc bạch đan xen trộn lẫn với nhau, quan chức, thương nhân, thổ phi đều dính líu đến nhau, đúng là một mạch nước bẩn —— đừng nói đến bà Trần, chỉ sợ ngay cả Tần gia cũng không nghĩ đến, Vân Y lại có gan tìm tới bang Triều Châu, dùng một số tiền lớn để lôi kéo, giao dịch thành công với ông trùm của bang phái này.

(*tô giới: những vùng đất mà các nước đế quốc ngày xưa chiếm của Trung Quốc để tư bản của họ đến buôn bán.)

Nghe cô thành thực nói, bà Trần nhất thời ngộ ra, đồng thời còn thấy sợ hãi. Cứ nghĩ rằng hai chị em họ sinh sống kham khổ, chẳng qua Vân Y cố tình giả vờ giận dỗi, sợ lộ nội tình trước mặt người khác. Với những khách quen hào phóng, tùy tiện tặng vài phần châu báu cũng đủ để hai chị em sống trong cảm y ngọc thực. Nhưng nào ngờ, họ dùng tất cả tài sản để mua lấy đường sống.

Một cô gái nhỏ bé, lại có tâm cơ sắc sảo như vậy, cũng không chờ người khác giúp đỡ để đạt mục đích, mà cứ bất động thanh sắc mà tự rèn luyện vây cánh, nay mai là có thể sai cánh, xa chạy cao bay. Tần gia không cản trở được cô, Hoắc Trọng Hanh cũng không thể giữ cô lại.

Chỉ là người tính không bằng trời tính, không đủ thời gian để cô chuẩn bị được chu toàn, hết thấy đều bị đảo lộn. Ưông công chịu khổ chuốc phiện, cuối cùng cũng không có cơ hội cứu Niệm Kiều khỏi Tần gia; đến khi Tần gia ngã xuống rồi, thì Niệm Kiều lại biến mất... Từ đầu đến cuối Vân Y cứ như bị một sợi xích vô hình trói chặt lại, vậy ai là người cầm đầu dây xích, còn ai là người nắm đôi cánh của cô.

Bà Trần hoảng hốt một lúc lâu, nhắm mắt lại cười khổ, “Cô so với tôi thông minh hơn rất nhiều.”

Thông minh sao, thông minh thì có ích lợi gì.

Vân Y buồn bã đưa mắt nhìn, cũng chỉ có thể im lặng mà cười gượng. Nếu thực sự thông minh, thì tại sao lại phải cam chịu thế này. Ngày ấy cô nói, “Trọng Hanh, em không muốn được tự do!” —— anh sẽ không bao giờ hiểu được những lời này có ý nghĩ như thế nào đối với cô, chỉ bản thân Vân Y mới hiểu, vào khoảnh khắc đó, cô thực sự bằng lòng vứt bỏ tự do.

Nếu như ngày hôm nay không trốn khỏi Hứa Tranh thì liệu cô có còn bằng lòng vứt bỏ như cũ nữa không?

Trong lúc hoảng hốt băn khoăn như vậy, cô lại cười thành tiếng. Nhìn vào vết xe đổ của mẹ, cái chết bi thảm của Tần gia phía trước —— người vĩnh viễn không biết lúc nào ông chủ sẽ trở mặt, cũng không biết được khi nào người đàn ông sẽ thay lòng đổi dạ. Huống hồ, ngay từ lúc đầu đã ở thế đối lập nhau, dù người đàn ông đó có đồng sàng cộng ẩm với mình, có lẽ chưa bao giờ thật lòng thật dạ đối xử với cô, cũng giống như cô cũng chưa từng mở lòng với hắn.

Dưới ánh đèn đường mờ mờ, hai người phụ nữ mặc quần áo mùa đông công kênh đi ra khỏi cửa ngõ, tay cầm giỏ trúc, đầu trùm khăn vải thô, một trước một sau đi trên đường. Lúc này bóng đêm đã dày đặc, vậy mà trong con hẻm rách nát vẫn đầy hàng quán nhà thổ, cứ đêm đến là tụ tập đủ hạng người, đều là dân lao động từ đủ các loại nghề. Trên đường hầu như không thấy bóng dáng của phụ nữ, chỉ có mấy cô gái điếm đang mời chào, chứ tuyệt đối không nhìn thấy con gái nhà đài hoàng đi qua.

Hai người phụ nữ cúi đầu đi xuyên qua đám người, va phải mấy người phụ xe. Một người quay đầu nhìn thoáng qua bóng lưng của người phụ nữ kia, thấy dáng đi của người đó thông thả nhẹ nhàng, tuy mặc áo thô kệch nhưng vẫn rất linh hoạt. Tên đàn ông đó cười hi hi vờn tay lên định sờ eo mỏng người phụ nữ đó. Còn chưa chạm được vào vật áo, người phụ nữ kia bỗng cảnh giác, thỉnh thoảng dừng bước chân quay đầu lại — một khuôn mặt hé ra từ chiếc khăn trùm đầu màu vàng, những nốt mụn đen chi chít đầy mặt, xấu xí kinh khủng, tên phụ xe sợ quá cuống quýt rút tay lại.

Người phụ nữ mập mạp đi phía trước nhanh chóng quay người lại kéo người phụ nữ xấu xí kia đi, hai người vội vã băng qua con đường hỗn loạn này, đi thông qua con hẻm bên trái rồi rẽ phải, không lâu sau đã đến con đường giao giữa tô giới Pháp và tô giới Anh. Lúc trước đi đường hẻm để tránh sự chú ý người khác, từ lúc này phải đi trên đường lớn, nơi nơi đều có quân cảnh đi tuần tra. Bến cảng đã rất gần rồi, nhưng tốt nhất không nên coi thường, một đoạn ngắn cũng có thể xảy ra sự cố. “Hai đường bên trái bên phải đều có thể đi ra bến cảng, chúng ta tách nhau ra ở đây, rồi gặp nhau ở bến cảng.” Vân Y che lại khăn trùm đầu, nhìn thấy có cảnh sát tuần tra đi qua giao lộ, liền vội lách người núp sau đèn đường. Bà Trần ngạc nhiên, nghi ngờ nói, “Hai người cùng đi sẽ phối hợp tốt hơn, tại sao lại tách ra?” Vân Y nín thở một phút rồi nhẹ giọng nói, “Nếu như tôi không tới được, bà hãy nhớ kỹ nơi cần đến và ám hiệu mà tôi đã nói lúc trước, tìm ông chủ Phùng Vũ Phùng gia, ông ta sẽ sắp xếp cho bà lên tàu hàng rồi đi ngay đêm nay.”

“Cô vẫn nghĩ đến Thống đốc, muốn quay lại tìm hân cầu xin thương tình đúng không?” Bà Trần tóm lấy cổ tay cô, không ngừng trách mắng, “Đến nước này rồi mà cô vẫn còn hồ đồ thế sao! Núi xanh còn đây, sợ gì không có củi đốt, tránh qua trận gió này rồi quay về cứu em gái cô, sao lúc này lại khinh suất, dù có đem bản thân cô thế vào cũng vô tác dụng...”

Vân Y bỗng cười rộ lên, dưới khăn trùm đầu chỉ lộ ra một đôi mắt trong trẻo, “Tôi không khinh suất, cũng không quay lại tìm ai.” Bà Trần không tin, tóm chặt lấy cổ tay cô không chịu buông, định nắn thêm để cô tỉnh người ra, nhưng lại sợ bị người qua đường chú ý, nhất thời gấp đến mức lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi.

Vân Y nhìn thần sắc vô cùng lo lắng của bà Trần, đáy mắt cô dần dần dâng lên tình cảm ấm áp — Cuối cùng cũng có người thật lòng quan tâm đến cô, vào thời khắc sinh tử này, cô không chỉ có một mình.

“Bọn họ chỉ tìm tôi, bà không đáng bị kéo vào chuyện này, chúng ta đi cùng nhau chỉ càng thêm nguy hiểm.” Vân Y mỉm cười, nắm lấy bàn tay bà Trần, “Hơn nữa tôi cũng có việc cầu xin bà, xin bà hãy bình an ra đi coi như là thay tôi chiếu cố bản thân mình.”

Hâm ý là, ân oán giữa cô và bà đã thanh toán xong, mỗi người đều có việc riêng phải làm, không ai nợ ai. Nhưng cô càng nói như vậy, bà Trần càng hiểu dụng tâm của cô, và càng thấy mình mắc nợ cô nhiều hơn. Vân Y dường như nhìn thấu được lòng bà, không đợi bà mở miệng liền cười nói, “Tôi nếu có chuyện gì, xin bà hãy tìm cách cứu Niệm Kiều... Con bé không có tội danh, càng không đến mức bị tội liên đới, chỉ cần biết cách hối lộ chính quyền địa phương, đến lúc đó hãy dùng đến số tiền của Tần gia.” Giọng cô thật bình tĩnh, nói tuông tận như đang bố trí một bữa tiệc thông thường, nhưng thực ra là đang phó thác an nguy tính mạng của mình cùng thân nhân.

Khiến một người đã nhìn quen sinh tử hợp tan như bà Trần cũng không nói thành lời, thật lâu sau mới nói, “Vì sao lại tin tôi như vậy?”

Vì sao lại tin bà ấy?

Chỉ vì, ngoài bà ra tôi không còn ai để tin tưởng nữa.

Lời này, chỉ có thể nói với lòng mình, mà không thể nói ra khỏi miệng, vì nó quá mức đau thương tàn khốc.

Vân Y quán lại khăn thật kín, hỏi một đằng đáp một nẻo mà cười nói, “Đến lúc rồi, đi thôi.”

Cô xoay người thông thả đi vào con đường bên trái, bước từng bước nhỏ nhưng lại vững vàng vô cùng, không biết nghị lực đến thế nào mới chịu đựng được vết thương đau đớn ở chân. Bà Trần bật thốt lên, “Vân... Niệm Khanh!” Vân Y nghe tiếng ngoài đầu nhìn lại, lẳng lặng nhìn bà, nhưng bà lại không biết phải nói gì. Hai ngã rẽ dưới ánh đèn đường, một khi mỗi người rẽ một ngã, liệu từ nay về sau cùng đồng tâm hiệp lực, hay cứ vẫn là mỗi người một cuộc đời chìm nổi?

“Tôi có tên.” Dừng yên trong chốc lát, bà Trần khàn giọng nói, “Tôi là Quế Trân, Lý Quế Trân.” Thì ra đây là tên của bà, gọi mãi cái tên bà Trần, giờ mới biết được tên của bà. Mắt Vân Y hơi nóng lên, mỉm cười rồi gọi một tiếng, “Chị Quế Trân, đi đường cẩn thận.”

Bến cảng vào đêm đèn đuốc vẫn sáng trưng, một chiếc tàu chở hàng lớn vừa cập bến, chung quanh đều là công nhân đang chạy qua lại vận chuyển hàng hóa.

Một đoạn đường ngắn, không hết mười phút Quế Trân đã chạy tới chỗ hẹn. Dù sao nơi này cũng là địa bàn tô giới, khắp nơi đều là cảnh sát tuần tra cùng lính tuần của tô giới, thỉnh thoảng chặn người qua đường lại để kiểm tra. Lúc này trong thành phố sợ là đang sôi sục lên, có lẽ Thống đốc đã thực sự nổi giận, không tìm được Vân Y, rất có thể sẽ lật tung cả thành phố lên mất.

Quế Trân ẩn mình ở một nơi bí mật gần đó, không ngừng sốt ruột mà nhìn ra giao lộ, không biết Vân Y đi đến đâu rồi. May mà bên kia đường cũng không nhiều cảnh sát lắm, chỉ có hai ba gã canh giữ bên đường, cứ nhìn thấy đàn bà con gái là chặn lại tra hỏi, cứ mỗi lần như vậy tim Quế Trân lại thót lên.

Lại một đôi nam nữ bị ngăn lại, người con gái diễm lệ kia có vẻ chưa ngoa, bị cảnh sát tra hỏi thì tỏ ra không kiên nhẫn, mở mồm quát mắng, “Đừng có cản đường, tôi quen Tiết Cục trưởng của các người đó!” Cảnh sát tuần tra sùng sốt, không hề tỏ ra cung kính mà lại túm lấy cô ta, kéo sang chiếc ô tô màu đen đỗ bên đường. Cô gái kia sợ hãi giãy dụa, thì bị thô bạo ấn đầu thấp xuống, để cho người trong xe nhìn rõ dung mạo. Ánh sáng trong xe mờ mịt, chỉ mờ mờ nhìn thấy một sườn mặt anh tuấn kiệt suất, cùng đôi mắt lạnh lùng đảo qua. Cô gái kia vốn là một ca sĩ cũng có chút danh tiếng, hình như đã từng gặp qua Tiết Tấn Minh một lần, thuận miệng khoe khoang thì bị tưởng nhầm là Vân Y. Lúc này đây cô ta sợ đến mức liên tục thét chói tai, cuống quýt xin lượng thứ, người trong xe chỉ khoát tay một cái, rồi hững hờ quay đầu đi. Cảnh sát tuần tra phía sau lập tức buông cô ta ra, ý bảo cô ta có thể đi.

rồi. Cô gái kia hình như đã nhận ra người kia là ai, cũng không dám nhìn thêm, vội vàng kéo lấy tên bạn trai chạy đi.

Đúng lúc đó, một người phụ nữ xách cái làn đi đến, thấy tuần tra thì bà ta vội cúi đầu xuống. Cô gái kia đi vội vã không kịp nhìn mà va mạnh vào người nọ. Cô ta lao đảo một cái, còn người phụ nữ mập mạp vụng về kia cũng đứng không vững mà ngã mạnh xuống đất. Cảnh sát tuần tra đứng bên đường bật cười, nhìn thấy người phụ nữ thô kệch kia bị mất mặt mà buồn cười. Người phụ nữ vừa ngã trên mặt đất chậm chạp đứng lên, đầu vẫn cúi thấp như cũ. Tên cảnh sát kia thấy vậy càng cố ý muốn trêu chọc bà ta, tiến lên một bước đá văng cái làn của bà ta đi, quát to, “Đội khăn trùm đầu làm gì, để giấu giấu điểm điểm không cho ai nhận ra sao?”

Người phụ nữ kia cứng đờ người, chậm rãi vén khăn trùm đầu ra, ngẩng đầu nhìn về phía hắn. Tên cảnh sát nhất thời bị hù cho sợ, nhỏ nước bọt, khua tay nói, “Người đâu mà xấu xí, đi đi đi!” Người phụ nữ kia cuống quýt khom người, đội lại khăn trùm đầu rồi cúi đầu đi.

“Đứng lại.” Một thanh âm băng lạnh mà giàu từ tính bỗng vang lên từ trong xe.

Thanh âm này giống như một cây kim vô hình, xuyên thẳng vào đáy lòng. Đưa mắt lên là nhìn thấy bên cạnh nhận nhịp đèn đuốc sáng trưng, cách đó không xa là chỗ hẹn gặp bà Trần, liệu lúc này bà ấy có đang từ một nơi bí mật gần đây trốn trốn kiến tất cả không. . . Vân Y nhắm mắt lại, chậm rãi xoay người.

Cảnh sát mở cửa xe, người nọ khoác áo măng tô đen, vành mũ dạ che thấp xuống, từ từ đi đến trước mặt cô. Vân Y lẳng lẳng cúi đầu, ngoài hô hấp của mình cùng ánh mắt lạnh băng của anh, thì cô không còn cảm nhận được sự vật xung quanh mình nữa. Ánh mắt đó khiến cô cảm giác thật lạnh lẽo, giống như toàn thân không một mảnh vải, bị đặt trước gió lạnh.

“Ngẩng đầu.” Anh lạnh lùng nói, người phụ nữ thấp hèn kia có chút trì hoãn, ngây người một lúc rồi mới lúng túng ngẩng đầu lên. Gương mặt vàng vọt đầy nốt mụn đen, làm anh thấy thật phiền chán, mới vừa rồi thấy tư thế bà ta ngã xuống, không hiểu sao lại nghĩ đến dáng người của người nọ, thật khôi hài làm sao. Anh nhếch môi lên tự giễu, nghiêng đầu ra hiệu cho phép bà ta đi.

Vân Y hầu như không thể nào tin được mình lại may mắn như vậy, trái tim vốn đang nặng trĩu nghe vậy suýt thì nhảy khỏi cổ họng. Cô xoay người bước về phía trước, mồ hôi lạnh lẽo thấm ướt sau lưng, tựa như đang bước trên sợi dây thép treo lơ lửng giữa trời, vết thương trên chân đã đau đến tê dại. Láng máng nghe thấy tiếng sập cửa xe phía sau, hình như là anh lên xe định rời đi, Vân Y thở sâu, cố gắng bình tĩnh như thường mà đi, rời xa khỏi nguy hiểm, bước từng bước đến gần cơ hội sống. . . Rồi một bàn tay đột ngột tóm chặt lấy vai cô, xoay mạnh người cô lại.

Vân Y ngã vào khuỷu tay người đó, vừa ngẩng đầu đã đón lấy ánh mắt sáng quắc của người đó.

Đôi mắt đó so với thiếu nữ còn đẹp hơn ba phần, đuôi mắt hơi xệch tựa như mắt phượng, vừa hào hoa, lại vừa ẩn chứa u sầu.

Lúc này tầm nhìn của anh vẫn chưa rơi trên mặt cô, mà lại bình tĩnh nhìn xuống mặt đất. Vân Y nhìn theo ánh mắt anh, trong lòng chợt lạnh, bỗng nhiên hiểu ra tai kiếp khó tránh —— thứ bán đứng cô, hóa ra không phải là khuôn mặt, mà là máu trên chân thấm ra giày vải, trên đoạn đường cô đi qua đã lưu lại vết máu.

Khăn trùm đầu bị anh dễ dàng giật ra, mái tóc đen uốn quăn như thác đổ xõa xuống. Anh cười khẩy, anh bóp cằm cô, cầm khăn trùm đầu lau mạnh lên khuôn mặt cô. Vài thô mà sát lên hai má, nóng rát như vừa bị ai tát mạnh một cái. Vân Y giận dữ giãy dụa, không chịu để anh động vào người. Anh ngừng tay, neho mắt nhìn cô, rồi bất ngờ ném cái khăn đi, tức giận nói, “Mang nước đến đây.”

Một tên cảnh sát chạy vội sang quán trà đối diện, cầm một bình trà chạy về. Anh giật lấy, đem hơn nửa bình trà lạnh còn sót lại đổ thẳng xuống đầu Vân Y. . . Vân Y nhắm mắt nghiêng đầu sang một bên, để mặc cho nước lạnh gội vào mặt, khiến cho lông mày cùng lông mi ướt đầm, cảm môi không kêu một tiếng nào. Lốp hóa trang trên mặt bị nhoe đi thành những vệt nước màu vàng vàng đen đen, từ trên mặt cô chảy xuống, lộ ra nước da trắng phía dưới.

Trong gió rét, nước lạnh thấm ướt nhẹp da đầu, ngay cả cái áo bông cồng kềnh cũng bị gội ẩm ướt, sự lạnh lẽo khiến Vân Y hơi rùng mình. Anh thô bạo túm lấy cô, vờn tay cời cúc áo bông của cô. Vân Y giãy người kéo tay anh ra, quát cường ngẩng mặt lên nói, “Tôi tự cời!”

Anh nhìn cô cời từng cái cúc áo, rồi cời áo bông vút lên mặt đất, bên trong chỉ mặc áo tà chéo quần vải thô, giống như y phục của phụ nữ ở nông thôn, mái tóc ướt sũng rối tung, trên mặt thì nhếch nhác vẫn còn nhỏ vài giọt nước, thế nhưng thần sắc đáng vẻ tựa như một bà hoàng không cho phép xâm phạm.

“Tứ thiếu, đã lâu không gặp.” Vân Y ngẩng mặt, nở nụ cười xinh đẹp buột giá, vút bỏ thái độ nhân nhượng, vút bỏ sự ần ần, gỡ đi từng lớp mặt nạ kể cả lớp hóa trang bên ngoài, trong tích tắc đã khôi phục lại nguyên hình.

Bến cảng tô giới chính là đường lui bí mật cuối cùng của cô, cô vẫn luôn dè dặt cẩn thận, ngay cả Tần gia cũng không phát hiện ra, vậy mà Tiết Tấn Minh lại tìm được đến đây. Vân Y bị đưa vào trong xe, cũng không phản kháng, không giãy dụa, một chút ám áp dưới đáy lòng cuối cùng cũng bị thấm lạnh, khóe môi bất giác nhếch lên ý cười. Hai chiếc xe một trước một sau rời khỏi tô giới, ở bến cảng cũng chẳng có mấy người chú ý đến một màn hỗn loạn này.

Ánh mắt của Tiết Tấn Minh từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi người Vân Y, nhìn thấy cô cười, liền nắm lấy cằm cô, ép cô đến gần mình, “Có nhân gặp lại, khiến em hài lòng như vậy sao?” Vân Y đưa mắt nhìn, hình như có hơi hoảng hốt, chợt dờ dẫm cười, “Tôi cực kỳ hài lòng.” Tiết Tấn Minh nhướn mi, xiết chặt cằm cô, “Nghe thật gương gao.” Vân Y vẫn cười, tựa như chưa hề nhận ra ngón tay anh vừa âm thầm tăng thêm lực, “Anh có thể tìm đến tận đây, thật khiến cho tôi kinh hỉ*.” Thấy cô phản ứng bình thường như vậy khiến Tiết Tấn Minh không kịp chuẩn bị, anh hy vọng cô tức giận, phản kháng lại, khóc lóc kêu gào, thế nhưng cô chỉ quay sang cười với anh.

(*kinh hi: kinh ngạc cùng vui mừng)

Thái độ của cô làm lòng anh đau đớn, giống như nỗi đau khi nhớ tới một cái nhìn đầy một nụ cười của cô trước kia. Tiết Tấn Minh nhẹ nhàng ôm lấy vai cô, dịu dàng nói bên tai cô, “Nhìn bộ dạng em lúc này thật không đáng yêu chút nào, thua xa cô em gái yêu quý của em”

Lúc này đây, anh đã được như ý nguyện, sắc mặt cô tái xanh, thân thể run lên, ngay cả giọng điệu cũng thay đổi, “Anh đã làm gì nó?” Tiết Tấn Minh cười rộ lên, xoa nhẹ lên gương mặt ẩm ướt vẫn còn bọt nước của cô, “Em biết đấy, tôi không thích loại nhóc con, cô bé mặc dù nhu thuận, nhưng vẫn kém xa đáng về thủy mị của em” Tay anh suồng sã trượt xuống cổ cô, ngón tay thon dài dừng trên xương quai xanh nhẹ nhàng vuốt ve. Vân Y không giãy dụa, nhưng lại nhắm hai mắt, khóe mắt thoáng ánh lệ.

Cũng chỉ có thể mới có thể làm khảy động ý chí sắt đá của cô, khiến cô tỏ thái độ thực sự trước hành động của anh... Tiết Tấn Minh dừng tay lại, sự u buồn trên mặt càng đậm thêm, cũng không trưng lên dáng vẻ lòng bông nữa. Nghe Vân Y yếu ớt nói, “Là Niệm Kiều bảo anh đến nơi này tìm tôi?” Cô hỏi anh, nhưng ngay cả mắt cũng không mở, giống như anh mới thực sự là tù binh của cô. Đáy lòng Tiết Tấn Minh như bị kim đâm, chỉ muốn bắt cô phải giật điên lên với anh đến không chịu nổi mới thôi, nên ác ý mà cười nói, “Con bé biết vàng lời hơn em, thật sự là một cô bé ngoan.”

Cô bé, Niệm Kiều thực sự vẫn còn là trẻ con sao? Vân Y cười khở, chỉ cảm thấy đầu lưỡi đắng chát... Cô hiểu rõ tính tình con bé, sẽ không có dũng khí nói bí mật của cô cho kẻ khác biết. Mỗi lần liên lạc với Phùng gia, cũng chỉ có thể lợi dụng những lúc một mình ra ngoài thăm Niệm Kiều, mới có thể tránh khỏi tai mắt của bà Trần với Tần gia, chỉ riêng với Niệm Kiều là cô không giấu diếm gì. Cô chỉ nói là đi thăm bạn bè, Niệm Kiều cũng không hỏi nhiều.

Niệm Kiều là một cô bé ngây thơ, là người thân duy nhất của cô. Nhưng hóa ra, ngay cả Niệm Kiều cũng không tin cô, không biết con bé đã hoài nghi cô từ lúc nào, mà yên lặng nhớ kỹ nơi này.

Rốt cuộc sự hoài nghi này đã giấu trong lòng Niệm Kiều bao lâu, vì sao con bé không trực tiếp hỏi cô? Con bé trách cô luôn giấu diếm nó sao... Giấu diếm, cô làm sao lại muốn giấu diếm con bé! Nhưng cô đã từng thề với mẹ, lại chịu sự trói buộc của Tần gia, càng không mong muốn đem tờ giấy trắng xé xuống vùng nước đục... Giấy trắng, giờ đây Niệm Kiều vẫn còn là tờ giấy trắng sao?

Suy cho cùng vẫn là chị em gái, mặc dù là cùng cha khác mẹ, nhưng sự đa nghi vẫn ngấm sâu trong xương cốt như nhau. Nói là đa nghi, nhưng con bé lại dễ tin tưởng Tiết Tấn Minh như vậy, bị hấn moi ra toàn bộ. Vậy là tốn bao nhiêu sức lực tiến hành kế hoạch, cuối cùng lại bị chính người mình tin tưởng nhất phá hủy. Vân Y cười chán nản, mái tóc ướt sũng nhỏ giọt, lạnh thấu xương tủy, thế nhưng đáy lòng lại phảng phất có cái gì đó âm ảm dần dần dâng lên.

Cánh tay Tiết Tấn Minh vòng bên hông cô, một tay sờ vào mắt cá chân cô, muốn kiểm tra vết thương của cô. Vân Y rút chân lại, lạnh lùng tránh khỏi tay anh, “Sao đột nhiên lại thủ lễ đoan trang vậy?” Tiết Tấn Minh nhướn mày, ánh mắt câu hồn, “Quả thật đã hoàn lương rồi sao?”

Hoàn lương, Vân Y nở nụ cười, anh không phải là người miệng lưỡi cay nghiệt như vậy, chẳng qua là muốn chọc tức cô, nhục nhã cô, nói đi nói lại cũng chỉ có vài câu như thế. Hoàn lương chẳng có gì đáng nực cười, mà nực cười ở chỗ, là chưa có người đáng để cô làm như vậy.

Vân Y dần lòng, cuối cùng cũng hiểu được một tia âm ảm mòng manh kia từ đâu mà đến —— Người mang Niệm Kiều đi là Tiết Tấn Minh chứ không phải là Trọng Hanh; mặc dù Trọng Hanh từng nghi ngờ cô, điều tra cô, theo dõi cô, nhưng anh chưa từng đặt bẫy cô, chưa từng bàng quan trơ mắt nhìn cô giãy dụa. Rơi vào bước đường cùng thế này, chỉ vèn vèn như vậy cũng thấy tốt quá rồi.

Cứ tưởng rằng đã thua cả ván bài, không ngờ vào giây phút chán nản chịu thua lại phát hiện điều này, cũng tốt, không hẳn là đã trắng tay.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 25: Là Địch Cũng Là Bạn

Xâm xắm tới hai chiếc xe màu đen lẳng lẳng tiến lên sườn núi phía Tây ngoại thành, đi thẳng đến nơi nghỉ dưỡng của Tiết Tấn Minh. Tháp thoáng giữa rừng cây là tòa nhà ba tầng, khá giống kiến trúc Nam Dương*, trông về phía biển. Tiết Tấn Minh tự mình mở cửa xe đỗ Vân y xuống, liếc vết thương trên chân cô một cái, dứt khoát ôm ngang lấy cô. Động tác thân mật như thế này trước đây cũng từng làm, khi đó cô không hề chán ghét, giờ đây lại sinh ra cảm giác bài xích mãnh liệt. Tiết Tấn Minh thấy cô chống cự lại, thì càng ôm chặt hơn.

(*Nam Dương: tên cũ của Indonesia)

Vân y nhủ mày giãy dụa, Tiết Tấn Minh cúi đầu nhìn cô, ý vị thâm trường mà cười, “Tôi còn nhớ rõ, em sợ trường muốn nghênh còn cự.” Nụ cười ám muội khiến Vân Y càng khó chịu hơn, cười lạnh lùng, “Ôm đàn bà của Hoắc Trọng Hanh, khiến Tử thiếu rất hãnh diện sao?” Về mặt Tiết Tấn Minh cứng đờ, càng tăng thêm lực ở tay, siết thật chặt khuỷu tay cô.

Lên đến lầu ba, Tiết Tấn Minh ôm Vân y tiến vào gian phòng cuối cùng, một cước đá văng cửa phòng. Phía trong vang lên tiếng kêu sợ hãi của con gái, “Ai đó!” Vân Y bỗng giật mình, chưa kịp nhìn rõ người bên trong là ai, đã bị Tiết Tấn Minh quăng mạnh xuống sô pha.

Ghế sô pha nhưng màu xanh mềm mại không khiến cô bị đau đớn, thế nhưng nhìn mọi thứ trước mắt đây giống như một con dao nhọn đâm thẳng vào ngực. Vân Y chống người dậy, nhìn thiếu nữ trang điểm điểm lệ, trên người chỉ mặc một bộ áo ngủ tơ tằm, giống như một con búp bê đứng trước giường, suýt nữa thì không nhận ra được đây là cô em gái ngây thơ trong sáng của mình. Niệm Kiều rõ ràng là vừa mới tỉnh ngủ, vành mắt ửng đỏ, hình như đã khóc trong mộng. Cô nhìn chăm chăm về phía Vân Y đang vô cùng chật vật trên ghế sô pha, ngây người ra một phút mới kêu lên vui mừng, “Chị!”

Cả người Vân Y run lên, cô từng vô số lần tưởng tượng ra cảnh Niệm Kiều nhếch nhác vùi thân trong ngực tù, mỗi lần nghĩ đến là tâm lại đau như dao cắt. Song lúc này đây, cô thà nhìn Niệm Kiều gồng cùm đây mình, còn hơn là thấy đáng về này của con bé. Đón lấy ánh mắt kinh hãi của Vân Y, Niệm Kiều lại tựa như không có việc gì vô cùng mừng rỡ chạy qua, đánh lung tung lên người Vân Y, “Chị, chị, chị làm người ta sợ muốn chết!”

Vân Y phục hồi tinh thần lại, tóm lấy cổ tay con bé, lại một lần nữa nhìn từ đầu đến chân, tầm mắt đông cứng lại ở vết tụ màu xanh chói mắt trên cổ con bé. Rõ ràng là dấu hôn vừa mới lưu lại, dường như còn tỏa ra mùi tình dục —— chuyện mà cô sợ hãi nhất, đúng là đã xảy ra.

“Tiết Tấn Minh, anh... vô liêm sỉ!” Vân Y giận dữ nhìn Tiết Tấn Minh, giận đến cực điểm, mà lại không thể nói hoàn chỉnh một câu.

Tiết Tấn Minh nhàn nhã dựa vào cửa, chẳng thèm để ý, thậm chí còn nhướn mày cười với Niệm Kiều. Niệm Kiều sùng sốt, tỏ vẻ hờn giận lay lay người Vân Y, “Chị nói gì vậy, Tứ thiếu là người tốt, chị đừng có câu bậy bạ, có trách thì trách chính bản thân chị ấy!” Nói rồi cô quay sang cười ngọt ngào với Tiết Tấn Minh, then thùng mà nũng nịu nói, “Tính chị em hay câu bậy, Tứ thiếu đừng trách nha!”

Nụ cười rực rỡ trên mặt con bé, còn chường mắt hơn cả máu tươi, Vân Y không thể chịu đựng nổi nữa, vung tay tát một cái, “Mày cảm miệng đi!” Một cái tát ấy khiến Niệm Kiều ngã ra như phồng, trên gương mặt trắng nõn hiện lên vết hồng hồng, ngay lập tức mắt ngập nước nói, “Chị đánh em? Chị còn tư cách đánh em sao?” Con bé thụt lùi hai bước, ôm bên má nóng rất, the the nói, “Em không trách chị bán đứng Trình tiên sinh, không trách chị làm việc cho kẻ ác, không trách chị bỏ lại em một mình chạy trốn... Chị, chị còn mặt mũi mà đánh tôi sao!”

Nghe con bé một tiếng lại một tiếng lên án, Vân Y há miệng nhưng một câu cũng không nói nên lời, toàn thân như bị ngấm trong nước đá. Tiết Tấn Minh thấy sắc mặt cô khiếp sợ, không nỡ kích động cô thêm nữa, tiến lên kéo Niệm Kiều lại, “Được rồi, em đi ra ngoài đi, tôi có lời muốn nói với chị em.” Niệm Kiều tức giận, la to lên, “Em không có người chị gái như thế này!”

Vân Y che mặt, không còn sức để nói, cũng bất lực rơi lệ. Tiết Tấn Minh cau mày gọi người hầu vào, đem Niệm Kiều kéo ra ngoài. Niệm Kiều không chịu, cắn giận còn muốn chất vấn Vân Y. Người hầu kéo cô ta đến cửa, cũng không dám mạnh tay với cô ta. Trong lúc giãy dụa, Niệm Kiều chợt thấy bả vai đau xót, chính là bị Tiết Tấn Minh lạnh lùng ấn xuống, sắc mặt âm lãnh như vậy cũng là lần đầu cô nhìn thấy, so với con người hào hoa phóng khoáng lúc trước như hai người khác hẳn nhau. Niệm Kiều sùng sốt, chống đối lại, “Anh làm gì vậy?” Tiết Tấn Minh không còn kiên trì dỗ dành cô ta nữa, hững hờ vung tay với người hầu, “Nhốt xuống tầng hầm.”

Niệm Kiều ngây người, không hiểu vì sao Tứ thiếu dịu dàng thoáng cái đã trở mặt, rồi lại thấy chị gái sắc mặt tái nhợt chạy đến gần, dường như muốn che chở cho mình, ngăn không cho Tiết Tấn Minh động thủ. Thế nhưng sức lực cô quá yếu ớt, bị Tiết Tấn Minh hung tợn kéo vào lòng. Niệm Kiều nhất thời kinh hoàng cùng hối hận, giậm chân hét chói tai về phía Tiết Tấn Minh, “Không được thương tổn chị của tôi!” Vân Y nhìn con bé cười sảo thâm, Tiết Tấn Minh khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng, “Yên tâm, tôi rất yêu chị cô. Còn cô, nếu không ngoan ngoãn nghe lời, thì tôi sẽ giết Trình tiên sinh của cô ngay!”

Trình tiên sinh, ba chữ này giống như câu thần chú, khiến Niệm Kiều dừng nao loạn. Vân Y nhìn Niệm Kiều bị người hầu kéo đi, ngây ra hồi lâu mới nhìn về phía Tiết Tấn Minh, còn anh thì đang vô cùng hứng thú quan sát vẻ mặt của cô.

Hóa ra Trình Di Triết ở trong tay hắn, như vậy kẻ cấu kết với bọn đạo tặc cướp đi phạm nhân, thực sự là do Tiết Tấn Minh làm, hắn thực sự cấu kết với người Nhật Bản, không những thế, hắn còn dùng Trình Di Triết làm mồi để dụ dỗ Niệm Kiều... Vân Y lẳng lặng đưa mắt nhìn công tử phong thần đẹp như ngọc này, khóe môi nhếch lên ý cười băng lãnh.

Điều cười cợt ánh mắt này khiến Tiết Tấn Minh như bị một mũi dao đâm sau lưng, anh đóng cửa lại, quay người ép cô sát vào tường. Vân Y dờ dẩn nhắm mắt lại, làm thành vẻ vô động tác của anh. Quần áo cô đơn bạc mỏng manh, tóc vẫn ướt sũng dần lên hai má, sự quật cường trên gương mặt cũng không còn, cũng không biểu lộ chút biểu tình nào. Đáy lòng Tiết Tấn Minh ngập lửa giận, nghĩ ra vô số biện pháp để chọc giận cô, đây dọa cô, nhưng khi tận mắt nhìn Niệm Kiều tổn thương cô, so với chính mình bị cô tổn thương còn khó chịu hơn. Thì ra, cô trong lòng anh, còn nhiều hơn so với suy nghĩ của mình... Tiết Tấn Minh nhìn chăm chăm gương mặt cô, đành thở dài, “Tôi chưa làm gì con bé, em luôn luôn không tin tôi, tôi trong mắt em, tiểu nhân đến vậy sao?”

Vân Y mở mắt ra, run giọng nói, “Nhưng con bé ngủ trong nhà anh, ăn mặc như vậy, trên cổ, trên cổ còn có...” Tiết Tấn Minh nở nụ cười, bốn cột áp sát cô, “Có cái gì?” Không đợi Vân Y đáp lời, anh bỗng cúi đầu hôn lên cổ cô. Vân Y giận dữ giãy ra, vung tay muốn tát. “Là cái gì, có phải như vậy không?” Tiết Tấn Minh không né không tránh, chỉ cười đợi cái tát của cô rơi xuống.

“Lần đầu tiên tôi gặp em, đã bị em tạt rượu đầy người, chịu một cái tát của em thì có hề gì?” Anh cười nhàn nhạt, ánh mắt chân thành. Vân Y chán nản buông tay xuống, trong đầu bỗng nhớ đến lời hát —— Khanh bán gia nhân, nại hà tác tặc (Dịch: Khanh vốn là nữ nhân, bởi sao lại làm tặc.)

“Vân Y, em nên cảm tạ tôi mới phải.” Tiết Tấn Minh thở mạnh ra một hơi, “Nếu không có tôi, con bé đã rơi vào tay Hasegawa!”

Sắc trời đã tối đen, trong phòng chưa bật đèn, khuôn mặt Tiết Tấn Minh dần dần chìm vào trong bóng tối, không nhìn rõ vẻ mặt của anh. Vân Y cùng anh đều trầm mặc, vết thương đau buốt khiến khắp người cô lạnh run, bả vai càng run rẩy mạnh hơn. Bên eo bỗng nhiên bị níu lấy, Tiết Tấn Minh bế cô lên, bước về phía giường. Chạm vào cái gối mềm mại vẫn còn hơi ấm, Vân Y giống như bị lửa hâm nóng, giãy mạnh khỏi khuỷu tay anh!

“Vân Y!” Tiết Tấn Minh ấn mạnh cô xuống, bắt đắc dĩ nói, “Đề tôi xem vết thương của em thế nào.” Đèn ngủ đầu giường bật sáng, ánh sáng màu quất ầm ập rọi lên sườn mặt anh, soi rõ ánh mắt lo lắng đầy tình cảm, long lanh như ánh quang trên mặt nước. Vân Y không phí công giấy dựa nỡ, dựa vào đầu giường lạnh lùng nhìn từng cử chỉ của anh. Tiết Tấn Minh cẩn thận tháo chiếc giày cùng chiếc tất loang lổ máu ra, vừa nhìn thấy vết thương không khỏi hít một ngụm khí lạnh, mắt tràn đầy sự thương tiếc. Người hầu theo sự sai bảo của anh mang thuốc cùng băng gạc đến, anh tự mình giúp cô khử trùng rửa sạch vết thương, rồi cẩn thận bôi nước thuốc lên. Vân Y cắn môi, từ đầu đến cuối không kêu một câu, đau đến mức trán chảy đầy mồ hôi cũng không kêu. Tiết Tấn Minh nhíu mày nhìn vẻ mặt của cô, không hiểu sao lòng dâng lên sự bức tức, nếu lúc này đổi thành Hoắc Trọng Hanh, cô có ra vẻ mạnh mẽ như thế nữa không... Nghĩ đến đó, động tác vô tình mạnh thêm, Vân Y nhin đau co rụt lại, anh luống cuống lập tức khom người, cúi đầu nhẹ nhàng thổi khí, muốn vết thương đỡ đau hơn.

Một lần nọ, cô bị trẹo chân trên sàn nhảy, trước mặt mọi người anh quỳ một gối xuống xoa bóp mắt cá chân cho cô... Vân Y quay đầu, không nhìn anh, nhưng rót cuộc lòng cũng mềm nhũn, anh đã luôn đối tốt với cô.

Vết thương tuy sâu, nhưng may mà không thương tổn đến gân cốt, Tiết Tấn Minh băng bó cho cô xong, rồi kéo chăn qua đắp lên người cô. Vân Y nhìn được ra đây là phòng ngủ của anh, lập tức nghĩ đến dáng vẻ của Niệm Kiều lúc này, bỗng nhiên đưa tay đẩy chăn ra. Tiết Tấn Minh ngăn ra, không khỏi cười khổ, “Chăn này là vừa mới đổi, trừ em gái em nằm thì không có ai từng dùng qua đâu, không cần tỏ ra chán ghét.”

Lời anh nói vô cùng thẳng thắn, khiến Vân Y không thể nói gì hơn, chỉ lạnh lùng quay người đi, thờ ơ không để ý. Tiết Tấn Minh nhìn cô một lúc lâu, thờ dài, giọng điệu dịu dàng tha thiết, “Lâu rồi không gặp nhau, chẳng lẽ em không có gì muốn nói với tôi, không muốn nói chuyện với tôi sao?” Nhìn vẻ mặt vô cảm của cô, cùng dáng vẻ thờ ơ, Tiết Tấn Minh hiểu rõ cô đã quyết tâm không cho anh bất cứ cơ hội nào.

“Em không muốn nói, thì tôi nói.” Tiết Tấn Minh cười cười, xoay người ngồi vắt chéo chân trên ghế sofa, “Niệm Kiều tiểu thư ở nhà tôi bao nhiêu ngày, thì tôi ngủ ở thư phòng từng ấy ngày. Phụ nữ ngủ trên giường tôi, chưa chắc là phụ nữ của tôi.” Tiết Tấn Minh liếc Vân Y, nở nụ cười tình nghịch, “Chẳng qua tự xưng đề người thân thể phức tạp đến ở nhà tôi, dù sao cũng khó tránh khỏi phiền phức. Nhưng nếu là phụ nữ của tôi thì chẳng còn gì kì lạ nữa. Về phần cái vết kia... Thật đáng tiếc, người thực hiện không phải là tôi, mà là vị Trình tiên sinh kia.”

Phản ứng lúc trước của Niệm Kiều đã khiến Vân Y thấy kỳ lạ rồi, nghĩ chắc là có ẩn tình khác. Tiết Tấn Minh nói vậy không biết thật giả ra sao, nhưng chỉ ít cũng khá phù hợp với suy nghĩ của cô đến bảy tám phần. Vân Y mệt mỏi nói, “Trình Dĩ Triết là anh cướp đi?” Tiết Tấn Minh thẳng thắn gật đầu, Vân Y nhíu mày im lặng trong chốc lát, đưa mắt nhìn anh, “Tiết Tấn Minh, dù người bên ngoài có nói anh thế nào, tôi cũng không hề tin đó là thật, tôi cũng nói qua với Hoắc Trọng Hanh, anh không phải là tên tay sai ti tiện hèn hạ, không phải là người bán nước cầu vinh.”

Giọng cô khe khẽ mệt mỏi, đưa vào tai Tiết Tấn Minh, khiến lòng anh dậy lên cơn sóng lớn, cứ nhấp nhô lên xuống không ngừng. Nụ cười bên môi dần dần tắt, anh lặng lẽ nhìn cô, nghiêm túc nói, “Đúng, tôi không phải là người như vậy.”

Lòng Vân Y bỗng nhẹ nhõm hẳn đi, nhìn Tiết Tấn Minh rồi từ từ mỉm cười, “Chỉ mong anh là một kẻ địch cao thượng.” Tiết Tấn Minh cảm tay cô, “Chúng ta chưa bao giờ là kẻ địch của nhau.” Vân Y rút tay lại, thu lại nụ cười, nháy mắt đã khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, “Nếu anh là kẻ địch của Hoắc Trọng Hanh, thì cũng là địch của tôi.” Tiết Tấn Minh nhìn ánh mắt trong sáng của cô, đành cười khổ.

Đến bước này, Vân Y cũng đành cười khổ theo.

Bên ngoài đồn đại Tiết Tấn Minh làm tay sai cho người Nhật Bản, bí mật bắt cóc Trình Dĩ Triết – người một lòng yêu nước, nhưng hơn ai hết cô hiểu rõ, Trình Dĩ Triết chỉ là một quân cờ của cô, đối với người Nhật Bản cũng không có giá trị gì qua lớn. Họ tốn nhiều công sức để cướp người như vậy để nhằm mục đích gì? Tiết Tấn Minh bị đẩy ra gánh tội thay, dường như quá logic, rồi lại quá rõ ràng... Nếu nói lúc trước Vân Y hoài nghi, là bởi cô biết rõ nội tình, còn Hoắc Trọng Hanh lại có suy nghĩ nhạy bén như vậy thật khiến cho Vân Y trầm kinh hãi.

Giờ đây chân tướng đã rõ ràng, nhưng mọi chuyện cũng bị đảo lộn hết cả. Cướp Trình Dĩ Triết là kiệt tác của Tiết Tấn Minh, không phải là do Hasegawa bày mưu đặt kế, mà ngược lại Tiết Tấn Minh lợi dụng người Nhật Bản làm tấm nguy trang, đến nay họ bị một tay Tiết Tấn Minh che mắt không hề hay biết gì. Xem ra người Nhật Bản chỉ biết Trình Dĩ Triết từng công bố tin quan lớn ở Bắc Bình thông đồng với thương nhân Nhật Bản, có thể trong tay hắn nắm nhiều tin tức quan trọng. Tiết Tấn Minh bắt hắn, liên tục thẩm vấn nhưng lại không thu được kết quả. Mà sức ép từ dư luận quá mạnh mẽ, nếu thắng tay bị đầu mối chỉ sợ càng thêm kích động sự phản nộ của dân chúng. Ai dè ngay lúc đó Trình Dĩ Triết bỗng nhiên lại bị bắt cóc, nếu như những kẻ cướp tù lấy được chứng cứ trên người hắn, rồi trực tiếp trình lên Quốc Hội yêu cầu buộc tội, thì chắc chắn sẽ không ít người phải chịu đại họa, rồi cũng khiến những người Nhật Bản đang kinh doanh ở Bắc Bình sẽ bị suy sụp phá sản.

Sự uy hiếp khủng khiếp đó đương nhiên sẽ khiến Lý Mạnh Nguyên, Phương Kế Nghiêu đứng ngồi không yên, song song đó bên ngoài thì hoài nghi người Nhật Bản làm, còn người Nhật Bản lại hướng sự nghi ngờ về một người khác, đó là Tiết Tấn Minh - người duy nhất có khả năng mang phạm nhân đi, và cũng là kẻ luôn luôn đối đầu với bọn chúng.

“Cho dù diệt trừ được Hoắc Trọng Hanh, anh cũng không có tư cách để chiếm lấy vị trí đó.” Thần sắc Vân Y lạnh lùng, lời lẽ sắc nhọn như dao, “Anh lừa gạt ông chủ gây xích mích hai bên, không tiếc để người Nhật Bản ra tay với chính đồng bào mình, đây là khí phách của Tiết tứ công tử sao!” Sắc mặt Tiết Tấn Minh âm u, gân xanh trên thái dương nổi lên, “Em sai rồi, tôi không có ông chủ, và cũng không có ai xứng để thao túng tôi.”

“Tiết gia cùng người Nhật bản có quan hệ làm ăn, tôi cũng có rất nhiều bạn bè người Nhật Bản, đây là sự thật. Bởi vậy mọi người cùng nhau kinh doanh, không có vấn đề gì. Còn nói tôi nghe theo sự sắp đặt của Hasegawa, làm tay sai cho...” Tiết Tấn Minh ngừng lại một lát rồi khẽ cười, “Bọn chúng mà cũng xứng sao? Chỉ có lần kia tôi không muốn tranh giành với chị gái, bị Lý Mạnh Nguyên xúi bẩy, mới hồ đồ nhờ vả người Nhật Bản, để cho tất cả gia nghiệp đều rơi vào tay Lý Mạnh Nguyên. Người ngoài nói đàn ông Tiết gia chỉ là một lũ gối đầu hoa*, lại không hề biết ông cụ* tôi trước khi chết đã bị đào sạch bong, thứ còn lại cũng chỉ là cái xác khô mà thôi.”

(*gối đầu hoa: chỉ có hình thức bên ngoài còn không có tài năng học thức.

*ông cụ: chỉ bố của Tiết Tấn Minh.)

Vân Y im lặng, mấy năm gần đây Tiết gia nhìn thì có vẻ nổi tiếng, nhưng thế lực đã không còn cường đại như trước nữa, ba người con trai thì chỉ biết phung phí vui chơi, còn lại ông con rể Lý Mạnh Nguyên để chủ trì cục diện, hóa ra xương cốt đã sớm thối rữa từ lâu. Còn Tiết tấn Minh, lại khiến cho tất cả mọi người coi thường hẳn, Vân Y thờ dài, “Dù sao trong mấy năm qua anh giàu tài, cũng được không ít người Nhật Bản giúp đỡ, bây giờ cuối cùng cũng đợi được thời cơ đến, nên trước tiên tôi xin chúc mừng chúc mừng anh.”

Giọng điệu trào phúng của cô vẫn chưa khiến Tiết Tấn Minh khó chịu, anh nghiêng người nhìn Vân Y, cười dịu dàng, “Không dám nhận, nên chúc mừng Vân tiểu thư thì hơn. Nếu không nhờ Nhị bối lạc hợp lực với Hasegawa, dù miệng tôi có nhét đầy hoàng liên*, cũng không thể suy ra lai lịch của em là như vậy... Tần Cửu là một nhân tài, đáng tiếc là một con cáo già ăn cháo đá bát...” Vân Y bỗng ngắt lời anh, “Người thì cũng chết rồi, Tần gia dù không đáng tin nhưng cũng được coi như là một nam tử hán, anh chưa chắc đã mạnh hơn ông ta.” Tiết Tấn Minh cũng không giận, nhìn vào mắt cô chậm rãi nói, “Có thể bây giờ em ghét tôi, một ngày nào đó, tôi sẽ khiến em phải cam tâm tình nguyện ngẩng đầu lên mà nhìn!” Vân Y lắc đầu cười nói, “Tôi nhìn anh thì sao, chẳng có gì đáng quan trọng, chẳng qua anh không cam tâm mà thôi!” Tiết Tấn Minh nhất thời kinh ngạc, đợi đến lúc phục hồi tinh thần định phản bác lại cô, thì Vân Y đã nhàn nhả dựa vào đầu giường nói, “Chuyện phiếm thì đã nói rồi, Tứ thiếu khổ cực cả buổi, cũng nên nói chuyện chính đi thôi.”

(*hoàng liên: một vị thuốc vô cùng đắng.)

Lòng tràn đầy điều muốn nói lại bị người ta chặn ngay cổ họng, chưa lúc nào thấy chán nản lúc này. Tiết Tấn Minh không hề che giấu sự thất vọng, “Sự kiên trì của em thật kém, lòng hiếu kỳ cũng không có nốt, chẳng đáng yêu chút nào.” Vân Y ngay cả mí mắt cũng lười nâng, “Đúng vậy nha, anh tìm được Niệm Kiều, thân cơ diệu toán lừa được tôi ra khỏi chỗ ẩn náu, quả là kì lạ; một con một sách vô dụng, một cô gái nhỏ ngây thơ, rơi vào tay anh vậy mà lại biến ra được nhiều xảo thuật như vậy, tôi phải hiếu kỳ mới phải.” Đối với sự mỉa mai của cô, Tiết Tấn Minh cũng không phản đối, chỉ đành ảo não mà nói, “Đồ rằng bên lưỡi nhọn, họ Hoắc kia thế mà cũng chịu được em!” Vân Y cười đến mức chân mày cong cong, khiến anh hết cách, lờm cờm nửa buổi cũng đánh nhìn nhau mà cười... Hai con người ở thế đối địch, giờ lại giống như bạn bè tri kỷ, đem tất cả ân oán sinh tử, đều thành trò cười.

Vân Y vẫn mở lời trước, “Nói đi, anh muốn tôi làm gì, ám sát Hoắc Trọng Hanh lần thứ hai sao?” Tiết Tấn Minh ngửa bàn tay ra, “Đừng có trách lầm người tốt, lần kia là do Hasegawa cùng Nhị bối lạc làm, Phương Kế Nghiêu làm nội ứng, không liên quan đến tôi.” Vân Y cười gật đầu, “Đúng, anh chỉ thích phóng hỏa xem kịch, định ngồi không hưởng lợi mà thôi.” Tiết Tấn Minh mỉm cười nhìn cô, “Nếu tôi thật sự muốn ám sát Hoắc Trọng Hanh?” Vân Y thẳng thắn nói một hơi, “Tôi giết anh!” Tiết Tấn Minh cười ha ha, cười đến mức không nói lên lời. Vân Y chờ anh cười xong, ngẩng mặt bình tĩnh cười cười, “Anh không cần phải suy nghĩ, tôi sống ít đi vài thập niên cũng chẳng sao, dùng Niệm Kiều uy hiếp tôi cũng vô dụng.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 26: Đạp Nồi Dìm Thuyền

“Người thân duy nhất của em, cũng không bằng tên đàn ông ấy sao?” Tiết Tấn Minh thông thả đi tới trước mặt Vân Y, nụ cười đầy trào phúng, “Si tình như vậy, thật không giống em” Vân Y chỉ cười hờ hững, “Không có gì là giống hay nặng tình, vì sao tôi không thể si tình?” Tiết Tấn Minh không đáp, ánh mắt như mũi dùi, tựa như muốn xuyên qua mắt cô, thâm nhập vào đáy lòng cô.

Anh chắc chắn là cô đang nói dối. Hồng nhan chìm nổi trong chốn phong trần, mà vẫn giữ tâm thanh khiết như băng, cái tiết mục này có thể diễn vô số lần, nhưng sẽ không trình diễn trên người cô. Bởi vì cô cùng anh là cùng một loại người, thế nên anh hiểu cô hơn bất kì ai. Cứ mỗi một lần cô lừa anh, là anh lại thêm hiểu cô hơn, cô lừa dối anh bao nhiêu lần, thì anh hiểu cô bấy nhiêu, “Có thật là không có gì ngoài si tình?” Tiết Tấn Minh đơn giản nói toạc ra, “Hoắc Trọng Hanh cho em lợi ích gì, nói cho tôi nghe chút.”

Lợi ích, Vân Y mỉm cười nghĩ về hai chữ này, trong lòng dâng lên chút cay đắng. Vốn vẹn hai chữ “lợi ích”, là tất cả những gì cô có với người đó sao, hờn giận si mê quần quít chia xa đều giống như trò đùa. Cũng được, đã đến tình cảnh này thì còn có cái gì là đúng sai. Vân Y đỡ trán cười nói, “Chẳng có lợi ích gì khác, chỉ là để cho tôi một con đường sống thôi. Hoắc Trọng Hanh nếu sống, thì có lẽ tôi còn có cơ hội sống, nếu hắn chết, tôi cùng Niệm Kiều cũng không sống được. Cho dù anh bỏ qua tôi, thì sớm muộn gì cũng bị bọn chúng diệt khẩu, chẳng bằng chết luôn cho gọn.”

Cô đã thẳng thắn đến mức đấy, khiến Tiết Tấn Minh thất vọng đến cực điểm. Anh nhìn cô thật lâu rồi mới thờ dài nói, “Thì ra đến lúc này, em vẫn còn hy vọng Hoắc Trọng Hanh cho em một con đường sống sao? Đường sống rành rành ngay trước mặt thế này, em thà đặt cược tính mạng vào hắn, cũng không chịu tin tôi sao?”

Vân Y im lặng phút chốc, chậm rãi nói, “Thứ anh cho tôi, không phải là đường sống, mà là cũi giam người.”

“Lẽ nào hắn cho em trời cao biển rộng sao?” Tiết Tấn Minh cười nhạt, “Vân Y, đừng tự lừa mình dối người, lòng em thừa hiểu, thứ hắn có thể cho em, tôi cũng có thể cho em không ít hơn thế; có thứ tôi có thể cho em, còn hắn thì không!” Vân Y kinh ngạc đưa mắt nhìn, sự bối rối nháy lên chỉ trong chớp

mặt, rồi lại phục hồi tinh thần, lập tức bật cười. Nhưng về mặt Tiết Tấn Minh lại vô cùng nghiêm túc, không có nửa phần đùa cợt, khiến cô cũng thẽ cười thêm được nữa... Cái anh ám chỉ chính là tình yêu, là thứ Hoắc Trọng Hanh không thể cho, còn anh có thể.

Hai người nhất thời đều im lặng, ai cũng không lên tiếng, tựa như mạch suy nghĩ đang lên đến cao trào thì bất ngờ bị gián đoạn. Ánh mắt Tiết Tấn Minh sáng quắc, Vân Y nghiêng đầu tránh né, chán nản cười, “Anh cho rằng tôi cần thứ ấy sao?” Tiết Tấn Minh cũng ung dung mà đáp ngay lại, “Em cần.”

Ngay tại hoàn cảnh này lại bàn luận về tình yêu, đúng là không còn gì tức cười hơn, cứ hết lần này đến lần khác nói về cái chủ đề đáng tức cười này, nhưng lại làm người ta cười không nổi. Vân Y lắc đầu, không muốn cùng anh thảo luận thêm nữa, nhưng Tiết Tấn Minh đột nhiên tóm lấy cổ tay cô, kéo vai cô lên, “Cô ngốc, tránh không được đâu! Không bằng chúng ta đánh cược đi, xem người anh hùng của em có đến cứu mỹ nhân không?”

Vân Y cả kinh, nghe anh cười nói, “Nếu đoán không nhầm, thì lúc này Hoắc Trọng Hanh đã biết tung tích của em rồi.”

Bến cảng tô giới là nơi phức tạp có nhiều gián điệp, mà anh lại bắt cô ngay tại chỗ đông người như vậy, không đến nửa tiếng đồng hồ là tin tức có thể truyền đến chỗ Hoắc Trọng Hanh, và đây cũng là tia hy vọng duy nhất của Vân Y. Tiết Tấn Minh cũng nhìn thấu được suy nghĩ của cô, càng cười hết mức giảo hoạt, “Chúng ta sẽ đánh cược, xem trong vòng hai ngày, Hoắc Trọng Hanh có đến cứu em không. Nếu hắn không đến, thì em thua, phải đáp ứng yêu cầu của tôi; nếu em thắng, thì từ nay về sau tôi sẽ không xuất hiện trước mặt em nữa. Thế nào?”

Về mặt Vân Y cứng ngắc, mím môi không đáp, càng khiến Tiết Tấn Minh thấy sáng khoái hơn, “Yêu cầu của tôi thực ra rất đơn giản. Em yên tâm, ba cái chuyện ám sát hạ đẳng ấy, chưa bao giờ là cách làm của tôi. Nếu em thua, chỉ cần em lộ diện tại phiên chất vấn, đem những chuyện em biết nói hết ra, tố cáo với đặc phái ủy ban điều tra của Chính phủ, rằng Thống đốc tiếp nhận sắc hối* ra sao, cấu kết cùng dư nghiệt bảo Hoàng* như thế nào, cố tình trì hoãn chiến sự, cản trở đại nghiệp thống nhất Nam Bắc!”

(*sắc hối: hối lộ bằng đàn bà; *dư nghiệt bảo hoàng: là những cựu thần nhà Thanh muốn khôi phục ngai vàng)

Sau mỗi một câu nói của Tiết Tấn Minh, sắc mặt Vân Y càng trắng bệch ra, đợi đến khi anh nói hết bốn tội lớn hại nước hại dân của Hoắc Trọng Hanh thì môi Vân Y cũng đã trắng nhợt luôn. Bầu không khí bỗng chốc lặng ngắt như tờ, Vân Y gian nan mở miệng nói, “Phiên chất vấn nào, đặc phái ủy ban điều tra là có ý gì?” Tiết Tấn Minh tươi cười đan tay vào nhau rồi giải thích, “Bởi vì thời gian kéo dài mà lỡ dở chiến sự, gần đây lại chậm chạp chưa giải quyết được mỗi bất hòa với ngoại giao Nhật Bản, có xu hướng làm cho tình hình xấu đi, khiến cho Nội các hết sức lo lắng. Mấy ngày trước, Thủ tướng hạ lệnh thành lập ban đặc phái điều tra, đích thân đến đây chủ yếu để trợ giúp hòa giải, đồng thời điều tra trách nhiệm tương ứng đối với các quan chức có liên quan... Không chỉ Hoắc Thống đốc, kể cả Phương Tỉnh trưởng và tôi đều bị liệt vào danh sách điều tra. Hơn nữa, phiên chất vấn sẽ được tổ chức công bằng, Nội các hai bên đều có số nhân viên tham gia bằng nhau, ai cũng không thể thiên vị ai. Em chỉ cần nói ra sự thật, chẳng có gì là khó khăn, phải không?”

Vân Y không nói gì, rừ lông mi xuống, dường như chỉ trong nháy mắt đã hóa thành pho tượng điêu khắc.

“Chẳng qua chỉ nói mấy câu, chẳng hại ai, cũng không phải việc ác độc gì.” Thanh âm Tiết Tấn Minh như mộng ảo vô cùng mê hoặc, “Sau đó em sẽ thoát khỏi ác mộng, có tôi bên em, vĩnh viễn bảo vệ em, yêu chiều em, không để em phải chịu oan ức.”

Vân Y vẫn không mở miệng, gương mặt từ trắng bệch dần chuyển sang lạnh băng, không sức sống, ngay cả Tiết Tấn Minh cũng không nhìn ra là cô vui hay buồn.

“Ban đặc phái điều tra đêm nay sẽ đến, có bọn họ ở đây, tôi cược Hoắc Trọng Hanh sẽ không dám manh động, lại càng không có dũng khí làm anh hùng cứu mỹ nhân.” Tiết Tấn Minh cười càng thâm sâu hơn, nhẫn nại dỗ dành, “Vân Y, em luôn thích chơi những trò bạo gan, vậy trò đánh cược này của tôi có là gì đâu phải không?” Ánh đèn âm áp rọi lên khuôn mặt xinh đẹp của cô, khiến anh càng nhìn càng yêu, không nỡ lòng dời mắt đi... Nhanh, rất nhanh thôi cô sẽ thuộc về anh, việc này anh vô cùng chắc chắn.

Vân Y nâng con ngươi lên, đáy mắt không chút gọn sóng, nở nụ cười hồ hững, “Được, tôi cược.”

*

* *

Khi hoàng hôn cũng là lúc trời đổ cơn mưa phùn, sân vườn lạnh lẽo gió vi vu, con đường lát đá được mưa rửa trôi sạch bóng, nhất là những hòn đá vũ hoa* ngàn sắc màu được khảm thành họa tiết tinh xảo trên mặt đường, càng thêm trong suốt óng ánh nhìn vui mắt vô cùng. Một con chim sẻ lông màu tro bay xẹt qua ngọn cây, đậu xuống lan can trên ban công. Chợt có tiếng gõ “cốc cốc” nhẹ vang lên, con chim giật mình vỗ cánh phạch một tiếng, rồi nghiêng đầu nhìn về nơi phát ra âm thanh. Phía sau cánh cửa gỗ trên ban công, Vân Y đang lấy ngón tay gõ nhẹ lên mặt kính, chăm chú trêu đùa chú chim, đến mức có người đẩy cửa vào cũng không phát hiện.

(*đá vũ hoa: một loại đá tròn nhỏ sáng bóng, có vân và màu sắc sặc sỡ, có nhiều ở Nam Kinh)

Người quản gia phải gọi hai tiếng liền, cô mới quay đầu, vẫn mang theo nụ cười dịu dàng như cũ. Người quản gia ho nhẹ một tiếng, cúi người nói, “Vân tiểu thư, mời ngài xuống lầu, Tứ thiếu đang đợi tại hiên nhà trúc chờ ngài cùng dùng bữa tối.” Vân Y cười gật đầu, ngoan ngoãn cầm theo áo khoác, định ra khỏi phòng. Quản gia vội vàng nâng cái hộp trong tay lên mở ra, lấy một bộ sườn xám màu tím nhạt thiếu hoa văn lông lầy, về mặt tươi cười nói, “Đây là bộ áo mà Tứ thiếu đặc biệt vì ngài đặt làm ở Thụy Hòa Trai...” Vân Y liếc mắt nhìn bộ sườn xám xa xỉ, quả nhiên là gấm Vân Nam duyên dáng xinh đẹp. Thấy cô cười nhận lấy, không hề chống cự, quản gia lúc này mới như trút được gánh nặng mà lui ra ngoài.

Sớm nghe nói cô ta là hạng người lợi hại ghê gớm, ngay cả Tứ thiếu cũng ăn không ít đắng khổ từ cô ta, nhưng khi tận mắt nhìn, thì quản gia chỉ thấy miệng người thật đáng trách —— hai ngày trước, Tứ thiếu khóa cô ta trong phòng, cũng không thèm quan tâm, ngoài ba bữa cơm đưa đến ra, nghiêm

cảm không cho bất cứ kẻ nào ra vào. Nếu đổi lại là người đàn bà tầm thường khác nhất định đã khóc nháo không ngừng rồi, nhưng suốt hai ngày qua, người con gái xinh đẹp này hoàn toàn trầm tĩnh không nói tiếng nào, ngoan ngoãn dịu dàng hơn bất cứ người đàn bà nào từng bên cạnh Tử thiếu.

Tiếng cửa mở cắt đứt dòng suy nghĩ của quân gia, quay đầu nhìn, chỉ cảm thấy trước mắt bùng sáng rực rỡ. Vân Y đã mặc bộ sườn xám kia, khuôn mặt thanh thuần không son phấn, mái tóc đen dài buông lơ lửng trên hai vai, cười gượng với hắn. Quân gia nghĩ người nửa buổi mới thu lại hồn phách, vội vàng vàng cúi đầu xuống, đi thẳng về phía trước dẫn đường, không dám nhìn cô thêm nữa.

Hiên nhà kiến tạo bằng trúc mô phỏng theo kiểu Thái, dưới cửa sổ treo đèn lá chuối* được thấp sáng, hương khí đàn hương phảng phất xung quanh tựa như đang đứng ở một xứ lạ xa hoa giữa đêm đông mưa mù. Tiết Tấn Minh nhìn Vân Y thút thía đi đến, mỉm cười đứng thẳng người đón chào, rồi nhẹ nhàng ôm lấy cô. Vân Y không hề tránh né, chỉ rũ mắt xuống, ung dung cười. Tiết Tấn Minh khẽ nói bên tai cô, “Hai ngày qua khỏe không?” Vân Y gật đầu, “Rất tốt, cảm ơn sự khoan đãi của anh.” Tiết Tấn Minh chăm chú nhìn cô, rồi bỗng bật cười, không nhiều lời thêm nữa.

(*đèn lá chuối:link)

Hai người ngồi xuống dùng cơm, mỗi một món ăn đều trang trí có một loại hoa tươi quý hiếm, đẹp đến mức người ta không nỡ đụng đũa vào. Vân Y thoải mái tỏ ra hứng thú mà thưởng thức cao lương mỹ vị, thỉnh thoảng lại cười dịu dàng, thế nhưng lại quá kiêu kì khiến bầu khí trầm lắng. Tiết Tấn Minh cũng không nói nhiều, chỉ rót rượu cho cô.

Anh vừa rót rượu vừa lơ đãng cười nói, “Hôm nay trên đường trở về thì gặp Thống đốc.” Vân Y khựng tay lại, miếng măng khô kẹp trên đũa rơi xuống bàn. Tiết Tấn Minh mỉm cười gấp một miếng khác vào bát cô, “Ném thử tay nghề đầu bếp nhà tôi, đây là bậc thầy ngự trù ở Bắc Bình, không dễ mời đến đâu.” Anh cười nhìn cô, trong lòng không hề che giấu ác ý, mong muốn được nhìn thấy sự bối rối trong mắt cô. Nhưng đáng tiếc cô là “Dạ Oanh Trung Hoa Dân quốc” trên sân khấu, kỹ xảo diễn không ai sánh bằng. Nhìn thần sắc thản nhiên của cô, chuyên tâm thưởng thức món măng, Tiết Tấn Minh vừa cười vừa nói, “Thống đốc thực sự rất có nhã hứng, muốn đến nhà hát xem Tô Liên Sinh diễn.”

“Đêm nay diễn vở “Lương duyên kỳ”, tất nhiên phải để Tô Liên Sinh diễn.” Vân Y cười gật đầu, tỏ ra khá hứng thú với diễn viên hí khúc hát giọng Côn Sơn mới nổi gần đây. Tiết Tấn Minh lắc đầu than thở, “Tô Liên Sinh cũng được xem là người đẹp, có khi còn đẹp hơn Cố Thanh Y, nhưng lại son phấn tầm thường quá.” Anh bỗng nhiên nhắc đến cái tên Cố Thanh Y, khiến Vân Y ngẩn ra, lại nghe anh thản nhiên cười nói, “Cố Thanh Y cũng đi xem hí kịch với Thống đốc, chỉ sợ là muốn ganh đua với danh tiếng của Tô Liên Sinh.”

Cố Thanh Y, Tô Liên Sinh...Hai cái tên xinh đẹp này tựa như sợi tơ quấn lấy tim cô, dần dần thắt chặt, cắt vào da thịt cô. Vân Y im lặng không nói, cúi đầu tỉnh tã nhai miếng măng, đem tất cả tư vị nhai nát trong đó, tựa như ngay cả đây là máu thịt sống cũng sẽ nuốt xuống. “Tôi biết cô ấy.” Cô nâng ly rượu, thờ ơ cười, “Cô ấy thích mặc loại quần áo độc đáo khác lạ, chơi dương cầm rất giỏi, nhưng lại thích kéo đàn nhị, nếu tôi là đàn ông thì cũng sẽ say mê người con gái đặc biệt như vậy.”

Đó lại là một câu chuyện khác trên làng giải trí, cô ấy được tôn xưng là ca sĩ xinh đẹp nổi tiếng sớm hơn so với Vân Y, trước khi “Dạ Oanh Trung Hoa” xuất hiện, thì không có nhiều người dám tranh giành sự nổi tiếng với cô ấy. Mãi cho đến khi Vân Y nổi tiếng trên sân khấu, Cố Thanh Y mới chịu giảm bớt sự sắc sảo. Sau đó “Dạ Oanh Trung Hoa” bị gấu vào kim ốc, mai danh ẩn tích, Cố Thanh Y xinh đẹp mới phát lên cao một lần nữa, trở thành người nổi tiếng nhất —— Hóa ra là cô ta đang ở bên cạnh Hoắc Trọng Hanh, thay thế vị trí của Vân Y, hóa ra là Cố Thanh Y.

Tiết Tấn Minh cười nhạt, “Thì ra giữa những người đẹp cũng biết đánh giá cao tài năng của nhau.”

Vân Y cười mà không đáp, đưa ly rượu đến bên môi, cổ tay không có nửa phần run rẩy, giống như thần sắc bình tĩnh của cô. Tiết Tấn Minh cũng nâng ly rượu lên. Vui vẻ nhường mảy với cô, “Được rồi, em còn chưa chúc mừng tôi thắng cược.” Vân Y cười rộ lên, sáng khoái ngửa đầu uống, lại bị anh đột ngột nắm lấy cổ tay, “Cho phép mượn rượu tiêu sầu, nhưng không được mượn rượu của tôi, để tiêu sầu về người kia.”

Vân Y nhếch môi cười, con ngươi mờ như sương, “Người kia, ai là người kia?” Tiết Tấn Minh cười vang, “Đây là câu em hay xướng sao?” Lời còn chưa dứt, Vân Y khẽ lật cổ tay, gần nửa ly rượu sóng sánh như máu hắt thẳng vào mặt anh, rồi ném cái ly không đi, va vỡ vụn vào tường.

“Con hát bạc tình, xướng câu nào cũng đều như nhau.” Vân Y nghiêng thân tới gần Tiết Tấn Minh, cười nhạt nhẽo nói, “Tử thiếu không cần phải chế nhạo, chẳng qua chỉ là thua một cuộc đánh cược, phải đổi ông chủ mà thôi.”

Tiết Tấn Minh không nói lời nào, rút khăn ăn chậm rãi lau đi những giọt rượu trên mặt, nhìn chăm chăm vào Vân Y. Không để Vân Y kịp phản ứng, anh thình lình đứng lên, hung ác kéo cô đến trước ngực, một tay xốc khăn trải bàn lên, kéo theo cả bàn đồ ăn xuống đất. Hai người quấn lấy nhau ngã xuống mặt bàn, Tiết Tấn Minh cúi tiết không hề thương hương tiếc ngọc, thô bạo đẩy ngã Vân Y, cúi người hung hăng hôn mút môi cô, rồi hôn một đường xuống cổ. Vân Y không giãy dụa, cũng không né tránh, dờ dẫm để mặc anh điều khiển. Một tiếng xoạt vang lên, anh xé rách áo sườn xám của cô, từng cái cúc áo màu bạc lẻ loi rơi xuống đất... Người con gái quần áo rách nát nằm giữa những đống hỗn độn trên bàn, mái tóc dài lộn xộn rối tung xòa trên bờ vai rồi trước ngực, tóc đen phủ lên da trắng tuyết, như một cái chết đau thương diễm lệ.

Tiết Tấn Minh ngừng lại, bình tĩnh cúi người chăm chú nhìn cô, nhìn thấy cô mờ to đôi mắt, nó trống rỗng không chút gọn sóng. Anh xoa nhẹ lên gương mặt lạnh lẽo của cô, kẻ sát vào thân thể mềm mại của cô, ngon lửa sắc dục trong mắt dần dần lụi tàn, cuối cùng chỉ còn sót lại bị thương nguội lạnh.

“Tôi biết em đau lòng.” Anh khẽ hôn lên trán cô, đầu ngón tay vuốt nhẹ lên vùng ngực trần trụi của cô, dừng lại nơi trái tim cô, “Không sao hết, vết thương ở nơi đây, tôi sẽ chữa lành cho em.” Tiết Tấn Minh thờ dãi thật sâu, cúi người đưa mặt ghé vào càn cổ cô, áp vào mái tóc mềm mượt thơm ngát của cô, tựa như một đứa trẻ ngoan ngoãn. Hơi thở ấm áp của anh vuốt ve nhẹ nhàng bên tai cô, khiến cho tâm trạng căng thẳng hai ngày qua của cô, rồi cuộc cũng suy yếu mà sụp xuống. Nước mắt cô chảy xuống luồn vào tóc mai, rơi trên mặt anh, anh yên lặng ôm cô càng chặt thêm.

“Tôi biết anh ấy sẽ không đến.” Vân Y nhẹ nhàng cười, nụ cười khiến lòng Tiết Tấn Minh càng đau xót hơn, nhìn không được mà than thở, “Vậy mà em vẫn đánh cược với tôi?” Vân Y chớp mắt, lệ lại rơi xuống, “Nếu không thua sạch những gì có trong tay, thì con bạc sẽ không cam lòng.”

*

* *

Sáng sớm tinh mơ, Tiết Tấn Minh đi tới trước cửa phòng Vân Y, thấy cửa phòng mở rộng, Vân Y đã trang điểm xong xuôi ngồi đợi yên lặng trên ghế sofa. Cô mặc một bộ váy đen, khuôn mặt lại trang điểm lộng lẫy quý phái, che đi sắc mặt tiêu tụy cùng hai mắt sưng đỏ, hiển nhiên là đêm qua mất ngủ.

Nhìn thấy Tiết Tấn Minh đi vào, cô mới thu hồi vẻ mặt ngẩn ngơ, chậm rãi đứng dậy lấy áo khoác. Tiết Tấn Minh ngăn cô lại, ấn cô ngồi xuống ghế sofa, níu tâm hơi chau lại, dường như đang đắn đo xem nên nói câu gì. Vân Y mệt mỏi cười cười, “Tôi hôm qua anh dặn những gì, tôi đều đã ghi nhớ hết.” Tiết Tấn Minh ngưng mắt nhìn cô chốc lát, dường như còn buồn rầu hơn cô, “Nhưng mà Vân Y, còn một chuyện, tôi vẫn rất lo lắng.”

Vân Y lẳng lặng chờ anh nói nốt, thì thấy anh cúi đầu xoay tròn cái hộp nhôm nhỏ trong tay, từ lúc anh vào cửa đã nắm chặt trong tay hình như rất quan trọng. Vân Y lại nhìn chiếc hộp một lần nữa, chợt hiểu ra, trong tích tắc đã nhìn rõ ý đồ. Không cần anh mở miệng, Vân Y đã cười gật đầu, “Lẽ ra nên như vậy.” Sắc mặt Tiết Tấn Minh cũng nhẹ nhàng hẳn đi, giọng nói cũng ấm áp dịu dàng, nửa đùa nửa thật nói, “Em lừa tôi nhiều lần, tôi để phòng em một lần, coi như từ nay về sau thanh toán xong, có được không?”

Ánh mắt anh chân thành, chân thành khiến người khác không đành lòng. Nhưng Vân Y lại cười rộ lên, mặc dù đã dự đoán được việc này, nhưng nghe anh nói ra ngay trước mặt khiến lòng cô hơi lạnh lẽo. Tiết Tấn Minh thấy cô yên lặng, định giải thích thêm, thì cô đã ngoan ngoãn gật đầu, “Tốt thôi, cho tôi xem là cái gì?” Cô đoạt lấy cái hộp trong tay anh, mở ra là hai hộp thuốc, và một cái ống tiêm, trên hộp thuốc ghi toàn chữ Nhật. Vân Y tò mò chớp mắt, “Dùng như thế nào?” Tiết Tấn Minh lật hộp thuốc lên, rút tờ giấy chú thích bằng tiếng Anh ra đưa cho cô xem.

“Incapacitating agents”, Vân Y nhíu mày đọc ra thuật ngữ trúc trắc kia, “Chất độc tâm thần?”

Chú thích bằng tiếng Anh được viết rất tỉ mỉ, ghi rõ công dụng của thuốc —— Sau khi tiêm vào sẽ có công dụng khiến tinh thần cùng thể xác con người sản sinh ra ức chế, dẫn tới tạm thời mất khả năng phản ứng. Ví dụ như chân tay vô lực, thể chất giảm xuống, đi lại chậm chạp; khi độc phát đến giai đoạn giữa sẽ mất đi khả năng nói, nói năng không rõ, đi lại khó khăn, thậm chí có thể hôn mê. Sau khi trúng độc, trong vòng một tiếng sẽ không xuất hiện bất kì triệu chứng nào, sau đó mới từ từ xuất hiện phản ứng, suy nghĩ cùng hành động sẽ bị ức chế kiềm hãm lại. Sau khi thuốc hết tác dụng sẽ không gây nên thương tổn hoặc tử vong, trong vòng hai tiếng phải tiêm thuốc giải độc, triệu chứng sẽ nhanh chóng suy giảm, hai ngày là có thể hoạt động bình thường, không để lại di chứng.

Vân Y đọc đi đọc lại mấy dòng chữ tiếng Anh, rồi nâng mắt hỏi, “Nếu quá hai tiếng đồng hồ thì sao?” Tiết Tấn Minh nhìn thần sắc bình tĩnh của cô, cũng không thấy gì bất thường, dịu dàng nói, “Quá hai tiếng, thuốc giải độc sẽ mất tác dụng, sau khi hôn mê có lẽ sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.” Vân Y gật đầu, khẽ cười, “Thuốc độc này rất hữu dụng, mà ngành khoa học cũng thật đáng sợ, vừa cứu sống người, vừa sáng chế ra thứ để hại người.”

Nếu như lúc này có người thấy hai người đang bàn luận sôi nổi với nhau, chắc không thể nào ngờ rằng họ đang thảo luận về thuốc độc, mà còn dùng trên chính người cô ta. Tiết Tấn Minh nhìn đồng hồ, hai tiếng nữa là phiên chất vấn sẽ bắt đầu, liền nắm lấy tay Vân Y, “Cho nên, em hãy ngoan ngoãn nghe lời, tôi đã bố trí thời gian rồi, nói xong ra khỏi phòng lập tức có người tiêm thuốc giải cho em, nếu em buồn bực, giờ trò gian trá với tôi...”

Vân Y nghiêng đầu cười, “Tôi còn có thể giờ trò gì nữa đây, lúc này đã trở thành con rối gỗ, tất cả đầu dây đều nắm trong tay anh... Trên đời này, sợ rằng không ai thông minh hơn Tứ thiếu.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 27: Trận Huyết Chiến

Cửa sổ trong tầng hầm lộ một nửa trên mặt đất, chỉ có vài tia sáng lờ mờ xuyên qua. Những đồ vật bên trong được tạm thời sửa thành căn nhà tù, còn lại là mùi hương cây Long não thơm mát. Niệm Kiều cuộn mình trên tấm ván giường đơn sơ, cố gắng cuộn chặt mình lại nhưng vẫn thấy lạnh. Hương Long não phảng phất quanh quẩn khiến cô nhớ tới thời gian khi còn ở căn gác lửng trong hẻm nhỏ, chị lúc nào cũng đốt nhang Long não để xua đi sự ẩm ướt ở góc nhà và tủ gỗ. Niệm Kiều vui mặt vào chân, buồn rầu không muốn nghĩ nữa, nhưng trước mắt vẫn cứ hiện lên khuôn mặt tươi cười của chị, tựa như chị đang mỉm cười đứng bên cạnh nhìn mình.

“Cô bé ngốc.” Đúng thật là giọng nói của chị, Niệm Kiều kinh ngạc giương mắt nhìn, trông thấy người con gái vừa quen thuộc vừa xa lạ đang lẳng lặng đứng cạnh cửa, y phục đen tuyền phối với cái mũ đen, cả người cô đều là một sắc đen huyền bí, ngay cả trên gương mặt cũng che mạn đen, bên má lấp lánh hai viên ru bi đỏ như máu xinh đẹp yêu dị. Sắc đỏ kia óng ánh, tỏa ra ánh sáng rực rỡ nhưng lại khiến cho mắt Niệm Kiều đau đớn.

“Vẫn còn giận chị?” Niệm Khanh đi tới trước giường, đưa tay vuốt tóc cô, lại bị cô nghiêng đầu tránh. Tay Niệm Khanh thoáng cứng lại, những vẩn vuốt lên mái tóc rối bù của cô. Niệm Kiều tức giận đẩy tay chị mình ra, buồn bực không hề rằng, rồi lại thấy sau lưng ảm áp, Niệm Khanh đã vươn tay ôm lấy

cô. Cô ôm Niệm Kiều thật chặt, không cho con bé gãy dựa. Niệm Kiều bị chị ôm chặt đến không động đậy khiến cô mất tự nhiên, “Chị làm gì vậy, đừng có ôm em, em không phải là trẻ con!” Niệm Khanh không buông tay, cũng không nói, càng làm Niệm Kiều bức bối hơn, “Chị muốn gì đây hả!” Niệm Khanh rút cuộc cũng mở miệng, chỉ nói một câu khó hiểu, “Xin lỗi.”

Chị xin lỗi cô sao? Niệm Kiều ngơ ngác quay đầu nhìn về phía chị mình, nghĩ muốn nói nhưng lại không biết nói gì, rồi nghe thấy chị khẽ nói tiếp, “Xin lỗi, Niệm Kiều, bây giờ chị không thể chăm sóc em được nữa. Trên đời này vẫn có thứ còn quan trọng hơn sinh tử của chị và em, trước kia chị đã làm sai quá nhiều, bây giờ không thể tiếp tục sai lầm nữa.” Niệm Kiều kinh ngạc, không kịp nói thì Niệm Khanh đã đứng dậy đi tới cửa, mỉm cười nhìn cô, “Nhớ kỹ, nếu có cơ hội sống sót, thì dù có như thế nào cũng không được từ bỏ.”

“Chờ em!” Niệm Kiều luống cuống, chân trần nhảy xuống giường nhưng vẫn không kịp kéo được chị. Cánh cửa đã sập mạnh lại, bóng dáng chị đã biến mất ngoài cửa, tiếng bước chân ngày một xa vời, tựa như từng chút một rút đi ý chí của Niệm Kiều. Dù cô không hiểu lắm, nhưng cũng nghe ra sự quyết tuyệt trong lời nói của chị. Một dự cảm xấu như thủy triều lạnh lẽo dâng lên trong lòng, khiến cô cảm thấy sợ hãi vì bị vứt bỏ —— lúc này đây, chị đã vứt bỏ cô thật rồi, không quan tâm nữa. Niệm Kiều vô vọng mà đánh đá la hét hồi lâu, cuối cùng cũng trượt ngã xuống đất, rồi lại nức nở nghẹn ngào đứng dậy. Trong cái ký ức mơ hồ ngày mẹ bỏ đi, cô khi đó còn nhỏ nên không thể hiểu được sự đau thương thực sự là như thế nào. Nhưng mãi đến lúc này đây, cô mới thấu hiểu được nỗi đau ngày đó của cha... Cô không hiểu, vì sao hai người họ có thể ra đi thoải mái như vậy, chỉ để lại bóng lưng tựa như con dao nhọn cắm vào ngực người thương họ. Dù cô có khóc khản tiếng, bên ngoài cũng không có động tĩnh gì. Niệm Kiều quay đầu nhìn xung quanh, nhìn căn hầm trống rỗng, nước mắt lại tiếp tục rơi như mưa. Đến lúc cô khóc đến mệt mỏi, nghĩ muốn cuộn mình trên giường, lúc ấy mới xuyên thấu qua ánh lệ mà nhìn thấy phong thư để trên mép giường, mặt trên phong thư là nét chữ quen thuộc...

Nước thuốc màu xanh nhạt được bơm vào ống tiêm, mũi kim tiêm đâm xuyên xuống mạch máu dưới làn da trắng xanh, đẩy từ từ thứ thuốc đó vào. Vân Y được Tiết Tấn Minh ôm trong khuỷu tay, ngoan ngoãn vờn tay, để mặc y sĩ làm việc. Tiết Tấn Minh ôm chặt lấy cô, cau mày nói với y sĩ, “Nhẹ thôi.” Y sĩ rút kim tiêm ra, đặt một miếng bông lên mu bàn tay Vân Y, nhìn đồng hồ nói, “Bây giờ là đúng chín giờ ba mươi phút, tới mười giờ mười lăm sẽ bắt đầu phát tác.” Tiết Tấn Minh gật đầu, “Tốt lắm, ông phải đặc biệt chú ý chăm sóc Vân tiểu thư.”

Chiếc xe màu đen cùng hai chiếc xe bảo vệ một trước một sau, chậm rãi chạy xuống sườn núi, hướng vào thành phố. Dọc đường đi Vân Y im lặng không nói câu nào, Tiết Tấn Minh nhìn đôi mắt thần nhiên của cô gọn lên vài tia đỏ, liền ôm cô để cô tựa vào vai mình, dịu dàng nói, “Em ngủ một chút đi.”

Vân Y đưa mắt nhìn anh, mặc dù không phải lần đầu nhìn thấy anh mặc quân phục, nhưng lại là lần đầu tiên phát hiện ra anh mặc bộ quân phục màu xám nhạt gài huân chương bạc, quả thực rất có tư thế oai hùng lỗi lạc, hết sức đẹp mắt. Đến giờ phút này, cô thấy hơi hoảng hốt, không rõ rốt cuộc là mình chán ghét hay yêu thích người này nữa. Anh và cô là cùng một loại, hai bên đều hiểu rõ nhau, hai bên đều tán thưởng nhau, ngay cả khi anh làm những chuyện như thế này, cô cũng có thể hiểu. Thế nhưng, cô không có cách nào yêu anh được. Nếu như cô yêu anh, liệu mọi chuyện có khác đi không?

Vấn đề này, vĩnh viễn sẽ không có câu trả lời.

Ánh mắt của cô vừa khiến anh vui sướng lại vừa khổ sở, không rõ là tư vị gì. Anh tránh khỏi tầm mắt cô, cẩn thận nói, “Không muốn ngủ sao?” Vân Y lắc đầu mỉm cười, “Không ngủ, sau này còn nhiều thời gian để ngủ.” Lời này khiến Tiết Tấn Minh nhướng mày, trong lòng chợt lóe lên tia bất an. Song thần sắc của Vân Y vẫn như thường, ánh mắt thanh thản, khiến anh không biết phải nói gì. Hai người đều trầm mặc, xe chậm rãi đi vào con đường hẻo lánh rợp bóng cây, dừng lại trước tòa nhà khổng lồ mái vòm kiểu Âu.

“Em xuống xe ở chỗ này, từ cửa sau đi vào phòng Nghị chính*, bọn họ sẽ đưa em đến chỗ chờ để gọi vào.” Tiết Tấn Minh mở cửa xe cho cô, ân cần dặn dò thêm, “Đi vào trong thì đừng đi loạn, lúc thuốc phát tác thì đừng sợ, tất cả đã có tôi.” Vân Y liếc anh một cái, gật đầu cười cười, xoay người định xuống xe. Tiết Tấn Minh kéo mạnh cô vào lồng ngực, hôn lên môi cô. Vân Y giẫy người tránh né, kéo tay anh ra, trực tiếp đẩy cửa xe đi xuống.

(*Nghị chính: Thương nghị chính trị.)

Anh nhìn không chuyển mắt bóng lưng cô, bỗng ước mong cô có thể dừng lại, quay đầu nhìn anh một lần. Nhưng thủ hạ của anh một trái một phải áp tải cô lên bậc thang, sắc đen xinh đẹp kia nhanh chóng biến mất sau cửa phòng Nghị chính, chưa từng quay đầu. Tiết Tấn Minh lặng im chốc lát, phất tay lệnh cho tài xế quay đầu xe, đi khỏi con đường nhỏ quay ra cổng chính của tòa nhà Nghị chính. Khu vực lân cận đều bị sở cảnh sát hạ lệnh cách ly để đảm bảo sự an toàn cho ban điều tra tiến vào. Toàn bộ các cửa hàng bên đường đều đóng kín cửa, cứ cách trăm mét lại có cảnh sát tuần tra đeo súng. Từ trong xe quan sát sự bố trí trên dọc đường, khuôn mặt u ám của Tiết Tấn Minh cuối cùng cũng hiện lên chút tươi tỉnh.

Chiếc đồng hồ khổng lồ Cộng hòa Liên bang Đức chuẩn xác đánh một tiếng, cả sảnh Nghị chính trang nghiêm lặng ngắt như tờ, các chính khách quan chức cao đều tập trung ngoài sảnh. Đặc biệt có tám cán bộ thuộc ủy ban điều tra ngồi ở hàng ghế đầu dễ gây chú ý nhất, khuôn mặt bọn họ đều trầm căng như tấm sắt, không lộ ra chút biểu cảm.

Tình trường Phương Kế Nghiêu ngồi đối diện với Trưởng ban chấp hành họ Triệu, chỗ ngồi bên cạnh vẫn còn trống. Còn ba phút nữa là đến giờ bắt đầu phiên chất vấn, Phương Kế Nghiêu nhàn nhàn nhìn về phía Triệu Trưởng ban, thấy vẻ mặt ông ta vẫn ung dung, nhưng ngón tay thỉnh thoảng lại gõ lên mặt bàn, để lộ sự lo âu trong lòng. Ngồi đầu hàng ghế sau là Tiết Tấn Minh, thần sắc nghiêm nghị khác hẳn ngày thường. Nhìn thấy ánh mắt lo sợ của Phương Kế Nghiêu, Tiết Tấn Minh chỉ nhủ thầm, rồi cười sâu xa khó hiểu.

Kế hoạch hẳn là sẽ trót lọt, nhưng Hoắc Trọng Hanh còn chậm chạp chưa tới, cho dù hẳn ngao mạn cũng không nên làm mất thể diện của ban chấp hành như vậy. Phương Kế Nghiêu xưa nay rất thận trọng, càng tới thời điểm mấu chốt, càng thấp thỏm không yên, thái dương còn túa ra mồ hôi hột. Tiết Tấn Minh mất lạnh nhìn ông ta lấy khăn lau mồ hôi, cười khẩy kẻ trí thức vô dụng, đợi tiêu diệt Hoắc Trọng Hanh xong, kế tiếp sẽ liên lượt Phương Kế Nghiêu.

Kim đồng hồ lại nhích qua một phút nữa, sắp chỉ đến khắc cuối cùng, thì ngoài cửa chính vang lên tiếng giầy giẫm đều đặn đinh tai. Hai đoàn vệ binh đứng nghiêm trang ngoài cổng chính đồng loạt cúi chào. Hoắc Trọng Hanh bước vào sảnh, vung tay cởi áo khoác ngay tại cửa giao cho sĩ quan phụ tá,

quân phục phẳng phiu chói mắt, cùng với bốn tám huân chương tỏa ánh quang chói lọi gài trên ngực áo. Những vị quan chức trong phòng, ngày thường hiếm khi gặp Hoắc Trọng Hanh, thấy anh bước vào chợt sinh ra cảm giác áp bách. Tầm mắt của Tiết Tấn Minh vẫn luôn dõi theo cho đến khi anh ngồi vào chỗ, ánh mắt vô cùng khiêu khích, không hề che giấu. Anh hy vọng Hoắc Trọng Hanh sẽ nhìn thấy sự khinh thường trong mắt anh, và anh sẽ từ chính diện mà ngheh tiếp ánh mắt của Hoắc Trọng Hanh. Song ánh mắt Hoắc Trọng Hanh không nhìn đi nơi nào khác, bên môi là ý cười nhàn nhạt, thùy chung không hề lướt mắt về phía Tiết Tấn Minh bên này, nhìn Hoắc Trọng Hanh hôm nay, có phần lạnh nhạt không tập trung cho lắm. Tiết Tấn Minh còn đang suy nghĩ thì nghe thấy Phương Kế Nghiêu ho khan một tiếng, rồi lại móc khăn ra lau mồ hôi. Chỉ phân tâm trong nháy mắt, đã cảm thấy một ánh mắt lạnh lẽo sắc bén xẹt qua, chém ngang qua mặt sinh ra cảm giác lạnh lạnh. Tiết Tấn Minh sợ hãi quay đầu lại, đúng lúc bắt gặp cái liếc mắt của Hoắc Trọng Hanh, Triệu trưởng ban thấy vậy bên cười, “Bắt đầu đi.”

Quy trình chất vấn không hề phức tạp, nhưng hình thức lại tương đối rườm rà. Đầu tiên nhóm ủy viên sẽ nêu lên các vấn đề quan trọng và danh sách các quan chức có trách nhiệm trả lời chất vấn trực tiếp tại phiên, sau đó sẽ làm báo cáo về tình hình chất vấn ngay tại phiên, trận chiến hôm nay đương nhiên phải có chuẩn bị trước mới đến. Tám gã ủy viên kia sẽ điều tra hai bên Nội các, nhằm mục đích khiến cho hai bên đối chọi gay gắt, rõ ràng ai ở đây cũng có động cơ riêng. Tiết Tấn Minh thân là trưởng cục cảnh sát, chịu trách nhiệm trực tiếp, sẽ là người đầu tiên tiếp nhận chất vấn. Ủy viên đặt câu hỏi đầu tiên có thái độ khá kịch liệt, nêu ra sáu bằng chứng, chứng minh Tiết Tấn Minh không làm tròn trách nhiệm. Nhưng tiếp theo đó, những ủy viên chất vấn khác lại âm thầm dẫn dắt, rồi vấn đề trọng điểm đi. Bởi vậy, sau khi tám ủy viên lần lượt nêu câu hỏi xong, Tiết Tấn Minh ung dung đứng dậy, trả lời từng mục chất vấn. Tác phong của anh vô cùng hoàn hảo, ngôn từ cẩn trọng tao nhã, thái độ nhã nhặn thẳng thắn thành khẩn, chậm rãi trả lời từng câu, khiến cho ủy viên ở phái đối lập cũng khó nảy sinh ác cảm đối với anh. Tiết Tấn Minh mỉm cười nhìn mọi người, thấy thời khắc quan trọng sắp đến liền thấp giọng ho một tiếng, đang định tung ra một kích để đảo thành thế chủ động, thì nghe thấy Triệu trưởng ban nói, “Tiết Cục trưởng, tôi thấy có điểm nghi vấn.”

Chẳng những Tiết Tấn Minh giật mình, mà cả tám gã ủy viên cũng vô cùng kinh ngạc mà liếc mắt nhìn. Triệu trưởng ban vốn là người hiền lành nồng hậu, từ trước đến nay đều ở phái trung lập không quan tâm đến việc thị phi, bởi vậy mới bổ nhiệm chức trưởng ban chấp hành cho ông ta, để cân bằng thế lực hai phái. Lúc này ông ta đột nhiên lại gây rối, khiến cho hai phái trở tay không kịp, cũng không biết ông ta suy tính điều gì. Phương Kế Nghiêu không ngừng lau mồ hôi, chiếc khăn trong tay nhăn nhúm thành một cục.

“Nghị phạm mất tích Trình Dĩ Triết, bị bắt với tội danh phi báng Chính phủ, bịa đặt gây rối, nhưng lại chậm trễ không định tội, Tiết Cục trưởng giải thích rằng có kẻ chủ mưu đứng sau.” Triệu trưởng ban vẻ mặt không thay đổi mở ra một tập tài liệu, “Vụ án đến đó thì bị gác lại, không hề tiếp tục điều tra thêm, nếu Tiết Cục trưởng đã nghi ngờ có kẻ chủ mưu, vì sao lại không truy cứu tiếp?”

Triệu trưởng ban vừa dứt lời, rõ ràng đã đem mũi nhọn chĩa về phía Hoắc Trọng Hanh. Phương Kế Nghiêu hết sức vui mừng, trong lòng thầm kêu may mắn, song sắc mặt Tiết Tấn Minh lại càng ngưng trọng thêm. Những người phía trên tòa án nhất thời đều đưa mắt nhìn nhau, không biết Triệu trưởng ban rốt cuộc đứng về phe nào, rồi trong hồ lô ông ta bán thuốc gì. Phía dưới thì nổi lên tiếng người thì thầm, Tiết Tấn Minh im lặng không nói, ánh mắt sắc nhọn tựa như muốn xuyên thấu Hoắc Trọng Hanh đang ung dung ngồi đối diện kia. Đến phút này, Hoắc Trọng Hanh vẫn thản nhiên như sự việc chẳng hề liên quan đến mình, chỉ đưa mắt đảo qua Tiết Tấn Minh, thậm chí còn lộ ra ý cười nhàn nhạt. Tiết Tấn Minh vốn luôn âm thầm cảnh giác, trời sinh hán thông minh xảo quyết, nếu không nắm chắc thành công, sẽ không tùy tiện ra đòn sát thủ. Song thái độ của Hoắc Trọng Hanh đã sớm kích thích khiến hán giận bùng bùng, một cái nhìn coi thường nhẹ lướt qua tức khắc trở thành đầu tui lên đồng lửa.

“Triệu trưởng ban nói vậy quả thật đúng trọng điểm.” Tiết Tấn Minh cười rộ lên, ánh mắt lạnh lùng xẹt qua tám vị ủy viên đang ngồi nghiêm chỉnh kia, rồi dừng trên mặt Triệu trưởng ban, “Trên thực tế, Tiết mỡ chẳng những dốc hết sức truy xét, mà còn tìm được nhân chứng quan trọng, nhưng cũng vì thân phận đặc biệt của vị này, mà việc điều tra không thể tiếp tục tiến hành, buộc phải ngưng lại.”

Lời còn chưa dứt, Tiết Tấn Minh bỗng sinh ra hối hận, lập tức cảm thấy không ổn —— hai chữ ‘nhân chứng’ vừa từ trong miệng anh bật ra, ánh mắt Hoắc Trọng Hanh từ phía đối diện lập tức thay đổi, lúc trước tỏ thái độ thờ ơ nhàn nhã, giờ ánh sáng trong đôi mắt kia đúng như kiếm rút khỏi vỏ. Trong phòng bắt đầu xôn xao, những người trong giới quan trường vô cùng nhay bén, lập tức nhận ra có đại biến phát sinh. Đặc biệt là Phương Kế Nghiêu đã vô cùng khẩn trương, hận không thể đứng lên nói thay cho Tiết Tấn Minh. Nhưng cao thủ so chiêu, chỉ một ý niệm dao động trong nháy mắt thôi là đã phân định rõ thắng thua —— Tiết Tấn Minh hiểu rõ, hán đã đi lầm tiên cơ, đã xem thường Hoắc Trọng Hanh rồi.

Dù cho là người thông minh có nghìn suy tính, cũng không thể nắm bắt được tâm người, ví như việc Tiết Tấn Minh có là tay sai của người Nhật Bản hay không, ai cũng không đoán ra được. Nếu anh thực sự giao Vân Y cho Hasegawa, thì đến lúc tổ bị phá, tất sẽ mất hết trứng, nếu anh không giao Vân Y ra, bắt Hoắc Trọng Hanh dùng thủ đoạn mạnh mẽ để cướp đoạt lấy, như thế mới thực sự ép hán rơi vào vị trí là kẻ địch, nhưng đều là ném chuột sợ vỡ bình, muốn đánh người còn e sợ. Nhưng hiện tại Hoắc Trọng Hanh lại kiểm chế không bộc phát, lấy tĩnh chế động, chỉ chờ đến lúc Tiết Tấn Minh lật con át chủ bài.

Lúc này đây Tiết Tấn Minh đã nghĩ thông suốt, đã quá muộn để dừng lại. Hai người bốn mắt nhìn nhau, trong mắt Hoắc Trọng Hanh không còn vẻ khinh miệt thờ ơ, thậm chí còn biểu lộ ý tán thưởng, nhưng lại khiến Tiết Tấn Minh thoáng chốc đã ướt đầm mồ hôi sau lưng —— hán biết rõ anh còn có một lá bài cuối cùng chưa lật, nhưng hán vẫn chưa biết lá bài này lại ẩn giấu sát chiêu! Tuy Triệu trưởng ban là người của Hoắc Trọng Hanh, nhưng anh cũng không phải giữ chức suông, còn lại tám gã ủy viên hơn nửa đã bị lôi kéo nữa. Ai thắng ai thua, còn chưa biết. Tiết Tấn Minh mặc dù lòng bàn tay ẩm ướt, nhưng phong độ vẫn không hề suy giảm, cười thách thức với Hoắc Trọng Hanh.

Phía trên tòa, Triệu trưởng ban vỗ mạnh một tiếng lên tập tài liệu, khiến cho những tiếng thì thầm bên dưới lập tức im bật.

Ngay lúc đó, Tiết Tấn Minh không hề vòng vo mà nói rõ ngọn nguồn của vụ án Trình Dĩ Triết, rằng có người đã cung cấp tin tức cho Trình Dĩ Triết, cố tình lợi dụng báo chí, khiến dư luận hiểu sai, công kích Nội các. Thân phận của người này rất đặc biệt, chẳng những có quan chức cao che chở, mà còn âm thầm liên kết với dư nghiệt Mãn Thanh, làm ngời nỏ bắc cầu cho song phương. . .Hôm nay người này đã bị bắt, mời Tòa án triệu hỏi.

Trước mắt chỉ là một mảnh u tối, khi vừa bước vào cửa, Vân Y đã bị hai người hai bên bịt kín mắt, một đường đi xuống cầu thang, hình như định đi xuống tầng hầm. Sở Nghi chính chính là địa bàn của Phương Kế Nghiêu, bọn họ đem giấu cô kỹ như vậy, hiển nhiên là sợ bị Hoắc Trọng Hanh tìm được. Trong bóng tối yên tĩnh, cũng không biết qua bao lâu, Vân Y dần dần cảm thấy đầu óc mơ màng, mệt mỏi rồi chỉ muốn ngủ. . .Rồi có tiếng bước chân

đến gần, người nào đó kéo cô đứng dậy. Vân Y đứng dậy, chợt thấy chân gần như nhũn ra, suýt thì té ngã. Người nọ không lên tiếng, mạnh mẽ đỡ cô ra khỏi phòng, đi lên phía trước. Toàn thân mệt mỏi yếu ớt, Vân Y hiểu, thuốc đã bắt đầu phát tác. Đường như đã đi qua một đoạn hành lang thật dài, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng bước chân của chính mình đang vang lên. Người nọ dừng lại, nói bên tai cô, “Vân tiểu thư, thuốc giải độc đã ở trong tay tôi, đừng lo lắng.” Rồi lại nghe thấy tiếng cửa chính nặng nề đẩy ra, người nọ tháo tấm vải đen khỏi mắt cô, nhất thời ánh sáng bùng lên. Vân Y vô thức nhắm mắt lại, lấy tay che đi ánh sáng, nhưng cánh tay lại bủn rủn, ngay cả muống giò tay cũng đã hao hết sức lực.

Đợi đến khi mắt thích ứng được ánh sáng, mới thấy rõ đang có bao nhiêu ánh mắt tập trung trên người, mà bản thân mình một lần nữa trở thành trung tâm của cả sảnh, giống như đang quay trở lại thời hào quang trên sân khấu. Cô đã quá quen thuộc với cảnh này, nhưng chỉ có điều, lúc trước là cảnh sắc lãng mạn, còn lúc này là sinh tử, sự khác biệt quá rõ ràng. Vân Y tựa như muốn cười, và quả thật cô hé ra nụ cười đón nhận tất cả ánh mắt của mọi người.

Tất cả mọi người đều im phăng phắc, bởi nụ cười này mà quên cả mình thương âm kiếm, chỉ cảm thấy như sa vào hương thơm hoa đẹp.

Trong cả phòng đầy người, cô chỉ liếc mắt liền trông thấy anh, giống như đã sớm biết anh ở chỗ này, chưa từng rời xa. Cô cố gắng hết sức để nhìn rõ khuôn mặt anh, song tác dụng của thuốc đã làm cho thị giác của cô dần mờ hồ đi, trước mắt như có sương mù che kín. Vượt qua tầm mắt của mọi người, người con gái chậm chậm đi lên phía trước, sắc đen mê hoặc, thướt tha như mộng, tựa như đang tới nơi hẹn thề của những người yêu nhau. Thế nhưng mỗi bước đi lại tựa như đang giẫm lên lưỡi dao, sức lực nhanh chóng bị bào mòn, một đoạn đường ngắn từ cửa đến tòa án, thật giống như đoạn đời người chênh vênh gian khổ. Nhưng sự gian khổ này cũng là niềm vui sướng, vì phía trước có anh.

Tất cả mọi người đang nhìn cô, Tiết Tấn Minh đang nhìn, Hoắc Trọng Hanh cũng đang nhìn. Cả người là một sắc đen, trong mắt người khác quả thật là điểm lệ lạnh lùng, trang trọng nghiêm túc, còn trong mắt anh lại là sự dao động theo kiểu khác. Lần đầu gặp gỡ bất ngờ, cô mặc áo tu sĩ màu đen, hình ảnh đó vẫn như còn hiển hiện ngay trước mắt, thế mà lúc này giết mình nghĩ có lẽ, đây mới thực sự là lần đầu gặp mặt!

“Nhân sinh nếu mãi chỉ như khi mới gặp, vậy thì đâu có gì phải phiền muộn? Thay đổi đó là chuyện thường thấy của lòng người, sao lại nói lòng người dễ đổi? Ly sơn ngũ bải thanh tiêu bán, dạ vũ lâm linh chung bất oán*. Cớ sao phụ tình người, chỉ nguyện như ngày ấy mới gặp.”*. Thời điểm này, hoàn cảnh này, cô thật giống với những lời người xưa đã nói. Hoắc Trọng Hanh đột nhiên nhắm mắt lại, muốn xóa đi sự phức tạp cực điểm trong đáy mắt, khi mở ra lại khôi phục sự bình tĩnh phẳng lặng như mặt nước. Nhưng tình cảm chân thật bộc lộ trong nháy mắt đó, đã bị Tiết Tấn Minh nhạy bén bắt được.

(*Câu thơ nổi tiếng của Nạp Lan Tích Đức, câu thơ đánh dấu *: T.T quá kém tầm không dịch nổi.)

Phía trên tòa án, bề ngoài thì hết sức bình lặng, nhưng phía dưới lại như mạch nước ngầm đang cuộn trào mãnh liệt, trong lòng từng người đều như đang có con sóng lớn cao vạn trượng, mà đồng hồ trên tường đã nhích đến thời gian dự tính. Tất cả theo đúng như kế hoạch, thời gian cũng vừa đúng, Tiết Tấn Minh gật đầu mỉm cười với Hoắc Trọng Hanh, rồi cuộc cũng tung ra một đòn cuối cùng.

Sắc mặt Triệu trưởng ban càng lúc càng ngưng trọng, nếu theo đúng trình tự, đầu tiên phải xác định thân phận của Vân Y. Những người đang có mặt ở đây, hầu như không ai không biết “Dạ Oanh Trung Hoa”, dù chưa từng gặp, nhưng cũng từng nghe nói qua. Song câu đầu tiên mà Vân Y nói, lại khiến mọi người hết sức kinh ngạc, “Tôi không phải là Vân Y, tên thật của tôi là Thẩm Niệm Khanh.”

Cái tên này, rốt cuộc cô cũng có thể tự mình nói cho anh biết. Vân Y hơi ngẩn mặt, mắt cười trong veo, đập vào mắt Hoắc Trọng Hanh lại mơ hồ khiến anh đau nhức. Dù đã tra ra tên thật của cô từ trước, dù luôn hy vọng được nghe từ chính miệng cô nói với anh, nhưng không ngờ cô lại nói ra trong hoàn cảnh này. Tiết Tấn Minh đã không còn kiên nhẫn nữa, cô tên thật là gì cũng không quan trọng, từ nay về sau cô chỉ là Vân Y của anh mà thôi. Anh quay đầu nhìn thẳng vào Triệu trưởng ban, Phương Kế Nghiêu cũng làm ra vẻ thần nhiên mà mở mồm háng giọng. Triệu trưởng ban bắt đầu nhìn về phía Hoắc Trọng Hanh, rồi đành trầm mặt theo trình tự mà bắt đầu thẩm vấn.

Các câu hỏi chất vấn gồm chỉ ra tất cả các điểm hoài nghi và làm sáng tỏ mục đích mà Vân Y ngầm xúi giục người khác.

Triệu trưởng ban công khai vật chứng mà Tiết Tấn Minh cung cấp trước tòa cùng những người có mặt, chính là bức thư Vân Y viết cho Trình Dĩ Triết ngày đó, là mật hàm tố giác Lý Mạnh Nguyên cấu kết với thương nhân Nhật Bản, cũng là khởi nguồn của vụ án phi bang Chính phủ.

“Là tôi viết.” Vân Y hoàn toàn thừa nhận.

“Là ai sai khiến cô công bố bức thư này?”

Vân Y thần nhiên đáp, “Tần Cửu.”

Lời vừa dứt, cả phòng ồ lên xôn xao. Cục cảnh sát đã thẩm tra, Tần Cửu vốn không phải là tên thật của người này, họ cũ là Trữ Cổ Thập, sau sửa thành họ người Hán là Lưu, tên khai sinh là Lưu Chính, từng làm Ngự tiền thị vệ dưới triều nhà Thanh. Vân Y thừa nhận mình làm việc cho Tần Cửu, và cũng là thừa nhận có cấu kết với dư nghiệt nhà Thanh. Mà mọi người đều biết, cô từng là người của Tiết Tấn Minh và sau là của Hoắc Trọng Hanh, bởi vậy càng liên quan tới Tiết Tấn Minh cùng Hoắc Trọng Hanh. Bây giờ thân phận của cô đã bị vạch trần, Tiết Tấn Minh cùng Hoắc Trọng Hanh khó tránh khỏi hiềm nghi, sẽ bị quy thành cùng một giuộc.

Trước bao nhiêu người, Triệu trưởng ban sắc mặt tái xanh hồi, “Cô lần lượt tiếp cận với các quan chức Chính phủ, cũng là do Tần Cửu sai khiến?”

Ánh mắt mọi người đều hướng về hai người Hoắc Tiết, dù Triệu trưởng ban có cố gắng tránh sử dụng những từ ngữ nhạy cảm đến mấy, thì trong lòng mọi người cũng rõ như ban ngày. Về mặt hai người Hoắc Tiết đều vô cùng bình tĩnh, không hề để ý đến ánh mắt mọi người. Vân Y trầm mặc trong phút chốc, giọng nói vốn đã nhỏ này lại càng yếu ớt mỏng manh hơn, “Tần Cửu từng dùng tôi để lung lạc Cục trưởng Tiết Tấn Minh, sau đó Tiết Tấn Minh lại đem tôi tặng cho người khác, về chuyện này thì không liên quan đến Tần Cửu.”

Cô nói thật bình tĩnh, mỗi câu cô nói đều đã được lựa chọn, dựa theo đúng những gì được dặn từ trước, đối đáp không sai một ly.

Thông minh như Vân Y, tất nhiên sẽ biết giảm nhẹ mức độ, lựa chọn nói theo hướng có lợi cho mình nhất, và cũng biết lúc nào phải nói theo sự sắp đặt của Tiết Tấn Minh. Tiết Tấn Minh nở nụ cười, lấy tư thái của kẻ chiến thắng mà cười với Hoắc Trọng Hanh. Đến lúc này, thắng bại đã phân, đương nhiên phải sáng khoái, ngẩng cao đầu mà rửa nhục. Phương Kế Nghiêu rót cuộc không phải lau mồ hôi nữa, cười tít mắt chỉ chờ Hoắc Trọng Hanh thảm bại.

Cả phòng ồ lên thành tiếng không thêm đề nén nữa, Triệu trưởng ban cũng bất lực, không thể ngang nhiên bảo vệ Hoắc Trọng Hanh thêm nữa. Mà lúc này trong mắt Hoắc Thống độc chỉ có cô gái kia, nhìn chăm chăm cô ta, rốt cuộc không biết là bị thương hay tức giận, cái nhìn thật nguội lạnh. Đến nông nỗi này cũng không phản kích lại, quả đúng là anh hùng nhụt chí, hồng nhan gây họa... Triệu trưởng ban buồn bã thở dài, sự việc đã quá rõ ràng không cần hỏi lại, nhưng theo trình tự vẫn phải hỏi một lần, “Tiết Tấn Minh chuyển giao cô cho người nào?”

Vân Y chậm rãi nghiêng đầu, nhìn về phía Hoắc Trọng Hanh, ánh mắt mê man nhưng sâu thẳm, giống như nhìn về một nơi xa lạ. Thuốc khiến cho thần trí của cô mơ hồ, mắt chỉ nhìn thấy những điểm mờ. Cô đã không thể nhìn thấy được sự bi ai không hề che đậy trong mắt Hoắc Trọng Hanh, cũng không ai thấy được anh đang lặng lẽ nắm chặt bàn tay. Chỉ cần một câu nói, là anh có thể ngăn cản cô trả lời, ngăn cản mọi chuyện phát sinh.

Thế nhưng Hoắc Trọng Hanh lại im lặng, giống như một pho tượng đá không có tình cảm, im lặng chờ cô trả lời, để cho cả hai cùng vỡ nát cùng tan biến đó chính là ý nghĩ cuối cùng của anh.

“Tiết Tấn Minh muốn tặng tôi cho Phương Tĩnh trưởng.” Vân Y bình tĩnh nói, ngữ điệu lạnh lùng chậm chạp, “Tôi đã lợi dụng kế hiền mỹ của hắn để trốn thoát, trở về chủ cũ.”

Cả phòng im phăng phắc, trong lúc nhất thời không ai kịp phản ứng, chỉ nghe thấy cô chậm rãi nói, “Hai năm trước tôi theo lệnh tiếp cận Tần Cửu, lên vào câu lạc bộ Medusa, bề ngoài thì làm việc cho Tần Cửu, nhưng thực chất theo dõi dư nghiệt nhà Thanh, thu được chứng cứ phạm tội của Tần Cửu cấu kết với các quan chức Nội các.”

Tần gia chết vào thời điểm này, đúng là ân huệ lớn nhất cho cô.

Ngày đó vì muốn che giấu bí mật mà Tần gia đã dùng mọi thủ đoạn để xóa sạch quá khứ của cô, giống như trên thế gian này không hề tồn tại người tên Thẩm Niệm Khanh. Chỉ có duy nhất một chứng cứ chứng minh sự tồn tại của cô, chính là sự tồn tại của Niệm Kiều. Con bé chính là đòn sát thủ cuối cùng, ngoại trừ Tần gia đã chết ra, thì không còn ai biết thân phận thực sự của cô, ngay cả Bùi Ngũ cùng Nhị bối lạc. Với thủ đoạn của Tần gia, ngay cả Niệm Kiều cũng có thể xóa bỏ, nhưng Niệm Kiều chính là điều kiện trao đổi giữa ông ta cùng Vân Y. Vì thế Tần gia phải thỏa hiệp, tạo ra một thân phận hoàn toàn mới cho cô, có nguồn gốc có căn cứ, nên ngay cả Hứa Tranh cũng tin là thật. Giờ đây Tần gia đã mất, cái khóa mở ra cái gương bí mật của cô đã vĩnh viễn chìm sâu dưới đáy biển —— Tên của cô, thân phận, lai lịch, rốt cuộc lúc này mới có thể tự mình nói ra.

Thanh âm yếu ớt của Vân Y, truyền vào tai mỗi người, lại giống như sấm sét rền vang. Dường như mỗi một chữ cô nói đều cực kỳ khó nhọc, nhưng vẫn vô cùng rõ ràng, “Tôi là người của Hoắc Trọng Hanh, trước đây cũng vậy, và vẫn sẽ luôn như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 28: Xoay Chuyển Tình Thế

Một khối sắt nung đỏ đem ngâm trong nước lạnh, phát ra tiếng xèo xèo, hơi nước bốc lên cuộn cuộn, lạnh nóng đối lập nhau kịch liệt rồi hóa thành hư không, cũng giống như cả phòng Nghị chính đang xôn xao ầm ĩ thì bỗng rơi vào tĩnh lặng. Mọi người đang có mặt ở đó đều nghen hóng nhìn trần trời, không ai ngờ được sự việc lại chuyển biến như vậy. Đầu là những kẻ giao hoạt chìm nổi trong chốn quan trường, vậy mà thất kinh không thôi, nhìn cục diện căng thẳng này liền biết sẽ xảy ra chuyện. Lúc này mà mà lỗ miệng thế nào cũng gặp đại họa, tất nhiên là phải im hơi lặng tiếng, ai cũng hận không thể thu mình nhỏ hơn nữa.

Phương Kế Nghiêu không lau mồ hôi nữa, mà nhìn chăm chăm vào Tiết Tấn Minh phía đối diện, hình như muốn trừng đến xuất huyết mới thôi. Đòn sát thủ này hắn tỉ mỉ cân thận bố trí, không thể nham hiểm hơn nữa, vậy mà mọi chuyện lại đảo ngược như thế này, để cho cô ta tay không dao mà lật ngược thế trận ngay dưới mí mắt ủy ban chấp hành.

Thẩm Niệm Khanh không hề sợ hãi mà nói, “Ngày đó trong mật hàm đề cập đến bằng chứng các quan chức Nội các thông đồng gian dối với thương nhân Nhật bản, là có người ngầm cung cấp cho tôi; ngay cả vụ án bắt cóc cũng là có người bên trong* thông đồng để thực hiện... Có ý định hại hai đồng sự; sau đó, việc Thống đốc bị ám sát, cũng có liên quan mật thiết tới người này; hiện nay Tiết cục trưởng cũng đã tra ra... tung tích của Trình Dĩ Triết...” Chỉ vài câu nói ít ỏi, một hơi nói ra, mà Niệm Khanh đã đồ đầy mồ hôi lạnh, chỉ sợ mở miệng không phát ra được thanh âm nào, ý thức dần mờ hồ. Nói đến nước này, mũi nhọn rốt cuộc cũng hoàn toàn chuyển hướng về Phương Kế Nghiêu.

(*người bên trong: là chỉ quan chức Nội các thông đồng với bọn bắt cóc, cụ thể là chỉ Phương Kế Nghiêu có ý định hại Tiết Tấn Minh.)

Tâm tư Tiết Tấn Minh xoay chuyển trong nháy mắt liền hiểu rõ, kẻ địch trong miệng cô ngay từ đầu đã không phải là anh.

Mọi thứ trước mắt bắt đầu xoay tròn hỗn loạn... Từ thiếu, cuối cùng anh cũng hiểu rồi phải không. Cô nở nụ cười, nhớ tới câu nói kia của Tiết Tấn Minh, “Chúng ta chưa bao giờ là kẻ địch”... Ngày mà Hoắc Trọng Hanh bị ám sát, nếu không có kẻ nội ứng thì chắc chắn sát thủ không thể trà trộn vào trong. Mọi đầu cô cũng từng nghi ngờ anh, mãi đến khi anh bắt cô đi, quang minh chính đại nói ra mưu đồ, kẻ địch ở chỗ sáng đương nhiên không đáng sợ. Nếu không phải là Tiết Tấn Minh, vậy chắc chắn kẻ địch thực sự đang ẩn núp trong bóng tối quan sát mọi việc, kẻ như vậy càng nguy hiểm hơn.

Cô đồng ý đánh cuộc với anh, đồng ý làm nhân chứng, bởi ngay từ đầu đã muốn thực hiện biện pháp này, mượn dịp này để vạch trần kẻ đang ẩn náu kia. Cô lấy on báo oán che giấu tội cho anh, đơn giản chỉ vì muốn anh đừng đối địch với Hoắc Trọng Hanh. Trăm phurong nghìn kế lập ra kế hoạch này, cái gì cũng không màng, ngay cả mạng sống cũng đem ra đánh cược, chỉ vì một Hoắc Trọng Hanh —— Tiết Tấn Minh chỉ có thể cười, cười mưu kế của chính bản thân mình, thật uổng công làm kẻ bi ôi, để đến hôm nay tiền hay lui đều là công dã tràng.

Trong phút chốc mọi chuyện rối loạn hết thảy, tình hình hoàn toàn biến chuyển không thể kiểm soát được nữa, tám ủy viên điều tra ngơ ngác nhìn nhau, Phurong Kế Nghiêu xanh cả mặt, giọt mồ hôi chảy xuống mặt lúc nào cũng không biết.

Hóa ra người đàn bà này một chân giẫm lên cả hai đầu, âm thầm gỡ tội thay cho cả hai tên Hoắc Tiết, còn thực chất kẻ cô ta muốn đối phó chính là hân. Được làm Tiết Tấn Minh, chẳng trách thấy chỗ nào cũng lộ ra cổ quái, ra là muốn chuẩn bị cho cái biện pháp này, các người nghĩ quá ngây thơ rồi! Phurong Kế Nghiêu neho mắt lại, hai mí mắt sụp xuống thành một đường kẻ chỉ, trong mắt một tia lạnh chợt lóe lên. Hân quay đầu lạnh lùng nhìn thoáng qua Tiết Tấn Minh, chỉ thấy hân nhìn chằm chằm người đàn bà kia, thậm chí còn cười, mà cười lại hết sức xảo quyệt. Trái lại người thắng lớn lúc này, nên là người cười mới phải, thì lại không hé ra chút tươi cười nào —— Hoắc Trọng Hanh không hề cười, sắc mặt tái mét, nhũ mày trầm tư, ngay cả Triệu trưởng ban ngồi cạnh hỏi hai lần liền cũng không nghe thấy.

Cô ung dung bình tĩnh mà đứng ở đó, hơi nâng cằm lên, khóe môi vẽ lên nụ cười mỉm, không hề liếc mắt nhìn anh dù chỉ là một lần.

Biết rõ anh không tin tưởng cô, cô dùng sự quyết tuyệt để đáp trả lại sự nghi ngờ của anh; khi anh nghĩ cô sẽ phản bội, thì cô lại quyết báo đáp anh tới cùng, buộc anh phải thừa nhận cô, đến bên cạnh cô, cùng sinh cùng tử. Anh chỉ biết, người con gái xảo quyệt này sẽ không bằng lòng chịu thiệt, ngay cả ai yêu ai nhiều hơn cũng phải cò kè mặc cả, bởi vậy cô ấy nhất định sẽ không để cho ai thao túng mình. Người ngoài muốn đem cô thành mồi để đâm Hoắc Trọng Hanh, nhưng cô lại biến thành thuẫn của anh, xoay ngược lại đỡ lấy lưỡi dao, liều mạng lật đổ từng tầng mưu kế; bất chấp hậu quả ra sao, không ngại phải trả giá, mà đem tất cả mọi chuyện ra ánh sáng.

(* truyện về mâu và thuẫn: mọi người đều biết phải không? Không biết -> alêháp)

Hoắc Trọng Hanh muốn cười, nhưng cảm xúc trong tim rối loạn vô cùng, không tài nào cười nổi.

Từ lâu anh đã hạ quyết tâm sẽ tha thứ cho cô, cho dù cô có hành động tuyệt tình đến mức nào, anh cũng sẽ không để bụng. Cho dù cô từng bán mạng vì người nào, bây giờ chịu sự chi phối của ai, miễn là cô ở trong vòng tay anh, cô sẽ mãi là người phụ nữ của Hoắc Trọng Hanh. Nhưng hành động lúc này của cô, thật quá liều mạng, khác hẳn với sự cẩn trọng chu đáo thường ngày, cử chỉ và lời nói lộ ra sự kỳ lạ khó hiểu, khiến lòng Hoắc Trọng Hanh bỗng sinh ra dự cảm chẳng lành.

“Thống đốc!” Triệu trưởng ban gấp gáp kêu lên, đột nhiên nâng cao giọng, lặp lại câu hỏi lần thứ ba, “Xin hãy trả lời câu hỏi của ủy viên Lô, vấn đề đầu tiên có phải là sự thật không?” Hoắc Trọng Hanh cuối cùng cũng chú ý tới người đang chất vấn anh, hình như đã đặt câu hỏi hai lần liền, khiến Triệu Trưởng ban phải lên tiếng nhắc nhở. Thấy anh quay đầu nhìn, ủy viên Lô hỏi lại một lần nữa, “Thẩm Niệm Khanh nói cô ta làm theo lệnh của ngài, việc này có phải là sự thật không?”

Hoắc Trọng Hanh cau mày, không kiên nhẫn nói, “Còn câu hỏi nào nữa, thì hỏi cho xong đi rồi hãy nói.”

Ủy viên Lô mặt cứng đờ, thấy Triệu trưởng ban không nói gì, đành tiếp tục hỏi, “Trong vụ án phi báng, vu khống Chính quyền, nghe nói là có người âm thầm cung cấp mật hàm, vậy xin hỏi ngài có biết trước sự việc này không, và có biết là do người nào gây nên không, ngài có từng cân nhắc sẽ ngăn cản việc này xảy ra hay không?” Một câu hỏi quá nham hiểm, Triệu trưởng ban vừa định mở miệng nói, thì nghe thấy Hoắc Trọng Hanh cười vang, “Hoắc mỗ thân là quân nhân, phải cấp dưới hành động thì cũng là vì quân vụ (việc quân sự), hành động có thỏa đáng hay không thì đã có tòa án quân sự phán xét, không việc gì phải nói tại đây. Anh là ủy viên điều tra, chỉ được giám sát hành chính, chứ không được can thiệp vào quân sự, đúng là quá sai lầm rồi!”

Mấy ủy viên kinh ngạc mặt biến sắc, không ngờ Hoắc Trọng Hanh lại cương quyết như vậy, khiển trách ủy viên chất vấn ngay tại chỗ. Triệu trưởng ban nhanh nhẹn đến hòa giải, “Thống đốc nói rất đúng, công tác quản lý nhà nước cùng quân sự vốn phải phân tách ra, nhưng sự việc cần điều tra lần này quá quan trọng, nên xin Thống đốc giúp đỡ cho.” Lời nói còn chưa dứt đã nghe thấy Phurong Kế Nghiêu bên cạnh cười ha hả, cứ như vừa nghe thấy truyện tức cười nhất.

“Hóa ra hôm nay mời Thống đốc đến chỉ để trợ giúp?” Phurong Kế Nghiêu cười vô cùng ôn hòa, ánh mắt sắc nhọn, “Ồ phải hoan hô nhì, giải quyết thật gọn gàng, nếu ngay cả nhân vật chính cũng vắng mặt, xem ra phiên chất vấn này có vẻ thất bại?” Triệu trưởng ban đập bàn tức giận, Hoắc Trọng Hanh lại không chút khách khí mà cười nói, “Có ngài ở đây, nhân vật chính đương nhiên không thể chạy trốn được.”

(câu nói của PKN ý chỉ Hoắc T Hanh là nv chính, nhưng Triệu trưởng ban lại nói anh đến giúp đỡ, nên PKN nói đều là nhân vật chính vắng mặt.)

Nhìn hai người đã tuốt đao khỏi vỏ, có lẽ sống chết cũng không bỏ qua cho nhau, chỉ sợ ngay cả ban chấp hành có muốn áp chế xuống cũng không được. Triệu trưởng ban thăm kinh hãi, vội vàng ho khan một tiếng, về mặt nghiêm túc gõ gõ mặt bàn, “Về lời khai của nhân chứng vẫn còn phải thẩm tra thêm nữa, Thẩm Niệm Khanh, lời làm chứng của cô vô cùng quan trọng, đúng sai phải trái không cho phép có nửa điểm vô căn cứ, nếu đã hiểu rõ thì cô hãy ký tên!”

Thư ký cầm bút cùng bản ghi chép tiến lên, đặt trước mặt Niệm Khanh, nhưng cô lại buông thõng hai tay không nhận lấy, cũng không nói. Thanh âm thúc giục của thư ký mơ hồ trong tai, Niệm Khanh cố gắng giơ tay lên, nhưng thân thể lại không nghe theo sự sai bảo của cô, dốc hết sức lực rút cuộc cũng nâng lên được một chút, nhưng có cố thế nào cũng không cầm được bút...Hoắc Trọng Hanh nhủ mảy bình tĩnh quan sát cô, thấy cô chậm chạp nâng tay, nhích từng chút một tới gần chiếc bút, cổ tay thì không ngừng run rẩy, xem ra cô không ổn lắm. Hoắc Trọng Hanh bật dậy, chưa kịp cất bước thì thân thể Niệm Khanh đã nhoáng một cái, yếu ớt ngã xuống.

Cả phòng ồ lên, chỉ thấy Hoắc Thống đốc gấp gấp đứng dậy, suýt thì lật đổ cái bàn.

Tiết Tấn Minh ngồi ngay gần đã giành trước chạy vội tới bên cạnh Thẩm Niệm Khanh, cúi người ôm cô lên. Triệu trưởng ban nhanh tay lập tức kéo Hoắc Trọng Hanh lại, “Không nên xúc động!”

Song phản ứng của Phương Kế Nghiêu nhanh hơn bất cứ kẻ nào, giống như là đã sớm có chuẩn bị, chỉ chờ chuyện này xảy ra —— Không đợi Triệu trưởng ban lên tiếng, hắn từ từ đứng lên, vỗ mạnh lên bàn, “Đội duy trì trật tự!” Tiếng nói của hắn vừa dứt, hai bên cửa lập tức bị đẩy ra, hai đội cảnh vệ trang bị súng ống đầy đủ cùng chạy vào, bước chân đều đặn, hành động thần tốc, hiển nhiên đã được bố trí sẵn sàng ở bên ngoài. Biển cổ phát sinh chỉ trong chốc lát, tất cả mọi người đều cả kinh ngây người, chỉ thấy Triệu trưởng ban kinh sợ quá lớn, “Phương tỉnh trưởng, đây là ý gì?”

Về mặt Phương Kế Nghiêu hoàn toàn thay đổi, tựa như trong nháy mắt đã đắp lên một khuôn mặt khác, khuôn mặt đó nở nụ cười kiêu ngạo chồng chất nếp nhăn, “Loạn cái gì mà loạn, trở về chỗ ngồi hết cho tôi, ai cũng không được manh động!” Lúc này hắn hoàn toàn không thêm đề ý đến Triệu trưởng ban nữa, chỉ đưa mắt liếc xéo Hoắc Trọng Hanh, nhưng nói là để cho Tiết Tấn Minh nghe.

“Nhân chứng vô cùng quan trọng, lập tức đưa đi cấp cứu.” Triệu trưởng ban lớn tiếng quát vấn Phương Kế Nghiêu, “Ông ngăn cản nhân chứng đến bệnh viện, lẽ nào ban ngày ban mặt, muốn giết người diệt khẩu ngay trước mặt mọi người?” Phương Kế Nghiêu mỉa mai khế đảo, “Nhân chứng chưa kí tên nên bằng chứng không có hiệu lực, thật giả còn chưa kết luận, Triệu trưởng ban đã định tội Phương mô rồi sao?”

Niệm Khanh bị Tiết Tấn Minh ôm chặt lấy, cơ thể đã tê liệt mất hết cảm giác, ngay cả muốn quay cổ một chút cũng không được...Nhưng thần trí vẫn còn chút tỉnh táo, lảng máng nghe thấy lời Phương Kế Nghiêu nói, tựa như chậu nước đá dội lên đỉnh đầu. Lẽ nào liều cả mạng sống, vất vả đi đến bước này, mà lại thất bại trong gang tấc sao?

“Đừng sợ, tôi ở đây.” Tiết Tấn Minh ôm chặt cô gái yếu ớt vào lòng, thấy cô mở to đôi mắt vô thần, gian nan nhìn về bên cạnh. Anh tưởng cô tìm Hoắc Trọng Hanh, nhưng nhìn theo tầm mắt của cô thì lại là tên thư ký đang đứng ngây ngốc bên cạnh. Trán cô mướt mồ hôi, đôi môi khẽ run, yếu ớt nói “Bút”, bàn tay buông thõng bên người tận lực nâng lên, nhưng chỉ phí công.

Triệu trưởng ban bị Phương nói đến không phản bác được, lại nhìn đội cảnh vệ được trang bị hoàn hảo phía sau, liền hiểu tất cả —— Thảo nào Phương Kế Nghiêu chẳng tỏ ra sợ hãi, chỉ cần nhìn kiểu súng ống được Nhật chế tạo kia, liền biết ai đứng sau lưng hắn. Tiết Phương hai nhà có quan hệ thông gia, Tiết Tấn Minh đương nhiên là đồng minh của hắn, tuy chỉ là một cục trưởng nho nhỏ, nhưng lại không chế được các nơi trọng yếu trong thành phố.

Triệu trưởng ban âm thầm cắn răng, tâm hối hận không thôi. Nếu lúc đầu ông không tận lực khuyên Hoắc Trọng Hanh đừng dùng vũ lực, không khuyên hắn tin tưởng Nội các, thì đã không bị người nắm đằng chuôi thế này. Trước mắt xem ra, ông hoàn toàn sai lầm rồi, đúng là thế đạo lấy võ biến làm quốc, ai nắm được báng súng thì người ấy thắng. Nhưng giờ đây có hối hận thì cũng đã muộn, quân đội của Hoắc Trọng Hanh đóng quân ở ba tỉnh, quân đội gần thành phố nhất thì cũng đóng quân ở ngoại ô, nước xa không cứu được lửa gần, chỉ sợ ngay hôm nay phải chịu thiệt ở đây! Chỉ còn một hy vọng duy nhất, là dựa vào mặt mũi của ban chấp hành mà tạm ép hắn lui một bước, dù sao vẫn còn đại diện của Nội các phía sau...Triệu trưởng ban cấp bách đầu đổ đầy mồ hôi lạnh, còn Hoắc Trọng Hanh chỉ cười nhạt một tiếng, đôi mắt làm như không thấy biến cố vừa xảy ra, vẫn cất bước đi đến chỗ cô gái kia như cũ.

“Thống đốc định làm gì?” Phương Kế Nghiêu bước lên ngăn cản trước mặt anh, vẻ mặt tươi cười, cổ tình tròn tròn con mắt, “Chẳng lẽ còn cần kẻ hèn này lập lại lần nữa sao? Cho dù Thống đốc nóng lòng thương tiếc người đẹp, thì cũng nên bận tâm một chút đến đại cục chứ?” Phương Kế Nghiêu ghé sát vào Hoắc Trọng Hanh, còi lòng tràn đầy sung sướng chờ kẻ địch nổi giận lôi đình. Song cô hòng bắt ngờ bị thít chặt, hắn ta bị Hoắc Trọng Hanh tóm lấy cổ áo, một tay xách lên.

Trước mắt bao người, Phương Kế Nghiêu lưng thô eo phì vô lực phản kháng như trẻ con, bị xách lên đến mức phải kiễng mũi chân, mặt xung huyết tím tái, Hoắc Trọng Hanh mặt không chút biểu cảm, đôi môi chỉ phun ra một chữ, “Cút!”, xong liền vung tay quăng hắn ra xa ba bước, ỳnh một tiếng ngã ngồi xuống đất.

Mọi người ghen hòng nhìn trân trân, mãi cho đến khi Phương Kế Nghiêu đỡ thất lưng bò dậy, khăn giọng gào rú, “Bắt hắn! Bắt hắn cho ta!” Hai đội cảnh vệ đứng bên giờ mới phục hồi tinh thần, rút súng xông lên, rồi lập tức nghe thấy Tiết Tấn Minh quát, “Đứng lại!”

Hiệu lệnh của quan lớn còn uy lực hơn Tỉnh trưởng, cảnh vệ đứng nghiêm tại chỗ, không hề bước thêm một bước.

Hoắc Trọng Hanh cùng Tiết Tấn Minh cách nhau chỉ hai bước, bốn ánh mắt vừa chạm nhau, tựa như có tiếng kim loại xẹt qua trong hư không...Còn ở giữa hai người, là Niệm Khanh đang gần lâm vào hôn mê, cả người tựa như một gốc cây phong lan héo rũ, nghiêng người tựa vào khuỷu tay Tiết Tấn Minh, tóc dài thả xuống như thác.

Phương Kế Nghiêu nóng nảy, cướp lấy súng của tên cảnh vệ bên cạnh, nhắm thẳng vào Hoắc Trọng Hanh, “Tiết tấn Minh, mau ra tay đi!”

Hoắc Trọng Hanh quay đầu, gương mặt nở nụ cười vô cùng khó hiểu, “Ông muốn dùng vũ lực với tôi?”

Thanh âm của anh vừa rơi xuống, thì một loạt âm thanh từ xa truyền đến, âm thanh này còn hơi làm mặt đất rung động, giống như có cái gì sắp tới gần.

Lúc đầu hầu như mọi người còn đang bị biến cố này làm cho chấn động, không hề chú ý động tĩnh bên ngoài, chỉ có số ít người nhận ra...Không biết là ai ló đầu ra nhìn ra phía ngoài cửa sổ, hết vang cả phòng Nghị chính, “Là quân đội!”

Một tiếng hô này, khiến mọi người khiếp vía hãi hùng, những người ngồi bên ngoài lập tức quay đầu về phía cửa sổ, rồi kể cả những người không nhìn thấy cửa sổ cũng phóng tầm mắt nhìn ra —— ngoài khoảng sân của tòa nhà Nghị chính, quân đội đông nghìn nghịt! Phía sau là những xe quân sự ầm ầm chạy tới, súng ống đại bác dày đặc, xung quanh đều là quân lính mặc quân phục màu xám đậm vác súng trên vai, bước nhịp đều làm rung động cả khoảng sân, tựa như thủy triều trào đến cổng chính.

Có người phản ứng nhanh thì kinh sợ bật ngay dậy, mọi người bất chấp cái gì gọi là trật tự tại tòa án, đều cuống cuống làm rối tung rối mù hết cả.

Phương Kế Nghiêu thụt lùi một bước, không dám tin mà trừng mắt nhìn Hoắc Trọng Hanh, làm sao quân đội có thể đến đây được, mọi con đường dẫn vào thành phố đều đã bị chặn lại, quân đội tuyệt đối không thể rơi từ trên trời xuống! Sở cảnh sát đã trình báo cáo cho hắn, mấy ngày nay chỉ thấy hắn say mê sắc dục, hoàn toàn không hề điều động quân đội...Không thể có khả năng này, nhất định hắn đã dùng thủ đoạn lừa gạt!

Tiếng súng đột nhiên vang lên, Phương Kế Nghiêu hướng lên trời mà nổ súng, trấn áp tình cảnh rối loạn bên dưới, rồi quát về phía Tiết Tấn Minh cùng hai đội cảnh vệ đứng hai bên, “Ngay người làm gì, mau bắt hết đám người này cho ta!” Hai đội cảnh vệ do dự, có người chờ Tiết Tấn Minh ra lệnh, có người thì đã rút súng, nhắm vào Hoắc Trọng Hanh cùng tám ủy viên trên tòa án. Thấy có người đi đầu, đám còn lại cũng lập tức kéo chốt súng, đồng loạt giờ súng lên.

“Phương Kế Nghiêu ông muốn làm phản sao!” Triệu trưởng ban giận dữ, còn mấy người ủy viên kia mặt đã tái dại, có người run rẩy lập cập đứng ra giảng hòa, la lên, “Bình tĩnh, mọi người hãy bình tĩnh!” Song giờ phút này, Phương Kế Nghiêu có nhảy loi choi quát thét ầm ĩ như thế nào cũng không làm Triệu trưởng ban lo lắng, mà trái lại Hoắc Trọng Hanh mới chính là người khiến cho các ủy viên sợ hãi đến biến sắc —— hắn thực sự đã điều động quân đội, và đến ngay cùng thời điểm nhóm ủy viên vào Thành phố, một bên Hoắc Trọng Hanh mượn sức của Triệu trưởng ban, tỏ ra có lệ với Nội các, che đậy tai mắt của Phương Kế Nghiêu, một mặt thì âm thầm điều động quân đội, dùng thủ đoạn tinh vi để phá bỏ cản trở, rồi lấy tốc độ thần không biết quỷ không hay giăng bày sẵn, đợi đến khi mọi người phát giác, thì đã bị vây hãm rồi.

Chẳng lẽ hắn sớm đã biết Phương Kế Nghiêu sẽ nổi loạn, nên hắn mới điều động quân đội ngay từ đầu, vậy hắn phát động cuộc chiến này chỉ để chống lại Phương Kế Nghiêu, hay là có mưu mô đáng sợ gì khác... Triệu chủ nhiệm bỗng dưng mồ hôi nhễ nhại, có lẽ đó là một cái bẫy kinh thiên, mà ngay từ đầu ông đã đạp vào, lúc này muốn rút ra cũng đã muộn.

Tình cảnh vô cùng hỗn loạn, riêng chỉ có Tiết Tấn Minh không để ý đến xung quanh, anh cúi người ôm lấy Thẩm Niệm Khanh, tầm mắt chuyên chú đặt lên người cô. Niệm Khanh gần như rơi vào hôn mê, mơ hồ nghe thấy những âm thanh hỗn loạn xung quanh, nghe thấy có người kinh hoàng hô lên, “Quân đội đến!”... Tiết Tấn Minh vẫn nhìn chăm chú Niệm Khanh, nhìn thấy khóe môi cô hơi động, về lên nụ cười nhàn nhạt.

Cô biết sẽ thắng, anh nhất định sẽ thắng, chỉ vì anh không phải là ai khác, anh là Hoắc Trọng Hanh.

Bây giờ những áp lực trong lòng cô đã biến mất, Niệm Khanh không cố động dậy nữa, nhẹ khép đôi mắt lại, để mặc cho bóng tối từ bốn phương tám hướng bao trùm lấy, để cho chính mình chìm ngập trong đó. Một tia ý thức mỏng lung cuối cùng, cô biết là Tiết Tấn Minh đang ôm chặt cô, mà không phải là anh, không phải là Trọng Hanh.

Một giọt nước mắt điểm trên khóe mắt, từ làn mi run rẩy, rơi xuống.

Cũng được, ai cũng không quan trọng, cuộc đời này quá mệt mỏi, cô chẳng còn muốn mở mắt ra nữa.

Một ván cờ này, ngay từ đầu đã thua —— không phải thua bởi anh, mà là thua bởi chính bản thân mình.

“Kẻ độc ác nhất, hóa ra lại là em” Tiết Tấn Minh nhìn dung nhan trầm tĩnh của cô, nhất thời hoảng hốt, muốn đưa tay vén lọn tóc rối bên má cô. Đầu ngón tay còn chưa kịp chạm đến, đã nghe thấy một tiếng “rắc” vang lên, nòng súng đen sì đã dí trên trán anh —— chính là Hứa Tranh bên cạnh Hoắc Trọng Hanh, bước lên một bước, rút súng chìa vào Tiết Tấn Minh.

Hai đội cảnh vệ đứng hai bên cuống quýt chuyển hướng nòng súng về phía Hứa Tranh, Phương Kế Nghiêu kinh hoàng, thấy tình hình không ổn, lập tức lái tàu theo chiều gió* mà la toáng lên, “Không nên động thủ, không nên động thủ, mọi chuyện hãy giao cho ban ủy viên giải quyết!”

(*lái tàu theo chiều gió: thành ngữ Trung Quốc, ý chỉ hành động linh hoạt thực tế phù hợp với hoàn cảnh. Nhưng thành ngữ dùng trong trường hợp Phương Kế Nghiêu chẳng thấy hắn thực tế gì cả, chỉ thấy hắn ta ngu hết sức.)

Nhưng tiếng giầy đã nện tới gần, “rầm”, cửa chính bị đẩy mạnh ra, đoàn quân mặc quân phục màu xám đậm như kiếm đã tước khỏi vỏ, im lặng mà lạnh lùng thấu xương, đả đả sát khí. Một hiệu lệnh vừa hô, tiếng lên nòng giờ súng đồng loạt vang lên, nòng súng đen thui xoàn xoạt nhắm chuẩn vào đội cảnh vệ cùng tất cả mọi người. Đội cảnh vệ trang bị hoàn mỹ lập tức hoảng loạn trước quân đội chân chính —— Nhìn tình cảnh này, thắng bại đã phân, song đến phút này mà bó tay chịu trôi thật không cam lòng. Phương Kế Nghiêu đảo mắt liên hồi, từng giọt mồ hôi chảy dọc xuống thái dương nhấp nhô của hắn tựa như dòng suối nhỏ, hắn cắn răng giận dữ nói, “Hoắc Trọng Hanh, trong mắt anh không có quốc pháp sao? Phương mỡ đường đường là chủ tịch tỉnh, không tới lượt anh vung tay múa chân, cho dù có ủy ban chấp hành bao che cho anh, nhưng Nội các cũng sẽ không dung túng để cho anh làm càn!”

“Thật không, chúng ta nói một chút về quốc pháp nhé.” Hoắc Trọng Hanh lạnh lùng nghiêng đầu, đáy mắt lạnh lẽo. Đoàn quân vũ trang hạng nặng thùm thụp tiến vào, vô cùng khí thế mà dàn quân trước mặt mọi người. Triệu trưởng ban cũng dờ người, cuống quýt khuyên can Hoắc Trọng Hanh, “Thông đốc bớt giận, Nội các sẽ giao việc này cho ban ủy viên điều tra, xin Thông đốc hay tin nhiệm tôi, nếu quá cứng rắn sẽ hỏng việc, dùng sức mạnh quân sự cũng không thể giải quyết hết được vấn đề.”

“Sức mạnh quân sự không thể giải quyết được, chẳng lẽ phải hiền lành khiêm tốn mới có khả năng giải quyết?” Ánh mắt Hoắc Trọng Hanh đảo qua mấy ủy viên đang co rúm ở đằng sau, ấy vậy mà không một người nào dám đối diện với ánh mắt sắc bén của anh. Anh chấp tay sau lưng nhìn mọi người dưới tòa án, “Người lính bên ngoài chống ngoại xâm, bên trong trấn áp những kẻ gian trá, gia tăng sức mạnh quân sự, cũng chính là bảo vệ oai nghiêm của quốc pháp.”

Triệu trưởng ban á khẩu không nói được gì, đành phải dậm chân, ngay cả mấy ủy viên kia cũng gật đầu lia lịa. Phương Kế Nghiêu thấy đường lui cuối cùng đã đứt, không dám điều võ dương oai nữa, run giọng kêu lên, “Tôi là chủ tịch tỉnh, được đích thân Chủ tịch nước trao giấy ủy nhiệm, cho dù muốn bắt tôi, cũng không đến lượt Hoắc Trọng Hanh anh cùng Triệu Tri Vũ!”

“Tôi cứ muốn bắt ông thì sao?” Hoắc Trọng Hanh chặn họng hắn, thanh âm cứng vẻ mặt đều thản nhiên, không hề hung ác, nhưng lại khiến Phương Kế Nghiêu đột nhiên thấy rùng mình. Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn Triệu Tri Vũ, “Phương Kế Nghiêu nhiều loạn phiên chất vấn, hãm hại nhân chứng trước mặt mọi người, dùng vũ lực uy hiếp ủy viên điều tra, có dính líu đến vụ án cấu kết với Thương nhân Nhật Bản, không làm tròn chức trách nhận hối lộ...Phạm đồng thời từng nẩy tội danh đó! Triệu Trưởng ban, ông nói xem nên xử trí như thế nào?”

Triệu Tri Vũ há miệng, mồ hôi đầm đìa, ngậy người nửa ngày mới cắn răng nói, “Nên tạm thời cách chức lập tức bắt giam, chờ điều tra!”

—— Ban chấp hành tòa án tuyên bố, bắt giam Phương Kế Nghiêu, Tiết Tấn Minh có liên quan tới vụ án quan chức, đồng thời đánh điện khẩn tới Bắc Bình, nhận được thông báo khẩn của Nội các, tạm thời đề Hoắc Thống đốc đảm nhiệm chức Chủ tịch tỉnh. Không lâu sau, Chủ tịch tỉnh Hoắc Trọng Hanh tuyên bố giới nghiêm ba tỉnh, thiết lập trạng thái khẩn cấp, đình chỉ chiến sự Nam Bắc. Ngày kế, Lãnh đạo phía Nam tuyên bố nội dung bức điện khiển trách Nội các Bắc Bình bao che cho quan chức bán nước, ủng hộ Hoắc Trọng Hanh phúc thẩm vụ thương nhân Nhật Bản, điều tra rõ ràng các phần tử bán nước, sau đó tuyên bố tạm dừng chiến sự, thống nhất ba tỉnh, cộng kiến hòa bình.

(Cộng kiến hòa bình: cùng xây dựng hòa bình)

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 29: Kiếp Phù Du

Sự ám áp mềm mại tựa như lông vũ ve vuốt bên mặt, từng vàng sáng xoay chuyển, còn có hương hoa mai quanh quần đầu đây.

Nắng mùa đông chiếu xiên xiên, làn gió nhẹ nhàng lay động rèm cửa sổ, cứ thoáng chốc lại đem theo từng vàng sáng đi vào, soi rõ những đường vân hoa li ti trên vách tường trắng phau...Buổi chiều u tĩnh, nghe tiếng gió nhẹ lướt qua từng nhánh cây vô cùng rõ rệt, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng xào xạt khe khẽ.

Là đang trong giấc mộng, hay lại thức tỉnh trong một giấc mộng khác.

Niệm Khanh lẳng lặng mở mắt, một lúc lâu cũng không dám nhúc nhích, không dám lên tiếng, không rõ cảnh vật trước mắt là thật hay là ảo nữa. Đây là nơi mà cô vô cùng quen thuộc, là phòng ngủ trong phủ Thống đốc. Trên đầu giường để cuốn tiểu thuyết Tiếng Anh đang đọc dở, thè đánh dấu dất bạc vẫn còn kẹp bên trong...Niệm Khanh nhắm mắt lại, rồi lại mở to ra, cảnh vật trước mắt không hề thay đổi.

Cô cứ như vừa trải qua một giấc ngủ thật sâu, khi thức tỉnh mọi thứ lại y hệt như cũ, giống như chưa từng có việc gì xảy ra. Không có ai chết đi, không có ai ra đi; chưa từng đau lòng, chưa từng tuyệt vọng; chưa từng sợ hãi, chưa từng phải bước đến nơi sinh ly tử biệt. Tất cả mọi chuyện, chỉ là một giấc mộng Nam Kha, là một đĩa nhạc bị ngắt quãng, kim máy hát lại gạt trở về, và bài hát đầu tiên một lần nữa lại vang lên.

Niệm Khanh chậm rãi ngồi dậy, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy Hoắc Trọng Hanh.

Anh ngồi yên trên chiếc ghế đặt trước cửa sổ, hơi tựa lưng vào ghế, anh đang ngủ, trên bàn làm việc bày đầy công văn xếp thành từng chồng, một tờ giấy còn rơi xuống cạnh chân anh. Anh ngủ rất sâu, mi tâm cau lại như thường ngày, khuôn mặt lúc ngủ cũng hiện lên nét mệt mỏi. Niệm Khanh ngừng thở, không hề chớp mắt nhìn anh...Căn phòng thật yên tĩnh, dài nắng vuốt ve theo từng góc cạnh trên sườn mặt anh tuấn của anh, trông an tĩnh đến kì lạ, khiến cô bỗng cảm thấy chua xót khổ sở như vừa trải qua một kiếp nạn.

Cô nhẹ nhàng bước xuống giường, chân trần đi trên tấm thảm trải sàn tới bên cạnh anh, Niệm Khanh bước còn nhẹ nhàng hơn mèo, không nỡ làm anh tỉnh giấc. Anh vẫn mặc quần phục, dù có ở nhà cũng không hề lơ lỏng, tuy mệt cũng không chịu nằm nghỉ. Cô vươn tay, còn chưa kịp chạm đến bờ vai anh, nước mắt đã tuôn rơi...Anh đã ở đây bao lâu rồi, nhìn chồng công văn trùng trùng điệp điệp trên bàn, chỉ thiếu không đem cả thư phòng chuyển đến bên giường cô.

Ngủ thế này không biết anh có bị lạnh không, lòng Niệm Khanh mê man, thầm nghĩ sẽ mang một cái chăn mỏng đắp cho anh, vừa bước một bước thì

giảm lên bức điện rơi trên mặt đất. Cô cúi người nhặt lên, lơ đãng nhìn lướt qua hàng chữ trên đầu —— Đây là bức điện của Chính phủ phía Nam tuyên bố trên toàn quốc là sẽ liên hợp bốn tỉnh, đoạn giữa còn trực tiếp chỉ trích Nội các Bắc Bình thất trách nhốt ngoại quốc, tôn Hoắc Trọng Hanh là bề tôi trung thành với đất nước, xứng đáng làm tấm gương sáng cho nền cộng hòa vắn vắn. .Niệm Khanh cảm bức điện mà thấy tim đập mạnh, đáy lòng như có một cánh cửa mở rộng, để ánh sáng chói chang chiếu vào. Cô đưa mắt nhìn Trọng Hanh đang ngủ say ở kia, đầu ngón tay lạnh lẽo, cứ như vừa nắm một khối tuyết.

Anh kết đồng minh với miền Nam sao, hoặc là đã ký kết ngầm từ trước? Tuy cô sớm chiều đều ở bên anh, nhưng lại không nắm được chút thông tin nào, chỉ thấy anh một lòng với Bắc Bình. Anh thực sự quá đề phòng cô, ngày trước bao nhiêu lần thăm dò cô, thì cũng là bấy nhiêu lần nghi ngờ. Niệm Khanh đứng thẳng dậy, dờ dẩn đặt lại bức điện kia lên bàn. Nhưng rồi ngón tay cô bỗng co rút lại, cứ như bị phong thư trên bàn đốt bỏng, nét chữ trên mặt phong bì, chính là bức thư cô để lại cho Niệm Kiều. Bức thư này rơi vào tay anh cũng không có gì kì lạ, có lẽ anh đã cứu được Niệm Kiều. . . Thế nhưng nằm dưới bức thư đó, là một mẫu báo Tiếng Anh đã ố vàng. Niệm Khanh run rẩy rút mẫu báo đó ra, mặt sau của mẫu báo bị lật lên, một tiêu đề thành linh đập vào mắt, “Vụ án mưu sát của cô con nuôi người Trung Quốc.”

Trong tai ong lên một tiếng, từng quang sáng hỗn loạn xoay tròn trước mắt, trong nháy mắt xung quanh trở nên tối om. Cái ký ức tưởng như đã nằm sâu dưới mộ, nay lại như dây leo vuron từ dưới phần mộ đó lên, mang theo thứ mùi nát rữa quấn chặt lấy chân cô. Quá khứ mà cô cố mai táng nó ở xa nghìn dặm, đau đớn không muốn nhớ lại, nay lại bị quật lên, phơi giữa ban ngày, và bày ngay trước mặt anh.

Một tiếng động nhỏ vang lên, Hoắc Trọng Hanh bỗng giật mình, mở chòng mắt ra, “Niệm Khanh!”

Đây là lần đầu tiên nghe thấy anh gọi cái tên này, trầm thấp, mang theo chút ngập ngừng cùng sự dịu dàng. Thế nhưng cô không hề phản ứng lại, chỉ nhìn thẳng vào mặt anh, khuôn mặt tái mét khiến người ta thấy mà sợ. Hoắc Trọng Hanh bỗng đứng dậy, cánh tay vung lên làm đổ chong công văn trên bàn, ào ào rơi xuống đất. . . Sau một giây, cô đã nằm trong lòng anh, bị anh ôm thật chặt.

Cô ngủ lâu như vậy, tròn một ngày một đêm cũng không chịu tỉnh lại. Nhớ lúc cô ngất xỉu trên tòa, cứ tưởng rằng do thần kinh bị căng thẳng, nhưng khi bác sĩ đến lại nói rằng cô bị tiêm thuốc. Giờ hồi tưởng lại khoảnh khắc đó, khi Tiết Tấn Minh bị chia súng nói rằng, “Không có thuốc giải độc” —— đó là giây phút mà anh thấy sợ hãi nhất trong cuộc đời này, sợ đến mức không thể hô hấp được, mỗi một lần hít vào là thấy đau nhức như bị dao đâm.

“Niệm Khanh?” Hoắc Trọng Hanh cúi đầu nhìn cô, còn cô thì không phản ứng lại. Lẽ nào Tiết Tấn Minh nói dối, lẽ nào bác sĩ chẩn đoán sai, loại thuốc kia vẫn ảnh hưởng đến thần trí của cô. . . Hoắc Trọng Hanh tâm loạn vô cùng, cuống quýt bế lấy cô đặt lên giường, “Nói đi, Niệm Khanh em nói chuyện đi!”

Bác sĩ hoàn toàn bình tĩnh nói đây không phải là chất độc hóa học, mà chỉ là một loại thuốc gây ức chế thần kinh, không cần điều trị, mê man sau mười hai tiếng là sẽ tự tỉnh dậy. Nhưng nhìn bộ dạng này của cô, rõ ràng là đã tỉnh, nhưng anh còn thấy sợ hơn cả lúc cô ngủ mê man. Hoắc Trọng Hanh cầm lấy điện thoại trên đầu giường định gọi cho bác sĩ, bỗng thấy Niệm Khanh nở nụ cười, nụ cười thật thê lương, nhưng có vẻ cũng đã khôi phục lại sức sống.

“Nói cái gì?” Cô bình tĩnh nhìn anh, giọng nói khàn khàn, “Anh còn muốn nghe em nói cái gì nữa?”

Hoắc Trọng Hanh giật mình, chợt nhớ tới lúc này cô nhìn chằm chằm vào mẫu báo tiếng Anh, cùng lá thư kia.

“Vụ án mưu sát của cô con nuôi người Trung Quốc?” Niệm Khanh cười ra tiếng, “Anh muốn nghe chuyện này? Hay là muốn nghe mẹ em làm sao lại bỏ nhà đi, ba em buồn chán mà chết, em làm sao lại trở thành kẻ giết người, làm sao. . .” Cô đang nói thì bị Hoắc Trọng Hanh ôm mạnh vào lòng, chặt đến nỗi cô thờ không nổi, chỉ nghe thấy tiếng tim anh đập thật mạnh mẽ, và mùi hương của anh bao bọc lấy cô, cảm tưởng như thế giới này không còn cái gì khác.

Cô run rẩy trong lòng anh, nước mắt tuôn rơi lã chã, hô hấp khó khăn, giống như con búp bê bằng sứ lúc nào cũng có thể vỡ vụn. Hoắc Trọng Hanh không thể nói được lời nào, trước kia tưởng chừng như có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng lúc này lại chỉ có thể thờ dài. Cô mong manh yếu ớt như vậy, bất cứ sự tiếp xúc kích động nào cũng quá sắc bén đối với cô. Mái tóc đen dày của cô phủ xuống, từng lọn xoắn rối, cuốn lấy ngón tay anh. . . Hoắc Trọng Hanh khép mi thờ dài, mỗi nhẹ nhàng hôn lên tóc cô, rồi hôn xuống tóc mai, lên trán cô.

Đôi môi ấm áp của anh khiến lòng cô an tĩnh lại, không còn run rẩy kịch liệt nữa. Thân thể mềm mại của cô nằm trong khuỷu tay anh giống như một gốc cây phong lan lúc nào cũng có thể bị gãy. Dưới ánh nắng mùa đông, hai người cứ ôm lấy nhau như vậy, vành tai chạm vào tóc mai, cứ mãi như vậy cũng tốt. Cô cười yếu ớt, bình tĩnh phá tan khoảng khắc này, “Anh đã xem bức thư này.”

“Xin lỗi, anh đã không tôn trọng chuyện riêng tư của em” Hoắc Trọng Hanh nắm lấy bàn tay lạnh buốt của cô, cúi đầu hôn lên đầu ngón tay của cô.

Cô là người cực kì cẩn trọng, cho dù có viết thư trần trụi cho người thân cũng tuyệt đối không nhắc đến thân phận của mình, chỉ kể một chuyện bí mật của gia đình mình cho em gái biết —— hai người là chị em cùng cha khác mẹ, ba có tư tình với người khác, khiến mẹ Niệm Khanh bỏ đi, từ đó lưu lạc bên nước ngoài. Bức thư còn nói em gái đã hiểu lầm cô quá nhiều, cô cũng không giải thích rõ, ngoài ra có một đoạn khiến anh xúc động vô cùng —— “Niệm Kiều, không ai tự nguyện lưu lạc nơi phong trần, nhưng nếu phải lựa chọn giữa sống sót và trong sạch, thì chị tình nguyện chọn được sống; nhưng nếu buộc phải chọn giữa sinh tử và đúng sai, thì chị nghĩ mình không thể tiếp tục phạm sai lầm thêm nữa.”

Khi cô đặt bút viết những dòng này, có phải cô đã khóc rất nhiều, hay là nội tâm cô đau đớn đến tận cùng. . . Thời điểm ấy, anh không ở bên cạnh cô, dù anh oai phong mạnh mẽ đến đâu, cũng không kịp lau đi những giọt nước mắt của cô lúc ấy, liệu bây giờ cô còn có thể tha thứ cho anh không.

Rốt cuộc cô còn giấu bao nhiêu sự đau khổ nữa, cứ từng lớp từng lớp được vạch trần như thế này khiến lòng anh càng đau xót hơn. Trước kia, khi điều tra thân thế của cô, chỉ tra được đến Tần Cửu là mất dấu vết. Mãi cho đến khi tìm thấy manh mối trong bức thư, rồi tiếp tục điều tra sâu thêm mới biết năm xưa khi hai mẹ con cô đi sang nước ngoài, không ngờ đã gặp phải tai họa đáng sợ —— mưu sát, điều gì khiến cho một thiếu nữ chưa đủ 18 tuổi trở

thành kẻ khả nghi trong vụ án mưu sát?

Trong mẩu báo tiếng Anh không nói cụ thể, trong câu chữ đều là sự bội nhọ, dùng từ vô cùng ác độc. Thiếu nữ giết người tên là Mã Cơ, họ nước ngoài là Hamilton, không phải họ Thẩm hay họ Tống, nên không tra ra được. May mà thông qua lãnh sự quán Anh Quốc tra ra được thân phận của mẹ cô, thì ra vị phu nhân này cũng sửa lại tên, lấy theo họ chồng là Hamilton. Báo chí nói, tất cả mọi người đều nhận định Mã Cơ là hung thủ giết chết nhà điều khắc kia, nhưng tất cả chứng cứ lại hướng về mẹ của cô ta, mà mẹ cô ta cũng đã nhận tội, giúp Mã Cơ thoát khỏi sự trừng phạt của pháp luật, từ đó cô ta hoàn toàn biến mất.

Hoắc Trọng Hanh nhìn chăm chú người con gái trong lòng mình, đây là Niệm Khanh của anh, là Niệm Khanh đối với chú mèo con lang thang cũng dịu dàng thương xót. Nhưng anh hiểu rõ, khi sự sống cùng tồn nghiêm bị đe dọa, thì đôi bàn tay biết đánh đàn kia cũng có thể vung dao lên. Niệm Khanh cười khô sở, “Vì sao phải biết những chuyện này, nhất định phải nhìn thấy em tội tệ như thế, anh mới hải lòng sao?”

“Em trong mắt anh, mãi mãi như ngày đầu mới gặp.” Hoắc Trọng Hanh nhắm mắt lại, không muốn cô nhìn thấy sự đau xót trong mắt anh. Nhưng anh lại không biết một câu “như ngày đầu mới gặp”, liền dễ dàng đánh bại cô, khiến nước mắt cô rơi lã chã. Ngón tay trắng xanh của cô nắm chặt tay anh, như người đang chìm trong nước, ngay cả rom cô cũng không muốn buông, “Có nhớ buổi sáng hôm đó, trước khi lên xe anh đã hỏi em...”

“Anh hỏi em, có phải muốn nói gì với anh không.” Hoắc Trọng Hanh tiếp lời cô, một chữ cũng không sai, “Em chỉ cười, nói rằng sẽ về sớm, buổi tối chờ anh ăn cơm cùng.” Anh nhớ vô cùng rõ ràng, một câu một chữ cũng không sai. Niệm Khanh cười rộ lên, cười đến mức khóc không thành tiếng. Hoắc Trọng Hanh lại thờ dài, ngón tay vuốt ve tóc cô, “Cô ngốc, anh biết em có chuyện muốn nói mà... Anh cũng đang chờ những lời này của em, chờ từ rất lâu rồi.”

Rất lâu, lâu hơn cô sao, rốt cuộc cô cũng có thể nói, nhưng lại quên mất phải nói từ chỗ nào rồi.

Niệm Khanh chán nản mà nghĩ, nhiều lần khổ đau như vậy, nhiều lần chia cách như vậy, làm sao có thể nói rõ, phải nói sao anh mới hiểu... Hoắc Trọng Hanh dường như nhìn thấu tâm tư của cô, “Hãy là chuyện về Thẩm Niệm Khanh, anh đều muốn biết, chuyện gì cũng tốt.”

Niệm Khanh quay mặt đi, không muốn bị anh nhìn thấy lệ quang trong mắt, giả vờ lo lắng mà cười cười, “VẬY à, nói về hí khúc cổ xưa nhất được không?” Hoắc Trọng Hanh mỉm cười, “Nói cho người cổ hủ nghe, đương nhiên là được.”

Cổ xưa, cổ xưa thì có gì không tốt.

Trong những khúc hí kịch ngày xưa, tài tử giai nhân luôn luôn có một kết thúc đoàn tụ sum vầy, còn bây giờ, nam nữ có muốn một kết thúc cổ xưa như vậy cũng không được.

Điểm này, ngay từ lúc cô bốn tuổi đã hiểu rõ. Ngày đó có một vị khách không mời mà đến, đó là một người phụ nữ bệnh tật bế trên tay một đứa trẻ sơ sinh quý trước cửa nhà cô, bị mưa lớn xối ướt đầm. Bà cô đành phải để người phụ nữ ấy vào nhà, mẹ cô tự nhốt mình trong thư phòng hai ngày hai đêm không hề ra khỏi đó một bước. Niệm Khanh cũng bị nhốt trong phòng, không cho phép tiếp xúc với người phụ nữ đang bị bệnh nguy kịch kia, bà vú nói cô ta mắc bệnh lao. Quả nhiên không quá hai ngày, người phụ nữ đó chết ngay trong nhà cô, để lại đứa trẻ sơ sinh gầy bé... Bà nói, đó là em gái của cô.

Trong những khúc hí kịch sầu tình chia ly, không thể thiếu được những cảnh khóc than đau khổ, nhưng khi chính mình rơi vào tình cảnh sầu khổ đó lại chưa xót mà không khóc nổi.

Mẹ cô chính là một người kiên cường như vậy, Niệm Khanh nhớ mãi lời nói mẹ từng nói, “Tha thứ chỉ có thể được một lần, nhiều lần thì sẽ trở thành thứ rẻ mạt.”

Từ lúc đó, ba mẹ trước mặt người khác vẫn tôn trọng nhau như cũ, giữ thể diện cho hai gia tộc, song cũng từ đó Niệm Khanh không còn được nhìn thấy nụ cười thật tâm của mẹ nữa. Mọi chuyện cứ như vậy, còn Niệm Kiều thì ngày một lớn lên, mẹ cô dù không thích con bé, nhưng cũng không hề đối xử tệ bạc với nó.

“Niệm Kiều dần dần hiểu chuyện, sau này, nó thường hỏi em, vì sao mẹ không thích nó.” Trong mắt Niệm Khanh ửng ánh giọt lệ trong suốt, “Con bé không hề biết mẹ đã cố gắng hết sức.” Sự tồn tại của Niệm Kiều, chính là bằng chứng phản bội rõ ràng nhất, mẹ cô không vì đại đến mức yêu thích đứa “con gái” này. Dù như thế, cô vẫn tuân thủ nghiêm túc giao ước với ba — Mẹ đẻ của Niệm Kiều trước khi chết đã cầu xin ba, đừng tiết lộ hoàn cảnh mà Niệm Kiều được sinh ra, đừng cho nó biết mẹ của nó có một xuất thân nghèo hèn như thế.

Vì vậy mẹ cô đành để Niệm Kiều làm con gái mình, đồng ý vĩnh viễn không nói ra bí mật này.

“Mẹ em là người rất trọng chữ tín, mẹ đã chấp thuận, thì em cũng phải tuân thủ lời hứa đó.” Niệm Khanh cười buồn bã, có lẽ người ngoài cuộc sẽ không thể hiểu được thứ tình cảm giữa cô và Niệm Kiều là gì. Sau này ba đắm chìm trong thuốc phiện, lòng mẹ từ lâu đã còn thiết tha gì gia đình này nữa, chỉ còn lại hai chị em cô dựa vào nhau, Niệm Kiều từ học đi học nói đến biết đọc sách viết chữ, đều là học theo cô, rồi cùng cô lớn lên.

Song bảy năm chia cách, đến khi cô tìm được con bé, thì nó đã không còn là Niệm Kiều ngày xưa nữa rồi. Con bé đã học được cách lựa chọn lập trường của bản thân mình, cũng đã biết yêu hận vui buồn. Nhớ tới ngày ấy, Niệm Khanh vẫn còn thấy đau lòng, “Em không đủ sức để lo liệu cho cả đời con bé.”

Cô bé ngày thơ đó, anh mới chỉ gặp qua một lần, tuy biết là em gái cô, nhưng cũng không nhìn kỹ. Hoắc Trọng Hanh chậm rãi gật đầu, “Em làm vậy không hề sai, cô bé có quyền được biết mẹ ruột của mình, biết được vì sao bản thân mình lại có trên đời này.” Niệm Khanh ngược mắt nhìn ánh mắt nhìn thấu vui buồn của anh, nhất thời quên mất phải nói gì, trong lòng như có dòng suối ấm áp chảy qua. Hoắc Trọng Hanh nhủ thầm ngâm nói, “Khi đó là năm cuối của đời nhà Thanh, tình hình chính trị đã loạn rồi, thế đạo thì rối ren, nhà nhà đều khó khăn.” Niệm Khanh im lặng trong chốc lát, rồi cúi đầu

nói, “Ba em không giỏi buôn bán, sau khi kế thừa gia nghiệp, liên tục đầu tư nhưng đều bị thất bại. . Đáng trách nhất là nghiện thuốc phiện. Mẹ em bởi vậy mới dọn khỏi nhà, mang em về ở tại biệt viện. Chẳng được bao lâu thì ông ngoại bệnh chết, mẹ lại phải về quê chịu tang.”

Chuyến đi này, đã thay đổi vận mệnh của hai mẹ con, và cũng liên quan đến sự xoay chuyển cuộc đời sau này của Niệm Khanh.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 30: Lời Hứa Và Sự Trùng Phạt

Mẹ cô từng cho rằng, ở lại cái nơi bao phủ toàn khói thuốc phiện, ngày qua ngày sống trong tuyệt vọng, không khác gì chờ chết. Sau đó trên đường về nhà chịu tang, bà tình cờ gặp gỡ ngài Hamilton trên xe lửa, và ông ta đã trở thành con đường sống duy nhất của bà. Niệm Khanh nở nụ cười nhàn nhạt, như mặt nước gợn sóng lăn tăn, “Ngài Hamilton là du khách đến phương Đông để thăm quan, ở vùng sông nước Giang Nam ngẫu nhiên gặp được mẹ em trên chiếc cầu vòm, và ông ta đã yêu bà ngay lúc đó, về sau theo đuổi bà từ Giang Nam đến đây.”

Cuối cùng bà quyết định buông xuôi tất cả, chẳng cần phải lấy bao nhiêu can đảm mà đi theo Hamilton đến nước ngoài quốc xa xôi. Có lẽ gia đình không còn là điều đáng bận tâm với bà nữa, chỉ còn cô con gái nhỏ là bà nhất định phải đưa đi cùng. Khi đó cô mới mười một tuổi, chỉ cảm thấy thích thú vì được đi thuyền, mà không hề biết một chuyến này mất đến bảy năm trời. . . Cuộc sống khi mới đến Anh Quốc tuy có mới mẻ tươi đẹp nhưng lại không mấy vui vẻ. Sau khi Hamilton kết hôn với mẹ cô, đã cho cô vào học trường tốt nhất, mời hẳn giáo viên tới nhà dạy tiếng Anh, tiếng Pháp, thanh nhạc và đàn piano cho cô. Khi sống trong căn biệt thự ở nông thôn, cô còn được tự mình cưỡi con ngựa nhỏ với thầy dạy cưỡi ngựa, được tự do rong ruổi trên đồng cỏ xanh. . . Song trong lòng cô bé vẫn luôn nhớ rõ, rằng những người thân của cô ở xa ngàn dặm ngoài kia, mới thực sự là gia đình của cô.

Trong khoảng thời gian dài, cô thường bất đồng với mẹ, còn có một lần cô với mẹ như hai người xa lạ trên đường.

Cuộc sống yên ả chỉ tồn tại ngắn ngủi trong năm năm, sau đó vận hạn đột nhiên ập xuống, ngài Hamilton sang Ấn Độ kinh doanh, bất ngờ gặp lũ lụt và chết ở Mumbai, tất cả hàng hóa đều bị tổn hại. Hàng hóa bị tổn hại buộc phải bồi thường một khoản lớn, mà Hamilton vốn kinh doanh không lành mạnh, còn rất nhiều khoản nợ chưa trả, đã gần đến bên bờ phá sản. Mẹ cô phải bán hết bất động sản để lấy tiền trả, thành ra nghèo xác xơ, đành phải mang cô chuyển đến khu dân nghèo.

Địa vị của người lao động Hoa Kiều còn thấp kém hơn người da đen, trong khu dân nghèo ở ngoại ô phía Đông Luân Đôn tập trung đủ các loại người nghèo, hai mẹ con người Trung Quốc nếu muốn sinh tồn tiếp, không phải không có cách, chẳng qua là phải trả một cái giá vô cùng đắt thôi.

Cô giờ tay lên cho anh nhìn, bàn tay nhỏ nhắn trắng xanh, đường nét cực đẹp, nhưng chỉ cần nhìn kỹ sẽ thấy trong lòng bàn tay có những vết sẹo nhàn nhạt.

Những vết sẹo đó, cái thì vận vẹo, cái thì nổi vằn lên, thậm chí có vết sẹo do bị cửa sâu đến nỗi nứt ra, cách mấy năm rồi mà vết sẹo vẫn không hề nhạt đi. Mà cho dù vết sẹo đó có biến mất đi chẳng nữa, thì cũng không thể nào xóa nhòa được vết thương trong lòng. Hoắc Trọng Hanh cảm lấy tay cô, nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay, tựa như muốn nắm chặt lấy quá khứ cùng đau xót của cô. . . Những vết sẹo cũ này anh cũng từng chú ý tới, chỉ nghĩ hầu hết những cô gái phải long đong trong chốn phong trần đều xuất thân bản hàn, nên cho rằng đây là những vết thương do cô lao động vất vả từ nhỏ.

“Những cái này có là gì.” Niệm Khanh thân nhiên rút tay về, vẫn cười như cũ, nhưng giọng nói bắt đầu run rẩy, “Anh có biết sự khuất nhục thực sự là như thế nào không, không phải là chịu đói, không phải chịu rét. . . Mà là, là. . .” Cô đột nhiên không nói tiếp, đôi môi nhợt nhạt liên tục run rẩy, khiến cho tâm anh cũng run rẩy theo. Đôi mắt của cô thăm thẳm, tựa như mặt gương bị vỡ vụn, và mỗi một mảnh vỡ anh đều nhìn thấy sự tàn nhẫn của chính mình. Giờ phút này, Hoắc Trọng Hanh bắt đầu hối hận, hối hận đến tận cùng.

Báo chí in giấy trắng mực đen nói rằng, người giám hộ của cô con nuôi Trung Quốc kia, là một nhà điêu khắc đáng kính, bị một con dao khắc cửa đứt yết hầu, chết trong phòng làm việc của mình. Khi đó chỉ có tình nhân người Trung Quốc của ông ta cùng con gái của bà ta có mặt ở đấy, Scotland Yard* bắt giam hai người phụ nữ, và căn cứ theo chứng cứ tại hiện trường, phán quyết tình nhân của người bị hại là hung thủ, sau đó phóng thích con gái của bà ta —— là cô thiếu nữ được nhà điêu khắc có lòng tốt thu dưỡng. Mặc dù hung thủ đã nhận tội trước tòa, những vẫn có người cho rằng hung thủ thực sự là cô thiếu nữ lạnh lùng kia.

(* Scotland Yard: sở chỉ huy của cảnh sát London, hiện nay gọi là Cục điều tra tội phạm của cảnh sát London.)

“Niệm Khanh, mọi chuyện đã qua rồi, không còn liên quan đến chúng ta nữa.” Ngón tay anh vuốt nhẹ lên đôi môi cô, không muốn cô nói tiếp nữa.

Nếu như ngày đó, người thiếu niên ấy cũng nói những lời này với cô, có khi cuộc đời này đã được viết theo một hướng khác.

Người thiếu niên có mái tóc màu vàng chói sáng rực rỡ, và đôi mắt xanh thăm thẳm như đại dương, từng cầu hôn cô giữa biển hoa tháng Năm, từng cùng cô cuồng loạn quần quật lấy nhau dưới ánh trăng trong căn nhà kho cũ. Khi đó cậu ta là học trò của người thu dưỡng cô, thường xuyên đến thăm hỏi sức

khỏe mẹ cô. Mặc dù người kia đã công khai mẹ cô là tình nhân và là người mẫu đẹp nhất của hắn, nhưng cô vẫn cố chấp không chịu gọi hắn là cha nuôi.

Năm mươi bảy tuổi, cô gầy yếu tái nhợt, không hề xinh đẹp. Nhưng ông ta lại hết lần này đến lần khác đòi Niệm Khanh làm người mẫu mới của hắn, mẹ cô vẫn luôn cự tuyệt. Ánh mắt của hắn ta khi nhìn cô càng ngày càng điên cuồng say mê, rồi một ngày, khi cô lặng lẽ đến cuộc hẹn trong phòng làm việc, lại không thấy cậu thiếu niên đã hẹn cô đâu, chỉ có ông ta đang chờ cô. Hắn hung bạo lột quần áo của cô, trói cô lên bàn làm việc... Hoắc Trọng Hanh chột nhăm mắt lại, ôm chặt cô vào lòng, “Niệm Khanh, đừng nói nữa!”

Niệm Khanh không để ý tới anh, vẫn thản nhiên nói tiếp, “Em với được một con dao khắc, cắt đứt dây trói, bị hắn đánh đấm tới tấp, nhưng em chết cũng không buông tay, rồi hắn định cướp lấy con dao... Nhân lúc đó, em đâm một nhát dao vào cổ hắn, cắt đứt yết hầu của hắn.”

Cô không nói thêm nữa, và anh cũng không thể bật ra tiếng nào.

Hai người đều lặng im, kể cả ánh dương đang dần ngả về phía Tây cũng đọng lại một chỗ. Cũng sắp đến Tết, là thời điểm lạnh nhất trong mùa đông, trong phòng đã đốt lò sưởi nhưng vẫn khiến tay người ta lạnh lẽo đến cứng đờ, và ngay cả đáy lòng cũng bắt đầu lạnh cứng.

Đường như phải qua một khoảng thời gian thật lâu, Hoắc Trọng Hanh mới tìm được giọng nói của mình, “Niệm Khanh.”

Anh gọi cô, cô không đáp.

Ngón tay anh luồn vào mái tóc dày của cô, cứ vậy mà khẽ chải xuống, vô cùng cẩn thận nhẹ nhàng và đầy xót thương, có lẽ đến nửa đời người anh chưa từng dịu dàng đến vậy.

“Niệm Khanh.” Anh lại gọi cô, khẽ nói bên tai cô, “Không sao rồi, đừng lo gì nữa.”

Cô vẫn không phản ứng lại, anh nâng mặt cô lên, thấy hai mắt cô nhắm nghiền, nước mắt chảy giàn giụa. Hoắc Trọng Hanh im lặng, cúi đầu hôn lên những giọt nước mắt ấm áp kia, đầu lưỡi đầy lòng đều chất chất ngọt ngọt. Niệm Khanh ghen ngào muốn nói gì đó, nhưng anh lại hôn mạnh lên đôi môi cô, không cho phép cô nói. Đường như muốn tiêu hủy đi vụ án cùng sự liên quan của cô —— phá hủy tất cả, anh sẽ khiến tất cả mọi chuyện đều biến mất, rồi lại một lần nữa tặng cho cô một con người mới trên thế giới này.

Tay cầm lược hơi run run, chải đến vài lần cũng không thể chải nốt được mấy lọn tóc rơi bên cạnh lên. Niệm Khanh buông chiếc lược xuống, ngo ngắc nhìn tay phải của mình đến xuất thần. Loại thuốc gây tê liệt thần kinh đó thật lợi hại, phải qua đúng 48 giờ mới hoàn toàn mất hiệu lực... Chỉ có vậy mà thôi, không hề nguy hiểm đến tính mạng. Rốt cuộc anh cũng lừa được cô một lần, lừa gạt rất triệt để, và cũng thua thật triệt để. Niệm Khanh im lặng nắm chặt cái lược, răng lược đâm vào lòng bàn tay đau nhói như kim châm, làm dịu đi cảm giác day dứt trong lòng, nhưng lại không thể nào xóa tan được khuôn mặt như cười như không đang hiện lên trước mắt kia. Giờ đây người đó đang bị công xích trong tù, chẳng công tử đẹp trai phóng khoáng trước kia, hôm nay đã thành phạm nhân. Sau khi Phương Kế Nghiêu bị bắt, Tiết Tấn Minh hạ lệnh gỡ đi toàn bộ cảnh sát vũ trang đang bố trí trên khắp thành phố, rồi giao ra Trình Dĩ Triết cùng Niệm Kiều, hai người đều an toàn không bị tổn thương gì. Trọng Hanh là người rộng rãi thẳng thắn, đối với kẻ địch cũng không kiêu lời khen, anh nói Tiết tứ thiếu lắm đường biết quay lại, không mất đi cốt cách quân tử.

Tứ thiếu, khi đọc ra cái danh xưng này vẫn cảm thấy êm ái nồng ấm, ni non qua kẻ răng như lời nói mê.

Chị Bình biết Niệm Khanh thường ngày thích đeo trang sức nào nên chọn mấy món mang ra, thấy cô còn chưa chải tóc xong, liền vội vàng nhận lấy lược búi gọn lên cho cô. Từ khi Niệm Khanh tỉnh lại, chị Bình vui mừng vô cùng, cuống quýt chạy đi thắp hương lên bàn thờ Phật. Trong cả buổi giúp Niệm Khanh rửa mặt chải đầu chỉnh trang các thứ, chị Bình vừa mở miệng liền nói không ngừng, hận không thể đem hết những chuyện phát sinh trong mấy ngày qua tổ cáo với cô. Nào là Thống đốc cùng ai đi dự tiệc xem kịch, Thống đốc họp với các cấp tướng đầu đêm suốt sáng, rồi Thống đốc trông coi bên giường cô suốt một ngày một đêm, Thống đốc dặn dò bà Trần về biệt thự chăm sóc Tổng thiếu thư... Nghe đến đó, Niệm Khanh đánh lắt đầu cười khò.

Lúc này Niệm Kiều đã an toàn ở trong biệt thự, có bà Trần bên đó chăm sóc con bé, Trình Dĩ Triết cũng được thả ra một cách an toàn. Ngày ấy sau khi thất lạc bà Trần, cô bị Tiết Tấn Minh bắt đi, bà Trần nấu thân trong bóng tối đã nhìn thấy toàn bộ sự việc, cũng không chạy trốn một mình, mà lại mạo hiểm chạy tới phủ Thống đốc báo tin cho Hoắc Trọng Hanh, sau đó được Trọng Hanh đưa về biệt thự. Nghe nói sau khi Niệm Kiều được cứu, tâm tình không ổn định, Trọng Hanh cũng đưa con bé về biệt thự, để bà Trần chăm sóc.

Niệm Khanh tỉnh lại, chưa có cơ hội gặp mặt hai người. Trọng Hanh từng hỏi cô có muốn đưa Niệm Kiều tới đây không, Niệm Khanh lại nói không cần. Cô còn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt với Niệm Kiều, đối mặt với một người hoàn toàn mới, một Niệm Kiều đã trưởng thành; có lẽ Niệm Kiều bây giờ, cũng chưa sẵn sàng để gặp một người chị hoàn toàn khác biệt. Trước mắt còn có nhiều chuyện quan trọng hơn đang chờ cô, bão táp vẫn chưa ngừng, mà ngược lại, đây mới chỉ là bắt đầu; tuy con bão hung bạo nhất vẫn đang nằm yên, nhưng ở ngoài xa kia đã bắt đầu nổi mưa gió cuộn cuộn, bất cứ lúc nào cũng có thể tàn quét.

Trọng Hanh bận bịu nhiều việc, áp lực từ cả nội lẫn ngoại đều dồn hết lên người anh, dù mong muốn được ở bên cạnh cô thêm một giây cũng không thể. Niệm Khanh thất vọng cười cười, đưa mắt nhìn khuôn mặt trang điểm trong gương kia, cảm thấy đôi môi đỏ tươi kia thật chói mắt, càng làm nổi bật lên nước da nhợt nhạt của cô. Chị Bình nhanh tay, lấy một cái kẹp tóc trăn châu búi cao tóc cho cô, bên trong mặc bộ sườn xám vải nhung màu xanh lục, rồi khoác thêm áo lông chồn bạc không tay, quả nhiên trông xinh đẹp quý phái vô cùng —— nhưng đây không phải là hình dạng mà cô muốn, cô không muốn lại bị gán thêm một cái tên điểm lệ nào nữa.

Trong vòng một ngày, báo chí bên ngoài đều viết lê thê dài dòng tôn cô thành nghệ sĩ yêu nước cử chỉ cao đẹp nghĩa hiệp, viết cô sáng suốt đại nghĩa, anh hùng hòng nhan bên nhau càng tăng thêm sức mạnh. Chị Bình đưa báo cho cô đọc, có phần là thật, cũng có phần là giả, có thành tâm khen ngợi và

cũng có ngấm ngấm hơi người. Niệm Khanh cũng hiểu rõ, nếu như Trọng Hanh thất bại, thì giờ phút này báo chí đã nói những lời theo một hướng khác hẳn.

Mặc dù thế, nhưng báo chí vẫn không quên đề cập đến điểm danh của cô ngày xưa, vẫn chương phô trương không hề biết e dè, còn thổi phồng chuyện tình cảm của cô. Cái tên Vân Y này, như bùa chú sinh trưởng dưới da thịt, làm thế nào cũng không thể bóc ra được —— Không, Thẩm Niệm Khanh không phải là Vân Y, không phải là dạ oanh Trung Hoa ngày trước nữa, cô không cần phải làm gián điệp lấy lòng những kẻ phàm tục phóng đảng nữa, cũng không cần phải cố tỏ ra khoan thai cao quý nữa, dựa vào châu ngọc để che giấu sự yếu ớt tái nhợt.

“Không cần.” Niệm Khanh vươn tay tháo tung búi tóc ra, lấy khăn lau đi màu son đỏ tươi trên môi, đối với vẻ mặt mù mịt của chị Bình, cô chỉ mỉm cười nói, “Hôm nay tôi không muốn trang điểm.” Chị Bình ngạc nhiên, “Nhưng đêm nay có buổi tiệc mà, sĩ quan Hứa cũng nói rằng bữa tiếp tối nay rất hoành tráng. Thống đốc cũng dặn là phải chuẩn bị cho tốt...” Niệm Khanh cười mà không nói, lập tức mở tủ đựng quần áo, lấy ra một bộ quần áo bình thường ít mặc nhất.

Chị Bình định khuyên can cô, lại nghe thấy thanh âm giòn tan của Lăng Nhi ngoài cửa gọi Thẩm tiểu thư. Mở cửa nhìn ra, thấy con bé ôm một bó hoa mai thật lớn, cành lá xiên ngang che khuất cả khuôn mặt nhỏ nhắn, cô bé cất giọng mềm mại nói, “Có người tặng hoa ạ.” Chị Bình kinh ngạc nhận lấy, hỏi có biết là ai mang hoa đến, Lăng Nhi mở to hai mắt chỉ lắc đầu. Hoa mai, ngụ ý kiên trinh cùng thanh lịch —— nhìn như có vẻ lơ đãng mà cắm vào giỏ trúc, nhưng đây là loài hoa Lục ngọc mai* hiếm thấy, được bó lại thật khéo léo. Niệm Khanh liếc mắt nhìn qua bó hoa, tựa như không quan tâm, chỉ cười gọi Lăng Nhi lại đây. Lăng Nhi còn chưa đến gần, con mèo hoa đã nhân cơ hội chạy vào trong phòng, khom lưng nhảy lên đầu gối Niệm Khanh.

“Nhóc con tinh quái!” Niệm Khanh cười rồi gãi gãi lớp lông mềm mại của nó, con mèo này sắp thành mèo già rồi mà vẫn khò khè ngửa mặt lên làm nũng. Chị Bình phát hiện ra mấy chữ nhỏ li ti vô cùng xinh đẹp trên dải lụa bó hoa, bật thốt lên hàng chữ ấy, “Cố Thanh Y”... Tay Niệm Khanh khựng lại, nhưng không hề nâng mắt lên, tiếp tục vuốt ve con mèo như cũ. Chị Bình nhủ mảy, để giỏ hoa xuống, không dám nhiều lời, vội vàng kêu Lăng Nhi ra ngoài chơi.

(*Lục ngọc mai: hoa mai sắc trắng, đài xanh.)

Niệm Khanh ôm mèo đặt xuống đất, thân nhiên đứng dậy thay y phục, từ đầu đến cuối không hề nhìn bó hoa kia lấy một cái.

Hứa Tranh đối chiếu lại danh sách, cẩn thận xác minh tên các khách quý trong sổ, rồi lại báo cáo chi tiết với Hoắc Trọng Hanh về việc chuẩn bị yến hội tối nay một lần nữa. Đêm nay là lần đầu công khai thiết yến của Thống đốc Hoắc Trọng Hanh và cũng là người đang tạm kiêm nhiệm chức Chủ tịch tỉnh, có lời mời tới các quan chức cấp cao của Chính phủ, các thương nhân có thể lực trong giới kinh doanh, các nhân vật nổi tiếng trong toàn thành phố, cùng các lãnh sự của năm quốc gia Anh Mỹ Nga Pháp Đức cùng tham dự buổi yến tiệc —— mục đích của buổi yến tiệc này, một mặt là muốn an ủi binh ôn lòng người, mặt khác là muốn tạo áp lực với Bắc Bình, mời Âu Mỹ tham dự để cao giọng đáp trả lại những lời đồn đại bên ngoài.

Quân đội nổi dậy gây nên giông tố khiến khắp cả nước khiếp sợ, cũng khiến cho Chính Phủ phải biến sắc. Hoắc Trọng Hanh tiền trạm hậu tẩu, công khai cắt đứt với Bắc Bình, hành quyết những thương nhân Nhật Bản gây ra vụ hành hung, buộc Hội Thương nghiệp Nhật Bản phải nhận lỗi, khiến cho thế diện của người Nhật Bản bị mất hết. Ngay lúc này, quần chúng nhân dân vô cùng sôi nổi tán thưởng, ra sức ủng hộ, nhưng đồng thời cũng lo sợ buồn phiền không kém, thứ nhất là sợ Bắc Bình sẽ trấn áp một cách tàn khốc; hai là sợ Hoắc Trọng Hanh có dã tâm quá lớn, bước đầu đã tuyên bố thiết lập lệnh giới nghiêm ba tỉnh, bước tiếp theo là tách ra khỏi sự lệ thuộc cũng không có gì lạ*. Sau đó, thảm họa chiến tranh lại xảy ra, đến lúc đó các vùng miền lại chia cắt ra, gây hỗn chiến. Bây giờ, việc Hoắc Trọng Hanh tiến hay lùi, hòa hay chiến, đã tiêu điểm đáng chú ý hàng đầu.

(*tách khỏi sự lệ thuộc: chính là cắt đứt quan hệ với Bắc Bình.)

Buổi thịnh yến đêm nay, nhất định là vô cùng đặc sắc, từng phân đoạn không được phép xảy ra sai sót.

Hứa Tranh cẩn thận hoàn tất báo cáo, Hoắc Trọng Hanh nhíu chặt mày, gỡ một cái xuống bàn, tựa như không yên lòng. Hứa Tranh không hiểu tâm tư của anh, nhưng không dám hỏi, đang lo sợ thì nghe thấy anh hỏi, “Cứ phải bắt chước người nước ngoài sao, tôi nghĩ thế nào cũng thấy kỳ quặc!” Hứa Tranh ngạc nhiên, đợi đến khi tỉnh ra thì phì cười. Hoắc Trọng Hanh tức giận trừng mắt với anh ta, cô che giấu sự xấu hổ, Hứa Tranh đành phải dẫn lòng nhin cười, “Không kỳ quặc đâu, sao lại kỳ quặc được chứ...” Không đợi anh ta nói hết câu, Hoắc Trọng Hanh mất tự nhiên phát tay kêu lên, “Được rồi, cứ thế mà làm! Còn không mau đi chuẩn bị xe!”

Sắc trời đã tối, cũng đến giờ phải đi rồi, Hoắc Trọng Hanh thay bộ lễ phục quân đội, đeo dải lụa vàng cùng huân chương lên, rồi tiếp tục đeo kiếm cùng súng đầy đủ lên hông, sau cùng đeo găng tay trắng như tuyết vào. Tất cả mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, Hứa Tranh đứng tại cửa xin chỉ thị xuất phát. Hoắc Trọng Hanh gật đầu, thông dong ra khỏi phòng làm việc, chấp tay đi vào phòng khách chờ Niệm Khanh.

Từ trên cầu thang vang lên tiếng bước chân thanh thúy, Hoắc Trọng Hanh giương mắt nhìn lên, thấy người con gái xinh đẹp đang bước xuống, cô mặc một bộ âu phục cắt may khéo léo màu trắng kẻ sọc nhỏ, trông có nét anh tuấn mà thân hình lại duyên dáng xinh đẹp. Mái tóc xoắn đen nhánh của cô thì chải hất hết ra phía sau, búi tóc thấp sau gáy. Khuôn mặt thanh thuần không son phấn, vậy mà vẫn có nét quyến rũ trời sinh.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 31: Chiếm Hết Phong Lưu

Lúc này đã là hoàng hôn, đèn trong sảnh sáng rực rỡ, chiếc đèn chùm pha lê chiếu ánh sáng lung linh xuống cầu thang, khiến cho thân hình thướt tha của cô vô cùng huyền ảo. Hoắc Trọng Hanh chăm chú nhìn người con gái trên bậc cầu thang, nhưng trong lòng lại nhớ đến những hình ảnh của cô khi họ mới gặp nhau, cô mặc áo nữ tu sĩ màu đen, cô mặc trang phục hoa lệ chói mắt, và khuôn mặt xinh đẹp của cô ở trước mắt đây... Tất cả đều ào tới lòng làm một. Có một loại người trời sinh để trở thành người nổi bật, dù không son phấn, ẩn trong một đám người, thì vẫn sẽ lộ ra ánh hào quang rực rỡ từ trong đám người đó. Mà Niệm Khanh của anh, chính là người con gái như vậy. Hoắc Trọng Hanh mỉm cười, cúi người xuống, rồi đưa tay về phía cô. Cô nhếch nhếch môi cười, không đưa tay cho anh, mà lại nói bằng chất giọng trong trẻo lạnh lùng, “Thống đốc đang đợi ai?” Lời này cực kì đường đột, nhưng Hoắc Trọng Hanh không hề chần chừ mà cao giọng đáp rõ ràng, “Người tôi đợi là Thẩm Niệm Khanh.”

Tiếng nói của anh vừa rơi xuống, thì như có một luồng ánh sáng tinh thuần xẹt qua đáy mắt Niệm Khanh, con ngươi long lanh gần như đoạt hết màu sắc của ánh đèn phía sau.

Đúng vậy, từ nay về sau cô chỉ là một Thẩm Niệm Khanh giản dị, chứ không còn là Vân Y phủ đầy hào nhoáng nữa. Người ngoài có lẽ sẽ không biết tâm tư của cô, nhưng anh có thể hiểu, chỉ có Hoắc Trọng Hanh mới hiểu Thẩm Niệm Khanh —— không trang điểm và mặc âu phục giống đàn ông không phải là muốn thu hút sự chú ý của người khác, mà chỉ đơn giản là muốn khác biệt với hình ảnh của cô trong quá khứ.

Niệm Khanh nở nụ cười, chậm chậm bước xuống cầu thang, đưa tay vào lòng bàn tay Hoắc Trọng Hanh, để anh nắm lấy khoác lên khuỷu tay anh.

Sĩ quan Hứa Tranh dẫn theo sáu phụ tá cấp cao đều mặc quân phục nghiêm chỉnh đứng chờ sẵn ở cửa. Hoắc Trọng Hanh chuyển từ xe trắng chữ nhất hào đô sang ngồi xe vàng kim chữ nhất hào đen*, xe cảnh sát đi mở đường phía trước, còn xe theo hầu thì đi phía sau, đèn xe đồng thời bật sáng, một đoàn xe nghi trọng* sang trọng đi khỏi phủ Thống đốc.

(*câu này thực sự không hiểu ‘nhất hào’ có ý gì nên mình giữ nguyên, hình như tác giả có chú thích nhưng trong bản raw không có.

*nghi trọng: đoàn xe có đội bảo vệ mang vũ khí khi cử hành đại lễ của quốc gia hoặc đón tiếp khách nước ngoài.)

Nghi lễ long trọng thế này đúng là Niệm Khanh chưa từng thấy qua, ngày trước cô chỉ đi cùng anh tham dự những buổi xã giao không chính thức, còn với yến hội chính thức thì thân phận của cô không phù hợp để tham dự. Niệm Khanh im lặng, đưa mắt nhìn cảnh vật lướt qua cửa xe, trong lòng tự dưng thấy thật mơ hồ. Trên tay bỗng thấy ẩm ướt, bị anh nắm chặt, ngón tay anh vuốt ve theo từng ngón tay thon dài mượt mà của cô, cuối cùng dừng lại ở ngón áp út. Lòng Niệm Khanh không khỏi căng thẳng, quay đầu nhìn anh, thấy anh hơi khép mí lại, tựa như đang suy nghĩ sâu xa lại tựa như lo lắng, không hề nhìn lại cô.

Cả ngày mê man, cứ như người mơ ngủ, cuối cùng lại nghĩ đi đâu vậy. Niệm Khanh nghiêng đầu cười, giống như cảm thấy có hạt cát lẫn vào người, nó thô ráp ma sát ở nơi nào đó, không rõ là đau nhức ở đâu. Cô vô ý thức mà dụi mắt, hình như đúng là có hạt cát thật, sợ là từ ngoài cửa xe thổi vào. Hoắc Trọng Hanh thấy cô cúi đầu cứ dụi dụi mắt, liền vươn cánh tay kéo cô vào lòng, cúi người cẩn thận thổi hạt cát đi. Mắt Niệm Khanh hồng hồng, ngay cả nước mắt cũng chảy ra, Hoắc Trọng Hanh vừa cười vừa lấy khăn lau nước mắt cho cô, nhưng vừa lau đi thì nước mắt lại chảy xuống tiếp. Anh ngừng lại, nâng cằm cô quan sát thật tỉ mỉ, thấy mắt cô ngấn lệ, nhưng bên môi lại hé ra ý cười.

“Sao vậy?” Hoắc Trọng Hanh nhíu chặt mày, “Cái gì chọc em khó chịu vậy, không thoải mái thì nói ra, khóc cái gì?” Nếu cô suy nghĩ điều gì mà anh cũng đoán được ra, thì tất cả sẽ đều biến thành vô nghĩa, Niệm Khanh im lặng trong chốc lát, sau đó thì cười rộ lên. Hoắc Trọng Hanh thấy cô cười như vậy, càng không yên tâm hơn, kiên nhẫn hỏi, “Là vì em gái em, hay lo lắng về việc khác?” Niệm Khanh rút tay ra cười nói, “Đừng đoán mò nữa, hạt cát bay vào mắt thôi mà.” Hoắc Trọng Hanh nhìn cô, rồi buồn bực quay đầu đi không nói. Chiếc xe đi đến chỗ rẽ, thì anh bỗng kêu “a” một tiếng. Tài xế giật mình hoảng sợ, cuống quýt giảm tốc độ, thấy Hoắc Trọng Hanh xua tay ra hiệu vô sự, lúc đấy mới tiếp tục lái xe đi.

Hoắc Trọng Hanh nhướn mi cười nhìn Niệm Khanh, hình như cuối cùng cũng giải được câu đố khó, “Em bực vì Cố Thanh Y đúng không?” Anh thoải mái nhắc đến ba chữ Cố Thanh Y kia, khiến Niệm Khanh không biết nên khóc hay nên cười, biết rõ anh hiểu lắm, nhưng cô không phủ nhận, mà lại nhìn anh xem anh sẽ nói gì. Hoắc Trọng Hanh cười ha hả, vòng cánh tay ôm chặt lấy eo cô, quay ra hỏi cô, “Nếu đúng là vì việc này, sao không trực tiếp hỏi anh, em đâu phải là người bụng dạ hẹp hòi.” Niệm Khanh im lặng trừng anh nửa buổi, cuối cùng đành bất đắc dĩ mà cười, “Anh cùng ai làm gì, tất nhiên là có lý do của anh, vì sao em lại phải hỏi?”

“Cãi bướng!” Hoắc Trọng Hanh cười trách cô, “Anh không tin trên đời này có người đàn bà không biết ghen tuông.” Niệm Khanh bỗng im lặng, rồi thản nhiên cười nói, “Nếu thế, đợi đến ngày có người mới thế chỗ người cũ, thì em nổi máu ghen cũng chưa muộn.” Hoắc Trọng Hanh lắc đầu cười, ôm cô càng chặt thêm, “Niệm Khanh, tật xấu của em ngày càng trầm trọng, lúc nào cũng nghĩ theo chiều hướng xấu.”

Hình như đúng thật như vậy, từ lâu nay, cô đã hình thành thói quen đầu tiên phải nghĩ đến khả năng xấu nhất có thể. Niệm Khanh cúi đầu không nói, một lúc lâu mới thản nhiên nói, “Anh hiểu lắm rồi, em chưa từng nghĩ đến chuyện Cố tiểu thư... Lúc đó đã rơi vào bước đường cùng rồi, còn hơi sức nào mà nghĩ đến việc đầu đầu.”

Hoắc Trọng Hanh trầm mặc trong chốc lát, muốn nói gì đó, nhưng chỉ than một tiếng. Ngay từ đầu, anh đã không trông mong cô như vậy, cũng không cho rằng cô phải kiên trì một lòng. Tận trung quên mình là việc của đàn ông, một cô gái nhỏ bé khổ cực lấy sinh tồn là trên hết, thì một người đàn ông sao có thể khiến cho cô chịu vất vả rồi bị cuốn vào dòng nước đục được. Tiết Tấn Minh còn tạm được, chỉ riêng anh là không đáng tha thứ.

Tuy anh không cho rằng, phụ nữ hàng ngày phải kiên trì một lòng, phải liều mình vì anh, nhưng anh vẫn luôn luôn đánh giá thấp cô. Và mãi cho đến khoảnh khắc, anh nhìn ánh hào quang của Niệm Khanh tỏa khắp bốn phía, áp đảo hết phong thái của tất cả mọi người, cao quý hơn bất cứ kẻ nào. Rồi

khi cô nói, “Trước đây cũng vậy, và vẫn sẽ luôn như vậy”... Lúc đấy anh liền hiểu, có lẽ suốt cả cuộc đời cũng không đủ để đền đáp cô.

“Nhưng, anh không biết.” Niệm Khanh yên lặng đưa mắt nhìn anh, đón nhận ánh mắt sâu thẳm của anh, “Khi đó, cho dù anh có thực sự bỏ rơi em, thì cũng không sao. Em làm vậy, cũng không phải vì anh.” Ánh mắt Hoắc Trọng Hanh dao động, vẻ dịu dàng thu hết vào đôi mắt sâu không đáy, nhưng anh vẫn cười, “Vậy là vì cái gì?”

“Vì bốn chữ.” Niệm Khanh cười khê.

Về mặt của Hoắc Trọng Hanh trở nên ngưng trọng, nghe cô dịu dàng nói, “Anh nói, chỉ tại gia quốc.”

Không phải là lời thề non hẹn biển, cũng không phải vì anh vì tôi, mà chỉ vẹn vẹn vì chí tại gia quốc của anh.

“Có buồn cười không, em là người chỉ như vậy cũng cam tâm chịu chết, nhưng đó lại chính là lý do.” Đôi mắt trong suốt của cô hơi liếc sang anh, nhếch khóe môi cười tự giễu, trong nụ cười đó chứa đựng sự chán nản vô cùng, “Anh cũng chưa từng cho em chút xíu lợi ích nào, nếu cứ vậy mà chết đi, xuống âm ti sẽ bị phán quan chê cười mất, lại có thể làm chuyện ngu ngốc như vậy...” Những lời như mê sảng cũng không thể nói cho hết, vì Hoắc Trọng Hanh đã nắm lấy cằm cô, không thể nói được nữa. Khuôn mặt anh lạnh tanh, nghiêng người lại gần cô, “Anh nói gì em cũng tin sao?”

Niệm Khanh ngây người ngẩn ngơ, đúng vậy, một câu “chỉ tại gia quốc” quang minh chính đại chỉ là lời nói ngoài miệng. Nhưng cô lại tin, thực sự tin, từ đầu đến cuối chưa từng hoài nghi. Hoắc Trọng Hanh lạnh lùng truy hỏi, “Có khi anh lại là hạng người lừa đời lấy tiếng thì sao?” Niệm Khanh nói không nên lời, nhưng lại kiên quyết lắc đầu, khuôn mặt toát lên vẻ quật cường không chịu khuất phục. Anh buông tay ra, cô bật thốt lên, “Em vẫn tin!”

Anh nói gì cô cũng tin, anh không phải là ai khác, anh là Hoắc Trọng Hanh. Dù tất cả đều phụ ta, nhưng vẫn tồn tại một người đáng để ta đánh cược tất cả lòng tin lên đó. Nếu không, thì cuộc đời này chẳng phải quá mức thê lương sao. Giống như mẹ cô đã gặp được người đàn ông của đời mình*, mỗi người đều sẽ gặp một kiếp như vậy. Mà kiếp của cô, đó là anh.

(*chắc chắn là chỉ ngài Hamilton.)

Sương giá trong đôi mắt Hoắc Trọng Hanh dần tan biến, ảm áp nhìn cô, “Còn nói không phải vì anh?”

Một câu nói liền thức tỉnh kẻ đang mê man trong giấc mộng, sao phải loay quanh lòng vòng, nghĩ tới nghĩ lui như vậy, ai nói không phải vì anh! Nếu là người khác, nói cái gì gia quốc, cái gì cộng hòa, chắc chắn cô sẽ không tin. Hóa ra là vậy, cô không quá lạnh bạc như mình vẫn nghĩ, không ngờ cô lại thương anh nhiều đến thế.

Hoắc Trọng Hanh nhìn khuôn mặt hoảng hốt của Niệm Khanh, mà giận sôi máu, gần như muốn phát cáu —— cái gì mà thanh khiết thông minh, giác quan nhanh nhạy, hóa ra cô hồ đồ như vậy đó, lúc nào cũng tỏ thái độ mâu thuẫn với anh, vờ như chưa từng sa chân vào vũng bùn. Điều đã đi đến bước đường này, anh thì đã bằng lòng cúi đầu khuất phục rồi, mà cô còn mơ tưởng định an toàn rút lui sao ! Hoắc Trọng Hanh bất động thanh sắc, giọng nói ngày càng dịu dàng ngọt ngào, “Phong ba bão tố cũng trải qua rồi, về sau em có tâm nguyện gì thì hãy nói cho anh biết. Dù phải lên trời xuống biển, anh cũng sẽ làm vì em”

Tâm nguyện, tâm nguyện của cô...Niệm Khanh chấn động, giờ phút này biết bao nhiêu cảm xúc trỗi dậy trong lòng cô, những giấc mộng lúc nửa đêm, hoặc tâm thương, hoặc xa xỉ, hoặc những mong muốn xa vời như thủy triều cuộn tới. Mãi mới đợi được ngày này, nhưng sao bây giờ chỉ còn lại một cảm giác phiền muộn vô biên. Lòng bàn tay anh áp lên mu bàn tay cô, mỉm cười chăm chú nhìn cô, “Niệm Khanh, hãy nói ra tâm nguyện của em!”

“Tâm nguyện của em...” Cô cười ngẩn ngơ, cuối cùng cũng nhớ ra chuyện quan trọng nhất, “Đúng, em muốn được tự do tự tại, em muốn đi đến một nơi, nếu có thể, sẽ cùng với Niệm Kiều quay về ngôi nhà của chúng em ngày xưa, em sẽ tu sửa lại khoảng sân mà mẹ yêu thích.” Cô nhắm mắt suy nghĩ hồi lâu, rồi tiếp tục thì thào như nói mê, “Em muốn đi tới một nơi xa thật xa, đến một vùng nông thôn hẻo lánh không ai nhận ra em, nuôi thật nhiều chó mèo; hoặc có thể ở trong căn nhà gần biển, khi xuân đến sẽ tràn ngập hoa...Á!” Niệm Khanh bất ngờ kêu lên đau đớn, cô bị Hoắc Trọng Hanh bóp chặt cổ tay, cô giương mắt nhìn thì thấy sắc mặt anh tối tăm, mây đen giăng đầy mặt, hình như có dấu hiệu sấm chớp đùng đùng chuẩn bị mưa xối xả. =))

Cô nói lung tung lộn xộn về tâm nguyện cả nửa ngày, vậy mà không hề có một câu nhắc đến anh, sao cô không nghĩ sẽ cùng anh nắm tay đến già, mà lại nói cái gì tự do tự tại, muốn đi đến một nơi thật xa... Hoắc Trọng Hanh lạnh lùng trừng cô, chỉ cảm thấy đời này chưa bao giờ thất vọng phần nọ đến vậy, đang định mở miệng nói, thì xe đi chậm lại, văng vẳng tiến vào lối tiếp khách đèn đóm huy hoàng.

Ánh đèn rực rỡ chiếu rọi xuống, lính cảnh vệ đứng nghiêm bên đường cúi chào Hoắc Trọng Hanh ngồi trong xe. Từ xa đã nhìn thấy ánh đèn huy hoàng, bên ngoài tòa nhà tổ chức yến tiệc là các hàng xe Limousine đỗ chật kín trước bãi cỏ, cứ cách ba bước lại có một nhân viên phục vụ mặc áo đuôi tôm đứng ở bên, trông vừa trang nghiêm vừa thịnh thế phồn hoa vô biên. Cửa xe vừa mở ra, ngài Chủ tịch Nghị viện họ Ngô dẫn theo đoàn quan chức cấp cao đã đến từ sớm ra đón tiếp. Niệm Khanh đưa tay cho Hoắc Trọng Hanh, vừa đứng vững, thì từ hai bên hàng rào lập tức có hàng loạt ánh chớp sáng lóa cả mắt. Niệm Khanh theo bản năng đưa tay lên ngăn cản, lại bị Hoắc Trọng Hanh nắm chặt lấy, không do dự kéo cô bước lên bậc thềm tiến vào cửa chính.

Ánh sáng cứ chớp lên liên tục khiến ai cũng hoa mắt, đám phóng viên bị ngăn ở ngoài không tới gần được, đành nhao nhao giơ máy ảnh về hướng bọn họ mà bấm máy liên hồi. Cảnh này, Niệm Khanh không lạ gì, đứng ở trung tâm ánh hào quang, phả phả giọng hát cùng về mỹ lệ, vốn là thiên phú của cô. Song lúc này, khi đứng bên Hoắc Trọng Hanh, đối diện với từng ánh mắt dò xét khó lường, tựa như vừa sa chân vào lưới, khiến bước chân cô do dự. Hoắc Trọng Hanh phát hiện ra sự do dự của cô, quay người lại, bước cô phải cùng anh đối diện với ánh đèn huỳnh quang đang chớp lóe. Ánh mắt anh đảo khắp xung quanh, dùng thanh âm chỉ mình cô nghe thấy nói, “Từ nay về sau, đây chính là sân khấu của em”

Niệm Khanh chấn động, giống như trở lại khoảnh khắc khi lần đầu tiên bước lên sân khấu, ánh đèn chói mắt xuyên qua thân thể, chiếu thẳng tới linh hồn.

Sân khấu của cô, cứ tưởng rằng sân khấu vĩnh viễn chỉ dành cho một người, cho dù có người ủng hộ hay không, cũng phải hát cho đến hết bài. Thế rồi anh đến, anh đứng ở nơi đây, bờ vai của anh, bàn tay của anh, bóng dáng của anh... Xuất hiện ở khắp mọi nơi. Từ trong ánh đèn chớp lóa, Niệm Khanh từ từ ngẩng mặt lên, âu phục trắng sáng, độc lập với Hoắc Trọng Hanh bên cạnh. Cùng với Thống đốc trong bộ quân phục oai hùng anh tuấn, như bạn Mộc Lan, như đeo hồng ngọc, quả thực là “Mỹ nhân như ngọc kiếm như hồng”, một đôi bích nhân, chiếm hết phong lưu.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều trông ngóng lâu đến chóng mặt, sôi nổi tránh sang hai bên để nhường đường cho hai nhân vật chính của bữa tiệc đêm nay.

Trên trần nhà treo chiếc đèn chùm bằng pha lê khổng lồ tỏa ra ánh sáng lung linh tràn ngập sắc màu, chiếu sáng cả bốn bức tường. Khi bước vào đây, mỗi người đều tưởng có một tầng ánh sáng mạ lên trên, ánh sáng như đang dệt nên những lớp mặt nạ, phủ lên nghìn gương mặt tươi cười nhún nhường, biểu hiện không che vào đâu được. Trong đám người đó không thiếu những gương mặt quen thuộc ngày xưa, Niệm Khanh bước qua trước mặt bọn họ, ánh mắt xẹt qua từng người, không hề lảng tránh cũng không dừng lại. Dẫu chỉ có khoảnh khắc nhìn đến Cố Thanh Y, bước chân mới hơi chậm lại. Cố Thanh Y đứng ở xa xa phía sau đám đông, ăn mặc mộc mạc, không hề nổi bật khoa trương, dáng người cao gầy tựa như cành mai đơn độc trước gió rét.

Cách một đám người, ánh mắt hai người chạm nhau.

Niệm Khanh nhìn chằm chằm, rồi hơi gật đầu, nụ cười trên môi càng sâu thêm.

Tổ chức yến tiệc là để chúc mừng Hoắc Trọng Hanh tạm nhậm chức Chủ tịch tỉnh, dựa theo nguyên tắc thì Chủ tịch nghị viện Ngô sẽ thay mặt Nghị viện Quốc dân để chủ trì. Tuy bây giờ Nghị viện không có quyền lực gì, nhưng cũng không thể thiếu trên các bàn tiệc. Chủ tịch Ngô đã hơn sáu mươi tuổi, thời trẻ từng đi theo Khang Lương, có nhiều năm lận lộn trong giới chính trị, cho nên ngôn từ cực kỳ trôi chảy. Vừa có thể lấy lòng Hoắc Trọng Hanh, lại vừa đường hoàng không làm mất thể diện, cứ dứt lời là có tiếng vỗ tay, khiến cho tinh thần mọi người cực kỳ hăng hái. Sau mỗi một câu ca tụng là lại có vài tiếng phụ họa theo. Hoắc Trọng Hanh nghe xong cũng chỉ mỉm cười, thần sắc vừa như đáp lại, lại vừa giống như chẳng hề để vào mắt.

Niệm Khanh biết rõ những câu khen ngợi này chỉ mang tính a dua, nhưng nghe xong vẫn thấy vui vẻ. Bọn họ ca tụng anh, dù có thói phồng quá lời như thế nào, thì cô cũng thấy hợp với lý thường. Hoắc Trọng Hanh cảm giác được ánh mắt của cô, nghiêng đầu nhìn lại, rồi cùng cười với cô. Anh bỗng cúi đầu xuống, ghé bên tai cô nói nhỏ, “Cái gì là phần thưởng cao quý nhất cho một người đàn ông?” Niệm Khanh ngẩn ra, anh không đợi cô trả lời, mà tự nói ra đáp án, “Đó nhất định là sự tôn sùng của người con gái mà anh ta yêu.” Niệm Khanh lúng túng vô cùng, vội vàng đưa mắt xuống, nhưng vẫn không kịp thu hồi sự sùng bái trong mắt, khiến cho Hoắc Trọng Hanh không nhịn được cười.

Yêu, anh nói là yêu. Niệm Khanh ngây người một lúc mới phục hồi được tâm trí, ngay lúc này bên tai vang lên tiếng vỗ tay như thủy triều.

Chủ tịch Ngô đã đọc xong bài diễn văn, tất cả mọi người đều chờ Hoắc Trọng Hanh lên phát biểu, nhưng anh lại không hề có ý này. Một tiếng chuông rung lên, bồi bàn bưng khay bạc lần lượt đi vào, bữa tiệc chính thức bắt đầu. Mọi người đều lấy làm ngạc nhiên, tất cả đều tản ra phía sau khễ thì thảo bàn luận. Niệm Khanh cũng cảm thấy khó hiểu, nghĩ rồi lại nghĩ tiếp, với tính tình của Hoắc Trọng Hanh sợ là đã có một quyết định rất trọng đại, để đến sau cùng mới tuyên bố. Song chưa kịp hồi thì vũ khúc đã bắt đầu tấu du dương, tất cả mọi người đều tản ra để lại khoảng trống ở giữa sảnh, chỉ còn lại cô và Hoắc Trọng Hanh. Chỉ trong chớp mắt, thời gian như đang xoay chuyển, cũng ở nơi đây, cũng những cảnh vật con người như vậy, lần đầu tiên cô giao tay vào lòng bàn tay anh*, và lần đầu tiên khiêu vũ cùng anh.

(*Nơi tổ chức tiệc cũng là nơi mà Niệm Khanh chính thức gặp Hoắc Trọng Hanh, rồi đi theo anh đó.)

Đây là một màn ra mắt vô cùng công phu tỉ mỉ, có y hương tấn ảnh, có hương rượu mê ly.

Mọi người đều ngây ra, mới đầu các quý bà còn bảo thủ không quen nhìn Niệm Khanh mặc âu phục giống đàn ông, âm thầm chờ đến lúc cô khiêu vũ sẽ xấu hổ như thế nào. Song cô lại không hề bận tâm đến kiểu trang phục khác lạ này, vẫn khiêu vũ với Thống đốc. Bước nhảy của hai người thoải mái mà nhẹ nhàng như bước trên mây, không hề nắn nót đi sự ăn ý nhịp nhàng. Giữa những làn váy đủ sắc màu tung bay trên sàn nhảy, chỉ có hai người là nhảy thật thoải mái tự nhiên, vừa hòa hợp lại vừa kinh điển vô cùng.

Niệm Khanh cúi đầu cười, hơi thở ấm áp của anh khẽ vuốt qua tóc mai, nhất thời khiến cho tâm hồn cô vui sướng vô cùng.

“Trọng Hanh.” Cô không kim được lòng, nhẹ nhàng gọi anh một tiếng. Anh cũng nhẹ nhàng đáp lại, nhưng cô lại không nói gì, chỉ vô cùng ngạc nhiên vì sự trầm tĩnh của anh, “Đang nghĩ gì vậy?” Niệm Khanh nâng mắt nhìn anh, không ngờ lại phát hiện ra anh đang xấu hổ. Hoắc Trọng Hanh quay mặt đi, nhưng vẫn không trốn thoát khỏi ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của Niệm Khanh. Vốn lúc đầu chưa nghĩ ra phải nói như thế nào mới hay, sau rồi tâm trí bị loạn, ngay cả lời định nói lúc trước cũng quên mất. Niệm Khanh nhìn vẻ mặt cổ quái của anh, càng thấy bất an hơn, “Có chuyện gì vậy?”

“Ừ, có chút chuyện.” Hoắc Trọng Hanh vậy mà bị ghen lời, không để ý mà nhảy sai một nhịp, suýt nữa thì giẫm lên mũi chân cô. Khó khăn lắm mới quay về đúng nhịp, nhưng việc này lại khiến Niệm Khanh ôm đầu suy nghĩ. Bốn mắt nhìn nhau, hai người đồng thời bật thốt lên, “Anh...”, “Em...”

“Thưa Thống đốc!” Phía sau truyền đến một tiếng thưa báo, buộc hai người phải nhanh chóng phục hồi tinh thần. Hoắc Trọng Hanh quay đầu lại, hằm hằm nhìn Hứa Tranh đến không đúng thời điểm, “Nói!” Hứa Tranh tiến lên từng bước, ngữ thanh đề xuống cực thấp, nhưng Niệm Khanh vẫn nghe được lảng lảng ——

“Có nhóm người lai lịch không rõ ràng trà trộn vào nhà giam, muốn cứu Tiết Tấn Minh, nhưng đã bị bại lộ ngay tại chỗ. Cảnh sát cai ngục đã bắn chết ba người, bắt giữ một người, hiện đang điều tra đương sự, Tiết Tấn Minh đã được chuyển sang nhà giam trọng phạm”. Hứa Tranh giậm gót giày xuống, cúi người chờ chỉ thị của Hoắc Trọng Hanh. Niệm Khanh lo sợ nhìn về phía Hoắc Trọng Hanh, nhưng lại nhìn không ra anh đang vui hay giận, chỉ thấy anh hơi gật đầu, “Biết rồi.”

Hứa Tranh im lặng lui ra, mặc dù có không ít người nhìn chăm chăm về phía này, nhưng cũng không gây ra động tĩnh quá lớn. Niệm Khanh bị Hoắc Trọng Hanh kéo khủy tay, tiếp tục nhảy nốt điệu nhảy đang dang dở. Song tâm trạng cô vô cùng loạn, nên bước nhảy toàn phạm sai lầm. Hoắc Trọng Hanh vẫn cười, cũng không nói nhiều, chỉ ôm cô càng chặt thêm. Niệm Khanh nhìn được một lúc, cuối cùng dứt khoát nói thẳng, “Tiết Tấn Minh sẽ bị phán trọng tội sao?”

Hoắc Trọng Hanh cười, “Việc này không phải do anh quyết định.”

Nhưng chỉ một câu nói của anh là có thể chi phối được quyết định phán xét của người khác, Niệm Khanh không dám nói ra câu này, chỉ đành uể uải cười, “Không phải anh nói anh ta đi làm đường biết quay lại sao?”

“Đêm nay không thích hợp để nói về đề tài này đâu.” Hoắc Trọng Hanh từ chối vô cùng dứt khoát, khiến Niệm Khanh im bật không nói được lời nào. Nhưng ba chữ “giám trọng phạm” quả thực khiến người ta kinh hãi, và cũng khiến cô không tài nào mà đành lòng, biết rõ là không khôn ngoan nhưng cô vẫn hỏi một câu, “Anh ta có bị tra tấn hay không?”

“Nếu đúng vậy thì sao?” Hoắc Trọng Hanh nhàn nhạt nhìn cô, “Em sẽ đi cướp tù sao?”

Anh nói như vậy, chắc chắn sẽ không dùng hình, Niệm Khanh thở ra một hơi. Rồi len lén nhìn sắc mặt của Hoắc Trọng Hanh, nghĩ im lặng là tốt nhất, mà tốt nhất là cả đêm nay đừng nói gì, đợi cơn giận của anh qua đi đã —— Đối phó với tính xấu của anh, cô vốn đã quá thông thạo. Ngay lúc này nhạc dần dần lắng xuống, khiến Hoắc Trọng Hanh ngẩn ngơ, câu quan trọng nhất còn chưa kịp nói, anh phát cáu vì khúc nhạc này sao mà quá ngắn. Niệm Khanh thấy vẻ mặt của anh không bình thường, lập tức cười đến mức mặt mày cong cong y như hồ ly, “Em đi trang điểm lại, lát nữa sẽ quay lại.”=))

“Niệm Khanh!” Hoắc Trọng Hanh nhướn mày, đưa tay định bắt lấy cô thì chỉ túm được không khí, phía sau một bầy quan chức xông tới, vây chặt anh ở giữa. =)))))

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 32: Nắm Chặt Tay Nhau

Khi yến hội vừa bắt đầu, tất cả mọi người đều bận bịu hàn huyên thân mật với nhau bởi vậy chẳng ai có thời gian để nghỉ ngơi. Niệm Khanh lặng lẽ đi vào hậu trường, cầm lấy hộp thuốc lá trên khay bạc, rút ra một điếu thuốc nhưng lại phát hiện hộp diêm trống không. Tâm trạng cô vốn hỗn loạn nay càng thấy bất an hơn, ba chữ “giám trọng phạm” cứ quanh quẩn trong đầu, tựa như đang khoác một chiếc áo bị ẩm ướt khiến cô lạnh đến rùng mình. Đó là nơi giam giữ tù tù, cứ mỗi lần nghĩ tới là lại như nghe thấy tiếng chuột kêu quanh quẩn trong ngục tù tối tăm âm u, khiến người ta vô cùng kinh hãi. . . Chính mẹ cô đã chết ở đó, bị nhiễm thương hàn, sau được an táng ở nghĩa trang nào cô cũng không biết.

Cô không thể tưởng tượng ra bộ dạng của Tiết Tấn Minh trong ngục tù như thế nào, và cũng không dám nghĩ tới. Một người như anh, mà phải đặt mình trong nơi nước bẩn lênh láng đầy dất, chuột chạy loạn tứ phía, thì sao có thể chịu được? Dù sao anh cũng chưa bao giờ hại cô, mà ngược lại từ đầu tới cuối anh luôn yêu thương cô. Niệm Khanh đứng sau cửa sổ, nhìn vườn hoa bên ngoài đến xuất thần, có lẽ lúc này Hoắc Trọng Hanh đang bận xã giao, sẽ không bận tâm đi tìm cô.

Cướp tù, rốt cuộc là do ai làm, chẳng lẽ bọn họ không biết làm như vậy là hại anh sao. Tiết Tấn Minh vốn không phạm trọng tội, nếu lại vin vào vụ cướp tù mà tăng thêm tội danh cho anh, chỉ sợ chạy trời không khỏi nắng. Nhớ đến từng lời nói nụ cười của người đó, cô chỉ cảm thấy vô cùng bối rối, cũng không còn tâm trạng mà giả vờ tươi cười nữa. Màn đêm ngoài cửa sổ tĩnh lặng tuyệt đẹp, thậm chí còn có thể nhìn thấy ánh đèn thấp thoáng trong thành phố ở phía xa xa, Niệm Khanh đang ngắm nghía điếu thuốc lá trên tay, thì nghe thấy có người cười nói phía sau, “Thật khéo.”

Cố Thanh Y không biết đã bước vào từ lúc nào, lười biếng đứng khoanh tay cười tủm tỉm, cô mặc một bộ sườn xám mộc mạc, môi thoa màu son hồng mai khá độc đáo, tôn lên làn da trắng nõn, dung mạo thanh thoát, tạo nên một loại vẻ đẹp thanh tịnh. Đằng sau cô ta là một người đàn ông, trẻ tuổi cao gầy và có màu da hơi đậm, trông đáng vẻ hiền lành, không giống loại người chời bời. Hai người nhìn nhau, Niệm Khanh thoáng xoay điếu thuốc trên tay, thân nhiên cười nói, “Sao có thể khéo như vậy.”

Người đàn ông kia tiến lên châm điếu thuốc cho cô, thái độ lịch sự mà thỏa đáng có chừng mực. Khói thuốc cuộn lên, ánh mắt Niệm Khanh đảo qua hai tay của hắn, rồi lại nâng mắt lên cười. Cố Thanh Y tựa vào ghế sofa nhưng màu tím, cũng châm một điếu thuốc, rồi cười giới thiệu người đàn ông đó là thương nhân ở Nam Dương, họ Nghiêm, có tên nước ngoài là Danna Yan.

Hai quý cô muốn nghỉ ngơi ở đây, nên Nghiêm tiên sinh liền thức thời mà cáo lui ra ngoài. Cố Thanh Y vươn tay về phía hắn, hắn cúi người hôn tay cô theo kiểu cổ điển, rồi lập tức xoay người ra ngoài. Nhìn thấy ánh mắt hứng thú của Niệm Khanh, Cố Thanh Y nhún vai cười, “Cậu ấm Nam Dương, quá thích hợp làm kim chủ.” Niệm Khanh gật đầu cười, “Nhất là kim chủ cầm súng”

“Thí dụ như Hoắc Thống đốc.” Cố Thanh Y nửa cười nửa không mà nhướn mày, ánh mắt cũng thêm phần sắc nhọn.

“Như nhau thôi.” Niệm Khanh chẳng yếu thế mà bóc trần sự thật, cười mỉm nhìn biến chuyển trên khuôn mặt Cố Thanh Y. Nhưng sự chấn động trên

gương mặt của Cố Thanh Y chỉ thoáng hiện lên, rồi theo sau đó là sự thất vọng chán chường. Cố Thanh Y rầu rĩ dập tắt đèn thuốc, khước mũi khẽ nhếch lên ý cười, “Thật không thú vị, tôi ghét nhất đàn bà quá thông minh.” Niệm Khanh tỏ ra hết sức vô tội, mà nâng bàn tay phải lên cho cô ta xem, “Cậu ấm Nam Dương có một vết chai quá lớn do cầm súng, có muốn vờ như không nhìn thấy cũng không được.”

Trên thực tế, đêm nay khi vừa nhìn thấy Cố Thanh Y, Niệm Khanh đã cảm thấy cực kỳ quái lạ rồi. Trong trường hợp này, dù người khác không biết nội tình, nhưng chắc chắn Hoắc Trọng Hanh cũng không muốn để Niệm Khanh trông thấy cô ta. Cho dù bây giờ cô ta có là bạn gái của một vị phú thương quan trọng nào đấy, thì trong danh sách khách mời cũng sẽ loại bỏ ... Trừ khi, cô ta đóng một vai trò đặc biệt trong bữa tiệc đêm nay. Việc này thật đáng nghi, mãi cho đến khi gặp gỡ bạn trai của cô ta, thì sự việc mới sáng tỏ. Khi Nghiêm tiên sinh đổ thuốc cho cô, vết chai dày cứng trên tay bị cô nhìn thấy rõ ràng là vết tích do cầm súng nhiều năm mang lại.

Nếu nói về kiến thức để đối phó với những việc xảy ra bất ngờ thì Niệm Khanh hơn hẳn người bình thường, chỉ cần nắm được một mấu chốt là có thể giải ra trăm nghi vấn —— bởi cô chính là Dạ oanh Trung Hoa là miếng mồi nhử xinh đẹp, cậu ấm Nam Dương kia kì thực là quân nhân, vậy vì sao mỹ nhân phong lưu Cố Thanh Y lại muốn che giấu điều này.

Khuôn mặt Cố Thanh Y ẩn sau làn khói vấn vít, nhìn không rõ ràng, càng lộ ra vẻ thần bí. Vân Y cùng Cố Thanh Y, hai cái tên vang danh một thời, giờ như loài hoa u diễm nở trong đêm đen, và cũng như nhành mai lục ngọc hiếm thấy. Đến hôm nay rốt cuộc hai người cũng gặp nhau, thế nhưng “Vân Y” đã không còn tồn tại trên đời, nên từ nay hai cái tên khuynh thành này sẽ không còn có cơ hội để giao tranh nữa.

Chiến tranh của phụ nữ thường rất im lặng mà tinh tế xảo diệu vô cùng, có khi chưa gặp nhau nhưng mạch nước ngầm đã bắt đầu hoạt động; hoặc có khi dòng nước chảy xiết đang cuộn trào mãnh liệt, đến khi lắng xuống lại giả vờ khen tặng nhau. Nhìn hai người phụ nữ này cũng vậy, tâm tư đều linh hoạt tinh anh như nhau, ngay cả nụ cười cũng kín đáo, ẩn giấu nhiều tâm cơ, ai cũng muốn nhìn thấu suy nghĩ của đối phương. Tình huống bây giờ, có thể nói là Niệm Khanh đang chiếm lợi thế, nhưng Cố Thanh Y lại nắm trước tiên cơ. Dù có là hiệp lộ tương phùng (kẻ thù gặp nhau nơi ngõ hẻm) hay ngẫu nhiên gặp gỡ, thì sự trùng hợp này rõ ràng là có chuẩn bị mà tới. Ít nhất cô biết một người phụ nữ như Cố Thanh Y sẽ không phí thời gian đi ghen tuông tranh giành tình nhân.

Tuy nói vậy, nhưng phụ nữ vẫn là phụ nữ, Cố Thanh Y nghiêm mặt mở miệng, câu thứ nhất lại là, “Thực ra tôi vẫn rất tò mò, nếu ngày đó tôi nhanh chân hơn một bước gặp hẳn trước cô, thì người thua bây giờ có khi là cô hay không?” —— thì ra ngay từ đầu hai người đều dùng thủ đoạn giống nhau, đều sử dụng chiêu mỹ nhân kế, nhưng lại không hề biết chính mình bị rơi vào toan tính của anh hùng. Niệm Khanh nghiêm túc suy nghĩ, “Tôi cũng không biết.”

“Tự đứng lại để tên đàn ông kia được lợi.” Cố Thanh Y cười tự giễu, rồi lại châm một đèn thuốc. Ngay cả cái cách cô ta bấu môi cũng rất đặc biệt, trong sự chua ngoa lại lộ ra sắc đẹp quyến rũ, hiếm có tên đàn ông nào có thể chống cự lại sự lôi cuốn này. Niệm Khanh chợt nhận ra mình đã bắt đầu quý mến vị Cố tiểu thư này, nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị cô ấy giành nói trước, “Cò dễ gần hơn lời đồn bên ngoài, tôi bắt đầu mến cô rồi đấy.” Niệm Khanh mỉm cười, “Chúng ta là đồng loại, đương nhiên phải tương thân tương ái phải không?” Cố Thanh Y bật cười giòn giã, ngón tay xinh đẹp chỉ chỉ Niệm Khanh, “Tôi thực thích cô đó, người thông minh nói chuyện với nhau vừa không tốn sức vừa không mất thời gian.” Niệm Khanh càng cười vui vẻ hơn, từ từ phun ra một làn khói, yên lặng chờ đợi câu tiếp theo của cô ta.

Ngày đó khi Phương Kế Nghiêu liên kết với các thành viên Nội các của phái Thân Nhật, âm thầm chặt đứt con đường điều động quân đội của Hoắc Trọng Hanh. Thế mà chỉ sau một đêm, quân đội hùng dũng giống như từ trên trời giáng xuống, một đòn chí mạng đó làm đổ vỡ toàn bộ kế hoạch của Phương Kế Nghiêu, từ đó khắp thành phố đều nằm dưới sự khống chế của Hoắc Trọng Hanh, khiến Bắc Bình không kịp trở tay.

Tuy thân cơ diệu toán, nhưng một mình Hoắc Trọng Hanh cũng không thể thực hiện thành công được thủ đoạn này ——

Khi đó Nội các Bắc Bình lấy ngoại giao ra làm sức ép để buộc Hoắc Trọng Hanh phải phóng thích những thương nhân người Nhật, thậm chí còn yêu cầu anh phải công khai nhận lỗi. Sau khi liên tục nhận được ba bức mật điện thì Hoắc Trọng Hanh cũng nổi giận, anh chỉ trả lời bức mật điện đó bằng một câu: “Chính phủ như vậy, làm sao có thể đại diện cho nguyện vọng của toàn dân.”

Và ngay lúc này, miền Nam cũng phái đặc sứ đến, dùng tên giả là thương nhân giàu có họ Nghiêm đến từ Nam Dương bí mật gặp Hoắc Trọng Hanh, chọn lấy thời điểm thích hợp rồi chuyển cảnh ô liu* cho anh, thuyết phục anh góp sức cho miền Nam. Và người làm cầu nối ở giữa chính là con cò bí mật Cố Thanh Y được miền Nam thiết lập tại đây. Lần này miền Nam thành tâm đến khác thường, chỉ yêu cầu hai điều kiện, thứ nhất là cho mượn đường biển cùng hạm đội, trợ giúp Hoắc Trọng Hanh bí mật điều động quân đội, giành chiến thắng một cách nhanh chóng. Sau bình biến, Chính Phủ miền Nam lập tức công khai tuyên bố, ủng hộ Hoắc Trọng Hanh giải quyết nghiêm khắc vụ việc thương nhân Nhật Bản, chấp nhận để anh tạm thời giữ chức Chủ tịch tỉnh.

(cảnh ô liu: đại diện cho hòa bình)

“Điều kiện thứ hai là gì?” Niệm Khanh bình tĩnh hỏi, đối với những việc mà Cố Thanh Y vừa kể cũng đoán ra được ít nhiều, lần trước cũng nghe Trọng Hanh đề cập qua về mối quan hệ với miền Nam, chỉ là không biết rốt cuộc anh đã ký kết điều kiện gì với miền Nam.

“Điều kiện thứ hai càng ưu đãi hơn.” Cố Thanh Y thờ dãi, “Thủ Tướng ngay cả giấy ủy nhiệm cũng chuẩn bị xong, chỉ đợi hán gât đầu đồng ý đảm nhiệm chức Tổng tư lệnh bộ binh, thống lĩnh quân sự Bắc Phạt. Mai sau khi hoàn thành đại nghiệp thống nhất đất nước, ai là người nắm quyền lực quân sự lớn nhất không nói cũng hiểu. .. Chuyện tốt như vậy, lại có người không biết phân biệt tốt xấu.”

“Vì vậy nên cô mới đến tìm tôi?” Niệm Khanh khẽ chớp chớp làn mi dày, vẻ mặt kinh ngạc như vừa được nghe một câu chuyện tiểu lâm kỳ quái nhất. Cố Thanh Y ngỡ vực cô chưa nghe rõ ràng, đang định nhắc thêm về chuyện Tổng tư lệnh một lần nữa thì Niệm Khanh bỗng cười khanh khách.

“Lúc đầu còn nghĩ anh ấy đúng là con nhà võ, ai dè cũng biết đầu cơ kiếm lợi.” Niệm Khanh khô hời dập tắt đèn thuốc, rồi đứng dậy nhìn Cố Thanh Y, “Nếu cô muốn tôi đi khuyên Trọng Hanh, thì xin lỗi, cô đánh giá tôi quá cao rồi, và cũng đánh giá anh ấy quá thấp.” Niệm Khanh cười áy náy vì nửa cuộc đối thoại không mấy vui vẻ, rồi xoay người đi ra ngoài, Cố Thanh Y phía sau vẫn cất giọng nói không nhanh không chậm, “Cô cam chịu như vậy

sao?”

Suy cho cùng cũng là đồng loại, hoặc có lẽ phải nói là xót thương cho đồng loại, vậy nên một tiếng “Cam chịu” đã thực sự ngăn cản được bước chân của Niệm Khanh.

Cố Thanh Y thấy Niệm Khanh xoay người lại, cô ta thở dài một hơi, rồi ngẩng đầu nhìn Niệm Khanh đang đứng yên nhìn mình, đôi mắt vốn linh động nay lại trống rỗng nguội lạnh. Nhìn thần sắc của cô, Cố Thanh Y chẳng hề ngạc nhiên, bởi vì mỗi lần nhìn vào gương cô cũng nhìn thấy hình ảnh đó. Dù đứng dưới hoàn cảnh khác nhau nhưng hai cô đều có cùng một sự yếu đuối giống nhau. Bởi vậy Cố Thanh Y nở nụ cười, “Cô cũng biết hành động của Bắc Bình phải không? Bọn người đó chỉ biết dựa vào tiền bạc để mua chức quan, vừa bị uy hiếp một chút đã sợ chết khiếp, làm sao dám trở mặt thật sự với Hoắc Trọng Hanh. Bên phía Nội các đó cũng từng đề nghị dâng tặng một mảnh đất, thêm nữa còn mời ngài Thống đốc gia nhập Nội các... Thành thật mà nói, bằng giá đó không hề thua kém chúng tôi. Thế nhưng miền Nam trời cao biển rộng, cái gì cũng mới mẻ, tùy ý để người ta khai phá; nếu hẳn quay về Bắc Bình tham gia Nội các, thì Hoắc Thống đốc sẽ không còn là Hoắc Thống đốc hiện tại. Gia tộc họ Hoắc rất có uy danh tại Bắc Bình, người vợ đầu đã mất, nhưng vẫn còn con trai cùng gia quyến. Thấm tiểu thư, dám hỏi cô một câu, tiểu thư định quay về Bắc Bình chịu thiệt làm vợ lẽ, hay vẫn muốn tiếp tục làm người tình bí mật của anh?”

Nếu có người hỏi, khi bị dao rạch một nhát rồi sát muối vào thì có cảm giác gì, vậy thì đó chính là cảm giác lúc này.

Niệm Khanh cúi đầu cười, không ngờ đến lúc này cô vẫn có thể bật cười được. Nhưng Cố Thanh Y vẫn mở miệng nói tựa như lưỡi dao đâm độc, cứ từ từ mà từng xéo người ta, “Liên Khanh bạc mệnh cam chịu số thể thấp, bây giờ ngay cả Thẩm Niệm Khanh cũng muốn đi theo số mệnh này sao?”

Nên trả lời cô ta như thế nào đây? Giả vờ cứng cỏi, lạnh lùng phản kích lại nói, “Trời đất rộng lớn, tôi tự có chỗ để đi”; hay là nói, “Cái gọi là danh phận, chẳng qua chỉ để cho người ngoài nhìn”... Những lời này cứ quanh quẩn bên môi, trong lòng nghĩ vậy, nhưng không tài nào bật ra khỏi miệng. Đứng trước người giống mình, cô lẽ cô ta cũng đã nhìn thấu đáy lòng của cô, Niệm Khanh chẳng thể nói ra những lời đường hoàng đó.

Làm sao có thể tự lừa gạt bản thân mình, nếu nói không muốn ở bên anh, thì là nói dối; dù có bao nhiêu tự do, trời đất bao la bát ngát ra sao, thì cũng chẳng là gì nếu thiếu anh; nếu nói không để ý, cũng là giả dối... Sau khi trải qua phong ba bão tố, nếu giống như những vở kịch, thì anh hùng mỹ nhân sẽ làm đôi chim uyên ương ở bên nhau trọn đời, không màng đến hồng trần, chỉ để lại một giai thoại phong lưu cho nhân gian. Nhưng còn cô, từ một con chim dạ oanh bị trói trong bóng tối nay lại được treo cao dưới ánh nắng mặt trời, đến khi xường xong, khúc ca cũng kết thúc, thì nó sẽ chọn quay về chiếc lồng vàng, hay sẽ tung cánh bay lên trời cao?

Sống chết không cách nhau bao xa, nhân gian khỏi lửa lại càng khó vượt qua hơn, yêu nhau là chuyện của hai người, nhưng bên nhau lại là một chuyện khác.

“Mai kia khi cô già đi, cô vẫn giữ lấy suy nghĩ này sao?” Cố Thanh Y mềm mỏng hơn một chút, giọng nói quyến rũ, lại thêm ánh mắt sâu hút hồn càng như có sức mạnh mê hoặc lòng người, khiến Niệm Khanh nhất thời ngẩn ngơ, mơ màng như đang diễn trong một vở kịch.

Thế nhưng vở kịch của cô đã kết thúc từ lâu. Vân Y đã tạm biệt vũ đài, từ nay về sau chỉ còn Thẩm Niệm Khanh trên cõi đời này, mà muốn sống trên thế gian này thì phải biết tiến lùi được mất, làm một người con gái bình thường.

“Tôi không có dự định.” Niệm Khanh cười nhạt nhẽo, nhưng gương mặt lại như đang tỏa ra ánh hào quang, dung nhan tươi tắn như hoa, “Cố tiểu thư là người có chí hướng, tôi rất bội phục, cảm ơn cô đã suy nghĩ cho tôi. Niệm Khanh cô độc một mình, vốn chẳng có gì đáng nhắc đến, nhưng nếu sau này có cơ duyên, tôi mong chúng ta có thể trở thành bạn bè.” Cố Thanh Y nhìn chằm chằm Niệm Khanh, giọng nói biểu lộ vẻ xót thương, “Tôi cứ nghĩ rằng cô là người thông minh.”

Niệm Khanh nhướn mày cười, “Tôi vốn không phải là người thông minh.”

Sau một quãng thời gian nghỉ ngơi, mọi người vẫn bận bịu nói chuyện chưa muốn ra khỏi sân nhảy, quay ra thì nhìn thấy Cố Thanh Y và Thẩm Niệm Khanh cùng nhau bước vào, hai người con gái vừa mềm mại đáng yêu vừa thanh lệ xinh đẹp giống như hoa như nguyệt, khiến cả sảnh nhà hoa lệ mất hết màu sắc.

Đúng là họ rất rực rỡ, nhưng chỉ có một người nước ngoài cùng vài tiểu thư du học từ nước ngoài về theo phong cách tân thời quay ra chào hỏi nói cười với hai cô. Những người con gái phong trần dù có kết thân với người có địa vị cao đến đâu thì vẫn là gái phong trần, cho nên những vị phu nhân quan chức tuyệt đối coi khinh việc giao thiệp với các cô. Ở đây các khách nam đều là những người có vai vế trong thành phố, nên càng không dám thân thiết với những người có địa vị thấp hèn. Chỉ có người bạn trai của Cố Thanh Y là đi cạnh hai người, luôn tỏ thái độ ân cần, rất có phong thái quý ông, lại thường xuyên nói những lời hài hước để lấy lòng người đẹp.

Hết thời gian tạm nghỉ, vũ khúc vừa vang lên thì cậu công tử họ Nghiêm nhanh nhẹn cúi thấp người trước Niệm Khanh, mỉm cười mời cô khiêu vũ cùng anh. Niệm Khanh cũng mỉm cười đưa tay ra, nhưng không ngờ lại bị một người đứng đằng sau nắm lấy. Hoắc Trọng Hanh không biết đã thoát khỏi vòng vây của đám người kia từ lúc nào, đi tới sau lưng Niệm Khanh, đưa ánh mắt dịu dàng nhìn cô, khẽ môi hơi nhếch lên nét cười mờ nhạt. Gương mặt của anh lúc này trong mắt người khác đúng là rất hiền hòa, nhưng chỉ có Niệm Khanh là âm thầm than khổ... Hoắc Trọng Hanh lại mỉm cười nói một tiếng xin lỗi với công tử Nghiêm, rồi nắm chặt lấy bàn tay Niệm Khanh, không hề do dự kéo cô bước vào sân nhảy.

Vũ khúc du dương bay lượn, Niệm Khanh cẩn thận bước theo từng bước nhảy của anh, cúi đầu chờ bị anh chất vấn. Nhưng đợi một lúc lâu mà không thấy động tĩnh gì, anh chỉ nhẹ nhàng ôm vai cô, im lặng chuyên tâm vào từng bước nhảy. Cô gặp Cố Thanh Y, anh nhìn qua là hiểu rõ. Thế nhưng anh chỉ cười mà không hề hỏi câu nào, giống như chỉ coi hai cô là hai tiểu thư khuê các tán gẫu với nhau. Như vậy cũng đủ thấy là anh thực sự tin tưởng cô... Lòng Niệm Khanh rung lên vì xúc động, lặng lẽ nắm chặt tay anh, nhẹ nhàng dựa sát vào khuỷu tay anh, cứ như tay chân xương cốt đều đang mềm nhũn hết.

“Anh nói thì không tin, phải tận mắt nhìn mới tin à.” Hoắc Trọng Hanh tuy cười nhưng lời nói lại không hề có chút mặt mũi cho người ta, “Cái mắt thấy mới là thực, yên tâm rồi chứ?” Chuyện về Cố Thanh Y, ngay từ đầu đã chẳng có ai để ý, nhưng lại bị anh đem ra chế nhạo như thế thật khiến Niệm Khanh dờ khóc dờ cười.

“Vừa rồi Cố tiểu thư có hỏi một câu, khiến em không trả lời được.” Niệm Khanh ngược đôi mắt lấp lánh lên nhìn Hoắc Trọng Hanh, thấy anh như cơn mưa yên lặng chờ cô nói tiếp, rồi mới bắt chước giọng điệu của Cố Thanh Y nói, “Nếu khi đó cô ấy là người gặp anh trước, thì không biết bây giờ sẽ như thế nào.” Hoắc Trọng Hanh ngẩn ra, rồi bỗng cười âm thầm, “Đúng là trẻ con, chuyện này mà cũng đem ra phân xử, lại còn chú ý đến trước sau nữa.” Niệm Khanh cúi đầu cười mà không nói, một lúc sau lại thở dài nói, “Đến quá sớm là sai, mà đến quá muộn cũng là sai lầm, là đang mê muội trong U Minh hay đây thực sự là ý trời.” Hoắc Trọng Hanh như cơn mưa, nghe xong cảm thấy không đúng lắm, cái gì gọi là quá sớm cũng là sai lầm kia chứ! Vòng tay lập tức siết chặt lại, giam cô vào trong ngực, lạnh lùng nói, “Đừng có ngồi cả ngày nghĩ ngợi vớ vẩn mà bỏ lỡ mất nhiều thứ!” Niệm Khanh nhìn thấy anh tức giận thì cười thâm không ngớt, càng muốn trêu chọc anh thêm, nhưng chưa nói được câu nào thì mặt anh đã xụ xuống, buồn bực nói, “Đừng làm loạn nữa!”

Niệm Khanh vội thu lại nụ cười, bị vẻ mặt nghiêm túc của anh làm cho giật mình.

Dưới ánh đèn mờ mờ đầy màu sắc, cô ngẩng mặt nhìn anh không chớp mắt, giống như bị giọng nói của anh hù dọa, con ngươi dưới làn mi dày lộ ra một chút khăn trương. Hoắc Trọng Hanh thấy vẻ mặt cô như thế thì càng thấp thòm hơn, âm thầm mắng Hứa Tranh trong lòng —— Tên tiểu tử thời này, nếu làm theo lời hấn mà hỏng chuyện, thì phải đá hấn vào chuồng ngựa, bắt cọ chuồng ngựa một tháng mới được!

Đang êm đẹp thì bắt học theo điệu bộ của người nước ngoài, cái gì mà cầm với nắm, mắt to lườm mắt nhỏ hỏi một lần, còn có cái gì mà ý với kiến. Người Trung Quốc nói hàm súc hơn nhiều, chỉ cần đứng dưới ánh trăng lấy hoa làm chứng nguyện hứa bên nhau trọn đời, vừa nghệ thuật vừa hay biết bao. Thế mà Hứa Tranh cứ khăng khăng nói Thẩm tiểu thư là người tân thời, phải chuẩn bị như vậy mới lãng mạn... Lãng mạn quái quỷ! Hoắc Trọng Hanh nghiêm mặt, mở lời như đinh đóng cột, “Niệm Khanh, anh có món quà tặng em!”

Có người nào tặng quà người ta mà như gặp kẻ thù thế này, Niệm Khanh đang kinh ngạc thì lại nghe thấy anh hỏi, “Ngày ấy em từng đứng ở đây tặng hai món quà cho anh, còn nhớ không?” Đương nhiên, cô đương nhiên còn nhớ rõ, món quà thứ nhất là bản nhạc mà cô đàn cho anh, còn món quà kia chính là cô. Hoắc Trọng Hanh nắm chặt bàn tay trái của Niệm Khanh, “Đây là quà đáp lễ của anh!”

Một món đồ cứng cứng lạnh lạnh được đeo vào ngón tay áp út của cô, Niệm Khanh hoảng hốt cúi đầu, nhìn chiếc nhẫn bạc sáng rực rỡ với một viên đá lỏng lắt tỏa ra ánh sáng lấp lánh ở trên ngón tay cô. Ngón tay áp út, anh đeo nhẫn lên ngón tay áp út của cô... Bên tai bỗng ồ ồ, ngay cả tiếng nhạc cũng như vừa lắng xuống. Sao anh lại đeo ở chỗ này, vậy chẳng khác nào làm trò cười... Niệm Khanh định tháo nhẫn ra thì bị Hoắc Trọng Hanh nắm lấy. Nét mặt anh nghiêm lại nói một câu gì đó, nhưng Niệm Khanh không nghe rõ, nhất thời chỉ cảm thấy hoảng hốt xấu hổ. Hoắc Trọng Hanh thấy cô vẫn cúi thấp đầu muốn tháo chiếc nhẫn ra, thì cuối cùng cũng cáu tiết, “Đeo vào cho anh, không được tháo ra!”

Và ngay lúc ấy, bốn bề thật yên tĩnh. =))

Tất cả mọi người bị một tiếng quát phẫn nộ của Hoắc Trọng Hanh làm cho kinh sợ, nhóm nhạc công không dám đàn tấu nữa, mọi người đưa mắt nhìn nhau, xung quanh lặng ngắt như tờ. Cuối cùng hồn phách của Niệm Khanh cũng bay về chỗ cũ, còn chưa kịp thở ra một hơi đã bị Hoắc Trọng Hanh túm lấy tay, xoải bước giẫm lên bậc thềm trước đại sảnh.

“Các vị, tối nay tôi muốn tuyên bố hai chuyện.” Hoắc Trọng Hanh đi thẳng vào vấn đề, nửa câu cũng không thừa, “Thứ nhất, hủy bỏ lệnh giới nghiêm, khôi phục giao thông giữa hai miền Nam Bắc, chấm dứt toàn bộ chiến sự trên bốn tỉnh. Bất luận thế nào thì Nam Bắc đều là lãnh thổ của Trung Hoa, đã là tay chân thì không nên tồn thương lẫn nhau, tôi chân thành hy vọng chấm dứt nội chiến, lập lại đàm phán hòa bình Nam Bắc một lần nữa!”

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường đang im phăng phắc bỗng vỗ tay như sấm.

Chỉ có nhân dân ghét chiến tranh, chứ không có tên quân phiệt nào ghét chiến tranh. Có chiến tranh mới có thể cướp lấy đất đai, có tiền có của để vơ vét. Ai ai cũng nghĩ Hoắc Trọng Hanh sẽ giúp miền Bắc đánh miền Nam, hoặc sẽ giúp miền Nam đánh miền Bắc, cho dù là giúp bên nào thì anh cũng đều được lợi.

Thế nhưng Hoắc Trọng Hanh lại nói, không đánh, bên nào cũng không đánh.

Hơn nữa ngay cả thành phố này, và bốn tỉnh đều đã rơi vào tay Hoắc Trọng Hanh. Bây giờ mà chấm dứt chiến sự ở cả bốn tỉnh thì không khác nào cắt đứt chiến tranh trên toàn quốc, quyết định này sẽ gây ra nhiều tranh cãi, đến lúc ấy hoặc là sẽ giằng co, hoặc là sẽ ngồi xuống đàm phán hòa bình.

Chắc chắn sẽ có người không vui, nhưng nhất định là sẽ có càng nhiều người ủng hộ —— thí dụ như về mặt của những người đang đứng trước mặt đây, hoặc chán động hoặc sôi nổi hoặc thất vọng, nhưng tiếng vỗ tay vẫn vang lên không ngớt. Suy cho cùng, mong đợi chiến tranh ngừng lại, Nam Bắc thống nhất mới là nguyện vọng của quốc dân.

Niệm Khanh nhất thời cũng quên mất những rung động trong lòng, không nén nổi lòng mà vỗ tay ủng hộ anh.

Hoắc Trọng Hanh quay đầu nhìn cô, rồi mỉm cười, bỗng cầm lấy tay cô dặt lên. Niệm Khanh cứng người lại, chỉ thấy anh cất cao giọng nói với mọi người, “Thứ hai, tôi tuyên bố một việc riêng —— tôi tuyên bố tôi cùng Thẩm Niệm Khanh tiểu thư chính thức đính hôn.”

Q.1 - Chương 33: Hoài Niệm Về Ai

“Sau đó thì sao, sau đó thì sao?” Chị Quế Trân mặt hưng phấn đỏ bừng bừng, ép sát Niệm Khanh truy hỏi không ngừng, “Thống đốc còn nói gì nữa? Những người đó phản ứng ra sao?” Cả một buổi chiều Quế Trân nói không ngừng, làm cho Niệm Khanh phải dở khóc dở cười, “Quế Trân tốt bụng à, chị tha cho em đi, mấy cái đấy em không nhớ rồi!” Ngày trước quen gọi là bà Trần, giờ phải đổi lại cách gọi khiến Niệm Khanh không quen lắm, nên chỉ gọi không là Quế Trân. Chị Quế Trân bắt mắt cười mắng, “Không biết trên dưới gì hết, đừng có nói lấy lệ với tôi đi, chuyện như thế phụ nữ sẽ nhớ đến suốt đời, tôi còn lâu mới tin là cô không nhớ rồi!”

Niệm Khanh cười khanh khách coi như không nghe thấy. Nhớ lại thời điểm đó chỉ cảm thấy như ở trong mộng, tất cả đều mờ mờ ảo ảo, những người có mặt ở đó đương nhiên đều có phản ứng, người thì ồ lên, người thì giật mình, người thì vui mừng, người thì chúc phúc, tựa hồ như không liên quan đến cô. Lúc đó cô chỉ nhớ một điều, đó là anh nắm thật chặt tay cô, lòng bàn tay ấm áp kiên định chưa từng buông lỏng.

Sinh tử hay chia lìa cũng không quên lời hẹn thề, nắm tay nhau cho đến bạc đầu. Cô cứ như vậy mà giao bàn tay vào tay anh, đeo chiếc nhẫn của anh, một vòng tròn nhỏ nhỏ, nhưng lại mở ra một cuộc đời mới. Từ xưa kia người ta đã tin rằng, ngón áp út có một mạch máu dẫn thẳng đến trái tim, nếu buộc lấy ngón tay thì chính là buộc lấy trái tim của người đó, và đó là khởi nguồn của nhân kết hôn. Ánh sáng lấp lánh, Niệm Khanh nâng bàn tay hứng lấy tia sáng, nhìn viên đá trong suốt sáng long lanh toát ra ánh sáng huyền ảo, tựa như đang trong giấc mộng.

Chị Bình đẩy cửa đi vào, gọi hai tiếng Thẩm tiểu thư mà Niệm Khanh vẫn say sưa ngắm nhìn, bên môi nở nụ cười nhàn nhạt, căn bản chẳng hề nghe thấy tiếng gọi. Đột nhiên Quế Trân mở miệng gọi to một tiếng “Hoắc phu nhân”, Niệm Khanh giật mình quay đầu lại, mặt ngẩn ra rồi ửng đỏ. Chị Bình cười nói, “Lễ phục đã được mang đến, mời Thẩm tiểu thư xuống xem.”

Lễ đính hôn được tuyên bố bất ngờ, đơn giản đến mức ngay cả tiệc đính hôn cũng miễn, thay vào đó trực tiếp định ra ngày kết hôn là nửa tháng sau. Hứa Tranh cười không ngừng, nói rằng Thống đốc đang rất nóng lòng làm chủ rể, nếu không phải vì nghĩ cho thể diện của Thẩm tiểu thư, có khi đã lướt bốt thủ tục mà trực tiếp tóm người ta vào phủ. Bây giờ cả phủ Thống đốc, từ trên xuống dưới đều vội vàng vàng như đốt lửa dưới chân, phải chuẩn bị vô số công việc lễ tế cho hôn lễ, từ trang trí lễ đường, nghi thức đón khách, thiệp cưới đến lễ phục cho cô dâu chú rể, tất cả mọi việc phải hoàn tất trong vòng mười ngày. Riêng việc chuẩn bị lễ phục, đã phải gọi bốn nhà may nổi tiếng nhất thành phố, mỗi nhà đưa đến mười mẫu lễ phục, từ váy cưới của Anh Quốc kiểu mới nhất, rồi đến hoa văn trên đồ trang sức và giày đều phải được tinh chế hoàn toàn mới.

Bốn mươi bộ lễ phục lóa mắt được bày ra, khiến căn phòng nhỏ lấp lánh sắc sỡ đầy sắc màu. Màu đỏ tươi tắn, màu vàng chói lọi, màu xanh ngọc sa-phia, màu đỏ tía; gấm Tô Châu, hàng thêu Tứ Xuyên, hàng thêu Hồ Nam, hàng thêu Quảng Đông; vòng ngọc trai, vòng bạc, khảm Long thêu Phượng; kiểu Trung, kiểu Âu, kiểu truyền thống, kiểu tân tiến... Khiến người ta nhìn đến rồi cả mắt, Niệm Khanh không thích những thứ quá mức lộng lẫy, nên chỉ chọn lấy vài bộ nhẹ nhàng tao nhã thanh lịch nhất, điều này khiến Quế Trân la hét ầm ĩ.

Trong số đó có một bộ lễ phục nhỏ màu đỏ khiến mắt Niệm Khanh sáng ngời, “Niệm Kiều mặc bộ này chắc sẽ rất đáng yêu.” Chị Bình một mặt thì nhớ kỹ, một mặt thì hỏi xem cần sửa ngắn lại đến đâu, thì Niệm Khanh im lặng một lát rồi nhàn nhạt nói, “Đưa cho con bé thử rồi sửa sau.”

Sau ngày bình biến, Niệm Kiều cùng Trình Dĩ Triết bị giam trong biệt thự của Tiết Tấn Minh được giải cứu. Trình Dĩ Triết phải chịu hình phạt trong tù, nhưng thương tích không nặng, còn Niệm Kiều thì hoàn toàn lành lặn. Ban đầu khi phong ba nổi lên, Hoắc Trọng Hanh tạm thời thu xếp cho Niệm Kiều ở tại căn biệt thự nhỏ, sau khi Niệm Khanh tỉnh lại, ngay đêm đó lại tuyên bố đính hôn. Nên mãi tận tối hôm sau, Niệm Khanh mới một mình đến biệt thự, nói chuyện với Niệm Kiều cả đêm, khi trở về vẫn đơn độc một mình. Hoắc Trọng Hanh hỏi cô vì sao không đưa em gái qua đây, Niệm Khanh chỉ nói tính Niệm Kiều hướng nội, tạm thời chưa quen.

Quế Trân liếc mắt nhìn về mặt Niệm Khanh, thử thăm dò nói, “Hai chị em ở xa nhau thế này cũng rất bất tiện, hay là đón cô bé đến đây đi.” Niệm Khanh cười nhưng chẳng nói chẳng rằng, chỉ xoay người chuyên tâm chọn lễ phục. Quế Trân nhìn không được phàn nàn nói, “Cô để em gái ở một mình bên kia, không quản thúc nó. Trước kia họ Trình làm phiền cô, bây giờ lại chuyển sang Niệm Kiều. Nhìn đến là ghét!”

Niệm Khanh vẫn chỉ cười, từ tốn nói, “Nói vậy là không công bằng rồi, chính Niệm Kiều thích người ta trước, làm sao có thể trách Trình tiên sinh. Trước kia tôi không cho phép hai người gặp nhau, là ngại hoàn cảnh lúc đó, giờ đây hai người đó cùng nhau vượt qua hoạn nạn, nếu thật sự lương tình tương duyên thì cũng là chuyện đáng mừng.”

“Lời này thật chẳng giống với cô.” Quế Trân nhún mày nhìn cô, nghĩ chút rồi nói, “Đúng rồi, bây giờ bản thân được hạnh phúc, nên nhìn cái gì cũng thấy thuận mắt.” Niệm Khanh cũng không giải thích, mỉm cười rồi lại xoay người đi, nhưng đáy mắt lại xẹt qua một tia bất đắc dĩ.

Cuối cùng rồi người cũng phải trưởng thành, không thể giống như ngày bé, đánh nhau một trận cũng không mang thù. Ngay cả là chị em, nếu một ngày kia trở nên xa lạ, thì cũng chẳng thể thân thiết như xưa nữa. Khi thân nhân đột ngột biến thành người khác, từ một cô gái bần hàn thành phu nhân Thống đốc, thì mọi thứ xung quanh mình cũng sẽ thay đổi theo; chuyện về mẹ đã được tiết lộ, dù là ai đi nữa cũng khó mà tiếp nhận; ngày xưa là hai chị em sống nương tựa vào nhau, giờ đây lại có thêm một Hoắc Thống đốc, một Trình tiên sinh, thay thế vị trí thân thiết của hai người... Thời gian ngắn ngủi, còn biến cố thì ập đến dồn dập, tốt nhất nên cho nhau thời gian để từ từ tiếp nhận.

Nhắc đến Tào Tháo, thì Tào Tháo đến, vừa nhắc đến Trình Dĩ Triết thì lập tức có người hầu đến thông báo, Nhị tiểu thư của Trình gia đến thăm.

Quế Trần cười khúc khích, “Tôi bảo rồi mà.”

Sau khi Trình Dĩ Triết vô tội được thả ra, vì là người cam đảm dám lên tiếng, xong lại bị hãm hại, nên chỉ chốc lát đã thành nhân vật đại diện cho công lý, được Hoắc Thống đốc công khai khen ngợi. Bản thân hắn sau khi ra khỏi tù, vì vết thương chưa lành nên vẫn ở suốt trong nhà. Niệm Kiều hai lần đến thăm hắn, lập tức có lời đồn truyền ra là Trình gia muốn bám vào Hoắc phu nhân để trèo cao.

Người hầu đưa Trình nhị tiểu thư cùng một cô bạn gái vào phòng tiếp khách nhỏ trên lầu hai, hai người vừa ngồi xuống đã thấy Niệm Khanh bước vào. Trình nhị tiểu thư vội vàng đứng dậy chào, nhưng cô bạn gái bên cạnh vẫn thản nhiên bỏ mũ xuống, gật đầu chào Niệm Khanh.

“Phuong tiểu thư?” Niệm Khanh cảm thấy bất ngờ, hoàn toàn không nghĩ đến cô bạn đi cùng Trình nhị tiểu thư là cô ta. Người trước mắt đứng lạnh lùng mặc một bộ sườn xám trắng thuần, người con gái có nét đẹp lạnh nhạt này chính là con gái ruột của Phuong Kế Nghiêu, vị hôn thê của Tiết Tấn Minh — Phuong Lạc Lệ.

Hóa ra Trình nhị tiểu thư là bạn học của Phuong Lạc Lệ, thế giới thật nhỏ bé, đi loanh quanh cũng không tránh khỏi người. Thấy Niệm Khanh biểu lộ kinh ngạc trước Phuong Lạc Lệ, Trình Dĩ Trần nhất thời đỏ mặt hơi lạnh. Tính tình Dĩ Trần nhẹ nhàng hiền hậu, nên thương cảm trước những người gặp khó khăn. Phuong gia đã thua thảm hại, mà bây giờ thiên kim của Chủ tịch tỉnh ngày trước lại muốn gặp Thống đốc phu nhân một lần, phải khom lưng xuống bảy tám lần nhờ cô dẫn đến gặp, cô sao có thể từ chối. Người hầu bắt đầu dâng trà lên, Thảm Niệm Khanh đưa mắt nhìn, ý bảo người hầu dâng trà cho Phuong tiểu thư trước. Một cái liếc mắt ung dung đó lại khiến lòng Dĩ Trần thoải mái hơn nhiều.

Lạc Lệ hôm nay tới đây, mang thân phận là bạn của khách, lẽ ra cô ta phải là người cuối cùng được dâng trà; nhưng Thảm Niệm Khanh lại hiểu rõ mục đích của hai cô khi tới đây, không vì Phuong gia mà lạnh nhạt với Lạc Lệ, mà ngược lại vẫn đối đãi với cô như với khách quý... Có lẽ Lạc Lệ cũng không ngờ Niệm Khanh lại khách khí với cô như vậy, nên chỉ thản nhiên nói tiếng cảm ơn. Mới đầu Trình Dĩ Trần vẫn còn có chút thành kiến, nhưng giờ lại thấy nể vị Thống đốc phu nhân này.

Lần đầu tiên Trình Dĩ Trần đến thăm hỏi Niệm Khanh, nên chỉ thay gia mẫu đến cảm ơn, cảm ơn vì Thống đốc ban thưởng và công nhận sự trong sạch của em trai. Trong lòng ba người đều rất rõ ràng, bản thân đều tự tìm lấy chuyện để hỏi han xã giao, lúc Dĩ Trần đề cập việc mình có hứng thú với nghề làm vườn. Vừa hay phía sau phủ Thống đốc lại có khu vườn đang được thợ nổi tiếng thiết kế, nên Niệm Khanh dẫn hai người tham quan hoa viên... Trình Dĩ Trần vừa đi theo thợ hoa vừa hỏi, bất giác đi đến một lối khác.

Phuong Lạc Lệ đi gần đến suối phun nước nhỏ thì dừng bước, xoay người nhìn chằm chằm vào Niệm Khanh, “Chúc mừng Thảm tiểu thư.” Lời này mấy ngày nay cô đã nghe quá nhiều, như khi nó bật ra từ miệng cô ta lại hoàn toàn khác biệt. Phuong Kế Nghiêu vẫn đang ở trong ngục chờ thẩm tra, còn Niệm Khanh thì lại có thân phận đặc biệt, khi Phuong Lạc Lệ đứng trước cô, thì mỗi lời nói mỗi cử chỉ của cô ta đều phải cân trọng vô cùng.

“Cảm ơn.” Niệm Khanh nhìn thẳng vào cô ta, ánh mắt phẳng lặng, “Phuong tiểu thư, chúng ta không nên gặp mặt, có chuyện gì thì hãy nói thẳng.” Lời nói thẳng tuột không hề vòng vo, ngược lại khiến Phuong Lạc Lệ thở phào nhẹ nhõm, nói vòng vo loanh quanh không phải là sở trường của cô. Phuong Lạc Lệ cắn môi, nói dứt khoát, “Tôi có hai việc muốn cầu sự giúp đỡ của cô, nếu cô bằng lòng, dù phải trả bằng bất cứ giá nào tôi cũng chịu.”

Hóa ra cô ta đến không phải vì cầu xin mà là đến đàm phán hai điều kiện. Niệm Khanh giật mình, sau đó lại nở nụ cười từ trong thâm tâm, đúng là cô gái kiên cường, mặc dù còn quá đơn thuần nhưng cũng khá là dễ thương, hoàn toàn khác với Niệm Kiều, cô ấy là người có trách nhiệm. Thấy Niệm Khanh biểu lộ ý cười, mặt Phuong Lạc Lệ đỏ lên, “Tôi biết bây giờ cô không thiếu tiền của, và tôi cũng chưa thể đưa cho cô nhiều, nhưng cô hãy cho tôi nợ một ngày thôi, tôi nhất định sẽ trả lại gấp đôi.”

Niệm Khanh nhìn thẳng vào cô, “Cô không hận tôi sao?”

Phuong gia rơi vào hoàn cảnh này, có thể nói hoàn toàn là do Hoắc Trọng Hanh gây nên, và Niệm Khanh cũng có phần liên quan đến việc này. Song Phuong Lạc Lệ cắn môi nghiêng mặt sang một bên, sau một lát mới lạnh lùng đáp, “Tôi không thích cô, cũng không hận cô. Cha tôi có ngày hôm nay. Là do chính ông đi lầm đường, nếu ông nghe theo lời khuyên của tôi từ đầu thì...” Cô ngừng lại rồi ngẩng đầu lên, đề thấp giọng nói chưa dứt, “Nói chung sai thì cũng sai rồi, có trách người khác cũng vô dụng.”

Không ngờ cô ấy lại có thể nghĩ thông suốt đến vậy, Niệm Khanh thu lại nụ cười, lòng cảm thấy kính nể. Phuong Lạc Lệ quay đầu lại, rồi cười nói, “Ngày xưa vì Tiết Tấn Minh, tôi cũng từng hận cô, nhưng giờ nghĩ lại thấy thật vô nghĩa, cho dù không có cô, anh ấy cũng không yêu tôi.”

Phuong Kế Nghiêu là loại tiểu nhân bỉ ổi vậy mà lại có được cô con gái chính trực thấu hiểu sự tình như vậy, Niệm Khanh chỉ có thể thờ dài.

Nhiều lời chi thêm thừa thãi, Niệm Khanh thẳng thắn nói, “Hai việc gì?”

“Cha tôi mắc bệnh gan, trong ngục lại quá gian khổ, tôi muốn đưa bác sĩ đến thăm ông mỗi ngày một lần.” Nguyên vọng của Phuong Lạc Lệ rất đơn giản, ngoài dự đoán của Niệm Khanh. Niệm Khanh lập tức gật đầu, “Tôi sẽ cố hết sức, nhưng bác sĩ phải được người chuyên trách trong nhà tù ủy nhiệm.”

“Cô suy nghĩ thật thấu đáo.” Phuong Lạc Lệ cười tự giễu, “Yên tâm, tôi không có bản lĩnh cướp tù đâu.” — nhắc đến chuyện cướp tù, cô ta lại hơi rùng mình, “Ngoài ra, việc cướp tù hôm trước, không phải là ý của Tử thiếu, đó là do có người ở Bắc Bình muốn hại anh ấy, muốn giết anh ấy để diệt khẩu!” Phuong Lạc Lệ thấy Niệm Khanh nhíu mày không nói thì vội kêu lên, “Tử thiếu vốn là người biết đối nhân xử thế, anh ấy không phải là người ác độc, dù có làm sai cũng không đến mức phải chết, lẽ nào cô thật sự có thể trơ mắt đứng nhìn anh ấy bị hại...”

“Chuyện diệt khẩu, cô nghe từ đâu?” Niệm Khanh bỗng ngắt lời cô ta, mở miệng hỏi khiến Phuong Lạc Lệ ngẩn ra. Cúi đầu ngập ngừng một lúc lâu, Phuong Lạc Lệ cuối cùng cũng mở miệng, “Là em gái của Lý Mạnh Nguyên báo tin.”

“Lý Phồn Kỳ?” Niệm Khanh nhíu mày, Phương Lạc Lệ im lặng gật đầu. . . Cái tên Phồn Kỳ này cô đã từng nghe Tứ thiếu nhắc đến, Niệm Khanh hơi trầm ngâm, trong lòng đã minh bạch, “Hãy yên tâm, Thống đốc sẽ không làm khó Tứ thiếu, bây giờ anh ta tạm thời ở trong phòng trọng hình có lẽ còn an toàn hơn bên ngoài, sau hai ngày nữa sẽ thả anh ta ra.”

“Nhưng, cô không biết đâu!” Phương Lạc Lệ bật thốt lên, “Anh ấy không thể quay về Bắc Bình nữa, bên đó tuyệt đối không để yên cho anh ấy đâu!”

Cô đương nhiên hiểu rõ, chuyện cướp tù đã được điều tra ra từ lâu là có người ngầm ngầm hạ độc thủ, lúc này người muốn Tiết Tấn Minh vĩnh viễn ngâm miện nhất, hiển nhiên là từ miền Bắc, có thể là người bên cạnh anh ta. Sau khi ra tù, có khi tình cảnh của Tứ thiếu càng nguy hiểm hơn trong tù.

“Chuyện thứ hai tôi muốn cầu cô, đó là hãy để Tấn Minh ở lại đây, ít ra ở đây anh ấy còn có thể sống yên ổn, còn có tôi ở bên cạnh anh ấy. . . Anh ấy bây giờ thực sự chỉ còn hai bàn tay trắng!” Phương Lạc Lệ bỗng nghẹn ngào, nghiêng mặt nói không nên lời.

Sau một lúc yên lặng, không thấy Niệm Khanh trả lời, Phương Lạc Lệ tự nhiên cảm thấy thất lễ, lau qua quýt nước mắt thì nghe thấy Niệm Khanh mở miệng nhàn nhạt nói, “Nếu anh ta đi đến một nơi thật xa thì cô vẫn bằng lòng đi cùng anh ta chứ?”

Sau khi tiễn hai người Trình Phương, chị Bình nói bọn họ vẫn đang chờ cô đến chọn kiểu lễ phục, nhưng giờ Niệm Khanh cũng chẳng còn tâm trạng nữa, chỉ cảm thấy mệt mỏi. Cô vừa định quay lên phòng nghỉ ngơi thì thấy Lăng Nhi khóc lóc chạy tới nói không thấy mèo đâu nữa. . . Chị Bình quay ra mắng người hầu không khóa kỹ cửa sau vườn, rồi chạy qua chạy lại đến nửa ngày mà vẫn không thấy chú mèo hoa thông minh hiểu chuyện.

Lúc Hoắc Trọng Hanh quay về, thì thấy cả nhà đang lộn xộn hoảng loạn hết cả lên, đi khắp nơi mà không thấy Niệm Khanh đâu, hỏi thì người hầu nói Thẩm tiểu thư lên gác xếp tìm mèo hoa.

Niệm Khanh đang treo trên cái thang, cố gắng nhìn xung quanh, miệng thì gọi meo meo.

“Xuống ngay cho anh!” Hoắc Trọng Hanh quát vội một tiếng, dọa cho Niệm Khanh phải nhảy vội xuống, cô còn chưa kịp xoay người lại đã bị anh ôm chặt lấy, bế ngang lên. Khi Niệm Khanh gấp gấp nói với anh là mèo đi lạc mất, thì anh chẳng biết nên khóc hay cười nữa, “Em điều động cả một đồng người chỉ để tìm mèo à, em thích nuôi bao nhiêu mèo thì nuôi, mất có một con thì sợ gì!”

“Nhưng chúng không giống nó, con mèo này đã theo em một thời gian dài, tình cảm không thể thay thế được.” Niệm Khanh buồn bã, rầu rĩ cúi đầu không nói nữa, mặc cho anh có an ủi dỗ dành ra sao cũng không ăn thua. Ngoài nó ra, sẽ không còn một con mèo nào từng làm bạn với cô vượt qua những quãng thời gian cô đơn đó. Mèo hay người cũng vậy. Dù cho mọi chuyện đã qua, nhưng cũng chẳng thể xóa nhòa những dấu vết ngày xưa, là thật tình hay giả dối thì cuối cùng vẫn khảm sâu trong tim.

Hoắc Trọng Hanh vội vàng nói, “Ngày mai anh sẽ tìm cho em một con mèo tốt nhất!” Tốt nhất, thế gian này có vô số thứ rất tốt, đến khi thứ tốt nhất đó thuộc về mình thì lại thấy nó chẳng tốt nữa. . . Nghĩ đến đây, Niệm Khanh bỗng thấy xúc động, rúc thật sâu vào lòng Hoắc Trọng Hanh, không bằng cứ để nó ra đi đi.

Từ chuyện Phương Lạc Lệ đến tìm, lần chuyện báo tin của Lý Phồn Kỳ, Niệm Khanh đều kể từ đầu đến cuối cho Hoắc Trọng Hanh nghe.

“Có khi không chỉ Lý Mạnh Nguyên đang sợ hãi, mà kẻ đang nấp phía sau hắn càng sợ hãi hơn.” Về mặt Hoắc Trọng Hanh nghiêm nghị, tuy đã hoàn toàn hết hy vọng với Bắc Bình, nhưng mỗi khi nhắc đến bọn chính khách hủ bại đó thì lòng vẫn không kìm được sự phẫn nộ. Niệm Khanh vốn không muốn đề cập đến Tiết Tấn Minh trước mặt anh, nhưng lúc này vẫn nhịn không được mà hỏi, “Anh đã tiến cử Tiết Tấn Minh với miền Nam sao?” Hoắc Trọng Hanh liếc nhìn cô, rồi thờ ơ nói ra bốn chữ, “Cả làng đều vui.” Nghe xong lòng Niệm Khanh vui mừng vô cùng, biểu lộ lên cả mặt. Hoắc Trọng Hanh nhìn cô, mỉm cười nói, “Tiết Tấn Minh đúng là người thông minh, biết tiến biết lùi, em không phải lo cho hắn đâu.”

Lúc này Miền Nam thật sự cần người, Tiết Tấn Minh lại tài giỏi, kiến thức cũng siêu đẳng, miền Nam đương nhiên biết anh rất có triển vọng.

“Thêm đồng minh dù sao cũng hơn là có thêm kẻ địch.” Niệm Khanh khéo léo cười nhìn Hoắc Trọng Hanh, không quên chớp thời cơ đề nghị hót, “Cũng chỉ ngài Thống đốc mới có tầm lòng khoan dung như vậy, đồng ý mở đường cho người ta, hóa kẻ thù cũ thành đồng minh mới.”

Hoắc Trọng Hanh trừng mắt lườm cô một cái, “Em cũng không tệ đâu, vì tình nghĩa mà bán luôn cả người yêu!”

Nhờ có Hoắc Trọng Hanh can thiệp mà Tiết Tấn Minh cuối cùng cũng được xóa bỏ tội danh, chỉ cách chức cho qua chuyện. Sau khi Phương Kế Nghiêu bị cách chức, thẩm tra được hàng loạt tội danh, nhưng vì bệnh nặng phải nhập viện, nên không thể thụ án.

Còn Tiết Tấn Minh từ khi ra tù, Niệm Khanh chưa từng gặp anh.

Hôn lễ gần kề, sinh ra bao nhiêu chuyện vụn vặt rắc rối, vô số các bữa tiệc xã giao khiến Niệm Khanh bận tít tít. Niệm Kiều thỉnh thoảng cũng qua giúp đỡ, dù vẫn còn xa cách nhưng hai chị em không hề khắc khẩu nhau, hai bên chỉ nói cười một cách khách sáo. Trải qua một hồi biến cố, Niệm Kiều hình như thay đổi không ít, rốt cuộc là thay đổi ở chỗ nào, Niệm Khanh cũng không thể nói rõ. Chẳng qua là Niệm Kiều rất sợ Hoắc Trọng Hanh, cũng giống như Niệm Khanh không muốn nhắc đến Trình Dĩ Triết, hai người đàn ông đó giống như cái gai ngăn cách hai chị em.

Sáng sớm sương vẫn mù trời, những đám mây mang theo mưa bụi, màu trời ảm ướt âm u khiến người ta cảm thấy áp lực gấp bội lần.

Niệm Khanh dậy từ rất sớm, lặng lẽ rời giường đi xuống dưới nhà, không muốn đánh thức Hoắc Trọng Hanh. Đêm qua Hoắc Trọng Hanh bận bịu đến hừng đông, khi bình minh lên mới ngủ, nên lúc này anh ngủ rất sâu. Người hầu và tài xế chuẩn bị xe đỗ ngay trước cổng, thấy người quản gia giơng tán ô đưa Niệm Khanh đi ra, thì đều thầm thì với nhau rằng lần đầu tiên thấy Thẩm tiểu thư ra ngoài sớm như vậy, lại còn chọn đúng ngày gió thổi mưa sâu thế

này.

Xe đi một lúc lâu, khi gần tới gần bến tàu thì Thảm tiểu thư bảo dừng lại, nói muốn xuống xe đi một lúc. Người hầu lại càng hoảng sợ, thò đầu ra khỏi xe thấy mưa bụi dần mau, thời tiết lạnh lẽo khiến người ta chỉ muốn rút người vào quần áo. Mưa lạnh như vậy, Thảm tiểu thư yếu ớt mà đi ra ngoài thì sẽ đông cứng mất. Nhưng Niệm Khanh vẫn kiên quyết đi ra, ai cũng không ngăn nổi, cuối cùng người hầu đành chịu, bảo lái xe đi chậm chậm phía sau cô. Phía trước là bến tàu, đoàn người chen chúc chật kín, mới sáng sớm mà thuyền người đều gấp gáp. Thấy đoàn người đông đúc phía trước, người hầu đang định mời Thảm tiểu thư lên xe thì thoáng cái đã không thấy bóng dáng Thảm Niệm Khanh đâu, bóng dáng yếu điệu mặc áo đen đỏ chỉ nháy mắt đã hòa vào dòng người, khắp nơi đều là người bùng dù, che đi tầm nhìn.

Tiếng còi kéo đình tai nhức óc, ống khói tàu thủy phun ra luồng khói đen đặc, quện vào sương mù trên biển, khiến bầu trời phủ mờ một lớp tro bụi. Mưa ngày càng mau, sóng biển trở mình nhấp nhô lên xuống liên tục, phóng tầm nhìn về phương Nam mênh mông mãi chẳng thấy điểm cuối.

Miền Nam ẩm áp nắng ráo hơn ở nơi này, nghe nói ngay cả mùa đông cũng không lạnh giá, quanh năm suốt tháng lúc nào cũng thấy ánh dương chiếu rọi, con gái thích mặc áo mỏng quần lụa, bọn họ đều có nước da màu mật ong cùng nụ cười tươi sáng ngọt ngào... Nơi đó, có lẽ chính là nơi thích hợp nhất với anh.

Cảnh tượng trước mắt là đoàn người xách theo hành lý rương hòm nối đuôi nhau đi lên thuyền, có người vươn tay qua lan can tàu vẫy tay nói lời từ biệt người thân, có người chảy nước mắt, có người không, và càng nhiều khuôn mặt thần thờ bước đi chẳng hề dừng lại. Phía sau đoàn người nhốn nháo, là một người con gái khoác áo bành tô màu đen, đứng yên lặng một góc dưới mái hiên, cô đội chiếc mũ vành mềm, mạn che kéo thấp xuống che đi dung nhan. Dòng người nhộn nhịp đi ngang qua cô, ai cũng ngoảnh đầu nhìn, đều tò mò không biết con gái nhà quyền quý nào tới đây tiễn biệt người thân.

Tiếng còi của tàu đi phương Nam lại kéo hồi thứ hai. Khi còi vang lên ba lần thì tàu sẽ cập gần bến, thủy thủ sẽ mở công thức giục hành khách vận chuyển hành lý, những người đang xếp hàng phía sau bắt đầu nóng ruột chen chúc về phía trước. Niệm Khanh cúi đầu nhìn đồng hồ, sắp đến giờ mà vẫn chưa thấy Tử Thiệu xuất hiện, chẳng lẽ anh đã thay đổi suy nghĩ, không muốn đi miền Nam nữa... Đứng ở chỗ này chỉ có thể nhìn thấy hướng công, còn hai bên trái phải thì bị biển hiệu che mắt nên không thấy rõ. Niệm Khanh dần dần thấy lo lắng, chỉ đi thêm vài bước trông về phía xa, không dám hành động lộ liễu. Sáng sớm biết được ngày lên đường của Tiết Tấn Minh, do dự mãi mới quyết định đến đây tiễn anh. Tuy Trọng Hanh không tính toán nhưng miệng lưỡi người ngoài rất đáng sợ... Hôm nay không phải là Hoắc phu nhân đến tiễn biệt Cục trưởng cục Cảnh sát Tiết Tấn Minh, mà là Thảm Niệm Khanh đến tạm biệt Tiết Tứ công tử, chỉ là bạn cũ tiền bạn cũ, chứ không hề liên quan đến chuyện tình yêu nam nữ.

Đây là chuyện riêng của cô, không cần phải quấy rầy Trọng Hanh, không cần người hầu đi theo, lại càng không cần Tử Thiệu biết cô đến đây. Bây giờ trần ai* đã qua, sẽ chẳng còn những buồn phiền nữa, anh và cô đều là những người quyết đoán. Tử Thiệu ra tù được nhiều ngày, Niệm Khanh chưa từng đến thăm, ngay cả lễ nghĩa thăm hỏi sức khỏe cũng chưa từng; còn Tiết Tấn Minh thì đưa đến một phần quà khéo léo chúc mừng lễ cưới của Hoắc Thống đốc cùng Thảm tiểu thư, chẳng hề nhiều lời, và từ nay về sau cũng cắt đứt quan hệ.

(*trần ai: khổ đau dưới trần gian)

Hôm nay không có ai đến tiễn anh, chỉ có tùy tùng Như Vân đi cùng, Tiết Tứ thiếu được nhiều người coi trọng giờ chỉ còn trợ một mình, ngay cả Phương Lạc Lệ cũng không tới. Ngày hôm trước, ban đêm Phương Kế Nghiêu phát bệnh, đến hừng đông thì qua đời tại bệnh viện. Phương phu nhân đau thương tột độ, bệnh trên giường không dậy nổi, từ việc sắp xếp tang sự đến trách nhiệm chăm sóc mẹ đều dồn hết lên vai Phương Lạc Lệ.

Cũng ngay sẩm tối ngày hôm đó, Trình Dĩ Trần mang đến một phong bì trao cho Niệm Khanh. Bên trong vốn có chỉ phiếu lưu hành bên nước ngoài cùng một vé tàu đi miền Nam mà Niệm Khanh đã chuẩn bị. Khi phong bì được mang trả lại, vé tàu còn nguyên, chỉ lấy đi chỉ phiếu, ngoài ra cũng không nói thêm gì.

Vì chuyện của Phương Kế Nghiêu mà Phương phu nhân dùng hết tài sản hồi lộ cho Bắc Bình, tìm mọi cách nhờ người đứng ra nói hộ. Nhưng nay người đi tiền tài cũng hết, từng bước đi đều gian nan, cái Phương Lạc Lệ cần bây giờ không còn là tình yêu nữa, mà là tiền cùng thế lực, đó là hai thứ giúp cô ấy có thể sống sót. Những thứ đầy trước kia Tiết Tấn Minh đều có, nhưng hiện tại thì không — Trước đây anh có tất cả mọi thứ, không hề để ý đến tình yêu của cô, rồi đến khi cùng nhau trải qua hoạn nạn, tình yêu có thể trong tầm tay, thì cô đã không còn cần tình yêu nữa.

Một khúc ly biệt, người ra đi thì vẫn phải bước tiếp, người ở lại cũng chỉ có thể xoay lưng đi, mỗi người đều có gian truân của riêng mình.

Còn về cô, ngày xưa là Vân Y, hôm nay là Niệm Khanh, cũng chỉ có thể đứng ở nơi này, nơi phía sau bức màn, lặng lẽ nhìn anh ra đi.

Cũng giống như lần đầu gặp nhau, anh lặng lẽ cười, nhìn về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 34: Vĩnh Viễn Đã Là Tốt

Lửa bùng lên, lại châm thêm liều thuốc khác, sương khói màu xanh vẫn vút dày đặc che trước mắt khiến cảnh sắc trở nên huyền ảo, lượn lờ tha thướt tựa như dáng ai đang khiêu vũ.

“Tứ thiếu, mau lên thuyền thôi.” Lão bộc một tay xách vali da một tay giương ô che cho Tiết Tấn Minh, sốt ruột lên tiếng nhẹ nhàng thúc giục. Tốp lễ khách cuối cùng cũng đã lên thuyền, trên công vào dần dần không còn một ai, thủy thủ cũng trở lại bên cạnh cửa tàu, chỉ chờ hồi còi thứ ba vang lên, là lập tức khóa cửa tàu chuẩn bị rời cảng. Có lẽ chỉ còn Tứ thiếu là hành khách cuối cùng chưa lên tàu, lão bộc dù không muốn nhưng cũng đành lên tiếng thúc giục anh lên đường.

Nhưng Tứ thiếu chỉ chậm rãi thờ ra làn khói, thần sắc có vẻ ủ rũ, nhìn không thấu được là anh đang suy nghĩ gì. Lão bộc phỏng đoán, có lẽ anh đang chờ ai đó, thế nhưng lại dường như không giống... bởi Tứ thiếu chỉ đứng trong một góc khuất mà hút thuốc, rồi nhìn về phương xa đến xuất thần. Nếu là đang chờ người thì người ta có tới cũng không tìm được anh. Lão bộc nhìn bóng dáng cô đơn kia, rồi nhìn từng đợt gió biển thổi qua vạt áo bành tô màu xám của anh, mà lòng tự dưng cảm thấy nhức nhối, nghĩ có lẽ Tứ thiếu vẫn còn lưu luyến không muốn đi khỏi đây.

“Chờ ngài ổn định ở miền Nam rồi, thì hãy đánh thư về, tôi sẽ lập tức sang đó hầu hạ ngài.” Lão bộc thì thảo nói xong một câu thì nghẹn ngào. Tiết Tấn Minh xoay người nhìn ông ta, rồi cầm lấy vali da từ tay ông ta, vỗ lên bả vai ông cười nhẹ nhàng, “Được, ông về đi.” Lão bộc vẫn không cam lòng, vừa gấp gấp vừa khấn khoản nói, “Tôi đã nhiều năm không về, giờ về với lão gia cũng không quen, nếu ngài không chê, thì cái thân già tôi vẫn còn có thể hầu ngài thêm vài năm nữa.” Tiết Tấn Minh cười rồi nghiêng mặt đi, không muốn lão bộc nhìn thấy nụ cười gượng gạo của mình, đến khi quay đầu lại thì đã phục hồi lại dáng vẻ lồi lạc thường ngày, ngao mạn cười, “Lại dài dòng rồi, lần này về quê thì hãy sống yên vui sung sướng đi, cái thân già của ông cũng nên được nghỉ ngơi rồi.” Lão bộc buồn bã không nói gì thêm, khi nghe Tiết Tấn Minh hỏi có đủ tiền về quê không, thì lại cuống quýt không ngừng gật đầu nói đủ rồi đủ rồi.

“Vây thì tốt rồi, tôi đi đây.” Tiết Tấn Minh cười xoay người, nói đi là đi, không hề quyến luyến dây dưa. Bên ngoài mưa mau tạt vào mặt, cứ rào rào làm ẩm ướt bên vai anh, lão bộc đuổi theo đưa ô cho anh, khẳng khẳng đòi nhìn đến khi anh lên tàu mới bằng lòng đi về. Về mặt Tiết Tấn Minh bỗng trầm xuống, không cảm ô mà nhân nhặt nói, “Tôi không thích có người nhìn.”

Lão bộc giật mình, cảm ô đứng nguyên tại chỗ, nhìn anh cô độc đi qua mưa gió, bước qua cửa khẩu, lên cầu thang bên sườn tàu... Bóng dáng gầy gầy mặc áo bành tô xám lạnh mờ ảo dưới màn mưa, cứ vậy mà đi xa dần.

Xa, cuối cùng đã xa rồi. Tưởng rằng sẽ được trông thấy rõ hơn, thế nhưng lại xa đến vậy... Niệm Khanh nhìn không chớp mắt, chỉ sợ một lần chớp mắt sẽ không còn thấy bóng người đó nữa. Song trước mắt lại hoàn toàn trở nên mơ hồ, một chút lệ đọng trên mí mắt, chẳng bằng lòng trào xuống.

Bóng lưng xa xôi kia so với ngày trước càng thêm kiên cường phóng khoáng, không giống như đang đi giữa gió rét mưa lạnh, mà lại giống như đang đi giữa y hương tấn ảnh*.

(chỉ nhưng người phụ nữ cao quý)

Đó chính là Tứ thiếu, dù đến hay ra đi vẫn luôn ung dung như vậy, không cần bất cứ kẻ nào thông cảm, mà thương hại chính là nhục nhã anh.

Tiếng còi thứ ba vang lên, tàu thủy từ từ rời cảng.

Thân tàu bỗng chòng chành đập xuống mặt biển, phát ra tiếng ken két tựa như lưỡi kéo cắt xuống, rốt cuộc cũng cắt đứt một tia hy vọng cuối cùng dưới đáy lòng.

Muốn gặp lại sợ phải đối mặt, biết rõ không nên gặp nhau, nhưng vẫn chẳng thể gạt bỏ một hồi si vọng.

Bên mạn thuyền đứng đông nghịt người, người phía sau cố chen lên trước để vẫy tay với người thân trên bờ. Tiết Tấn Minh băng qua đám đông, không hề ngừng bước, cũng không quay đầu, liếc về bên tàu dù chỉ một lần. Tàu đã rời cảng, những người đến tiễn biệt trên bờ cũng dần tản đi, những xúc động khi tiễn biệt cũng chỉ trong chớp lát, lúc khó khăn khổ sở khi ly biệt cũng chỉ còn là quá khứ, và chớp mắt họ lại đón những niềm vui mới.

Tiết Tấn Minh đi vào khoang tàu xếp hành lý xong lại quay ra ngoài, lúc này tàu vẫn chưa đi xa, mà đang né tránh một con tàu khác đang vào cảng. Mà những người lưu luyến chen chúc ở mạn tàu vừa nãy giờ đã gấp gấp đi vào khoang tàu để đánh giá bình phẩm cách bày trí trong đó, còn những người trên bờ đã tản đi hết từ lâu. Tiết Tấn Minh thông thả dứt tay vào túi áo bành tô, tựa vào lan can nhìn xuống mặt biển nhấp nhô, xem đầu tàu dần dần chuyển sang hướng nam.

Người đi, tàu cũng ra khơi.

Niệm Khanh chậm rãi bước ra bên ngoài, mặc cho mưa xối xuống, lặng lẽ nhìn con tàu dần xa.

Cô hầu gái tìm kiếm đến suốt phát điên thì rốt cuộc cũng nhìn thấy cô ở phía đằng xa, cô ta cuống quýt bắt taxi xé bấm còi, rồi tự mình bung dù xuống xe, chạy nhanh đến. Taxi xé chỉ sợ Thẩm tiểu thư không thấy được, nên ra sức ầm còi đến kinh thiên động địa.

Tiết Tấn Minh nghe thấy tiếng còi xe lâm râm trên bờ, thì lơ đãng quay đầu nhìn lại ——

Bến tàu trống trải, dưới màn mưa bụi như sương mờ, để lại một bóng người lẻ loi nhặt nhòa.

Chiếc xe màu đen bắt mắt tiến đến gần cô, có người bung dù đi đến, dường như đang cực lực khuyên giải gì đó.

Cô xoay người quay trở lại chiếc xe, nhưng rồi lại ngoảnh đầu, bình tĩnh nhìn về nơi đây.

Một cánh chim hải âu trắng nhanh chóng lướt qua mặt biển, phát ra tiếng kêu oác oác.

“Niệm Khanh.” Tiết Tấn Minh mở miệng, cuối cùng gọi lên cái tên này, nhưng tiếng gọi chỉ thì thầm bên môi, gần như không có tiếng.

Tàu thủy rẽ sóng gấp gấp lướt đi, càng đi càng xa, dần dần bỏ lại cảnh vật trên bờ đằng xa. Tầm nhìn trước mắt mờ rộng, xa dần, mờ nhạt dần... Cuối cùng không còn thấy rõ bóng dáng của cô, mưa bụi lẫn sương mù triền miên bao phủ, khiến trời đất cũng phai mờ đi.

Tiếng giày cao gót gõ lên từng bậc thang, vang đến cửa thư phòng thì dừng lại.

Hoắc Trọng Hanh vẫn mặc áo ngủ ngồi trên ghế sofa, cúi đầu đọc báo, vũng vàng bụng chén trà sứ men xanh mỏng manh, ngay đến lông mi cũng không chớp lấy một lần. Niệm Khanh tựa vào khung cửa lẳng lặng nhìn anh, không biết nên nói gì, nhưng chớp mũi lại ngày càng chua xót. Nhìn Tứ thiếu đi, nước mắt vẫn chưa trào xuống, dọc đường về đây cũng không rơi lệ. Vậy mà đến khi về tới nhà, thấy anh, nhìn anh điềm tĩnh ngồi cạnh lò sưởi uống trà đọc báo, giống như đã ngồi tại đây từ sớm tinh mơ để đợi cô, như vĩnh viễn sẽ ngồi tại nơi đây để chờ cô... Cuối cùng, lệ trào chẳng thể ngăn lại.

Hoắc Trọng Hanh thờ dãi, đặt tờ báo xuống, vươn tay về phía cô, “Lại đây nào.”

Niệm Khanh bước đến, ngoan ngoãn nằm vào lòng anh như một chú mèo, rồi bắt đầu ngẹn ngào, im lặng rơi nước mắt.

“Trọng Hanh, em không rõ nữa.” Cô giương đôi mắt đầm lệ nhìn anh, “Đó rõ ràng là một kết cục tốt nhất, nhưng vì sao vẫn thấy khổ sở như vậy?”

“Bữa tiệc nào trên đời này cũng đến lúc tàn.” Ánh mắt Hoắc Trọng Hanh thâm thúy, gần như bắt đắc đi lại gần như đang giận, “Được rồi, em cũng làm hết sức rồi, đừng khóc nữa!” Niệm Khanh im lặng gật đầu, cô không rơi nước mắt nữa, ngẩng đầu cười yếu ớt với anh. Hoắc Trọng Hanh nhướn mày, con giận vừa nhen nhóm lên đã bị ánh mắt trong veo làm cho tắt dụi — vậy mà cô lại dùng ánh mắt này nhìn anh, không hề chớp mắt, trong mắt đều là sự dưng dưng.

“Nhìn cái gì, anh cũng đâu có đi.” Hoắc Trọng Hanh tức giận rồi cười rộ lên, hung hăng nâng cằm cô lên, ngón tay luồn vào tóc cô, “Thôi quên đi, muốn khóc thì khóc, đừng có nhìn anh như vậy! Bây giờ khóc thì sau này không cho phép đau lòng nữa!”

Kiểu tức giận giống con nít của anh rốt cuộc cũng khiến Niệm Khanh nín khóc mà mỉm cười, tuy cười nhưng nước mắt vẫn cứ ào ào rơi xuống, và đương nhiên đó không phải lệ buồn.

Nước mắt của cô rơi xuống lòng bàn tay anh, rồi trượt khỏi kẽ tay, ấm nóng mà hơi ngứa.

Hoắc Trọng Hanh ngắm nhìn cô, lần đầu tiên ngầm đồng ý cho người phụ nữ của anh rơi lệ vì người khác trước mặt anh.

Bởi đây là sự chua xót khổ sở của cô, sự bắt đắc đi của cô, vì thế mà nó trở nên hợp lý, có thể chấp nhận được.

Sự cảm nhận kỳ diệu này, có lẽ là cái mà người ta gọi là yêu... Hoắc Trọng Hanh nhất thời bùi ngùi, vòng tay ôm Niệm Khanh càng chặt thêm. Mái tóc dài mềm mại của cô dưới bàn tay anh tán ra, lạnh lạnh đen óng như sa tanh, mang lại cảm giác bình yên điềm tĩnh. Lò sưởi âm tường cứ chốc chốc lại vang lên tiếng nổ nhẹ lách tách của lửa cháy, hòa cùng nhịp thở đều đặn nhẹ nhàng của cô trong căn phòng yên tĩnh. Cô cứ vậy mà cuộn tròn trong lòng anh, dần dần ngủ thiếp đi, làn mi rũ xuống vẫn còn đọng một giọt nước mắt. Anh bế cô lên giường, động tác cực kỳ nhẹ nhàng, tựa như đang nâng đóa hoa thủy tiên trên lòng bàn tay.

Buổi chiều Niệm Kiều đến, khuôn mặt bình tĩnh lên thẳng lâu hai tìm Niệm Khanh, lại bị Quế Trân ngăn lại, nói phu nhân sáng sớm ra ngoài bị cảm lạnh, giờ còn đang nghỉ ngơi. Thấy sắc mặt Niệm Kiều không vui, Quế Trân lại cười cười trêu ghẹo nói, “Sao vậy, lại cãi nhau với Trình công tử à?” Niệm Kiều cắn môi, lấy một tập giấy vuông vuông vút lên mặt bàn, buồn bực không nói câu nào.

Quế Trân tò mò cầm lên nhìn, thì ra là tờ báo nhàu nhĩ gấp nửa, lúc lật ra vừa liếc thì sắc mặt bỗng thay đổi. Trên tờ báo đăng trình in một bức ảnh chụp, đó là ảnh Thống đốc mặc quân phục và Niệm Khanh đang mặc bộ quần áo đàn ông. Phía dưới đề tựa chữ màu đen thò to “Đoạn cuối tình trường của anh hùng nhụt chí lại là một đứa con gái.” — dù học không nhiều, nhưng vẫn đọc ra ra sự châm biếm trong đó.

“Đây là chuyện gì vậy?” Quế Trân kinh hãi, nhìn trái nhìn phải rồi vội vàng vàng cầm tờ báo vò nhẹ, “Loại báo này sao cô dám mang vào phủ hả!” Niệm Kiều tức đỏ mặt nói, “Đây là báo Bắc Bình, mặt trên còn nói khó nghe hơn.” Quế Trân nhổ nước bọt, hai tay xé nát tờ báo, cảm giận quở trách, “Đừng là lũ nghèo kiết hủ lậu đường cùng đến nỗi phải dựa vào cán bút để bôi bác người khác, cái thứ này đừng đưa cho cô ấy xem vội, cô cũng đừng làm phiền thêm... À mà làm sao cô có được báo từ Bắc Bình, ai đưa cho cô?” Thấy mặt Quế Trân nghi ngờ, chắc hơn nữa là nghĩ đến Trình Di Triết, Niệm Kiều tức giận liếc chị ta một cái, “Lúc nãy ra ga đón bạn học, có một gia đình từ Bắc Bình trở về, mang theo một báo nhìn rất khác biệt.” Nhắc đến bạn học, Niệm Kiều bỗng nhớ tới một chuyện kỳ quặc, “Hôm nay ở nhà ga tôi còn gặp một người rất kỳ lạ.”

“Kỳ lạ gì cơ?” Quế Trân thuận miệng hỏi.

“Người đó hình như là một cậu học sinh, trông rất khôi ngô đẹp trai, ngồi cùng khoang với bạn tôi, lúc đầu còn rất khách khí lễ độ xách hành lý giúp bọn tôi, về sau Huệ Trân nói quá nhiều, mà cứ cố ý nhắc đến tờ báo viết về phu nhân Thống đốc, cô ấy vốn không biết chúng tôi là chị em.” Niệm Kiều cau mày, “Tôi cũng không nói gì, nhưng người kia lại trở mặt rất nhanh, hung dữ trừng mắt nhìn Huệ Trân, như là ai nợ tiền hắn vậy, khiến tôi giật thót mình!”

Quế Trân ha hả cười rộ lên, “Nếu không phải là học sinh nổi loạn ở Bắc Bình thì chắc là có cừu oán với Thống đốc rồi, những người mang quân đi đánh trận chẳng ai không mang nợ máu trên mình, không hề kỳ lạ, không hề kỳ lạ!” Niệm Kiều chống má suy nghĩ, “Tôi thấy không giống lắm, nói chung người

đó rất quái đản!” Hai người lại nghị luận tiếp một hồi, ngồi tán dóc giết thời gian một lúc thì Niệm Kiều nhớ ra là có hẹn với Trình Dĩ Triết, nên không đợi Niệm Khanh dậy mà đi luôn.

Ngủ một giấc đến nhá nhem tối thì Niệm Khanh mới dậy, nhưng đầu cảm giác vẫn chưa tỉnh táo hẳn, sáng sớm ra cảm thấy lạnh nên đầu đau nhức cả ngày.

Ngoài hành lang có tiếng giày quân đội gõ cồm cộp đến gần, chắc là Trọng Hanh đã trở về, dù chỉ nghe tiếng bước chân của anh thôi cũng đủ thấy ngọt ngào rồi. Niệm Khanh biếng nhác ôm chăn, hí mắt nhìn ra cửa phòng.

Cánh cửa bị đá văng ra, hai tay Hoắc Trọng Hanh đang ôm một vật nhỏ màu đen đen, bước đến cạnh giường, bất ngờ ném vật nhỏ đó lên giường. Niệm Khanh kêu lên một tiếng sợ hãi vì bị tiểu tử đây lông kia nhào lên người. Đôi vuốt nhỏ kia bám lấy cô không chịu buông ra, thậm chí còn chui vào chân mềm ấm áp. “Là chú chó con?” Niệm Khanh vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ bế tiểu tử kia lên nhìn, rõ ràng là một chú “cún” tròn vo, lông đen như mực bóng mượt, cái đuôi dài linh động vẫy vẫy đằng sau, ở khóe mắt có một vết vằn sáng xinh đẹp, rõ ràng, rõ ràng là một con báo đen còn nhỏ!

Niệm Khanh tròn mắt, suýt chút nữa thì trượt tay làm rơi nó xuống giường.

Hoắc Trọng Hanh cười âm ỉ, hài lòng nhìn về mặt sợ hãi của cô, “Anh đã nói là sẽ tặng em một con vật thật hay rồi mà.”

Từ con mèo hoa ngoan ngoãn, biến thành còn báo đen ăn thịt sống, như vậy mà gọi là hay trong mắt anh sao... Niệm Khanh nửa buổi không nói nên lời, vừa nhìn con báo con nhe nanh múa vuốt, vừa nhìn dáng vẻ vênh váo tự đắc của chồng, ngay người phớt chốc, rồi cuối cùng mếu máo cười.

“Anh định nuôi nó như nuôi mèo sao?” Niệm Khanh suýt chút nữa thì cười ra nước mắt.

Hoắc Trọng Hanh cũng chẳng để ý xem cô cười cái gì, “Mau đứng lên nào nàng lười, vẫn còn có thứ hay nữa cho em!”

Niệm Khanh không tình nguyện bị anh túm dậy, rửa mặt chải đầu chỉnh trang qua loa xong, thì vội vã ra ngoài cùng anh. Chiếc xe lái vút qua bờ biển, dọc đường đi Hoắc Trọng Hanh cũng không tiết lộ chút gì, Niệm Khanh cũng để tùy anh đưa đi. Trời buổi sáng còn mưa rả rích, đến hoàng hôn thì trời cũng quang đãng hơn, có những vệt nắng nhạt xuyên thấu qua tầng mây, mong manh như sợi tơ thả xuống mặt biển trong vắt. Làn gió tươi mát mang theo hơi ẩm của biển thổi tan đi mây đen nơi chân trời... Niệm Khanh nhìn mặt biển nhấp nhô ngoài cửa xe, ngón tay nhận lấy hơi ẩm từ lòng bàn tay Trọng Hanh, thấy cõi lòng cũng rộng mở như trời biển, không nhiễm một hạt bụi.

Chiếc xe vòng lên núi, rồi dừng lại giữa đỉnh núi trống trải.

Hoắc Trọng Hanh nắm tay cô xuống xe, phong cảnh mê mông trải dài giữa trời biển bỗng đổ vào tầm mắt, ánh tà dương dần dần chìm xuống chân trời, mặt trời đỏ hỏn như kim loại nóng chảy, còn ánh tà dương như ngọn lửa rừng rực, nhuộm đại dương xanh lam thành sắc vàng kim chói lóa. Sự huy hoàng của tạo hóa, khiến Niệm Khanh ngây ngất đến quên hết mọi thứ, trầm luân vào mỹ cảnh, mãi lâu sau vẫn không nói nên lời.

Cánh tay vững chãi từ phía sau nhẹ nhàng ôm lấy cô, Hoắc Trọng Hanh cúi đầu, môi hôn bên tai cô, “Thích không?”

Niệm Khanh nhắm mắt lại, mỉm cười vui sướng, “Thích.”

“Nơi đây không xa lắm, cũng không phải là vùng núi heo lánh, vẫn sẽ có nhiều người nhận ra chúng ta. Nhưng anh sẽ xây cho em một tòa nhà cạnh biển, cúi xuống là nhìn thấy biển khơi, ngẩng mặt lên là bầu trời; đến mùa xuân em có thể trồng hoa, có thể nuôi thật nhiều cún con mèo con, nói những gì em muốn nói, làm những việc em muốn làm... Tâm nguyện của em, chỉ có một việc anh không làm được, đó là không thể để em đi bất cứ đâu. Sau này anh ở nơi nào, em sẽ ở nơi đó, không được rời đi nơi khác!”

Ánh tà dương chiếu lên mặt anh, tỏa ra ánh hào quang, khiến cô có ảo giác rằng giờ phút này toàn bộ màu sắc rực rỡ trên đời này đều rơi vào mắt anh.

Cũng giống như màu vàng kim dưới bầu trời này, và cũng giống màu men say của hoàng hôn lúc này ——

Trong thành phố, trước phủ Thống đốc, một thiếu niên gầy gò từ trên xe xuống, đi thẳng tới trước cổng đang được canh phòng nghiêm ngặt. Cảnh vệ không hề khách khí ngăn cản hắn, còn hắn nhún mày cười, đôi mắt như ánh ra sắc vàng kim chói lọi, khuôn mặt khôi ngô đẹp trai nở nụ cười mang lại thần thái sáng ngời trong trẻo mà nam giới hiếm có. Thiếu niên mở miệng, nhưng ngữ điệu lại ngạo mạn, “Tôi là Hoắc Tử Khiêm.”

Trên biển, tàu thủy hứng gió rẽ sóng, hướng về phương Nam ấm áp. Phía sau lan can mũi tàu, là người đàn ông cao lớn đang đứng khoan thai trông về phương xa, bên mặt được ánh tà dương mạ lên vàng sáng nhàn nhạt. Các quý cô đi dạo mát trên boong tàu thỉnh thoảng lại dừng chân quay đầu, vờ như đang nhìn hải âu phía sau hắn. Phía sau hắn là mặt biển và bầu trời trải mênh mông, có một đàn chim hải âu đang sải cánh bay về phía rặng mây trời lồng lộng dang xa...

Hết quyển 1

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 1: Hoa Bạch Trà • Đá Huyết Cầu

Phần 1: Lưu thủy kim nhật minh nguyệt tiền thân.

(Đây là câu thơ trích trong bài “Tây Luyến” thuộc “Nhị thập tứ thi phẩm” của Tư Không Đồ (thời Đường), tả về phẩm chất con người. Dịch văn câu thơ trên: Ngày nay thanh tịnh như nước là vì tiền thân chính là ánh trăng thuần tịnh, trong sáng.)

Chương 1: Hoa Bạch Trà • Đá Huyết Cầu (Ruby đỏ như máu bò câu)

Phần 1

“Thất tiểu thư họ Kỳ, ý cậu là Kỳ Huệ Thù?”

“Còn có thể là ai, vừa nảy vào, em thấy rõ là cô ấy.”

Ngồi cạnh hắn là người đàn ông đang ngậm điếu xì gà, lắc đầu cười nói, “Có lẽ cậu hoa mắt, lời này mà để cho anh Thế Tắc nghe thấy thì...” Lời còn chưa dứt, đã nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến từ phía sau, đúng là nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến.

“Hai người các cậu thật không có nghĩa khí, dám trốn ở đây để tiêu dao.” Nhan Thế Tắc bước xuống cầu thang, vẻ mặt rạng rỡ đi đến ngồi xuống ghế sofa một cách tự nhiên. Hai cậu công tử nhà họ Viên cũng đang dựa trên chiếc sofa nhưng màu xanh thẫm bị ánh đèn trần pha thành màu ngọc bích óng ánh, và bên cạnh Viên Ngũ công tử là một thiếu nữ người Ấn Độ có mái tóc tết dài vắt sang một bên, đang cầm chiếc diêm mảnh nhỏ châm điếu thuốc cho hắn.

Nhìn thấy vẻ mặt tươi tỉnh của Nhan Thế Tắc, chắc là chưa nghe thấy câu vừa nảy, Viên Ngũ công tử âm thầm nhả ra một luồng khói, rồi đưa mắt ra hiệu cho cậu em ruột, bảo hắn đừng có tiếp tục nói linh tinh nữa.

Quan hệ thông gia của hai nhà Nhan Kỳ chỉ là chuyện sớm hay muộn, Kỳ Thất tiểu thư cùng Nhan Thế Tắc quen biết nhau từ thuở nhỏ, bên ngoài đã coi cô là Nhan thiếu phu nhân từ lâu. Nhà họ Kỳ vốn dòng dõi thư hương, nếu nói Kỳ Thất tiểu thư vương vào chuyện trăng gió thì thật là đáng xấu hổ.

Nhan Thế Tắc càng chơi càng hào hứng, đi đến ghế sofa ngửa người ngồi xuống, vỗ tay than thở: “Hoàng cung Vân Đình đúng là tuyệt, quả là chốn tiêu tiền cực lạc danh bất hư truyền, có thể ra tay mạnh bạo hào hoa xa xỉ như vậy, nói ra ai dám tin!”

Cái tên “Hoàng cung Vân Đình” là tên một sông bạc chỉ mới khai trương được nửa tháng, mà đã làm náo động toàn thành phố, khiến cho các quan lớn hiển quý phải đỏ xỏ vào.

Nếu chỉ phồn hoa xa xỉ không, thì cũng chẳng có gì thần kỳ.

Nhưng ở nơi đây lại có ba thứ tuyệt diệu.

Thứ nhất, chi tiếp khách quen, nếu không có người giới thiệu, thì dù có sở hữu cả núi vàng núi bạc, cũng không được vào.

Thứ hai, gần cửa có thiết kế riêng một phòng tối, để chuẩn bị cho mỗi người một chiếc mặt nạ phương Tây. Sau khi đi vào, mọi người đều phải đeo mặt nạ, không ai nhìn thấy mặt thật của nhau. Dù có là danh sĩ hay thực nữ hiền lương, cũng có thể cặp kè vui chơi thỏa thích.

Thứ ba, quản lý sông bạc này là một người phụ nữ, gọi là Bối phu nhân, nghe nói bà ta là người tình của một vị quý tộc Ấn Độ, và ở đây đều thuê con gái Ấn Độ làm người phục vụ. Con gái Thiên Trúc* xinh đẹp có tiếng, nhất là khi đêm thâu đèn sáng rọi cùng mùi đàn hương như có như không, khiến các tân khách phải mê mẩn tìm kiếm hương thơm đến quên cả đường về.

(*Thiên Trúc: người Ấn Độ, là cách gọi cũ của Trung Quốc)

“Chỉ đơn thuần nhìn vào sự bạo tay của Bối phu nhân thôi, e cũng là phú khả địch quốc!”

(*phú khả địch quốc: cực kỳ giàu có, sự giàu có của cá nhân có thể cạnh tranh với sự giàu có của đất nước.)

“Bên ngoài không phải đều nói là tình nhân của quý tộc Ấn Độ sao.”

“Đó là tin vịt thôi, tôi lại nghe nói rằng Bối phu nhân chỉ là ngây trang, phía sau là một thân phận khác.”

“Nói đến Bối phu nhân, tôi lại nhớ đến một chuyện kỳ lạ.” Nhan Thế Tắc gõ lên cái trán, nhớ đến chuyện kỳ quặc về đồng châu báu của nhà mình ngày hôm trước —— Trong đồng châu báu của Nhan gia có rất nhiều đồ quý hiếm, Nhan lão gia hồi trẻ từng mở hiệu cầm đồ tại Bắc Bình, thu gom được vô số đồ tốt từ tay những người Bất Kỳ bị lụi bại, trong đó không thiếu gì đồ từ trong Tử Cấm Thành, và có một viên ruby Huyết Cầu được coi là trân bảo trong cửa hiệu của nhà họ Nhan.

Ngày hôm trước, có khách đến nhà, tự xưng là chủ nhà họ Bối, nói thẳng là muốn một viên ruby như thế, và ra một cái giá khiến người ta không thể cự tuyệt.

Điều kỳ lạ là chuyện Nhan gia có được viên ruby đỏ không hề công khai ra ngoài, không biết người nọ từ đâu mà biết.

Hai anh em nhà họ Viên nghe kể vậy thì lấy làm kỳ lạ, bỗng nhiên sinh ra lòng hiếu kỳ, “Họ Bối khá hiếm, nếu chi tiền mạnh bạo như vậy, tám chín phần là vị Bối phu nhân đó! Xem ra anh và bà ta khá là có duyên phận, không chừng có nguyên do khác!”

Nhan Thế Tắc lắc đầu cười, trong nhà đã hỏi một lượt họ hàng thân thích, mà không ai quen nhà họ Bối.

“Hay anh thử trình danh thiệp lên, có khi Bối phu nhân lại chịu nể mặt.” Viên Ngũ nghiêng người tựa sát vào người hần nói, “Nếu đó thật sự người quen cũ của nhà anh, chẳng lẽ không phải đã gặp được quý nhân sao. Thế Tắc huynh ngắm lại mà xem, phía sau Bối phu nhân có chỗ dựa vững chắc ra sao, nếu bà ta bằng lòng hợp tác một chút, chẳng phải anh sẽ được mờ mờ mịt mịt trước ông cụ nhà anh sao?”

Trong lòng Nhan Thế Tắc không bằng lòng cho lắm, song Viên Ngũ nói không phải là không có lý. Tính tình hần rất tốt, lại dễ dao động, không chọi lại được miệng lưỡi dẻo dẻo của anh em họ Viên, cuối cùng cũng chấp nhận, gọi hầu gái trình danh thiệp lên.

Không lâu sau, hầu gái đã quay lại.

“Xin mời Nhan thiếu gia theo tôi lên tầng trên.” Cô hầu người Ấn Độ uyển chuyển nói một câu tiếng Hán, làn da màu mật ong lóng lánh, đôi mắt đẹp đảo đến người Nhan Thế Tắc thì cười duyên rũ.

Sòng bạc gồm ba tầng, càng lên cao càng xa xỉ hào nhoáng, tầng cao nhất là nơi Bối phu nhân tiếp đón các khách quý, từ trước đến nay không cho phép người ngoài đặt chân lên, chỉ có người mang thân phận đặc biệt mới được vào.

Nhan Thế Tắc đi theo hầu gái lên lầu, trong lòng có hơi chột dạ, không ngờ Bối phu nhân lại thực sự muốn gặp hần, lại còn tiếp đãi long trọng như thế này.

Bình thường sòng bạc và tổ chức xã hội đen thường liên quan đến nhau, không biết Hoàng Cung Vân Đình có lai lịch ra sao.

Gia tộc Nhan thị vốn trong sạch, tuy quen biết rộng nhưng lại chưa từng gặp qua nhân vật nào kỳ bí bậc này.

Hầu gái đi phía trước, dùng thanh âm dịu dàng cười nói, “Đêm nay có khách quý đến, phu nhân đang chơi bài cùng khách trên lầu, phiền Nhan thiếu gia bước theo tôi.” Nhan Thế Tắc gật đầu, cũng không biết nói gì.

Nghĩ lan man một hồi, vừa ngẩng đầu đã thấy đến lầu ba, trước mắt bỗng hoa lên.

Mùi hương Thiên Phụng* hiếm lạ phả vào mặt, xung quanh bày biện trang trí theo kiểu cổ kính tao nhã vàng ngọc sáng chói. Người người thì đang say mê bên các ván bài canh bạc. Những làn váy mỏng tang mỹ lệ phiêu bồng theo cổ chân đeo chuông đồng đang rung lắc của các người đẹp Ấn Độ, vòng eo đung đưa như linh xà, hoặc đang nâng khay ngọc lưu ly, hoặc đang nâng ly thủy tinh, đi lại duyên dáng dưới ánh đèn. Trong đó có cả nam lẫn nữ, quần áo đắt tiền đeo trang sức xa xỉ lộng lẫy khác nhau, nhưng đều mang mặt nạ sặc sỡ trên mặt. Mặt nạ Phụng Tây và mặt nạ Trung Quốc rất khác nhau, không chỉ dùng nước sơn vàng kim tinh tế vẽ lên, mà còn lấy lông vũ cùng châu ngọc để trang trí, nên nhìn trông vừa quái vừa đẹp. Có cái tựa như khuôn mặt của loài cáo, lại có cái như đầu của quái thú; có cái nhếch mép cười, có cái là dòng lệ máu trượt dài trên má... Nhìn sống động như thật, đẹp một cách ma mị, xung quanh lại có khói mờ lượn lờ cứ hư hư ảo ảo như đang bước vào chốn ma quỷ.

(*Thiên Phụng: Chỉ các nước Ả Rập.)

Mới lần đầu chứng kiến cảnh tượng này sẽ thấy mới lạ kỳ thú, song lúc này trong lòng Nhan Thế Tắc lại thấp thỏm không yên, nhìn những người đang đeo mặt nạ trên mặt kia, chẳng thể phân biệt được thật giả xấu đẹp, thì bỗng sinh ra nỗi sợ hãi khó hiểu, nên chẳng dám quay đầu nhìn nhiều.

Hần theo sát cô hầu gái đi tới dưới cầu thang, cô hầu gái quay đầu ra hiệu phải nhỏ giọng xuống, rồi bước nhẹ chân dẫn hần lên lầu.

Cánh cửa gỗ đào chạm hoa vừa dày vừa nặng mở ra, thì trước mặt bỗng bừng sáng cứ như vừa mở ra hang động châu báu ở Ả Rập.

Ánh sáng chói mắt từ đèn chùm trên trần nhà hình vòm chiếu xuống tẩm tẩm lông cừu êm ái không phát ra chút tiếng động nào, trên vách tường treo những bức tranh cung đình Ba Tư được vẽ tinh tế tỉ mỉ, ở chính giữa là một tấm bình phong vẽ tay, đặt trước tấm bình phong đó là cái ghế chạm khắc theo kiểu hoa văn cung đình, hai bên ghế là bốn người đẹp Ấn Độ đang đứng hầu, tất cả đều mang sắc thái tươi đẹp.

Dưới cửa sổ đặt một bụi hoa Bạch Trà um tùm nở ra sắc màu trong veo lạnh lẽo.

Cô hầu gái mời Nhan Thế Tắc ngồi đợi ở gian ngoài, còn mình thì vào thông báo.

Chỉ thấy bên trong đó, phản chiếu những bóng người qua lại, thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng nói cười.

Nhan Thế Tắc cảm thấy lòng bàn tay mình đỏ đẫm mồ hôi, nên đứng dậy đi đến gần cửa sổ để hít thở không khí. Bụi hoa Bạch Trà kia được tia thành hình tròn như đám mây đang giãn nở, nó tỏa ra hương thơm u ám nặng nề, trông giống như là loài sư tử tuyết, chỉ khác ở chỗ là nó mang lại cảm giác trầm tĩnh âm u. Nhan Thế Tắc vốn là người yêu hoa, nhìn kỹ thì thấy bụi hoa này được tạo hình như một con sư tử tuyết của phương Tây.

Chợt nhớ lại Huệ Thù cũng thích hoa Bạch Trà, trong nhà có đủ loại hoa Bạch Trà của Pháp nhìn cực kỳ đẹp đẽ. Cô ấy nói người nước ngoài thường đặt ý nghĩa cho mỗi loài hoa, ý nghĩa của hoa Bạch Trà đó là, “Bạn không thể xem thường tình yêu của tôi.”

Cô hầu gái đi vào, nhưng không thấy trở ra, chờ trái chờ phải cũng không thấy người đâu. Chỉ nghe thấy bên trong có tiếng người nói cười be bé, không rõ là tiếng nước nào, vì nghe không giống tiếng Anh. Nhan Thế Tắc đợi một lúc lâu, nhìn đồng hồ thì thấy đã qua nửa tiếng, dần dần khiến hắn cảm thấy buồn bực không yên. Cũng không biết Bối phu nhân thật sự là do sợ ý tiếp đón hay là có ý đồ khác.

Hắn tiến thoái lưỡng nan ở đây, kiềm chế không nổi nữa nên vươn người nhìn lên vào bên trong qua khe hở trên tấm bình phong.

Ánh đèn bên trong đó tối hơn nhiều, đèn tường tỏa ra sắc màu nhạt nhẽo, không biết tấm chụp đèn nhuộm màu gì mà khiến ánh đèn màu da cam tỏa ra thứ ánh sáng màu tím thâm trầm. Bên cạnh bàn là hai người nước ngoài tóc vàng, đều đeo hai chiếc mặt nạ màu trắng thuần, còn bên cạnh là người đàn ông Trung Quốc cao gầy mặc áo gấm vật dài thêu chữ phúc đang ngồi nghiêm chỉnh, cũng mang chiếc mặt nạ mang gương mặt tươi cười.

Hình như họ vừa mới đánh xong một ván bài, những quân bài tú lơ khơ ném lung tung trên bàn, nhưng lại không thấy thẻ tính điểm.

Người chia bài mặc một cô gái yếu điệu mặc bộ lễ phục tơ lụa màu xanh lục, mang chiếc mặt nạ hình bướm bướm, mái tóc ngắn uốn xoắn ôm lấy gáy chạm xuống bả vai, trên tóc mai còn cài thêm một đóa Bạch Trà bằng lụa. Hai tay đeo găng tay lụa dài đến khủy tay, tráo bài vô cùng linh hoạt, sau đó dùng một tốc độ cực nhanh lia từng quân bài về phía bốn người, chỉ tích tắc đã phát xong bài đến trước mặt họ.

Bây giờ không còn nhiều người chơi bài Huệ Tư kiểu cũ, vậy mà bốn người này hình như rất thích thú.

Quay lưng về phía Nhan Thế Tắc có hai người, hình như là một nam một nữ, hình dáng người con gái duyên dáng, hơi dựa lên người đàn ông kia.

Chiếc ghế tựa kiểu Ba-rốc chạm trổ hoa văn phức tạp, trên lưng ghế tựa còn khắc cánh chim đang giương lên.

Nhan Thế Tắc nín thở vươn người đến gần hơn, qua khe hở bình phong nhìn thấy người nọ nghiêng người tựa lên ghế, tạo ra dáng vẻ thờ ơ, bộ lễ phục màu đen phác họa theo đường cong ưu nhã từ bờ vai xuống lưng, cổ áo trong dụng trắng trắng như tuyết, mái tóc đen nhánh cắt sửa gọn gàng, một tay kẹp điệu xỉ gà, tay kia nhàn nhã cầm bài.

Hai bàn tay rất thon dài, khớp ngón tay đều đặn, so với nữ giới còn đẹp mắt thanh nhã hơn.

Quân bài tú lơ khơ trên bàn tay hắn xòe rộng như tước binh*, trên tay áo măng-sét là khuy áo đá màu đen nhánh óng ánh bóng loáng, dưới ánh đèn mờ càng thêm lấp lánh hơn.

(*Tước binh: Tương truyền Đậu Nghị kén rể, cho vẽ hai con công trên bình phong, ngầm có ý rằng người nào bắn trúng mắt thì được chọn.)

Nhan Thế Tắc xưa nay rất thông thạo kỹ thuật đánh bài, đột nhiên nhìn thấy một cách đánh rất hay, suýt chút nữa thì buột miệng khen. Cô gái chia bài kia hình như cảm giác được, ngẩng đầu nhìn về phía bình phong, dưới chiếc mặt nạ bướm bướm là đôi môi đỏ mọng như củ ấu, bỗng hé miệng cười, “Wir haben einen Besuch.” [ghi chú: “Chúng ta có khách.”]

Câu này nghe rất dễ hiểu, hóa ra là cô ấy nói tiếng Đức.

Hai người nước ngoài ngạc nhiên hỏi, “Wie bitte?” [ghi chú: “Sao cơ?”]

Nhan Thế Tắc cuống quýt lùi về phía sau, tâm trạng quần bách vô cùng.

Lại nghe thấy một giọng đàn ông ấm áp tao nhã cười nói, “Bối nhi, sao không mời người ta vào, mà thất lễ với khách vậy.”

“Tứ thiếu dạy phải ạ.” Một giọng nói mềm mại vang lên, sau đó cô gái mặc áo xanh lục bước ra ngoài bình phong, gỡ mặt nạ cuống quýt với Nhan Thế Tắc, lộ ra làn da trắng như tuyết cùng mái tóc đen bóng và một đôi mắt xanh như mắt mèo, dùng giọng hơi mang khẩu âm Nam Dương nói trôi chảy Tiếng Hán, “Đã khiến Nhan tiên sinh chờ lâu.”

Phần 2

Bối phu nhân huyền bí lại là một người đẹp lại trẻ tuổi, đuôi mày khéo mắt đều lộ ra vẻ phong tình từng trải.

Nhan Thế Tắc thấy cô ta tự mình tháo mặt nạ xuống lấy khuôn mặt thật ra tiếp đón thì bất chợt ngậy người ra.

Bối phu nhân nói cười xinh đẹp, không những không trách hắn vô lễ nhìn lên, mà còn mời hắn cùng đi vào chơi bài, tựa hồ như coi hắn thành bạn bè quen thân lâu năm. Nhan Thế Tắc xấu hổ, lại vừa mừng vừa lo. Đợi đến khi nhớ tới việc cần hỏi, thì Bối phu nhân đã xoay người vươn cổ tay vẫy hắn, “Đi theo tôi.”

Nhan Thế Tắc đành thân bất do kỷ mà đi theo, thậm chí dụi dụi dưới chân quá mềm mại, cứ như muốn hút người xuống hố.

Bối phu nhân giới thiệu người ngồi giữa mọi người với Nhan Thế Tắc, không hề đề cập đến tên hay thân phận của hắn, mà chỉ gọi là Tứ thiếu thượng khách của cô ta.

Nhan Thế Tắc nhìn theo ánh mắt cô ta, rốt cuộc cũng thấy rõ khuôn mặt của người nọ ——

Trong thời buổi hỗn loạn này, lại tồn tại một người có phong thái như vậy.

Có lẽ đây mới là chủ nhân chân chính của sòng bạc.

Người đàn ông gọi là Tứ thiếu này, tuổi tác chỉ tầm ba mươi, mày xéch, môi mỏng đầy ý cười, trời sinh một đôi mắt hút hồn. Bộ lễ phục màu đen mặc trên người hắn trông đơn giản nhưng lại toát lên vẻ lả lơi khi phách vô cùng, phong thái thong dong kia khiến người ta vừa liếc mắt liền nhận định rằng hắn là chủ ở đây.

Người đẹp ngồi cạnh hắn mặc dù mang mặt nạ nhưng vẫn thướt tha hấp dẫn.

Cô mặc sườn xám thêu trăm hoa ôm lấy dáng người xinh đẹp duyên dáng, nhưng trên mặt lại đeo chiếc mặt nạ mèo đen làm toát lên vẻ lạnh lùng bức người.

Khi ánh mắt Nhan Thế Tắc chạm đến cô ấy, lại không thể dời đi, chỉ cảm thấy ngạc nhiên tựa như đã gặp ở đâu đó.

Dưới chiếc mặt nạ mèo đen kia là đôi đồng tử sáng bóng như nước son, khiến hắn không dám nhìn lâu, nên chỉ vội vã liếc mắt một cái rồi chuyển tầm nhìn.

Người đàn ông cao gầy ngồi giữa đứng dậy nhường ghế cho hắn, hơi cúi người trước Tứ thiếu rồi đứng tránh sang một bên.

“Nhan tiên sinh thích chơi bài gì?” Tứ thiếu hỏi bằng giọng điệu thờ ơ, nhưng thanh âm lại êm dịu trầm thấp.

Nhan Thế Tắc nghĩ một lát rồi đáp, “Bài nào cũng chơi được, nhưng hứng thú nhất chắc là bài Huệ Tư.”

“Bài Brit* Huệ Tư đặc biệt cuốn hút, là kiểu bài dành cho đàn ông.” Tứ thiếu cười cười, “Tiếp tục chơi thôi.”

(*Bài Brit: là trò chơi bài cổ điển, được chơi bởi 4 người chia làm 2 cặp cạnh tranh nhau, 1 bộ bài gồm 52 lá.)

Bài chia bốn, Tứ thiếu cùng Nhan Thế Tắc làm một cặp, cặp còn lại là hai người Đức, và Bối phu nhân vẫn là người chia bài như cũ.

Bài Brit Huệ Tư đặc biệt tinh túy ở chỗ là nếu muốn thắng thì bạn trong nhóm phải tin tưởng phối hợp với nhau. Bản thân mỗi người vừa là người dẫn đầu vừa là người bảo vệ đồng đội của mình, cho nên phải quyết đoán, nên hy sinh thì hy sinh, về vang hay thất bại không phải chỉ một mình mình gánh chịu.

Thật ra Nhan Thế Tắc không am hiểu loại bài chơi kiểu cũ này, luôn chê nó nhạt nhẽo khiến người ta thấy ngột ngạt nặng nề. Hắn ngồi chơi mà không thấy yên lòng, còn Tứ thiếu có vẻ là cao thủ của loại bài này, nhìn lối đánh trên bàn, thấy tư duy của hắn đặc biệt nhanh nhạy, hạ bài dũng mãnh, khiến hắn muốn phối hợp cũng lực bất tòng tâm, dần dần trở nên bối rối.

Không biết có phải ảo giác hay không mà Nhan Thế Tắc cảm thấy có ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình, ánh mắt đó cứ quẩn xung quanh hắn, muốn bắt lấy nhưng không thể bắt được... Cảm giác này khiến hắn càng bức rứt hơn, liền tiếp phạm sai lầm.

“Bài Brit đúng là một cuộc chiến thâm lặng.” Ánh mắt Tứ thiếu liếc sang bên, vẻ mặt như cười mà tựa như không khiến Nhan Thế Tắc cứng người.

Vừa giương mắt lên đã chạm phải một ánh mắt khác.

Chính là của người con gái mang mặt nạ mèo đen, ngồi ngay sau Tứ thiếu, cứ lẳng lẳng như vậy nhìn hắn.

Ánh mắt đó chiếu thẳng vào tâm trạng bất ổn của hắn, hóa ra chính là hai ánh mắt này. Đường nét lộ ra dưới chiếc mặt nạ mèo đen quái dị, quen thuộc giống như từng gặp, nhưng lại không thể đoán ra là ai. Sau đó cô lại quay đầu đi không nhìn hắn nữa, nhưng lại nghiêng người dựa sát vào Tứ Thiếu, ghé vào tai anh ta thì thầm gì đó.

Tứ Thiếu hạ bài xuống, áy náy nói, “Các vị, xin lỗi không thể tiếp chuyện được nữa, tôi cần đưa quý cô đây về nhà, Bối Nhi chơi thay tôi một ván nhé.”

Nhan Thế Tắc cũng muốn nhân dịp này xin cáo từ để thoát thân.

Nhưng chưa kịp mở miệng thì Bối phu nhân đã đi tới, “Tứ thiếu về thật khiến mọi người mất hứng, cũng may còn có Nhan tiên sinh đây!” Cô nói rồi lắc cái chuông trên bàn, chỉ thấy bức tranh khổng lồ treo ở góc tường chuyển động lộ ra một cửa ngầm. Cô hầu gái người Ấn Độ lúc trước đi vào thông báo rồi mất tăm tích, bây giờ lại đáp một tiếng rồi đi ra thế chỗ Bối phu nhân chia bài.

Thấy Tứ thiếu cùng bạn gái cùng nhau ra về, trong đầu Nhan Thế Tắc ngờ ngàng cảm giác mất mát.

Người con gái mang mặt nạ mèo đen trước khi đi cũng không hề liếc nhìn hắn một lần, mà chỉ xinh đẹp dựa vào khuỷu tay Tứ thiếu, thân hình cao gầy thướt tha giống như Huệ Thù.

Huệ Thù.

Nhan Thế Tắc ngần ngừ, bỗng quay đầu nhìn lại, nhưng cô gái đó cùng Tứ thiếu đã biến mất sau tấm bình phong, tiếng bước chân dần xa dần.

Huệ Thù thật sự, nếu Huệ Thù chịu mặc trang phục như vậy, chắc chắn phong tình không kém người đẹp kia.

Nhan Thế Tắc vẫn suy nghĩ miên man, quên mất mình đang đánh bài, bỗng thỉnh thoảng bị đôi mắt xanh biếc của Bối phu nhân đảo qua, mới thu lại tâm trạng rối loạn của mình. Ngồi cạnh đều là các cao thủ, chắc đêm nay sẽ thua thảm rồi. Thế nhưng hắn lại đoán sai, Bối phu nhân vừa thể chân y như tảng vàng tới, cả đêm hầu như không để thua ván nào, khiến hai người nước ngoài kia thua đến xám ngắt cả mặt. Nhan Thế Tắc chỉ việc đi theo nhặt tiền, thắng đầy bồn đầy bát.

Khi kết thúc cuộc chơi, nhìn vào số điểm trong sổ, khiến hắn đỏ mặt hộc máu.

May mà thắng, nếu thua, chỉ sợ về nhà bị lão già nhà mình mắng chửi chết.

Khi trời dần sáng tỏ, Bối phu nhân đích thân tiễn hắn ra ngoài, lời nói thì tha thiết còn thái độ thì nhả nhặn.

Ngày tiếp theo hai anh em nhà họ Viên nghe Nhan thiếu kể lại cuộc hội ngộ trên lầu các đó, thì hối hận đến đen cả ruột, mắng to họ Nhan kia không trọng nghĩa, vậy mà không tiến cử bọn họ lên. Viên Ngũ công tử ngoài miệng quen thói cay nghiệt, nói không muốn nhìn thấy vẻ mặt phờ phạc của Nhan Thế Tắc, nên mắng, “Cần thận vui quá hóa buồn!”

Quả thực đúng với cái miệng quạ đen của hắn.

Tối nửa đêm khuya khoắt, mưa to xối xả, Kỳ gia gọi điện tới, nói Thất tiểu thư đã bỏ nhà ra đi.

Nhan Thế Tắc bất chấp mưa to chạy đến, thấy nhà họ Kỳ toàn thể trên dưới đã loạn hết, nhìn thấy hắn lại càng ngượng ngùng hơn.

Kỳ lão gia nổi giận lôi đình, bà lớn cũng chính là mẹ ruột của Thất tiểu thư, che mặt khóc lóc không ngừng, một câu cũng không nói nên lời.

Ngũ tiểu thư lặng lẽ tới gần hắn, cầm một hộp giấy nhỏ đã rất cũ đưa cho hắn, “Tiểu Thất để lại cho anh.”

Nhan Thế Tắc mù mịt nhận lấy cái hộp, thì thảo hỏi, “Tự cô ấy bỏ đi? Cô ấy định đi đâu, sao lại không nói với tôi một tiếng... Rốt cuộc vì chuyện gì mà muốn bỏ đi?”

Kỳ Ngũ tiểu thư cắn môi hồi lâu, mới dùng thanh âm yếu ớt nhỏ bé nói, “Nó nói muốn hủy bỏ hôn ước.”

“Cái gì?” Nhan Thế Tắc giống như nghe không rõ, giọng Ngũ tiểu thư quá bé.

“Ba tôi cực kỳ giận dữ, bảo nó cắt đứt, nói rằng nếu con bé dám hủy hôn, thì đừng mang họ Kỳ nữa. Không ngờ Tiểu Thất thật sự bỏ đi, một câu cũng không để lại, chỉ để lại vật này cho anh.” Ngũ tiểu thư cầm khăn lụa lau nước mắt, “Thời gian qua Tiểu Thất luôn biết giữ bốn phận, có trời mới biết lúc này nó đang nghĩ cái gì...”

Nhan Thế Tắc vẫn chưa kịp hồi hồn, cứ như đang mơ, nghe câu nào cũng tỉnh tỉnh mê mê.

Huệ Thù, hủy hôn, bỏ nhà trốn đi.

Nếu đây không phải là sự thực thì đúng là cô ấy đang trêu chọc hắn phải không.

Nhan Thế Tắc cúi đầu nhìn cái hộp giấy trong tay, xung quanh đã bị mòn đến rách cả ra, đây chính là cái hộp đựng sách hội họa phương Tây mà lúc nhỏ hắn đã tặng cho cô.

Ngũ tiểu thư nhìn hắn nhắc nắp hộp lên, nhìn tay hắn run rẩy, và cái hộp rơi xuống đất, lộ ra chiếc mặt nạ mèo đen dính lông vũ.

Mặt nạ, ruby, Bối phu nhân, Tứ thiếu... Từng hình ảnh lướt qua trước mắt.

Bên tai nghe tiếng khóc nức nở của Ngũ tiểu thư, khiến tâm hắn nhiễu loạn, tựa như vừa nhớ ra điều gì đó, lại tựa như chẳng nhớ được cái gì.

Mưa xối xả không ngừng, gió vùn vù gào thét ngoài cửa sổ, rung lắc cây cối bẻ gãy từng luống hoa trong sân đình. Bỗng một tiếng sấm dội vang, như vừa đánh xuống đình đầu.

Nhan Thế Tắc bỗng ngẩng đầu lên, đứng rồi, là như vậy!

Viên ruby đó ngay cả người làm lâu năm trong cửa hàng cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng hắn lại đưa cho Huệ Thù xem, âm thầm hy vọng rằng cô ấy sẽ yêu thích nó để sau này làm quà đính hôn. Nếu không phải cô ấy dễ lừa thì Bối phu nhân làm sao biết được trong cửa hàng có giữ viên đá quý đó.

Những cử chỉ đoan trang an phận thủ thường ngày xưa đều là giả vờ, cô ấy chưa bao giờ lộ ra khuôn mặt thật cho hắn nhìn, tựa như luôn luôn mang một chiếc mặt nạ hiện thực, để giao tiếp lấy lệ với hai nhà Nhan Kỳ; còn sau lưng thì đã sớm vụng trộm tâm tình với Tứ thiếu huyền bí kia rồi... Đêm qua còn đùa cợt ngay trước mặt hắn, nhìn hắn mặt mặt lộ ra sự nhát gan, vậy mà hắn không biết gì.

Tro mắt nhìn cô ấy dựa vào người khác, tro mắt nhìn cô ấy bỏ đi.

Một người con gái nếu đã thay lòng đổi dạ thì chẳng còn gì có thể ngăn trở.

Cô ấy chọn một người như vậy, phú khả địch quốc, phong độ như thần... Hiển nhiên, cô ấy đã chọn đúng.

Cô ấy không những ra đi, mà còn để lại cái mặt nạ này để cười nhạo hắn, Nhan Thế Tắc này là kẻ thua cuộc, là một thằng đàn ông mà ngay cả vị hôn thê cũng không giữ được. Từ xưa đến nay cô ấy lúc nào cũng khéo léo ám chỉ, rằng đàn ông phải biết đối nhân xử thế, phải có nhiều hoài bão. Từ khi cô ấy du học về, cô ấy không chỉ một lần nói, Thế Tắc, vì sao anh không chịu thay đổi.

Nhưng cô ấy chưa bao giờ lộ ra vẻ mặt chán ghét hay thất vọng, nên hắn chẳng thấy lo lắng, chỉ cần cô ấy vui vẻ là được rồi.

Hóa ra, cô ấy đã nhẫn nại mà âm thầm chịu đựng.

Cô ấy nhìn lên hắn, nhưng lại nói cho hắn một cách rõ ràng —— Nhan Thế Tắc không xứng với Kỳ Huệ Thù.

Lại một tiếng sấm nữa vang lên.

Nhan Thế Tắc loạng choạng lùi lại phía sau hai bước, nhìn chằm chằm chiếc mặt nạ quái dị trên mặt đất, khuôn mặt dần dần vặn vẹo tái nhợt.

Ngũ tiểu thư tự mình đưa đến một ly rượu Brandy, nhìn hắn uống ừng ực, nhưng sau hồi lâu vẫn không thấy bình thường trở lại, bờ môi vẫn trắng bệch như cũ, giống như vừa bị người ta đánh cho một cú.

“Thế Tắc, rốt cuộc hai người làm sao vậy? Tiểu Thất đi nơi nào, anh có biết không?” Ngũ tiểu thư suy nghĩ tinh tế, nhìn ra được sự kỳ lạ trong đó, buồn bã nhìn hắn, “Nếu anh biết Tiểu Thất ở đâu, thì hãy nói ngay cho tôi biết!”

Nhan Thế Tắc mở miệng, nhưng âm thanh lại bị bít kín dưới cổ họng.

Muốn nói gì, nói ra Hoàng Cung Vân Đình sao, hay nói toạc ra hang ổ trắng gió rất vàng bí mật kia ra, đem chuyện Huệ Thù tư tình với người khác ra nói cho bàn dân thiên hạ nghe? Đề từ nay về sau danh tiếng của Huệ Thù bị phá hủy, cũng hủy luôn mặt mũi của Nhan Thế Tắc này, cùng uy tín của hai nhà Nhan Kỳ... Chiếc mặt mèo đen rơi trên đất kia, rìa mép như đang vênh lên, phảng phất hé ra nụ cười.

Tương tượng ra biểu cảm của Huệ Thù, chắc cũng là nụ cười mỉa mai giống vậy.

Cô ấy hiểu rõ hắn, nắm chắc nhược điểm của hắn, biết rõ hắn ngay cả can đảm để nói ra sự thật cũng không có.

Huệ Thù, Huệ Thù dịu dàng thùy mị nhất, hóa ra em lại là người tàn nhẫn đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 2: Lòng Cổ Nhân • Tựa Như Từng Biết

“Cần gì phải tàn nhẫn như thế.” Bối Nhi thờ dãi rồi đặt một chén trà nóng trước mặt Huệ Thù, “Lúc này cậu làm âm ỉ quá mức rồi.” Huệ Thù nghe vậy thì ngẩng đầu lên, mí mắt vẫn còn sưng đỏ vì khóc, đôi đồng tử đen lay ướt át trong veo soi rõ người đối diện. Cô vốn đang cúi đầu miệt mài ăn bữa sáng, nghe vậy thì bỏ cái đĩa xuống, nhướn mày nói, “Chẳng lẽ mình cứ phải mê muội mà gả qua đó sao, làm một thiếu phụ nhân ngoan ngoãn tuân thủ nghiêm ngặt nữ tắc?”

Bối Nhi còn chưa kịp trả lời, cô đã vội tiếp lời, thanh âm rơi xuống như châu ngọc, “Mình nói muốn lùi lại ngày kết hôn, thì ông cụ lại nghĩ mình không nỡ rời khỏi nhà; gọi Thế Tắc đến tác động mình, anh ta sang lại bắt đầu lái nhai... Trước đây anh ta không như vậy, không hiểu vì sao anh ta ngày càng giống một tên công tử lười là ăn chơi! Mình không thể tự thôi miên chính mình để sống cùng một người đàn ông như vậy đến suốt đời, anh ta đã không còn là Nhan Thế Tắc ngày xưa nữa rồi, mình không thể tự lừa gạt bản thân, mình không thích anh ta như vậy, đã không còn thích từ lâu... Sau này anh ta muốn oán giận thì cứ oán giận đi, anh ta đã chẳng còn liên quan gì đến mình nữa!”

Rõ ràng cô rất buồn nhưng trên mặt lại kéo căng ra làm như không quan tâm đến ai nữa, lại không biết rằng vành mắt ửng hồng kia đã bán đứng cô, tỏ rõ cõi lòng uất ức của cô. Bối Nhi dò xét nhìn cô, không khỏi lắc đầu cười, “Cái kiểu này thật trái ngược với Kỳ Huệ Thù chân chính, thật không ngờ ngày trước cậu làm Thất tiểu thư giỏi như vậy.”

Sắc mặt Huệ Thù rất kém, cầm cái thìa bạc cứ chốc chốc lại khuấy vào cốc hồng trà, “Cậu nghĩ mình thích làm như vậy sao.”

Bối Nhi bình tĩnh nhìn cô, trước mắt như tái hiện lại buổi gặp gỡ đầu tiên... Khi đó ở vườn trường miền Nam nước Mỹ xa xôi, để có một cuộc gặp gỡ bất ngờ giữa các đồng bào Châu Á thật không dễ dàng gì, vì thế nên hai thiếu nữ có tuổi tác gần bằng nhau bỗng nhiên trở thành bạn tri kỷ.

Huệ Thù mới tới nước ngoài nên vẫn còn ngượng ngùng, giờ tay nhắc chân đều thận trọng như khuê nữ phương Đông. Còn Lily Bell lại là người mang dòng máu Châu Á, trời sinh đã nổi bật trong đám người, cô thừa hưởng nét quyến rũ từ người mẹ Trung Quốc nên luôn là tâm điểm hấp dẫn các ánh mắt. Huệ Thù bị cô bắt học khiêu vũ, cười ngửa, lúc đầu thì ra sức chống cự, sau này dần dần như chim non thoát khỏi lồng, tìm ra bầu trời tự do.

Khi đó, bọn họ vô tư vô lự, thật sự rất vui vẻ.

Nhưng con điều có bay xa đến mấy, thì vẫn luôn có một sợi dây buộc sau lưng, đến khi đầu sợi dây đó thu lại thì sự tự do cũng kết thúc.

Sau khi Bối Nhi tốt nghiệp thì trở lại Hương Cảng (Hồng Kông), cha cô là cố vấn quân sự tại cảng nhưng lại nghiện đánh bạc, bởi vậy đã đem cô gả cho phú thương Trung Quốc sinh sống tại đất này, để làm một cuộc mua bán thuận lợi đôi sắc lấy tiền. Còn Huệ Thù khi trở về nước lại tiếp tục cuộc sống trầm lắng của một danh môn khuê tú, đi du học chẳng qua chỉ để đắp thêm một tầng kim phấn lên bộ áo cưới của cô, và cũng để cho nền gia phong tiền bộ của nhà họ Kỳ được tăng thêm một câu chuyện giai thoại nữa.

“Lily, cậu biết đó, mình không cam tâm” Huệ Thù cúi đầu, giọng nói có phần ghen ngào.

“Nhưng cậu cũng rất chú trọng đến thể diện, nếu không đã không để lại chiếc mặt nạ kia.” Bối Nhi rút một điều thuốc, trong ánh mắt để lộ ra sự miên man xinh đẹp không phù hợp với tuổi cô, “Cậu hy vọng sẽ kích động được anh ta, nhưng đáng tiếc là mất nhiều tâm tư vậy mà chưa chắc anh ta đã hiểu.”

Tay Huệ Thù đang nâng chén trà lên bỗng khựng lại, nhưng sau đó lại chậm rãi uống như chưa từng nghe thấy câu đó.

Một làn khói mỏng manh phun ra từ đôi môi đỏ mọng của Bối Nhi, phủ mờ đôi mắt xanh biếc của cô.

“Không cần anh ta hiểu.” Huệ Thù cầm khăn ăn che lên nửa khuôn mặt, mặt mày chẳng biểu cảm gì nhưng giọng nói lại rầu rĩ, “Mình chẳng có lòng tốt gì hết, chỉ nghĩ muốn chọc anh ta tức chết thì thôi.” Bối Nhi cười rộ lên, “Mồm miệng rõ cứng rắn, để lát nữa gặp Tứ thiếu, xem cậu nói thế nào.”

“Cậu vẫn còn cười được à.” Huệ Thù lườm cô một cái, rồi lại gục trán xuống khừ tay, “Người ta đang buồn muốn chết.”

“Giờ mới biết buồn, sao đêm hôm khuya khoắt người ướt như chuột lột chạy vào nhà người ta, lại chẳng thấy cậu buồn ở đâu.” Bối Nhi cũng lườm lại, cười đến mức làm Huệ Thù thẹn quá hóa giận, tiện tay cầm đóa cầm chương vàng trang trí trên bàn ăn ném sang, “Lily, cậu có còn lương tâm không hả!”

Bối Nhi cười tránh được, nhưng lại nghe thấy Huệ Thù “A” lên một tiếng, hai má bỗng đỏ ửng, mở to mắt nhìn phía sau lưng cô ——

Tứ thiếu mặc áo ngủ màu đen như còn đang mơ ngủ đứng cạnh cửa, đai lưng bên hông thắt hờ, khiến cổ áo mở rộng hơn nửa, bị đóa cầm chương vàng vô tư bay vào trong ngực.

Hiển nhiên là mới ngủ dậy, nên khuôn mặt Tứ Thiếu lộ ra vẻ biếng nhác cất giấu đi sự thông minh thường ngày, đôi mắt dài đẹp để neo lại, nhìn về phía hai cô gái, “Các cô dậy sớm thật.”

Huệ Thù há mồm chẳng biết đáp lại ra sao, tầm nhìn không dám chạm đến con mắt của Tứ thiếu, nhưng lại chẳng có dũng khí để nhìn xuống... Cổ áo ngủ hơi trễ để lộ ra cơ bắp căng chắc, cộng thêm màu đen của tơ lụa lại càng tôn nhau lên, trông bắt mắt vô cùng.

Tứ thiếu lại làm như không thấy vẻ quần bách của hai cô thực nữ, cũng không có ý tránh đi, mà còn rất tự nhiên mà ngồi xuống cạnh bàn ăn.

Huệ Thù không dám ngẩng đầu lên, chỉ đưa ánh mắt ra hiệu cho Bối Nhi, rồi lại cúi mặt xuống thấp nhất có thể, đến cả bã vai cũng co rút lại hết mức.

Giọng Tứ thiếu lười biếng hỏi, “Tiểu Thất đói lắm à?”

Huệ Thù sừng sốt giương mắt nhìn, lại thấy Tứ thiếu cầm khay bánh mì đặt lên trước mặt cô.

“Cả cái mặt sắp dính xuống đĩa, đói đến thế sao?” Lời nói của anh dịu dàng mà dí dỏm.

Bối Nhi lại cười ra tiếng.

Huệ Thù buồn bực quần bách không thôi, chỉ muốn dùng ánh mắt mà đóng Bối Nhi lên góc tường.

Dưới sự uy hiếp không tiếng động, Bối Nhi cố nhịn cười, rồi đem chuyện “Kỳ Thất tiểu thư đêm hôm mưa gió đào hôn” hôm qua kể lại một lần nữa, nhưng chỉ chọn những chi tiết quan trọng, đánh vào lòng thương hương tiếc ngọc của Tứ thiếu, đặc biệt phóng đại gấp nhiều lần tâm trạng xót xa thể lương của Tiểu Thất. Huệ Thù ngồi nghe bên cạnh cũng thấy lòng chua xót, vành mắt hồng hồng, suýt thì rớt nước mắt.

Nhưng Tứ thiếu lại chỉ ngồi thong thả uống trà, im lặng mà nghe.

Cuối cùng Bối Nhi cũng kể xong, liếc mắt dò xét xem anh có nghe vào hay không.

Đoạn Huệ Thù để lại chiếc mặt nạ cho Nhan Thế Tắc, tự ý làm lộ bí mật là khiến cô lo lắng nhất, nhưng lại không dám giấu diếm. Nếu chỉ hờn giận trốn đi thì là chuyện nhỏ, nhưng tính tình Huệ Thù lại quá ương ngạnh, không chịu cho mình đường lui. Đợi đến khi Nhan Thế Tắc thấy chiếc mặt nạ kia, chắc chắn sẽ nghĩ cô ấy cùng Tứ thiếu không minh bạch, lúc đấy có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

Càng quen lâu thì càng hiểu rõ, trông Tứ thiếu tưởng như dịu dàng nhưng thực ra phía dưới lại khó lường, ẩn giấu bao nhiêu nguy hiểm. Nếu Tiểu Thất không biết nặng nhẹ, khéo lại rước lấy tức giận của anh... Lòng Bối Nhi thấp thỏm không yên, lập tức vòng vo ẩn ý, “Lần này Tiểu Thất quá liều lĩnh, những cũng tại em, đáng ra đêm đó không nên trêu đùa, nếu không mời Nhan thiếu đến thì đã không xảy ra chuyện này. Em chỉ định đùa Tiểu Thất,

không ngờ... “

“Nếu đó không phải là cuộc hôn nhân tốt thì hủy bỏ đi cho xong.” Tứ thiếu đặt cốc xuống, mỉm cười với Huệ Thù.

Lúc này Huệ Thù mới rơi nước mắt, “Tứ thiếu... Thực ra tôi...”

“Em ăn đi, rồi lát nữa qua thư phòng.” Anh nói rồi đứng dậy, không quay đầu đi ra khỏi phòng ăn.

Hai cô gái ngơ ngác nhìn nhau, Bối Nhi dường như khó tin vì Tứ thiếu lại dễ dàng tha thứ chuyện lỗi mẫn của Tiểu Thất, trước đó còn nghĩ ra bao nhiêu mánh khéo, nói cứng nói mềm để thuyết phục anh. Ngờ đâu anh lại tán thành chuyện đào hôn này.

Thành phố rộng lớn như vậy nhưng nếu hai nhà Nhan Kỳ muốn tìm một cô gái nhỏ, thì dễ như trở bàn tay.

Bây giờ người có thể thu dọn được cục diện hỗn loạn này, cũng chỉ có Tứ thiếu.

Huệ Thù đứng trước cửa thư phòng đang khép hờ, hít một hơi thật sâu rồi gõ cửa, bên trong vang lên một giọng nói dịu dàng, “Vào đi.”

Cô vừa đẩy cửa vào thì lập tức bị một luồng sáng màu vàng hắt vào mặt, ánh dương xuyên qua từng bóng cây ngô đồng, rơi ngay xuống song cửa sổ, in bóng người cao lớn xuống mặt đất.

Tứ thiếu đứng trước cửa sổ bỗng xoay người lại, nếp áo sơ mi phẳng phiu trắng như tuyết, cổ áo dựng thẳng thắt cà-vạt kiểu Half Windsor Knot, sườn mặt ngược sáng mang theo nét cười mờ nhạt.

Huệ Thù ngẩn ngơ nhìn anh, tạm thời quên mất phải nói cái gì.

Tứ thiếu bảo cô ngồi, thì cô lập tức ngồi xuống, hai tay đặt lên đầu gối, yên lặng nhìn anh rót trà; rồi lại nhìn ngón tay thon dài của anh xoay chiếc cốc sứ mạ vàng, rót một dòng nước xuống làm tỏa lên hơi trà đậm đặc. Lòng Huệ Thù dần bình tĩnh lại, chưa bao giờ cảm thấy bình thân mà mơ màng như bây giờ.

“Em đã suy nghĩ kỹ rồi ư, thật sự không muốn người đó?” Thanh âm của anh lộ ra sự trầm lắng mà xưa nay hiếm thấy... Mà cái hiếm thấy này khiến Huệ Thù có một cảm giác khó nói, chỉ cảm thấy như có một sức mạnh vô hình nào đó giúp đè ép xuống mọi suy nghĩ rối loạn trong lòng cô.

Cô còn chú ý tới, anh nói là “không muốn”, cách dùng từ kỳ lạ đến chừng nào.

“Nghĩ kỹ rồi.” Huệ Thù nâng mắt lên, trong đôi mắt trong sáng đó có lẫn chút phiền muộn, “Hắn không phải là người mà tôi muốn.”

Thật kỳ lạ là, trong mắt Tứ thiếu lại cũng gọn một chút thương cảm.

Huệ Thù kinh ngạc nhìn anh, lại nghe anh hỏi tiếp, “Nhưng em vẫn hy vọng rằng một ngày nào đó hắn có thể trở thành kiểu người mà em muốn, phải không?”

Cô im lặng, Tứ thiếu hơi nghiêng người, nhẹ giọng hỏi, “Tiểu Thất, có phải không?”

Thương cảm trong ánh mắt anh, dường như lại biến thành một tia mong đợi mong manh.

Huệ Thù không thể trả lời, đúng như vậy sao, cô vẫn luôn hy vọng ở Thế Tắc sao?

Nếu không cần gì phải để lại chiếc mặt nạ kia để làm đau lòng hắn, để chọc tỉnh hắn.

Thế nhưng đã không còn đường lui nữa, nào còn chỗ để quay đầu. Hắn có trở thành người như cô mong đợi hay không, đã chẳng còn quan trọng nữa.

Cứ ngỡ nó mỏng manh, nhưng hóa ra lại sâu nặng như thế, giờ phút này mới thấy buồn đến vô cùng, không hiểu sao ngực cũng thấy đau nhức.

Thế Tắc, anh không đủ tốt, nhưng lại đối xử với cô quá tốt, thật sự rất tốt.

Chóp mũi Huệ Thù chua xót, chậm rãi nói, “Có lẽ, tôi muốn làm một người khác, không phải là Thất tiểu thư, cũng không phải là Thiếu phu nhân.”

Khi lời này bật ra, cô không ngờ chính mình lại có thể tỉnh táo và thẳng thắn như vậy.

Tứ thiếu không lên tiếng.

Huệ Thù cắn môi trầm mặc.

Cô hy vọng anh sẽ nói một điều gì đó, cho dù là một tiếng cũng tốt, còn dễ chịu hơn là im lặng như thế này.

Nhưng anh không có chút phản ứng nào, vừa nãy còn tươi cười, giờ đây vẻ mặt lại hơi hoảng hốt.

Huệ Thù sợ hãi, không biết mình đã nói sai cái gì.

“Em đã có dự định cho tương lai chưa?” Cuối cùng Tứ thiếu cũng mở miệng, thanh âm dịu dàng.

Huệ Thù an lòng hơn chút, cổ lấy dũng khí đáp, “Tôi muốn được như Bối Nhi, làm một người phụ nữ độc lập.”

Cô buông mắt xuống không dám nhìn về mặt của anh, nhưng trong lòng lại không hề sợ hãi, theo những gì cô nghe ngóng được về Tứ thiếu thì anh tuyệt đối sẽ không từ chối một người con gái đang cần sự giúp đỡ. Quả nhiên Tứ thiếu cười rộ lên, “Bối Nhi chắc chắn đã lên lút nói cho em biết là tôi đang cần thuê một thư ký.”

Huệ Thù đỏ mặt dứt khoát thừa nhận, “Tôi có năng lực rất khá, tiếng Anh cũng tốt, biết một chút tiếng Đức, sẽ không có ai thích hợp làm thư ký cho anh hơn tôi.” Cô khẽ ngẩng mặt lên, dưới cái trán thanh xuân sáng mượt là đôi mắt long lanh, bộc lộ sự tự tin của phụ nữ thời đại mới.

Về mặt này, làm anh thất thần trong chớp mắt.

Người kia, cũng từng có vẻ mặt như vậy, và ánh mắt đó cũng sáng trong thông minh vô cùng.

Tứ thiếu không nói câu nào, nhìn khác hẳn với vẻ lồi lạc thường thấy, anh như vậy, khiến cô cảm thấy thật ngỡ ngàng.

Cô vội vàng mở miệng, “Tôi sẽ không gây phiền phức cho anh, Lily làm được thì tôi cũng làm được!”

Tứ thiếu thờ dãi, “Em không giống Bối Nhi.”

“Vì sao?” Huệ Thù mở to hai mắt, lập tức hỏi lại.

Tứ thiếu mỉm cười, “Em cần phải biết, cô ấy không phải là phụ nữ của tôi.”

Huệ Thù gật đầu, trong lòng buồn bã nhớ tới hoạn nạn của Bối Nhi, nhất thời không biết nói sao.

Bối Nhi lấy một doanh nhân giàu có họ Mông, lớn hơn cô ấy mười tuổi, nghe nói cũng là một người đàn ông xuất sắc. Đoạn nhân duyên này tuy là một cuộc giao dịch tiền tài quyền thế, nhưng cũng không hẳn là xui xẻo. Khi mới kết hôn, Lily thường viết thư đến, trong câu chữ đều tràn đầy hạnh phúc sung sướng của một cô vợ nhỏ.

Vậy mà chẳng ngờ quãng thời gian hạnh phúc đó duy trì không đến một năm thì chấm dứt, Mông tiên sinh bắt đầu ra ngoài tìm người mới.

Cá tính Bối Nhi rất quyết liệt, đòn phản kích của cô làm người ta phải kinh thế hãi tục —— Mông tiên sinh vui vẻ với người mới, thì cô cũng kiếm lấy một tình nhân; hẳn ta trắng đêm không về, cô cũng mở tiệc vui về thâu đêm; hẳn kim ốc tàng tiêu, cô cũng hào phóng ném tiền đánh bạc. Mặc dù Mông gia không phải là gia đình kiểu cũ, nhưng cũng không thể chấp nhận được con dâu như vậy. Mông lão phu nhân xem chút nữa bị cô làm cho tức chết, ép Mông tiên sinh phải ly hôn cô. Bối Nhi cầm bọc tiền hậu hĩnh không quay đầu mà ra đi, rồi sau đó lăn lộn khắp Nam Dương*, lao vào các cuộc vui chơi đánh bài bạc mạng...

(*Nam Dương: tên gọi chung cho các vùng đất Giang Tô, Chiết Giang, Phúc Kiến, Quảng Đông vào cuối đời Thanh ở Trung Quốc.)

“Nếu không gặp anh, thì không biết giờ này cô ấy đang phiêu bạt ở chốn nào.” Huệ Thù cúi đầu, đầu ngón tay miết lên cúc áo, “Bây giờ sống như vậy rất tốt, tuy cô ấy làm việc cho anh, nhưng không phụ thuộc vào anh, so với ý chí độc lập của bản thân cô ấy, thì đúng là tôi không bằng.”

“Em nói rất đúng, hầu như đều đúng.” Tứ thiếu nhìn thẳng vào mắt cô, “Thế nhưng em đã quên mất một chuyện, Lily là Bối phu nhân đã ly hôn, bây giờ cô ấy có thể đi bên cạnh tôi mà không cần phải cố kỵ về danh tiếng và danh phận, nhưng em lại khác cô ấy.”

Huệ Thù im lặng nhìn lại anh.

“Nếu em muốn giống cô ấy, thì sẽ bị người đời xem thành phụ nữ của tôi.” Khuôn mặt Tứ thiếu tựa như cười mà như không, mang theo thần sắc giễu cợt nói, “Làm phụ nữ của Tiết Tấn Minh tôi, chẳng phải là chuyện về vang gì.”

Huệ Thù hơi chấn động, ngỡ ngàng mà suy nghĩ, đây xem như là từ chối cô sao.

Về mặt Tứ thiếu mang vài phần nghiêm túc, “Huệ Thù, chỉ một ý nghĩ sai lầm cũng có thể làm thay đổi cả đời em, phải chịu một vết nhơ như vậy, sau này ai còn muốn làm chồng em?”

Sự thương tiếc trong mắt anh làm lòng cô càng thêm tủi thân, không suy nghĩ mà bật thốt lên, “Làm phụ nữ của anh thì có sao!”

Lời còn chưa dứt đã thấy hối hận, Huệ Thù hận không thể tự cắt đầu lưỡi mình.

Anh thản nhiên nhìn cô, ánh mắt dần nguội lạnh như chén hồng trà trên bàn, một chút nóng ấm cuối cùng cũng tỏa đi hết, “Em nghĩ là không sao ư?”

Huệ Thù cứng người trong chốc lát, rồi nghiêng mặt đi, không dám nhìn anh, “Tôi không có ý đấy, xin lỗi...”

Cô tuyệt đối không muốn anh bị coi là kẻ bỉ ổi, cũng biết rõ lòng anh có một cấm địa không thể xâm phạm vào. Cô thật giận chính mình, bị tủi thân nên mới tức giận mà nói... Nhưng không ngờ lại xúc phạm anh.

Cô từng tận mắt thấy anh lấy viên ruby huyết cầu kia để vào cùng với hộp hoa tai ghép thành một đôi trọn vẹn.

Nét mặt mừng rỡ mà bi thương lúc đó của anh khiến cô khó mà quên được.

Tình cảm phải sâu nặng đến thế nào, mới có thể khiến một người cuồng si đến mức này.

Lúc Thế Tắc đưa viên đá quý cho cô xem, Huệ Thù chỉ liếc mắt đã giật mình, lúc đó cảm thấy thế sự thật khéo léo, và trần gian này thật nhỏ bé, trăm triệu lần không thể ngờ được một nửa còn lại của viên ruby mà anh tìm kiếm lại ở đây. Thế Tắc nói, đó là của một người Bát Kỳ nghèo túng mang đến cầm đồ, sau đó được hán mua lại từ cửa hiệu cầm đồ. Đồ cực phẩm như vậy, ngay cả hán cũng chưa từng thấy bao giờ.

Nhưng Huệ Thù đã từng thấy.

Có một viên ruby huyết cầu khác giống gần như đúc với nó, cô đã từng thấy viên ruby đó trong tay Tứ Thiếu, nó có hình giọt lệ hình như là để làm mất dây chuyền. Nhìn độ tinh khiết hiếm có như vậy, tuyệt đối không thể nhìn lầm. Đó rõ ràng là báu vật của hoàng thất tuôn từ trong cung đình ra, vốn chúng là một viên lớn, về sau lại bị cắt làm hai, mỗi miếng thất lạc một nơi. Trước đây Tứ thiếu mua nửa miếng, mời thợ thủ công nổi tiếng làm thành mặt dây chuyền, làm quà tặng giai nhân.

Ba năm trước, cô vẫn đang ở nước Mỹ, nên chỉ được nghe qua từ những lời đồn không chính xác về vụ án phong lưu kia ... Hoắc Thẩm Niệm Khanh, giờ đây đã trở thành cái tên vinh quang lừng lẫy, nhưng lại hiếm người nhắc đến ba chữ “Tiết Tấn Minh”.

Qua lời đồn của người ngoài, câu chuyện bị đánh bóng lên một cách khác thường, mang màu sắc kỳ quái.

Nhưng chính đương sự lại chỉ nhàn nhạt nói một câu, “Tôi đã quên rằng nửa viên đá là điềm xấu.”

Đúng vậy, tình yêu sao có thể chia làm hai.

(Giải thích chút nếu ai không hiểu: Câu nói của Tứ thiếu có nghĩa là, trước đây anh mua viên đá ruby tặng Niệm Khanh, vì nó chỉ là một nửa của một viên hoàn chỉnh nên đã mang lại điềm xấu cho anh, không có tình yêu của Niệm Khanh cũng như thân bại danh liệt.)

Đá quý là tạo vật của trời đất, mỗi một loại lại có một ý nghĩa tâm linh khác nhau. Ruby tượng trưng cho tình yêu, ngụ ý là tình yêu nồng cháy. Năm ấy anh mang tặng nửa miếng ruby kia, mà không biết rằng đó là một nửa thất lạc không trọn vẹn khác.

Đoạn chuyện cũ đó, trong mắt người ngoài đúng là một truyền kỳ anh hùng mỹ nhân, nhưng đồng thời cũng là trò cười về sự thất bại của người kia.

Anh không tránh né, cũng không phủ nhận rằng mình có tình với vị phu nhân kia.

Anh không tiếc dùng một số tiền lớn để tìm viên đá quý huyết cầu còn lại; anh đồng ý cho cô và Bối Nhi được nhìn thấy chiếc dây chuyền mà anh cất giấu kỹ lưỡng; anh thiết kế mặt nạ theo kiểu Tây, chỉ vì vị phu nhân kia cũng từng đeo chiếc mặt nạ như vậy; anh thích hoa Bạch Trà, vì người đẹp đó từng cài nó lên tóc mai, và cũng vì ý nghĩa của loài hoa đó mang lại sự sầu thương ...

Nhưng, anh lại không nhắc đến cái tên ấy.

Bởi cái tên Hoắc Thẩm Niệm Khanh, là cái tên khó bật ra khỏi miệng anh.

Đồng hồ treo tường lách tách từng tiếng, kim chỉ từ chín giờ đến mười một giờ.

Bối Nhi chờ đến sốt ruột, len lén nhìn năm sáu lần về phía cánh cửa vẫn đang khép hờ, bên trong thư phòng của Tứ thiếu thỉnh thoảng lại có tiếng nói khe khẽ của Huệ Thù, nhưng nghe không rõ. Ngay lúc cô đang thấp thỏm không yên thì Huệ Thù đẩy cửa ra, lặng lẽ đi xuống cầu thang.

Lòng Bối Nhi thấy không ổn, nên đến trước mặt hỏi, “Thế nào thế nào, Tứ thiếu có đồng ý không, nói chuyện có thuận lợi không, hay lại ăn nói linh tinh làm anh ấy tức giận vậy...”

Huệ Thù ngắt lời cô, nói thản nhiên, “Đồng ý rồi.”

“Ồ, nhưng sao cái mặt cậu vẫn buồn rầu như vậy!” Bối Nhi Nghe vậy nhảy nhót lên, “Tốt quá, mình chỉ sợ Tứ thiếu thấy chết mà không cứu thôi, vậy là tốt quá rồi, sau này có cậu làm thư ký cho Tứ thiếu, chúng ta sẽ được ở cạnh nhau!”

Thế nhưng Huệ Thù không nói lời nào, trên mặt cũng không hề vui vẻ, mà trông lại buồn rầu đến thất hồn lạc phách.

Bối Nhi nhíu mày, “Sao vậy, có chuyện gì vậy?”

“Không có gì.” Huệ Thù miễn cưỡng mỉm cười, “Tứ thiếu nói, qua mấy ngày nữa hai người đi Bắc Bình thì sẽ đưa mình theo cùng. Sau chuyến đi này, nếu không hối hận thì sẽ tuyển mình làm thư ký; nếu mình hối hận, thì bất cứ lúc nào cũng có thể về nhà.”

Cô nói xong thì cúi đầu vuốt lên thành lan can bằng gỗ lim, im lặng một lúc lại nói, “Lily, mình không biết...”

Bối Nhi không lên tiếng, chỉ nhìn cô.

“Minh không biết có làm đúng hay không.” Huệ Thù hơi nê mạn, “Minh rất kính trọng anh ấy, chứ không hề có bất cứ suy nghĩ nào khác, mà cũng không dám có... Về sau đi trên con đường này, người ngoài có nói gì mình cũng chẳng để ý, nhưng còn Tứ thiếu, anh ấy sẽ đối xử với mình ra sao, và mình nên đối xử với anh ấy như thế nào.”

Cuối hành lang là song cửa sổ mở rộng, một làn gió bỗng lùa vào, mang theo mùi hương sực nức của hoa Bạch Trà trong vườn, phảng phất như đang nhắc nhở cô.

“Lily, cậu không thấy buồn sao?” Huệ Thù thờ dãi rồi ngồi xuống bậc thang cuối cùng, ngơ ngác nhìn về phía vườn hoa Bạch Trà khuất sau song cửa sổ, “Hay là mình quá yếu đuối, suy nghĩ quá nhiều?”

“Minh không buồn.” Bối Nhi nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, “Tiểu Thất, chúng ta khác nhau.”

“Cậu cũng nói như vậy ư.” Huệ Thù cười khổ.

Đôi mắt xanh biếc của Bối Nhi nheo lại, trông cực kỳ giống mèo, “Thật đó, Tiểu Thất, cậu vẫn chưa yêu ai thực sự.”

Huệ Thù nhướn đôi mày cong cong nhìn về phía Bối Nhi, trong mắt mang theo điều khó hiểu.

“Với mình mà nói, anh ấy là người bạn tốt nhất, là người cùng chung con thuyền, và cũng là ân nhân.” Bối Nhi cười nhàn nhạt, “Đó là lý do vì sao mình không buồn, và mình cũng không hề sợ rằng mình yêu anh ấy, nhưng lại không chiếm được anh ấy —— Đây là nỗi khổ của cậu phải không?”

Huệ Thù nhảy dựng lên, “Không đâu, mình chưa từng nghĩ như thế.”

“Cậu thực sự không thích anh ấy, dù chỉ là một chút?” Đôi mắt xanh của Bối Nhi lóe sáng, “Không thích hơn họ Nhan kia?”

Mặt Huệ Thù đang đỏ hồng trắng bệch, không hề lên tiếng.

“Thôi cũng không sao.” Bối Nhi mỉm cười, đẩy mắt mang sự hiểu biết của người từng trải, cô kéo Huệ Thù dậy, dắt tay cô ấy đi vào phòng khách, “Cậu vẫn còn nhiều thời gian để quyết định, để đến khi chúng ta trở về từ Bắc Bình cũng không muộn.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 3: Sai Lầm Thế Nào • Lại Tương Phùng

Phần 1

Không biết Tứ thiếu đã dùng biện pháp gì mà Nhan Thế Tắc thực sự không tìm đến Hoàng Cung Vân Đình.

Chuyện Kỳ Thất tiểu thư bỏ trốn cũng không gây kinh động quá lớn, hoặc có thể hai nhà Nhan Kỳ vì thể diện mà chỉ nói với bên ngoài là Thất tiểu thư có việc phải đi xa.

Huệ Thù nương náu tại chỗ của Bối phu nhân, ngay đường Mã Gia Luân phồn hoa gần tô giới, tầng dưới Tứ thiếu dùng để làm mậu dịch buôn bán. Trên con đường này tập trung rất nhiều ngân hàng cùng cửa hiệu, khi về đêm thì xa hoa rực rỡ vô cùng, và đây cũng chính là chốn mà ngày trước Nhan Thế Tắc hay đến. Mới đầu khi ở đây, Huệ Thù vô cùng lo sợ, e sợ sẽ bị người ta tìm thấy. Nhưng qua đến ba năm ngày mà không thấy ai tìm đến, cũng không có người quấy nhiễu, dần ra cô lại thấy mất mát.

“Cậu nói có phải bọn họ vốn chẳng muốn tìm mình, ước mong sao mình biến mất, để khỏi phải tức mắt.” Huệ Thù chống tay lên má, lơ đãng nghịch cây bút. Bối Nhi lại phớt lờ, bận bịu thu xếp một số công việc phức tạp cho chuyến đi Bắc Bình này. Thấy cô không đáp, Huệ Thù càng chán nản hơn, lặng lẽ đi đến phía sau lưng cô, nhìn những bức điện hàm thư tín giấy tờ trên bàn.

“Tất cả đều là văn bản tiếng Đức?” Huệ Thù kẻ sát mặt nhìn, “Minh không thạo tiếng Đức lắm, thật rắc rối, Tứ thiếu sao lại làm ăn với người Đức vậy.” Nói rồi đưa tay cầm lên một bức thư, Bối Nhi giật lại, trên tay cô chỉ còn khoảng không.

“Đừng xem lung tung, cẩn thận lòng hiếu kỳ hại chết mèo đó.” Bối Nhi nhanh nhẹn xếp lại bức thư, rồi liếc nhìn Huệ Thù một cái, “Rảnh rồi thì về thu xếp hành lý đi, ngày kia chúng ta lên đường rồi, sau này sẽ không có ai hầu hạ nên cậu phải tự chăm sóc bản thân.”

Nhưng Huệ Thù lại như cây kẹo mạch nha, cười tùm tùm rồi dính lên người cô, cứ hỏi chuyện liên tục, có đuổi cũng không chịu đi. Cô rất thông minh, chỉ

nửa ngày đã học xong các công việc của thư ký, thừa thời gian lại bắt đầu hỏi đông hỏi tây, đối với chuyện gì cũng tỏ ra hiếu kỳ.

“Hai người có bí mật gì mà không nói với mình, không tin mình sao.” Huệ Thù ghé nửa người lên mép bàn, kéo dài giọng, rầu rĩ không vui, nhưng con người lại xoay chuyển theo từng động tác của Bối Nhi. Bối Nhi kiểm kê sắp xếp kỹ càng từng văn kiện một, rồi xếp vào va-li, kể cả bút máy, giấy viết thư mà Tứ Thiếu quen dùng cũng cẩn thận để vào... Sau cùng mới xoay người sang hỏi Huệ Thù, “Còn quên thứ gì không nhỉ?”

Huệ Thù căn bản không để ý đến những thứ cô thu dọn, nên bị hỏi mà không trả lời được.

Bối Nhi nhòm người lấy con dấu trên bàn đăng sau Huệ Thù, rồi còn tiện tay gõ lên trán cô, “Có con dấu mà cũng không nhớ! Cậu chỉ được cái quên trước quên sau!”

Huệ Thù ôm cái trán oan ức kêu lên đau đớn.

“Làm thư ký là việc khó, phải nhớ lấy hai điều quan trọng, một là phải cẩn thận...” Bối Nhi còn chưa nói xong đã bị Huệ Thù ngắt lời, “Hai là phải cân nhắc trước khi nói, cái không nên hỏi thì đừng có hỏi, đừng chưa? Mình đã nhớ kỹ rồi.”

Song Bối Nhi lại nghiêm mặt nhìn cô, “Tiểu Thất, cậu phải nhớ thật kỹ mới được.”

Huệ Thù ừ một tiếng, hiểu rõ lời cô ấy nói nên cúi thấp đầu không dám nói nhiều nữa.

Một câu nói vô ý sáng nay, suýt chút nữa chạm phải đá ngầm, cho nên vẫn còn thấy chột dạ.

Cô quả thật rất tò mò —— Tứ thiếu vẫn còn trẻ, mặc dù xuất thân từ vọng tộc Bắc Bình, nhưng gia cảnh cũng sa sút rồi. Bây giờ ở trong thành phố này, anh không hiện sơn lộ thủy, mà chỉ giống như một doanh nhân bình thường. Thế mà tiền tài quyền thế trong tay anh lại lớn đến không tưởng, qua lại giao du với những người có lai lịch thế nào, Bối Nhi cũng không thể nắm rõ. Nhìn Hoàng Cung Văn Đình phờ phạc như vậy, nhưng thực ra chỉ là một góc tài sản của anh.

Anh tới nơi đây cũng chỉ mới ba năm, vậy thì anh đã buôn bán cái gì mà có thể mang lại lợi ích kinh người như thế?

Huệ Thù xuất thân từ nhà giàu, thấy quen chuyện thăng quan tiến chức lên nhanh như điều gặp gió, nhưng lại chưa bao giờ thấy qua đẳng cấp thần kỳ như vậy... Huống chi bây giờ đang là thời buổi loạn lạc, một đêm có thể giàu phát lên hoặc cũng có thể phá sản trong giây lát, là chuyện bình thường. Huệ Thù cũng từng phỏng đoán ngầm rằng, bây giờ muốn kiếm tiền nhanh nhất chỉ có buôn thuốc phiện.

Nếu không phải vậy thì người làm ăn buôn bán bình thường sao có thể giàu đến mức ấy.

Thương nghiệp phân phối bánh xe, thương nghiệp cung cấp xăng dầu, thương nghiệp vận tải, đều là các nghiệp đoàn, trong đó những người giàu có quyền thế không ai không móc ngoặc với quân đội và chính phủ tại địa phương, đặc biệt là ở vùng Vân Nam và Tứ Xuyên. Tuy Chính phủ Bắc Bình có lệnh tiêu hủy thuốc phiện, nhưng thực ra là hình thức; chỉ có bên Chính phủ miền Nam mới ra mệnh lệnh rõ ràng là cấm thuốc phiện, và luôn luôn kiểm tra chặt chẽ trừng phạt nghiêm khắc.

Nhìn đáng về Tứ thiếu, thế nào cũng không giống kẻ có liên quan đến việc buôn bán thuốc phiện.

Bí ẩn sau lưng anh có quá nhiều, như Bối Nhi nói, “Biết sớm, cũng không có lợi cho cậu, sau này đến lúc sẽ cho cậu biết.”

Đang bị Huệ Thù bám lấy hỏi không dứt, thì người gác cổng đến thông báo với Bối phu nhân, là có khách tới thăm hỏi Bối phu nhân.

Bối Nhi chỉ nói chắc là hiệu may đưa tới áo khoác da cừu đặt riêng cho chuyến đi, bởi bên Bắc Bình bây giờ cũng bắt đầu vào đông, cần phải chuẩn bị áo khoác, nên bảo Huệ Thù xuống lầu xem.

Người gác cổng dẫn một người đàn ông áo mũ nghiêm chỉnh đi vào, một tay chống gậy ba-toong, trông thấy Huệ Thù thì bỏ mũ xuống, hạ thấp người chào.

Huệ Thù quan sát hẩn từ trên xuống dưới, thấy làn da hẩn màu đen, đường nét khuôn mặt khá rõ ràng, cử chỉ nho nhã lễ độ, giọng nói pha lẫn tiếng trung với tiếng nước ngoài nghe đến kỳ lạ.

Người này đi thẳng vào vấn đề là muốn gặp “Mông phu nhân”, khiến Huệ Thù giật nảy mình, lập tức nhớ tới người chồng trước của Bối Nhi ở Hương Cảng (Hong Kong), chẳng lẽ là Mông tiên sinh kia sai người tới đây tìm.

“Ồ đây không có ai là Mông phu nhân, ông tìm nhầm chỗ rồi.” Huệ Thù không hề nhân nhượng mà đứng chắn ở cửa.

Người nọ lại cúi người nói, “Tôi tới tìm vị phu nhân tên là Lily Bell, tôi là quản gia trước kia của phu nhân.”

“Á Phúc.”

Giọng Bối Nhi từ trên cầu thang phía sau truyền đến, không hiểu sao lại cất cao giọng, lộ ra vẻ giật mình, “Sao ông lại tìm đến đây?”

Người đàn ông gọi là Á Phúc ngẩng đầu lên, trông thấy cô thì vẻ mặt khẽ biến, bỗng thốt lên, “Bà chủ!”

Lúc này Huệ Thù mới nhìn ra cánh cổng đang mở rộng phía sau hẳn, ngạc nhiên khi trông thấy một chiếc xe màu đen quen thuộc đỗ bên ngoài.

Cửa xe mở một nửa, Tứ thiếu ở bên trong quay đầu ra, thấy Huệ Thù thì hơi gật đầu, ra hiệu bảo cô đi đến.

Huệ Thù liếc Bối Nhi, rồi vội chạy tới cạnh xe, “Tứ thiếu, là anh dẫn người đó đến gặp Lily?”

Ánh mắt Tứ thiếu trở nên thâm sâu, không trả lời, mà chỉ ra hiệu bảo cô lên xe. Tài xế lái xe đi, không chờ Bối Nhi, mà để cô ấy một mình nói chuyện với người đó. Huệ Thù quay đầu chất vấn Tứ thiếu, “Đây là làm sao, nhà họ Mông còn tìm đến Bối Nhi làm cái gì, cậu ấy đã không còn liên quan đến họ Mông kia rồi!”

“Nhưng cô ấy vẫn là Mông phu nhân.” Tứ thiếu thần nhiên đáp, “Trên đơn ly hôn mà thiếu chữ ký của người chồng thì không có hiệu lực.”

Huệ Thù ngạc nhiên, “Hắn ta không ký? Hắn không đồng ý ly hôn sao?”

Tứ thiếu không đáp, mà chỉ im lặng, vài phút sau mới trầm giọng nói, “Á Phúc tìm Bối Nhi là để truyền đạt lại di chúc của Mông tiên sinh.”

Huệ Thù chấn động, không thể tin vào lỗ tai mình.

“Mông tiên sinh ra khơi bảy ngày trước, gặp bão tại Nam Dương, đến nay vẫn mất tích.” Giọng Tứ thiếu rất lãnh đạm, nhưng bàn tay lại phủ lên mu bàn tay của Huệ Thù, muốn truyền cho cô một chút trấn an. Lòng bàn tay anh rất ấm áp, nhưng đầu ngón tay lại hơi lạnh, “Để Bối Nhi yên tĩnh một lát, cô ấy không thích rơi lệ trước mặt người khác. Sau đó em hãy ở cùng cô ấy, còn tôi đi thu xếp, có lẽ sẽ kịp chuyển tàu đi Hương Cảng đêm nay.”

Huệ Thù nghe đến ngậy người từ lúc nào.

Không phải Bối Nhi rất hận người đàn ông tráo trở đó sao, không phải đã rời khỏi hắn sao?

Có rất nhiều điều muốn hỏi, nhưng lại không biết hỏi ra sao, rồi bỗng bật thốt lên một câu chẳng liên quan, “Cậu ấy vẫn đi Bắc Bình chứ?”

Tứ thiếu nghiêng mặt nhìn cô, trong mắt có sự thương xót khiến cô khó hiểu cùng với sự dửng dưng, “Thật là một cô ngốc.”

Phần 2

“Những ngày trên xe lửa thật vô vị, người cũng buồn bức đến sắp rĩ sét rồi. Nhưng cuối cùng hôm nay cũng được giải thoát, chắc hẳn tôi là đến Bắc Bình. Tứ thiếu nói buổi tối sẽ đến nhà hàng chay Đức Phương để ăn món Trân Châu Hoàn Từ (Com viên trân châu), đầu bếp ở đó từng làm com cho đức vua, nghĩ có lẽ cậu cũng sẽ thích... Lily mình rất nhớ cậu, sau khi về nhà mọi việc có ổn không?” Huệ Thù dùng bút, thờ dãi.

Đầu ngón tay vốn đã lạnh nay lại càng không linh hoạt, tàu hỏa chỉ vừa xóc một cái, chữ viết đã méo xẹo theo, trông cực kỳ xấu.

Vốn quen với sự ấm áp của mùa đông ở phương Nam, đến khi tàu chuyển hướng Bắc, càng gần Bắc Bình thì càng cảm nhận được cái lạnh khắc nghiệt. Phong cảnh ngoài cửa sổ lướt qua thật nhanh, đất đai trải rộng mênh mông bát ngát, bên cạnh đường sắt là hàng cây Dương đứng thẳng tắp, chỉ phả hơi lên cửa kính cũng thành lớp sương mờ.

Huệ Thù hà hơi vào lòng bàn tay, nhìn xuống đồng hồ thấy chỉ qua trưa, chắc lúc này Tứ thiếu cũng ngủ dậy rồi.

Lúc đi đến gần cửa khoang tàu, người nhân viên lập tức nhiệt tình tiến lên kéo cửa giúp cô —— cô và Tứ thiếu cô nam quả nữ đồng hành với nhau, tuy không ngồi cùng một khoang tàu, nhưng những nhân viên ở đây lại tự nhận định rằng quan hệ hai người không hề đơn giản, nên mỗi lần thấy cô, lại niềm nở một cách ám muội.

Nghe thấy tiếng động, Tứ thiếu nâng mắt lên nhìn, ánh nắng mờ nhạt ngoài cửa sổ phủ xuống sườn mặt anh, phác họa rõ nét từ lông mày đỉnh mũi đến bờ môi mỏng. Anh nhàn nhã tựa bên cửa sổ đọc sách, cổ áo không cài, cà vạt cũng không thắt, cầm trong tay quyển “La dame aux Camélias” tiếng Pháp. [chú thích: Trà hoa nữ]

Huệ Thù bỗng thấy buồn cười, “Các đấng mày râu cũng thích giọng kẻ sầu triền miên như vậy sao?”

Hình như anh đã đọc đến mê mẩn, khuôn mặt hơi mơ màng, “Vì sao nàng ấy lại từ chối hẳn?”

“Từ chối mới đúng, tôi cực kỳ ghét tên Armand đó, loại đàn ông như thế tôi cũng không muốn!” Huệ Thù nói một cách khinh thường.

Tứ thiếu nhún mày đặt cuốn sách xuống, “Nàng ấy rất thông minh khôn khéo, nhưng lại quá cố chấp.”

Một suy nghĩ bỗng lóe lên trong đầu Huệ Thù, cô nhớ trong sách miêu tả Margaret được trời phú cho nhan sắc tuyệt trần, dẫn tới sự truy đuổi tranh giành của giới quý tộc Paris, và trở thành một kỹ nữ nổi tiếng một thời. Vì trên trang phục của nàng không bao giờ thiếu một bó hoa son trà, nên cô gái hoa son trà đã trở thành biệt hiệu của nàng.

Mà vị phu nhân kia ngày xưa cũng nổi tiếng khuynh thành, trà hoa nữ này, trà hoa nữ kia... Anh, giống như lúc nào cũng nghĩ về người ấy, đã quá si mê, một trái tim thuần khiết như tuyết chưa từng quên đi người ấy dù đi đến bất cứ nơi nào.

Nhất thời cả hai người đều ngưng đến quên cả lời nói.

Từ thiếu không biết đang hoảng hốt về một điều nào đó, còn lòng Huệ Thù thì đầy hỗn loạn, suy nghĩ đến vị phu nhân kia, rồi lại nghĩ đến Bối Nhi cùng Mông tiên sinh, bỗng cảm thấy đây là thử thách lớn nhất của đời người, không ai có thể vượt qua được chữ tình. Hôm tiễn biệt ở bến tàu, trước khi đi Bối Nhi không hề rơi lệ, thế nhưng lại đi thật vội vàng, ngay cả hộp nữ trang thường ngày rất quan trọng cũng bỏ quên. Đến khi cô thu dọn mới phát hiện ra tấm ảnh cũ để sâu dưới đáy của hộp nữ trang —— thì ra đó là ảnh Mông tiên sinh anh tuấn cao lớn, và Bối Nhi thì ngả trên khuỷu tay hẳn giống như một con mèo Ba Tư mắt xanh biếc.

Bây giờ nghĩ đến, dường như lại thấy Nhan Thế Tắc là một người đàn ông bình thường không có gì nổi bật, hoặc có lẽ là do năm tháng đã mài mòn đi con người hẳn.

Hôm ấy Từ thiếu nói, Tiểu Thất, sớm muộn gì rồi em cũng sẽ thấy hối hận.

Hối hận sao... Bỗng nhiên xe lửa xóc mạnh, sự cố bất ngờ khiến Huệ Thù đứng không vững, làm cả người ngã về phía cửa sổ.

Từ Thiếu nhanh tay tóm cô lại ôm vào lòng, nhưng chính bản thân anh cũng không chịu được một lực lớn này mà cùng Huệ Thù ngã xuống đệm. Từ xa xa truyền đến tiếng phanh ken két trên đường ray tàu hỏa, tiếp sau đó tàu hỏa dừng lại đột ngột, tiếng còi hơi cùng tiếng chuông gõ liên hồi vang lên âm ỉ cả một vùng.

Đợi đến khi tàu hỏa đã phanh lại ổn định, Từ thiếu mới ra hiệu cho Huệ Thù bình tĩnh lại, rồi vươn tay lấy khẩu súng lục màu đen sì của Đức từ dưới gối lên. Huệ Thù kinh ngạc đến ngây người, thấy anh nghiêng người tới gần cửa sổ quan sát động tĩnh, mày nhíu một lúc lâu, còn về mặt thì căng thẳng.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân cấp bách, chợt có tiếng đập cửa (cửa khoang tàu), tiếp sau đó là tiếng nhân viên trên tàu lớn tiếng trấn an hành khách, “Các vị không cần phải sợ hãi, phía trước có quân chế* đường sắt, nên tàu hỏa sẽ tạm thời dừng lại...”

Từ thiếu giấu súng dưới áo, kéo cửa ra chặn một nhân viên đang vội vàng chạy qua, “Phía trước có chuyện gì?”

Nhân viên tàu cười khổ nói, “Có xe chuyên dụng đi qua, từ nhà ga đến dọc tuyến đường đều phải tuân thủ luật quân chế, đường đi Bắc Bình thường xảy ra chuyện này, ai cũng phải chịu thôi. Ngài hãy rộng lòng, chờ cho họ đi qua.”

(quân chế: hiểu nôm na là lệnh cưỡng chế phải tuân theo, ở đây, có xe chuyên dụng đi qua đường sắt nên tàu hỏa bắt buộc phải nhường đường.)

Người nhân viên thấy vị khách này có phong thái nổi bật, dáng vẻ phóng khoáng, thấy anh ta nghe xong vẫn không vui thì mới thấp giọng nói, “Cũng không biết là nhân vật nổi tiếng nào mà lại có quyền dùng xe chuyên dụng, thật là thần bí.” Nói xong đưa ánh mắt nhìn thoáng qua khoang tàu, người nhân viên bỗng cười mờ ám rồi lại vội vã chạy đi.

Huệ Thù phục hồi lại tinh thần, bỗng nhớ ra mình vẫn nằm trên giường Từ thiếu, thì đỏ mặt vội vàng đứng lên.

Từ thiếu cũng không bỏ súng ra, mà vẫn giấu sát trong người.

Anh chỉ là dân thường, nhưng lại mang súng bên người, khiến Huệ Thù nhìn mà thầm thấy kinh hãi.

Từ thiếu cũng không giải thích, chỉ nói thản nhiên, “Gặp phải quân chế, đành chịu thôi, em về khoang mình nghỉ ngơi đi, có việc gì thì tôi sẽ gọi em.”

Tự anh đưa cô trở về khoang, đi ra ngoài thì chìa tay nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay cô.

Nhiệt độ từ lòng bàn tay anh truyền đến, cách lớp quần áo mà vẫn cảm thấy ấm áp.

Huệ Thù tự dung đỏ mặt.

Quay về khoang mình, lại ngồi vào bàn một lần nữa, cầm bút muốn viết nốt bức thư cho Bối Nhi, nhưng một chữ cũng không viết được.

Lệnh quân chế hết bốn tiếng mới xong.

Không biết là nhân vật tai to mặt lớn cỡ nào mà chèn ép không chịu nhường nhịn như vậy, thế mới biết đặc quyền giữa các tầng lớp khác biệt ra sao.

Cuối cùng xe lửa cũng đến trạm, khi đoàn người rộn ràng nhốn nháo ra khỏi sân ga thì trời đã tối mịt. Mùa đông ở Bắc Bình rét mướt khô hanh, gió đêm hun hút thổi như dao cạo cắt qua mặt. Huệ Thù chưa bao giờ phải trải qua cảnh đời rét khổ cực như vậy, từ trong sân ga nhìn xung quanh nửa buổi mà không thấy xe đến đón người, nên không nhịn được mà than thở, “Thật đúng lúc nhỉ, ngay cả người đến đón cũng không có, quả đúng là chả ai biết.”

Có trách thì phải trách anh, lúc trước Bối Nhi có hỏi bên Bắc Bình bố trí ra sao, thì Từ thiếu lại nói không muốn ai biết. Rõ ràng đã đến cửa nhà, vậy mà lại làm bộ cái trang vi hành, cô nói đùa rằng, không phải Từ thiếu cũng muốn đi qua nhà mình ba lần mà không vào* chứ. Lúc ấy Bối Nhi còn trách cô nhiều chuyện, nhưng không phải bây giờ đang phải đứng đông cứng vì hứng gió rét hay sao.

(*Đây là huyền thoại về Đại Vũ, hay tên thật là Hạ Vũ, theo Sử Ký của Tư Mã Thiên, Hạ Vũ là một vị vua huyền thoại ở Trung Quốc cổ đại nổi tiếng về việc chống lũ. Trong suốt 13 năm chống lũ, ông đi ngang qua nhà của mình ba lần nhưng đều không bước vào trong. Lần đầu tiên đi ngang qua, ông nghe nói rằng vợ của mình đang sinh đẻ. Lần thứ hai đi ngang qua, con trai của Vũ đã có thể gọi tên cha mình. Gia đình thúc giục Vũ trở về nhà nhưng ông nói từ chối vì lũ lụt vẫn xảy ra. Lần thứ ba đi ngang qua, con trai của ông đã hơn 10 tuổi. Mỗi lần như vậy, Vũ đều từ chối đi vào cửa, nói rằng vì lũ lụt đã khiến vô số người vô gia cư, ông chưa thể nghỉ ngơi được. Theo Wikipedia.)

Cô cầu nhàu vậy, nhưng Tứ thiếu cũng không giải thích, chỉ cời áo bành-tô khoác lên người cô.

Áo bành-tô vừa dài vừa ẩm, gần như ôm trọn người cô.

Một chiếc xe không tiếng động lái đến gần, đi trong bóng đêm cũng không bật đèn, chỉ yên lặng đỗ bên cạnh.

Huệ Thù giật nảy mình, đã thấy cửa xe đẩy ra, và một cẳng chân mảnh khảnh dưới lớp áo sùnn sầm bước ra.

Một người con gái trong chiếc áo khoác da cừu, túi xách khoác trên cánh tay chậm chậm xuống xe, bước vài bước đến trước mặt Tứ thiếu, đứng thẳng người quan sát từ trên xuống dưới.

“Được lắm.” Cô ta hừ một tiếng, vung tay lên, làm bộ muốn đánh anh, “Đồ không có lương tâm, còn nhớ đường quay về cơ à!”

Tứ thiếu mỉm cười nắm lấy cổ tay cô ta, “Sao đi lấy chồng rồi mà vẫn hay nổi nóng vậy.”

“Có tốt tính cũng không thêm với anh.” Cô kia hất cằm lên, đèn sân ga soi xuống thấy đôi mắt phượng cùng gò má hồng phấn, trông vừa quyến rũ vừa đáng yêu, cùng chất giọng miền Bắc trong vắt nghe rất êm tai.

Tứ thiếu lắc đầu cười, “Chả trách người ta nói Từ Bộ trưởng cái gì cũng tốt, chỉ cái là sợ vợ.”

(*Bộ trưởng: chức quan cao nhất trong chính phủ quân phiệt Bắc Dương, Trung Quốc)

“Xì!” Người đẹp nguyền anh, rồi đảo mắt nhìn Huệ Thù, cười nhạt nói, “Tiết tứ công từ cái gì cũng tốt, nhưng phải cái là quá háo sắc.”

Huệ Thù then muốn chui xuống đất, há mồm muốn phản bác, lại nghe thấy Tứ thiếu thản nhiên cười nói, “Kỳ tiểu thư là thư ký của tôi.”

Rồi anh lại giới thiệu hai người với nhau, “Vị này chính là bà lớn của Từ Quý Lâm Từ Bộ trưởng, Hồ Mộng Diệp.”

Huệ Thù đã hiểu rõ, nên gật đầu mỉm cười với cô.

Hồ Mộng Diệp cũng bắt tay cô, trong nụ cười ôn hòa đó có phần xa cách.

Tài xế sắp xếp xong hành lý, thì cúi thấp người nói, “Nhị phu nhân, có thể đi được rồi ạ?”

Hồ Mộng Diệp kéo áo Tứ thiếu, “Tân Minh, anh ngồi phía sau cùng em, em có nhiều chuyện muốn nói, dọc đường về sẽ kể từ từ cho anh nghe.”

“Được thôi, nhưng cứ dàn xếp chỗ ở trước đã, Kỳ tiểu thư đang rất mệt rồi.” Tứ thiếu nghiêng đầu mỉm cười, “Rồi em với tôi ôn chuyện sau cũng không vội.”

“Vậy sao được, Quý Lâm đang ở Đức Phuong Trai* chuẩn bị chút rượu nhạt rồi, anh ấy đã đợi anh cả tối đó.” Hồ Mộng Diệp vừa kéo anh ngồi vào xe, vừa sẵn giọng, “Em vẫn còn nhớ rõ khẩu vị của anh, anh phải nếm thử mới được, xem mấy năm nay có thay đổi không.”

(Trai: nhà hàng ăn chay.)

“Đương nhiên không đổi rồi.” Tứ thiếu trầm giọng cười, “Tuy rằng thói đời thay đổi, nhưng lòng người chưa bao giờ đổi.”

“Tân Minh...” Thanh âm của Hồ Mộng Diệp mềm dịu đi, khe khẽ thờ dài, “Lần này thấy anh quay về, lòng em cuối cùng cũng được an ổn.”

“Mấy năm nay biết em và anh Quý Lâm đều tốt, anh cũng thấy được an ủi.” Tứ thiếu cười nhàn nhạt.

Huệ Thù ngồi phía trước nghe thấy cuộc nói chuyện, thì lòng nửa hiểu nửa không, chỉ cảm thấy ý nghĩa trong lời nói của hai người đều man mác buồn, nghe mà chua xót lòng người. Cô không muốn tình cảnh này tiếp tục, nên định chuyển hướng câu chuyện để hai người đó thoải mái hơn... Nhưng khổ nỗi không chen vào nổi, rầu rĩ đợi mãi, cuối cùng cũng bắt được một khoảng trống, “Từ phu nhân, thật xấu hổ, làm phiền ngài đợi lâu. Đêm nay không biết là có nhân vật quan trọng nào đến Bắc Bình, khiến xe lửa bị quản chế hết bốn tiếng, để đến giờ mới đến được.”

Tứ thiếu tiếp nhận câu chuyện của cô cười nói, “Dưới chân thiên tử, những người quan trọng qua lại nhiều vô kể, chuyện như vậy chỉ sợ ba năm ngày lại có một lần.”

Song Hồ Mộng Diệp không đáp, chỉ im lặng một lát rồi mới nhẹ giọng nói, “Tân Minh, anh thật sự không biết là ai à?”

Huệ Thù ngẩn ra, hồi lâu cũng không nghe thấy tiếng Tứ thiếu, nhin không được mà quay đầu nhìn.

Xe đi tương đối nhanh, đèn đường bên ngoài thỉnh thoảng lướt qua, để lại từng vùng bóng sáng trong xe, khiến khuôn mặt từng người cũng pha hai sắc sáng tối. Thân sắc Tứ thiếu nhìn không rõ ràng, chỉ thấy đôi môi mỏng của anh khẽ mở ra, “Hoắc Thống đốc?”

“Không, là Hoắc phu nhân.”

Q.2 - Chương 4: Thoa Phấn Sơn • Nâng Chén Kính Rượu

“Là cô ấy, thật khéo.”

Chỉ năm chữ này, giống như đang nhắc đến một người quen cũ đã lãng quên từ lâu. Lời nói của Tứ thiếu nhạt nhẽo khiến Huệ Thù tưởng rằng mình vừa nghe lầm. Quay đầu muốn nhìn rõ biểu cảm của anh, nhưng gương mặt anh lại ẩn sau bóng tối mờ mờ ảo ảo, giống như một pho tượng không có vui buồn.

Hồ Mộng Điệp cũng thấy bất ngờ, ngăn người, rồi thờ dài nói, “Aiz, sao có thể trùng hợp như vậy.”

Cô cười lơ đãng, nhưng cảm xúc lại như trút được gánh nặng. Im lặng một lúc, cuối cùng không nhịn được mà mở miệng nói, “Lúc trước thật sự không đáng, em đã nói rồi, trước sau gì rồi anh cũng chịu thiệt vì người đàn bà đó thôi.”

Tứ thiếu cười nói, “Chuyện cũ năm xưa, tôi không muốn nhớ đến nữa.” Hồ Mộng Điệp hừ một tiếng, “Cô ta cũng coi như có bản lĩnh, nhưng mà Tiết gia các anh cũng thật khiến lòng người nguội lạnh. Uống công anh dốc hết sức lực vì Lý Mạnh Nguyên, cuối cùng lại lâm vào kết cục này.”

Tứ thiếu vẫn cười, cứ như chuyện không liên quan đến mình, “Cũng không thể đổ hết lỗi cho anh rể, hẳn có chỗ khó xử của hắn, hai năm nay hắn sống cũng không được như ý.”

“Nói đến hắn, thật đúng là nghiệp chướng của Tiết gia, chị cả anh sao lại lấy người như vậy. Tự mình lo liệu tất cả, hao tiền hao của cho khắp nơi chỉ để vớt một cái chức nhỏ sông bình yên đến hết đời còn lại.” Lời của Hồ Mộng Điệp không biết là thương xót hay mỉa mai, “Còn anh hai, anh ba của anh nữa lại càng tệ hơn, người thì mê đánh bạc, kẻ thì nghiện thuốc phiện... May mà còn có anh.”

“Không phải bên ngoài đã nói sao, Tiết gia hút hít chơi gái đánh bài đủ cả, lão Tứ thì chiếm khoản chơi gái đó thôi.” Tứ thiếu cười tự giễu.

Nhưng Hồ Mộng Điệp lại cười không nổi, chỉ thờ thật dài.

Huệ Thù nghe khổ sở như vậy, trong lòng cũng hiểu được bảy tám phần tư vị này.

Lúc đến được Đức Phương Trai thì cũng hơn tám giờ.

Vừa nghe thấy tiếng bước chân ngoài cửa, bên trong đã có người luôn miệng cười nói, “Tấn Minh, Tấn Minh, để tôi chờ lâu quá!” Người đi ra nghênh đón chính là Từ Quý Lân, nhìn tướng mạo hẳn gãy gò, tác phong cao quý, nếu không biết trước được dáng dấp của Từ Bộ Trưởng. Và không thêm giọng nói vang dội miền Bắc nữa, thì càng giống một văn nhân nho nhã hơn.

Tứ thiếu và vợ chồng họ Từ xa cách đã lâu, nay gặp lại nhau, nên suốt cả bữa tiệc nói nói cười cười, trò chuyện rất vui vẻ.

Vợ chồng Từ Quý Lân nói chuyện thân thiện, không hề bỏ quên Huệ Thù ngồi cùng bàn, nhưng những đề tài của bọn họ Huệ Thù hoàn toàn không thể xen miệng vào, cảm thấy mình chỉ như người đứng thừa thừa, đến cơm ăn cũng không rõ mùi vị. Cứ tưởng rằng Tứ thiếu vất vả mỗi một vào Bắc, là có chuyện quan trọng muốn trao đổi với Từ Bộ trưởng, nhưng cả ba người họ từ đầu tới cuối chỉ ôn lại chuyện xưa, cứ liên miên ân cần hỏi han tình hình, từ chuyện họ hàng trong nhà, cho tới anh em bạn nhậu, toàn chuyện vật vãn... Thậm chí ngay cả chuyện vị phu nhân kia đến Bắc Bình cũng không đề cập.

Xuất phát từ lòng tò mò mà Huệ Thù chỉ muốn nghe anh nói một câu về vị Hoắc phu nhân này.

Nhưng Tứ thiếu lại im lặng không hề nhắc đến, chỉ kể lại những chuyện thú vị hồi bé với Hồ Mộng Điệp, rồi hỏi han tình hình của những người bạn cũ từ Từ Quý Lân mà thôi.

Từ bữa tiệc cũng biết rõ hơn về lai lịch của Hồ Mộng Điệp này, hóa ra là họ hàng của Tiết gia, về vai vế thì là con thứ của di Tứ thiếu, nhưng tuổi ít hơn Tứ thiếu. Thời niên thiếu cô sống nhờ ở Tiết gia, thân với Tứ thiếu như anh em, bây giờ đi theo Từ Quý Lân, thường xuyên giao thiệp trong giới quan lại, nên cũng hết sức lời đời. Tuy chỉ là bà Hai trong Từ gia, nhưng bà Lớn đã qua đời từ lâu, nên chuyện lên chính chỉ là sớm hay muộn.

Sau bữa tiệc, vợ chồng Từ thị nói muốn đích thân tiễn bọn họ về chỗ ở.

Khi ra khỏi Đức Phương Trai, Từ Quý Lân đi đằng trước, Hồ Mộng Điệp làm trò hấn cũng không cảm, thân thiết ôm lấy cánh tay Tứ Thiếu mà cười nói cùng nhau, Huệ Thù im lặng đi phía sau. Lúc đi qua hành lang thì nghe thấy ‘đỉnh’ một tiếng, chiếc khay ngọc trai cài trước ngực bỗng rụng ra, rơi xuống cạnh cánh cửa đang khép hờ của một gian phòng.

Huệ Thu cúi đầu tìm, lại ngay lúc này cánh cửa của gian phòng đó mở ra, người bên trong thấy cô thì ngẩn ra.

Người nọ chăm chú nhìn cô.

Đó cũng chỉ là một người đàn ông trẻ tuổi, ăn mặc sang trọng, dáng người cao ngất, tướng mạo cũng đường đường.

Huệ Thu hơi xấu hổ, “Tôi... chỉ tìm đồ.”

Người đàn ông cúi đầu nhìn, tầm mắt sát bên nhìn thấy cái khay cái thì cúi người nhặt lên đưa cho cô, giọng hòa nhã nói, “Có phải cái này không?”

Huệ Thu đang định nói lời cảm ơn, thì nghe thấy giọng Tứ thiếu đằng sau, “Tiểu Thất?”

Tiết Tấn Minh quay lại tìm cô, vừa nâng mắt thì thấy người đàn ông trẻ tuổi kia, hai người họ bốn mắt nhìn nhau, đều ngẩn ra, vẻ mặt bỗng trở nên cổ quái.

Cũng chỉ giằng co nhau trong chớp mắt, Tứ thiếu thân nhiên gạt đầu, còn người nọ cũng cười đáp lại, nhưng không hề mở miệng.

Huệ Thu không hiểu gì hết, bị Tứ thiếu ôm lấy vai, xoay người đi.

Hồ Mộ Dung Diệp đợi ở cầu thang, nhìn phía sau bọn họ hỏi, “Người đó là ai, nhìn có vẻ quen.”

Tứ thiếu thuận miệng đáp, “Không quen.”

Người nọ đã vào lại phòng, vừa rồi Hồ Mộ Dung Diệp liếc nhìn nhanh một cái, quả thực thấy rất quen mắt.

“Đứng rồi, hình như là Đông Hiếu Tích Đông Tam công tử!”

Tứ thiếu thờ ơ nói, “Thật không, nhìn chẳng giống.”

Từ gia có một căn biệt thự để không, xây ở nơi sạch sẽ yên ắng, thuê đầy đủ người hầu đến trông.

Huệ Thu đứng trong phòng khách ngay cạnh hoa viên, cách ban công là đến vườn hoa, ban đêm có lồng đèn thấp sáng soi rõ đài phun nước cùng chiếc xích đu dưới dàn cây hoa Tử Đằng. Phong cách lãng mạn như vậy khiến Huệ Thu nhìn đã yêu thích ngay, liên tục trầm trồ khen ngợi, “Nơi này thật đẹp, muốn thăm quan khắp nơi luôn.”

Nhưng nguyện vọng này không thể thực hiện, bởi vì hai ngày sau đó họ bị xoay như đèn kéo quân, từ sáng tới tối, không ngừng nghỉ phút nào, nào là bận bịu thương trà xem kịch, tiệc rượu vũ hội, cùng với đủ loại chuyện phong hoa tuyết nguyệt khác.

Xa nơi đây mấy năm, nhưng thông tin Tứ thiếu trở lại Bắc Bình vẫn gây nên sự náo động nho nhỏ.

Nhất là chuyện Hoắc phu nhân cùng ngày một mình đến đây, thật sự đã thu hút vô số tầm mắt cả nóng lẫn lạnh. Không biết có bao nhiêu người đang suy đoán xem mục đích Tiết Tấn Minh trở lại Bắc Bình là gì, song Tứ thiếu lại chỉ đến thăm hỏi bạn cũ, liên tiếp ra vào dinh thự của những nhân vật nổi tiếng, dự yến tiệc của đồng nghiệp, chứ không hề thấy anh làm việc khác.

Những người anh đến thăm hỏi hầu hết là những nhân viên quan trọng của Chính Phủ, lúc này đang ưa chuộng phong cách kiểu Tây, nên trong tất cả các bữa tiệc lúc nào cũng có các vị phu nhân đứng bên vừa thưởng thức trà bánh, vừa nói chuyện tán gẫu với nhau về các câu chuyện tình yêu trăng gió; còn các vị quan chức thì lại đàm luận với nhau trong thư phòng về những đề tài mà họ tự cho là thú vị, mà những đề tài đó không ngoài tình hình trên giới quan trường, ai đang đắc thế ai không may, người nào tham ô vơ vét của cải, nhà ai nội bộ lục đục, cũng thêm mắm thêm muối bịa đặt cho thú vị chẳng khác gì các quý bà.

Bên ngoài chiến tranh lan khắp nơi, còn trong đây thì tiệc rượu đầm ấm, y như đang hưởng thái bình.

Tự đáy lòng Huệ Thu thấy chán ghét những thứ phồn hoa giả dối này.

Nhưng Tứ thiếu lại rất vui thích mà bắt tay nói chuyện sôi nổi cùng những người này.

Huệ Thu cảm thấy chán chường, nhưng lại không thể biểu lộ ra, mỗi ngày đều phải tươi cười mà chào hỏi, làm tốt công việc thư ký kiêm bạn gái của mình.

Khi bị vây giữa các vị phu nhân, tuy cô không thể bằng Bối Nhi trời sinh tố chất giao tiếp như ngôi sao kia, nhưng cũng không gặp phải nhiều vấn đề hóc búa.

Hồ Mộ Dung Diệp giới thiệu cô với mọi người là Kỳ Thất tiểu thư, người khác đều ngầm hiểu cô là bạn gái mới của Tứ thiếu. Tính tình cô sôi nổi, tác phong cử chỉ, cách ăn nói có hiểu biết khiến các vị phu nhân rất hài lòng. Trước mặt cô các vị phu nhân cũng xử rất khéo léo, rất ân ý mà không nhắc đến Hoắc Thẩm Niệm Khanh.

Nhưng cuối cùng vẫn có người buột miệng.

Qua đôi ba câu, Huệ Thù nghe được tin về thái độ thù địch của Bắc Bình đối với vị Đại phu nhân Thống đốc nổi tiếng này.

Nghe nói khi Thống đốc lấy cô ta làm vợ cả, Hoắc gia ở Bắc Bình đã vô cùng tức giận, mấy vị đứng đầu trong tộc đưa ra gia quy gia huấn để bắt Thẩm thị xuống làm hàng thiếp. Nhưng Hoắc Thống đốc chẳng những không nghe, mà còn cự tuyệt quay về Bắc Bình thành hôn, cũng không yêu cầu họ hàng đến dự, tự tổ chức một hôn lễ theo kiểu phương Tây, làm chấn động khắp nơi.

Lại có người nói rằng, Đại công tử của Hoắc gia căm thù người mẹ kế tận xương tủy, chạy đến làm náo loạn một trận, gây ra không ít tai họa. Thống đốc nổi giận lôi đình, đuổi Đại công tử này ra nước ngoài. Trò hề năm đó đến nay khi nhắc lại vẫn làm người ta bàn luận sôi nổi.

Nhưng lại có người nói, vị Hoắc phu nhân xuất thân phong trần này sau hôn lễ vẫn nổi tiếng như xưa, được Thống đốc nuông chiều cho công khai tham dự vào chính trị, qua lại thân thiết với các chính khách miền Nam... Lần này Hoắc Thống đốc ở tiền tuyến giám sát tác chiến, thì cô ta lại hiện thân ở Bắc Bình, đến một cách đường hoàng như vậy, quả thực khiến người ta trở mắt.

Hai chữ ‘nghe nói’ truyền ra từ miệng mọi người, hoàn toàn không biết đâu thực đâu giả, cũng có khi bọn họ không hề quan tâm đến thật giả.

Cứ Y hương tán ảnh như vậy, thời kì ăn uống linh đình nhoáng cái đã trôi qua ba ngày.

Từ khi bước vào Bắc Bình, Tứ thiếu như thay đổi thành người khác, khiến Huệ Thù thấy khó xử.

Khuôn mặt này vẫn là khuôn mặt của Tứ thiếu, phong độ này cũng vẫn là phong độ của Tứ thiếu, không sai chút nào. Nhưng đến tột cùng là khác ở chỗ nào, cô không thể nói rõ được, chỉ cảm thấy khó mà tiếp nhận. Khuôn mặt quen thuộc kia như đang lồng lên từng tầng mặt nạ, người trước người sau không ngừng đắp lên.

Những người ở đây không hay gọi anh là Tứ thiếu, mà chỉ gọi là Tiết Tứ công tử, hoặc gọi luôn kỳ danh.

Tiết Tấn Minh.

Huệ Thù chưa bao giờ gọi hai cái tên đó, từ tận sâu trong lòng cảm thấy rằng Tứ thiếu mới chính là anh.

Một tiếng “Tiết Tấn Minh”, nghe sao cũng thấy xa cách.

Anh chưa từng một lần nhắc đến Hoắc phu nhân.

Ngày xưa cách xa như núi cao biển rộng, nhưng vẫn nhớ kỹ hoa Bạch Trà, ruby để biểu lộ tình si, chỉ hận không thể biến nó thành một vết sẹo để khắc trên ngực, mãi mãi không biến mất, mãi mãi không quên; nhưng giờ đây người đến, tuy không gắn trong gang tấc, mà thành phố Bắc Bình cũng không lớn hơn bất cứ nơi nào.

Nếu muốn, tự nhiên sẽ thấy.

Nhưng anh lại giống như đã hoàn toàn quên đi người kia, cả ngày tiệc tùng, trăng gió, không nhắc đến cũng không thêm để ý như chuyện không liên quan đến mình.

Nếu như tình sâu nồng nàn ngày xưa chỉ là một trò hề vậy thì diễn viên giỏi nhất trên sân khấu cũng không sánh bằng anh, trong cái thân thể kia chắc hẳn phải tồn tại đến hai linh hồn, một là Tứ thiếu cuồng si, một là công tử lờ đời lạnh bạc.

Nhưng nếu những trò phóng đảng ở Bắc Bình này chỉ là một vở kịch, thì anh muốn làm cho ai xem?

Tiết Tứ công tử mang theo người đẹp, giờ có người tình mới làm bạn, đã gột sạch sa sút của ngày xưa.

Khiến những người đang sôi nổi chờ xem vở kịch cũ diễn biến mới đều thấy thất vọng, à hóa ra quả thật là chàng vô tình thiếp cũng vô ý nốt, chỉ là người dùng nước lũ mà thôi.

Huệ Thù tự nhiên bực mình, nghĩ đi nghĩ lại mới hiểu ra vì sao anh đồng ý đưa cô đi miền Bắc.

Trước kia còn nghĩ, may sao anh không chê cô là gánh nặng.

Hóa ra, là dùng cô cho mục đích của mình.

“Thất tiểu thư, cô thấy kiểu tóc này được chưa?”

Cô hầu gái cẩn thận hỏi, Huệ Thù lấy lại tinh thần, nhìn bộ váy Trung Quốc đoan trang trên người qua gương, áo dài cổ thêu như ý đơn giản trên nền màu xanh lam, mang nét đẹp cổ điển, nhưng lại giống như đồ cổ vừa khai quật lên. Khi thấy cô hầu gái lấy ra đôi khuyên tai ngọc nặng trĩu, mặt Huệ Thù lập tức nhăn như ăn quả đắng, “Sao không lấy đôi nào bé hơn, khéo rách lỗ tai mất.”

Cạnh cửa bỗng truyền đến tiếng cười trầm thấp.

Huệ Thù quay đầu nhìn thấy Tứ thiếu mỉm cười nhàn nhả khoanh tay đứng ở cửa, anh mặc bộ trường sam bằng gấm màu xanh trong veo, cổ áo để lộ ra

một phần áo trong màu trắng như tuyết, nhìn giống hệt như một chàng công tử tuyệt đẹp thanh thoát sống động trong kịch hí dưới thời loạn.

Huệ Thủ lần đầu tiên nhìn thấy một người mặc áo trường sam nho nhã đẹp mắt đến vậy, nên nhất thời ngẩn ra, đến khi anh đến trước mặt mới hồi phục lại tinh thần, vội vàng vuốt vuốt tóc mai, “Em... em xong rồi.”

“Tôi đâu đến để thúc giục.” Tử thiếu cười đặt chiếc hộp gấm màu đỏ lên bàn trang điểm, “Đây là quà, khi thấy Phó lão phu nhân thì em dâng lên chúc thọ bà.”

Một cái hộp gấm nhỏ nhỏ không mấy đặc biệt, Huệ Thủ liếc mắt một cái, chần chừ nói, “Em đến chúc thọ như vậy có phù hợp với cấp bậc lễ nghĩa không?”

“Sao lại không phù hợp?” Anh nhướn mày cười.

Cô đâu phải là ai đó của Tiết Tấn Minh anh, vậy mà lại tùy tiện đến chúc thọ bề trên thay anh.

Ý tứ của câu hỏi rõ ràng như vậy, mà anh còn cố hỏi lại.

Huệ Thủ hơi giận, “Ngày thường ngày trang còn được, nhưng đây là trước mặt toàn bộ cao đường, em không thể không nghĩ đến tính nghiêm trọng của việc này.”

Tử thiếu chăm chú nhìn cô, im lặng một chút, cũng không có vẻ giận, “Mấy ngày nay đã uất ức em rồi.”

Anh nói một câu phân rõ chuyện, khiến cho uất ức của cô như bị lên men, đã phồng lên thì không thể xẹp xuống nữa. Hoang mang mấy ngày liền tiếp tích tụ trong lòng thành một con ả ứ, Huệ Thủ buột miệng nói, “Em không hiểu, anh biết rõ ràng rằng miền Nam tốt hơn, sao lại cứ nhất thiết đến Bắc Bình nhìn sắc mặt của mấy tên quan lại ở đây? Lễ nào chúng ta đi một quãng đường dài tới Bắc Bình chỉ để ăn nhậu chơi bời, cả ngày bừa bãi cùng những kẻ này?”

Lời nói qua miệng, như gương vỡ khó lành, biết rõ sẽ xúc phạm anh, nhưng vẫn buột miệng mà nói ra.

Lưng Huệ Thủ dựa lên bàn trang điểm, đầu cúi thấp, vành mắt ửng đỏ.

Chờ hồi lâu mà không thấy anh tức giận, đành bất đắc dĩ mà giương mắt nhìn anh, lại chạm phải ánh mắt buồn bã của anh.

“Bây giờ em chưa hiểu rõ chuyện, đương nhiên sẽ hiểu lắm.” Anh chậm rãi nói, từng câu chữ đều nguội lạnh, “Tiểu Thất, em chỉ cần hiểu một điểm này thôi, rằng tôi tuy không phải là quân tử, nhưng cũng không kinh khủng như suy nghĩ của em đâu.”

Ngực Huệ Thủ như bị ứ đọng không tài nào thở nổi, muốn giải thích lại không tìm được lý do, chỉ ngơ ngác nhìn anh quay người đi không nói câu nào, để lại bóng lưng màu xanh lạnh lẽo, cô tịch.

Phó lão phu nhân là người quản lý cao đường, lễ đại thọ tám mươi tuổi không làm phô trương, chỉ tổ chức tiệc mừng thọ ngay tại nhà Phó gia tổ, khách mời đều là họ hàng thân thích trong nhà họ Phó, còn lại thì toàn khéo léo từ chối những người khác muốn đến thăm, nhất định không nhận tiền biếu.

Nhà mẹ đẻ của Phó lão phu nhân họ Dương, tổ tiên từ đời nhà Thanh là Hàn Lâm, có mấy đời gia truyền dòng thư hương, cửa nhà hưng thịnh sân vườn tốt tươi, họ hàng đông đúc. Mẹ của Tiết Tấn Minh chính là cháu họ nhà mẹ đẻ của bà, khi chưa gả từng rất gần gũi với bà, lần này bà biết Tử thiếu về Bắc Bình, thì rất vui mừng, cứ dặn mãi là phải gọi anh tới dự tiệc.

Hôm nay vợ chồng Tử thị cũng đi cùng, đã đứng chờ Tử thiếu từ sớm.

Với thanh thế hưng thịnh như mặt trời ban trưa của nhà họ Phó, có thể nhờ cậy vào chuyện Tử thiếu có vinh dự cùng cội nguồn với lão phu nhân, đúng là Tử Quý Lân cầu còn không được.

“Phó lão phu nhân nói rõ từ trước, là sẽ không nhận một đồng tiền biếu, ai không nghe thì sẽ không được làm con cháu của bà nữa.” Hồ Mộng Diệp cười nói, “Bà lão đúng là một người thanh tịnh, đáng tiếc con trai không phải quan tốt. Làm trò trước bà lão là không nhận lễ, chỉ sợ quay lưng lại nhận càng nhiều.”

“Tiểu Diệp!” Tử Quý Lân ngồi ghế trước quay đầu nắn, “Đừng nói vậy, danh tiếng của quan chức được mang ra để bàn luận lung tung sao?”

“Không cho nói thì thôi.” Hồ Mộng Diệp bĩu môi.

Huệ Thủ thấy Tử thiếu vẫn luôn nghiêng mặt nhìn ra ngoài xe, dáng vẻ rất thờ ơ, thì bản thân đành cố tìm một đề tài để nói, “Nghe nói nhà họ Phó mời cả gánh hát Tử Đại nổi tiếng khắp thành phố đến biểu diễn?”

“Đúng vậy, lão phu nhân không có nhiều sở thích, chỉ thích hàng thêu cùng nghe hí kịch, hôm nay cũng coi như lỗ tai chúng ta được hưởng phúc.” Hồ Mộng Diệp tâm tư linh hoạt, hoàn toàn nắm rõ sở thích của Phó lão phu nhân. Huệ Thủ giờ mới hiểu được khổ tâm của Tử thiếu khi chọn quà biếu, chiếc hộp gấm kia cô từng lạng lẽ mở ra xem, bên trong là một bức tranh thêu màu trên nền trắng, không biết thế có quá tầm thường hay không.

Chiếc xe chạy về hướng nhà họ Phó, dọc đường đi rất thuận lợi, nhưng đến cửa nhà Lưu thị thì bỗng phanh lại.

Đứng trước vây kín người, nam có nữ có, cao thấp không đồng đều, một đoàn người xếp thành hàng ngũ nghiêm chỉnh đứng đối diện với bên này, vai kề vai chặn kín mặt đường. Những người đứng hàng đầu tiên giương một bảng vải lớn, mặt trên ghi chữ màu đen thô to nhìn mà thấy giật mình. Còn phía sau thì không biết có bao nhiêu băng rôn biểu ngữ cùng cờ hiệu hăng hái vẩy thẳng lên cao, tung giấy trắng lên khắp trời, theo đó là tiếng hô khẩu hiệu sôi trào như làn sóng. Những người lao động buôn bán bình thường bên đường thì nhao nhao trốn tránh, xe cộ đi đằng trước thì bị vùi lấp trong đám người hỗn loạn, tiến không xong lùi chẳng được.

Từ Quý Lân nhủ mảy bảo tài xế quay đầu xe, vòng vào con hẻm để đi.

Hồ Mộng Điệp thuận miệng phàn nàn hai câu, không kiên nhẫn mà lấy điều thuốc ra, tựa như đã nhìn quen đám đông trước mặt vừa rồi.

Nhưng Huệ Thù lại kinh ngạc vô cùng, “Đây là học sinh biểu tình sao?”

Hồ Mộng Điệp ừ một tiếng, “Náo loạn nhiều ngày rồi, thật đúng là dai... Em bảo này Quý Lân, sao Chính phủ không thả người đi, hàng ngày để bọn họ làm loạn thế không thấy phiền sao?”

Từ Quý Lân cười khẩy, “Em thì biết cái gì, nếu đơn giản thế đã thả người, thì còn đâu là quyền uy của Chính phủ nữa.”

Huệ Thù nghe mà thấy hiếu kỳ, ngày trước cũng chỉ xem trên báo chí, bởi phía Nam rất ít có đoàn học sinh biểu tình, hay công nhân đình công cũng hiếm thấy. Xe vừa rẽ vào con hẻm thì đoàn biểu tình cũng dần đến gần, từ khoảng cách gần như vậy có thể trông thấy rõ từng cánh tay đang vung lên của đám học sinh, cùng với biểu cảm kích động trên khuôn mặt họ.

Tiết Tấn Minh liếc nhìn Huệ Thù, nở nụ cười, “Em cảm thấy rất thú vị sao?”

“Không có.” Huệ Thù ngượng ngừng thu lại ánh mắt đang nhìn quanh, “Em chỉ xem trên biểu ngữ viết cái gì thôi.”

Trên bức biểu ngữ nền trắng chữ đen đại khái viết mấy câu khẩu hiệu, như “Nghiêm trị chính phủ bán nước”, “Trả lại tự do” vân vân, nhưng viết nhiều nhất là câu “Kháng nghị việc hãm hại thủ lĩnh học sinh, yêu cầu phóng thích ba người Trịnh Bàng Lục”.

“Ba người đó bị làm sao vậy?” Huệ Thù nhìn mấy cái tên đó, khó nén được sự hiếu kỳ.

“Bị bắt giam, có thể thôi.” Từ Quý Lân hừ lạnh, “Lũ học sinh hèn mạt này, chỉ e sợ thiên hạ chưa loạn, cứ tưởng gào lên mấy câu thì thiên hạ là của bọn chúng chắc, cả ngày kêu la đòi dân chủ tự do, mà không thèm nhìn cho rõ cục diện hỗn loạn ngay trước mắt... Cái dân chúng cần đó là mạng sống, còn cái Chính phủ cần là thái bình, khi nào đến lượt chúng nó đòi dân chủ? Chẳng lẽ dân chủ có thể đổi lấy cái ăn cái uống sao?”

Từ thiếu im lặng nãy giờ, lúc này mới tiếp lời, “Có dân chủ là tốt, tôi tin rằng sẽ có một ngày chúng ta được dân chủ, nhưng không phải bây giờ. Anh và tôi sinh trong thời này, chỉ sợ không kịp chứng kiến.”

Từ Quý Lân thở dài một tiếng, không nói thêm câu nào.

Nhưng Hồ Mộng Điệp lại nói xen vào, “Cục trường cảnh sát của Bắc Bình cũng quá vô dụng, thua xa Tấn Minh, lấy bản lĩnh ngày trước của anh, chắc chắn đã quét hết lũ học sinh hèn mạt này từ lúc nào rồi, còn đứm nào dám láo xược nữa!”

Huệ Thù nghe xong, bỗng nhớ đến những tin đồn, có người nói thủ đoạn của anh ngày trước vô cùng cay độc, từng đàn áp nấy đoàn học sinh bị kích động.

Nhìn anh lịch sự tao nhã bây giờ, nào có nửa phần độc ác.

Từ Quý Lân ngồi trước cũng phụ họa theo, “Bảo Tấn Minh quay về Bắc Bình sớm thì hẳn lại không chịu nghe.”

Từ thiếu chỉ cười, ngữ điệu bình tĩnh không gợn sóng, “Tôi vốn không muốn làm quan.”

Đến khi chạy tới được phủ nhà họ Phó, thì khách khứa đã tập trung đầy đủ, tiệc mừng thọ cũng bắt đầu rồi.

Phó lão phu nhân là người không thích ăn mặc theo mốt mới, vì thế chỉ diện quần áo Trung Quốc vui vẻ đến trước mặt khách khứa.

Từ xa nhìn lại, trông thấy áo khoác dài phủ ngoài váy sườn xám viền lông chồn, nhìn giống như có ánh sáng xoay chuyển xung quang người, vừa phú quý vừa đường hoàng.

Huệ Thù theo sau Từ thiếu, một đường đi từ tiền sảnh vào phòng, liên tục khen ngợi đất đai nhà họ Phó rộng lớn khoáng đạt, ngay cả hành lang cũng có thứ tự, sân trong thì trùng trùng điệp điệp, tưởng như không thấy điểm cuối. Hồ Mộng Điệp lại nói nhỏ với cô, “Khi nhà họ Tiết còn hưng thịnh, thì cũng chẳng kém hơn nhà họ Phó.”

Nhưng giờ đâu còn nữa, ả ý trong lời Hồ Mộng Điệp không nói rõ tới cuối, chỉ cúi đầu thở dài.

Huệ Thù nhìn bóng lưng Từ thiếu ở phía trước, đáy lòng không rõ tư vị, không biết khi anh đang đứng tại nơi đây lòng có thấy buồn không.

Chuyện thế gian này, quả thực lên xuống như ván cờ, hôm nay không biết đến ngày mai có hưng thịnh, ngày mai lại không biết đến ngày nào đó có tàn vong không.

Phó lão phu nhân ở tại Xuân Huy đường (phòng), bên trong tràn đầy không khí hân hoan, họ hàng con cháu đến chúc thọ không dứt, tưởng như sắp lấp đầy căn phòng rộng lớn này. Đa số thân thích bên nhà vợ bé ngay cả cơ hội đến gần cũng không có, cho dù có tới được trước mặt lão phu nhân thì cũng không nói được quá mấy câu.

Phó lão phu nhân cũng là một bà lão quái đản dễ tính, thái độ không kiêu căng cũng không có dáng vẻ già nua, nhìn màu tóc bạc cùng áo quần đơn giản lại giống như một bà tiên.

Tầm mắt xung quanh gắn chặt lấy như hình với bóng theo bước chân tự nhiên của Tiết Tấn Minh đi vào, mỗi bước đều bị mọi người chăm chú quan sát.

Huệ Thù đi theo cũng anh chúc thọ thăm hỏi sức khỏe, Phó lão phu nhân kinh ngạc nhìn, phải nhờ người con dâu trưởng bên cạnh nhắc nhở thì mới nhận ra đây là Tấn Minh.

Xa cách nhiều năm không gặp, lão phu nhân bảo anh đến gần, tỉ mỉ nhìn một hồi, lại nhớ tới mẹ ruột của anh đã mất sớm thì tự nhiên cảm thấy thương cảm không thôi.

Bà cụ thấy người thì nảy tình thương, phải nhờ anh an ủi thì mới rạng rỡ trở lại.

Thằng bé này khi trưởng thành chẳng những đẹp trai, mà còn khiêm tốn sẵn sàng y như mẹ nó.

Phó đại phu nhân bên cạnh nhìn sang, nghĩ thấy thanh danh của Tiết Tứ công tử không hề tùy tiện cột nhà giống như lời đồn đại bên ngoài, mà trái lại rất biết trước sau, suy nghĩ sâu sắc tinh tế. Người con gái đi cùng hẳn cũng tự nhiên nên nã, có phong thái của nhà danh môn.

Nhìn một đôi giai ngẫu này, Phó lão phu nhân càng vui mừng như mở cờ trong bụng.

Hề là cụ bà thì đều thích gặp trẻ con cùng bạn bè thân thiết nhất, thấy trẻ con thì sẽ quên đi những bạc bẽo của kẻ khác, gặp bạn bè thì sẽ hỏi tường lại những năm tháng tốt đẹp của ngày xưa.

Huệ Thù chọn được thời cơ thì dâng quà mừng thọ lên, Đại phu nhân vốn định từ chối khéo léo, nhưng hộp gấm kia đã mở ra ——

Đại phu nhân kinh ngạc hô lên, “Phát Tú!”

(*Phát Tú: Là nghệ thuật thêu tranh của Ôn Châu thuộc tỉnh Chiết Giang, lấy nguyên liệu từ những sợi tóc, kết hợp với hội họa và kỹ thuật thêu để tạo nên tác phẩm. Thường được sưu tập để đưa vào kho báu quốc gia hoặc là quà tặng ngoại giao.)

“Phu nhân thật có tuệ nhãn, đây chính là tranh thêu của Phương Tiêu Nương từ phùng Thập Toàn ở phía Đông Đài Châu.” Tứ thiếu mỉm cười đáp.

Phó lão phu nhân nghe vậy thì kinh hãi, thân thể không tự chủ mà nghiêng về phía trước, “Trên đời này vẫn còn tồn tại tranh thêu của Phương nương tử sao?”

Tứ thiếu cười mà không đáp, chỉ dâng bức tranh thêu nhỏ nhỏ bằng hai tay lên cho lão phu nhân.

Bên trên là một đóa cúc móng rồng màu tím, nhìn sống động tươi đẹp như thật, nếu nhìn kỹ sẽ thấy rõ nó được thêu từ những sợi tóc mềm mại nhỏ mảnh như sợi tơ tằm, màu sắc đậm mà bóng mượt.

Phát Tú vốn là tranh hiếm, bị thất lạc vào đời nhà Thanh, sau đó dần dần thất truyền.

Nghe đồn rằng thánh thủ đời cuối của Phát Tú, là Phương nương tử của phùng Thập Toàn.

(Thánh thủ: người tài giỏi)

Lão phu nhân không đợi người đỡ dậy, mà run rẩy đưa tay sờ nhẹ lên, “Đây là tranh Cúc Mặc, là tác phẩm mà bình sinh Phương nương tử tâm đắc nhất, sau đó bà phong châm bãi tuyến*, không còn tác phẩm truyền lại đời sau nữa.”

(*Phong châm bãi tuyến: cắt chỉ cắt kim, nghĩa đơn giản là không thêu nữa.)

Lẽ vật như thế này, đương nhiên lão phu nhân sẽ nhận.

Chẳng những nhận lấy mà còn cời chiếc vòng ngọc trên cổ tay mình ngay tại đây tặng cho Huệ Thù, không dứt lời khen tấm lòng của Tứ thiếu.

Trong buổi tiệc chúc thọ, Đại phu nhân nghe theo lời căn dặn của lão phu nhân, đặc biệt giới thiệu Tấn Minh và vợ chồng Từ thị với Phó Thủ tướng.

Phó Thủ tướng rất hiếu thảo với mẹ, thấy phong thái cử chỉ Tiết Tấn Minh phi phạm, lại lọt vào mắt xanh của mẹ, nên cũng xưng hô thân thiết như đối với đứa cháu mà mình yêu quý.

Điều này khiến vợ chồng Từ Quý Lâm cực kỳ vui mừng, Huệ Thù bên cạnh lại phiền muộn không thôi, nét cười yếu ớt trên mặt sắp giữ không nổi.

Vắt và lăm mới nhai xong mấy món ăn chẳng rõ vị trong bữa tiệc, nhưng sau đó còn phải xem hí kịch nữa.

Nhà họ Phó đặc biệt mời gánh hát đến nhà, nên đã trang trí khu vườn nguy nga lộng lẫy, trước phòng khách xếp hơn mười cái bàn.

Từ thiếu được mời ngồi xuống bàn ngay cạnh Phó Thủ tướng cùng với một số nhân vật nổi tiếng quyền quý nữa. Các vị thượng khách được xếp ngồi theo gian, dùng một tấm bình phong chạm trổ hoa văn để phân cách, có thể nghe thấy tiếng nhưng chỉ nhìn thấy bóng, dù sao xung quang cũng toàn nhân vật nổi tiếng, nên Huệ Thù càng mất tự nhiên hơn.

Tai nghe thấy tiếng chiêng trống vang lên, mắt nhìn màn lụa tung bay, màu cờ phấp phới trước đài, tiếng reo hò hòa lẫn phấn son, cánh chôn phúc thọ giữa mỹ tửu.

Một vở kịch, nhìn chung cũng chỉ là lời ca.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 5: Kim Ngọc Duyên • Tương Tương Hòa

Phần 1

Tiếng ting ting keng keng loảng xoảng sôi nổi trên sân khấu, vở đang diễn chính là Long Phượng cầu tốt lành, Phúc Thọ đi đôi;

Còn dưới sân khấu thì đang phơi bày tất cả những thứ đen tối ra ánh sáng, nhìn rõ từng kẻ bợ đỡ nịnh nọt, theo dòng thịnh suy thất thường.

Nhà họ Tiết vốn đã suy tàn, Tiết Tứ công tử đi biệt mấy năm nay trở về lại thành khách quý của Phó Thủ tướng.

Có thể ra vào nơi đây, nào có phải là kẻ không biết nhìn tình thế.

Vở kịch trên đài còn chưa xướng hết, phía dưới đã bắt đầu tụ tập thành từng nhóm người, hoặc là ôn chuyện cũ, hoặc kết thân với những người mới... Chuyện thần kì nhất đó là dì Ba nhà họ Phó, nghe nói lão phu nhân thường vòng tay cho Kỳ tiểu thư, lại biết Từ thiếu cùng nhà mẹ đẻ lão phu nhân có mối quan hệ thân thiết, nên ngay sau đó đã ân cần sai người đưa một đĩa mơ ngâm đường phèn cho Huệ Thù.

Hồ Mộng Diệp thấy Huệ Thù chỉ biết nói cảm ơn, thì thay mặt cô nói với cô a hoàn kia, là Thất tiểu thư đã uống hai cốc, sau đó kính rượu đưa trở lại, rồi sẽ đích thân vào cảm ơn dì Ba.

Huệ Thù kêu khổ trong lòng, đợi a hoàn vừa đi thì trầm mặt xuống nhìn Từ thiếu, “Đừng để cho mấy bà dì này quần lấy em nữa, ai cũng là người tình khôn, em đối phó không nổi.” Từ thiếu nhìn về phía Hồ Mộng Diệp, cười khê nói, “Vừa rồi em tự vơ lấy, thì người này đành nhờ em đi một chuyến rồi.”

Hồ Mộng Diệp liếc anh, rồi ghé vào tai anh nói nhỏ, “Dì Ba này là người Phó Thủ tướng yêu nhất, cũng là người thổi gió bên gối* lợi hại nhất, nhưng lão phu nhân nhất quyết không thích bà ta, vì ngại xuất thân là đào kép của bà ta, lúc này anh ở đây nên mới cho người đến, chứ bình thường dì Ba này khá là kiêu ngạo.”

(*thổi gió bên gối: ý chỉ người vợ hoặc tình nhân nói lời xúi giục - ý xấu, hoặc khuyên nhủ - ý tốt, với người đàn ông trên giường để thực hiện mục đích của mình hoặc can thiệp vào công việc của ng đàn ông.)

Từ thiếu nở nụ cười, đuôi mắt hơi cong lên, “Nhân gia em kiêu kỳ, thì không cho nhà anh được kiêu kỳ à?”

Mất hạnh Hồ Mộng Diệp tròn tròn lên, “Ồ, anh nói có quá mức không thế?”

Từ thiếu cùng Từ Quý Lâm đồng thanh cười rộ lên, Từ Quý Lâm chỉ vào Từ thiếu, “Em cũng biết Tấn Minh luôn thích bao che khuyết điểm mà.”

Trong tai Huệ Thù chỉ quanh quẩn một tiếng “Nhà anh”, có lẽ là anh vô tâm mà nói vậy, nhưng cũng khiến lòng cô đầy rung động.

Thế nhưng Hồ Mộng Diệp bỗng “A” bên tai một tiếng, “Kia không phải là Phó phu nhân sao, bà ta vội vàng đi đâu vậy?”

Huệ Thù nghe vậy thì đưa mắt nhìn theo, thấy Phó Đại phu nhân rời khỏi chỗ lão phu nhân, dẫn theo tới tở vợ đi ra sảnh trước.

Lão phu nhân và khách khứa vẫn ở đó, mà đương gia chủ mẫu lại tự mình rời khỏi bữa tiệc, như vậy không đúng mực lắm.

Chỉ một lúc sau, đã thấy Phó Thủ tướng cũng đứng dậy tách khỏi bữa tiệc, đi về phía lão phu nhân.

Không chỉ có Hồ Mộng Diệp là nhanh tay lẹ mắt, rất nhanh sau đó tiếng nói chuyện ồn ào dần khe khẽ lại, khiến bầu không khí cực kỳ quái.

Chỗ lão phu nhân ngồi có bình phong che xung quanh, nên không ai nhìn thấy bên trong xảy ra chuyện gì.

Có người nhiều chuyện thăm thì nói, chẳng lẽ quý thể của lão phu nhân không ổn... Lúc này trên sân khấu vừa xướng xong vở “Phượng hoàn sào”, hôm nay đều diễn những vở lão phu nhân yêu thích. Tiếp theo là vở “Quý phi túy tửu” diễn đẹp không sao tả xiết, nhưng đáng tiếc những người ở đây chẳng còn lòng mà nghe.

Ngoại trừ Tiết Tứ công tử.

Tiết Tấn Minh bưng một chén trà, đầu ngón tay gõ lên nắp chén trà, gõ theo làn điệu trầm bổng trên sân khấu, cứ chốc chốc lại gạt lá trà nổi trên mặt nước trà. Hơi trà dày đặc vẩn vút, bay lên che phủ ánh mắt anh, như đang say mê lại như đang xa cách khỏi khung cảnh xung quanh.

Trên sân khấu đang xướng đến đoạn:

Mặt trăng trên hải đảo vút cao,

Đề gặp Thỏ Ngọc kia, nhưng Thỏ Ngọc đã sớm bay về phía Đông.

Mặt trăng kia rời khỏi hải đảo,

Trời đất bỗng sáng tỏ.

Trăng sáng nhô lên giữa trời cao,

Tựa như khi Hằng Nga bay khỏi Cung Trăng.

...

Lời hát kia giống như đã câu mất sáu phách ba hồn của anh, ngoài giai nhân hóa trang vẽ mặt say rượu tay áo mềm mại như nước trên sân khấu kia, thì chẳng còn muốn bận tâm đến chuyện thế gian nữa.

Sắc trời vào đông âm u, mới qua trưa mà mây chiều đã buông xuống, như đang ép bầu trời sụp thấp xuống. Gánh hát đã sớm treo lên những chiếc đèn lồng Phúc Thọ làm bầu không khí vui vẻ hơn, sắc màu ấm áp rạng ngời đó khiến cho mọi vật đều trở nên mềm mại, tựa như mang đến niềm vui cho ánh trăng đang mờ mịt buồn rầu.

Quý phi trên sân khấu che tay áo nâng chén uống, giận dữ quát một tiếng Lý Tam Lang, rồi vung tay áo, chạy một vòng.

Mọi người dưới sân khấu liếc mắt nhìn, bỗng nín lặng.

Không phải nín lặng vì vẻ kinh diễm của Dương phi, mà là phía hành lang ngoài cửa kia, cô a hoàn nhà họ Phó vừa vén tấm màn lên, Phó phu nhân tiếp một người con gái mỹ lệ khoác áo choàng gấm cao cổ màu tím có viền lông chồn trắng, đang chậm chậm đi vào.

Huệ Thủ hy vọng có thể thấy rõ dung mạo của cô ấy, chỉ cảm thấy vẻ đẹp kia như gần trong gang tấc, lại vừa như xa tận chân trời.

Chưa kịp nhìn cẩn thận, Phó phu nhân đã nghiêng người đưa cô ấy vào phòng.

Bóng người mảnh mai duyên dáng khuất sau tấm rèm châu, đảo mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chỉ một cái liếc nhìn nhanh, phảng phất như thấy một đôi mắt có thần khí bình tĩnh, trong veo như làn thu thủy.

Theo sau là bốn người mặc quân trang nổi gót bước vào cửa.

Tiếng giày nặng nề đó giống như gió tuyết lạnh lẽo ủa vào nhà, hoàn toàn không hợp với khung cảnh ca hát ăn mừng lúc này.

Vài nữ quyến của nhà họ Phó cũng theo sau hai vị kia đi vào gian nhà chính, còn bốn vị quân nhân theo sau thì đứng trang nghiêm tại hai bên cửa, ánh sáng ấm áp từ những chiếc đèn lồng của gánh hát bỗng chốc bị bốn người này làm cho ảm đạm đi, khiến tiệc vui ăn mừng bị át bởi không khí xác xơ tiêu điều.

Tiệc mừng thọ vẫn y nguyên, song lại lặng im, tiếng xôn xao xung quang cũng im bật.

Chỉ còn mỗi tiếng hát của Quý phi vẫn bi thương vang lên như cũ, không hề vì người nào đó vừa xuất hiện mà thay đổi.

Huệ Thủ chưa từng quay đầu nhìn Tứ thiếu, không đành lòng mà nhìn, cũng không muốn nhìn, đã không còn cần phải nhìn về mặt anh để tìm kiếm đáp án nữa.

Phong nhã tài hoa như thế, vị thế như thế, không thể là ai khác.

Phách gõ nhịp, đàn sáo lãnh lót.

Dương phi lại xướng:

Chẳng ngờ đi tới Đình Bách Hoa.

Nâng bình rượu, say đến hết đêm,

Cao Bồi hai vị ân cần kính nhau.

Đời người chỉ như ảo mộng mà thôi,

Vậy nên cứ sáng khoái uống vài chén.

Tay áo bỗng bị kéo, Huệ Thù hạ mắt nhìn, ống tay áo bị Hồ Mộng Diệp nhẹ nhàng kéo kéo, hình như ra hiệu bảo cô nói chuyện với Tứ thiếu.

Huệ Thù không đáp, khuôn mặt hờ hững quay đi.

Hồ Mộng Diệp nhú mày, muốn hỏi Tần Minh có đúng là người kia không, nhưng không dám mở miệng. Người có thể khiến Phó phu nhân đích thân ra tiếp đón, còn dám mang theo quân nhân ra vào nhà Thủ tướng, cộng thêm dung nhan xinh đẹp đến kinh ngạc như thế... Ngoài trừ người kia, thì còn có thể là ai.

Lại nhìn Tứ thiếu, anh vẫn bung chén trà như cũ, tư thế ngón tay gõ nhẹ lên nắp trà không hề thay đổi, tầm mắt chăm chú dõi lên sân khấu, cả người như đang đắm chìm trong vở kịch, từ đầu đến cuối chưa từng đưa mắt nhìn sang nơi khác.

Ngoài tấm bình phong có giọng cười nói tỉnh Giang Tô truyền vào, là dì Ba áo quần sang trọng dẫn theo a hoàn nhẹ nhàng vén màn vào, “Tôi đưa trà già rượu đến, nhờ đầu Thất tiểu thư không uống được rượu.”

Huệ Thù vội đứng dậy cảm ơn, nhưng dì Ba lại quá niềm nở nên đành phải uống hai ngụm trà vừa nồng vừa đắng.

Thấy Tứ thiếu nghe hí kịch đến nhập thần, thì dì Ba che miệng cười, “Tiết Tử công tử bị Quý phi nương nương câu mắt hồn phách rồi, ngay cả người đẹp bên người cũng quên mất.” Hồ Mộng Diệp cùng bà ta cười vài tiếng, nhưng Huệ Thù lại không hề biểu cảm. Chính lúc đang xấu hổ thì Tứ thiếu quay đầu nhìn về phía dì Ba, “Phu nhân là người Giang Tô?”

Giọng nói của dì Ba tuy uyển chuyển trầm bổng nhưng vẫn lẫn chút khẩu âm Giang Tô, thế nên luôn cảm thấy xấu hổ vì giọng quê của mình, nghe Tứ thiếu nói vậy thì sắc mặt lập tức trầm xuống.

Song Tứ thiếu lại nói, “Hoắc phu nhân cũng là người Giang Tô.”

“Thật ư?” Dì Ba hớn hờ ra mặt, “Tôi đang định đi gặp cô ấy, hóa ra là đồng hương, cô ấy thật sự là một đại mỹ nhân!” Hồ Mộng Diệp nhú mày, nhìn về mặt bà ta không giống như đang châm biếm, lại ngắm thấy bà ta đến Bắc Bình không lâu đã lọt vào mắt Phó Thủ tướng, mà khi đó Tần Minh đã đi về phía Nam xa xôi rồi, nên không thể biết trước được chuyện của bà ta. Quả nhiên bà ta nói tiếp, “Hóa ra Tiết Tử công tử cũng quen Hoắc phu nhân, thật là khéo, không bằng Kỳ tiểu thư qua đây cùng tôi, bà cụ rất thích đông vui, có khi đang nghĩ đến Kỳ tiểu thư cũng nên.”

“Tôi...” Huệ Thù hơi hoang mang, nhưng lại không thể nghĩ ra lời để chối từ.

Anh đáp thay cô, “Cũng tốt.”

Huệ Thù kinh ngạc quay đầu trừng mắt nhìn anh, nói không ra lời.

Anh hơi nghiêng mặt, cũng chẳng buồn nhấc mắt lên, khóe môi nhếch lên ý cười, “Đi nhìn xem sao.”

Anh cứ được một tắc lại tiến một thước như thế, biết rõ là cô không tình nguyện, vậy mà không hề để ý đến cảm xúc của cô.

—— Em sớm muộn gì rồi cũng hối hận, anh từng nói vậy.

Huệ Thù cắn môi đứng lên, lòng vừa buồn bực vừa tủi thân, không nói một câu đi theo dì Ba.

Phần 2

Dì Ba đi vội vàng, chỉ sợ bỏ lỡ mất cơ hội xuất hiện trước mặt Thống đốc phu nhân.

Huệ Thù lại đi lúc nhanh lúc chậm, đi nhanh thì sợ phải gặp người đó, đi chậm lại sợ bị bỏ lại.

Cô sẽ được gặp Hoắc phu nhân Hoắc Thẩm Niệm Khanh, người con gái yêu hoa Bạch Trà đã gần trong gang tấc.

Một tiếng “Xin phu nhân dừng bước”, đã ngăn hai người họ trước tấm màn.

Trưởng quản gia nhà họ Phó cúi người, tươi cười nói với dì Ba, “Lão gia đang tiếp khách quý, căn dặn không để bất cứ ai vào trong.”

Dì Ba dờ mắt, lạnh lùng hỏi vặn lại, “Bất cứ ai? Vậy còn Đại phu nhân và Lục tiểu thư kia thì sao?”

Trưởng quản gia cười nói, “Là Lão phu nhân gọi tôi.”

Cho dù dì Ba có cáu giận thế nào, trưởng quản gia cũng chẳng để vào mắt, vẫn từ chối như cũ. Dì Ba giận tới mức vò khăn tay đứng khóc thút thít, “Kỳ tiểu thư, cô nhìn mà xem, một phủ Thủ tướng to như vậy mà không cho phép tôi...”

Huệ Thủ xấu hổ vô cùng, trưởng quản gia thấy dì Ba lớn tiếng khóc lóc ở đây thì cũng luống cuống, tìm mọi cách khuyên nhủ cũng không nghe, lại không dám mạnh tay kéo bà ta đi.

Bỗng tấm màn được vén lên, một cô a hoàn đi ra, ‘chao ôi’ một tiếng với trưởng quản gia, “Lão phu nhân hỏi, bên ngoài đang hát vở gì vậy?”*

(Lão phu nhân nói móc dì Ba.)

Dì Ba cùng quản gia đều không dám lên tiếng.

Cô a hoàn cũng chẳng thêm liếc dì Ba lấy một cái, thấp giọng nói với trưởng quản gia, “Mau chuẩn bị đi, lát nữa khách phải đi.”

Trưởng quản gia ngạc nhiên, “Sao lại đi, không ăn cơm sao? Mới ngồi chưa đầy một chén trà mà!”

“Biết sao được, Lão phu nhân hết lần này đến lần khác mời ở lại, nhưng khách nói còn có việc phải đi.” Cô a hoàn cười thần bí, đề thấp giọng nói, “Nhưng mà sau này đều là người một nhà, còn sợ không có cơ hội dùng cơm cùng nhau sao.”

Trưởng quản gia vui vẻ nói, “Nói vậy là thành rồi sao?”

Dì Ba lập tức xen miệng vào, “Chuyện gì thành?”

“Ôi tôi lắm mồm rồi, lát nữa bị Đại phu nhân phạt cũng nên.” Cô a hoàn che miệng cười, nét mặt rất biểu cảm, dường như cố ý nói cho bà ta nghe. Cũng không đợi dì Ba nói câu nào mà tự ý buông mình xuống quay người đi vào.

“Cô Sáu*...” Dì Ba quay đầu nhìn trưởng quản, nụ cười trên mặt cứng nhắc, “Sắp có việc mừng thật ư?”

(*cũng là gọi Lục tiểu thư con bà Cả)

Trưởng quản cười khà khà không đáp.

“Cùng Hoắc gia?” Dì Ba hơi lớn tiếng hỏi.

Trưởng quản vội ra hiệu đừng có to tiếng, nhưng vẻ tươi cười không hề giảm, “Ngài hãy trở về đi, Hoắc phu nhân sắp ra rồi, chẳng lẽ ngài muốn đứng tại đây để chính miệng hỏi cô ấy?”

Dì Ba không nói lời nào, xoay người đi vội hai bước, suýt thì đâm vào người Huệ Thủ.

Huệ Thủ đưa tay đỡ bà ta, nhưng lại bị bà ta nắm chặt cổ tay, dường như đang rất giận dữ.

“Đại hi, đúng là đại hi.” Dì Ba nghiêng răng cười, tiếng nói rít từ kẽ răng, “Hoắc công tử, Hoắc thiếu đẹp trai... Đại phu nhân cuối cùng cũng tìm được con rể tốt. Lần này cô Sáu gả đi, đúng là làm đẹp mặt Lão gia!”

“Có thật không?” Từ Quý Lân đang cầm tách trà chợt khựng lại, suýt thì trào nước ra ngoài, “Phó Hoắc làm thông gia, Hoắc phu nhân vì chuyện này mà tới?”

Huệ Thủ cúi đầu nhấp trà, “Người không được gặp, chỉ nghe a hoàn bên người Lão phu nhân nói, dì Ba hình như cũng nói vậy.”

“Vậy chắc không sai.” Hồ Mộng Diệp bình tĩnh gật đầu, “Tin đồn cũng lan ra rồi, chắc chuyện đã được quyết định.”

Từ Quý Lân chà xát hai tay, cau mày, “Vậy...”

“Đây là chuyện tốt, hai nhà mà kết thông gia, thì Hoắc Thống đốc và Phó Thủ tướng sẽ hợp tác, từ Bắc Bình đến Hoa Bắc, còn không phải là thiên hạ của bọn họ hay sao! Anh đi theo Phó Thủ tướng, đúng là theo đúng người rồi!” Hồ Mộng Diệp vui mừng ra mặt, nhưng khi nhìn sang Tiết Tấn Minh lại chợt hiểu ra vì sao Từ Quý Lân nhàu mày, lập tức cười ha ha nói, “Người ta là nhân vật nổi tiếng, ai lại tính toán chuyện cũ ngày xưa nữa.”

Từ thiếu cũng cười.

Hồ Mộng Diệp nói ra câu đấy nghĩ lại thấy có phần xấu hổ, nên đứng dậy rót trà cho hai người, rồi lại chuyển hướng câu chuyện sang vở hí kịch hôm nay. Khen vở “Quý phi tủy tửu” hát rất hay, không hổ danh Giác Nhĩ*, vở “Kim Ngọc duyên” cũng hay vô cùng...

(*Giác Nhi: Giác chỉ đào kép, Nhi: trẻ con. Theo mình thì đây là chỉ giọng hát thanh (hoặc nheo nheo) giống trẻ con của người hát kịch hí.)

“Đều là những vở kịch hay.” Tứ thiếu tiếp chuyện nhưng lại mang ý khác, dường như có chút suy nghĩ rồi cười, “Vở hay nhất, có lẽ là “Tương tương hòa.”

“Có vở đó sao?” Hồ Mộng Diệp thuận miệng hỏi, “Hình như Hí đơn* không diễn vở này.”

(*Hí đơn: kịch một người diễn.)

“Đã xướng xong rồi.” Tứ thiếu đứng dậy, phui tay áo rồi lại phui vạt áo, nói như nói với chính mình, “Kịch cũng nghe rồi, chúng ta cũng nên về.”

Nhưng Huệ Thù vẫn ngồi bất động.

“Tiểu Thất?” Tứ thiếu khẽ nhủ mày.

Huệ Thù ngồi một cách đoan trang, không kiêng nể mà nói lại anh, “Em muốn nghe nốt.”

Lúc tiệc ở Phò phủ tàn, khách khứa nối đuôi nhau cáo từ ra về, thì trời đã tối om.

Vợ chồng Tứ thị sống trong thành phố, cách biệt thự của hai người Tiết Kỳ khá xa, nên chia tay tại phủ họ Phó ra về.

Người tài xế ngồi phía trước im lặng lái xe, Huệ Thù và Tứ thiếu ngồi phía sau cũng không nói câu nào.

“Cô ấy về, nên anh cũng muốn về để gặp cô ấy phải không?” Huệ Thù phá vỡ không khí trầm tĩnh.

Tứ thiếu không nói.

“Em lại không chịu về, rất không biết điều đúng không?” Huệ Thù cười.

Anh yên lặng nhìn phía trước, từ từ nói, “Nếu tôi muốn gặp cô ấy, ai cũng không ngăn được.”

Huệ Thù nheo mắt.

“Xin lỗi...” Cô cắn môi, nghiêng mặt về phía cửa xe, “Hôm ấy Bối Nhi nói rất đúng, em quá ngây thơ, nghĩ quá đơn giản... Công việc thư ký như vậy, em không làm nổi.”

“Được.” Tứ thiếu rút cuộc nói, “Ba ngày sau, tôi sẽ đi khỏi Bắc Bình, còn em về nhà đi.”

Giọng anh bình lặng không hề gợn sóng, cũng không có ý muốn hỏi người ta, “Quý Lâm sẽ phải người chuyên trách đưa em về, nếu muốn tìm Bối Nhi, cũng có thể xin anh ấy sắp xếp cho.”

“Cảm ơn.” Huệ Thù ngồi thẳng tắp, lòng khổ sở khó chịu vô cùng, không thể nói thêm lời nào khác.

“Việc ở Bắc Bình đã hoàn thành, em làm rất khá, rất xứng đáng với vị trí thư ký.” Sườn mặt anh lãnh đạm, lúc này nhìn lại thật giống một pho tượng lạnh giá, sự dịu dàng trước kia đều là giả tạo, đây mới đích thực là anh.

“Ngày khởi hành, Quý Lâm sẽ chuyển tiền lương cho em.”

A, thì ra còn có tiền lương.

Huệ Thù lẳng lặng cười, ngay từ đầu đã cô quên hỏi anh về tiền lương, cũng quên mất mình là người làm thuê, còn tưởng rằng mình thực sự là hồng nhan tri kỷ của anh. Hóa ra từ đầu đến cuối, anh vẫn luôn là một thương nhân, thực sự chỉ là thương nhân.

Thuê cô đến Bắc Bình, đi theo anh chỉ để cùng anh ăn nhậu chơi bời, và cũng chỉ để đứng cùng anh trông ngóng người tình cũ từ phía xa.

Xe dừng trước biệt thự.

Tài xế kéo cánh cửa ra, anh xuống xe, vờn tay ra định đỡ cô.

Huệ Thù đẩy mạnh anh, chạy lên bậc tam cấp, chạy thẳng về phía cửa chính.

Cánh cửa đóng kín, bên trong đèn vẫn thấp sáng, nhưng không có người hầu ra tiếp.

Một chút ánh sáng yếu ớt màu vàng quét rọi qua kẽ hở trên cửa chính soi xuống bậc thềm trước cửa, chiếu sáng con đường tiễn khách trở về nhà.

Đúng vậy, cô chỉ là một người khách, nơi đây không phải là nhà.

Mắt Huệ Thù nhòe đi, nước mắt làm cho ánh sáng trở nên mờ lung, bên tai nghe thấy tiếng anh gọi, hình như bảo cô đứng lại.

Nhưng bước chân cô càng mau hơn, vươn tay đẩy cửa ra.

Phía sau có tiếng bước chân gấp gáp, có người đang vội vàng chạy tới, thành linh ôm lấy eo cô, kéo sang cạnh cửa.

Tiếng lách cách trong kim loại vang lên, đó là tiếng lên nòng trong khẩu súng đen sì trên tay anh, nhắm ngay phía cửa.

Huệ Thù bất chợt tỉnh lại, kinh hãi nhớ ra trước kia mỗi lần xe dừng trước cửa, đều có người hầu ra đón tiếp... Nhưng hôm nay lại không thấy bóng người, chỉ có ánh sáng ấm áp từ ngọn đèn, cả khu vườn yên tĩnh đến khác thường, ngay cả tiếng chó sủa trong hoa viên cũng không có.

Anh che trước người cô, tập trung đề phòng, quai hàm căng cứng lại.

Bên trong vắng vẻ không tiếng động.

Anh dùng ánh mắt ra hiệu bảo cô né sang một bên, lấy hòng súng đẩy nhẹ cánh cửa mở ra một chút, rồi xoay mạnh người, nhấc chân đá văng cửa phòng

Một thanh âm mềm mại từ bên trong truyền ra.

“Tấn Minh, đã lâu không gặp.”

Ánh sáng từ chiếc đèn chùm thủy tinh làm cả phòng khách bừng sáng chói lọi, trên chiếc ghế sofa nhung màu lam đậm đặt ở chính giữa, là một người con gái xinh đẹp ngồi ngay ngắn tại đó.

Đôi bông tai dài mảnh bị gió nhẹ lùa qua vang lên tiếng ‘tinh linh’ trong trẻo, kéo theo từng quãng sáng li ti chập chờn trên người cô ấy.

Huệ Thù thấy hơi lóa mắt, đứng trong hoàn cảnh này, ngay cả hô hấp cũng trở nên dư thừa.

Bên cạnh không hề có tiếng động, tựa như anh cũng đang nín thở, lặng lẽ nhìn cô ấy.

Cả thế giới này, tại giờ phút này, như chỉ là của anh và cô.

Đêm đông ở Bắc Bình, bầu không khí vừa khô vừa lạnh, chỉ hít một hơi cũng cảm thấy cổ họng đau buốt.

Cuối cùng, anh cũng mở lời trước, “Hoắc phu nhân.”

Giọng nói đó khô lạnh, chẳng hề giống thanh âm của anh.

Hoắc phu nhân từ từ đứng lên, đứng dưới những vầng sáng chập chờn, tư thế độc lập, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

“Cất súng đi.” Miệng cô hơi mở ra, thái độ mềm mỏng khéo léo, nhưng lời nói lại kiên quyết.

Từ thiếu cười không ra tiếng, tay giơ lên làm tư thế xin hàng, nhưng vẫn chưa buông súng xuống.

Trên lầu hai, bốn người áo đen không tiếng động xuất hiện, tầm mắt sát nhọn, bàn tay giấu dưới áo bành-tô.

Sắc mặt Huệ Thù bỗng biến đổi.

Từ thiếu coi như không nhìn thấy mà bước từng bước đến gần cô ấy.

Hoắc phu nhân nhíu mày, không chớp mắt nhìn anh tới gần.

Anh cười gơ cao hai tay, tựa như súng trong tay chỉ là một món đồ chơi, “Cần gì phải như thế, tôi là tù binh của em từ lâu rồi.”

Nói rồi, anh buông lỏng tay, để khẩu súng dưới chân cô.

Nhìn nụ cười đùa cợt trên mặt anh, khóe môi Hoắc phu nhân hơi nhếch lên, nhưng ánh mắt vẫn trầm tĩnh.

Bốn mắt nhìn nhau, dừng lại trong chớp mắt.

Ánh mắt cô bỗng lướt qua, nhìn về phía sau anh, thân nhiên gật đầu với Huệ Thù, “Kỳ tiểu thư, rất xin lỗi, mời lên lầu nghỉ ngơi.”

Huệ Thù hiểu đây là muốn bảo cô tránh đi, song bà vai lại bị Từ thiếu vững vàng níu lại.

“Khỏi phải khách khí, Tiểu Thất là người của tôi.” Anh mỉm cười.

Huệ Thù giống như bị lửa thiêu bỏng, trong tai dậy lên cuồng sóng.

Hoắc phu nhân chẳng biểu cảm chút gì, chỉ nghiêng mặt lạnh lùng gọi, “Hứa sĩ quan.”

Đằng sau cây cột ngoài hành lang xuất hiện một người đàn ông mặc áo bành tô màu đen, khuôn mặt anh tuấn tinh hãn, đứng trang nghiêm kiêu quân nhân về phía cô.

“Tôi có lời muốn trao đổi với Tiết Tứ công tử, anh đưa tiểu thư lên lầu nghỉ ngơi.” Hoắc phu nhân không hề nhìn Tứ thiếu, giọng nói cứng rắn không cho phép từ chối.

“Vâng.” Hứa Tranh giậm giầy xuống, ánh mắt sắc bén chuyển về phía Huệ Thù, “Kỳ tiểu thư, mời!”

Huệ Thù cảm nhận được bàn tay đang nắm trên vai cô rất căng thẳng.

Hoắc phu nhân bình tĩnh nhìn anh, giống như đang cố đè nén mọi vui giận, giọng nói bình thản, “Đừng cố đối chọi với tôi, chúng ta không phải là địch, chưa bao giờ.”

“Thật không?” Giọng anh cũng thờ ơ, “Là địch hay bạn, hoàn toàn do em quyết định.”

“Tần Minh.” Hoắc phu nhân thở dài, sâu trong đôi mắt kia có chút buồn thương, “Tôi cứ nghĩ rằng, anh sẽ tin tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 6: Lòng Vương Mặc • Mãi Không Thoát

Nhìn ánh mắt ưu thương của Hoắc phu nhân, Huệ Thù biết, đây chính là đòn chí mạng đối với anh, chắc chắn anh không thể kháng cự lại.

Quả nhiên, bàn tay đặt trên vai cô chậm rãi buông xuống.

Tứ thiếu im lặng chốc lát, cúi đầu nói, “Tôi tin.”

Anh cười, cười một nụ cười ngạo mạn mà tự giễu, “Ngoài tin em ra, tôi còn có thể thế nào.”

Nhưng anh cũng không buông Huệ Thù ra, mà kéo cô ra sau mình, “Tiểu Thất không cần phải ở lại đây, ở đây không có chuyện của cô ấy, Từ phu nhân đã hẹn cô ấy chơi mát chợp đêm nay, tôi sẽ bảo tài xế đưa cô ấy đến Từ gia.”

“Anh nghĩ Từ gia thì an toàn sao?” Giọng Hoắc phu nhân thấu lạnh.

Huệ Thù nghe vậy thì giật mình, cảm thấy tay bị anh nắm chặt, lòng bàn tay hình như còn đỏ mề hôi.

Hoắc phu nhân cúi đầu nhặt khẩu súng của anh lên, cầm trên tay mà nhìn một lát, đầu ngón tay thon dài vuốt nhẹ lên thân súng đen sì.

“Bây giờ bản lĩnh của anh quá phi thường rồi, muốn tiền có tiền, muốn súng thì có súng, lại còn tới Bắc Bình để làm mưa làm gió.” Cô lạnh lùng nhìn anh, “Anh cho là ở đây thì không ai biết được đường đi nước bước của anh sao? Ở phía Nam ngầm buôn bán vũ khí cũng được, đút lót chính khách cũng được thôi, dù sao cũng đã có người giấu diếm cho anh rồi, nhưng giờ Bắc Bình đang rất hỗn loạn, khi anh nhúng tay vào đây có từng nghĩ tới hậu quả không?”

Những ngày trước giờ đã sáng tỏ như ánh chớp xẹt qua trước mắt, Huệ Thù ngơ ngẩn nhìn Tứ thiếu, kinh hãi nói không nên lời.

Ra đó là công việc kinh doanh của anh!

Buôn bán vũ khí đạn dược không hề tầm thường, từ Bắc tới Nam đều có nghiêm lệnh cấm buôn bán cá nhân, nếu truy ra, sẽ hành quyết ngay tại chỗ.

Chả trách hành động của anh lại bí mật vậy, che giấu quá cẩn thận.

Chả trách anh làm ăn với người Đức, vì nước Đức chính là nơi buôn bán vũ khí tự do phát triển nhất.

Chả trách Hoàng Cung Vân Đình khách khứa hào phóng lai vãng như mây, còn có cái gì kiếm được nhiều tiền hơn vũ khí, và còn có chỗ nào đút lót rửa tiền dễ dàng hơn so với sòng bạc.

Thế mà Tứ thiếu lại khom lưng cười, giống như chàng kỵ sĩ trung thành nhất, nhưng lời nói lại sắc nhọn, “Nếu Hoắc phu nhân vì muốn khỏi bệnh vãn tội mà đến, thì Tiết mỗ cam lòng nhận tội thôi.”

Hoắc phu nhân nhú mày, đã hơi tức giận.

Tứ thiếu thờ ơ cười, “Mà nếu em đến làm thuyết khách giúp Phó gia, thì tôi phải khiến em thất vọng rồi.”

“Ồ?” Đôi mắt thâm sâu của Hoắc phu nhân hơi liếc sang, “Dựa vào gì mà khẳng định tôi vì Phó gia mà đến?”

“Quan hệ thống gia của Phó Hoắc, và em - tôi chính là kẻ địch.” Tứ thiếu thu lại nụ cười, ánh mắt trở nên lạnh lẽo.

Hoắc phu nhân im lặng chốc lát, tựa hồ muốn nói điều gì đó, nhưng lại không nói.

Tứ thiếu liếc nhìn Huệ Thù, “Kỳ tiểu thư là tôi thuê làm thư ký, không liên quan đến toàn bộ chuyện này, khỏi cần kéo cô ấy vào.”

“Vậy còn anh?” Hoắc phu nhân bỗng nhượng mày, hơi buồn bực, “Rốt cuộc anh có biết hay không —— ”

Cô ngừng không nói tiếp, đôi môi mím chặt lại, như đang cực lực kiềm chế bản thân.

Huệ Thù kinh ngạc nhìn cô, hoàn toàn không hiểu bọn họ đang đối chọi vì việc gì.

Chỉ nghe thấy Hoắc phu nhân mở miệng lần nữa, không còn tức giận mà chỉ còn sự bất đắc dĩ, “Tấn Minh, anh biết rõ tình hình lúc này hết sức nguy hiểm. Tôi tới gặp anh, không phải muốn làm thuyết khách cho ai, chỉ là không muốn... Không muốn anh xảy ra chuyện gì.”

Cô nói một câu này, khiến Huệ Thù kinh hãi rét lạnh, đầu óc như vừa bị dội một chậu nước đá mà tỉnh táo lên.

Thì ra là thế.

Anh muốn cô rời khỏi Bắc Bình ngay lập tức, ngay cả muốn phản bác lại cũng không cho.

Nhưng cô lại một mực thấy tủi thân mà sinh lòng oán giận, hoàn toàn không biết đến mối nguy hiểm đang lặng lẽ hướng vào anh.

Cái gì mà bạn với địch cái gì mà tình hình chính trị, cô đều không hiểu, nhưng chỉ có một điều cô rõ ràng nhất —— Tứ thiếu đang che chở cho cô.

Lòng bỗng thấy thanh thản, giống như trăm hoa đang đua nở.

Nhìn sang anh đang trầm mặc bên cạnh, cô khe khẽ mở miệng, mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng thành thật, “Tứ thiếu, em không đi.”

Anh nghe vậy thì ngẩn ra, chột cau mày, “Tiểu Thất, đừng hồ đồ.”

“Anh không đuổi được em” Cô quật cường ngửa đầu nói, nếu anh có lòng che chở cô, cô cũng sẽ lâm trận mà không chùn bước.

“Kỳ tiểu thư, mời lên lầu trước đã.” Hoắc phu nhân thờ dãi, đối với Huệ Thù thì hòa nhã hơn.

Sĩ quan Hứa Tranh tiến lên một bước, đưa tay về phía Huệ Thù làm động tác xin mời.

Huệ Thù không cam lòng bước chậm chạp về phía cầu thang, ngoảnh đầu nhìn Tứ thiếu.

Hứa Tranh ở phía sau thân nhiên đỡ cô, chẳng tốn sức đưa cô lên cầu thang, cánh tay rắn như sắt khiến cô không thể giãy dụa nổi.

Tiếng bước chân cùng tiếng giầy dụa của Huệ Thù đã đi xa, chỉ còn hai người đứng trong đại sảnh sáng bùng.

Anh bình tĩnh nhìn cô, bên tai vẫn quanh quẩn câu nói kia của cô, “Tôi không muốn anh xảy ra chuyện gì.”

“Em nghĩ tôi sẽ có chuyện gì?” Anh cúi đầu cười, “Sợ tôi chết ở Bắc Bình?”

Cô nhượng mày, tức giận nghiêng mặt đi, phớt lờ câu anh nói.

Anh nhìn sâu vào mắt cô, “Tôi chết ở Bắc Bình, thì liên quan đến em sao?”

Cô im lặng, xoay người đi tới trước cửa thông ra hoa viên, đưa lưng về phía anh, cứ bất động không nói.

Bóng lưng kia vẫn mảnh mai như trước kia, có lẽ cô đã trải qua nhiều khổ cực, hình ảnh phía sau lưng chẳng hề đổi khác.

Anh chăm chú nhìn cô, tình cảm vẫn luôn ẩn chứa dưới đáy lòng, như sợi tơ bị kéo ra khỏi kén tằm, một sợi rồi lại một sợi, cứ ram ráp mà tràn lên tới yết hầu, tới đầu lưỡi, tưởng rằng sẽ gọi lên tên của cô, gọi một tiếng “Niệm Khanh”, nhưng lại quên mất cách để mở miệng.

Cô thở dài thật sâu, cũng không xoay người lại, vẫn quay lưng về phía anh mà chậm rãi nói, “Sống chết của người khác chẳng hề liên quan tới tôi, nhưng anh, và tôi vẫn luôn liên quan đến nhau.”

Một chút đau khổ trong tim bỗng bất ngờ bị hãm sâu xuống, thật khó khăn để cắt đứt.

Cho dù sự liên quan này là thật hay chỉ là sự an ủi giả dối, thì anh cũng bằng lòng mà tin cô.

Cô bỗng nghiêng đầu, nghe thấy tiếng bước chân của Hứa Tranh trên cầu thang truyền đến.

“Hoa viên ngay đây nhì, anh dẫn tôi đi nhìn xem có đẹp không?” Cô mở toang cánh cửa ra, quay đầu mỉm cười với anh, rồi tự mình đi thẳng vào vườn hoa. Tim anh đập loạn nhịp, lặng lẽ đi theo, bước chậm chậm sau cô đến nơi sâu nhất trong vườn.

Gió đêm lạnh lẽo phàn phật tạt vào mặt, Bắc Bình lúc này chắc sắp có tuyết rơi.

Người sống quen với khí hậu ở phương Nam rất sợ lạnh, Niệm Khanh ôm lấy hai tay, dùng chân dưới tán cây ngô đồng. Anh cũng không mặc áo bành tô, nên hai người nhất thời đều co rúm lại, thấy vậy bèn nhìn nhau cười.

Anh phá vỡ im lặng nói, “Có muốn lấy áo khoác tới không, rồi hâm một bình rượu ngon tìm nơi khuất gió ngồi?”

Cô cười nói, “Tôi chỉ nói mấy câu, xong sẽ đi.”

“Ý của em tôi hiểu.” Tiết Tấn Minh thất vọng cười, khoanh tay ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đông hiu quạnh, “Không ngờ khi gặp nhau lại là như thế này.” Anh thì thào như độc thoại, “Cứ ngỡ sẽ phải chào hỏi em một tiếng khỏe không, rồi ngồi xuống, uống chén rượu, nói chuyện tán gẫu, nghe em kể về cổ nhân, nói một chút về con gái em.”

Cô lặng lẽ buông mắt xuống, lại nghe anh cúi đầu gọi một tiếng “Vân Y”.

Cô đưa mắt nhìn.

Anh bật cười, “Sai rồi, phải gọi em là Niệm Khanh.”

Niệm Khanh và Vân Y, là hiện tại và quá khứ của cô.

Ngay từ ban đầu gặp nhau, cô đã là “Dạ Oanh Trung Hoa” nổi danh nhất lúc đó, và có một cái tên duyên dáng là Vân Y.

Sau khi gột rửa phong trần, cô lấy diện mạo thực giả vào danh môn, thành phu nhân của Hoắc Thống đốc, khôi phục lại tên lúc đầu, lấy theo họ chồng hiển hách, giờ gọi là Hoắc Thẩm Niệm Khanh.

“Đều là tôi.” Cô thản nhiên cười che giấu xúc động trong mắt.

Anh im lặng chốc lát, điềm nhiên chuyển hướng câu chuyện, “Hoắc tiểu thư khỏe không?”

Cô mỉm cười, gương mặt cũng dịu dàng hơn, “Con bé tên là Lâm Lâm, hai tuổi rồi, là một cô bé thích nổi nóng.”

“Vậy là nuôi một cô hồ trong nhà sao?” Anh cười.

“Cực kỳ giống cái tính xấu của Trọng Hanh.” Cô cũng cười.

Anh nhìn cô thật lâu mới nói, “Chắc em rất vất vả.”

Cô mỉm cười, thản sắc thản nhiên, “Không đến nỗi nào, tôi chỉ làm hết khả năng mà thôi.”

Nói thì nhẹ nhàng như vậy, nhưng gần nhau thì ít xa cách thì nhiều, chỉ nhìn bóng dáng đơn độc kia, cũng đủ để thể hiện sự cự tuyệt không muốn nói với người ngoài. Đằng sau lưng là bao nỗi gian khổ, phải hứng chịu bao ngôn từ thị phi của người ngoài, cô cũng chỉ có một thân một mình gánh chịu lấy. Tuy là Hoắc phu nhân, mang theo dòng họ hiển hách như thế, nhưng đâu chỉ có mỗi ánh hào quang.

Hơn nửa năm nay không hề thái bình, quân phiệt phía Đông Nam bắt đầu nổi loạn, không ngừng quấy rối vùng Trung Nguyên*, vài vùng quan trọng từ Bắc tới Nam đều rơi vào chiến tranh. Đại Thống đốc Hoắc Trọng Hanh bị Bắc Bình đưa lên cấp hàm Nguyên Soái, nhưng vẫn là giám sát quân sự trên năm tỉnh. Chiến sự ở Đông Nam vốn đã được dẹp yên rồi, hai luồng phản quân đều bị tan tác nhưng sau đó lại nhận được sự hỗ trợ bí mật từ phía người Nhật Bản, lại ngóc đầu dậy tại vùng Bắc Sơn Đông, khi chớp được sơ hở đã tập kích bất ngờ ba trấn. Hoắc Soái nổi cơn thịnh nộ, tự mình đến tiền tuyến đôn đốc tác chiến.

(*Trung Nguyên: chỉ vùng trung hạ du sông Hoàng Hà, bao gồm khu vực Hà Nam, phía tây Sơn Tây, phía nam Hà Bắc và Sơn Tây)

Lúc này Bắc Bình lại có biến động bất ngờ, đúng vào thời điểm khó lường nhất, nhưng cô vẫn buộc phải đến phía Bắc một mình.

Ba năm không ngắn không dài, nhưng cũng đủ để cởi bỏ sự yếu đuối của cô, đã không còn là danh linh* yếu đuối mệnh nhẹ như bèo trôi nữa.

(* danh linh: nghệ sỹ nổi tiếng)

Người trước mắt đây là Hoắc Thẩm Niệm Khanh đã quen trải qua phong ba, thay đổi da thịt, nhưng đồng thời cũng để lại dấu vết của sự gian nan vất vả.

“Niệm Khanh.”

Hai chữ này, từ bờ môi Tiết Tấn Minh trầm thấp bật ra, dường như vừa có chút xa lạ lại vừa có phần bối rối.

Niệm Khanh nhìn lại anh, nở nụ cười nhàn nhạt.

“Anh ta canh giữ em như châu ngọc trong kho báu.” Tiết Tấn Minh nhìn về phía xa xa nơi Hứa Tranh đang đứng trước cửa, cách sau một lớp cửa kính, Hứa Tranh yên lặng đứng nghiêm trang, ánh mắt không khi nào rời khỏi chỗ này. Niệm Khanh cười, “Lần này vừa đến Bắc Bình đã gặp ám sát, không thể trách Hứa sĩ quan quá thận trọng được. Cũng giống như vừa nãy anh giờ sững lên vậy, anh ta đương nhiên phải cảnh giác.”

Tiết Tấn Minh có chút suy nghĩ nhìn cô, “Em không tín nhiệm hẳn?”

“Tất nhiên có tín nhiệm.” Niệm Khanh mỉm cười, “Không ai trung thành tận tâm hơn anh ấy... Chi là có hơi quá mức tận tâm thôi, có một số chuyện không thể để anh ta nghe thấy được.”

Gió thổi qua nhánh cây trên đầu, lá khô kêu rì rào, gợn rụng nhưng lại không rơi xuống, khiến lòng người cũng nhấp nhô theo.

Tiết Tấn Minh hơi nghiêng mặt, cười tự giễu, “Lúc này tôi và em, còn có chuyện gì không thể cho ai biết? Cho dù có, cũng đã sớm truyền khắp thiên hạ rồi.” Niệm Khanh nhìn anh thật sâu, “Chuyện quá khứ, từ ngày anh đi miền Nam, tôi đã thôi hoài niệm rồi.”

“Tôi biết.” Anh gạt đầu, cổ họng đã hơi khô ráp.

“Cho dù anh không thể coi tôi là bạn, thì chúng ta cũng không phải là kẻ địch.” Ánh trắng mỏng manh chiếu xuống gò má cô, lộ ra chút bướng bỉnh cố chấp, “Nếu Trọng Hanh không giúp Phó gia, không có đám hỏi giữa Phó Hoắc, thì anh vẫn coi tôi như kẻ địch sao?”

Ánh trắng thanh sạch mà lạnh lùng phủ xuống đôi mày đen mượt như con sóng chảy trôi trong vắt, thật hợp với dung nhan của cô.

Trước mắt là cô, mà cũng không phải là cô.

Tin cô, hoặc không tin cô.

Cả hai đều quá khó khăn để chọn lựa.

Từng có một người con gái tên là Vân Y, đã tàn nhẫn lừa gạt anh, sự lừa gạt khiến anh khổ không nói nên lời, thất bại đến thảm hại; đến khi cô coi bỏ chiếc mặt nạ nổi tiếng tên Vân Y kia, thay bằng Hoắc Thẩm Niệm Khanh đã lấy người khác, lại một lần nữa lừa gạt anh, lừa gạt rằng anh cùng khuôn mặt đáng nên quên này của cô, không là bạn, nhưng cũng sẽ không phải là địch.

Nhiều lần anh đã tin là thật.

Song trong phủ Thủ tướng, dưới sân khấu hoa lệ kia, Hoắc phu nhân như con gió đến, vậy mà lại mang đến tin tức tốt lành “Hai nhà Phó Hoắc kết thông gia”.

Và giờ đã bắt đầu tin tưởng rằng tất cả đều đã có số kiếp, bởi từ ngày xưa cho đến hôm nay, đi tới đâu cuối cùng cũng gặp phải cái kiếp nạn này.

Chẳng cần biết mệnh yếu ra sao, chỉ cần là cô, thì anh tất sẽ bại.

Dù đường đi nước bước trên bàn cờ có cao minh thần bí đến đâu, thì chỉ có thể lừa được người khác, chứ không thể lừa được cô.

Ba năm sau, Tiết Tứ công tử mới vực dậy trở lại, giàu có hào phóng chẳng kém ngày trước, giao thiệp với toàn nhân vật nổi tiếng quyền cao chức trọng, ra vào phủ đệ của quan to, chỉ một bước đã trở thành người đáng tin cậy trong quý phủ của Thủ tướng. Cứ vậy mà nhảy múa mừng thái bình, đi giữa y hương tán ánh, giầu điểm Huệ Thủ ngay bên người, giầu được cả tai mắt của nhà họ Phó... Tiệc tùng linh đình, đút vàng tặng bạc, vốn đã là lẽ thường tình.

Người ngoài có ai biết, vàng này là từ núi vàng, bạc này là từ biển bạc, có đút lót cũng không phải là vì chút việc nhỏ, mà quà tặng thì càng không phải chỉ muốn một ít giao tình.

Tiết Tứ công tử một kẻ tầm thường, một công tử sa sút, háo sắc, có ai ngờ được anh lại có tài lực như vậy, mà những toan tính kia thì xảo trá vô cùng.

Ba năm ngủ đông, giấu kín tài năng, mặc dù miền Nam cũng chỉ có ít người biết Tiết Tấn Minh là loại người ra sao.

Thế nhưng, ít nhất vẫn còn một người hiểu rõ.

Những việc anh làm, có thể giấu điểm tất cả mọi người, nhưng lại không gạt được người biết anh hiểu anh như Thẩm Niệm Khanh.

Buôn bán vũ khí lậu, cô biết;

Hồi lộ chính khách, cô biết;

Với năng lực của Hoắc phu nhân, cùng với quan hệ thông gia gắn kết sâu đậm giữa hai nhà Phó Hoắc, chắc chắn cô đã biết, lúc này đang có một lượng lớn súng ống đạn dược được vận chuyển dưới thế lực của Phó thị, qua đường biển, từ Nam lên ranh giới miền Bắc, lặng lẽ chuyển vào Bắc; và cũng đã biết quan lớn ở Bắc Bình đang liên tục thu nhận những lượng tiền lớn không rõ nguồn gốc, lòng người trong Nội Các cũng đã lung lay, khiến những lời đồn nhảm nổi lên khắp nơi.

Bắc Bình rộng như thế, thật đúng là ngọa hổ tàng long, ngấm ngầm khơi lên giông bão.

Hai họ Phó cùng Đông trong Nội các tranh chấp đã lâu.

Phó Thủ tướng là người đứng đầu Nội các, còn Đông Tổng tư lệnh lại là quân phiệt hùng mạnh nhất ở miền Bắc.

Thù oán giữa hai người đã tích tụ từ lâu, hai bên áp chế lẫn nhau, giành giật nhau từng chút một. Giờ đây Phó thị là tổ chức lãnh đạo Nội các, tuy mặt ngoài phe Đông thị bị đè ép xuống, không thể ngang nhiên chống lại Chính Phủ; thế nhưng chính quyền Phó thị quá hủ bại, nhiều lần bị vạch tội, còn Đông soái huấn luyện quân đội rồi tích đất, thế lực ngày càng hùng mạnh hơn.

Một núi không thể chứa hai hổ, tranh chấp giữa Phó Đông ngày càng gay gắt, rồi cuối cùng sẽ có một trận chiến ác liệt.

Ba tháng trước, “Án buộc tội Thủ tướng” đã gây chấn động trong và ngoài nước, kể cả Thủ tướng Chính phủ, Bộ trưởng pháp vụ cùng các quan chức lớn phe họ Phó tổng cộng là sáu người có dính líu đến tham nhũng, làm rối loạn kỉ cương, tham ô quân nhu cùng một số tội danh khác. Thượng nghị viện ở trong thế giằng co lúc nào cũng có thể tuốt gươm rút súng, vòng bỏ phiếu đầu tiên thì phe họ Đông chiếm áp đảo, song chưa kịp tiến hành đợt hai, thì hai nghị sĩ bị ám sát liên tiếp.

Vụ giết người làm rung động khắp nơi, đây là dấu hiệu của sự đe dọa, cũng khiến cho vụ buộc tội này kéo dài đến hai tháng. Sau đó đợt bỏ phiếu thứ hai không ngoài dự đoán, phe họ Đông thất bại thảm hại, rất nhiều nghị sĩ đều đồng loạt đổi hướng, và cả Thượng nghị viện đã trở thành thiên hạ của phe nhà họ Phó.

Đông tướng giận dữ lấy danh nghĩa đi giám sát quân sự để rời khỏi Bắc Bình, phe nhà họ Phó càng náo nhiệt hơn, đúng là một người làm quan cả họ được nhờ.

Dù như vậy, những việc vẫn phải làm cho đủ, các nghị quyết của Thượng nghị viện vẫn được tiến hành như cũ.

Mà lúc này, thân tín của phe họ Đông ở tại Bắc Bình, vẫn cứ ần núp chưa chịu ra đòn sát thủ —— Từ Bộ trưởng Từ Quý Lân cũng nghênh đón Tiết Tấn Minh từ nghìn dặm lên miền Bắc. Bấy giờ đối phương ngoài sáng ta trong tối, để Từ Quý Lân dẫn đầu đội ngũ của phe họ Đông lặng lẽ di chuyển theo kế hoạch, chính là lấy cách thức của đối phương hoàn trả lại cho đối phương.

Đông Tổng Tư lệnh lại binh bất yếm trá, vậy mà cũng làm một cú “Hồi mã thương”* lấp cho đầy kho, giành được thế tất thắng —— Nếu không thể vạch tội một lần nữa, thì quân đội đóng quân ngoài trăm dặm sẽ lập tức hành quân vào Bắc Bình, dùng vũ lực để cưỡng ép Nội các xuống đài.

(Hồi mã thương: bắt ngờ quay đầu đâm mũi thương vào kẻ địch.)

Giới quân phiệt ở Bắc Bình, không ai có thể đối chọi với Đông tướng hùng bá khắp Đông Bắc.

Ngoại trừ, Thống đốc năm tỉnh Hoắc Trọng Hanh.

Còn nhớ ngày đó, đưa tiễn trong mưa bụi.

Chẳng mấy chốc đã ba năm, vậy mà khi gặp lại đã thấy Phó Hoắc làm thông gia.

Cứ nghĩ rằng giao ước không bao giờ gặp lại đó là vĩnh viễn, thế mà lại hóa thành bọt nước.

Đến tận cùng là do thế sự thay đổi, hay thật sự là định mệnh.

Tiết Tấn Minh nhìn Niệm Khanh không chớp mắt, ánh mắt dao động xa gần. Lúc này anh không thể phân biệt được rốt cuộc cô là Vân Y, là Niệm Khanh, hay là Hoắc phu nhân... Gặp lại thấy mừng vui, gặp lại cũng thấy buồn thương, nhưng cuối cùng tất cả lại chuyển thành hoang mang mất mát.

Vừa rồi còn vạch trần mưu đồ của anh ở miền Bắc, lúc này cô lại nói họ vĩnh viễn không phải là kẻ địch —— Vậy là cô nói thật hay nói dối?

Nếu là trước kia, anh sẽ không do dự mà tin cô, dù cho bị lừa gạt giấu diếm, cũng vui vẻ chịu đựng.

Nhưng giờ đây Tiết Tấn Minh đã không còn là kẻ tùy tiện bị ánh mắt của một người con gái làm cho dao động nữa.

Gió rét thổi càng lúc càng mạnh hơn, cứ quần quanh trong khu vườn, khiến vạt áo cũng thấm lạnh.

Hai tay Niệm Khanh ôm lấy vai, tự giễu mà cười, “Tôi đã nói đến nước này, nếu anh không tin, coi như tôi làm chuyện thừa đi.”

Tiết Tấn Minh không nói một lời.

Niệm Khanh buồn bã xoay người, chợt nghe thấy giọng anh trầm thấp nói, “Khi biết em đến Bắc Bình, tôi đã chuẩn bị cho điều xấu nhất có thể... Nhiều nhất, là lại thua em lần nữa.”

Cô ngừng bước chân, lẳng lặng xoay người lại.

Bóng cây nghiêng nghiêng đổ xuống người anh, làm cô thấy không rõ khuôn mặt anh là buồn hay vui.

Niệm Khanh thờ dãi một tiếng, “Bây giờ, anh sẽ không thua bởi tôi.”

“Thật không?” Anh chăm chú nhìn cô.

“Sáng sớm ngày mai, tôi sẽ rời khỏi Bắc Bình cùng Từ Khiêm, Trọng Hanh cũng sẽ không vì Phó gia mà đưa bất cứ quân đội nào đến, anh có muốn quấy cho long trời lở đất cũng không liên quan đến tôi... Tôi chỉ mong anh, sống bình an bảo trọng.” Lời nói nhàn nhạt, còn ánh mắt thì trầm tĩnh.

Nhưng lại khiến anh giật mình, mà bật thốt lên hỏi, “Từ Khiêm? Em nói con trai của Hoắc Thống đốc Hoắc Từ Khiêm sao?”

Cô cười, “Nếu không phải thì còn ai là Từ Khiêm nữa.”

Tiết Tấn Minh vô cùng kinh ngạc, “Hoắc công tử sao lại ở Bắc Bình, không phải hẳn đang du học ở nước ngoài sao?”

“Nó vẫn luôn ở Bắc Bình này.” Niệm Khanh nở nụ cười, vẻ mặt uể oải cùng bất đắc dĩ.

Gió lạnh tạt qua làm hai bên má cô hồng lên, “Du học chỉ để ngụy trang, dù sao cũng không thể để cho người ta biết nó gây ra tai họa, rồi nhà trốn đi.”

Cô vươn cổ tay vuốt lại tóc mai, “Từ Khiêm chạy thoát ra bên ngoài ba năm, nếu không vì lần này rơi vào tay lão Phó, chắc chúng tôi đến giờ cũng không biết tung tích của nó.”

Tiết Tấn Minh hoàn toàn kinh ngạc, “Rơi vào tay lão Phó? Ý em nói...”

“Đúng vậy.” Niệm Khanh cười khổ, “Chắc anh cũng nghe nói qua về việc đám học sinh gây rối, mấy người bị bắt đều có tiếng tăm, trong đó người dùng bí danh là Trình Lập Dân, chính là Từ Khiêm.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 7: Toan Tính Xưa Kia • Đại Khờ Bây Giờ

Lễ cưới truyền kỳ đó từng gây chấn động một thời.

Đám ký giả thông tấn nước ngoài còn muốn gây ấn tượng bằng cách đưa lên những tiêu đề trữ tình vô cùng: “Tướng quân quyền thế nhất cùng nữ danh ca xinh đẹp nhất” —— trên báo chí Tiếng Anh đều nhao nhao dùng từ “actress” để miêu tả xuất thân của Tướng quân phu nhân, còn người dân trong nước lại không khách sáo như vậy, trong mắt người đương thời thì “Kỹ cùng kỹ” (ca sỹ và kỹ nữ) chẳng có gì khác biệt, nữ ca sỹ nổi tiếng không khác gì danh kỹ bậc cao. Rất nhiều bài báo sử dụng từ này với ý nghĩa mập mờ, cố tình hoặc vô ý mà chẳng phân biệt “Kỹ kỹ” (妓伎) thậm chí còn thêm mắm thêm muối, thêm dệt nhiều màu mè.

Chẳng những Hoắc phu nhân vì xuất thân mà hứng chịu nhiều chê trách, ngay cả Hoắc công tử cũng đại náo cả phủ Thống đốc rồi còn vụ hủy hôn của Trình gia làm thành trò cười truyền đi khắp đầu đường xó chợ.

Lấy danh nghĩa là con trưởng người vợ cả của Thống đốc, ngang nhiên phản đối cha mình lấy vợ là Thẩm thị làm vợ cả, bắt phu nhân Thẩm thị lấy thân phận vợ lẽ, rồi còn phải kính trà trước linh cữu Hoắc phu nhân đã qua đời. Thống Đốc không đồng ý, tuy Thẩm thị là vợ kế, nhưng vẫn là người vợ hợp pháp, ngang hàng với vợ cả. Ngay sau ngày cưới, Hoắc công tử cầm di ảnh của mẹ đẻ mình ngang nhiên thờ cúng tại phòng khách... Thống đốc nổi giận, lấy roi ngựa quát cho Đại công tử một trận chết đi sống lại, suýt nữa thì gây ra tai nạn chết người.

Một hồi náo loạn kinh thiên động địa đó, khiến không khí vui mừng lập tức biến thành vận xui quấy, chuyện xấu cứ nối gót mà đến.

Mấy ngày sau, em gái của Hoắc phu nhân cùng với phú thương Trình thị đính hôn, gần đến giờ tổ chức tiệc, khách khứa đến đầy đủ thì Trình công tử lại hủy hôn, chỉ để lại một bức thư, ngay cả mặt cũng không lộ, cứ yên lặng mà bỏ đi. Trình gia cũng chỉ là một gia đình đông đúc giàu có bình thường, biết rõ đã đắc tội với nhà quyền quý, thì hoảng sợ suốt mấy ngày đêm liền, đến cả việc kinh doanh cũng không để ý đến. Trình lão phu nhân bị dọa cho sợ, trên đường về bệnh rồi quy thiên.

Dù chuyện này đã được Hoắc gia đề xuống, không có báo chí công bố tin tức này, nhưng khắp phố phường vẫn xôn xao truyền tay nhau như cũ.

Thật hay giả, ai đúng ai sai, người ngoài họ đâu quan tâm.

Nhưng đến tai Tiết Tấn Minh, anh lại có thể dự đoán được chuyện này.

Biến cố hủy hôn của Trình gia chẳng có gì là ngoài dự kiến cả, trải qua bao phong ba như thế anh đã sớm đoán được, và chắc ngay cả cô cũng hiểu được.

Anh chỉ biết người con gái tên Vân Y thận trọng trong từng bước đi, chứ chưa từng ở bên cạnh Niệm Khanh, cũng chưa từng gặp cô sau biến cố lớn năm ấy. Anh ở xa ngàn dặm, nghe đủ loại tin tức về cô, cuối cùng nghe nói cũng chỉ là nghe nói.

Cho đến hôm nay, khi tận mắt nhìn, chính tai nghe, anh hùng mỹ nhân, phong lưu văn thế là vậy, có ai nói đây không phải là một mối kỳ duyên cầm thú. Nhưng theo đó cầm thú này cũng giống như những chiếc kim châm, tua tủa mà đâm đau đốn đầu ngón tay người ta, còn chưa kể đến những lời nói của người ngoài.

Ngày xưa Thẩm Niệm Khanh vì Hoắc Trọng Hanh không màng sống chết mà đứng tại tòa án, không hối không oán; Hoắc Trọng Hanh vì Thẩm Niệm Khanh mà một lời đính ước lập ba đời, lời thề nặng như núi, đó là truyền kỳ mà hàng vạn người đều đồn giống nhau... Song khi côi bỏ đi hào quang danh hiệu “Hoắc phu nhân”, cô chỉ muốn sống bình an đến hết đời này, mong muốn của cô đâu khác gì những con người bình thường.

Cô không thể chịu đựng ánh hào quang trong quá khứ, nhưng sau lại vẫn đứng bên cạnh một người đàn ông hào quang còn chói lọi hơn.

Tất cả những việc này đã định cho số mệnh cô phải vất vả nỗ lực hơn gấp nhiều lần so với người thường.

Cũng giống như sự nhục nhã mà Hoắc Tử Khiêm đem đến cho cô, nhưng cô không thể không đi Bắc Bình, mà bảo vệ hãn khôi vòng xoáy hiểm ác.

Tầm mắt Tiết Tấn Minh động thật lâu trên mặt cô, nụ cười của cô vẫn thản nhiên, vẫn hoàn hảo không chút sơ hở.

“Đáng giá sao?” Giọng anh rất nhỏ, trong mắt khó giấu được sự không cam chịu, “Em bỏ tôi lấy hãn, để đòi lấy những uất ức này sao?”

Cô kinh ngạc nhìn anh trong lòng bỗng trống rỗng mịt mờ, cũng chẳng biết khóe mắt đã vương lệ từ lúc nào.

Bỗng nhiên anh nắm lấy vai cô, ôm chặt cô vào lòng.

Cơ thể ấm áp của anh, mang theo sự quen thuộc của xưa kia, giống như một giấc mộng đã bỏ quên từ năm tháng nào chợt bừng tỉnh trong màn đêm âm u.

“Bây giờ, tôi sẽ thắng cho em xem.” Anh cúi đầu cười bên tai cô, “Hoắc Trọng Hanh có chí hướng vì nước nhà, nhưng tôi cũng không phải là kẻ tiểu nhân sống chỉ để đạt lấy chút lợi ích nhỏ nhỏ... Em hãy mở mắt nhìn, lần này chắc chắn tôi sẽ thắng!”

Tìm Niệm Khanh đập loạn nhịp, bị anh ép sát người đến thở không nổi.

Ánh trăng trước mắt bỗng tối sầm lại, hơi thở đàn ông nóng rực phả xuống, đôi môi anh khê run rẩy ngăn chặn hô hấp của cô.

Cơ thể cô run rẩy liên hồi, tay chống trước ngực anh, nhưng không thể tránh khỏi sự giam cầm của anh.

Muôn vàn trần trọc, như đã lạc mất mà tìm lại được, hoảng hốt như đang đứng trong giấc mộng.

Không phải là mộng, vì mộng không đau nhức như thế.

Một tiếng giong vang, bên má đau rất khiến Tiết Tấn Minh tỉnh táo lại.

Niệm Khanh thờ hồn hên vùng thoát khỏi hai tay anh, trên môi đỏ tươi ướt át, trong mắt kinh sợ, “Anh...”

Nói còn chưa dứt, tiếng giong đã vang ngay sát sau lưng. Hứa Tranh đang chạy nhanh tới, lách cách lên đạn khẩu súng lục, chĩa nòng súng đen kịt lên trán anh. Niệm Khanh bật thốt lên, “Hứa Tranh, đừng ra tay...”

Nhưng đã muộn nửa nhịp.

Hứa Tranh hung hăng vung tay lên, nện báng súng xuống trán Tiết Tấn Minh.

Vậy mà anh không hề tránh.

Với thân thủ của anh, tránh một đòn này dễ như trở bàn tay.

Nhưng anh lại không nhúc nhích, giống như bị một cái tát vừa rồi của cô làm cho ngây người, máu chảy tràn xuống, ướt sũng trước mắt, khiến cho ánh trắng mờ nhạt kia cũng nhiễm một màu đỏ. Bèn tai trong tích tắc còn nghe thấy thanh âm trôi nổi xa xăm, chỉ lảng vảng nghe thấy cô gọi tên anh, “Tấn Minh —— ”

Lầu hai, rẽ vào một gian phòng, cửa phòng bị đá tung ra, Hứa Tranh mặt đen quần áo đen đập cửa bước vào, chỉ tay về phía người quản giá đang run rẩy, “Ông, ra đây!” Quản gia mặt tái mét, co rúm lắc đầu, “Tôi, tôi không biết gì hết!”

Hứa Tranh không nói hai lời, túm lấy áo ông ta kéo ra.

Mấy người hầu bị nhốt cùng phòng sợ hãi lùi bước, chỉ có Huệ Thù đứng cảm nói, “Ông ta là người hầu của Từ gia, không liên quan đến chuyện Từ thiếu, tôi mới là thư ký của anh ấy.” Hứa Tranh mặt lạnh nhìn qua, xách áo quản gia lên, “Có ai biết băng gạc ở đâu không?”

Huệ Thù ngăn ra, nghe quản gia run rẩy nói, “Bông, băng không có... Chỉ có bông y tế... Còn có...”

Hứa Tranh nhú mày không kiên nhẫn, nhắc chân đạp quản gia ngã lão đảo, “Có bông y tế còn không mau đi lấy!”

Huệ Thù vội nâng quản gia dậy, theo ông ta vào phòng chứa đồ tìm.

Căn nhà này thường không có người ở nên đồ vật cũng không đầy đủ, tìm hồi lâu cũng chỉ thấy một lọ nước thuốc khử trùng cùng một gói bông y tế.

Hứa Tranh cầm đi, bước được hai bước như nhớ tới cái gì đó, xoay người lại chỉ Huệ Thù, “Cô theo tôi hỗ trợ.”

Một đường chạy xuống tầng dưới, Huệ Thù bị hấn túm vào thư phòng, vừa nâng mắt lên thì thấy Từ thiếu nằm nghiêng trên ghế sofa, từ trán xuống áo đều là vết máu đỏ tươi, cánh tay yếu ớt buông thõng xuống đất. Hoắc phu nhân đang cúi người trước sofa cầm khăn lụa bịt lên trán anh.

Sắc đỏ tươi đáng sợ đó chọc thẳng vào mắt khiến Huệ Thù kinh ngạc đến ngây người, “Từ thiếu!”

“Phu nhân, đồ đã lấy tới!” Hứa Tranh xấu hổ nói.

“Đưa nước khử trùng cho tôi.” Hoắc phu nhân vươn tay, trên đầu ngón tay còn dính máu của Từ thiếu.

Huệ Thù chỉ cảm thấy một hồi đau đốn, trong lòng như bị kim châm, nhất thời bất chấp tất cả, cầm nước thuốc đi đến.

Vừa bỏ khăn ra, máu từ vết thương trên trán lại chảy ra, Huệ Thù cuống quýt lấy tay che đi, lại bị Hoắc phu nhân ngăn cản.

“Đừng chạm vào vết thương.” Hoắc phu nhân nhận lấy bông y tế, chấm nước khử trùng, ngón tay thon dài vén tóc mai của Từ thiếu lên, cẩn thận rửa sạch vết thương.

Nhìn động tác dịu dàng của cô, Huệ Thù không thể tin là cô làm Từ thiếu thương thành thế này.

“Có nước nóng và khăn mặt chưa?”

Huệ Thù gạt mình, mãi mới hiểu ra là đang hỏi mình.

Về mặt Hoắc phu nhân trước mắt này mềm mỏng bình tĩnh, hoàn toàn không hề có khí thế sai bảo người khác, bàn tay còn lại nắm lấy cổ tay Từ thiếu, cẩn thận kiểm tra mạch đập của anh. Từ thiếu nằm nghiêng mặt trên sofa, tựa hồ vẫn chưa tỉnh, cánh tay đang buông thõng khỏi ghế lập tức được Hoắc phu nhân nhẹ nhàng cầm lên. Cô cúi người gọi tên anh, “Tấn Minh?”

Anh không lên tiếng, ánh đèn lò mờ chiếu xuống làm sập bóng khuôn mặt anh, bóng lông mi in xuống càng khiến cho đường nét anh tuấn thêm nhu hòa.

Tấn Minh Tấn Minh, hai chữ được Hoắc phu nhân dùng khẩu âm Chiết Giang mềm mại gọi lên, nó ngọt ngào mà uyển chuyển vô cùng.

Bóng cô cũng bị ánh đèn hắt lên người anh, nhìn giống như đang chạm vào nhau.

Huệ Thù lặng lẽ xoay người, đẩy cửa ra ngoài.

Hứa Tranh đang dựa vào tường hút thuốc, vừa thấy cửa mở thì vội vàng đứng thẳng người vút đầu thuốc đi.

Khi nhìn thấy là Huệ Thù thì sắc mặt lại khôi phục lại vẻ nghiêm túc lạnh lùng.

Huệ Thù mặt cũng chẳng thềm nhìn hẩn, lạnh lùng nói, “Bên trong cần nước nóng và khăn mặt.”

Hứa Tranh nuốt phát cáu, nhưng vẫn cố nhịn xuống, quay đầu quát một gã người hầu, “Mau đun nước nóng mang lại đây!”

Tiếng gào to như vậy cách cánh cửa cũng nghe thấy.

Tiết Tấn Minh đang nhắm mắt nằm trên sô pha thong thả cười nói, “Ra tay ác như vậy, có vẻ như tôi từng đắc tội Hứa sĩ quan rồi...”

Niệm Khanh ngẩn ra, mừng rỡ nói, “Anh không sao chứ?”

Tiết Tấn Minh mở mắt ra, con ngươi dưới ánh đèn sâu thẳm nhưng không nói lời nào, mà chỉ nhìn cô.

“Xem ra anh đã tỉnh từ lâu.” Bị trêu chọc vậy đáy mắt Niệm Khanh xẹt qua tia tức giận, cô buông tay anh ra, “Hứa sĩ quan ra tay lỗ mãng, là lỗi của tôi, đã mạo phạm Tứ thiếu, mong ngài thứ lỗi.”

Thần sắc lạnh nhạt đó càng khiến hai gò má cô thêm tái nhợt, lời nói phát ra từ đôi môi mềm mại kia xa cách đến tận cùng.

Tiết Tấn Minh lẳng lặng cười, chỉ mãi mê quyến luyến lòng bàn tay chăm sóc dịu dàng của cô trong phút giây ngắn ngủi vừa rồi, anh thật hối hận vì đã mở mắt ra.

Niệm Khanh nhú mày nhìn anh, lại nhìn không được hỏi, “Thật sự không sao chứ?”

Anh chậm rãi ngồi dậy, tựa vào ghế sô pha áy náy nhìn cô, “Xin lỗi, là tôi đã mạo phạm em.”

Dưới ánh trăng trước sân kia, nụ hôn vừa rồi dường như thật lại không giống thật, hơi thở mê loạn gấp gấp dây dưa kia lại như đang hiển hiện trước mắt.

“Tôi không cố ý, tôi...” Anh thì thào nói, rồi lại ngập ngừng không biết nói sao nữa.

“Tôi hiểu.” Niệm Khanh hơi cúi mặt, vẻ mặt bình tĩnh, giấu thật kỹ mọi biểu cảm.

“Em vốn chịu quá nhiều tủi thân rồi, vì sao còn muốn vất vả như thế này?” Anh bình tĩnh nhìn cô, thanh âm trầm thấp, “Tôi không thù oán vì sự lựa chọn ngày trước của em, nhưng em phải biết rằng... Nếu em sống tốt, thì tôi mới cam lòng.”

Niệm Khanh xúc động nâng mắt đón nhận ánh mắt của anh, một lúc lâu không nói nên lời.

Nghe đến hai chữ cam lòng, lại gọi nhớ đến ký ức xưa kia —— khi đó cô nói rằng, Tiết Tấn Minh, anh chỉ không cam lòng mà thôi. Đến giờ anh mới chịu thừa nhận hai chữ cam lòng, anh đã không còn là Tiết Tứ công tử kiêu ngạo ngày xưa nữa rồi. Thắng thua được mất bật ra thản nhiên từ miệng anh, nhưng lại khiến lòng cô chua xót, có lẽ cô thật sự trách lầm anh, chỉ một câu “Không cam lòng” đã nghiền nát chà đạp lên tình cảm chân thật của anh ngày xưa.

Cho dù là vậy thì sai cũng đã sai rồi, tất cả đã kết thúc rồi.

Niệm Khanh nghiêng mặt đi, không đành lòng nghe thêm nữa.

Song lúc này anh lại cố chấp bướng bỉnh hơn bao giờ hết, giọng nói bức bách vang lên rõ ràng, “Những suy nghĩ không nên có lúc trước tôi đã cắt đứt từ lâu, em không cần để ý đến tôi, tôi cũng sẽ không liên lụy đến thanh danh của em.”

Em chỉ cần, cho phép tôi yêu em.

Một câu này đúng là chẳng có hy vọng nào để nói ra.

Thân phận của anh cùng sự kiêu ngạo của anh, không cho phép nói ra câu này, cho dù chỉ có hai người họ nghe thấy.

Ngày trước có đến thiên ngôn vạn ngữ để nói, đến giờ phút này, kề cận ngay cạnh nhau, nhưng lại chẳng thể nói ra.

Có lẽ chẳng cần thiết phải nói, cứ nhìn nhau như vậy lại hay.

Niệm Khanh hơi nghiêng người, tránh khỏi ánh mắt của anh, giống như một chữ cũng không nghe thấy, chỉ thản nhiên nói, “Sáng sớm mai tôi sẽ lên đường, anh muốn ở Bắc Bình, tôi cũng không thể ngăn cản. Lão Phó không phải là người lương thiện, Đông Soái cũng chẳng phải là người chủ tốt, bản thân anh hãy cẩn thận trong mọi việc.”

“Họ Phó chịu để các người đi như thế này sao?” Tiết Tấn Minh nhú mày.

Đôi mày cô ần sau làn tóc mai hơi nhếch lên ý cười, “Đề xuất quan hệ thông gia vào lễ mừng thọ ở phủ họ Phó đương nhiên không phải là trò đùa.”

Tiết Tấn Minh chợt bừng tỉnh, “Em hứa hẹn quan hệ thông gia để lừa họ Phó thả các người về? Vậy sau này định như thế nào, chẳng lẽ lật lọng, ngang nhiên hủy bỏ hôn ước?”

Niệm Khanh cười, “Tôi không có sở trường gì, chỉ giỏi gạt người thôi.”

Tiết Tấn Minh nhướn mày, đôi mắt bỗng dâng lên lo lắng, “Nếu lão Phó không tin em thành tâm muốn làm thông gia thì sao?”

“Vậy chỉ có thể đánh cuộc mà thôi.” Niệm Khanh cười yếu ớt, nói hơi hột, “Bản lĩnh lừa gạt của tôi có lẽ vẫn chưa mai một đi nhiều.”

Tiết Tấn Minh đau lòng nói, “Việc gì em phải mạo hiểm vì hấn như thế, em chỉ là một người phụ nữ, vốn đã không có khả năng lên trời xuống bể rồi, lại còn vương vào Hoắc Tử Khiêm, lỗi của hấn thì để tự hấn gánh trách nhiệm, đâu liên can gì đến em!”

Niệm Khanh rĩ mi cười, “Sao không liên quan gì, cậu ta là con trai Hoắc Trọng Hanh thì cũng là người nhà của tôi.”

Tiết Tấn Minh nhất thời không thể phản bác được gì.

“Tóm lại, ngày mai Tử Khiêm sẽ theo tôi về, cho dù Bắc Bình có trời nghiêng đất ngã thì Trọng Hanh cũng sẽ không phái quân đến đây, nếu không chiến tranh sẽ lan tràn, tai họa cho đất nước này. Anh muốn góp sức cho Đông Sầm Huân thì tôi cũng chẳng thể ngăn cản, nếu đã sa vào vũng nước bẩn này thì về sau anh phải thật cẩn thận.”

Tiết Tấn Minh bình tĩnh nhìn cô chốc lát, ánh mắt chớp động, “Miễn là Hoắc Soái không nhúng tay vào miền Bắc, thì Đông Soái cũng sẽ không vượt râu hổ của hấn. Nếu nhà họ Phó không được Hoắc thị tương trợ, thì chắc chín phần là tôi thắng. Đợi khi Đông Soái vào được Nội Các, thì tôi sẽ cho em thấy. Tiết mỗ từ xưa đến nay chưa bao giờ là kẻ thất hứa.”

Không có hoa tươi gắm vóc lồng lầy, cũng chẳng có nhuyễn ngọc ôn hương bên người, trước mắt đây là Tiết Tứ thiếu khí phách, là Tứ thiếu sang sảng từng lời, là Tiết Tấn Minh nhiệt huyết cháy bỏng như lửa... Chung quy đây mới chân chính là anh.

Dù là Niệm Khanh cũng không thể không xúc động.

Cô nhìn anh thật lâu, “Tôi không biết vì sao anh lại tin cậy Đông Sầm Huân như vậy, cũng không biết rốt cuộc anh đang toan tính việc gì với hấn, nhưng anh đã tìm thấy hoài bão của anh rồi thì tôi cũng không nhiều lời nữa... Tôi chỉ không muốn anh lại đi vào con đường sai lầm, cũng không muốn anh lại bị liên lụy.”

Tiết Tấn Minh nâng mắt nhìn, đón nhận ánh mắt thân thiết đau buồn của cô, nhìn vào sâu tận đáy mắt lo âu của cô.

—— Đông Tổng Tư Lệnh mưu đồ lật đổ Nội các, Tiết Tứ công tử chỉ tiền mua chuộc những nhân vật quan trọng trong nhà họ Phó; Đông Tổng Tư Lệnh giật dây khiến quân đội nổi loạn, Tiết Tứ công tử phá nghiêm luật vận chuyển vũ khí qua đường biển lên miền Bắc; Đông Tổng Tư Lệnh có quân đội có địa bàn, khi tiền có thể tấn công muốn lùi cũng có thể phòng thủ, thắng có thể lên đến chức Tổng Thống, nếu thua vẫn là quân phiệt. Mà Tiết Tấn Minh anh, dù giờ có tiền có thế nhưng vẫn chỉ là một thương nhân.

Địa vị cao quý trong thời buổi loạn lạc này, có thể nào cũng không tới lượt thương nhân.

Đây chính là thói đời biến đổi như sáng chiều, nó như sáng sớm ăn rượu ngon sữa ngọt xong đến tối lại ăn cám, ai cũng không biết ngày mai tường thành nhà ai phát pháo Vương kỳ (cờ vua, cờ chiến thắng). Lấy tính mạng bản thân ra đánh cược với canh bạc này chỉ để đổi lại con đường công danh... Đến người ngoài còn hiểu đây chỉ là hoa trong gương trắng dưới nước, vậy mà Tiết Tứ công tử anh vẫn chưa nhìn thấu hay sao?

Sự chất vấn của cô diễn ra trong im lặng, không một tiếng động, nhưng tất cả câu chữ đều viết trong ánh mắt.

Lúc lâu sau, anh mới hạ tầm nhìn xuống, “Cái đầm nước này vẫn đục ra sao tôi đều biết. Miền Bắc đã quá thối nát rồi, nhưng miền Nam cũng không phải không có ung nhọt. Tôi bỏ làm quan mà theo thương nghiệp, cũng không phải chưa suy nghĩ qua, chỉ là không trông mong vào bọn chính khách sẽ thay đổi được tình thế hiện giờ, càng không trông mong gì vào giới quân phiệt sẽ làm đất nước này giàu mạnh lên... Trước đây cha tôi cũng thu xếp đưa anh cả lên chức vụ quan trọng trong quân đội Chính Phủ, đưa tôi đến Nhật để học quân sự, kỳ vọng rất nhiều vào tôi... Khi đó kiêu căng đắc chí, cũng từng quyết tâm muốn dùng nền quân sự tiên tiến để trừ bỏ tệ cũ nước nhà.” Anh ngừng lại một chút rồi thần thờ cười, “Nhưng em còn nhớ lúc chúng ta mới gặp nhau, có nhớ rõ tôi khi đó thế nào không?”

Sao có thể không nhớ rõ.

Là người thích rượu say gái đẹp, ném nghìn vàng chỉ để đổi lấy nụ cười của hồng nhan.

Là người khinh ghét giới quyền quý, có thể thẳng tay hất rượu ném chén phẩy tay áo ngênh ngang bỏ đi.

Niệm Khanh im lặng rĩ mi không nói, khóe môi nhẹ nhàng nhếch lên.

Anh phớt lờ sự im lặng của cô, chỉ cười nói, trong thanh âm có lẫn chút hoang hốt, “Khi đó suốt ngày say mèm, tìm đàn bà để mua vui, hoàn toàn vô tâm với con đường làm quan, cũng lười biếng với quân vụ, vui mình dưới bãi bùn nhơ. Sau này, tôi từng nghĩ, nếu như gặp em sớm hơn chút, ví như ngay từ lúc mới về nước đã gặp, không thất vọng phần uất, không phóng túng như vậy... Thì em sẽ không vì người khác mà bỏ mặc tôi nhỉ?”

Chiếc khăn tay nhiễm máu của anh bị cô vùi về nhàu nát trong những ngón tay thon dài.

Anh nhìn sự hồ hững trên gương mặt cô rồi chuyển xuống tay cô, lẳng lặng nhìn, chậm chạp nói, “Những người bạn chung trường sĩ quan tốt nghiệp cùng năm với tôi, đều lần lượt về nước gia nhập quân đội, rồi lao vào đầu quân cho quân phiệt, chẳng khác nào đám thổ phi ngang ngược đánh nhau giành địa bàn... Mà tôi gia nhập vào giới chính trị, nhìn thì có vẻ hã hê sung sướng, nhưng thực ra ngoài chuyện trắng gió từu sắc thì cũng không khác gì kẻ vô công rồi nghề. Cứ thế ngày qua ngày, lý tưởng dần mài mòn, nhưng tôi cũng không cam tâm. Lúc mà Ichiro Hasegawa bí mật đến đây viếng thăm thì tôi như gặp được cứu tinh, như kẻ mộng muội được dẫn đường chỉ lối, hận không thể được gặp hấn sớm hơn.”

Cái tên Ichiro Hasegawa như kim châm đâm vào tai, làm Niệm Khanh nhú chặt mày, gương mặt cứng đờ.

Đây là cái tên mà cô không muốn nghe thấy nhất, vì hấn mà suýt chút nữa cô phạm phải sai lầm lớn nhất; hấn cũng từng là con ác mộng, là con rắn độc luôn thường trực tại một nơi bí mật tối tăm, không biết lúc nào sẽ lao ra cắn người. Năm ấy hấn ẩn mình trong bóng tối thao túng kẻ giết người, độc chết Tàn gia người có ân oán với cô, muốn giết cô bịt miệng, là kẻ đầu sỏ muốn đẩy Hoắc Trọng Hành vào chỗ chết, chính là hấn - Ichiro Hasegawa.

Anh biết cô không quên được, và ngay cả bản thân anh cũng không quên được những sai lầm trước kia.

“Tôi kết bạn với hấn ở Nhật Bản, chỉ vì biết gia tộc Hasegawa sở hữu sản nghiệp khổng lồ, mãi sau mới biết việc mà hấn gọi là buôn bán nhỏ chính là vũ khí đạn dược.” Tiết Tấn Minh thân nhiên đón nhận ánh mắt kinh ngạc của Niệm Khanh, “Về sau Ichiro Hasegawa được tôi tiến cử đã cùng với anh rể Lý Mạnh Nguyên nhúng tay vào ngành than đá và sắt thép, dự định lấy sản nghiệp của Tiết gia để nguy trang, bí mật xây dựng xưởng quân sự tại miền Bắc, lấy nguồn giá thấp của người Đức. Mới đầu tôi không đề phòng Hasegawa nhiều, chỉ một lòng coi hấn là bạn, suýt nữa đã mắc phải sai lầm lớn.”

Anh buồn bã, “Mất đi em, đó là sự trừng phạt nghiêm khắc nhất cho tôi... Là cái giá phải trả để bù đắp cho lầm lỗi xưa kia.”

Niệm Khanh kinh ngạc không nói gì.

“Ngày còn thiếu niên đọc “Chính Văn Lục” của Quý Trục Công, cảm thấy rất rung động với bài luận về vấn đề tiền cứu quốc —— ‘Vĩ như vói cây cối tự nhiên, nền giáo dục đào tạo như hoa, mà hải quân bộ binh như quả vậy, mà ngoài gốc rễ căn bản ra thì cần phải có công thương nghiệp hỗ trợ’. Giới Công thương đều là những người có kiến thức nhạy cảm với thời thế, vừa mất lòng tin với chính trị vừa bị quân sự quản chế, nên không trực tiếp chấn hưng ngành công thương nghiệp mà từ từ mưu tính để trở nên cường thịnh.” Về âm thầm buồn đau trên gương mặt anh bỗng biến mất, thay vào đó là thanh âm sang sảng, ánh mắt toát lên tia sáng rực rỡ, “Nếu một quốc gia chưa có nền công nghiệp vũ khí của riêng mình, thì sao có chỗ đứng trên thế giới, dựa vào cái gì để chống lại kẻ địch cường mạnh?”

Anh ngửa đầu cười, vùng trán giãn ra trong trẻo, “Tôi tự đánh giá thấy mình lộng quyền không bằng cha tôi, chinh chiến không bì kịp Thống Đốc, nhưng rồi cuối cùng cũng có một việc mình có thể làm!”

Niệm Khanh gạt mình sững sốt, cuối cùng cũng hiểu ra mưu tính sâu xa của anh.

Không phải muốn buôn bán súng ống đạn dược, cũng không phải muốn có tiền có thế, mà điều anh muốn chính là —— Chế tạo ra vũ khí, chế tạo ra vũ khí độc quyền của Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 8: Đêm Thâm Trầm • Tuyết Tung Bay

“Định giết heo hủ, nước gì mà nóng thế này, làm phu nhân bỏng thì sao giờ!” Hứa Tranh thử nước trong chậu mà người hầu mang tới, rồi căng cuống họng lên rống, lại nghe thấy một tiếng phì cười bên cạnh —— Huệ Thù vốn đang giữ về mặt căng thẳng, lại bị lời này của hấn chọc cho cười.

Hứa Tranh lúc này mới nhận ra, nhầm mất rồi, thế này là gián tiếp mắng phu nhân còn gì.

“Cười cái gì mà cười?” Hứa Tranh thẹn quá hóa giận, trợn mắt nhìn Huệ Thù một cái, rồi tự rầu rĩ buồn bực.

Huệ Thù cũng trợn mắt nhìn lại hấn, nhưng bỗng thoáng thấy tay áo hấn có vết máu, “Là anh ra tay đánh người?”

Hứa Tranh lờ đi.

“Anh dám đánh bạn của phu nhân anh sao?” Huệ Thù giận dữ, “Các người đúng là thô phi, lũ quân phiệt, tục tằn... stupid idiot!” Người bị mắng chửi vẫn thờ ơ như không, chẳng qua chỉ hừ lạnh, “Người Trung Quốc thì nói tiếng Trung Quốc đi, lại còn xì xỏ xì xỏ.”

Huệ Thù chán nản.

“Chẳng lẽ không có tiếng nước ngoài thì không nói sao?” Hứa Tranh càng thêm khinh thường, nếu không phải người hầu mang nước ấm đến thì hấn còn châm chọc đại tiểu thư này thêm vài câu nữa. Nhưng Huệ Thù lại xông lên cầm lấy chậu nước, “Đưa tôi, không cần phiền anh!”

Hứa Tranh cầu còn không được, khỏi cần phải chăm sóc tên công tử đáng ghét kia, cũng đỡ khiến phu nhân không vui. Hấn lập tức lùi ra cạnh cửa, đẩy cửa giúp Đại tiểu thư. Huệ Thù bưng chậu nước, mắt nhìn thẳng không thèm liếc Hứa Tranh, đi qua mặt hấn ——

Ngón chân bỗng truyền đến cơn đau khiến Hứa Tranh méo mặt, phải hít lấy mấy hơi lạnh.

Thói quen đi giày cao gót, thật không ngờ lại phát huy được lực sát thương vào lúc này.

Huệ Thù quay đầu chớp chớp mắt, nở nụ cười với Hứa Tranh.

Nhưng khi thấy hai người trong phòng, Huệ Thù lại cười không nổi.

Tử thiếu và Hoắc phu nhân, một nằm một đứng, ngay gần kề nhau, anh nhìn cô, cô cũng chăm chú nhìn anh.

Đêm đen vắng lặng, ánh đèn chiếu nghiêng nghiêng, cả căn phòng to như vậy dường như chỉ đủ cho anh cùng cô, không thể chứa thêm bất cứ ai nữa.

Huệ Thù và Hứa Tranh nhất thời đều đứng ở cửa.

Nhìn bên mặt Hoắc phu nhân, trong ánh mắt có phần ngây ngẫn, cứ như vừa mới tỉnh lại sau giấc mộng.

“Hứa sĩ quan.” Cô lấy lại bình tĩnh, giọng nói đã bình thản như ban đầu, “Thời gian không còn sớm, anh về đón Tử Khiêm, rồi đến thẳng nhà ga gặp tôi ở đó.”

Hứa Tranh đứng nghiêm giọng một tiếng, “Rõ, thưa phu nhân, tôi sẽ cử người đi đón!”

“Tôi muốn anh đi.” Hoắc phu nhân nhíu mày, “Nhà họ Phó kia không đáng tin, chẳng may có việc thì người khác không thể đối phó kịp thời.”

“Nhưng thưa phu nhân...” Hứa Tranh do dự, “Ngộ nhớ ngài một mình ở nhà ga gặp chuyện thì...”

Hoắc phu nhân giận tái mặt, ánh mắt sáng trong hiển hiện phong thái nghiêm nghị, “Không nhưng gì hết, đây là mệnh lệnh.”

“Rõ!” Hứa Tranh cắn răng nói, rồi lùi về sau một bước, kéo cửa phòng lại.

Huệ Thù đang bụng chậu nước, nhất thời đi không được đặt xuống cũng không xong, nhìn Tử thiếu rồi lại nhìn sang Hoắc phu nhân.

Chỉ nghe thấy Tử thiếu nhẹ giọng nói, “Phải đi sao?”

Hoắc phu nhân im lặng, xoay người đi về phía Huệ Thù, “Làm phiền cô, Kỳ tiểu thư.”

Thấy cô đưa tay định cầm lấy khăn mặt thì Huệ Thù vội tránh khỏi, “Để tôi, tôi làm cũng được.”

Hoắc phu nhân mỉm cười, cũng không tranh với cô, đứng yên cạnh ghế sofa nhìn cô lúng túng vắt khô khăn mặt.

Vết thương trên trán Tử thiếu đã được rửa sạch, may chỉ bị thương ngoài da, máu cũng ngừng chảy. Nhưng vừa nhìn vết thương Huệ Thù đã sợ khiếp vía, không dám chạm khăn lên mặt anh. Tử thiếu cười rộ lên, tự mình sờ lên mặt, nhíu mày nhìn máu trên tay, “Bẩn vậy.”

Huệ Thù cuống quýt giải thích, “Không phải chê anh bẩn, em sợ anh đau thôi...”

Xong lại vội vã nắm chặt khăn mặt ấn lên, chỉ nghe thấy Tử thiếu ối một tiếng, hít lấy một hơi lạnh thật dài.

Một đôi tay mềm mại ấm áp vừa kịp lúc nhận lấy khăn mặt.

“Nên làm thế này.” Hoắc phu nhân âm giọng bảo Huệ Thù quan sát, cầm khăn lau máu bẩn từ trong ra ngoài, động tác nhẹ nhàng nhanh nhẹn, cẩn thận tránh vết thương. Tử thiếu hơi ngửa đầu, ánh mắt sáng tỏa theo ánh đèn, ngoan ngoãn dưới bàn tay cô như một đứa trẻ.

Hoắc phu nhân không nói thêm, vò khăn mặt trong nước ấm, rồi vắt nước, chậm rãi lau gương mặt anh.

“Tôi rất khâm phục nguyện vọng của anh, nhưng mà hiện thực quá khó khăn, chỉ sợ lý tưởng này không thể hoàn thành được.” Hoắc phu nhân nhẹ giọng nói, nhưng ánh mắt Tử thiếu vẫn tỏa sáng.

Huệ Thù nghe không hiểu vì chẳng biết đầu đuôi câu chuyện, chỉ lờ mờ nghe thấy lý tưởng nào đó.

“Tôi hiểu.” Tử thiếu mỉm cười, “Khó khăn là điều tất nhiên, nhưng nếu ngại khó thì chẳng thể tiến lên phía trước.”

“Phía Nam, thực sự không đủ để thực hiện lý tưởng của anh sao?” Hoắc phu nhân thờ dãi.

“Cái khác thì có thể nhưng riêng chuyện này thì không đủ.” Tử thiếu chân thành nói, “Em biết đó, phía Nam có tệ nạn của phía Nam, trước có thể chưa bùng nổ nhưng khu Đông Nam đã bắt đầu có nổi loạn làm đảo đầu rồi. Hơn nữa chuyện tôi muốn làm, vùng liên đới rất rộng, cần hoạt động trên nơi là mạch máu của than đá và sắt thiết. Nền công nghiệp quân sự tuy từ đời nhà Thanh đã có nhưng qua nhiều năm không hề thấy phát triển. Đó là bởi vì Chính phủ bất lực, ngành mỏ lại bị quân phiệt chia nhau xâu xé, rất khó để phân phối đều! Bây giờ phía Nam giàu có là nhờ ngành thương nghiệp vận tải, còn ngành Công thương nghiệp vốn nền móng còn yếu, tài nguyên lại thiếu thốn, mà miền Bắc lại nhiều triển vọng. Xuất thân đồng công nho tướng nên tâm mắt cũng khác người thường, ngày trước còn ở trường sĩ quan có rất nhiều bạn học sẵn lòng góp sức dưới trướng hãn (chỉ Đông Sâm Huân), làm tiên phong cho nền quân sự hiện đại...”

Anh mất máu nên vốn đã mệt mỏi, sau một hồi nói một cách sôi nổi, thì giọng nói bắt đầu khàn khàn, không ra lời nữa.

Huệ Thù nhìn mà thấy khó chịu, lặng im không nói xoay người đặt cốc nước vào tay anh.

Hoắc phu nhân chỉ trầm tĩnh.

Ánh đèn soi lên sườn mặt cô cực xinh đẹp mà cũng cực lạnh lùng, tựa như một bức tượng không cảm xúc.

Cách cô đối xử lúc lạnh lúc nóng với anh như vậy mới thật sự tàn nhẫn.

Trước kia nghe nói đến cô ấy, cảm thấy hiếu kì vì cô ấy, chứ không hề chán ghét, cũng chưa từng đố kỵ ghen ghét.

Nhưng giờ phút này Huệ Thù nhìn sự lạnh lùng của Hoắc phu nhân mà cuối cùng đáy lòng lại sinh ra một chút căm ghét.

Một người đàn bà, có thể nào nhẫn tâm đến mức này.

Nhưng khi cô mở miệng nói, giọng nói nhỏ nhẹ mà rõ ràng, “Vậy thì chỉ mong anh đúng, không cần biết thành hay bại, tôi sẽ luôn ủng hộ anh.”

Không còn ngôn từ nào rực rỡ hơn thế nữa, như đang chiếu rọi khắp người anh, giống như mọi niềm sung sướng trên trần gian đều ngay tại khoảnh khắc này phủ xuống đây.

Lần đầu tiên nhìn thấy nét mặt này của Tứ thiếu, kể cả về sôi nổi lỗi lạc lúc này cũng thế, khiến Huệ Thù giật mình, phảng phất như đây cũng là lần đầu tiên thấy rõ một người tên là Tiết Tấn Minh —— chẳng hề giống Tứ thiếu mà cô đã từng quen, cũng không giống Tiết Tứ công tử từng khiến cô thấy xa lạ.

Đó là anh, dù vinh quang hay tui nhục đều đã bỏ lại phía sau, là người chỉ có một trên đời này.

Hai người đứng trước cô thật đẹp đôi, khiến cô nản lòng, cảm thấy bản thân dư thừa.

Huệ Thù yên lặng lùi ra ngoài, bước chậm chậm tới cạnh cửa, quay người nắm lấy chuôi cửa lạnh lẽo chạm khắc bằng đồng.

“Quay lại đây.” Tứ thiếu đột nhiên lên tiếng gọi cô.

“Nhớ lúc này em nói không đi, giờ nuốt lời rồi sao?” Giọng anh bộc lộ vui vẻ, như vặn hỏi lại như trêu đùa.

Tâm tư đang rối bời bức bối như bị kích thích, Huệ Thù kiên quyết quay đầu nói “Em không nuốt lời, em muốn ở lại!”

“Ở lại nghĩa là sao?” Tứ thiếu cười rộ lên, cổ tựa người lên thành sô pha, làm như không thấy đối với ánh mắt ngạc nhiên của Hoắc phu nhân, “Mong muốn đi theo tôi, dù có bị sai khiến, sống chết cũng vẫn theo sao?”

Trong hoàn cảnh này mà anh lại nói ra những lời mập mờ như vậy.

Ánh mắt Hoắc phu nhân dừng trên người Huệ Thù, hình như có chút suy nghĩ, đôi mày hơi nhíu lại.

Chịu sự sai khiến, sống chết cũng theo —— lời này khiến lòng Huệ Thù xoay một vòng, tựa như có đốm lửa nhỏ vừa bùng lên đốt sáng lòng cô.

Huệ Thù ngẩng đầu chạm phải ánh mắt như cười như không của Tứ thiếu, thì bỗng nhận ra, chẳng lẽ anh đang thử thách cô.

Nếu cô không tin anh, thì sẽ bỏ đi quay về phương Nam, sẽ không đạt yêu cầu của anh.

Thiếu chút nữa, cô đã thực sự bỏ đi.

Sự mừng rỡ này lên trong tim, Huệ Thù không nghĩ ngợi mà bật thốt lên, “Đúng vậy, em bằng lòng.”

“Tốt lắm.” Tứ thiếu mỉm cười, “Em lập tức thu dọn hành lý, đi cùng Hoắc phu nhân đi.”

“Cái gì?” Huệ Thù tưởng mình đang nghe lầm.

Hoắc phu nhân cũng kinh ngạc nhìn về phía Tứ thiếu.

“Niệm Khanh, em nói em sẽ giúp tôi mà.” Anh cười đến giao hoạt, “Làm phiền em đưa cô bé kia về Hương Cảng, vậy coi như đã giúp tôi một ân huệ lớn.” Không đợi Hoắc phu nhân đáp lời, anh đã cười nói với Huệ Thù, “Em vừa bằng lòng để cho tôi sai khiến rồi mà, vậy nên ngoan ngoãn theo Hoắc phu nhân đi. Cô ấy sẽ thu xếp em về Hương Cảng, tìm thấy Bối Nhi thì hãy liên lạc với tôi.”

Huệ Thù mặt đỏ gay lên, “Vi sao anh ở lại Bắc Bình, mà lại bắt em đi cùng Hoắc phu nhân... Anh, anh lại đùa cợt em sao?”

Tứ thiếu không đáp mà chỉ mỉm cười nhìn cô.

Hoắc phu nhân nhẹ thờ dài một tiếng.

Như vậy càng khiến khuôn mặt Huệ Thù thêm đỏ hơn, không chuyển mắt mà trừng anh.

“Em đến Hương Cảng không phải để chơi.” Giọng Tứ thiếu nhân nhạt, nhưng ánh mắt lại chuyển sang Hoắc phu nhân, “Hàng hóa từ Đức về đây luôn trung chuyển qua Hương Cảng, và được Mông gia chuyên kinh doanh vận chuyển bằng thuyền chịu trách nhiệm vận chuyển. Mông Tổ Tôn kết thân với tôi nhiều năm, rất nỗ lực hỗ trợ việc kinh doanh của tôi với chính phủ miền Nam, nhưng mấy ngày trước thuyền anh ta gặp nạn, tôi hoài nghi chuyện này cùng chuyển vận chuyển sủng đạn lên miền Bắc lần này có liên quan đến nhau. Mông phu nhân đã về Hương Cảng, mà tôi phải ở lại Bắc Bình không thể qua đó, hai đầu sẽ mất sự phối hợp... Bởi vậy, Tiểu Thất, tôi cần em mau chóng gặp Bối Nhi, tiếp nhận công việc của cô ấy, ở tại Miền Nam tiếp ứng cho tôi.”

Hóa ra Mông gia có quan hệ như vậy với Tứ thiếu.

Và Tứ thiếu quan tâm đến Bối Nhi như vậy cũng không phải là ngẫu nhiên.

Huệ Thù kinh ngạc nghe, quá nhiều bí mật bỗng chốc bị vạch trần ngay trước mặt, khiến cô không thể bình tĩnh được.

Hoắc phu nhân trầm ngâm chốc lát rồi gật đầu nói, “Được, miền Nam anh cứ tạm thời yên tâm, nếu có người âm thầm gây rối thì tôi nhất định sẽ điều tra ra... Giao Kỳ tiểu thư cho tôi, anh hãy yên tâm”

Hai người nhìn nhau, cũng không cần nhiều lời thêm nữa.

Những gì có thể nói đều đã nói, giờ chỉ còn lại sự im lặng.

Tứ thiếu nhìn về phía Huệ Thù, “Tiểu Thất, chuyến đi này rất khó khăn, em có thể làm được không?”

Nếu muốn thay đổi cuộc sống thì đây chính là cơ hội.

Đây là thời khắc quyết định, nhưng trong lòng lại rối bời.

Trống ngực Huệ Thù đập thùng thùng, cổ bình tĩnh nói, “Em sẽ cố hết sức.”

Hành trình dài nên tất cả đều được giản lược, chỉ gấp gấp lựa lấy những hành lý quan trọng, trang phục trang sức quý giá đều không được mang theo.

Khi đến trang phục giày dép để trong hai cái hòm to vẫn còn không đủ, lúc này ra đi lại chỉ còn một chiếc vali nhỏ bên người.

Khi vứt hết những thứ đồ hào nhoáng đi thì còn lại chỉ đơn sơ như vậy mà thôi.

Huệ Thù xách chiếc vali bằng mây, khoác áo bành tô đứng ngắm mình trước gương. Dưới nhà vang lên tiếng động cơ xe khởi động, từng luồng đèn xe lóe lên, đâm xuyên qua bóng tối ngoài cửa sổ khi trời gần rạng đông, khiến tim cô thất lại từng hồi, cảm giác khó chịu mà nói không nên lời.

Phải đi, thật sự phải đi, không thể chần chờ được nữa.

Huệ Thù xoay nhẹ chuỗi cửa, cúi đầu im lặng phút chốc, nhẹ nhàng mở cánh cửa ra.

Người hầu đợi sẵn bên ngoài nhận lấy hành lý, “Kỳ tiểu thư mời, phu nhân đang chờ bên ngoài.”

Huệ Thù gật đầu, theo anh ta xuống lầu, đến khi nghĩ muốn nhìn lại căn phòng kia thì cũng không kịp nữa rồi. Cánh cửa đã bị người hầu đóng lại, cũng giống như đã khóa lại những ký ức ngày thơ cuối cùng trong đó. Con đường phía trước thế nào không hề biết, cuộc đời này về sau sẽ đổi sang hướng nào cũng không thể biết, điều chắc chắn duy nhất đó là —— không thể quay đầu lại nữa, mà cũng không cần phải quay đầu lại.

Đèn trong đại sảnh bật sang choang, ngoài cửa xe đỗ ngay ngắn, người hầu đứng nghiêm chờ ngay cạnh cửa xe.

Hoắc phu nhân khoác một chiếc áo lông chồn dài màu đen, đứng giữa phòng khách, ánh sáng rực rỡ bao trùm lên người cô.

Nhưng lại không thấy Tứ thiếu đâu, chỉ thấy cửa thư phòng khép hờ, lộ ra ánh đèn bên trong.

“Anh ấy ở bên trong.” Hoắc phu nhân yên ả nói, nghe không rõ tâm tình là vui hay buồn, “Tôi sẽ đợi ở trong xe.”

Nói rồi cô xoay người đi ra ngoài, bốn anh quân nhân theo ngay sau, trong đại sảnh chói lóa này chớp mắt chỉ còn mình Huệ Thù.

Anh không tiễn cô sao.

Huệ Thù ngờ ngàng nghĩ, bước chân nặng nề như nghìn cân, chậm rãi đi đến cánh cửa khép hờ kia.

Bàn tay gõ lên cánh cửa, bên trong không trả lời, Huệ Thù nín thở đợi chốc lát, rồi cúi đầu gọi, “Tứ thiếu?”

Bên trong vẫn lặng im, từ cánh cửa nhìn vào trong chỉ thấy một cái bóng in mờ trên mặt đất.

Cỗ hòng Huệ Thù ram áp như bị lấp đầy cát, muốn nói mà không nói nổi, gian nan mãi mới mở miệng, “Em đi đây, em sẽ chăm chỉ làm việc, anh hãy bảo trọng.”

Một lúc lâu sau, bên trong mới truyền đến giọng nói trầm thấp của anh, “Em cũng bảo trọng, tôi không tiến.”

Tim Huệ Thù nhói lên, cuối cùng không nhịn được mà đẩy nhẹ cánh cửa ra một chút —— Trông thấy anh đứng chấp tay quay đầu về hướng chiếc lò sưởi ở góc tường, ánh đèn kéo dài chiếc bóng của anh trên mặt đất, nhìn cô đơn mà mỏng manh.

Ngoài cửa sổ phía sau anh, dường như có thể nghe thấy tiếng xe lâm râm.

Nhưng anh không quay đầu lại, chỉ đưa lưng về phía cô, làm như không biết không nghe không thấy.

Lệ nhòe mắt, Huệ Thù im lặng khép cánh cửa lại, xoay người đi.

Chiếc xe màu đen đỗ trước cổng, có người hầu canh phòng xung quanh.

Tài xế mở cửa xe, để Huệ Thù ngồi vào.

Hoắc phu nhân bên cạnh khoác áo lông chồn đen, quanh người tràn ngập sắc màu u ám, như đang hòa mình vào bóng đêm.

Xe khởi động, chậm rãi chạy xuyên qua con đường rừng.

Gần đến chỗ rẽ, Huệ Thù quay đầu nhìn một lần nữa.

Nhìn về phía cửa sổ đang sáng ánh đèn kia, có một bóng người ở đó, bỗng chốc xa dần mờ nhạt dần.

“Anh ấy sẽ ổn thôi.” Giọng Hoắc phu nhân lúc này lại lộ ra vẻ yếu ớt.

Huệ Thù không nói, chỉ có nước mắt chảy dài hai bên má.

Sắc trời dần sáng, nhưng sương mù vẫn chưa tan hết.

Giữa màn sương mù hiện ra ánh đèn dầu leo lét của sân ga, chùm ánh sáng màu da cam đỏ có cố hết sức cũng chẳng thể xua tan nỗi giá lạnh. Xe giảm tốc độ tiến vào sân ga, đi qua cửa trạm cạnh gác có hai binh nhì đang đứng cứng nhắc, súng ống kê bên người, nhìn theo đoàn xe đi qua trước mặt.

Từ cửa sổ xe nhìn ra ngoài, thoáng nhìn thấy khuôn mặt đờ đẫn của hai người lính cùng với súng ống đen sì nặng trĩu bên cạnh người, so với ánh đèn đường yếu ớt thì càng thêm bơ phờ buồn bã. Huệ Thù im lặng nhìn, bỗng nghe thấy Hoắc phu nhân nói, “Tuyết rơi.”

Đúng thực, chẳng biết tuyết thổi đến lúc nào rơi xuống cửa kính xe, trắng ngần thuần khiết như những hạt gạo.

Trận tuyết đầu đông ở Bắc Bình lại rơi vào lúc này.

“Đúng là tuyết.” Huệ Thù mừng rỡ, sau lại thở dài tiếc nuối sao tuyết rơi quá muộn.

Hoắc phu nhân nghiêng mặt nhìn ngoài cửa, khẽ nói, “Bọn họ còn chưa có quần áo mùa đông.”

Huệ Thù ngẩn ra, lại quay ra nhìn hai anh lính, quả thực họ chỉ mặc bộ quân phục mỏng màu ghi, quần xà cạp[1] ở chân, ngay cả giày bốt cùng áo bông cũng không có.

Mùa đông lạnh lẽo bao phủ khắp phương Bắc, ngồi trong xe khoác áo bành tô rồi mà vẫn cảm thấy khí lạnh lùa vào, Huệ Thù không tưởng tượng nổi cảm giác khi chỉ mặc tấm áo mỏng manh mà đứng ngoài trời thì sẽ thế nào. Nhưng những người lính này đang hiển hiện ngay trước mặt cô đây, nhìn từng chiếc xe đi qua, như dễ quên đi giá lạnh.

“Vậy thật quá đáng, lẽ nào ngay cả tiền phát áo bông cũng không có sao?” Huệ Thù rầu rĩ, nhíu mày.

Hoắc phu nhân vẫn bình tĩnh nói, “Tiền Chính phủ Bắc Bình chi trả cho hậu cần đều vào ngân hàng tư nhân cùng khối thuốc phiện hết rồi, còn đâu tiền phát áo bông cho binh lính nữa.” Huệ Thù tức đến nghẹn lời, cảm thấy xót xa trong lòng, không biết nên nói gì nữa.

“Cờ bạc thuốc phiện đến ngay cả áo bông cũng không phát nổi thì đối kháng sao được với quân Đông Soái trang bị đồ tân tiến của Nhật kia.” Hoắc phu nhân lại nói tiếp, phảng phất như đang lăm bằm một mình, “Trận này chắc đánh chả mất nhiều thời gian.”

Huệ Thù lòng chấn động.

Chớp mắt xe đã chạy vào sân ga, đỗ ngay sau đuôi xe lửa chuyên dụng đang bật đèn đỏ đã chờ từ trước, đầu xe xì ra khói trắng mịn mờ hòa vào cùng với sương mù. Cách hơn chục mét mà không thấy rõ mặt người, chỉ thấy mấy bóng người lờ mờ đi ra đón.

Người chờ sẵn trong sân ga tiến đến mở cửa xe, nghiêng người nhanh chóng thì thầm vài câu vào tai Hoắc phu nhân. Động tác Hoắc phu nhân có hơi

dừng lại một chút, nhưng vẻ bình tĩnh trên mặt vẫn không thay đổi, quay đầu liếc Huệ Thù, “Kỳ tiểu thư, cô theo người này lên xe trước, đừng nói chuyện nhiều với người ngoài.”

Huệ Thù hiểu ý của cô, lập tức dựng thẳng cổ áo bành tô che đi khuôn mặt, rồi theo người kia đi ngang qua sân ga bước lên xe chuyên dụng.

Trước đó còn nhanh chóng quay đầu nhìn lại, thì thấy Hoắc phu nhân trầm tĩnh đứng ở giữa sân ga, ánh đèn chiếu rọi lên làn da trắng ngần dưới lớp quần áo màu đen, chiếc cằm kiêu ngạo hơi lộ ra, tựa như nếu có phải đối mặt trước thiên quân vạn mã thì một mình cô vẫn có thể gánh vác được.

Có mấy người đến trước mặt cô ấy, nói cười thân thiết, giống như đến để tiễn. Huệ Thù không quen những khuôn mặt đó, chỉ nhớ hình như đã gặp qua ở phủ họ Phó —— Thực sự đến tiễn, hay có mưu đồ gì khác? Cô không phân biệt được, nhưng trực giác trong lòng cô mách bảo chỉ sợ chuyện không suông sẽ.

Thời gian từ từ trôi qua, trên thành xe chuyên dụng có treo đồng hồ, mỗi một lần tích tắc lại như đang gõ vào lòng người.

Trong toa xe rất ấm áp, Huệ Thù cởi áo bành tô những vẫn đồ một ít mồ hôi, không biết là mồ hôi nóng hay là mồ hôi lạnh nữa.

Vài người hộ tống đứng canh trước cửa toa xe, sắc mặt bình tĩnh, không ai nói một câu với cô.

Lẽ nào thực sự có biến, hôm nay chưa thể đi sao.

Huệ Thù thấp thỏm không yên, trước đó còn lưu luyến không muốn đi, giờ đây như đạn đã lên nòng chỉ sợ hãi không thể đi ngay cho xong.

Không hiểu sao cô cảm giác như sau lưng có một cái miệng khổng lồ đang dần dần mở ra, như mối nguy hiểm đang từng bước ép sát.

Chỉ giây lát sau tiếng còi xe lửa vang lên, rít gào ầm ầm, vang dội như làn sóng ập đến mép đường ray.

Những người đến tiễn kia cuối cùng cũng lùi ra sau đứng trang nghiêm, hai bình nhì đứng hai bên cũng đồng thời nghiêm túc khom người cúi chào.

Hoắc phu nhân chậm rãi bước lên xe chuyên dụng, đứng trên cửa xe lại quay đầu mỉm cười gửi lời chào đến họ.

Khi cửa xe khép lại, xe lửa cũng bắt đầu chạy, từ từ chuyển động về phía trước.

Cứ vậy là đi?

Sĩ quan Hứa Tranh cùng vị Hoắc công tử kia đâu?

Huệ Thù hoang mang, cảm giác như có chuyện không ổn xảy ra, nhưng lại mờ mịt không hiểu ra sao.

Sau khi lên xe Hoắc phu nhân cũng không qua đây, cô và Huệ Thù ở hai toa khác nhau, ở giữa có người đi theo canh phòng, cửa toa luôn khép kín.

Huệ Thù bất đắc dĩ, ở trong toa tàu mà lo lắng đi đi lại lại vài bước, xong cũng đành rầu rĩ ngồi xuống.

Xe lửa đi càng lúc càng nhanh, liên tiếp kéo còi, khiến hơi nước trắng xóa cuộn cuộn từ đằng trước thổi xuống đây.

Ngoài cửa sổ từng tòa nhà nhấp nhô chạy lướt qua, rồi dần dần không thấy những mái nhà nữa, đi đến nơi có đồng ruộng bụi cây. Tuyết rơi bay lượn giữa trời, bám vào cửa kính, có thể nhìn thấy đủ sáu cánh của bông hoa tuyết ... Trời phương Bắc khi sáng tỏ, đập vào mắt là vùng thôn quê điêu hiu, màu vàng úa trên mặt đất sắp bị tuyết rơi bao phủ.

Tiếng ray xe lửa loảng xoảng như đang gõ vào tâm trạng bàng hoàng của Huệ Thù, phút chốc bóng dáng Hoắc phu nhân cùng khuôn mặt Tử thiếu luan phiên xẹt qua trước mắt... “Xưa kia em đến dương liễu là lướt; nay em đi mưa tuyết mù trời”, một câu thơ cổ này bỗng vô cớ mà nghĩ đến, cũng không biết là bóng ai cảnh nào.

Miên man suy nghĩ một hồi, xe lửa bắt đầu rung lắc, không biết đến lúc nào mới ngừng lại.

Đợi đến khi tiếng còi vang lên, Huệ Thù mới giật mình nhận ra xe đã dừng lại rồi.

Ngoài cửa sổ vẫn là cảnh đồng quê mênh mông, đất đắp chồng thành từng đống to, cây cỏ mọc lộn xộn, không hề có sân ga, chỉ có con đường lầy lội dẫn đến những ngôi nhà rách nát ở đằng xa xa. Huệ Thù bật dậy, đang định hỏi người hầu đây là nơi nào, vì sao lại dừng xe —— nhưng đúng lúc này, bỗng kinh ngạc thấy con đường lầy lội kia tung đầy bụi đất, giữa những bụi cỏ hoang cao thấp lộn xộn, có một chiếc xe ô tô đang lao nhanh tới đây.

Hết chương 8.

Chú thích: [1] quần xà cạp:

Q.2 - Chương 9: Bóng Dáng Cô Đơn • Tương Tư Vô Vọng

Thượng

Chiếc xe đi đến cuối con đường lầy lội, đỗ cách tàu hỏa không xa.

Cửa khoang tàu cũng đồng thời mở ra, Hoắc phu nhân khăn trương đi ra, quần búi tóc lên, cời áo khoác lông màu đen, đổi lại quần áo giản dị, nhìn dáng vẻ thướt tha không còn vẻ kiêu ngạo nữa. Cô từ cửa sổ nhìn ra ngoài, đôi mày nhíu chặt lại, “Sao chỉ có một xe... Phái người xuống tiếp viện đi, để ý an toàn xung quanh.”

“Xin phu nhân yên tâm, đây trạm binh lính bỏ hoang đã nhiều năm, thường không có ai qua lại.” Người hầu liếc mắt, bỗng trông thấy trên chiếc xe kia có người đi xuống. “Ngài xem, kia không phải là công tử cùng Hứa sĩ quan sao!”

Quả thực có bốn người bước xuống xe, người lái xe là Hứa Tranh, còn lại là hai người phụ tá đang giữ một người, nhanh chóng đi về hướng này.

Một đội vệ binh được cử xuống tàu hỏa, cấp tốc đến đón bọn họ.

“Hứa Tranh bị thương!” Hoắc phu nhân căng thẳng nói.

Huệ Thủ kinh ngạc nhìn lại, thấy Hứa Tranh đang ôm cánh tay, phía tay áo nhiễm đỏ, thì cực kỳ sợ hãi.

Một lát sau nghe thấy tiếng giày cồm cộp, Hứa Tranh sải một bước dài đến, giậm giày xuống nói, “Báo cáo phu nhân, thuộc hạ đã hoàn thành nhiệm vụ!”

“Những người khác đâu?” Thần sắc Hoắc phu nhân khẽ biến.

Hứa Tranh nghiêng răng, “Những người còn lại, toàn bộ ở lại phía sau cản đường.”

Trong khoang tàu yên tĩnh như sắp đông cứng lại.

Lúc lâu sau, ánh mắt Hoắc phu nhân từ trên mặt Hứa Tranh chuyển xuống cánh tay đang chảy máu của hắn, rồi lại dời mắt về phía cô cây mọc lờm chờm ngoài cửa sổ, đôi môi lẩm bẩm, “Lạnh ít dữ nhiều.” Hứa Tranh ngẩng đầu định nói gì đó, nhưng Hoắc phu nhân hít sâu một hơi, nói một cách quả quyết, “Khởi động, bảo lái tàu chạy hết tốc lực.”

“Rõ.” Người phụ tá đứng nghiêm kính cẩn hô.

“Đề bác sỹ vào đây, Hứa Tranh bị thương không nhẹ.” Hoắc phu nhân đến gần Hứa Tranh, kiểm tra vết thương của hắn, mà từ đầu tới cuối không để ý đến người đang đứng sau Hứa Tranh, phảng phất như không hề nhìn thấy có một người đang đứng sững trước mặt.

Ánh mắt Huệ Thủ đã bị người kia thu hút từ lâu.

Mặc dù bên ngoài khoác áo bành tô, khuôn mặt bị cổ áo và khăn choàng dài che đi hơn nửa, nhưng vẫn có thể thấy dưới mái tóc hơi mất trật tự là những đường nét đẹp đẽ, đôi mày đen nhánh cùng với đôi mắt to màu đen. Người này có vóc dáng rất cao, hai anh lính áp sát hai bên càng làm nổi bật thân hình mảnh khảnh. Nhìn mái tóc có vẻ đã lâu chưa cắt sửa, thả rơi xuống đầu vai, lộ ra vài phần hốc hác.

Hắn cũng không nhìn Hoắc phu nhân, đôi mắt xinh đẹp vô vàn, giấu dưới làn mi dày rậm, nhưng ánh mắt đó lại toát lên vẻ u ám tiều tụy.

Trong lòng đã mơ hồ nhận ra người này là ai, nhưng Huệ Thủ vẫn thấy khó tin, thiếu niên này chính là Đại công tử của Thống Đốc Hoắc Trọng Hanh sao? Hay cũng chính là Hoắc Tử Khiêm ngang tàng bướng bỉnh, khiến Hoắc phu nhân mất hết thể diện như lời đồn sao?

Hoắc phu nhân xoay người, không quay đầu mà đi thẳng vào khoang xe của mình.

Hứa Tranh vội gọi cô, “Phu nhân!”

Cô hồ hững quay đầu lại.

Hứa Tranh xấu hổ thoáng ngập ngừng, rồi vén chiếc áo bành tô đang khoác trên người Hoắc Tử Khiêm lên, để lộ ra hai tay bị trói.

Huệ Thủ ngây người, hoàn toàn không ngờ Hoắc công tử lại bị trói tới.

Hoắc phu nhân rút cuộc cũng đưa mắt quan sát vị Hoắc công tử này.

“Sao lần này không thoát được nhì, không phải cậu rất thích chạy trốn sao?” Cô nhìn về nhếch nhác của Hoắc Từ Khiêm, giọng điệu lạnh lùng, không hề che giấu ý mỉa mai châm chọc.

Áo bành tô trên vai Hoắc Từ Khiêm trượt xuống, lộ ra bộ quần áo học sinh màu ghi nhạt, nhìn hần trông gầy gò vô cùng, khớp xương trên đôi tay gồ lên dưới dây trói, gương mặt cúi xuống, lông mi dày đậm rũ xuống giấu đi ánh mắt, khiến người ta không sao nhìn rõ được.

Hắn không trả lời cũng không nhìn cô, mặc cho ánh mắt của cô đang đâm vào mặt, hắn vẫn cố né tránh đến cùng.

Nhìn qua, hắn có vẻ sợ cô.

Huệ Thủ đứng bên, ngay gần chỗ hắn đứng, thấy rõ ràng vẻ mặt của hắn.

Đây là Hoắc công tử, bây giờ tận mắt nhìn mới thấy khác hẳn lời đồn đại bên ngoài —— Họ nói rằng ba năm trước đây, Hoắc công tử đại náo hôn lễ, ôm hận với mẹ kế, nhưng giờ nhìn thiếu niên tiêu tụy trước mặt đây trông thế nào cũng không giống kẻ ngang tàng, nhưng thật ra khi nghe thấy giọng Hoắc phu nhân thì Hoắc Từ Khiêm lại nghiêng mặt đi cúi đầu ho khan hai tiếng.

Khăn quang dài cũng lại trượt xuống tiếp để lộ ra đôi môi nhợt nhạt của hắn.

Người yếu đuối bao giờ cũng nhận được sự đồng cảm của kẻ khác, Huệ Thủ nhìn hắn vậy, trong lòng đã thấy không đành lòng rồi.

Hoắc phu nhân nhíu mày, nhưng không nói gì, chỉ quay sang gật đầu với Hứa Tranh.

Hứa Tranh hiểu ý, tiến lên cởi trói cho Hoắc Từ Khiêm.

Ngay khi Hứa Tranh vừa cởi trói cho hắn thì Hoắc Từ Khiêm bỗng thấp giọng nói, “Xin lỗi, tôi không ngờ đã liên lụy đến nhiều người như vậy.”

Sắc mặt Hoắc phu nhân vẫn đanh nghiêm như cũ, dùng giọng điệu lạnh lùng nói thản nhiên, “Cậu nói quá lời.”

Hoắc Từ Khiêm mặt tái nhợt, lặng thinh một lúc, rồi lại nói, “Xin lỗi.”

“Cậu không cần xin lỗi.” Ánh mắt Hoắc phu nhân bỗng trở nên phức tạp, nhìn hắn một lúc lâu, cuối cùng hờ hững nói, “Cậu khỏi cần tôi tha lỗi, nếu nói với tôi, thì cha cậu lại bị thua thiệt, người duy nhất cậu có thể xin lỗi là cha cậu.”

Hoắc Từ Khiêm chậm rãi nâng mắt lên, đón nhận ánh mắt của Hoắc phu nhân, đáy mắt lại hiện lên ý cười mỉa mai, “Cha? Ngài không nói, chắc tôi đã quên mình còn có một người cha.”

“Hoắc Từ Khiêm!” Hoắc phu nhân biến sắc, tay phải nắm chặt, dường như đang cố kiềm chế cơn thịnh nộ.

Hứa Tranh vội chen vào giữa hai người, nói, “Phu nhân ngài giận, công tử cũng đã chịu không ít khổ ở Bắc Bình, lúc này vẫn đang mang bệnh, hãy để cậu ấy nghỉ ngơi trước đã.”

Hoắc phu nhân nén giận không nói, lạnh lùng gật đầu, để người hầu dẫn Hoắc Từ Khiêm đi.

Ngay sau đó bác sỹ hấp tấp chạy đến, nhưng Hứa Tranh cũng không để ông ta xem vết thương, mà cứ khẳng khẳng bắt ông ta đến xem bệnh cảm của Hoắc công tử trước.

“Cứng đầu thế hả, bảo anh khám thì anh khám đi.” Hoắc phu nhân quát mắng Hứa Tranh, nhưng vẻ mặt lại lo lắng, “Ồ cùng Thống Đốc không học cái gì tốt, lại đi học đúng cái tính ngoan cố!” Hứa Tranh cười hi hi, đành phải chìa tay cho bác sỹ xem, nhưng đột nhiên nhìn thấy Huệ Thủ phía sau phu nhân thì bật thốt lên, “Sao cô ta lại ở đây?”

Hoắc phu nhân quay đầu nhìn Huệ Thủ rồi lại nhìn Hứa Tranh, hơi mỉm cười nói, “Kỳ tiểu thư sẽ đi miền Nam cùng chúng ta, đường đi vất vả, anh hãy chú ý đến cô ấy hơn.”

Hứa Tranh trợn mặt, tặng cho Huệ Thủ một ánh mắt quái đản không biết là giận hay cười.

Huệ Thủ hừ một tiếng, chẳng thèm chú ý đến cái người thô lỗ đáng ghét này.

Về mặt Hoắc phu nhân vốn đang ủ dột, khi thấy biểu cảm của hai người thì đáy mắt lại hiện lên sắc màu âm áp.

“Kỳ tiểu thư, cô đi cùng tôi.” Hoắc phu nhân gật đầu với Huệ Thủ.

Cô kéo lấy tay Huệ Thủ như một người chị, lòng bàn tay mềm mại, đầu ngón tay hơi lạnh lạnh.

Cảm giác này khiến Huệ Thủ vừa thấy an tâm vừa khẩn trương.

Khoang tàu của Hoắc phu nhân rất thoải mái rộng rãi, gian ngoài trang trí đơn giản, giống như một thư phòng bé. Trên mặt đất trải thảm mềm, cửa lại đóng kín nên vô cùng yên tĩnh, chỉ còn tiếng đường ray xe lâm râm vang lên theo quy luật.

“Kỳ tiểu thư, tôi rất vui vì có cô đi cùng.” Cô tự lấy chén rót trà cho Huệ Thù, dáng vẻ vừa thân thiết vừa nhã nhặn, giống như nữ chủ nhân đang tiếp khách quý ở nhà, mà một màn vừa rồi phảng phất như chưa từng xảy ra.

Huệ Thù mỉm cười nâng chén trà lên, ngẫm nghĩ chút, không biết có nên hỏi cô rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì không.

Hoắc phu nhân ngồi xuống sô pha đối diện, nâng tay xoa lên trán, dường như rất mệt mỏi.

“Phu nhân đau đầu sao?” Huệ Thù nhớ ra cô ấy một đêm chưa ngủ, lại còn phải lo nghĩ cả buổi... Nhưng Hoắc phu nhân lại cười, than nhẹ một tiếng, “Chuyện lúc nãy rất xin lỗi, khiến cô chê cười rồi.”

Huệ Thù vội vàng lắc đầu, “Không, không, là tôi gây thêm phiền hà cho ngài.”

Hoắc phu nhân chăm chú nhìn cô, “Kỳ tiểu thư, chuyện ở Bắc Bình gặp chút biến cố nên dọc đường e rằng sẽ không bình yên, Tiết Tấn Minh để cô theo tôi đi miền Nam, vốn là lo nghĩ cho sự an toàn của cô, nhưng giờ lại liên lụy khiến cô lo lắng sợ hãi, thật sự xin lỗi.”

“Ngài nói quá lời rồi.” Huệ Thù chân chừ chút rồi quyết định hỏi ra nghi vấn trong lòng, “Bắc Bình, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoắc phu nhân nhìn cô, vẻ mặt nhàn nhạt, chỉ nói đơn giản, “Từ Khiêm chạy trốn, làm kinh động đến nhà họ Phó, khiến Phó lão gia lật lọng phái người truy đuổi tới cùng. May mà có Hứa Tranh đến trước tiếp viện, không thì Từ Khiêm đã rơi vào tay bọn chúng, vì có rất nhiều gián điệp ở nhà ga nên lão Phó không dám cưỡng chế bắt tôi, chỉ phái người nói Từ Khiêm gặp bất trắc muốn lừa tôi ở lại... Bây giờ chúng ta dứt khoát đi khỏi đây, cũng xem như đã xé rách thể diện nhà họ Phó, hẳn nhất định sẽ không cam lòng để con tin chạy thoát thế này đâu, dọc đường đi chắc chắn sẽ âm thầm ngăn trở.”

Huệ Thù nghe mà hãi, ngờ đâu tình huống vừa nãy lại nguy hiểm đến vậy.

Thế nhưng Hoắc phu nhân dùng xe chuyên dụng, ai dám ngăn cản chứ.

Hoắc phu nhân giống như nhìn thấu được nghi ngờ của cô, cúi đầu than thở, “Xuống miền Nam phải đi qua vài trạm ga, mà ở đó đều có những căn cứ nhỏ của quân phiệt, ngày xưa bọn họ không dám đắc tội nhà tôi, nhưng Bắc Bình nay mai loạn lạc, thật sự lòng người rất khó dò... Vì để chu toàn, tôi dự định sẽ thay đổi tuyến đường về phía Đông, trước tiên cứ đến Bình Thành tụ họp với Thống Đốc đã, sau đó sẽ đưa cô về miền Nam.”

Hạ

Phong cảnh ngoài cửa sổ cứ lập đi lập lại như rập khuôn, không còn cảnh sắc vùng đồng quê nữa, giờ chỉ còn tuyết trắng, đất đen, cỏ cây khô héo vàng úa.

Lộ trình kéo dài đằng đằng đã thấy vô vị rồi, nhưng cái còn khiến người ta khó chịu hơn đó là áp lực và sự dè chừng cẩn trọng từng giây, cùng với bầu không khí kỳ lạ không thể tả bằng lời. Bên trong con tàu chuyên dụng đang chạy bằng băng, là sự trầm mặc của Hoắc phu nhân, sự u sầu của Hoắc công tử, sự nghiêm túc của những người hầu cùng với một Hứa Tranh không mấy thiện chí, tất cả đang giao hoà cùng một nơi, khiến cho bầu không khí áp lực đến muốn thở cũng khó khăn.

Không ai dám lớn tiếng nói chuyện, ngay cả tiếng bước chân cũng cố đi nhẹ nhất có thể, mọi hành động đều cẩn thận từng li từng tí một.

Sinh hoạt trên mỗi toa tàu đều độc lập, cách một cánh cửa không ai biết bạn đang làm gì bên trong, và bạn cũng không biết họ đang làm gì bên ngoài, bạn giống như một tên tội phạm bị cách ly với thế giới vậy. Trước cửa và trên hành lang tàu đều có vệ binh, người hầu sẵn sàng chờ lệnh, bọn họ như những cái bóng vô hình, nhưng lại xuất hiện ở tất cả các nơi, để có thể quan sát động tĩnh của bạn.

Cái cảm giác này thật khó chịu, rõ ràng trong toa xe rất ấm áp, vậy mà bầu không khí này lại khiến mỗi cử động của bạn đều cứng nhắc.

Huệ Thù nằm gần cửa sổ, tay cầm bút, vẽ lên cuốn nhật ký một bức hình, trên giấy vẽ một cô gái mặc áo sùan xám, dáng vẻ thướt tha, nhưng trên mặt lại không có mắt mũi, không biết được bức tranh này vẽ người nào.

Ngay người một lát, Huệ Thù thở dài, xé tờ giấy đi, vò nát.

Lúc đầu nghĩ sẽ viết không ngừng, từ khi vào Bắc tới nay đã gặp bao nhiêu chuyện, và có quá nhiều điều bất ngờ, nhưng giờ lại không có lòng dạ mà suy nghĩ, cuốn nhật ký trống không, đã lâu không viết một chữ. Lật lại vài trang trước, thì đều là khoảng thời gian khi chưa đến miền Bắc, tất cả đều viết về sự thất vọng đối với Nhan Thế Tắc, những bất mãn về cuộc hôn nhân tương lai này, sự hâm mộ đối với Bối Nhi, và còn có sự ngưỡng mộ âm thầm đối với Từ thiếu. Nhìn lại những câu chữ mà mình viết ra, Huệ Thù không kìm nổi mà đỏ mặt tía tai.

Những buồn lo, vui sướng và phiền não khi đó, tất cả chỉ vì những điều này.

Nào ngờ được thời gian qua chưa lâu mấy mà giờ đã cảnh còn người mất, những cảm xúc này sẽ chẳng thể có lại được nữa.

“Lẽ nào đây là sự trưởng thành?”

Đặt bút viết xuống dòng mở đầu, Huệ Thù ngừng lại, nhất thời không biết viết thêm gì nữa.

“Những chuyện xảy ra ở Bắc Bình quá nhiều, mình không biết viết từ chỗ nào. Vẫn còn nhiều nghi vấn lúc trước chưa được giải đáp, và giờ lại càng thêm

nhiều câu đó mới. Đường như mỗi người đều cất giấu bí mật, Lily có bí mật, Tử thiếu có bí mật, tất cả người nhà họ Hoắc cũng là những ẩn số... Sao cuộc sống của những người này lại gánh nhiều trách nhiệm đến vậy chứ, thật quá thống khổ. Một người sống vui vẻ sẽ không có bí mật, mình không muốn có bí mật, không muốn trở thành người như cô ấy.”

Hoắc Thẩm Niệm Khanh.

Huệ Thủ viết lên giấy cái tên này, “Tôi thường nghĩ, người cô yêu là ai, trong lòng cô chắc chắn luôn nhớ mong một người nào đó. Tình yêu của anh ấy sâu nặng đến vậy mà cũng không đủ làm cô rung động, ai có thể là người trong lòng cô... Là vị Tướng cấp cao kia sao? Tôi thực sự rất tò mò, đây là lần đầu tiên tôi thấy hiếu kỳ về người phụ nữ kia đến vậy.”

Dùng bút lại, trước mắt Huệ Thủ bỗng hiện ra khuôn mặt xinh đẹp hiếm có đó.

Đường như có tận hai khuôn mặt Hoắc Thẩm Niệm Khanh, một mặt lạnh lùng, một mặt ấm áp; một mặt sáng, một mặt tối.

Nếu muốn đối tốt với bạn, thì sẽ tươi tắn như gió xuân; còn nếu ghét thì lạnh lùng như giá lạnh tháng ba.

Vì ân oán với Hoắc Tử Khiêm mà cô mới lạnh nhạt như vậy, thế nên dù cùng trên chuyến tàu, nhưng cũng chẳng quan tâm điểm xia tới.

Hoắc công tử cũng tự nhốt mình trong xe, cứ sinh hoạt trong đó không hề lộ mặt ra.

Bác sĩ nói cậu ta bị cảm lạnh, cần phải nghỉ ngơi, nên không ai dám quấy rầy trừ những lúc người hầu vào đưa thuốc và cơm.

Hoắc phu nhân coi cậu ta như không tồn tại.

Phần lớn thời gian, cô ở trong toa tàu của mình, trừ những lúc nói chuyện với Hứa Tranh thì thỉnh thoảng cũng dành thời gian nói chuyện với Huệ Thủ. Cô nói chuyện rất tao nhã, phản ứng nhanh nhạy, tiếng Anh lại càng lưu loát, không hề cảm thấy dấu vết phong trần trên người cô. Cô có tính cách thoải mái không so đo tính toán, thậm chí còn thẳng thắn và có nét nữ tính quyến rũ, khác hẳn những cô gái con nhà quyền quý tâm thường kia.

Nhưng nhiều khi cô cũng rất lạnh nhạt trầm tĩnh, hay ngồi một mình lặng lẽ đọc sách.

Huệ Thủ cảm thấy cô không hề hạnh phúc.

Lẽ nào vị tướng kia không yêu cô?

Hay bởi cô có quá nhiều bí mật, quá nhiều gánh nặng trên lưng?

Cốc cốc.

Tiếng gõ cửa vang lên nặng nề, sau đó là thanh âm của Hứa Tranh, “Kỳ tiểu thư?”

Huệ Thủ cố tình lè mề một lúc mới ra mở cửa.

“Phu nhân mời Kỳ tiểu thư sang.” Hứa Tranh đứng thẳng người, còn tầm mắt thì hướng xuống sàn.

“Được, tôi sẽ qua ngay.” Huệ Thủ gật đầu, quay người cất quyền nhật ký đi, tiện thể đuổi người một cái, vừa nãy ngồi quá lâu nên người cũng mỏi nhừ. Nhưng động tác này lọt vào mắt Hứa Tranh, lại tưởng rằng cô không tình nguyện đi gặp phu nhân.

Thấy Hứa Tranh đứng cạnh cửa trợn mắt tức giận nhìn mình, Huệ Thủ mới đuổi thất lung được một nửa lại xấu hổ không dám làm nốt.

“Phu nhân rất quý cô, lúc cô rảnh rồi thì hãy sang trò chuyện cùng ngài, dù sao thì ở đây cũng chỉ có mình cô.” Hứa Tranh nhếch nhếch khoé miệng, cố giữ nụ cười mất tự nhiên. Huệ thủ gạt mình thẳng thốt, không hiểu tự nhiên hẳn nói những lời này là có ý gì. Hứa Tranh hơi lúng túng, hình như sợ cô hiểu lầm, lại giải thích thêm, “Đây cũng không phải là ý phu nhân... Tôi chỉ muốn nói rằng... Ý tôi là, cô đừng tỏ ra không vui khi gặp ngài, thực ra phu nhân rất tốt...”

“Tôi đâu có không vui.” Huệ Thủ cười rộ lên, nghĩ chút rồi nói nhỏ, “Phu nhân đối xử rất tốt với tôi, nhưng không hiểu sao, tôi thấy hơi sợ cô ấy.”

Sắc mặt Hứa Tranh bình thường trở lại, “Sao lại vậy, phu nhân rất hiền mà.”

“Sao không có người hầu gái nào đi cùng cô ấy?” Huệ Thủ khó hiểu hỏi, “Chẳng nhẽ cô ấy lúc nào cũng đi một mình?”

“Trước kia phu nhân có chị Quế bên cạnh.” Hứa Tranh chần chừ nói, “Là quân gia vẫn luôn theo sát bên ngài, cũng là người bạn cùng chung hoạn nạn với phu nhân. Năm trước, xe phu nhân bị cài bom, bên trong xe chỉ có mình chị Quế, còn phu nhân đã xuống xe nên tạm thời không việc gì, nhưng chị Quế thì tử nạn. Sau đó phu nhân day dứt mãi, dù có quân gia mới nhưng cũng không thân thiết nhiều. Trong nhà chỉ còn chị Bình là người làm cũ, nhưng ngày thường bận chăm sóc đại tiểu thư nên không thể lúc nào cũng theo phu nhân.”

Bom, ám sát, tử vong, những chuyện nghe thật xa xôi, nhưng theo cách hắn nói lại thấy bình thường như cơm bữa.

Đây đều là những chuyện Huệ Thủ mới nghe lần đầu, ngay cả tưởng tượng cũng hết sức khó khăn.

Phu nhân Đại Thống Đốc Hoắc Thẩm Niệm Khanh, luôn có xe chuyên dụng đưa đón, có người hầu đi theo, ngay cả nhà Thủ Tướng cũng phải kính lễ cô ba phần. Cuộc sống của cô, vốn phải xa xỉ khí phái, tắm đầy trong ánh hào quang... Thế mà lại cô độc không ai giúp đỡ, Huệ Thủ bỗng cảm thấy rầu lòng, bật thốt lên, “Người thân của cô ấy đâu, chẳng lẽ ngay cả bạn bè cũng không có sao?”

Hứa Tranh trầm lặng, hình như không muốn nói nhiều về việc này, chỉ thản nhiên nói, “Phu nhân có một người em gái, nhưng không ở cạnh nhau.”

À, là cô em gái ấy.

Huệ Thủ lập tức nhớ tới lời đồn về người con gái đáng thương bị vị hôn phu hủy bỏ hôn ước trước mặt mọi người.

Người chị phong nhã tài hoa vậy, chắc em gái cũng là người đẹp, nhưng vì sao lại bất hạnh như thế.

Huệ Thủ thờ dài, khi kết thúc cuộc nói chuyện thì họ cũng đồng thời bước đến trước cửa khoang tàu của Hoắc phu nhân.

Hứa Tranh không nói chỉ nghiêng người gật đầu với cô, ra hiệu bảo cô đi vào trong.

Giờ đã là hoàng hôn, trời cũng dần tối, nên trong khoang đã sớm bật đèn lên. Ánh đèn màu quất rọi lên gương mặt hần, soi rõ ngũ quan hài hòa êm dịu cùng đôi mắt sáng ngời đang biểu lộ sự khản khoản van nài giống như trẻ con.

Hoắc phu nhân ngồi cạnh bàn, đang cúi đầu viết gì đó dưới ngọn đèn bàn.

“Phu nhân.” Huệ Thủ gọi một tiếng, nhưng dường như cô quá chuyên tâm nên không nghe thấy.

Đến khi Huệ Thủ gõ lên cửa thì cô mới giật mình nâng mắt lên nhìn, rồi cười dịu dàng, “Kỳ tiểu thư, mời vào.”

“Tôi quấy rầy ngài sao?” Huệ Thủ cười áy náy, nhìn xuống tờ giấy mà cô đang chuyên tâm viết.

Hoắc phu nhân tiện tay cầm một trang giấy lên, “Không sao, tôi chỉ đang viết thư thôi.”

Huệ Thủ nghiêng đầu tình nghịch cười nói, “Thư cho Thống Đốc à?”

Hoắc phu nhân buông mắt xuống cười, “Không, là thư cho em gái tôi.”

“Ồ.” Huệ Thủ giật mình nhìn Hoắc phu nhân cẩn thận gấp lá thư đó lại, rồi kẹp vào một quyển sổ trên bàn, nhưng chẳng may lại làm rớt một thứ gì đó trong quyển sổ đó. Cô vẫn chưa nhận ra, còn Huệ Thủ nhìn thấy nên bước lên phía trước nhặt nó lên, “Ngài làm rơi đồ.”

Đó là một tấm ảnh chụp.

Trong bức ảnh là một người đàn ông cao lớn anh tuấn uy vũ mặc quân phục, nhìn rất oai phong khí phách, đeo kiếm cùng dải lụa của Nguyên Soái, bên cạnh là Hoắc phu nhân, mặc áo sườn xám thêu hoa văn rườm rà, đang bế một đứa bé, cô bé có đôi mắt to tròn đen lúng liếng nhìn chăm chăm vào ống kính, mồm vẫn ngậm ngón tay cái.

Ba người họ như vậy trông thật đẹp.

“Đáng yêu quá.” Huệ Thủ khen ngợi từ đáy lòng, bị ánh mắt của cô bé kia hấp dẫn, lưu luyến không muốn đưa trả lại bức ảnh nữa.

“Con bé giờ lớn hơn chút rồi.” Hoắc phu nhân khẽ mỉm cười, đuôi mày khoe mắt đều tràn ngập dịu dàng, “Đúng là một cô bé bướng bỉnh, cô mà gặp nó, chắc chắn sẽ bị nó làm cho đau đầu.”

Huệ Thủ than thở, “Con bé quả thật là một Angel.”

“Trẻ con đều là những thiên thần.” Hoắc phu nhân cũng cười.

Hoắc phu nhân trong tấm ảnh có dung nhan mộc mạc, tựa bên người đàn ông uy phong, nở nụ cười nhẹ nhàng như hoa sen.

Thật đẹp.

Trông cô thực sự rất hạnh phúc.

Nhưng không hiểu sao, bóng dáng gầy gò cô đơn kia bỗng xẹt qua đáy lòng cô, Huệ Thủ không nén nổi mà nhớ tới Hoắc Từ Khiêm.

Nếu như tất cả trẻ em đều là thiên thần, vậy còn hần thì sao, ngoài mẹ kế và em gái thì hần có phải là thiên thần trong mắt cha hần không?

“Nếu đường đi thuận lợi thì đêm mai chúng ta có thể an toàn vào vùng ranh giới, nhanh nhất là sầm tối vào đến Bình Thành.” Hoắc phu nhân rót trà cho cô, rồi xoay người ngồi xuống ghế dựa, “Kế hoạch ban đầu của tôi là từ Bình Thành chọn lấy tuyến đường đến bến cảng quân đội, đưa cô đi Hương Cảng bằng đường biển, đó là biện pháp nhanh nhất. Nhưng vừa rồi nhận được điện báo, lão Phò và Đông Soái giao tranh sớm trước thời hạn, hai bên bắt đầu khai chiến rồi, chắc Bắc Bình bây giờ đang nghiêng trời lệch đất.”

“Thế Tứ thiếu thì sao?” Huệ Thù cả kinh bật dậy khỏi ghế dựa, “Có phải anh ấy vẫn đang ở Bắc Bình không?”

Hoắc phu nhân nhấc tay lên tỏ ý bảo cô bình tĩnh lại, “Trong trận này bên Đông Soái chiếm ưu thế hơn, nên Tứ thiếu sẽ không sao. Chẳng qua hành trình của cô e là sẽ có thay đổi, dựa vào chiến sự lần này, tôi lo là người Nhật sẽ nhúng tay giúp đỡ lão Phó, cho nên đi đường biển không ổn.”

“Không sao đâu, tôi có thể đi đường khác.” Huệ Thù vội đáp, “Miễn là có thể đến nhanh nhanh chút.

“Tôi sẽ cố gắng sắp xếp.” Hoắc phu nhân cân nhắc chút rồi nói, “Lúc này chưa nắm rõ được tình hình, tôi hy vọng sẽ có nguồn tin...”

Cô còn chưa nói xong đã bị tiếng gõ cửa dồn dập cắt ngang, không biết là ai bên ngoài, gõ lên cánh cửa vừa mạnh vừa gấp.

Việc này khiến sắc mặt Hoắc phu nhân trầm xuống, “Chuyện gì?”

Ngoài cửa vang lên tiếng người phụ tá, “Báo cáo phu nhân, tình hình công tử không được tốt lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 10: Rũ Bỏ Quá Khứ • Chống Lại Phong Ba

Đằng sau cánh cửa đóng kín bùng là bóng người qua lại, cùng những tiếng nói nhỏ nhỏ, ánh đèn rọi ra từ khe cửa, in lên hành lang tối tăm một đường kẻ màu vàng quắt.

Mũi giày Huệ Thù đặt ngay sau đường kẻ đó, đây giống như một đường ranh giới, đẩy cô ở bên ngoài không để cô dính líu với những người đang ở bên trong đó.

Hoắc phu nhân vẫn chưa trở ra, bác sĩ cùng Hứa Tranh cũng đang ở bên trong, trong đó yên tĩnh không hề có tiếng động.

Không biết tình hình như thế nào, chỉ sợ bệnh của Hoắc công tử lại nặng thêm.

Theo lý thuyết thì khi bị bệnh cảm lạnh, thì dù người Hoắc công tử có yếu ớt chẳng nữa, cũng không đến mức nguy hiểm.

Nhưng bên trong quá tĩnh lặng, khiến Huệ Thù lo lắng dự cảm thấy điều chẳng lành.

Rốt cuộc cũng có người đẩy cửa ra, nhưng lại là Hứa Tranh, sắc mặt hắn cực kỳ khó coi, dáng đi cũng bộc lộ sự mất bình tĩnh.

Huệ Thù đi đến hỏi, “Sao rồi?”

Hứa Tranh dừng bước nhìn cô, cau mày lo âu, “Trở về đi, cô ở đây cũng không giúp được gì.”

Không đợi Huệ Thù đáp lại, hắn đã sai bước đi, hình như vừa phát sinh việc hệ trọng.

Như vậy càng làm Huệ Thù băn khoăn bất an hơn, cô thật sự không có lòng dạ để quay về nghỉ ngơi, nên lại đợi thêm một lúc, bỗng bên trong truyền đến tiếng hô gấp gáp của Hoắc phu nhân, “Tứ Khiêm —— ”

Huệ Thù không kiềm chế được nữa, cắn răng đẩy cửa vào.

Cảnh tượng trước mắt khiến cô ngây người, Hoắc Tứ Khiêm ngồi trên giường, chân bị vén lên, áo sơ mi trắng trên người đã cởi xuống, lộ ra vùng xương sườn nhiễm đầy máu. Bác sĩ đang đỡ lấy người hắn, cố gắng tiêm thuốc vào. Còn Hoắc phu nhân thì đỡ trước ngực hắn, gọi tên hắn, nhưng hình như hắn không còn chút sức lực nào, cả người nặng nề đổ gục xuống, buộc Hoắc phu nhân phải nâng đỡ liên tục.

“Phu nhân, cái gối!” Huệ Thù chạy đến, nhấc cái gối lên đặt sau lưng hắn, để hắn tựa vào.

Khi đến gần mới nhìn thấy rõ vết thương, nó giống như bị một vũ khí sắc bén gây thương tích, da thịt bị đào xoáy xuống, bên ngoài vết thương bị nhiễm trùng vỡ mủ chảy ra máu cùng mủ trông rất đáng sợ.

Bác sĩ đang chuẩn bị tẩy trùng, thấy cô tới kịp lúc, nên lập tức bảo cô sang giúp đỡ.

Huệ Thù vừa sợ vừa khẩn trương, người cứng nhắc nghe theo lời chỉ đạo của bác sĩ, đầu quay đi không dám nhìn xuống.

Chỉ nghe thấy bác sĩ nói, “Kém hai phần nữa là vào nội tạng, thật nguy hiểm!”

Hắn bị thương như vậy, mà vẫn nghĩ cách chạy trốn, mấy ngày qua lại già vò như không việc gì, ngay cả bác sĩ đến khám bệnh cảm cho hắn không phát hiện ra vết thương trên người hắn.

Huệ Thủ nghe vậy thì hít hai ngụm khí, không nhin được mà nhìn về phía Hoắc Tử Khiêm.

Mặt hắn trắng nhợt như tờ giấy, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, cổ chịu đau đớn không rên lấy một tiếng.

Bác sĩ rửa sạch vết thương sau đó băng bó đơn giản cho hắn, rồi vẩy xuống ít thuốc bột, làm khoé môi hắn hơi giật.

“Tử Khiêm” Hoắc phu nhân khẽ gọi tên hắn, dịu dàng nói, “Cổ chịu một chút, xong ngay đây.”

Hắn như sắp gục xuống khuỷa tay cô nhưng lại cố kiềm lại, muốn đẩy cô ra.

Nhưng cô lại vỗ nhẹ lên lưng hắn, giống như đang vỗ về một đứa trẻ.

Hắn an tĩnh lại, ngoan ngoãn nhắm mắt không kháng cự nữa, nhưng hai gò má trên gương mặt tái nhợt đó lại ửng hồng lên.

Người hầu đưa khăn ẩm vào, Hoắc phu nhân tự tay lau mồ hôi lạnh trên trán hắn, dịu dàng nằm xuống giường. Lúc này Huệ Thủ mới nhìn thấy dưới chân giường vút đầy băng vải nhũn lộn xộn, phía trên mặt vải loang lổ máu hồng... Thảo nào mấy ngày qua, hắn vẫn luôn nhốt mình trong khoang tàu, chính là muốn tự băng bó đắp thuốc qua loa lên người, cho nên người ngoài mới không phát hiện ra.

Bác sĩ treo bình thuốc ở đầu giường rồi cắm kim vào mu bàn tay hắn, để thuốc chảy từng giọt xuống.

Hoắc phu nhân không che giấu nỗi lo âu, nhẹ giọng hỏi, “Con sốt của cậu ấy càng ngày càng nặng thêm, có thể chịu đựng đến khi vào bệnh viện không?”

Bác sĩ cũng nhíu mày, “Vết thương bị nhiễm trùng nên chắc chắn sẽ gây sốt, nếu không nhanh chóng khống chế cơn sốt thì sẽ rất nguy hiểm.”

Cô còn định nói thêm nhưng cổ tay bỗng bị Tử Khiêm nắm chặt lấy.

Hắn mở mắt ra, giọng yếu ớt nhưng rõ ràng, “Tôi không đi bệnh viện.”

“Nói ngược gì thế.” Hoắc phu nhân nhẹ giọng nhẹ, “Cậu đừng nói nữa, nghỉ ngơi đi.”

Nhưng hắn lại càng gấp hơn, hung hăng nắm chặt tay cô, thờ dõc nói, “Tôi nói không đi!”

Hoắc phu nhân thở dài, đối mặt với Hoắc Tử Khiêm bướng bỉnh nhưng thái độ vẫn dịu dàng, nhẹ nhàng nói với ba người bên cạnh, “Mọi người ra ngoài trước đi.”

Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại, trong phòng chỉ còn hai người trên danh nghĩa là mẹ kế và con riêng, nhưng tuổi tác cũng không chênh nhau mấy.

Niệm Khanh rút tay khỏi bàn tay nóng đầy mồ hôi của hắn, thân nhiên nói, “Việc này không theo ý cậu được, Hứa Tranh đã bố trí sẵn rồi, chỉ đợi đến nơi là lập tức vào bệnh viện.” Môi Hoắc Tử Khiêm không còn chút máu, ngực như bị đè nặng, nói không thành lời.

“Cậu muốn nói gì, để tôi thay cậu nói luôn, đơn giản là sợ lão Phó đuổi theo đúng không?” Niệm Khanh nhìn hắn, ánh mắt vừa phức tạp vừa dịu dàng, “Cậu cạy mạnh giấu diếm, lại khiến tôi bức bối, cũng chỉ vì sợ tôi biết sẽ đưa cậu tới bệnh viện, làm trễ hành trình bị kẻ địch đuổi kịp?”

Hoắc Tử Khiêm mím chặt môi, khuôn mặt tái nhợt không sức sống, im thít không nói.

Niệm Khanh nhìn hắn không chuyển mắt, lâu sau mới cười khỏ nói, “Đúng là cha con, đến gốc cũng gốc giống nhau. Ba năm nay ngài ấy nghĩ mọi cách để tìm cậu, ngoài miệng thì nói kể cho cậu chết bên ngoài đi, nhưng trong lòng lại chưa bao giờ hết áy náy.” Về mặt cô hơi hoảng hốt, “Một người như ngài ấy, thứ gì cũng không thể đánh bại, nhưng chỉ có cậu là khiến hai bên tóc mai ngài nhiễm sương... Chỉ vì ngài ấy là cha cậu.”

Niệm Khanh quay đầu đi, không muốn để hắn thấy lệ trong mắt mình, “Mỗi lần tôi nhìn mái tóc điểm bạc của ngài ấy, lại nghĩ, đến bao giờ mới có thể nhỏ đi chiếc gai mà cậu đâm xuống lòng ngài.”

Hoắc Tử Khiêm nghe vậy thì nâng mắt lên, đáy mắt chấn động, giống như ngờ ngàng không thể tin nổi.

Niệm Khanh nhìn sâu vào mắt hắn, “Lần tôi đến Bắc Bình, chỉ có mong muốn duy nhất, là thay Trọng Hanh đưa con ngài trở về.”

“Ông ấy không ghét tôi sao?” Hoắc Tử Khiêm thì thào, ánh mắt yếu đuối như trẻ con.

Niệm Khanh nở nụ cười bi ai, “Ngài ấy ghét cậu lúc nào?”

Hoắc Tử Khiêm rũ mắt xuống, “Ông ấy nói vĩnh viễn không tha thứ cho tôi.”

Ánh mắt hắn đột nhiên càng ảm đạm hơn, Niệm Khanh cả nửa buổi cũng không thể lên tiếng, đáy lòng cuộn trào như thủy triều dâng... Tình trạng thảm

thương của Niệm Kiều bỗng hiện lên trước mắt, sau đây là cảnh Trọng Hanh nổi cơn thịnh nộ, và cuối cùng là ánh mắt oan khuất căm hận của Từ Khiêm... Lời nói đã giam kín trong đôi môi suốt ba năm, nay cuối cùng cũng bật ra, “Đó cũng không phải lỗi của cậu, chuyện Niệm Kiều... Không thể trách cậu.”

Chỉ một câu ngắn ngủi, vậy mà khi nói ra lại như rút hết sức lực.

Sắc mặt Hoắc Từ Khiêm hết trắng lại xanh, thay đổi trong nháy mắt.

Niệm Khanh cúi đầu, cố gắng hết sức để che giấu biểu cảm trên khuôn mặt, nhưng giọng nói lại như tiếng ngọc lưu ly vỡ nát, “Cậu không biết nó là em gái tôi, nhưng nó lại biết cậu là con Trọng Hanh... Tôi không thể hận nó, cũng không thể oán cậu.”

Đôi môi Hoắc Từ Khiêm khẽ run, bên tai lừng búng như tiếng mưa rơi, chỉ nghe thấy cô nói ——

“Nếu nói tôi thất vọng về Niệm Kiều chín phần, thì Trọng Hanh còn thất vọng về cậu đến mười phần; với cậu với Niệm Kiều đều vô cùng áy náy, nhưng Trọng Hanh còn áy náy với cậu gấp vạn phần. Tôi sẽ không gặp lại Niệm Kiều, nhưng mỗi ngày vẫn viết thư cho nó, chẳng qua viết xong sẽ không gửi thôi; nhưng còn Trọng Hanh rất ít khi nhắc đến cậu trước mặt tôi, cũng không thừa nhận nhớ cậu, thế nhưng... Cậu có biết...”

Đến đây giọng cô đã nghẹn ngào, không thể nói tiếp.

Hắn cũng không thể nghe nổi được nữa, trên má ẩm áp, không biết nước mắt đã rơi từ lúc nào.

Tàu hỏa dần giảm tốc độ, thỉnh thoảng lại có ánh đèn ngoài cửa sổ hắt xuống tấm rèm tơ tằm màu trắng.

Hoắc Từ Khiêm bỗng ngẩng đầu lên, “Đừng dừng xe lại, tôi có thể chịu được, nếu dừng xe giữa đường nhất định sẽ gặp nguy hiểm!”

Ánh mắt Niệm Khanh phức tạp nhìn hắn, “Biết nguy hiểm sao còn cố chạy trốn?”

Tốc độ xe càng lúc càng chậm, cuối cùng cũng tiến vào sân ga, ánh đèn ngoài cửa sổ càng sáng hơn, nhưng cũng soi rõ sắc mặt đang ngày càng tái nhợt của Hoắc Từ Khiêm.

Hắn hơi cử động, ánh mắt khổ sở, “Tôi không muốn liên lụy đến danh dự của cha, ông ấy không nên có người con như tôi, cứ coi như tôi đã chết bên ngoài cũng được, cần gì phải tìm tôi về.”

Nói đến đây dường như cũng vắt kiệt sức lực của hắn, hai tay run rẩy chống xuống mép giường, nhưng rồi Hoắc Từ Khiêm lại yếu ớt ngã xuống giường.

Niệm Khanh cúi người đỡ, nhưng hắn lại giật dỗi đẩy ra.

Đúng lúc này tàu dừng lại, Niệm Khanh bị lực quán tính đẩy ngã xuống đất.

“Cô...” Hoắc Từ Khiêm hoảng sợ kêu lên, nhưng lại không biết nên gọi cô như thế nào.

Ngày trước chỉ bằng lòng gọi cô là Thẩm tiểu thư hoặc dì Thẩm, dù cho một tiếng “Dì Thẩm” đòi lấy cái tát của cha chẳng nữa cũng liều chết không chịu gọi khác.

Bây giờ phải gọi cô như thế nào đây.

Niệm Khanh bám lấy cái ghế tựa chậm rãi đứng lên, trầm mặc phui vạt áo sườn xám.

“Từ Khiêm, đừng bướng bỉnh nữa.” Cô không hề tức giận, vẫn dùng ánh mắt khoan dung nhìn hắn, “Cậu đã là một người đàn ông, còn rất nhiều chuyện cần cậu gánh vác, không ai có thể hoàn thành trách nhiệm thay cậu được.”

Giọng cô nhỏ nhẹ gần gũi nhưng lại vang dội như một cái tát lên mặt hắn.

Cô là mẹ kế trên danh nghĩa của hắn, là vợ của Hoắc Trọng Hanh, nhưng đồng thời cũng chỉ là một người phụ nữ yếu mềm.

Khi hắn làm loạn đến long trời lở đất, cô lại lấy tấm thân mỏng manh này che chở hắn, giúp hắn thu dọn tàn cuộc. Cô mang theo họ cha hắn, mọi việc làm đều vì dòng họ này, nhưng hắn lại hoàn toàn trái ngược, đã bỏ quên mọi trách nhiệm của mình từ lúc nào.

“Cậu là con trai của Hoắc Trọng Hanh, dẫu có chạy đến chân trời góc bể cũng không thay đổi được sự thật này. Cho dù cậu có gây ra lỗi lầm, thì cả tôi và Trọng Hanh đều muốn gánh vác trách nhiệm cùng cậu, kể cả cậu có thừa nhận hay không thì chúng ta cuối cùng vẫn là người một nhà.”

Cô nhìn lại hắn, ánh mắt ẩm áp, “Cái gọi là gia đình, đó là họa phúc cùng hưởng.”

Dù không có máu mủ tình thâm, nhưng phúc hay họa vẫn cùng nhau gánh, cô và hắn không thể cắt đứt mối liên hệ này.

“Nếu ngài và tôi là người một nhà, thì hãy nghe lời tôi nói lúc này, đừng dừng xe lại, không cần lo vết thương nhỏ này của tôi!” Hoắc Từ Khiêm từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Niệm Khanh, “Tình hình trước mắt không an toàn, phu nhân, xin ngài mau chóng đến chỗ cha tôi.”

Niệm Khanh giật mình, tưởng như mình vừa nghe nhầm.

Hôm đó hắn bị cha đánh đến chết đi sống lại, cũng không chịu gọi cô một tiếng “Phu nhân”, nhất quyết nói rằng Hoắc phu nhân chỉ có một, và chỉ có thể là mẹ ruột hắn.

Đây là nguyện vọng lúc lâm chung của mẹ hắn, cũng là vị phu nhân ẩn nhẫn cả đời kia, là lời nói cuối cùng cho nỗi u oán chất chứa trong lòng —— Hoắc phu nhân chỉ có một. Cô ấy muốn người đời biết rõ, cô đã dùng cả đời để đổi lấy danh phận này, không ai được cướp đi.

Sau khi mất, cô ấy muốn Hoắc Trọng Hanh chỉ có thể lấy vợ lẽ, không được tái giá, bất cứ người con gái nào cũng không thể thay thế địa vị vợ cả của cô.

Khi đó Từ Khiêm lạnh lùng đứng trước mặt cha hắn, nói lời chúc mừng với cha hắn, rồi lại quay sang chúc mừng Niệm Khanh.

Hắn nói, hôm nay là đại hi của dì, Từ Khiêm xin chúc mừng dì.

Đáp lại hắn là cái tát như trời giáng của Hoắc Trọng Hanh.

Sau hôn lễ, hắn không ra dự bữa tiệc, nhưng lại đứng ngoài nói với cánh báo chí rằng hắn không thừa nhận cuộc hôn nhân này.

Sáng sớm hôm sau, hắn mang di ảnh mẹ ruột để trước phòng tân hôn, rồi cung phụng đặt tại phòng khách, đội di ra kính trà trước di ảnh vợ cả. Người hầu bị hành động của hắn dọa sợ đến mức không dám lên thông báo, ngay ngoài phòng tân hôn lại đặt ảnh người chết to như vậy, thật đúng là xúi quẩy.

Hoắc Trọng Hanh nghe tin thì nổi con thịnh nộ, cả áo ngủ cũng không kịp thay mà ra ngoài phòng ngủ, vừa thấy Từ Khiêm mặt đã xanh mét, không nói lời nào, bảo người cầm roi ngựa đến.

Niệm Khanh biết sự tình gay go, vội bảo Từ Khiêm mau chạy đi, nhưng Hoắc Trọng Hanh đã lệnh cho người hầu đóng cửa chính.

Chiếc roi trong tay Hoắc Trọng Hanh dùng gân bò ngâm trong dầu Tung* bện nên, dù con ngựa có hung hăng đến đâu cũng không thể chịu nổi, cứ hề binh sĩ nào từng chịu qua cây roi ngựa trên tay Thống Đốc, khi nhắc đến thì không ai không khiếp sợ.

(*Dầu Tung: Loại dầu khô màu vàng rất độc hại có nguồn gốc từ quả hạch sử dụng làm vec-ni.)

Nhất roi đầu vụt xuống, Từ Khiêm loạn choạng quỵ gối, máu bầm trên roi bắn toé từng giọt lên gương mặt Niệm Khanh. Dù cô có van xin ra sao, cũng không thể dè xuống con giận dữ của Hoắc Trọng Hanh, từng nhất roi tàn nhẫn cứ vậy mà vụt xuống... Từ Khiêm nghiến răng chịu đựng, bị đánh đến co quắp trên đất, cũng không mở miệng xin tha.

Cuối cùng một tiếng vỡ giòn giã của đồ sứ bị quăng mạnh xuống vang lên, cắt ngang những nhất roi chết người, cũng cắt ngang con thịnh nộ của Hoắc Trọng Hanh cùng sự đau đớn của Từ Khiêm.

Niệm Khanh đứng trước di ảnh Hoắc phu nhân, nâng chén trà rót từ bình trà vừa đập vỡ xuống đất kia, mặc những mảnh vỡ cùng nước trà chảy giàn dụa trên nền nhà... Cô vững vàng nâng chén trà rót đầy trong tay, xoay người quỳ xuống trước di ảnh.

Tay nâng chén trà ngang mày, cúi người dập đầu lạy.

Một lần quỳ, đã hoàn thành ước nguyện của phu nhân chính thất, từ nay về sau chấp nhận thân phận vợ lẽ.

Trải qua bao gian khổ, cô cũng không cầu lấy danh phận, cô chỉ cần một địa vị công bằng để sống một cách quang minh chính đại theo đúng nghĩa.

Cô cũng không để ý đến lời dự đoán “Liên Khanh bạc mệnh xin cam chịu làm thiếp” kia, nhưng vào giây phút quỳ xuống thừa nhận kia —— Chẳng cần biết người ngoài gọi ai là Hoắc phu nhân, ngay đây trước linh vị người đã mất, và trước mặt chồng cùng con trai riêng, Thẩm Niệm Khanh đã tự thừa nhận danh phận vợ lẽ.

“Phu nhân!”

Giọng Từ Khiêm kéo cô từ chuyện cũ năm xưa quay trở lại.

Ánh đèn mờ nhạt chiếu lên gương mặt trắng bệch của Từ Khiêm, cùng đôi môi hơi cong lên, và đôi mày xéch, cũng giống như ngày đó vậy.

Nhưng rồi vài thứ vẫn phải thay đổi, ngày xưa đã xa quá rồi.

“Phu nhân, ngài nghe tôi nói đây, dù sao cũng không được dừng lại.” Từ Khiêm lo lắng nói, “Ngài có biết, mối nguy hiểm thật sự không phải chỉ từ nhà họ Phó muốn cầm chân chúng ta kia, mà còn ——” Hắn ngừng nói, vết vết thương lên cho cô xem, “Ám sát tôi, là kẻ khác!”

Niệm Khanh bỗng rùng mình, sắc mặt tái đi, “Vậy không phải do truy binh gây thương tích? Là ai làm hại cậu?”

Từ Khiêm lắc đầu, “Tôi không biết kẻ ám sát do ai sai khiến, chỉ biết ngoài họ Phó ra, nhất định còn có người muốn giết tôi.”

Chuyện Hoắc Từ Khiêm tham gia vận động học sinh biểu tình rồi bị bắt, đã trở thành nhược điểm để nhà họ Phó uy hiếp Hoắc Trọng Hanh, và đó cũng

là bí mật mà hai nhà Phó Hoắc cố gắng che giấu. Ngoài hai bên thì đáng ra không còn kẻ thứ ba biết chuyện Hoắc Tử Khiêm trong tay nhà họ Phó.

Khi đó Niệm Khanh phải vật lộn trăm bề mới khiến nhà họ Phó miễn cưỡng giao Tử Khiêm ra để cô đưa đi.

Ngày khởi hành, Hứa Tranh theo lệnh bí mật đến chỗ nhận người tiếp ứng, nhà họ Phó kia giam Tử Khiêm tại một dinh thự bí mật, có vệ binh canh phòng nghiêm mật, vừa đề phòng Hoắc gia cứu người, vừa đề bảo vệ an toàn cho Tử Khiêm. Thế nhưng ngay tại thời điểm giao người, Hứa Tranh trên đường đến gặp cản trở bất ngờ, còn Tử Khiêm lại bị ám sát tại dinh thự.

Kẻ ám sát giả làm người hầu trong dinh thự họ Phó, giấu dao giữa khay trà có hai lớp, tránh thoát được sự kiểm tra của lính canh vệ, thành công thâm nhập vào phòng Tử Khiêm. May mắn là Tử Khiêm có cảnh giác, tránh thoát được một nhát trí mạng, nhưng lại bị đâm vào xương sườn. Lính canh phát hiện ra tiếng kêu cứu thì vội vào phòng bắn chết kẻ ám sát, cùng lúc đó những kẻ cầm súng mai phục ngoài dinh thự thừa lúc rối ren xông vào công chính, ác chiến với lính canh.

Tử Khiêm không hiểu nội tình, càng không biết kẻ nào hạ sát thủ với mình, nên thừa cơ bác sĩ đang băng bó sơ qua cho hắn mà đánh hôn mê ông ta, chui qua cửa sổ chạy ra khỏi dinh thự. Đúng lúc này Hứa Tranh chạy tới, trông thấy lính canh vệ nhà họ Phó đuổi theo Hoắc Tử Khiêm, song phương vừa đối mặt đã lập tức nổ súng giao chiến.

Cuối cùng Tử Khiêm được Hứa Tranh cứu thoát, còn những người đi theo thì xả thân cản phía sau, tử thương vô cùng nghiêm trọng.

Hứa Tranh cơ trí quyết đoán, một mặt phái người chạy về nhà ga đưa tin cho Niệm Khanh, còn mình thì tạo hiện trường giả xóa bỏ dấu vết, đặt người chết vào xe rồi thiêu rụi cho xe rơi xuống sông, sau đó ngấm cướp xe khác, đổi sang con đường tắt để đuổi theo xe chuyên dụng, tụ họp với Niệm Khanh.

Phó gia biết tin Tử Khiêm bị đâm chết thì không biết ăn nói sao với nhà họ Hoắc, nên đành cử người đến nhà ga ngăn chặn. Lúc đó sự việc chưa rõ ràng nên họ Phó không dám ngang nhiên bắt giữ Hoắc phu nhân, đành nói dối là Hoắc công tử lâm bệnh nặng, hồng lư Niệm Khanh trở lại thành phố.

Nhưng Niệm Khanh đã có đề phòng từ trước, nói rằng nếu Tử Khiêm bệnh nặng, thì không cần đi ngay lập tức, chỉ bằng ở lại Bắc Bình an tâm dưỡng bệnh, có bố mẹ vợ quan tâm chăm sóc cũng yên tâm hơn. Người nhà họ Phó nghe vậy thì đành chịu, cứ vậy mà trở mắt nhìn cô lên xe rời đi.

Hóa ra là có người đã sớm giăng ra cạm bẫy, một mũi tên trúng hai đích, giết người liên hoàn.

Không sớm không muộn mà chọn đúng lúc này ra tay, khiến hai nhà Hoắc Phó đôi bên hận thù, tự dấy lên tranh chấp.

Cho dù là Hoắc công tử hay Hoắc phu nhân chết trong tay nhà họ Phó, thì nhất định Hoắc Thống Độc sẽ không để yên.

Muru kẻ hiểm độc như vậy, càng nghĩ càng khiến người ta sợ hãi.

Tồn công tồn sức vậy, đơn giản chỉ muốn hai nhà Phó Hoắc xích mích, để mình làm ngư ông đắc lợi.

Song cái thật sự đáng sợ không phải là muru đồ này, mà là kẻ biết rõ được nơi Phó gia bí mật giam giữ Tử Khiêm, và cũng biết chính xác được khoảng thời gian Hứa Tranh đến cứu viện —— Nếu không phải trong nhà họ Phó có giấu cơ sở ngầm, thì chắc là bên người Niệm Khanh có gián điệp.

Với tính đa nghi của Tử Khiêm, chắc hẳn cũng không tin tưởng người bên cạnh Niệm Khanh, nên không dám nói tình hình thực tế, lại sợ vì vết thương mà phải ở lại nơi này, dẫn đến mối nguy mới, chỉ có đến cạnh Hoắc Trọng Hanh mới được an toàn. Bởi vậy mà dọc đường cố tình che giấu, không dám làm đề lộ thương tích trên người.

Thế nhưng người không phải sắt đá mà là máu thịt, mãi đến khi vết thương chuyển biến xấu khiến hắn bị sốt, thì lúc này mới không thể che giấu thêm được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Thục Hư Khó Phân • Bước Trên Lốp Bể Mỏng

Xe chuyên dụng của Hoắc phu nhân đột nhiên dừng tại nhà ga Yên Thành mà không thông báo trước, khiến nơi đây không chuẩn bị kịp.

Các quan chức chính phủ nhận được tin bạn đi cùng Hoắc phu nhân bị bệnh nghiêm trọng thì lập tức đến bệnh viện trong thành phố.

Yến Thành là một thành phố không lớn mà cũng không nhỏ, tàu xe qua từng vùng đều đi qua nơi này, chỉ có những người buôn bán ghé qua đây là nhiều chứ rất ít chính khách tới đây. Vùng này từ trước tới nay luôn bị vài quân đội quân phiệt đặt căn cứ, nhưng thế lực đều ít ỏi nên chỉ tranh nhau chút lợi ích, chứ ít xảy ra chuyện tranh chấp lôi thôi, bởi vậy nơi này cũng coi như thái bình. Nhưng nay Hoắc phu nhân đến đã phá vỡ sự yên ả này, như một cơn cá vĩ đại bất thành linh quấy đuôi nhảy xuống hồ nước cạn, khiến ai cũng không thể đoán được mục đích của cô — đặc biệt là ngay sau đó, có tin tức từ Bắc Bình truyền tới, rằng Đông Soái trong đêm dẫn binh đến miền Bắc, ép Phó Thủ Tướng phải phát biểu tuyên bố từ chức, xin từ đi chức Thủ Tướng Nội Các.

Mà nghe đồn hôn lễ giữa nhà họ Hoắc và họ Phó sắp đến, vậy mà lại án binh bất động, thờ ơ nhìn Phó gia bị hạ bệ.

Nếu Hoắc Soái thật sự không muốn chen chân vào tình thế lộn xộn ở Bắc Bình, thì giải thích sao về sự xuất hiện bất ngờ của Hoắc phu nhân.

Nhất thời lòng người đều hoảng sợ, ngay cả các quan chức địa phương cũng ôm một bụng đầy tâm tư thăm dò, chạy đến bệnh viện ân cần thăm hỏi.

Nhưng thật thất vọng là Hoắc phu nhân đã rời khỏi bệnh viện, được người hầu vội vã hộ tống trở về xe chuyên dụng. Người nào may mắn nhất cũng chỉ nhìn thấy một bên mặt từ khoảng cách xa, dáng người thướt tha khoác áo lông chồn đẹp đẽ, có vẻ đúng là người đẹp như lời đồn.

Những người đứng canh tại nhà ga đều từ chối khéo, nói rằng phu nhân đi đường xa mệt mỏi, cần được nghỉ ngơi, thứ lỗi không thể tiếp khách.

Các ông quan đưa mắt nhìn nhau, rồi cứ vậy bị ngăn ngoài cửa.

Sai người đến bệnh viện nghe ngóng, thì biết có hai vị nhập viện, một là người bạn nữ đi cùng và một là người hầu. Cô kia cũng không mắc bệnh nghiêm trọng, chỉ nói là cổ họng bị đau, xem ra rất yếu ớt; còn người hầu đi cùng lại bị ngoại thương không nhẹ.

Hai người đó chỉ là kẻ râu ria, nhưng Hoắc phu nhân lại lo cho họ hết sức chu toàn, chẳng những đích thân đưa vào bệnh viện, mà còn để lại người hầu chăm sóc họ. Suy cho cùng vẫn là phu nhân Đại Thống Đốc, nên ngay cả người phụ tá theo hầu cũng rất mạnh mẽ, đối với những người đến thăm viếng đều kiên quyết từ chối, không cho phép quấy rầy.

Ban đêm tuyết lại bắt đầu rơi, trong thành phố trống trải không tiếng động, chỉ ngẫu nhiên có một hai tiếng chó sủa.

Bông tuyết bé như hạt gạo uốn lượn trong gió, rồi đập lên ô cửa sổ dán giấy, nghe rõ tiếng vi vu.

Những gia đình trong thành phố nhỏ miền Bắc có thói quen ngủ sớm, nên ít ra ngoài lúc nửa đêm, nên đèn đóm cứ lần lượt tắt dần.

Trong một nhà ở cuối con hẻm vừa tắt đèn ngủ, bỗng bị những tiếng bước chân âm ỉ làm giật mình tỉnh giấc.

Chủ nhà nghe thấy tiếng động lạ, vội khoác áo đến gần cửa sổ nhìn xuống.

Trong màn đêm mịt mùng, một đoàn người đang gấp gáp băng qua con ngõ nhỏ, men theo thành tường mà đi, lặng lẽ tiến vào sau cánh cửa.

Mà cánh cửa kia chính là cổng sau của bệnh viện.

Bệnh viện cao ba tầng, những gian phòng trong đó vẫn sáng ánh đèn, dưới đêm tối giá rét đặc biệt nổi bật.

Trước hiên cửa treo một chiếc đèn lồng dung đưa lúc sáng lúc tối theo gió thổi.

Ngoài hành lang có lính cảnh vệ trang bị súng đầy đủ, trên mặt không biểu cảm.

Một y tá đến gần một gian phòng định vào kiểm tra như thường lệ thì bị lính cảnh vệ đang canh trước cửa ngăn lại, ánh mắt như lưỡi dao dò xét trên mặt cô ta, khiến cô ta không dám tiến thêm một bước.

Bỗng có tiếng bước chân vồn vã truyền đến, có vài quân nhân đi nhanh tới, áo khoác tung bay, trên đầu vai rơi đầy tuyết. Cô y tá co rúm lại lùi sang một bên, ngược mắt thấy người quân nhân đi đầu đứng nghiêm chỉnh trước cửa phòng. “Báo cáo!”

“Vào đi.” Bên trong truyền ra giọng nữ lãnh đạm mà mềm mại.

Cô y tá thừa cơ cửa mở mà nhìn trộm vào, mắt liếc nhìn quanh chỉ mờ hồ thấy một bóng dáng thướt tha, dù chỉ nhìn qua những cũng khó mà quên được.

Chỉ vội liếc được một cái, sau đó cửa lại đóng vào.

Rèm cửa sổ che kín bùng, bên ngoài trời đã đen kịt, tiếng gió thổi hun hút.

Hứa Tranh hạ giọng, “Phu nhân, tất cả đã chuẩn bị tốt!”

Niệm Khanh im lặng đứng cạnh cửa sổ, nhìn ra bên ngoài qua khe hở sau tấm rèm, “Tuyết rơi ngày càng dày.”

Cô xoay người, trên người mặc chiếc áo bông màu lam giản dị, tóc vấn ra sau, “Từ Khiêm vẫn còn sốt, loại thời tiết này không tốt cho việc điều trị của cậu ta.” Sắc mặt Hứa Tranh cũng nặng nề, “Tôi đã nhìn qua vết thương, có thể là do dao găm chuyên dùng để ám sát trong quân sự, công tử bị thương

như thế vẫn cố chịu đến giờ, thực làm người ta bội phục.” Niệm Khanh muốn nói lại thôi, bả vai cũng run rẩy theo cõi lòng.

Mặc dù không nói một từ, nhưng Hứa Tranh cũng hiểu được suy nghĩ của cô, “Phu nhân không nên tự trách mình, công tử giấu diếm như vậy cũng là vì suy nghĩ cho đại cuộc. Toàn bộ chuyện này phải trách thuộc hạ không làm tròn chức trách, nếu đến sớm hơn thì đã không để cho bọn chúng thừa cơ động thủ.”

“Không thể trách anh được.” Niệm Khanh lắc đầu nói, “Đều do tôi quá sơ suất, chỉ chú tâm đề phòng Phó gia, mà không để ý đến bộ ngựa bắt ve chim sẽ chẳng sau. Nếu cậu ấy còn trì hoãn không nói ra chân tướng, thì tôi thật sự không biết phải đối phó thế nào nữa, chỉ sợ đến lúc đó có làm gì cũng không kịp.”

Niệm Khanh ngừng nói, cắn môi, bả vai vẫn run nhè nhẹ.

Hứa Tranh theo cô lâu như vậy rồi, quả thực đây là lần đầu tiên thấy cô thất thố như thế.

Mặc dù ba năm trước đây, cô lẻ loi một mình đối mặt với sóng to gió lớn, vật lộn qua mấy hồi thập tử nhất sinh, nhưng chưa từng bộc lộ sự bàng hoàng như lúc này.

Hứa Tranh không nén nổi lòng mà tiến lên một bước, “Phu nhân yên tâm, dù tôi chỉ còn một hơi thở cũng tuyệt đối không để phu nhân phải chịu uất ức!”

Niệm Khanh cười mờ mịt, “Anh cũng nhìn ra tôi đang sợ hãi sao... Anh biết tôi sợ cái gì?”

Hứa Tranh cúi đầu muốn nói lại thôi.

“Hắn, biết rõ thời gian anh đi đón Từ Khiêm” Niệm Khanh buông tầm mắt xuống, nhìn chăm chăm đầu ngón tay của mình, những ngón tay cứ vô thức mà nắm rồi duỗi ra, “Đường đến miền Đông xa xôi, sau khi tôi rời đi, hắn có đủ thời gian để báo cho Đông Soái... Nửa đường anh bị chặn ngang, cũng vừa khéo vào thời điểm đó.” Mặt cô tái nhợt, tầm nhìn tán loạn, lời nói không mạch lạc nhưng vẫn duy trì sự mạnh mẽ, “Những người đi cùng không thể là kẻ gây tai họa, nếu không tôi không biết đã chết bao nhiêu lần rồi. Có thể là nhà họ Phó làm rò rỉ tin tức, nhưng sao lại sai người chặn giữa đường để giải thích? Người ngoài sao có thể thần cơ diệu toán như thế, đoán được tôi sẽ rời khỏi đó trong đêm, đoán được anh sẽ xuất phát từ ngoài ô phía đông thành phố... Nếu tai họa tại mấu chốt này, thì chỉ có một người có thể làm được.”

“Tôi cũng từng nghĩ qua.” Hứa Tranh tạm thời không biết nói sao, đôi mày rậm nhíu chặt lại, “Ngài cũng biết, tôi không có thiện cảm với Tiết Tứ công tử, nhưng nếu thực sự là hắn bán đứng ngài, vậy hắn, vậy thì hắn diễn quá giỏi rồi.”

Tiết Tấn Minh ái mộ phu nhân và cũng là người biết bí mật, nhưng đây là lần đầu tiên hắn nói rõ ràng ra, không thể kìm được mà đỏ mặt tía tai, giống như đây là điều mạo phạm cực lớn đến Thống Đốc.

Những câu phu nhân nói đều đánh vào trọng điểm, bản thân cô cũng không thể phản bác lại được, mà ngay Hứa Tranh cũng không thể tìm ra đối tượng nào đáng nghi hơn Tiết Tấn Minh —— Hắn âm thầm cống hiến cho Đông Soái, mà kẻ lúc này không muốn thấy đám hỏi giữa Phó Hoắc nhất, đương nhiên là họ Đông kia. Ngoài những việc đó, trong lòng Hứa Tranh vẫn còn một phỏng đoán khác, cũng có thể không giống với những điều phu nhân vừa nói —— Nếu như phu nhân sơ sẩy hại chết công tử, thì Thống Đốc thế nào cũng trách giận phu nhân, kẻ muốn trông thấy kết quả này nhất có thể là ai khác ngoài Tiết Tấn Minh kia.

Phu nhân bỗng đứng dậy, tựa vào lan can giường bằng sắt, bàn tay nắm chặt lấy khung sắt kia, “Thế nhưng, không phải là anh ta.”

Hứa Tranh nghe vậy thì ngạc nhiên.

Niệm Khanh mặt vẫn tái nhợt như cũ, nhưng ánh mắt lại rạng rỡ, “Anh ấy biết rõ, đám hỏi đó chỉ là lời tôi nói có lệ với Phó gia, căn bản sẽ không có quan hệ thông gia nào hết giữa Phó Hoắc, nên Đông Soái cũng không nhất thiết phải lo lắng, bởi vậy chẳng có lý gì mà tự dung gây thù chuốc oán với Trọng Hanh.”

Hứa Tranh ngập ngừng chút rồi bật thốt lên, “Ngài khẳng định là Tiết Tứ công tử sẽ tin những lời ngài nói sao?”

Câu hỏi của hắn tựa như một chậu nước đá bất thình lình xối xuống đầu, khiến cô bối rối ngơ ngác.

Đúng vậy, sao cô có thể khẳng định là người kia sẽ hoàn toàn tin tưởng cô.

Thời gian có thể bóp méo nhiều thứ lắm, cô đã không còn là cô trước kia, và anh có chắc chắn còn là anh năm ấy không?

Hứa Tranh lặng im nhìn phu nhân, nhìn cô từ từ rũ mi xuống, thần sắc kia tựa như vừa bị người ta đâm một nhát dao sau lưng... Song chỉ một thoáng mờ mịt trôi đi, cô chợt ngừng đầu, dùng giọng nói nhỏ nhẹ mà kiên quyết nói, “Đúng, tôi khẳng định.”

Hứa Tranh lại ngăn người, kinh ngạc đến không còn gì để nói.

Nhưng tiếng gió thét gào ngoài cửa sổ lại nhắc nhở Hứa Tranh, rằng đêm đã khuya, gió tuyết dần mau, sẽ che giấu toàn bộ dấu chân, chính là thời gian để hành động.

Hắn hít sâu một hơi, nghiêm nghị nói, “Phu nhân, dù thế nào chúng ta cũng phải tránh khỏi con nguy khốn này trước đã, chờ khi đến được chỗ Thống Đốc rồi truy xét việc này cũng không muộn. Bên ngoài đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, chỉ chờ ngài ra lệnh.”

Phu nhân nhú mày không nói, quay người chậm chậm bước vài bước trong phòng, sắc mặt ngưng trọng, “Chờ một chút! Tôi cần suy nghĩ một chút... Hình như có chỗ nào đó không đúng, anh không cảm thấy chúng ta vừa chạm đến một manh mối sao?” Cô dừng bước nhú mày, nhìn thoáng qua Hứa Tranh, ánh mắt trong suốt kia cũng chiếu sáng lòng Hứa Tranh —— Đúng vậy, vừa nãy có vẻ như đã chạm được đến một manh mối, nhưng rốt cuộc là cái gì đây?

“Ngoài Tấn Minh cùng những người hầu trong căn biệt thự đó, kẻ vừa biết tôi tới đó, vừa biết thời gian anh xuất phát...” Phu nhân lại tiếp tục bước thong thả từng bước, chẳng biết đã lấy thói quen này của Thống Đốc từ bao giờ, ngay cả tốc độ suy luận cũng càng lúc càng nhanh, “Người này biết Tấn Minh ở nơi nào, nắm được hành tung của tôi, tôi đoán tôi đã thấy hắn ——”

“Từ Quý Lân!”

Hứa Tranh giành trước nói ra cái tên này, và cũng bị đáp án này làm cho kinh sợ.

Niệm Khanh nghiêng người đứng im, ánh mắt sát bén, như một con báo mẹ đang săn mồi, “Là hắn, hắn đang âm thầm theo dõi Tấn Minh!”

Bắc Bình biến loạn, tiếp đó Đông Soái vào thành phố, thế lực nhà họ Phó cũng không chịu buông xuôi, tập hợp tất cả quân đội nhanh chóng bao vây Bắc Bình, và thuộc hạ của Đông Soái cũng đang cấp tốc đến tiếp viện. Tất cả các đường dẫn đến phương Bắc đều có quân phiệt tập kết, đặt Bắc Bình dưới tầm quan sát như hồ đôi rình mồi, bởi vậy sẽ không tránh khỏi một trận hỗn chiến.

Nhưng mà, rốt cuộc Tiết Tấn Minh được đặt tại vị trí nào?

Nếu Đông Soái không tin anh, giả như là Từ Quý Lân dụ anh vượt nghìn dặm đến miền Bắc, một khi lật đổ Nội Các thành công, nhờ đâu bọn chúng qua cầu rút ván, liệu anh có thành người đầu tiên bị đem ra tế dưới đao chúng không? Nếu Đông Soái không nghi ngờ anh, thì cũng bị Từ Quý Lân dùng kế ly gián, vậy hắn âm thầm hành động như vậy rốt cuộc là vì phục vụ nhà họ Phó, hay là cho một thế lực nào khác?

Nhìn vào chuyện Từ Khiêm bị ám sát, có vẻ không giống với thủ đoạn của Đông Soái, nhưng lại giống giống như quân nhân được huấn luyện gây nên. Lễ nào dưới dòng nước xiết này vẫn còn ẩn nấp một thế lực khác, có thể nhìn thấu hết thảy mọi chuyện? Một địch thủ mà không biết có thực sự tồn tại hay không, và rốt cuộc chúng còn định âm thầm quấy nhiễu cục diện hỗn loạn này đến mức nào nữa, mà lúc này đây lại có bao nhiêu người đang tự đặt mình vào thế nước sôi lửa bỏng này?

Biết rõ Tấn Minh rơi vào hiểm cảnh, nhưng cô không thể giúp gì, vì ngay chính cô cũng không hề rảnh rỗi.

Từ Khiêm bị thương nặng còn đang phát sốt, không biết có chịu được lộ trình gian khổ này không.

Mà những kẻ chủ tâm giết người như cái bóng theo sau họ, chẳng biết mối nguy sẽ ập đến lúc nào.

Mồ hôi lạnh chảy đầm đìa thấm ra quần áo, khiến cả người rét lạnh, Niệm Khanh cúi đầu, đôi bàn tay ôm lấy khuôn mặt, ép mình không được nghĩ đến người đang ở phương xa nữa, cảm thấy lòng mình không được khơi dậy sự nương tựa quyền uy đó nữa.

Song cuối cùng vẫn có một thanh âm lờ lờ vấp bên tai, Trọng Hanh, Trọng Hanh...

Chắc anh đã nhận được tin tức của Bắc Bình.

Nhưng vì sao vẫn án binh bất động, không hề có tin tức truyền đến.

Quân phiệt nổi loạn ở Đông Nam đứng như con rết trăm chân có chết cũng không ngã*, khiến chiến sự kéo dài liên miên không dứt, cô vẫn luôn mong chờ anh về, ngày xưa còn có cơ để tự an ủi mình, nhưng giờ cô không có ai để dựa vào, đáy lòng thấy nhói đau như bị kim châm, cũng không rõ mình có đang oán trách anh không nữa.

(*Ý chỉ thế lực xấu xa khó loại trừ)

Tiếng gió vẫn gào rít ngoài cửa sổ, tuyết rơi càng mau, đêm càng đậm.

Hứa Tranh không dám thúc giục, bóng lưng trước mắt phảng phất như ảo ảnh không thể chạm vào.

Lúc lâu sau, phu nhân thở dài sâu kín, cuối cùng cũng xoay người lại, “Đi thôi, nên xuất phát thôi! Đường đi hiểm nguy khó dò, tôi giao Kỳ tiểu thư cho anh, hãy bảo vệ cô ấy thật tốt.”

Hứa Tranh không do dự nói, “Phu nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành mệnh lệnh.”

Nhưng lời hắn còn chưa dứt, tiếng bước chân lao xao ngoài hành lang đã dừng ngay trước cửa, “Báo cáo!”

Hứa Tranh cùng Niệm Khanh đưa mắt nhìn nhau, đều rùng mình.

Người phụ tá dính tuyết đầy người cấp tốc đi vào, vội vàng hành lễ, nói với Niệm Khanh, “Phu nhân, sự tình hình như không ổn, vừa nhận được tin nói tuyến đường phía trước gặp bão tuyết, nên tuyến đường sắt đi phía Nam cùng phía Đông tạm thời đóng cửa!”

“Đường sắt đóng cửa? Ai hạ lệnh?” Hứa Tranh kinh ngạc bật thốt lên.

Niệm Khanh vừa nghe xong gương mặt lại tái nhợt lần nữa.

Người phụ tá lắc đầu, “Vẫn chưa rõ, quân đội cảnh sát cũng vừa nhận được tin, dường như cũng không biết trước để chuẩn bị.”

Hứa Tranh còn chưa nói tiếp, bỗng nghe phu nhân mở miệng nói, “Lập tức rời khỏi bệnh viện! Chờ quân đội cảnh sát trong thành phố chuẩn bị xong thì không còn kịp nữa!”

Cuộc sống thời niên thiếu đầy hoạn nạn đã tôi luyện cho cô sự cảnh giác hơn hẳn người thường, mấy năm sống yên ổn qua cũng chưa từng mài mòn đi trực giác nhạy bén của cô.

Niệm Khanh sốt ruột lật rèm cửa sổ lên, “Quanh đây có nơi nào an toàn không, tạm thời lánh sang đó?”

Tuyết trắng đan xen cùng màn đêm, lọt vào tầm mắt chỉ thấy một khoảng mù mịt mênh mông.

Hứa Tranh hơi trầm ngâm, “Có, tôi có cách!”

Phải làm ngay lúc này không thể chậm trễ.

Những người phụ tá canh giữ trong bệnh viện lập tức nâng Tử Khiêm đang hôn mê trong con sốt dậy, Hứa Tranh che chở cho hắn cùng Niệm Khanh, tránh né khỏi tai mắt trong bệnh viện, lặng lẽ rời đi qua công sau bệnh viện. Còn những người phụ tá khác vội vã chạy về xe chuyên dụng để đón Huệ Thù.

Vốn tráo đổi thân phận với Huệ Thù để đánh lạc hướng người ngoài, nguy trang thành Hoắc phu nhân ở trên xe chuyên dụng; không thể làm bại lộ thân phận của Hoắc Tử Khiêm với bên ngoài nên chỉ có thể nói dối là người hầu bị thương để an toàn nhập viện. Người ngoài không thể biết, nhưng kẻ giết người tất nhiên biết rõ rằng người hầu đó là Tử Khiêm, đúng là có muốn giấu cũng giấu không nổi.

Kế hoạch được vạch định ra từ đầu, chỉ chờ đến đêm khuya vắng người sẽ đưa Tử Khiêm ra khỏi bệnh viện, cùng với Niệm Khanh cải trang thành người dân thường, lẫn vào đoàn thương nhân vắng lai ở đây, rồi sau đó đặt chuyến tàu sớm nhất rời khỏi Yên Thành. Mà Huệ Thù sẽ thế chỗ Hoắc phu nhân đi cùng Hứa Tranh, để đánh lạc hướng người ngoài, nhưng vẫn đi theo lộ trình cũ.

Biện pháp đánh lạc hướng này chính là do Huệ Thù tự mình nói ra.

Sự can đảm của cô quả thật đã khiến Hứa Tranh kính nể.

Niệm Khanh đồng ý với ý kiến này, không khách khí từ chối, chỉ để lại những người phụ tá giỏi giang giàu kinh nghiệm lại cho Huệ Thù, còn lệnh cho Hứa Tranh ở bên bảo vệ.

Niệm Khanh hiểu rõ rằng trong tình hình này, cô và Tử Khiêm tuyệt đối không thể rơi vào tay kẻ thù.

Cô và Tử Khiêm mà bị khống chế thì chẳng khác nào uy hiếp Trọng Hanh.

Cho dù phải chết, cô cũng không chết ở chỗ này, không thể để cho kẻ giả họa kia thực hiện được mưu đồ, làm dấy lên cuộc phân tranh.

Dù phải trả bằng bất cứ giá nào, cũng không để cho kẻ hiểm ác đáng sợ kia đạt được mục đích.

Nhưng kế hoạch này chưa kịp thực hiện thì đã thất bại.

Tình thế biến đổi ngoài dự đoán, thậm chí còn đang tiến nhanh theo chiều hướng khó lường.

Đời người tựa như trò chơi vậy, nhưng trong thời buổi loạn lạc này, trò chơi đã chẳng còn quy luật từ lâu, mà cũng không còn nước cờ nào để đi.

Thắng làm vua thua làm giặc, họa phúc như sáng chiều, giờ chỉ có thể vật lộn với số mệnh.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 12: Tuyết Trắng Xoá • Người Trong Mộng

Một đêm gió bắc gào rít này, lão Lưỡng Khẩu nhà họ Hạ bán đậu hũ ở cuối hẻm cũng không ngủ nổi.

Lão Hạ ban đêm dậy đi tiểu, lại lờ mờ trông thấy những bóng người lướt nhanh qua con hẻm nhỏ vào bệnh viện giáo hội ở đối diện. Đợi đến khi ông đánh thức được bà nhà mình, khiếp đảm mở cửa nhìn ra, thì con hẻm nhỏ đã không bóng người, mọi nhà tắt đèn đi ngủ từ lâu, ban đêm tĩnh lặng vậy chỉ sợ ông đã hoa mắt.

Lão Lưỡng Khẩu bất an quay về giường ngủ, không dám làm kinh động đến phòng con gái.

Chẳng biết qua bao lâu, trong mộng lung bồng nghe thấy tiếng kêu ngán ngủ sợ hãi từ phòng bên.

Lão Lưỡng Khẩu còn chưa tỉnh hẳn, tấm màn trong phòng đã bị hất lên, vài người nhẹ nhàng như cái bóng bắt chọt đi vào, sau đó một người bị đẩy loạng choạng lên phía trước, mà người đó lại đứng là con gái mình. Lão Hạ giật nảy mình, sợ đến lăn xuống đất, chưa kịp thốt ra tiếng, đã bị hai bóng người lướt tới gọn gàng bịt miệng lại.

Ba người sợ phát khiếp, nhìn cảnh này đúng là gặp cướp rồi.

Lão Hạ vùng vẫy liên tục đập đầu xin tha mạng, nhưng những người vừa xông vào lại chỉ trói chân tay lão cùng vợ con lão lại, nhét khăn vào miệng rồi đẩy vào góc phòng.

Đi hết con hẻm này là có một khúc ngoặt, cuối hẻm chính là xưởng đậu hũ nhà họ Hạ. Nhà lán giềng xung quanh cách một quãng xa nên không thể nghe thấy tiếng động phát ra từ nhà họ Hạ, cho dù họ có giầy dũa kêu la ra sao cũng không ai nghe thấy.

Lão Hạ không ngừng run rẩy, lòng thầm kêu xong rồi, tính mạng cả nhà sẽ kết thúc trong đêm nay.

Song người cầm đầu đoàn người kia nói với lão một câu “Đắc tội” xong cũng không hành hung, cũng không lục soát tiền của, mà chỉ đi xung quanh xem xét một hồi, rồi xoay người gõ gõ lên cửa sổ.

Bên ngoài bỗng truyền đến những âm thanh hỗn độn, có hai người dìu một người đàn ông cao gầy đi vào, cẩn thận đặt người đó nằm lên giường.

Tấm màn lại được vén lên, một bóng người không tiếng động đi vào, nhìn ra đúng là thân hình của phụ nữ.

“Phu nhân, khu này yên tĩnh, có thể lánh tạm một lúc.” Người cầm đầu cung kính nói.

“Được, để lại vài người bên ngoài để quan sát động tĩnh.” Giọng người phụ nữ kia đặc biệt nhẹ nhàng trầm bổng.

“Đã để lại người quan sát rồi, xin phu nhân yên tâm.”

Cô kia gật đầu, xoay người nhìn về phía ba người Hạ gia bị trói ở góc nhà.

Trong bóng tối không thấy rõ diện mạo, chỉ nghe thấy cô thấp giọng nói, “Chúng tôi đi ngang qua đây, xin mượn chỗ tránh nhờ bão tuyết, có chỗ nào mạo phạm xin thứ lỗi.” Cô lại đến gần hơn chút, ô cửa sổ dán giấy vì dính tuyết mà trở nên trong suốt, có chút ánh sáng rọi qua chiếu lên viên mặt đẹp đẽ như tranh vẽ, “Trời sáng chúng tôi lập tức đi, sẽ không động đến các người, không cần phải kinh sợ.”

Một người đằng sau cô tiến lên, chỉ nghe thấy tiếng tiền leng keng nhẹ vang lên, hình như vừa đặt một cọc tiền lớn lên bàn.

Vợ chồng Hạ gia run rẩy nói không nên lời.

Nhưng cô con gái Hạ gia năm nay mới mười tám, cũng có chút học hành nên so với bố mẹ thì bình tĩnh hơn, nghe cô nói vậy tuy vẫn lo sợ nhưng do dự một lúc rồi cũng gật đầu, bước lên nửa bước che trước người bố mẹ, tư thế khấn khoản sợ hãi, như lời cầu xin cô đừng làm hại cha mẹ mình.

Bỗng người đàn ông trên giường hơi rên rĩ.

Cô không nói câu nào ngoảnh đầu nhìn, rồi vội vã bảo người đưa ba người Hạ gia khóa vào phòng bên.

Ánh sáng nhàn nhạt từ ô cửa sổ rọi vào, soi rõ sắc mặt đang ngày càng trắng bệch của Từ Khiêm, nhìn giống như một cái bóng bất cứ lúc nào cũng có thể tan biến.

“Từ Khiêm?” Niệm Khanh cầm tay hắn, thấy lòng bàn tay hắn mồ hôi ẩm ướt nóng hổi, nhưng đầu ngón tay lại lạnh ngắt.

“Lạnh.” Hắn mê mẩn rên lên, rõ ràng trán nóng hầm hập, nhưng mồm vẫn lẩm bẩm kêu lạnh.

Hứa Tranh đắp một cái chăn khô ráo lên người hắn, rồi lại sờ lên trán hắn, giờ còn nóng hơn lúc trước.

“Ngày càng nóng hơn, không có dấu hiệu tốt lên! Không thể để công tử mãi như thế này được!” Hứa Tranh hoang mang vội la lên với Niệm Khanh, “Tôi sẽ đến bệnh viện mang bác sĩ đến đây ngay lập tức!”

Niệm Khanh cau mày, “Không được, bây giờ mà quay lại bệnh viện là tự chui đầu vào lưới.”

Hứa Tranh còn muốn nài nỉ thêm, nhưng lại nghe cô nói, “Và lại người phải đi đón Huệ Thù còn chưa về, chỉ sợ gặp phải rắc rối.”

Đây cũng là điều mà Hứa Tranh đang lo âu.

Giờ thấy thật mù mịt, đi cũng nguy mà lùi cũng nguy, dường như một bước cũng không thể đi.

“Anh đến tiếp ứng cho Huệ Thù trước, dù thế nào cũng phải đưa được cô ấy về đây.” Lòng Niệm Khanh giờ cũng rối loạn vô cùng, trước mắt là bóng tối thâm trầm, thậm chí đến đối thủ là ai, nguy hiểm ẩn nấp ở chỗ nào cũng không biết. Từ Khiêm bên cạnh dù đang chìm sâu trong mê man nhưng vẫn nắm chặt tay cô, ép cô phải can đảm lên, bảo vệ hắn cũng chính là bảo vệ bản thân mình.

“Nhưng công từ cậu ấy...” Hứa Tranh do dự, nhưng còn chưa kịp từ chối thì phu nhân đã kiên quyết nói, “Để Từ Khiêm cho tôi, anh đi đón Huệ Thù ngay lập tức.”

“Rõ!”

Nhân lúc đêm sâu, tuyết rơi dày, Hứa Tranh mang theo vài người lại lần nữa chạy tới nhà ga.

Nghe gió bắc hun hút từng hồi bên ngoài mà lòng Niệm Khanh bất an, lòng bàn tay ẩm ướt không biết là mồ hôi của mình hay của Từ Khiêm nữa. Người lính phụ tá vốc nắm tuyết trên bệ cửa sổ, thấm ướt khăn rồi đặt lên trán Từ Khiêm, tuyết tan thành nước chảy xuống làm ướt bên tóc mai đen nhánh của hắn.

Từ bệnh viện chạy vội ra đây, thuốc cũng không mang theo, lúc này đúng là không thầy không thuốc, đành phó thác cho số phận.

Niệm Khanh bỗng giật mình, nhìn khắp xung quanh, vừa rồi có một mùi hương rất quen thuộc, vì quá xúc động nên giờ mới nhận ra, mùi này rõ ràng là mùi lá ngải bần khô.

Mùi hương tỏa ra từ cái gối.

Dân miền Nam thường có thói quen phơi khô lá ngải rồi nhồi vào gối, để trừ tà trừ sâu bọ, giúp đầu óc minh mẫn.

Nhớ khi còn bé bị cảm, mẹ thường dặn người hầu nấu một nồi lá ngải để lau người cho mình... Giờ ngẫm lại trong hoàn cảnh không thầy không thuốc này, mặc dù không nên tùy tiện lấy lá ngải trong gối đầu ra dùng, nhưng có còn hơn không. Niệm Khanh lập tức dặn người hầu đun một nồi nước sôi, còn mình thì tự lấy hết lá ngải trong gối ra đun lên, khi nồi nước thuốc nóng hầm hập gần chuyển từ màu xanh thẫm sang màu đen thì đồng thời mùi chan chát của nước thuốc cũng lan tỏa khắp phòng.

Niệm Khanh thử độ nóng của nước, rồi nhúng khăn xuống, màu nước thuốc lập tức nhuộm đen chiếc khăn màu trắng.

Nhìn chiếc khăn tay cũ bị nhuộm đen trong tay, Niệm Khanh bỗng thất thần chốc lát, rồi lại tiếp tục nhúng chiếc khăn xuống nồi thuốc.

Còn nhớ lần gặp mặt đầu tiên, Hoắc Thống đốc uy danh hiển hách, nắm quyền sinh sát trong tay, nhưng lại cúi người trước mặt cô, dùng chính chiếc khăn này lau đi vết máu trên tay cô.

Và từ ấy chiếc khăn này vẫn luôn trong tay cô, chưa bao giờ rời khỏi người.

Trọng Hanh, vì sao lúc này anh lại không ở bên cạnh em.

Khăn tay ngâm trong nước dần dần nóng lên, cô lấy ra vắt hơi khô, khiến hơi nước bốc lên mù mịt.

Chất vải mềm mại cọ vào ngón tay nóng nóng, cũng gần giống như lòng bàn tay ấm áp của anh.

Nhưng nước thuốc quá nóng khiến những ngón tay đỏ bừng lên, thậm chí còn cảm giác hơi đau nhức.

Hoắc Từ Khiêm đang chịu sự dày vò chốc nóng chốc lạnh, thì bỗng có một đôi bàn tay mềm mại đặt lên ngực, cởi từng cúc áo, đầu ngón tay lạnh lạnh chạm lên da thịt nóng hầm hập, tựa như sự dịu dàng từng gặp trong giấc mộng... Hoắc Từ Khiêm thở hắt ra, mở mắt ra nhưng ánh mắt lại mịt mờ như chưa tỉnh mê.

Khuôn mặt người nào đó hiện ra, lúc xa lúc gần.

Chóp mũi người thấy mùi hơi chan chát, để nó lặng lẽ thấm vào tim phổi.

Lẽ nào lại là mơ, sao nó giống như giấc mơ hoang đường ngày ấy vậy.

Trong mộng biết nơi nào, thân mình hay thân ai, đòi mình hay đòi ai, khi tỉnh lại muốn hỏi cũng không thể hỏi, có sai cũng chẳng thể sửa.

Trên ngực bỗng nóng rát, khiến da thịt muốn bùng, cứ hầm hập mà trượt lên khắp người.

Từ Khiêm nhũn mảy, vô thức giãy dụa, bên tai lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng ấm áp, “Nằm yên nào.”

Tiếng nói đó lập tức giúp hấn bình tĩnh lại, nó dịu dàng như vậy khiến người ta không thể kháng cự lại.

Sự nóng rát trước ngực dần chuyển thành ấm áp lan ra toàn thân, mùi thuốc xộc vào chóp mũi giúp tâm trí dần tỉnh táo lại, gột rửa mọi buồn phiền... Từ Khiêm cố gắng mở to mắt, muốn nhìn thật rõ người trước mặt, nhưng trong bóng tối mờ ảo này không sao nhìn rõ được, chỉ cảm thấy đầu ngón tay người đó mỗi khi chạm lên da đều để lại những dấu ấn dịu dàng ấm áp, giọng nói mềm mại giống của mẹ.

Khi đó, tính tình mẹ còn chưa trở nên quái gở, vẫn dịu dàng như xưa.

Lúc nào cũng ôm đứa con bé bỏng là hấn ngồi tựa bên song cửa sổ, hát khúc đồng dao ‘Nguyệt nhi loan loan’.

“Mẹ.”

Tiếng thì thào khàn đặc, hấn mệt mỏi đến nỗi không thể nâng tay lên nổi, muốn đưa tay bắt lấy nhưng chỉ tất cả chỉ là hư không là ảo ảnh.

Niệm Khanh nghe thấy rõ ràng, chợt dừng tay lại mà ngỡ ngác nhìn hấn.

Ánh sáng nhạt nhẽo xuyên qua song cửa sổ chiếu xuống khiến gò má hấn thêm nhợt nhạt, nhưng đôi mày lại đậm sắc đen, đường cong trên chiếc mũi cực kỳ giống Trọng Hanh, và chiếc cằm xinh đẹp của người mẹ.

Hấn hơi hé mắt, bắt lấy tay áo cô, nắm chặt trong tay không hề rời lỏng.

Niệm Khanh theo bản năng định rút tay lại, nhưng rồi lại thôi, nhìn hấn nhắm mắt nặng nề ngủ thiếp đi, khóe môi cong lên như nụ cười trẻ thơ.

Nhân lúc nôi thuốc lá ngai vẫn còn nóng, Niệm Khanh lại nhúng khăn xuống, lau liên tục lên ngực và lưng hấn. Rồi lại thay áo sơ mi giúp hấn, kéo chăn trùm lên kín lên người, khi làm xong tất thấy mới cảm thấy ngón tay của mình bị nước thuốc hun cho đỏ tấy, rất đau rất.

Thời gian ước chừng qua một chén trà thì tay chân Từ Khiêm cũng bắt đầu ấm dần lên, trên trán rỉ mồ hôi.

Bỗng nhiên thấy hấn mơ màng nói gì đó, Niệm Khanh tập trung nghe thì hình như là ba chữ ‘bánh’ gì đó... Phải để hấn lắm lắm nhiều lần cô mới hiểu được là hấn đang nói “Bánh hoa quế”.

Nhất định là bánh hoa quế, Trọng Hanh từng kể rằng, khi Từ Khiêm còn nhỏ rất thích ăn bánh hoa quế, bởi vậy hồi đó thường dặn người hầu đặc biệt làm cho hấn. Tiếc là đến khi bỏ nhà, Từ Khiêm cũng không hiểu được lòng cha, một miếng cũng chưa hưởng qua.

Từ ngày hôm qua đến giờ, một ngụm nước cũng chưa vào miệng, chẳng trách hấn mê man gọi bánh hoa quế.

Nếu đang bệnh mà biết đói, vậy là điều tốt rồi, Niệm Khanh vui mừng không thôi, vội gọi người phụ tá vào, dặn tìm chút thức ăn mang đến. Nhưng ban đêm giá rét, lật tung cả phòng bếp cũng chỉ được nửa hũ gạo tẻ, và một ít đồ khô.

Niệm Khanh đành xắn tay áo đích thân vào nấu cháo.

Những người theo hầu đều là người trong quân đội, nên không thể giúp được việc gì, nhưng lại bắt con gái Hạ gia vào bếp giúp đỡ. Niệm Khanh nhìn cô gái đó có vẻ lo lắng sợ sệt, nhưng làm việc lại rất nhanh nhẹn tháo vát, bởi vậy cũng dịu dàng hỏi tên tuổi cô.

“Tôi là Tứ Liên.” Cô gái cúi đầu rụt rè, “Vừa tròn mười tám.”

Niệm Khanh tay quấy cháo, đưa mắt liếc nhìn qua, thấy thiếu nữ mười tám duyên dáng, tóc mây đen dày chạm đến bờ vai. Tuổi thanh xuân tươi đẹp, cùng những mong ước mà các cô thiếu nữ thường hay nghĩ đến, Niệm Khanh chưa từng có cơ hội được biết đến, ... Từ nụ hoa chưa kịp nở trong một đêm đã bị bức bách thành bông hoa anh túc, tang mẹ không bao lâu đã bị hàm oan thành kẻ giết người, thân bất do ki trở thành quân cờ điều tàn trong chốn trắng gió.

Đến nay nghĩ lại bỗng như vừa bừng tỉnh khỏi giấc mộng, những chuyện đã qua xa xôi như từ kiếp trước.

Quá khứ đã chết, giờ là Hoắc Thẩm Niệm Khanh tái sinh.

Cô gái tên Tứ Liên kia sợ hãi liếc trộm Niệm Khanh một cái, mặc dù đến giúp đỡ nhưng lại đứng cách xa cô ba bước, không dám đến gần.

“Cô đọc sách bao giờ chưa?” Niệm Khanh mỉm cười.

“Trước kia từng đọc một chút cùng anh trai.” Tứ Liên nhỏ giọng đáp.

“Trong nhà còn có anh trưởng à?” Niệm Khanh cẩn thận hỏi.

Tứ Liên im lặng chốc lát rồi cúi đầu nói, “Đã mất rồi.”

Niệm Khanh nhíu mày, ánh mắt dò xét sắc bén khiến Tứ Liên phải đáp một cách nghiêm túc, “Năm ấy cha tôi cùng ba anh trai lên miền Bắc tránh chiến tranh, không may đã mắc dịch bệnh, đều mất cả...”

Nhất thời Niệm Khanh cũng trầm mặc theo, nhìn về u buồn của cô gái mà bất giác cúi đầu thờ dài.

“Nói vậy là cô theo mẹ mình tái giá đến nhà này?” Niệm Khanh nhẹ nhàng hỏi, “Các người vốn là người miền Nam?”

Từ Liên gật đầu, “Nhà tôi ở huyện Ngu Thành*.”

(Ngu Thành là một huyện thuộc địa cấp thị Thương Khâu, tỉnh Hà Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa.)

Niệm Khanh biết vùng miền này nên gật đầu, “Thảo nào nghe cô nói giọng miền Bắc có lẫn khẩu âm địa phương, huyện Ngu Thành là một nơi rất tốt, sao lại chạy nạn lên miền Bắc, miền Bắc còn loạn hơn miền Nam”

“Năm ấy miền Bắc đang âm ỉ chuyện khôi phục ngai vàng, cha tôi nói, Đảng cách mạng chỉ đem đến chiến tranh, những ngày sau này có lẽ sẽ không được sống dễ chịu, còn chẳng bằng lúc Hoàng Thượng tại vị...” Từ Liên bỗng im bặt, hối hận vì đã nhiều lời, mặt đầy lo lắng nhìn lên Niệm Khanh, không dám nói thêm.

Niệm Khanh vẫn chậm rãi khuấy đều môi cháo, vẻ mặt bình thường, “Cha cô làm gì?”

“Là giáo viên trường tư thực.” Từ Liên ngập ngừng nói, rồi lại lẩm bầm, “Lúc đầu ông ấy ủng hộ Đảng cách mạng, năm ấy còn dẫn đầu đoàn biểu tình, nhưng về sau chiến tranh liên miên không dứt, ôi...”

Niệm Khanh không nói gì, im lặng khuấy nồi cháo đến khi hương gạo thơm mát tỏa ra.

“Người đã về! Thưa phu nhân!”

Trong sân truyền đến những âm thanh hỗn loạn cùng với tiếng thông báo của người hầu, khiến Niệm Khanh giật mình ngẩng đầu lên, thu lại tâm trạng hoảng hốt vừa nảy lên.

Tuyệt tung bay cuốn vào cổng tre, những người theo Hứa Tranh đến tiếp ứng Huệ Thù, giờ chỉ còn một người gấp gáp chạy về.

Người nọ rào bước vào phòng, hồn hên nói một câu, “Hứa sĩ quan bị bắt!”

Chiếc môi gỗ trong tay Niệm Khanh suýt rơi xuống.

“Còn Kỳ tiểu thư.” Người lính kia thở hổn hển, “Cũng bị quân đội đóng trong thành phố mang đi, cả xe chuyên dụng cũng đồng thời bị giữ lại.”

“Hứa Tranh... Sao anh ta lại sơ suất như vậy!” Niệm Khanh kinh sợ biến sắc, đặt môi gỗ xuống cấp bách hỏi, “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, anh có nhìn thấy rõ ràng không, có đúng là quân đội trong thành ra quân không?”

Người lính kia đứng nghiêm, “Thưa đúng, Hứa sĩ quan muốn đánh lạc hướng nên đã để quân đội bắt ngài ấy cùng Kỳ tiểu thư, lệnh cho tôi quay về báo cáo tình hình với phu nhân, trong thành phố có biến, chúng ta đã bị bao vây, nay bốn hướng đều có quân địch. Hiện tại chỉ có thể tương kế tựu kế, để Kỳ tiểu thư cùng ngài ấy đóng giả thành ngài cùng công tử, tạm thời che giấu tai mắt bên ngoài, nhân cơ hội này, ngài hãy cùng công tử mau chóng rời khỏi thành phố!”

Niệm Khanh hít một ngụm khí lạnh, trầm giọng hỏi, “Trong thành phố có biến là sao, anh ta thám thính được chuyện gì?”

Người lính kia chần chừ nói, “Sợ là Bắc Bình nội loạn.”

“Nội loạn?” Niệm Khanh kinh ngạc hỏi, “Đông Soái xảy ra chuyện?”

Sắc mặt người lính trở nên nặng nề, “Không rõ tình hình cụ thể, chỉ biết Đông Soái đã từ bỏ Bắc Bình, dẫn toàn bộ quân đội quay về Đông Bắc... Trước mắt không biết là người nào đang nắm giữ thế cuộc, nhưng việc ra chỉ thị ngăn chặn tuyến đường sắt từ Bắc Bình tới, cùng với lệnh cho quân đội ngăn cản thu giữ xe chuyên dụng, đều là từ Bắc Bình truyền tới.”

Vốn đã hỗn loạn thành một búi, tuyết đã rơi nay còn thêm sương mù.

Hứa Tranh và Huệ Thù vui thân nơi ngục tù, không rõ lãnh dữ, bên ngoài không biết đang long trời lở đất đến mức nào rồi, còn Từ Khiêm thì bệnh đến mê man, Niệm Khanh cúi đầu day nhẹ thái dương, cảm thấy huyết thái dương giật lên liên tục, tâm trạng thì mờ mịt, lắc lư như đang giẫm trên không trung, không chỗ dựa.

Mặt cô trắng bệch, người lính lo lắng nói, “Ngài một đêm chưa ngủ, nên nghỉ ngơi trước đã. Tôi sẽ thăm dò thêm tin tức, cứ tìm cách ra khỏi thành phố trước rồi hãy bàn tiếp!” Niệm Khanh chống tay lên trán, mù mờ tự nói, “Đừng, ra khỏi thành phố đã, phải cho anh ấy biết đó không phải là tôi và Từ Khiêm, nếu không...” Cô bỗng ngẩng đầu lên, hàng nghìn vạn đầu mối nguy cấp nảy ra.

Bọn chúng nghĩ có thể dùng cô để uy hiếp Trọng Hanh, mà anh ấy lại không biết tình hình vợ con mình, nếu vì thế mà bị hại chẳng phải quá nguy cấp hay sao.

Bắc Bình nội loạn, Đông Soái rút lui, Tần Minh bị giám thị, kẻ giấu tay ám sát Từ Khiêm, thậm chí cô vừa bước vào Bắc Bình đã bị ám sát... Đông Soái

tranh chấp với họ Phó, những kẻ muốn làm ngư ông đắc lợi quả thực nhiều lắm, rốt cuộc là ai trăm phương nghìn kế gây họa khắp nơi như vậy, một lòng muốn cuốn tất cả mọi người vào vòng xoáy hỗn loạn này?

Những bóng dáng lần lượt hiện ra trong đầu, Niệm Khanh bình tĩnh nhìn phía trước, đôi mắt lóe sáng dị thường trong bóng tối hờn ám.

Khi xưa nói chuyện tán gẫu, từng nghe Huệ Thù nói chưa làm công việc thư kí bao giờ, thư kí của Tứ thiếu là một người khác. Đó là một người phụ nữ từng trải thông minh nhạy bén nhưng lại gặp bất hạnh, người chồng mất tích ở biển khơi, nên mới tạm thời để Huệ Thù làm thay. Người chồng mất tích của cô ta cũng chính là bạn làm ăn của Tứ thiếu, khi tự mình vận chuyển một chuyến hàng lên miền Bắc đã gặp nạn.

Vận chuyển hàng lên miền Bắc, nếu là vũ khí đưa đến cho Đông Soái, sao không sớm không muộn lại xảy ra tai nạn ngay lúc này, vậy đây là do thiên tai hay do nhân họa?

Nếu do người làm, Phó gia thì chỉ có bộ binh, nên không có khả năng ra tay trên biển, Chính phủ miền Nam cũng sẽ không nhúng tay vào chuyện này. Nếu là muốn cướp số vũ khí này để nhằm vào Đông Soái, thì đây là kế hoạch được lập ra từ sớm, muốn mượn việc tranh chấp giữa Phó Đông để loại bỏ họ Đông. Chỉ bằng thế lực của họ Phó thì không đủ để khống chế Đông Soái, mà muốn dụ Hoắc Trọng Hanh ra trận mới chính xác là mục đích của kẻ mượn dao giết người này.

Nói vậy, việc Từ Khiêm rơi vào tay Phó gia, chỉ sợ không phải là tình cờ.

Đã sớm có người đứng phía sau giật cái bẫy rập khủng khiếp này, và kẻ đứng mũi chịu sào chính là Đông Soái phải từ bỏ phương Bắc kia.

Một manh mối được làm sáng tỏ, thì toàn cuộc đều rõ ràng.

Niệm Khanh đưa tay vén tóc mai, đứng thẳng người, ánh mắt lóe ra thứ ánh sáng lạnh lùng như loài mèo.

Chuyện cũ ba năm trước, mồn một ngay trước mắt.

Tiến sĩ trường Đại học Tokyo Ichiro Hasegawa mang theo một phần quà đất giá tới, lấy ngón tay chấm nước trà, vẽ ra bản đồ lãnh thổ Đông Nam, ám chỉ lãnh thổ Trung Quốc tương lai sẽ chia cắt làm bốn, dâng vị trí “Vua phương Đông Nam” chính quyền bù nhìn cho Hoắc Trọng Hanh.

Hoắc Trọng Hanh vung tay áo tiễn khách, Hasegawa không cam tâm, cuối cùng khiêu khích chọc ngoáy một câu “Xin hỏi Thống Đốc chí tại phương nào”, nghiêm nhiên bày ra tư thế bề trên hỏi kẻ dưới.

Nhưng anh chỉ đáp lại bằng bốn chữ —— chí tại gia quốc.

Khoảng khắc đó cô vĩnh viễn không quên.

Một tướng quân giành nửa đời chinh chiến, làm việc trong thư phòng, dải băng đỏ* luôn đeo trên tay áo, cúi đầu hay ngẩng đầu đều hào hùng, cùng với nụ cười sang sáng bên môi.

(*có thể là tượng trưng cho cách mạng.)

Hoắc Trọng Hanh cự tuyệt miếng mồi làm vua vùng Đông Nam, nhưng Đông Sầm Huân lại không thể chống lại sự mê hoặc làm vua Hoa Bắc*.

(*Hoa Bắc: bao gồm Hà Bắc, Sơn Tây và thành phố Bắc Kinh, Thiên Tân.)

Hàng loạt tân sĩ quan tốt nghiệp trường đào tạo sĩ quan Nhật Bản đều nháo nhào sẵn sàng góp sức cho Đông Sầm Huân, dùng tác phong trị quân của Nhật Bản vào quân đội, ngay cả trang bị quân nhu cũng làm chuẩn theo Nhật Bản, không tiếc tiền mua một lượng lớn vũ khí của Nhật. Người Nhật Bản cũng thật tốt với Đông Sầm Huân, chẳng những cung cấp vũ khí mà còn phái hẳn một đội cố vấn quân sự để huấn luyện đội quân mới cho ông ta.

Có người Nhật Bản giúp đỡ, nên đội quân Đông Sầm Huân nhanh chóng lớn mạnh, liên tục thôn tính những lực lượng quân phiệt nhỏ lẻ lân cận, chỉ sau hai ba năm đã có thể vùng dậy ở phương Bắc. Nếu tiến xa có thể giằng co cùng Hoắc Trọng Hanh, gần thì có thể tranh đấu với Nội Các. Thế nhưng Đông Sầm Huân cũng không phải kẻ vũ phu thô lỗ, trong lòng tự biết nhìn thế cuộc. Ông ta cùng người Nhật Bản lợi dụng lẫn nhau, khi phe cánh dần lớn mạnh, lại âm thầm nuôi dưỡng lực lượng, cũng mấy phen ngăn cản Nhật Bản chấm dứt vào ngành công nghiệp than đá quặng sắt ở phương Bắc.

Giờ nhớ lại cuộc nói chuyện trong căn biệt thự của họ Từ cùng Tứ thiếu kia, quả thật mọi chuyện đã rõ ràng, đúng là cô biết được từ lâu nhưng lại chưa từng nghĩ sâu xa hơn.

Anh nói, “Việc tôi muốn làm, vùng liên đới rất rộng, cần hoạt động trên nơi là mạch máu của than đá và sắt thiết”;

Anh nói, “Tầm mắt của giới đồng công khác người thường”;

Anh nói, “Nếu một quốc gia chưa có nền công nghiệp vũ khí của riêng mình, thì sao có chỗ đứng trên thế giới, dựa vào cái gì để chống lại kẻ địch cường mạnh”.

Ngay khoảnh khắc nhớ lại từng chi tiết, thì trong đầu cũng đã xoay chuyển qua trăm nghìn luồng suy nghĩ.

Tấn Minh, chắc anh đã sớm biết Đông Sầm Huân sẽ trở mặt cùng người Nhật Bản.

— Không có súng ống viện trợ của người Nhật Bản, thì không khác gì cộp bị nhỏ mất răng. Bởi vậy anh chọn mua vũ khí giá thấp hơn từ nước Đức, không ngại xa xôi vận chuyển lên miền Bắc, đồng thời đổ công sức để chuẩn bị kế hoạch xây dựng nhà máy công nghiệp quân sự... Nhưng lượng vũ khí kia lại gặp sự cố trên biển, nói vậy chắc hẳn anh cùng Đồng Sâm Huân đều cảm nhận được người Nhật Bản đã không thể nín nhịn được nữa, sớm muộn gì cũng sẽ ra tay.

Dẫn quân ép bức Nội Các, đồng thời làm loạn nhà họ Phó, cướp quyền khống chế Bắc Bình, chỉ sợ tất cả chỉ là hành động bất đắc dĩ của Đồng Sâm Huân.

Chuyện Tiết Tân Minh bị theo dõi tại biệt thự không biết có phải do Từ Quý Lâm làm hay không, nhưng nhất định trong phe họ Đông có kẻ gian trá, mà kẻ đó lại là nhân vật quyền cao chức trọng. Vì nếu không, bằng tính cảnh giác từ xưa đến nay của Tân Minh, sẽ không sơ suất lộ ra sơ hở để cho người bình thường có cơ hội dò xét.

Tình hình Bắc Bình lúc này đã không thể lường được nữa, Đồng Sâm Huân bị người mình đâm lén sau lưng, gấp gấp rút lui về Đông Bắc, vậy Tân Minh sẽ tự bảo vệ mình như thế nào đây. Một nhân vật tuấn ngạn* như vậy đúng là không gặp thời, nơi nơi đều vấp phải trắc trở, chí lớn khó thành.

(*tuấn ngạn: anh tuấn tài đức, tức là vừa đẹp trai vừa giỏi giang)

Người lính nhìn phu nhân nhũ này trầm ngâm, thì cũng không dám lên tiếng quấy nhiễu, nhưng lúc này lại có tiếng người sợ hãi nói, “Cháo được rồi.”

Từ Liên tóc buông ngang vai đứng cạnh cửa bếp, bưng bát cháo nóng hổi, tỏa ra mùi hương thơm mát.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 13: Lòng Chán Nản • Kinh Sợ Hoảng Loạn

Chút cháo ấm đưa đến môi, tỏa ra hương gạo ngọt lành khiến bóng đêm cũng trở nên ấm áp hơn.

Thiếu nữ ngồi cúi đầu, múc một thìa cháo nhẹ nhàng thổi nguội, mái tóc buông xõa cũng theo đó bay lên vài sợi.

Khi Hoắc Từ Khiêm mở mắt thì trông thấy hình ảnh này.

“Cô là ai?” Giọng hần khàn khàn, khiến cô thiếu nữ giật mình kinh hoàng giương mắt lên, nhưng nhìn hần xong lại không nói nên lời.

Hần nhớ đến bàn tay ấm áp trong mộng, cùng với giọng nói dịu dàng của mẹ, bỗng bật thốt lên hỏi, “Vừa rồi cũng là cô sao?”

Thiếu nữ rũ mi xuống, cúi đầu tránh ánh mắt rực sáng của hần.

Hoắc Từ Khiêm hơi nâng người lên muốn nhìn rõ khuôn mặt cô, xem có phải là người trong mộng hay không. Nhưng hành động này lại khiến cô đỏ mặt xấu hổ, càng cố buông tầm nhìn xuống thấp hơn, lại không cẩn thận làm lật úp bát cháo, khiến nó rơi xuống đất vang lên tiếng vỡ giòn tan.

Niệm Khanh đang bàn chuyện cùng những người phụ tá ở phòng ngoài nghe thấy động tĩnh, lập tức vén màn vào, Từ Khiêm vừa trông thấy cô, vẻ mặt lại ngưng trệ.

Từ Liên đứng lên, bối rối nói, “Anh ấy, anh ấy tỉnh rồi!”

Niệm Khanh thấy thần sắc Từ Khiêm chuyển biến tốt đẹp, thì lòng cũng nhẹ nhõm hơn, không kìm được mà nở nụ cười, xong lại vội vàng bảo Từ Liên mang bát khác tới, còn mình thì tự cúi người nhặt những mảnh bát vỡ trên mặt đất. Tuy cô mặc áo khoác bông, nhưng lúc cúi người vẫn lộ ra thân hình mảnh khảnh, cùng vòng eo thon gọn mềm mại. Chút ánh sáng nhạt màu xuyên qua ô cửa sổ dán giấy chiếu vào phòng, Từ Khiêm cúi thấp đầu, chỉ mong bóng tối bao phủ xuống để giấu đi hoảng loạn trong đôi mắt.

Nhìn xung quang thấy mình đang nằm trên giường lò, có lẽ đây là nhà của một gia đình phương Bắc, ở trong một môi trường hoàn toàn xa lạ này khiến Từ Khiêm bối ngỡ, ngạc nhiên hỏi, “Đây là đâu?”

Niệm Khanh vén tóc mai lên nói, “Trong bệnh viện hỗn tạp nhiều người, nên tránh nhờ sang gia đình này, hừng đông chúng ta ra khỏi thành phố.”

Cô không muốn hần lo lắng, nhưng hần lại nghe ra trong lời cô nói có điều giấu giếm.

Từ Khiêm càng lo âu nóng nảy hơn, cố chấp hỏi đến cùng.

Tình cảnh hiềm ác lúc này một lời khó nói hết, Niệm Khanh thở dài, chỉ kể những chi tiết quan trọng, nói Hứa Tranh cùng Huệ Thù bị bắt, nhưng vẫn che giấu những suy đoán trong lòng, cũng không muốn nói ra khả năng tồi tệ nhất. Từ Khiêm chuyên chú nghe, sắc mặt dao động, lúc sau lại cúi thấp đầu, không nói một lời.

“Từ Khiêm?” Niệm Khanh cảm giác hắn có vẻ khác thường, hắn lẳng lặng nghiêng mặt đi, cảm thấy khó xử trước ánh mắt quan tâm của cô.

Ngày xưa, cứ nghĩ mình là đấng nam nhi đội trời đạp đất, nhưng rồi lại mơ hồ trở thành quân cờ trong tay kẻ khác, gây họa làm liên lụy tới cha mình, ngay cả mẹ kế cũng bị kéo vào cùng. Làm sao không cảm hận cho được? Đường đường là nam nhi thân cao bảy thước, nhưng lại để người yếu ớt như cô che chở bảo vệ!

Hồ thẹn áy náy đến cùng cực, căm ghét bản thân mình trở thành gánh nặng cho người khác.

Từ Khiêm cắn răng, xấu hổ vô cùng.

Một chén trà nóng được đưa đến trước mặt.

Cô cầm chén trà để vào lòng bàn tay hắn, hắn không thể không nhận, đành cúi đầu uống một ngụm, nhưng chưa kịp nuốt xuống, cô đã chạm tay lên trán hắn.

“Đừng lo nghĩ nhiều, cậu phải mau khỏe lên, đó mới là điều quan trọng lúc này.” Niệm Khanh thử nhiệt độ trên trán hắn, hình như đã đỡ hơn nhiều. Mặt Từ Khiêm đỏ gay lên, đến lúc bàn tay cô rời đi, mới chậm rãi nuốt hết ngụm nước ngậm trong miệng.

Tứ Liên lại mang bát cháo khác, Niệm Khanh đón lấy, cầm thìa múc đưa đến môi Từ Khiêm.

Từ Khiêm né không được không né cũng không xong, vành tai nóng lên vì ngượng ngùng.

Niệm Khanh ngẩn ra, bỗng bật cười, “Quen cho Lâm Lâm ăn kiểu này, nên quên mất lại coi cậu như trẻ con... Đây, cậu tự ăn đi.”

Cô cười vậy càng làm Từ Khiêm thêm xấu hổ, vội vàng nhận lấy bát cháo, cúi đầu cầm thìa múc vào miệng.

Niệm Khanh nhìn hắn ăn liên tục không ngừng như vậy thì cười hỏi ăn ngon sao.

Ăn trong tình trạng quần bách này nào có cảm nhận được mùi vị gì, Từ Khiêm chỉ gật đầu qua loa.

“Phải cảm ơn Tứ Liên mới được, nửa đêm làm phiền đến cô ấy.” Niệm Khanh cười với Tứ Liên, không hề đề cập cháo này do chính mình nấu.

Tứ Liên đang e lệ rụt rè, bỗng nghe thấy người con trai ngồi trên giường lò khẽ nói, “Cảm ơn.”

Giọng hắn trầm khàn, nhưng nghe lại êm tai vô cùng.

Tứ Liên im lặng nâng mắt nhìn lại, lúc này đã qua canh năm, có chút ánh sáng mặt trời xuyên qua ô cửa sổ dán giấy, soi xuống khuôn mặt yếu ớt của thiếu niên ngồi trên giường lò cùng người con gái kề bên, thi ra trên đời này lại có những người đẹp dễ như vậy, phảng phất như đôi tài tử giai nhân bước ra từ trong câu hát.

Người con gái xinh đẹp kia chuyển mắt nhìn lại, “Trong nhà cô có xe ngựa không?”

Tứ Liên gật đầu, “Có.”

“Có màn che không?”

“Có màn da màu đen, nhưng hơi rách.”

“Cô biết đánh xe chưa?”

“Biết.”

Niệm Khanh gật đầu, ra hiệu bảo cô lại gần, “Trời sáng cô đánh xe đưa chúng tôi ra khỏi thành phố, làm như đi đưa một chuyến đậu hũ vậy, chờ chúng tôi ra được khỏi thành, những người ở lại sẽ thả cha mẹ cô, và ra khỏi thành phố tụ họp với chúng ta, đến lúc đó cô có thể yên tâm về nhà.” Tay Tứ Liên bỗng lạnh lẽo, là bàn tay lạnh buốt của Niệm Khanh nắm lấy, để vào lòng bàn tay vài thứ còn lạnh hơn.

Vừa nhìn đã thấy sáng ngời mắt, đó là một đôi khuyên tai hoa sen quý hiếm bằng ngọc trắng sáng bóng, chỉ nhìn cũng biết là đồ vô giá.

“Trên người tôi không mang theo tiền, đành dùng vật này đổi lấy xe ngựa cùng tiền trà.” Niệm Khanh mỉm cười với cô, nhưng ánh mắt lại vô cùng kiên quyết không cho chối từ. Tứ Liên như bị đôi ngọc nhỏ trong lòng bàn tay hun bóng, tay run run lúc sau mới nói, “Chỉ cần các người không làm khó mẹ tôi, thì việc gì tôi cũng làm.”

“Tôi đảm bảo cha mẹ cô sẽ bình an.” Niệm Khanh gật đầu nghiêm túc nói.

Cạnh cửa bỗng xuất hiện bóng dáng người phụ tá, người đó cúi đầu gọi một tiếng “Phu nhân”, dường như có chuyện cần báo.

Niệm Khanh vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô, rồi đứng dậy đi ra ngoài, để lại hai người Tứ Liên cùng Từ Khiêm.

Lặng im phút chốc, Tứ Liên cắn môi cố lấy can đảm hỏi Từ Khiêm, “Các người là ai?”

Từ Khiêm hơi giật mình, nhưng lại không nói gì.

Tứ Liên bắt an hai tay xoắn vào nhau, cúi đầu run giọng hỏi, “Ngài cùng phu nhân ra khỏi thành rồi sẽ để tôi quay về chứ?”

Một câu này khiến sắc mặt Từ Khiêm hết xanh lại trắng.

“Người đó là vợ cha tôi.”

Từ Khiêm lạnh lùng đáp, khiến Tứ Liên kinh ngạc ngẩng đầu.

Sắc trời dần sáng, càng soi rõ vẻ tái nhợt của hắn, khuôn mặt đẹp trai đầy tiêu tụy nở nụ cười yếu ớt.

“Người đó là vợ cha tôi.” Hắn lặp lại lần nữa, nhấn mạnh vào chữ ‘cha’ kia, thật không biết có phải là nói cho cô nghe không.

Chiếc xe mui đen được đưa tới, trước sau đều xếp chồng từng thùng đậu hũ, không gian còn lại chỉ đủ cho hai người ngồi.

Dùng dây buộc càng xe vào con ngựa gầy xong, Tứ Liên tự mình ngồi phía trước đánh xe.

Trừ hai người ở lại trông giữ, thì những người phụ tá còn lại đều cài trang thành lái buôn hoặc bốc vác, trà trộn vào dòng người đi ra khỏi thành phố, còn xe Hạ gia thì chạy về cửa Nam Yên Thành.

Yên Thành tuy bé nhưng thương nhân dọc từ Nam chí Bắc đều dừng chân nghỉ ngơi tại đây, đặc biệt là đoàn xe buôn lậu muối và thuốc phiện thì lại càng nhiều. Cảnh sát khám xét ở cửa thành thường hay bắt được đoàn buôn muối, nhưng thật ra họ chỉ làm cho có mà thôi, việc kiểm tra khám xét rất lỏng lẻo. Dù sao vợ vết của dân đen thì được là mấy, đã thế còn tốn nước bọt. Niệm Khanh cùng Từ Khiêm nấu mình trong xe ngựa, còn Tứ Liên vốn là người trong thành nên cảnh sát cũng không chú ý.

Lúc đi trời còn mù mịt, đến được cửa thành thì trời đã sáng bạch.

Phố phường dần nhộn nhịp, từ trong xe ngựa nghe ra đủ các loại giọng Nam Bắc hỗn độn trên đường cùng tiếng quát tháo của cảnh sát, pha với tiếng rao hàng của người bán rong. Niệm Khanh cuộn đầu gối tựa lưng lên thành xe, tập trung nghe từng loại âm thanh, cẩn thận lưu ý đến những cuộc nói chuyện liên quan đến biển cô xảy trong thành phố.

Lúc lâu sau, trong đầu lại chẳng nghe thấy gì nữa, chỉ còn tiếng phố phường ồn ào xung quang.

Nghe tiếng phố phường lại nảy sinh ra cảm giác khó tả.

Trước kia sống cùng Niệm Kiều trong con ngõ nhỏ, cũng là những tiếng âm ỉ hỗn tạp như vậy, khi đó hai chị em cô còn sống dựa vào nhau. Từ Khiêm không còn oán hận nữa, nhưng còn Niệm Kiều, đến bao giờ mới tha thứ được cho nhau đây.

Niệm Khanh miên man suy nghĩ, vừa ngẩng đầu lên lại chạm phải ánh mắt của Từ Khiêm.

Từ Khiêm dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn cô, bốn mắt chạm nhau nhưng hắn không né tránh đi.

“Tôi từng làm sai một chuyện.” Giọng hắn rất bé.

Niệm Khanh im lặng nhún mày.

Hắn buông ánh mắt xuống, “Ép cô quỳ trước mẹ tôi, lúc đó tôi đã quá tức giận.”

Xe ngựa vẫn dong đưa tiến về phía trước, bánh xe gỗ kéo kẹt ra tiếng, lớp vải phủ ngoài xe ngăn cách những tiếng ồn bên ngoài, còn bên trong hai người chỉ lặng im.

Cứ im lặng mà vượt qua muôn vàn trách móc căm giận.

Hắn tình nguyện để cô mắng chửi, để bao nỗi thương tâm uất ức năm xưa trút hết xuống.

“Cậu không sai.” Nhưng cô lại thản nhiên nói vậy, về mặt bình tĩnh ngoài dự đoán của hắn.

“Tôi quỳ trước bà ấy, không phải vì cậu hay cha cậu.” Cô nhìn vào mắt hắn, chậm rãi nói, “Tôi tôn trọng nguyện vọng của bà ấy, kính nể niềm kiêu hãnh của bà ấy. Cậu là con trai của bà, cậu vâng theo lời bà cũng không có gì sai.”

Hắn ngậy ngốc nhìn cô.

Trong chớp mắt hắn thấy hoang mang, không muốn tin vào lời của cô, cũng không muốn nhìn thẳng vào đôi mắt thần nhiên kia.

Ân oán năm xưa cứ vậy mà bình thần nói ra, cảm giác như cô chẳng hề để ý, hoặc chuyện đó chẳng là cái gì, chỉ có mình hắn là canh cánh trong lòng... Bỏ nhà đi ba năm, hóa ra chỉ như con nít giận dỗi với bề trên, tự mình làm khổ mình.

Thật buồn cười sao, sai thì đã sai, hối cũng hối rồi.

Vậy mà đến giây phút này, mới tỉnh ngộ ra, biết vậy đã chẳng hối hận làm gì.

Xe ngựa chậm chạp nhích từng bước giữa dòng người để chờ kiểm tra ra khỏi thành, bên ngoài huyên náo tiếng người thỉnh thoảng lại có tiếng phi phi mũi của những chú ngựa.

“Chỉ sợ là Trọng Hanh đã nhận được tin tức giả, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, để anh ấy yên tâm.” Niệm Khanh giả bộ không thấy vẻ mặt chấn động của Từ Khiêm, không dấu vết mà lái câu chuyện đi. Bất chợt có chiếc xe ngựa vụt qua, theo đó là tiếng quát mắng sợ hãi vang lên.

Thành xe bỗng có tiếng gõ cộc cộc, đó chính là âm hiệu cảnh báo đã giao hẹn trước với người phụ tá.

Niệm Khanh đứng dậy nhìn ra ngoài qua kẽ hở trên xe, một người lính phụ tá lẫn trong đám người đi sát cạnh xe ngựa, vẻ mặt hiện lên sự cảnh giác, đưa tay về phía hông, để bất cứ lúc nào cũng có thể rút súng giấu dưới lớp áo bông dày.

Chếch về trước có một đoàn quân trang bị súng ống, mồm thét gào chạy chậm chậm về phía cổng thành. Đám người đang chen lấn chật ních ở cổng thành cũng quen với cảnh chiến loạn rồi nên không hề tán ra, mà vẫn cứ đứng đấy xô đẩy nhau, chỉ có mấy con ngựa ở mấy đoàn xe là bị hoảng, liên tục giậm vó xuống đất cát.

“Đóng cửa thành lại! Đóng cửa thành lại!” Quân lính to tiếng hô lên, cầm súng dàn thành hàng trước cửa thành, cường chế ngăn những lớp người đang chờ ở phía trước, thậm chí còn giương súng xua họ xuống.

Khắp nơi vang lên tiếng nhốn nháo, ai ai cũng nóng lòng muốn ra khỏi thành nên chửi bới không dứt, họ chẳng những không lùi xuống mà còn cố xô lên cửa thành như đàn ong vỡ tổ. Có người quát “Dựa vào cái gì mà không cho ra khỏi thành”, “Ban ngày ban mặt đóng cửa thành làm gì”... Nhưng còn chưa dứt lời đã bị binh lính dùng báng súng đánh ngã xuống đất. Bốn phía lại vang lên tiếng than sợ hãi, trước cửa thành lập tức náo loạn.

Quân cảnh sát luống cuống cản trở đám người đang xông lên như thủy triều, cứ chen lấn giằng co trước cửa thành.

Còn trong lúc đó người lính phụ tá đi lên nắm lấy cương ngựa, bình tĩnh nhìn thẳng vào Từ Liên, đề phòng cô ta gây chuyện.

Niệm Khanh cùng Từ Khiêm nhanh chóng trao đổi ánh mắt, ra hiệu bảo lính phụ tá hành sự tùy theo hoàn cảnh, không được manh động.

Dân thường không tác sát trong tay nên dù có phần nộ ngập trời cũng không dám xung đột gay gắt với cảnh sát, đoán người đang chen lấn phía trước từ từ lùi về sau, chỉ cần hơi phản kháng là lập tức bị đánh đuổi. Cửa thành đang dần đóng lại, nhưng giờ mà xông lên thì đúng là tự chui đầu vào lưới... Niệm Khanh đưa mắt nhìn Từ Khiêm, định nói rút lui nhưng lại không cam tâm. Cửa thành đã gần ngay trước mắt, chỉ cách có mấy bước chân.

Ra được cửa này là một đường chạy thẳng lên miền Nam, ở đó có Trọng Hanh.

Lúc này, lòng hắn thật sự lo lắng về quyết định của cô, cũng giống như cô lo lắng tìm cách nào để hắn thoát được.

“Phu nhân, xin hãy lấy an toàn làm trọng.” Từ Khiêm bỗng mở miệng, nhìn sâu vào mắt cô, trên gương mặt trẻ tuổi hài hòa là nét điềm tĩnh không tương xứng với tuổi tác của hắn, nhìn qua lại có vài phần bóng dáng của Trọng Hanh.

Giọng nói tuy trầm thấp nhưng lại khiến lòng người ấm áp.

Đúng vậy, chắc chắn sẽ còn đường lui, nên lấy an toàn là trên hết.

Niệm Khanh quyết định thật nhanh, rồi ra hiệu bảo người lính phụ tá kéo ngựa quay lại giúp Từ Liên, thừa dịp tình hình đang náo loạn mà lẫn vào dòng người rút lui.

Xe ngựa vừa chuyển sang hướng vào thành thì lại nghe thấy tiếng quát phía sau, “Ai, đứng lại —— ”

Một người đàn ông mặc quan phục đẩy đám người dẹp sang hai bên, bước nhanh về phía xe ngựa.

Niệm Khanh bên trong biến sắc, vừa hơi cử động đã bị Từ Khiêm ngăn cản, động tác của hắn còn nhanh hơn cô, không chần chừ che chở trước người cô.

“Đừng sợ!” Cánh tay hắn gồng sức, muốn che chở cô thật chặt, khuôn mặt tái nhợt cũng hồng lên vì khấn nguyện.

Đúng lúc đó, bên ngoài vang lên tiếng nói dịu hiền của Từ Liên. Nghe cô sợ hãi gọi: “Sĩ quan chỉ huy Điền.”

“Chạy cái gì mà chạy, thấy Điền đại ca mà không thèm chào! Sớm ra chạy đến đây làm gì? Còn ai đây hả, ở đâu ra vậy?” Giọng người sĩ quan kia hào sảng, có vẻ về cột nhà nhưng hỏi đến người lính phụ ta bên cạnh thì lại lộ ra vẻ hung thần.

Người lính phụ tá đội một chiếc mũ bông cũ, trên người là trang phục nông dân, chỉ cúi đầu làm ra dáng vẻ hèn mọn.

Từ Liên im lặng không nói, Niệm Khanh cách sau một tấm màn che cũng nín thở, Từ Khiêm cùng lính phụ tá đều đã chuẩn bị sẵn sàng để ra tay. Chỉ cần Từ Liên để lộ ra hàm ý thì người này tất sẽ nhận ra, đến lúc đó buộc phải mở đường máu.

“Em đi đưa đậu hũ giúp cha, đây là người làm nhà em mới thuê, đi theo để dọn hàng.”

Tiếng Từ Liên vừa lặng xuống thì tim Niệm Khanh cũng trở về chỗ cũ. Người sĩ quan kia lại hỏi, “Cha em đâu, sao lại lười biếng sai đứa nhóc như em đi bán.”

“Hôm nay tuyết dày, mà cha em đi đứng không tiện.”

“Anh đã nói rồi, nhà không có con trai là không được, sao có thể bắt con gái làm việc này.”

Từ Liên lại ngậm miệng không đáp.

Người sĩ quan kia cười ha hả, nghiêng người chen lên ngồi cùng cô, “Đi nào, em đưa anh về thành nhé.”

“Em, em còn phải đưa hàng ra ngoài, nếu không sẽ bị mắng! Điền đại ca, ngài đi xe khác được không?”

“Giờ là lúc nào còn muốn đưa đậu hũ! Mặc kệ cha em, nghe anh một câu, mau về nhà đi!”

“Nhưng mà...”

“Nhưng cái gì mà nhưng, về đi không chút nữa đánh nhau lại kêu cha gọi mẹ!”

“Đánh nhau?”

Chẳng những Từ Liên cả kinh mà Niệm Khanh cùng Từ Khiêm đang nín thở nấp phía sau, nghe vậy cũng thất sắc.

Người sĩ quan kia ôi chao một tiếng, ra vẻ vả vào miệng mình, “Xem anh này, vừa gặp em đã tuôn ra hết! Từ Liên, đến việc cơ mật anh cũng nói hết với em rồi, lòng anh như vậy đến trời còn thấu hiểu đó?” Từ Liên bối rối né khỏi bàn tay đang sờ soạn bên hông, “Thật là sắp đánh nhau ư, sắp đánh nhau còn không cho dân chúng ra khỏi thành, nếu đánh tới đây thì chúng tôi biết trốn đi đâu?”

Người sĩ quan kia hừ một tiếng, “Em nghĩ lão tử thích chiến tranh lắm sao, có đứa mẹ nào tình nguyện chịu chết, có đứa nào không thích cơm no rượu say chứ? Thói đời chết tiết này đâu thể để chúng ta nói đánh là đánh, nói không đánh thì không đánh chứ? Chẳng ngại nói với em, Hoắc Soái Hoắc Trọng Hanh, Đông Soái Đông Sầm Huân, nghe qua chưa? Toàn là những nhân vật tai mắt lớn đó! Ngay sáng nay, Hoắc Soái bị ám sát, người còn đang nằm trong bệnh viện không biết sống chết ra sao kìa, còn Đông Soái phái ba đoàn quân lên phía Nam, tiểu đoàn đầu tiên đã chạy đến chỗ chúng ta rồi!”

Lỗ tai lũng bùng như bị nhét bông, không còn nghe rõ được nữa... Hình như họ vừa nhắc đến Trọng Hanh, không đúng, chắc chắn không phải là Trọng Hanh, nhất định là cô nghe nhầm.

Niệm Khanh chậm chạp quay sang, nhìn Từ Khiêm đang gằn trong gang tấc, nhưng lại không nhìn thấy rõ khuôn mặt hắn.

Khuôn mặt trước mắt thật khiến cô kinh ngạc, nó tựa như khuôn mặt Trọng Hanh, cứ lững lờ chột xa chột gần.

Bị ám sát.

Niệm Khanh run lên, mọi âm thanh lại rõ rệt trở lại, rõ ràng đến đáng sợ, mỗi chữ như đâm vào cơ thể cô, khiến lồng ngực bắn tóe máu, đau đớn muốn bật khỏi miệng ——

Nhưng miệng lại bị bịt lại, bàn tay kia run rẩy bịt chặt lại.

Từ Khiêm bất chấp thu chặt tay lại, ôm Niệm Khanh trong khuỷu tay không cho cô nhúc nhích, bàn tay lạnh buốt bịt miệng cô.

Viên sĩ quan kia cùng Từ Liên chỉ cách một tấm màn che, nếu bên trong chỉ hơi có tiếng động lập tức sẽ bị phát hiện.

Xe ngựa chật chội, xóc nảy lên xuống theo bánh xe.

Viên sĩ quan kia chuyển sang chuyện khác không nhắc đến chuyện chiến tranh nữa, dọc đường chỉ mãi trêu chọc Từ Liên, tỏ ý thèm muốn lộ liễu. Từ Liên im lặng đánh xe, đưa sĩ quan kia đến ngã tư chợ Nam, cách Hạ gia không xa, chệch về phía trước là bệnh viện. Bỗng nghe thấy Từ Liên “A” lên một tiếng, “Chuyện gì vậy, sao bệnh viện lại bị bao vây?”

“Đêm qua có tội phạm quan trọng chạy ra từ bệnh viện.”

“Hèn chi không cho ra khỏi thành, vậy thì bao lâu nữa mới mở cửa lại đây?”

“Nếu xảy ra chiến tranh thật thì khó mà nói, nhưng theo anh nghĩ thì chắc tám phần là không có chiến tranh.”

“Thật sao?”

“Em nghĩ đi, nếu Hoắc Soái bị thương chẳng may nguy hiểm đến tính mạng, lại có bao nhiêu người nhòm ngó địa bàn của hắn như vậy, thì còn ai thêm đến phá nơi này, em thấy có phải không?”

“Ngài nói không có chiến tranh thì chắc là đúng rồi, phải cảm tạ trời đất mới được!”

Viên sĩ quan nghe Tứ Liên tăng bốc mà đắc ý dào dạt, lúc nhảy xuống xe còn thừa cơ véo eo Tứ Liên, “Về đi, chờ lúc rảnh sẽ tìm em nói chuyện.” Đợi hắn xoay người đi xa, nụ cười gượng ép trên mặt Tứ Liên cũng biến mất không còn dấu vết, nghiêng người nhìn màn xe, rồi đánh ngựa đi về hướng nhà họ Hạ.

Cả đường trở về vô sự, xe ngựa đi thẳng vào sân sau Hạ gia, những người lính phụ tá đi sau bảo vệ cũng thờ phào một hơi. Cửa hàng nhà họ Hạ hôm nay đóng cửa, treo tấm biển không bán hàng. Màn xe được vén lên, Niệm Khanh bước xuống xe trước, không ngờ lại bước hụt loạng choạng ngã khụy gối xuống nền tuyết.

“Phu nhân!”

Từ Khiêm cùng người phụ tá đồng thời chạy lên đỡ.

Nhưng cô đã bám lấy càng xe, tự mình đứng dậy, đầu gối run rẩy nhưng không để bất cứ ai nâng đỡ.

Tuyết đọng trên mặt đất dày một tấc, khắp nơi mênh mông tuyết trắng xóa, tuyết vụn vỡ bám lên người cô, màu tuyết rơi sáng dung nhan cô, mà dáng người lại mỏng manh như băng tuyết, chỉ sợ một lần chạm vào sẽ tan chảy.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 14: Trai Cò Tranh Nhau • Tình Cha Con Rạn Nứt

Ban đêm, người được phái ra ngoài tra xét tin tức trở về hội họp với những người đang canh giữ tại nhà họ Hạ, họ đều rất lo lắng không biết phu nhân có an toàn ra khỏi thành không. Nhưng không bao lâu sau đã thấy một chiếc xe ngựa vòng vào, phu nhân và công tử lặng lẽ xuống xe, còn những người phụ tá đi theo sau đều mang vẻ mặt căng thẳng.

Ba người phụ tá kia không biết đã có chuyện gì xảy ra, họ chỉ thấy phu nhân ngăn không để người khác đỡ mà tự mình đi vào phòng.

Còn công tử thì đứng trên nền tuyết, đầu cúi thấp, dáng người thon dài cứ đứng cô độc như vậy.

Những người được phái đi dò la tin tức lo sợ tiến lên, báo cáo với Niệm Khanh rằng vừa nhận được tin Đông Hiếu Tích chiếm Bắc Bình, dùng vũ lực để giải tán Quốc Hội, bắt hết các quan chức, dẫn quân vào chiếm giữ phủ Thủ tướng; ngoài ra còn có rất nhiều lời đồn nói Hoắc Thống Đốc bị ám sát, là Đông Hiếu Tích cùng người Nhật Bản đứng sau giật dây.

Nghe đến ba chữ Đông Hiếu Tích này, Từ Khiêm kinh ngạc nhướn lông mày, còn Niệm Khanh cũng dừng bước chân, sắc mặt cô vốn đã u ám nay lại càng lạnh lẽo.

“Là hắn ư!”

Thật không ngờ, kẻ đánh đuổi Đông Soái ra khỏi Bắc Bình lại chính là đứa con thân sinh của ông ta, Đông Hiếu Tích.

Người con trưởng và con thứ của Đông Soái đều chết yếu, còn lại Tam công tử Đông Hiếu Tích tuổi trẻ tài cao, từ khi du học ở Nhật Bản về thì theo Đông Soái chinh chiến, lập được nhiều công trạng. Thực ra đã có lời đồn từ trước rằng, việc người Nhật Bản viện trợ vũ khí quân sự cho Đông Soái là do Tam công tử làm trung gian. Vị Thiếu Soái này có uy tín cao trong dòng họ Đông, bên ngoài được người Nhật Bản khen ngợi, bên trong thì được các cấp tướng trẻ tuổi ủng hộ và yêu mến, có một đạo đồn rằng hắn tiếp quản một nửa giang sơn của Đông Soái. Mãi đến khi Đông Sầm Huân cùng người Nhật Bản nảy sinh hiềm khích, thì đội quân Thân Nhật của Đông Hiếu Tích cũng liên tiếp bị đàn áp.

Bên ngoài sớm đã có lời đồn đại hai cha con họ Đông bất hòa, trong một lúc tin nhảm nổi lên khắp nơi, thậm chí còn có người nói Đông Soái mới lấy vợ bé sinh hạ con út, chiếm được sự yêu thương của Đông Soái... Trong nhà quyền thế luôn lẫn lộn thật giả, thị phi không ngừng. Ai có thể ngờ, trong một

đêm cha con bất hòa mà Đông Tam công tử lại thực sự ra tay cướp chính quyền.

Và ngay đêm Bắc Bình binh biến, Đông Hiếu Tích khiến cho Đông Soái phải gấp gấp chạy về miền Nam.

Lúc này Đông Sầm Huân bị người lật đổ mất đi chỗ đứng, bởi vậy chỉ có đi cướp địa bàn từ kẻ khác mới có thể trở lại như xưa. Thế nhưng Đông Hiếu Tích đã có chuẩn bị từ trước, ngay cả Yên Thành chật hẹp cũng bị hấn thu vào tay, Đông Sầm Huân dường như không muốn cha con tương tàn, nên một đường chạy lên miền Nam, sớm muộn gì cũng đối đầu trực diện với Hoắc Trọng Hanh.

Nếu hai người họ thực sự đẩy lên chiến tranh, thì đến nửa cái đất Trung Hoa này sẽ không được sống bình yên.

Nhưng nếu hai người họ liên kết với nhau, thì đó là điều mà người Nhật Bản không muốn thấy nhất.

Từng bước kinh tâm như vậy, hóa ra là do yêu ma quỷ quái mai phục tứ phía, đã giăng sẵn cái bẫy chi đợi cô nhảy vào mà thôi.

Niệm Khanh chống tay lên khung cửa, cảm thấy người mệt mỏi vô cùng, tim thì quặn đau —— Trọng Hanh, giờ này anh thế nào, anh có bình an hay không? Còn Từ Khiêm thì không hề suy nghĩ đến chuyện ân oán của cha con họ Đông, mà trong lòng chỉ có duy nhất một ý nghĩ —— Tin cha bị ám sát là thật hay giả, ngộ nhờ cha thật sự gặp nạn —— ý nghĩ đó như một lưỡi kiếm treo đỉnh đầu, chỉ một lực nhẹ cũng đủ để chém hấn hồn phi phách tán!

Một người nông cuồng không ai bì nổi, tự cho rằng một tay mình có thể che trời nắm giữ vận mệnh của kẻ khác kia, làm sao có thể bị hạ gục?

“Không thể nào!” Từ Khiêm bỗng thốt lên, “Tin này nhất định là giả, ông ấy không dễ bị kẻ khác hại như vậy, không ai có thể là đối thủ của ông ấy!” Hấn bước nhanh đến trước mặt Niệm Khanh, gương mặt đỏ lên vì phẫn nộ, quên cả cơn đau bên sườn bị thương.

Niệm Khanh lần đầu tiên nghe thấy hấn nhắc đến cha mình bằng giọng kiên định như vậy, cô đưa mắt nhìn, thấy hấn hoàn toàn không che giấu sự sùng bái cuồng nhiệt trong đôi mắt.

Dù có xa cách cũng không thể chia rẽ được máu mủ tình thâm, người cha trong lòng hấn vẫn luôn là người anh hùng bất khuất.

Niệm Khanh tựa cửa nhìn hấn, ánh lệ phủ mờ tầm mắt, vẫn khuôn mặt trẻ tuổi sáng sủa năm nào, nhưng ánh mắt lại kiên nghị bình tĩnh giống như Trọng Hanh. Cô cười gạt lệ, “Đúng vậy, đó là bịa đặt, lời nói dối vụng về như vậy chỉ có kẻ tâm địa mờ ám mới đi tin.”

Ám sát Hoắc Trọng Hanh để Đông Sầm Huân cướp được địa bàn thành kẻ độc đại*, đây là kết quả mà người Nhật Bản không muốn thấy nhất, bọn họ tuyệt đối không có lý do để ám sát. Bắc Bình binh biến, quân Đông Soái chạy xuống miền Nam, Trọng Hanh chắc chắn có đề phòng hiểm nguy. Đông Soái bị ép đến đường cùng, tựa như một ngọn lửa đang bùng cháy, mà sau lưng Trọng Hanh chính là kho đạn.

(*độc đại: chiếm được địa bàn của Trọng Hanh là chiếm được ưu thế, trở thành người đứng đầu thay thế vị trí T. Hanh)

Một khi châm lửa, thì kẻ bị hủy diệt không chỉ là hai đội quân quân phiệt, mà hậu quả khủng khiếp sau đây khó mà tưởng tượng nổi.

Nhưng thỉnh linh lại xảy ra chuyện Hoắc Trọng Hanh bị thương do ám sát, từng bước đập vỡ âm mưu chết chóc của người Nhật Bản.

Như vậy, không ai đoán được anh muốn làm gì, dù cho không ai tin, biết rõ là ám sát này chỉ là tung hỏa mù... Vậy hỏa mù này cho ai xem? Anh thực sự tin rằng vợ con anh không rơi vào tay Đông Hiếu Tích?

Chỉ có con mồi mới từng bước đi vào bẫy rập. Còn Hoắc Trọng Hanh thì không phải, anh luôn luôn người thợ săn giỏi nhất. Bọn chúng ngấm vào anh như ngấm vào dã thú, chỉ chờ bóp súng. Nhưng đột nhiên anh lại biến mất khỏi tầm mắt chúng, không tiếng động không dấu vết.

“Chắc giờ Đông Hiếu Tích đang luống cuống nên mới liều lĩnh phong tỏa đường sắt để bắt chúng ta.” Từ Khiêm vừa cười vừa nghiêng răng chịu đựng.

Lúc đó Từ Liên thay Niệm Khanh, đổi thuốc giúp Từ Khiêm, tiêu hủy vãi băng cù rồi băng bó lại một lần nữa.

Vết thương sâu chăm sóc chưa tốt nên đau rất, nhưng hấn không kêu một tiếng nào, chỉ ngửa cổ lên giả bộ cười nói để quên đau.

Cái tính quật cường này giống người nào đó như đức, Niệm Khanh dờ khóc dờ cười nhìn hấn, nghĩ có lẽ Hoắc Trọng Hanh thời thiếu niên chắc cũng y chang như thế. Trong lòng bỗng thấy ấm áp, gò má hiện lên vẻ xinh đẹp. Từ Khiêm ngăn ra nhìn cô, quên cả câu muốn nói, nhưng chợt thấy chỗ vết thương bị thít chặt.

“Ê này, cô!”

Từ Liên bất ngờ bị hấn tóm lấy cổ tay, chỉ nghe thấy hấn nói, “Buột chặt thế, nha đầu cô muốn thít chết tôi à!”

“Không phải đâu, tôi...” Từ Liên mặt đỏ ửng, chỉ nháy mắt đã đỏ tới mang tai, không biết giải thích ra sao. Niệm Khanh cũng bị giật mình vì Từ Khiêm đột nhiên tức giận, nhưng lại nghe hấn cười hừ một tiếng, “Nhẹ chút được không, tôi đâu phải cái bánh chưng.”

Niệm Khanh bật cười, còn Từ Liên cũng cùng lúc phì cười, thừa cơ giãy ra khỏi tay hấn.

Ân núp ở Hạ gia cũng đã đến ngày thứ năm, lại có sự phối hợp của Từ Liên nên cũng an toàn hơn dự đoán rất nhiều.

Qua lời của người sĩ quan lúc trên xe ngựa kia cũng giúp Tứ Liên đoán ra chút nội tình, khi đó vốn là cơ hội để Tứ Liên kêu cứu nhưng cô lại im lặng bảo vệ Niệm Khanh và Từ Khiêm. Nếu đã cùng đồng tâm hợp lực thì Niệm Khanh cũng dứt khoát biểu lộ thân phận với cô.

Hạ gia là những người dân biết thân biết phận, thường ngày cũng quen chịu sự ức hiếp của binh lính quan lại, lần đầu tiên được nhìn thấy một đại nhân vật bậc này, lại thấy họ không hề có xu thế ra vẻ người ở trên cao. Nhìn Hoắc phu nhân ung dung trầm tĩnh, dịu dàng đối xử với mọi người, Tứ Liên đã sớm có thiện cảm, lại thêm Hoắc công tử có thương bệnh trong người càng kích thích tấm lòng thương xót của thiếu nữ trẻ.

Liên tiếp năm ngày giới nghiêm, khiến lòng người hoang mang, tin tức giao chiến truyền đi khắp đầu đường cuối ngõ, mà dân chúng lại không được ra khỏi thành tránh họa nên không thể làm gì khác buộc lòng phải tích lương đoạt gạo, cất giấu tiền tài châu báu trong nhà, không biết khi nào tai họa sẽ ập xuống đầu... Chẳng ai còn lòng còn dạ mà đi quản chuyện người khác, kể cả cửa hàng đậu hũ nhà họ Hạ bỗng nhiên ngừng kinh doanh, suốt ngày khép kín cửa, thì trong mắt láng giềng cũng chỉ cho là tránh họa mà thôi.

Niệm Khanh cùng Từ Khiêm chạy trốn từ bệnh viện, dẫn tới một hồi truy nã, nhưng may mà chỉ coi là tùy tùng của Hoắc phu nhân chạy trốn, chưa khiến cho bọn họ chú trọng đến, quân cảnh tìm hai ngày không thấy dấu vết cũng mặc đó. Huệ Thù cùng Hứa Tranh được coi như thể thần mà bị bắt đi, còn Hoắc phu nhân cùng Hoắc công tử thật sự thì ẩn nấp ngay dưới mí mắt chúng, nhưng lại không ai chú ý tới khu dân cư này.

Chỉ có người sĩ quan họ Điền kia thỉnh thoảng lại tới quấy rầy Tứ Liên, khiến cho họ được một phen hoảng hồn.

Tứ Liên cũng có chút lạnh lợi, nói dối là anh chị họ bà con xa tới nhà, anh họ đang bị bệnh nên không tiện tiếp khách... Mới đầu sĩ quan kia cứ khẳng khái muốn vào thăm dò, người hầu ẩn sau cửa bất cứ lúc nào cũng sẵn sàng động thủ. Niệm Khanh đứng cách tám rèm cửa, hé nửa khuôn mặt đối diện với hắn, giả vờ ho khan liên tục, cầm khăn che miệng nói, “Chồng tôi sợ là bị bệnh lao nặng.”

Những lời này khiến cho người nọ vừa bước một chân vào đã lập tức rút lại.

Niệm Khanh ở sau tám rèm lại tiếp tục gãi bộ ho khan, ho đến tê tâm phế liệt.

Người nọ không còn chân chờ, mà vội tránh đi đường như rất sợ hãi.

Từ Khiêm nằm trên giường lò khuôn mặt khuất trong bóng tối cười đến run rẩy người, thấy Niệm Khanh đầu đầy mồ hôi lạnh đi vào, còn cố tình ho khan như bệnh lao, khiến Niệm Khanh tức đến giương tay muốn đánh hắn. Tuy gặp rủi ro nhếch nhác chẳng ra sao, nhưng cũng trải qua những ngày lo lắng hãi hùng, thành ra lại sinh ra tình cảm cùng chung hoạn nạn, giúp Niệm Khanh và Từ Khiêm có thêm sự ăn ý. Chuyện xấu hổ ngày xưa ngăn cách hai người coi như đã tạm thời bỏ qua.

Bên ngoài chiến sự hết sức căng thẳng, còn trong thành quân cảnh ngày đêm giới nghiêm, hy vọng được thoát khỏi thành ngày càng xa vời thêm.

Ngoài chờ đợi thời cơ xoay chuyển và cứu viện ra thì chẳng còn cách nào khác.

Trận tuyết lớn bắt đầu nguôi dần, sắc trời sáng lại, băng động dưới mái hiên cũng tan dần, nước tuyết từng giọt nhỏ xuống bề cửa sổ.

Trời đông giá rét đến hơi thở cũng đông thành sương, nhanh chóng đã đến ngày thứ sáu.

Thế nhưng thời cơ còn chưa chuyển tốt, đã có tin tức xấu từng đợt truyền đến.

Đông Hiếu Tích tại Bắc Bình tuyên bố mình sẽ nhậm chức Tổng Tư lệnh bộ binh, đồng thời lấy danh nghĩa của phủ Thủ Tướng bổ nhiệm Đông Sâm Huân bổ anh ta làm Tuần Duyệt Sứ ở Tây Bắc, điều quân đội cũ của Đông Soái đến đóng ở Tây Bắc. Như vậy xem như đã ngăn chặn triệt để đường lui của Đông Soái, cũng xóa sạch quân đội còn lại đóng ở sào huyệt của ông ta.

Sau tin tức Trọng Hanh bị ám sát, thì không còn thêm tin nào nữa, không một ai biết tới cùng anh định làm gì.

Trong thành canh phòng nghiêm ngặt, Niệm Khanh không dám phái người hầu ra ngoài dò la tin tức, nguồn tin tức duy nhất có được là từ Tứ Liên. Nhân cơ hội quân cảnh đi tuần tra mỗi ngày, Tứ Liên lại nghĩ cách tìm sĩ quan họ Điền kia để lấy tin tức.

Họ Điền tuy chỉ là một sĩ quan hạ cấp nhưng tin tức rất linh thông, tin tức đêm qua sứ giả Bắc Bình đến đây là từ hắn truyền ra đầu tiên.

Đây là biến cố vô cùng xấu, không cần phải nói, nhất định là tới áp giải “Hoắc phu nhân” đi Bắc Bình.

Người Nhật Bản cùng Đông Hiếu Tích nhất định sẽ không buông tha con tin quan trọng ở lại ngoại thành nhỏ nhoi này, nhất thiết phải khống chế trong tay mới có thể điều khiển được Hoắc Trọng Hanh. Quan lại thành phố nhỏ này chưa từng thấy qua hình dáng của Hoắc phu nhân, nên Huệ Thù và Hứa Tranh tạm thời có thể giả mạo được, nhưng không hẳn có thể qua mặt được sứ giả, mà dù cho có thể giấu diếm được thì tới Bắc Bình cũng bị lật tẩy.

Muốn ngăn cản bọn chúng mang người đi, mà chỉ dựa vào mấy người tùy tùng này thì tuyệt đối không có khả năng.

Nếu để Huệ Thù bị chúng áp giải về Bắc Bình, chỉ sợ rơi vào miệng cọp muốn cứu càng khó khăn hơn.

Cứu viện của Trọng Hanh chậm chạp không đến, nếu cứ chờ đợi thì càng gian nan hơn.

Cuộc cá cược xưa kia, cô không biết mình có bao phần thắng, chỉ lấy lòng quyết tâm mà đánh cược cả mạng sống của chính mình. Nhưng giờ đã khác, không còn dũng khí hy vọng một phần thắng trên vạn phần thua nữa, cũng không còn can đảm lấy tính mạng ra để suy xét. Trọng Hanh có gia quốc, cô

có anh, có Lâm Lâm, có nhiều lắm những điều quyền uyển cần bảo vệ, từ này về sau không thể thua được.

Từ Liên ra ngoài từ sáng sớm tìm Điền Ngũ Trường dò la tin tức còn chưa quay về, chỉ sợ lại mang về tin tức xấu hơn.

Nếu không có gì bất ngờ, trong ngày hôm nay sứ giả Bắc Bình sẽ đưa Huệ THù và Hứa Tranh đi.

“Lẽ nào chúng ta đứng trơ mắt nhìn như thế?”

Từ Khiêm không nhịn nổi, đẩy người hầu đứng chắn trước người mình ra, lao nhanh ra cửa.

Hai người hầu luống cuống, đứng hai bên trái phải ngăn cản hấn, Từ Khiêm giận dữ giãy dụa, hoàn toàn không để ý đến vết thương trên người vừa mới lành hơn chút. Niệm Khanh đứng dưới mái hiên, không nóng không lạnh nhìn hấn giận điên cuồng với người hầu, cô chỉ nhàn nhạt hỏi một câu, “Cậu đi cứu người hay đi chịu chết vậy?”

Từ Khiêm quay đầu nhìn về mặt mặt mũi của cô, dù chưa chi trích quất mắng nhưng ánh mắt kia cũng khiến hấn cảm thấy mình hoàn toàn thảm hại.

“Dù sao cũng không thể để hai người bọn họ thay tôi và ngài đi chịu chết, tôi thà tự mình đi Bắc Bình còn hơn mỗi ngày trốn trong phòng!” Từ Khiêm tức đến giọng nói cũng dồn dập, “Ông ta muốn làm con rùa đen rút đầu, nhưng Hoắc Từ Khiêm tôi sẽ không yếu đuối như vậy!”

“Cậu nói ai là rùa đen rút cổ?” Niệm Khanh bỗng lớn tiếng nói, ánh mắt lóe lên sự lạnh lẽo nhìn thẳng hấn.

Lời nói trong con giận muốn thu về cũng không kịp, Từ Khiêm vẫn ngang ngạnh, không nói lấy một tiếng.

Niệm Khanh đi tới trước mặt hấn, nhìn thẳng hai mắt hấn, “Cậu còn dám nói kiểu này nữa, thì cút ngay cho tôi!”

Vậy mà cô lại bảo hấn cút.

Hấn trừng mắt nhìn cô, giận đến quên phải phản bác lại, đầu lưỡi cứng lại, “Tôi, tôi nói sai cái gì! Ông ta thần thông quảng đại như thế, vì sao đến tận giờ cũng không màng sống chết của chúng ta, chẳng lẽ không đúng là ông ta chỉ một mực lo cho chính mình... Ông ta có lúc nào quan tâm đến vợ con, quan tâm đến sự sống chết của kẻ khác? Chúng ta như những kẻ ngu si ngày ngày chờ đợi ở đây, còn ông ta ở đâu chứ, ông ta đang làm cái gì? Mẹ tôi bệnh sắp chết thì lúc đó ông ta đang làm gì? Lúc tôi đợi ông ta quay về lo liệu tang sự thì ông ta đang ở đâu? Cô cho ông ta là người tình sâu nghĩa nặng cái gì...”

Hấn không thể nói nốt, vì cả người cô đang run rẩy, sắc mặt so với tuyết còn trắng hơn khiến người ta nhìn mà khiếp sợ.

Niệm Khanh mở miệng nhưng không thể bật ra nổi một từ, giống như đã bị đóng băng.

Liệu còn có thể nói gì, chẳng lẽ nói cho hấn nghe, lúc mẹ hấn bệnh sắp chết thì cha hấn cũng đang bị kẻ thù hãm hại, thành cái đích cho mọi người chỉ trích, bị hắt bao nước bắn lên người, bị người chửi rủa thóa mạ, nhưng chỉ có thể chịu nhục, cùng cô vừa diễn mỹ nhân kế vừa tương kế tựu kế, tạo một màn biểu diễn giả dối đắm chìm trong ôn nhu hương, giấu tài để phản kích kẻ thù.

Có thể nhẫn đến mức người thường không thể chịu nổi, chưa đến thời cơ vẹn toàn thì tuyệt đối không động thủ, một khi ra tay thì không có gì gọi là gặp may được*, vậy mới là tác phong làm việc của Hoắc Trọng Hanh. Chỉ có cô hiểu, và cũng chỉ có cô tin tưởng, dù có rơi vào tình cảnh tuyệt vọng đến đâu cũng không thể làm dao động lòng tin của cô được.

(*ở đây có thể hiểu là anh luôn suy nghĩ chu đáo, lựa thời cơ chứ không hề ăn may.)

Thế nhưng làm sao có thể nói với Từ Khiêm, làm sao có thể làm cậu ta tin, cậu ta hiểu?

“Nếu cậu không phải con trai Trọng Hanh ——” Niệm Khanh nhìn Từ Khiêm, thở dài một một hơi, đang muốn mở miệng nói tiếp, lại chợt nghe thấy tiếng người hầu hô lên nhỏ, “Phu nhân, người nghe!”

Ken két, sần sật.

Có tiếng bánh xe nghiền qua mặt đất, là tiếng xe ô tô đang cấp tốc tới gần, cùng với tiếng bước chân của rất nhiều người.

Một nhóm ở ngoài cửa, một nhóm theo hẻm nhỏ áp sát tới gần Hạ gia.

Một tiếng còi cảnh sát sắc bén bắt đầu rạch ngang khung cảnh lạnh lẽo của buổi sớm, theo sau đó là hú còi vang lên từ hai phía hẻm nhỏ, thậm chí ở sau sân viện cũng có tiếng còi như tiếng hét đòi mạng vây kín xung quanh. Tất cả đến quá nhanh quá bất ngờ, những người canh phòng ở ngoài thậm chí không kịp báo động, tiếng phanh xe đã vang ngay ngoài cửa.

Sắc mặt Từ Khiêm kịch biến, đẩy Niệm Khanh ra sau lưng, hét về phía người hầu, “Đưa phu nhân đi, đi mau!”

Tiếng bước chân đã sát ngay cửa, cửa sân bị nện loảng xoảng.

Có người hét lên, “Mở cửa! Lục soát tội phạm!”

Người hầu liều chết canh giữ ở cửa, song cửa hậu viện đã truyền đến tiếng bang bang, người bên ngoài bắt đầu dùng báng súng phá cửa.

Đường lui đã bị phá, Từ Khiêm cắn răng đoạt súng, “Chúng ta chia hai hướng mang người chạy ra, cô thừa lúc rối loạn lẫn vào trong dân chúng, trước cứ ẩn trong đó...”

“Vô dụng thôi, bọn chúng có chuẩn bị mà đến.” Niệm Khanh ngắt lời hắn, “Chỉ còn vài người này, muốn đi cũng không được.”

Từ Khiêm nhìn khuôn mặt bình tĩnh đến dị thường của cô, lòng bỗng trùng xuống.

Tiếng cánh cửa bị người ở ngoài xô vào thoáng đã truyền đến, người hầu sau cửa sắp chống không nổi nữa, ván cửa mỏng vừa bị xô mạnh đã nứt ra.

Bàn tay cô lạnh buốt áp lên mu bàn tay hắn, cầm lấy súng trong tay hắn, “Đừng liều lĩnh, Từ Khiêm, đưa súng cho tôi.”

Cô bình tĩnh nhìn hắn, tay hơi dùng sức rút súng khỏi tay hắn, “Tôi không muốn cậu liều mạng, chỉ cần còn sống là luôn luôn có cơ hội xoay chuyển... Cha cậu nhất định sẽ đến cứu chúng ta, cậu phải tin tưởng ngài.”

Cô xoay người nhìn về Từ Liên đang hoảng sợ đứng sau cửa, nhẹ giọng nói, “Hạ cô nương, sau khi chúng tôi đi, xin cô hãy tìm cách đem tin tức này truyền ra ngoài, càng nhiều người trong thành biết càng tốt, cô hãy nói cho bọn họ nghe, nói Hoắc Thẩm Niệm Khanh đã chết.”

Từ Liên giật mình, “Phu nhân người...”

Người hầu cùng Từ Khiêm đều hiểu dụng ý của cô.

Chỉ cần tin tức này truyền ra sớm muộn gì cũng truyền vào tai quân đội, truyền ra ngoài thành.

Tin Hoắc phu nhân chết ở Yên Thành truyền ra, con tin trong tay Đông Hiếu Tích nhất định sẽ bị nghi là giả mạo.

Từ Khiêm chấn động, không ngờ cô cương quyết đến vậy, cô thà để cha cậu cho rằng cô đã chết, chứ không nguyện để ông ấy bị khống chế.

Niệm Khanh tới cạnh Từ Khiêm, cùng hắn nhìn về phía cửa, “Để chúng vào.”

Ầm một tiếng, cửa sân đã bị đập đổ.

Đoàn cảnh sát vác súng vọt vào đầu tiên, bên ngoài rõ ràng đã bày sẵn binh sĩ đón địch, vậy chặt xung quanh nhà dân.

Dẫn đầu là một tên mập mặc trang phục Cảnh sát trưởng, đi nhanh vào sân, theo sau là một người mặc quân trang, vành mũ che khuất lông mày, trên mặt đeo râu quai nón, chấp tay đứng ở cổng. Cảnh sát trưởng khom người hỏi, “Chuyên viên, ngài muốn mấy người này phải không ạ?”

Quan quân kia lạnh lùng nâng mắt nhìn, vung roi ngựa chỉ Niệm Khanh, “Đúng vậy, bắt hết mấy tên trọng phạm này đưa đi.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 15: Nhi Nữ Si • Anh Hùng Ý

Quản cảnh hộ tống chuyên viên ngồi xe đi thẳng đến sân ga, ngoài Cục trưởng cảnh sát thì không còn ai đến đây tiễn.

Cục trưởng cảnh sát đích thân áp tải mấy tên trọng phạm đến, rồi tiễn chuyên viên lên chuyến tàu, đến khi nhìn thấy đoàn tàu chậm chậm chuyển bánh đi, cuối cùng cũng được thở phào một hơi.

Hôm nay phiền phức lớn rồi cuộc cũng đi rồi, Yên thành lại có thể thái bình trở lại.

Từ Khiêm cùng Niệm Khanh bị áp tải một trước một sau vào toa hành khách.

Cảnh vệ cầm súng đứng canh ngoài cửa, vị chuyên viên râu quai nón chấp tay thông thả bước vào.

Hắn từng bước đi đến trước mặt Niệm Khanh, dưới vành mũ là ánh mắt nóng đến làm người ta muốn ngạt thở.

Niệm Khanh ngừng thở một nhịp rồi bình tĩnh nhìn hắn, búi tóc rối loạn đã bung ra trên đường áp tải, những sợi tóc mất trật tự dính hai bên má.

Hắn đưa tay vén tóc mai giúp cô, đầu ngón tay lướt qua tai cô.

“Đồ khôn!” Từ Khiêm giận tái mặt, bắt ngờ vung nắm đấm vào mặt chuyên viên râu quai nón.

Một đòn đến bất ngờ không kịp phòng bị, chuyên viên kia nghiêng người tránh, nhưng lại bị khừ tay Từ Khiêm thúc vào gáy.

Niệm Khanh thét lên kinh hãi, Từ Khiêm thừa thế ép đến, quay người đá chân, quét ngang.

“Thân thù tốt!” Chuyên viên quát lên một tiếng, nghiêng người hạ vai xuống, dùng bả vai đỡ lấy đòn hung ác kia, nhưng vẫn dễ dàng trở tay khóa được cánh tay Từ Khiêm, giáng một cú gọn gàng xuống sườn hất văng Từ Khiêm về sau!

“Dừng tay!” Trong tiếng hét của Niệm Khanh, Từ Khiêm loạn choạng đập vào thành xe, đụng phải đèn tường làm nó rơi xuống loảng xoảng.

Chuyên viên râu quai nón lập tức thu tay, cúi người nâng hấn dậy.

Từ Khiêm ôm vết thương bên sườn, hừ lạnh một tiếng, bỗng nhiên xoay người phản kích, cẳng chân đá vào đầu đối phương. Thân thủ hấn dừng mạnh, vốn được huấn luyện từ trước, nên một cú này đủ khiến chuyên viên kia phải lùi đến ba bước, đến khi đứng vững, hấn vội vàng vung tay chém ngang, ép Từ Khiêm phải lùi lại.

Chuyên viên này đúng là cao thủ Judo thiên về tấn công.

Vết thương của Từ Khiêm bị va chạm, nhất thời thờ hất ra, thấy cảnh vật trước mắt bắt đầu nhòe đi —— Quyền phong của râu quai nón cũng dừng lại. “Đứng là Tướng môn hồ tử, danh bất hư truyền.” Chuyên viên cao giọng cười to, tiện tay xé râu trên môi đi, để lộ ra khuôn mặt anh tuấn.

Mặc dù đã đoán ra là hấn, thế nhưng lòng Niệm Khanh vẫn chấn động. Niềm vui gặp lại cô nhân còn hơn cả chuyện tìm được đường sống trong chỗ chết, thế nhưng cũng đánh tan tác dũng khí của cô. Cô ngơ ngẩn nhìn anh, ánh mắt mê man phức tạp, “Thật là anh.”

“Là tôi.” Anh mỉm cười bỏ mũ quân đội xuống, tiến lên một bước, nắm lấy tay cô, giống như người kỵ sĩ đến cứu công chúa, làm bộ hôn lên mu bàn tay cô. Niệm Khanh rút tay về, khẽ trách, “Tần Minh!”

Tiết Tần Minh buông tay cô xuống, mỉm cười, phảng phất như đó chỉ là trò đùa tình quái.

Nhưng trong chớp mắt cô lại cảm thấy năm ngón tay anh khấn trương nắm chặt tay cô, lòng bàn tay còn đỏ mẫm hời.

Từ Khiêm đứng bên nhìn ngẩn ra từ lâu, thấy chuyên viên Bắc Bình kia gần gũi với mẹ kế, lại còn làm trò cợt nhả, thì tức khắc giận dữ quát, “Anh là ai?”

Tiết Tần Minh quay đầu cười nhìn hấn, “Tôi là người tốt.”

Không đợi Niệm Khanh mở miệng, anh đã quăng mũ về phía Từ Khiêm, cười nói, “Râu mép là giả, trang phục là giả, thân phận chuyên viên này đương nhiên cũng là giả nốt. Nếu không nhầm thì trưa hôm nay chuyên viên thật sẽ tới Yến Thành, vở kịch này của tôi cũng kết thúc.”

Anh vừa dứt lời, đằng sau bỗng vang lên tiếng bước chân vội vã, theo đó là một giọng nói giòn giã, “Phu nhân, cuối cùng cũng cứu được người về!”

Huệ Thủ bọc trong lớp áo ba đồ xuy đột ngột lao đến, lại đập phải vạt áo chấm đất, người lão đảo suýt ngã vào người Tiết Tần Minh. Tiết Tần Minh đưa tay đỡ lấy cô, “Cuống cái gì hả, Tiểu Thất!”

Tiết trời vô cùng lạnh, hành lý lại bỏ quên trên xe chuyên dụng, nên đành phải lấy áo khoác của Từ thiếu mặc tạm, vạt áo dài đến chấm đất. Bản thân Huệ Thủ đã chật vật, lại trông thấy Niệm Khanh tiêu tụy vô cùng dưới lớp áo thường dân, thì càng lòng đau xót. Quay đầu nhìn Hoắc công tử, thấy hấn càng gầy hơn lần gặp đầu.

“Huệ Thủ!” Niệm Khanh thấy cô, áy náy cúi đầu với cô, “Cảm ơn cô...”

Tư thế trịnh trọng như thế khiến Huệ Thủ đỏ mặt, vội vàng chìa tay đỡ Niệm Khanh, “Phu nhân sao khách khí vậy, tôi có làm được gì đâu.”

“Sao chẳng ai cảm ơn tôi nhỉ?” Tiết Tần Minh ở bên nói xen vào, trong giọng nói vừa có chút trêu chọc lại vừa có phần nghiền ngẫm.

Về mặt này lọt vào mắt Từ Khiêm lại thành càn rỡ tùy tiện, không hề khách khí hừ lạnh thêm một tiếng.

Niệm Khanh nhìn Tiết Tần Minh, cũng thu cả vẻ mặt u ám của Từ Khiêm vào mắt, nụ cười ban đầu đã hơi cứng lại.

Xấu hổ trong giây lát, Niệm Khanh nhẹ mở miệng hỏi, “Hứa Tranh đâu?”

Huệ Thủ buột miệng giành đáp trước Tiết Tần Minh, “Anh ấy chạy đến chỗ Thống Đốc rồi!”

Niệm Khanh cả kinh, “Trọng Hanh, anh ấy ở đâu?”

Tiết Tần Minh trầm ngâm nhìn cô, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng lại hỏi một đằng đáp một nẻo, “Sứ giả thật mà đến chắc sẽ phát hiện ra tôi là giả, đến lúc đó Bắc Bình nhất định sẽ phát lệnh truy nã chúng ta khắp nơi. Tuyến đường này không ổn, chúng ta đến trạm kế tiếp thì đổi sang đường thủy.”

Từ Khiêm bất chợt ngắt lời, giọng nói lạnh tanh, “Cha tôi ở đâu, là ai phái anh đến?”

Niệm Khanh đưa mắt sang, chạm vào tầm nhìn của Tiết Tấn Minh.

Anh trầm mặc, ánh mắt dè dặt, như e sợ làm hỏng món đồ sứ quý giá.

“Anh ấy ở đâu?” Niệm Khanh ngừng thở, giọng mòng manh như tơ nhện.

Anh nhìn cô, nhẹ giọng nói, “Thống Đốc đang ở bệnh viện.”

Tin tức bị ám sát là giả, nhưng bị thương là thật.

Từ trước khi cô khởi hành đi Bắc Bình, anh đã bị thương rồi.

Ba trấn phía Đông Nam nổi loạn, vài đội quân phiệt mở rộng cuộc hỗn chiến, vậy nên chiến tranh lan tràn càng rộng. Chính phủ miền Nam điều quân trấn áp nhưng không hiệu quả, các cấp tướng mỗi vùng lại tự nội chiến, thành ra tình hình phía Nam ngày càng không thể khống chế được. Chính phủ miền Nam bị ép phải xin viện trợ từ Hoắc Trọng Hanh, mời anh điều quân chặn phản quân.

Nhưng trận chiến này lại gian nan hơn so với dự đoán.

Đông Nam lũ lụt thiên tai đói kém không ngừng, phi loạn nổi lên bốn hướng, quân chính phủ tại nơi đây đã không còn khống chế được từ lâu.

Bọn quân phiệt phản loạn dựa vào lợi thế địa lý mà đánh cho quân chính phủ choáng đầu váng óc. Còn quân thổ phi kia mặc dù không được huấn luyện tác chiến như quân đội chính quy nhưng từ xưa đã quen tranh đấu tàn nhẫn nên độ nhanh nhẹn dũng mãnh hơn hẳn người thường. Quân của Hoắc Trọng Hanh bị kéo vào chiến cuộc giằng co, lần giao chiến đầu, lại một mình đơn độc xâm nhập vào đất địch, rốt cuộc bị thua, nhưng song phương đều tử thương nặng nề.

Hoắc Trọng Hanh lập tức hạ xuống bốn điện lệnh, đốc thúc quân Chính phủ viện trợ, thế mà viện quân lại bị tập kích trên đường tới viện trợ, quân giới đạn dược bị phá hết, quân thì bị vây khốn giữa đường đành thúc thủ vô sách. Hoắc Trọng Hanh giận dữ đích thân ra tiền tuyến, ác chiến nửa tháng, khiến cho phản quân lần lượt tháo chạy.

Nhìn vào thấy thắng lợi nắm chắc, quân địch chỉ còn kéo dài hơi tàn, nhưng Hoắc Trọng Hanh sau khi chiếm được thị trấn cung cấp lương thực quan trọng của phản quân, lại ra lệnh ngừng truy diệt giặc. Bên ngoài xôn xao suy đoán, có kẻ nói anh cố tình để lại ít dòng phản quân để áp chế miền Nam; lại có kẻ nói anh chấp nhận điều kiện của đám quân phiệt nổi loạn, thu về số tiền lớn, thả cho chúng một con đường sống; cũng có kẻ nói anh thừa dịp tình hình miền Bắc đang bấp bênh mà cố ý lên miền Bắc tranh hùng.

Không ai biết nguyên nhân thực sự.

Phản quân vì bảo vệ vùng cấp lương thực cuối cùng mà tập hợp binh lực liều chết phản công, dựa vào địa hình núi mà áp chế các đợt tấn công. Tối đêm mà cuộc chiến vẫn chưa tàn, binh lính thương vong nghiêm trọng. Lúc chiến đấu quyết liệt nhất thì Hoắc Trọng Hanh tự mình vào trận, xung phong đi đầu, chỉ huy quân đội xông lên, lấy máu thịt làm tường chắn, hung hãn tiến về phía trước.

Đội quân tiên phong hăng hái không sợ chết, khiến sĩ khí dâng cao, cuối cùng chiếm lĩnh được cổng thành, phá hủy sào huyệt cuối cùng của phản quân.

Trên chiến trường súng đạn không có mất, một quả bom bị ném giữa chiến trận, một mảnh đạn nhỏ găm vào ngực phải Hoắc Trọng Hanh.

Tin tức này được phong tỏa nghiêm ngặt, một khi truyền ra chỉ sợ biến động khắp nơi, dẫn đến đợt rung chuyển mới.

Nhưng cũng vào lúc này, một bức mật điện gửi đi từ Bắc Bình —— Từ Khiêm rơi vào tay Phó gia, mà cuộc chiến giữa Phó Đông đang hết sức căng thẳng, Phó Thủ Tướng lấy danh thông gia, mời Hoắc Trọng Hanh lên miền Bắc hội đàm.

Tai mắt khắp nơi đều nhắm lên người Hoắc Trọng Hanh, ai có thể ngờ, Đại Thống Đốc oai phong một cõi lại đang bí mật giải phẫu trong một bệnh viện nhỏ. Anh phong tỏa tin tức này chặt đến không một sơ hở, lặng lẽ hoàn thành cuộc giải phẫu, và cũng lặng lẽ dưỡng thương, ngoài những cấp tướng thân tín cùng người theo hầu ra thì ngay cả cấp dưới cũng không biết, chứ đừng nói đến Niệm Khanh cùng Hứa Tranh ở xa ngàn dặm.

Niệm Khanh ở nhà, bất ngờ nhận được điện khẩn từ Trọng Hanh, bảo cô lấy thân phận Hoắc phu nhân đến Bắc Bình giao thiệp cùng Phó gia, nghĩ cách cứu Từ Khiêm về. Đây là lần đầu tiên anh bảo cô tham dự vào chính trị, cũng là lần đầu tiên khiến cô phải đơn độc đối mặt với bao tình huống hiểm nguy.

Khi đó chỉ biết anh ở tiền tuyến không thể phân thân về, nhưng lại không ngờ tình hình lại nguy cấp đến vậy.

Tiếp Phần 2 ngày 08/07/2014. Bình luận superna ^^ he he he tui zè rồi đây, hun hun hai bạn * Đăng lúc 8-7-2014 10:50 PM tamthau Cô com bách làm tôi thấy vui quá đi >_< tưởng cô drop luôn rồi chứ, mãi chả thấy ra tr j cả =.= Đăng lúc 7-7-2014 09:22 PM Windy.Jing Đội mòn mỏi, cuối cùng cũng có chương mới, hóng phần tiếp theo ~ Đăng lúc 6-7-2014 08:40 PM

Trả lời Báo cáo

superna 162# Tác giả| Đăng lúc 8-7-2014 22:42:37 | Chỉ xem của tác giả RE: [Dân Quốc] Y Hương Tấn Ảnh | Mị Ngữ Giả (Quyển 2 - Chương 15 - Phần 2, trang 17) Y HUƠNG TẤN ẢNH

Phần 2:

Đón lấy ánh mắt của Tiết Tấn Minh, Niệm Khanh bỗng trầm mặc xoay người về phía cửa sổ xe, không cho bất cứ ai thấy rõ vẻ mặt mình.

Chỉ có đầu vai đang khẽ run rẩy là tiết lộ sự chua xót yếu đuối của cô.

Trong mắt cô anh là người anh hùng với sức mạnh vô biên, bất cứ lúc nào cũng như núi non phủ cao phía trước, toàn tâm bảo vệ nước nhà của anh, bảo vệ một khoảng trời yên bình che chắn cho cô... Nhưng lúc này đây, anh lại không thể bảo vệ thân mình thật tốt. Bị thương như thế, nhưng vẫn lặng lẽ tiếp tục bảo vệ, bảo vệ đại cuộc cũng như bảo vệ bình an của cô.

“Thương thế của Thống Đốc đã ổn định rồi, sẽ nhanh bình phục thôi.”

Tiết Tấn Minh chăm chú nhìn bóng lưng Niệm Khanh, vô thức muốn vuốt nhẹ lên đầu vai cô.

Cách vài bước chân mà lại như xa nghìn trùng mãi mãi không thể chạm đến cô, bàn tay giơ lên cuối cùng chỉ đành chậm rãi buông xuống.

Từ Khiêm xông lên phía trước, giằng dứ đẩy Tiết Tấn Minh ra, quát thẳng vào mặt, “Ai báo tin này cho anh, dựa vào gì mà tôi phải tin anh!”

Cậu chất vấn Tiết Tấn Minh, nhưng ánh mắt lại hung hăng nhìn về phía Niệm Khanh bên cạnh.

Niệm Khanh không nói, ngăn người nhìn bọn họ.

Tiết Tấn Minh cũng nhìn lại cô, giọng nói đã hơi khàn, “Tôi đã gặp Thống Đốc.”

Về mặt Từ Khiêm chần động, “Lúc nào?”

“Ba ngày trước.” Tiết Tấn Minh đáp thản nhiên, “Đồng thời cũng gặp Đông Soái.”

“Anh là người của Đông Sầm Huân?” Từ Khiêm ngạc nhiên hỏi, “Không thể nào, Đông Sầm Huân còn đang trên đường xuống Miền Nam, không có khả năng cũng cha...”

Giọng hân hoan ngừng bật, quay đầu nhìn Niệm Khanh.

Ngoài cuộc tỉnh, trong cuộc mê, cho dù có chính tai mình nghe, tận mắt nhìn cũng khó phân biệt thật giả.

Ánh mắt Từ Khiêm chậm rãi đảo qua khuôn mặt anh tuấn của Tiết Tấn Minh, bên tai vang lên giọng Niệm Khanh mới rồi gọi tên anh.

Lời đồn về chuyện phong lưu xưa kia, được lưu truyền rộng rãi đến ai cũng biết, ngay cả cậu cũng nhớ mang máng một cái tên —— Tiết Tứ công tử.

“Từ Khiêm, không được vô lễ.” Trầm mặc một lúc cuối cùng Niệm Khanh cũng mở miệng, “Tứ thiếu là bạn của tôi.”

Về mặt Niệm Khanh một mối tới cực điểm, cái thần thái áp đảo người khác giờ đã rũ sạch không còn chút gì, giờ lại còn trong dáng vẻ của một thôn phụ, tựa như hòn ngọc mất đi vẻ sáng bóng. Tuy là thế nhưng giọng nói yếu ớt của cô vẫn khiến người ta không thể kháng cự nổi, buộc Từ Khiêm phải buông tha Tiết Tấn Minh, không nói một lời mà lùi xuống.

Niệm Khanh nhìn Từ thiếu, bờ môi khẽ nói một câu, “Cảm ơn.”

Xa cách như vậy, ngay cả Huệ Thù nghe xong cũng thấy buồn bã.

Sau khi tương phùng, lòng tran chứa vui mừng của Huệ Thù lại bị sự thù địch của Hoắc Từ Khiêm dập tắt, ngay cả Hoắc phu nhân cũng trở nên xa cách. Song lại thấy Từ thiếu sửa lại áo, cười như không có việc gì, “Nhiệm vụ của tôi là đón hai vị ra, đưa mọi người bình an trở về tay Hoắc Soái. Còn về phần ân huệ nhân tình thì Đông Soái sẽ tìm hẩn đòi sau.”

Anh cười thật ung dung, việc mình vượt hiểm nguy cứu người lại nói một cách hời hợt đến vậy, đây phần tình cảm cùng lòng biết ơn của cô đi thật xa.

Niệm Khanh nghiêng mặt không nhìn anh, lại tiếp tục nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, “Có thật là Trọng Hanh gặp Đông Sảm Huân không?”

Tiết Tấn Minh thu lại nụ cười, vẻ mặt nghiêm túc nói, “Đúng vậy, xuất binh về miền Nam chẳng qua chỉ để che mắt, Đông Soái đã bí mật lên đường gặp Hoắc Soái từ lâu. Tôi vốn không biết các người bị vây ở Yên Thành, là Mộng Điệp truyền tin cho tôi biết Bắc Bình phái người đến đây. Cô ấy làm giả con dấu của sứ giả, kéo dài thời gian khởi hành của sứ giả xuống nửa ngày, thì tôi mới có cơ hội này.”

“Sứ giả là Từ Quý Lân?” Niệm Khanh bỗng mở miệng hỏi.

“Là anh ta.” Tiết Tấn Minh rũ mi xuống, khoe môi nhếch cười, nhưng nụ cười lại thật cô quạnh.

Mặc dù đáp án không gây bất ngờ, nhưng nghe từ chính miệng anh xác nhận, vẫn khiến Niệm Khanh buồn bã.

Anh đã sớm trải qua mùi vị bị chúng bạn xa lánh, giờ đây chỉ còn sót lại hai ba người bạn chí cốt, vẫn tưởng rằng Từ Quý Lân là người có thể tin cậy, thậm chí còn có quan hệ họ hàng thông gia, nhưng vẫn lại một lần nữa phản bội người bạn thân là anh.

Trước là Lý Mạnh Nguyên, và giờ đây là Từ Quý Lân.

Niệm Khanh nhất thời không nói gì, ánh mắt trong suốt nhìn anh.

Nhưng Tiết Tấn Minh lại cười thờ ơ, “Chính kiến bất đồng mà thôi, đàn ông sao, có tuyệt giao đoạn nghĩa cũng chẳng phải chuyện gì tồi tệ.”

Anh biết rõ đó là hành vi tiểu nhân, nhưng vẫn không muốn nói một lời ác nghiệt nào về bạn cũ.

Có hiềm khích mới thấy quân tử.

Niệm Khanh buông ánh mắt xuống, sợ lại bộc lộ vẻ không đành lòng trước mặt anh.

Thế nhưng anh đã trông thấy niềm trắc ẩn trong mắt cô từ đầu, cả sự lo âu buồn rầu sâu sắc kia cũng vì anh mà có.

“Quý Lân... cậu ta cũng có chỗ bất đắc dĩ, cậu ta cũng bị giám thị như tôi.” Tiết Tấn Minh im lặng một chút rồi khẽ nói, “Kẻ thực sự muốn giết tôi mới là Đông Hiếu Tích.”

Niệm Khanh cả kinh, không ngờ anh cũng có qua lại với Đông Hiếu Tích.

Dường như Tiết Tấn Minh không muốn nhiều lời về việc này, thần nhiên chuyển đề tài khác, “Lúc này quân đội đã chia tách làm hai đầu, tôi tới Yên

Thành đón các người, Thống Đốc cùng Đông Soái ở tại nơi bí mật điều khiển quân đội, một bên kiềm chế Đông Hiếu Tích, một bên bao vây Bắc Bình.”

Anh nói thật ngắn gọn, nhưng sự việc theo lời anh lúc bị đẩy lên lúc thì rơi xuống, chia ra lại hợp vào, quả thật sức ảnh hưởng đâu có nhẹ nhàng gì!

Một núi khó chứa hai hồ, huống hồ Hoắc Trọng Hanh và Đông Sảm Huân đều là quân phiệt nổi tiếng cường ngạnh như nhau.

Từ thời trẻ hai người họ đã kết thù, từng vì địa bàn mà không ngừng tranh đấu, cuối cùng kẻ Nam kẻ Bắc bắt tương phùng, chính kiến hoàn toàn trái ngược nhau.

Đồng Sâm Huân từ trước đến nay chủ trương dùng vũ lực, không ngừng thôn tính địa bàn; còn Hoắc Trọng Hanh thì không tán thành nội chiến, vẫn luôn đề nghị Nam Bắc đàm phán hòa bình. Đồng Sâm Huân công khai châm biếm Hoắc Trọng Hanh là anh hùng nhục chí, năm ấy kể lên tiếng công kích anh cưới vợ là đào hát trên báo chí mạnh mẽ nhất chính là Đồng Sâm Huân; Hoắc Trọng Hanh lại quay sang quở trách tính hiếu chiến của hắn, nói rằng tính thô phi khó sửa, đồng thời chặt đứt con đường buôn bán thuốc phiện sống của Đồng Sâm Huân, làm hắn hao mất một lượng tiền lớn.

Hai người này sớm muộn gì cũng có ngày ác đấu với nhau, và đó là chuyện mà hầu như mọi người đều nhận định.

Ngay cả Đồng Sâm Huân cũng chính mồm nói, “Bộ mặt giả dối vì hòa bình của Hoắc Trọng Hanh chẳng thể bằng sự thống nhất thực sự của ta.”

Từng có nhà báo chế nhạo nói rằng, cho dù có ngày Nam Bắc thống nhất thì hai người Đồng Hoắc kia cũng khó mà biến chiến tranh thành tơ lụa được.

Ai ngờ Đồng Soái ngang ngược một thời lại bại trong chính tay con trai mình.

Vì điểm mấu chốt trên mà chuyện đáng ra không thể nào phát sinh lại cứ một mực xảy ra.

“Đây là chủ kiến của Trọng Hanh.” Niệm Khanh khẽ thờ dài một hơi, rồi cười nhàn nhạt.

Cô cười đến bình tĩnh, dung nhan đang một mối lại một lần nữa tỏa hào quang.

Chẳng cần anh mở miệng xác minh nữa, bởi lòng dạ thâm sâu đến bậc này, sẽ chỉ có Hắc Trọng Hanh —— là người mà cô chọn làm chồng, người anh hùng độc nhất vô nhị trong lòng cô. Ánh mắt rực rỡ đến nhường này, sẽ chỉ ánh lên trong mắt cô khi nhắc đến anh.

Có lẽ đến vĩnh viễn cũng không thuộc về người nào khác.

Tiết Tấn Minh nhìn cô, bình tĩnh đáp, “Đúng.”

Hôm ấy binh biến ập đến quá gấp, lúc Đồng Sâm Huân phát hiện ra dị trạng thì đã không kịp.

Dưới tình thế gấp gáp đó, Tiết Tấn Minh cùng quân Đông Soái rút khỏi Bắc Bình, sau đó lại bị quân Phó hệ cùng quân Đông Hiếu Tích đánh giáp lá cà, còn viện quân thì bị chặn trên đường.

Bị con trai ngầm đâm sau lưng một đao, khiến Đồng Sâm Huân tức giận đến tái phát bệnh cũ, nửa đời ngang ngược, cuối cùng cũng thành anh hùng gần mồ chôn.

Đồng Soái đương lúc hết hy vọng, trăm ngàn lần không ngờ lúc này lại nhận được mật điện từ Hoắc Trọng Hanh.

Nếu ngay lúc hắn bị bao vây tứ phía đó, mà Hoắc Trọng Hanh tùy cơ làm khó, thì hắn tuyệt đối không còn đường sống.

Niệm Khanh cười nhàn nhạt, “Cho dù Trọng Hanh muốn giầu đồ bìm leo, cũng sẽ không bỗng dưng mà cho Đông Hiếu Tích cùng người Nhật Bản được hời đâu.”

Tiết Tấn Minh cũng cười, “Cùng chung kẻ địch thì là bằng hữu.”

Những lời này, sao mà quen thuộc vậy.

Trong một tích tắc kinh ngạc đó bỗng thấy thế sự đến trùng điệp, nhưng đã cảnh còn người mất từ lâu.

Hai người nhìn nhau, rồi trầm mặc, đã quên mất lời muốn nói, và cũng quên phải nói như thế nào.

Một lúc lâu sau, thanh âm của Từ Khiêm phá vỡ im lặng, “Đồng Sâm Huân tính đa nghi, hắn đâu dễ dàng tin tưởng cha tôi như vậy, mà tức khắc đến nương tựa ông?”

“Cái này tôi không dám chắc.” Tiết Tấn Minh cười, “Cứ coi như Hoắc Soái tin tưởng ông ta đi.”

Từ Khiêm nhướng mày nghi hoặc.

Tiết Tấn Minh cười đến thâm sâu, “Không phải lúc này các người đang trong tay tôi sao?”

Huệ Thù cả kinh, tức khắc quay đầu nhìn Niệm Khanh, lại thấy nụ cười của Niệm Khanh không hề thay đổi.

“Cha tôi sẽ không đưa chúng tôi làm con tin.” Từ Khiêm lạnh lùng nói, “E rằng có người muốn oan uổng làm kẻ tiểu nhân.”

Tiết Tấn Minh nhui mày, bỗng thấp giọng cười, cứ cười thế mãi làm Huệ Thù không hiểu ra sao, lại thêm lo lắng.

“Thật đúng là Tướng môn hổ tử, ngay cả cách nói chuyện cũng y nhau.” Tiết Tấn Minh cười nửa buổi, cuối cùng mới nghiêm mặt, “Lệnh tôn nói, hắn yên tâm giao các người cho tôi để Đồng Soái khỏi oan uổng làm kẻ tiểu nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 16: Yên Hoa Sát • Phong Hỏa Khởi

Tuyến đường này vậy mà lại suôn sẻ đến bất ngờ, chuyến tàu nhanh chóng đi vào địa giới an toàn, cách bến tàu không còn xa nữa.

Huệ Thù nhìn sắc trời dần tối ngoài cửa sổ, ngoài đầu nhìn lại thấy Hoắc phu nhân còn đang ngủ say, tuy xe xóc nảy nhưng cô vẫn ngủ sâu, làn mi dày buông xuống như bóng mờ của chiếc quạt, che đi dấu vết tiêu tụy trong đôi mắt. Những ngày đó không biết cô phải chịu đựng đến mức nào, nếu không vì một mối đến cùng cực thì đã không ngồi xuống là ngủ như vậy.

Huệ Thù cởi áo khoác phủ lên người cô, cô đang ngủ lập tức nhú mày, nhưng vẫn không tỉnh dậy, chỉ nắm chặt lấy cái áo khoác. Không biết có phải là ảo giác hay không, Huệ Thù dường như cảm thấy những đường vân trên đôi môi cô đang siết chặt lại giãn ra một chút, gương mặt áp lên cái áo khoác dạ, hình như còn hơi mỉm cười.

Trên cái áo này vẫn còn mùi của Tứ thiếu, chẳng lẽ cô cũng có thể ngủ thấy sao? Có phải mùi hương này khiến cô yên lòng, hay là trong mộng nhận được sự an ủi của ai đó sao? Huệ Thù chăm chú nhìn cô một lúc lâu, trong lòng vốn buồn bực vô cớ, tự nhiên giờ khắc này lại dâng lên ao ước.

Trước đây dù có trăm ngàn thứ tốt, cô cũng không có cảm giác ao ước nào, chỉ nghĩ tất cả đã có số kiếp. Nhưng giờ cô lại hâm mộ Niệm Khanh vì cô có được tình cảm chân thành như vậy. Cô yêu chồng của cô, yêu đến mức ngay cả một người đàn ông như Tứ thiếu cũng không thể dao động lòng cô, yêu đến mức dù có phải vượt qua trăm kiếp cũng quyết không chùn bước.

Dừng cảm mà đơn độc đến thế, lại có biết bao người yêu thương.

Nhan Thế Tắc, dường như đã thành cái tên xa xôi mờ nhạt, Huệ Thù cố gắng hồi tưởng lại khuôn mặt hắn, nhưng lại chỉ nhớ những nét chung chung.

Tứ thiếu, lại càng xa xôi như tinh tú trên trời, hiểu anh càng nhiều càng thấy cách anh quá xa.

Thế nhưng lại có khuôn mặt kiên nghị của một người mơ hồ hiện ra, không phải cô không nhận ra ánh mắt nóng rực luôn dõi theo cô của hắn, nhưng khi cô quay đầu nhìn thì lại lảng tránh che dấu đi, cô hiểu tâm tư của hắn... Hứa Tranh, cái người ngờ nghệch kia, mới đầu sao thấy đáng ghét vậy, đến nay mới biết hắn trung nghĩa trách nhiệm đến thế... Huệ Thù ngồi dưới cửa sổ, chưa hề nhận ra khoe môi mình đã nở một nụ cười nhẹ, để mặc cho suy nghĩ của mình bay xa.

Không biết đoàn tàu dừng lại từ lúc nào.

Ngoài toa xe có tiếng bước chân đến gần, Hoắc phu nhân bỗng mở mắt, không nhìn phản ứng của Huệ Thù, cô đã giật mình ngồi dậy.

Người tới là Tứ thiếu, trên người là bộ quân phục chỉnh tề, nhẹ tay gõ lên khung cửa toa tàu.

“Đến trạm rồi?” Niệm Khanh đứng dậy, chưa nhận ra cái áo khoác đã trượt xuống đất.

“Nơi này cách trạm không xa, chúng ta men theo đường nhỏ đến bến tàu, còn đoàn tàu sẽ tiếp tục đi.” Tiết Tấn Minh mỉm cười, “Như thế an toàn hơn, nhưng phải vất vả mọi người rồi.” Niệm Khanh hiểu ý, để xe trống vào trạm là thủ thuật che dấu cao minh, nhưng vẫn lo lắng nói, “Ban đêm đi đường mòn có an toàn không?”

Tiết Tấn Minh cười nói, “Hứa Tranh đã đi trước thăm dò rồi, còn chuẩn bị ngựa chu đáo, chúng ta cười ngựa đến đó.”

“Hứa sĩ quan?” Huệ Thù kinh ngạc vui mừng bật thốt lên, “Không phải anh ấy đi gặp Hoắc Soái sao?”

Tiết Tấn Minh cười tinh nghịch, “Tặng cho em một điều bất ngờ.”

Huệ Thù ngăn ra, chợt đỏ mặt tía tai, “Bất ngờ cái gì, chẳng liên quan đến em.”

Niệm Khanh và Tiết Tấn Minh nhìn nhau, anh tồn công như vậy, cô tất nhiên hiểu được lòng tốt của anh.

Một mình Hứa Tranh mạo hiểm đi trước thăm dò đường, để chuẩn bị sẵn sàng tiếp ứng, nhưng lại cùng Tiết Tấn Minh lừa gạt cô ấy, giả vờ đi gặp Hoắc Trọng Hanh, chỉ vì để cô ấy không lo nghĩ nhiều mà thôi.

Niệm Khanh cảm động trong lòng, nhưng mặt vẫn bình tĩnh nhặt cái áo vừa rơi xuống, trả lại cho Huệ Thù, “Vội lên đường thôi, không nên chậm trễ thêm nữa.”

Huệ Thù vội hỏi, “Phu nhân người mặc vậy, tôi sợ sẽ lạnh!”

Nhưng Hoắc phu nhân chỉ lắc đầu cười, xoay người đi ra ngoài.

Từ thiếu nhìn bóng lưng cô, nghĩ cô quạt cường không muốn nợ tình nghĩa từ anh, ngay cả áo anh cũng không chịu mặc... thì bờ môi hé một nụ cười gượng, khoe môi lộ vẻ chua chát.

Xuống xe mới biết sự gian nan của con đường này.

Trời đông giá rét vào đêm, gió buốt như dao cắt, mặt đường tuyết đọng cả tắc.

Huệ Thủ lớn lên ở phương Nam, sợ nhất lạnh, gió vừa thổi qua đã cảm thấy cả người như bị dao cứa qua, tay chân tức thì lạnh cứng, hận không thể co rụt thành một cục. Đêm tối cười ngựa đi qua con đường mòn, giẫm lên sương tuyết trơn ướt thế này quả thật là nguy hiểm.

Cách đó không xa có ánh đèn thấp sáng làm ám hiệu, quả đúng là Hứa Tranh, và một số quân sĩ cùng ngựa đã đợi ở đó từ sớm.

Niệm Khanh đạp tuyết đi đến, chẳng ngờ đất dưới chân trơn, chân vừa trượt lập tức có người giang tay ra đỡ. Cô nghĩ là Tiết Tấn Minh, nên vội vàng rút tay về, nhưng khi đưa mắt nhìn lại là Từ Khiêm.

“Cô đi cùng tôi.” Từ Khiêm không giải thích, nắm lấy cánh tay cô, cầm cương ngựa từ tay quân sĩ, rồi ra hiệu bảo cô lên ngựa trước.

“Tôi biết cưỡi ngựa.” Niệm Khanh cười, về kỹ thuật cưỡi ngựa của mình, cô hoàn toàn có thể kiêu ngạo như đàn ông. Nhưng Từ Khiêm không hề có ý định buông cánh tay cô ra, nghiêm mặt lạnh lùng nhắc lại lần nữa, “Đi cùng tôi.”

Niệm Khanh nhú mày.

Phía sau vang lên tiếng của Tiết Tấn Minh, “Hứa sĩ quan, phiền anh để ý đến Kỳ tiểu thư, tôi lên trước dẫn đường.” Anh đi nhanh lên phía trước, lướt qua Huệ Thủ, khi đến cạnh Niệm Khanh thì ngừng chân, thấp giọng nói, “Đường tuyết trơn, đề Hoắc công từ giúp một chút cũng được.”

Anh nói rồi bước tiếp, giày bó đạp xuống tuyết đọng, đi thẳng lên trước, xoay người lên ngựa.

Huệ Thủ cũng bị Hứa Tranh kéo lên lưng ngựa, khi dựa sát vào lồng ngực cường tráng phía sau, thì con ó lạnh trong người cũng giảm dần.

Niệm Khanh không nhiều lời thêm, nhanh nhẹn lên ngựa, dáng người thành thạo khiến Từ Khiêm nhìn cũng yên lòng hơn. Vừa rồi chỉ lo lắng cô không chịu được đường trơn xóc nảy, cưỡi ngựa ban đêm không thể so với cưỡi ngựa chơi xuân được, nhưng nhìn tư thế cưỡi ngựa tiêu chuẩn của quân nhân, không cần hỏi cũng biết là ai huấn luyện.

Móng ngựa đạp tuyết, có tiếng tuyết bắn tung tóe, dường như còn có một chút bắn qua đầu ngón tay đang nắm chặt dây cương.

Ánh trăng mờ mờ trải lên màu tuyết, lại ánh lên một màu lam tối.

Đoàn kỵ mã lặng yên băng qua đường mòn gồ ghề, thỉnh thoảng móng ngựa đạp qua, làm rung cây khô bên đường khiến tuyết đọng rơi xuống.

Từ Khiêm buộc bản thân phải tập trung, không được chú ý đến hương thơm ấm áp đang vương vấn dưới mũi. Nhưng mùi hương này như có ý trêu chọc hần, cuối cùng thần trí vẫn lơ lửng, làm hần thấy phiền lòng không thôi, vô thức thúc ngựa đi lên, lộc cộc đuôi kịp đằng trước, song song đi cùng Tiết Tấn Minh.

“Đường đi lần này có phải quá mức suông sẻ không?” Từ Khiêm trầm giọng hỏi, vừa hay hỏi ra đúng điều khiến Niệm Khanh và Từ thiếu đang lo lắng lúc này.

Nếu xuôi theo ngã rẽ đằng trước thì sẽ vào được thành, còn đi thẳng thì không xa sẽ là bến tàu, muốn biết có bình an không thì phải xem có vượt qua cửa cuối cùng này không. Theo lý thì việc Từ thiếu giả làm đại sứ Bắc Bình mang theo con tin không thể bị phát giác nhanh chóng như vậy, Từ Quý Lâm nhanh nhất cũng phải sáng mai mới đến Yến Thành.

Tiết Tấn Minh thả dây cương đi chậm lại, thấp giọng đáp lại Từ Khiêm, “Tới bến tàu, dù có xảy ra chuyện gì đi nữa thì cậu chỉ cần hộ tống phu nhân rời khỏi đó, còn lại cứ giao cho tôi và Hứa sĩ quan.”

Niệm Khanh quay đầu nhìn Từ thiếu, lời đến môi lại không biết có thể nói điều gì.

Đi qua giao lộ, phía trước đã có ánh đèn dầu lơ mờ, nhưng vẫn có thể thấy rõ bến tàu.

Tuy đêm khuya nhưng vẫn có phu bốc vác bận rộn vận chuyển hàng, từng hòm hàng hóa đang chờ được bốc vác xuống thuyền, đoàn ngựa thồ nối liền không dứt, nhân lúc ban đêm đến bến tàu vận chuyển hàng hóa vào ra. Quân đốc không ngừng nhắc nhở công nhân vận chuyển cẩn thận các hàng hóa trong hòm. Số hàng hóa vận chuyển lên thuyền đều là các loại pháo hoa pháo đốt, bởi sắp đến cuối năm nên các thương nhân buôn hàng tạp hóa đã bắt đầu nhập pháo hoa để bán vào năm mới. Thứ này không thể gặp nước cũng không thể gần lửa, rơi xuống nước sẽ hỏng, còn bị bắn lửa lên thì càng là đại họa.

Đoàn người xen lẫn vào đoàn ngựa thồ hàng hóa, lặng yên tiếp cận bến tàu.

Từ Khiêm trao đổi ánh mắt với Tiết Tấn Minh, âm thầm lách khỏi hàng ngũ, lặng yên không tiếng động theo đoàn ngựa thồ đến gần bến bờ.

Đội thuyền tiếp viện không tiện cập bến gần bến tàu để phòng ngừa bị kiểm tra, bởi vậy chỉ có thể lên tàu chờ hàng đi xa xa khỏi bến rồi mới đổi lại thuyền. Ngay từ trước đã mua chuộc chiếc tàu thứ hai từ bên trái sang, trên chiếc tàu đó hàng hóa đã đầy ắp, chủ tàu từ xa xa nhìn thấy Hứa Tranh cầm đèn ra hiệu thì vội vàng hạ ván xuống đón người.

Nhìn thấy Hoắc phu nhân và Hoắc công tử lần lượt lên được thuyền, Huệ Thù cũng vững tâm hơn, vịn tay Tứ thiếu giẫm lên chiếc ván lung lay kia. Hứa Tranh đứng ở đầu thuyền cúi người đón, chìa tay ra đỡ, khoảng cách hai người dường như chỉ cần nhảy lên là có thể chạm vào nhau. . . Huệ Thù đưa tay về phía Hứa Tranh, vừa ngẩng đầu thì bỗng nhiên có tiếng súng nổ vang, một loạt đạn bắn tới, nóng rát xẹt qua tai, ghim lên thân tàu!

Hứa Tranh chỉ một chút nữa là nắm được tay Huệ Thù.

Thế nhưng thân tàu lắc lư, cái ván bắc lên tàu cũng lệch đi khiến Huệ Thù đạp vào khoảng không, ngã thẳng xuống nước.

Nước sông mùa đông lạnh thấu xương buốt tủy, giây phút đó không thể ngoi lên, cũng không kịp kêu cứu, nước lạnh như đá đã chui vào miệng mũi, như hàng nghìn vạn mũi dao đồng loạt đâm vào. Bên tai chỉ còn ào ào tiếng nước, còn tiếng hô kinh sợ, tiếng gào thét hoảng loạn, lẫn tiếng súng kinh thiên động địa kia dường như từ một nơi rất xa nào đó truyền đến.

Đạn vèo vèo bay tứ tung, xuyên cả xuống sông làm xoáy dòng nước.

Huệ Thù tận lực đạp nước, áo khoác trên người ướt đầm nặng trĩu như đá kéo cả người cô xuống dưới. Hơi thở bị ép tắc nghẽn đau đớn cùng cái lạnh tê cóng, khiến đầu óc cô trống rỗng, chỉ còn một mảng tối tăm trong nước. . . Bọt khí từ miệng Huệ Thù phun ra, chút đường khí cuối cùng trong phổi cũng sắp hao kiệt.

Bỗng một đôi tay ôm chặt lấy hông cô, nâng cơ thể đang trầm xuống của cô, bơi về phía trước.

Thần trí Huệ Thù đã mơ hồ, không còn sức để thở, tóc dài xỏa tung trong nước, dường như sắp ngừng thở đến nơi.

Người nọ xoay người lại, phát hiện cô không thở nổi, bỗng thành linh ôm cô vào lòng, đôi môi lạnh cóng đè xuống môi cô, mang theo luồng khí ấm áp vào, từ môi lưỡi xuống thẳng phổi. Nỗi thống khổ vì nghẹt thở vừa ngừng lại, thì cũng là lúc thấy rõ khuôn mặt đang gần trong gang tấc kia.

Là Hứa Tranh.

Hắn ôm chặt lấy cô, kiểm chế sự giãy dụa theo bản năng của cô, không cho cô nổi lên mặt nước.

Đạn vẫn xuyên dày đặc xuống nước, trên mặt nước chỉ còn duy nhất tiếng súng ầm ầm và khói thuốc súng mù mịt, dưới nước cũng bị khuấy động đến hỗn loạn không thể chịu nổi.

Hứa Tranh mang cô lặn về phía trước, dưới nước thiếu đường khí nên thần trí Huệ Thù mơ hồ, chỉ nắm chặt tay Hứa Tranh, không dám buông lỏng ra.

Bỗng trong lúc đó, một tiếng nổ ùng ùng vang lên, tựa như tiếng sấm rền giáng xuống mặt sông.

Ánh lửa rơi sáng đáy sông, khiến nước sông ánh lên màu máu đỏ, cùng với đó làm dấy lên từng cuộn sóng lớn.

Hai người cùng bị lực sóng dữ quăng lên mặt nước, tức khắc bị ánh sáng chói lòa đập vào mắt, tia lửa đầy trời như mưa gấp gáp ập xuống, khiến bầu trời đêm sáng tỏ như ban ngày. Chiếc tàu chờ hàng mà bọn họ lên đã trở thành quả cầu lửa cháy hừng hực, tia lửa tuôn ra từ vô số những quả pháo hoa, bắn thẳng lên bầu trời, như kim xà múa loạn giữa màn đêm, pháo hoa lộng lẫy như hàng loạt quả cầu cầm tú được ném lên bầu trời, bụi tàn từ pháo hoa rơi xuống lại tựa như mưa sao bảy màu ào ào rụng xuống mặt nước.

Cảnh tượng đó, đẹp như tận thế, lóa mắt mà kinh tâm

Tàu nổ.

Tiếng nổ rền vang liên tiếp không ngừng hoàn toàn che lấp đi tiếng gào thét của Hứa Tranh, “Phu nhân ——”

Quan trên hạ lệnh bắt sống, không cho phép nổ súng.

Truy binh nhằm về phía tàu trên bến, căn bản không biết trên tàu chờ hàng gì, họ chỉ bắn phá một hồi lên tàu hàng trên mặt nước, dọa cho công nhân và thủy thủ trên tàu bỏ chạy tán loạn, kẻ rơi xuống nước kẻ lặn trốn, thành ra cả bến tàu bao phủ bởi tiếng hét kinh hoàng, hàng hóa lật đổ tứ tung, để bất cứ con tàu nào cũng không được rời bến.

Huệ Thù rơi xuống nước, Hứa Tranh nhảy xuống nước cứu, ván tàu cũng rơi xuống theo, Niệm Khanh và Từ Khiêm bị nhốt trên tàu. . . Mà trên tàu lại chất đầy pháo xung quanh, đạn súng thì bay tứ tung văng tia lửa khắp nơi!

Tiết Tấn Minh đứng trên bờ sắc mặt kịch biến, không né tránh đạn súng, chạy nhanh đến bến bốc dỡ hàng, cùng người hầu đoạt được ba con thuyền gỗ, nhân lúc hỗn loạn chèo thuyền đến gần mạn tàu hàng.

Trong giây phút vang lên tiếng súng, Niệm Khanh bị Từ Khiêm đè xuống, cùng nằm sấp xuống sàn ở đầu tàu.

Trong lúc hỗn loạn chỉ nghe thấy tiếng súng đinh tai, mảnh đạn bắn tung tóe, nhưng rồi lại lảng máng nghe thấy tiếng ai đó gào lên cái tên, “Vân Y —— ”

Niệm Khanh chấn động, tránh khỏi người Từ Khiêm, liều lĩnh thò người ra mạn thuyền.

Tiết Tấn Minh trên chiếc thuyền nhỏ đang vươn tay về phía cô, “Nhảy xuống!”

Tàu hàng rung lắc dữ dội, thuyền trưởng cùng thủy thủ trên tàu đã ào ào nhảy hết xuống nước, Từ Khiêm cùng người hầu trên tàu nổ súng bắn trả, bắn chết truy binh đuổi đến gần bên. Niệm Khanh quay đầu thấy Từ Khiêm ra, “Mau rời khỏi tàu!”

“Cô đi cùng hắn đi!” Từ Khiêm nói rồi ôm eo Niệm Khanh quăng về phía Tiết Tấn Minh trên thuyền nhỏ, “Mang cô ấy đi, tôi chặn hậu!”

Niệm Khanh một câu cũng chưa kịp nói, cơ thể đã nhanh chóng rơi vào vòng ôm quen thuộc kia.

Lực quán tính khiến hai người cùng nhau ngã ra sau, Tiết Tấn Minh thuận thế bảo vệ cô dưới người, lấy cơ thể mình che chắn chặt chẽ phía trên người cô.

Người hầu chèo thuyền, đẩy thuyền đi như tên rời cung, dưới làn mưa đạn hướng thẳng về giữa lòng sông.

Mà Từ Khiêm và người hầu trên tàu cũng lần lượt nhảy xuống nước, nhanh chóng leo lên hai con thuyền vừa lướt đến, một mặt nổ súng đánh trả, một mặt nổ lực bắn bỏ thuyền của truy binh đang nhao nhao đuổi theo. Trên mặt sông liên tục có người trúng đạn rơi xuống, có truy binh cũng có cả những người hầu.

Niệm Khanh ngửa đầu lên thấy khóe môi Tiết Tấn Minh mím chặt, một giọt mồ hôi từ cằm anh trượt xuống, rơi ngay xuống cổ cô.

“Chèo mau lên!” Anh hét lên ra lệnh cho người hầu đang chèo thuyền, giọng cũng khàn khàn vì căng thẳng.

Thế nhưng lời còn chưa dứt, đầu người đó đã trúng đạn, không kịp kêu một tiếng đã ngã quy, máu bắn tung tóe trên sàn thuyền... Người đó tuổi còn khá trẻ, lúc trước còn đỡ cô xuống ngựa, theo cô một đường lên miền Bắc, trung thành và tận tâm.

Niệm Khanh cắn chặt môi, ngón tay nhanh chóng bám chặt lấy vạt áo Tiết Tấn Minh, nắm chặt đến trắng bệch cả ngón tay.

Nhưng anh lại đẩy tay cô ra, rời khỏi người cô, thay thế vị trí của người đã chết kia, cầm mái chèo tiếp tục chèo thuyền.

Thuyền nhỏ lao như thoi đưa qua làn đạn về phía trước, thuyền nhỏ ở phía sau cũng dần đuổi kịp, có thể thấy láng máng thân hình Từ Khiêm.

Nhưng lại không thấy Huệ Thù và Hứa Tranh đâu.

Niệm Khanh kinh hãi nhìn khắp nơi, vừa thất thanh gào lên, “Huệ...”, thì chữ kế tiếp đã bị tiếng nổ vang dội nuốt gọn.

Tàu hàng nổ tung.

Ánh sáng chói lóa trước mắt lập tức bị ánh lửa nhuộm xuống một màu đỏ máu rực rỡ, cùng với đó là hơi nóng khủng khiếp phả vào mặt, mang đến một lực đẩy mạnh mẽ khiến con thuyền lắc lư nghiêng ngả.

Niệm Khanh gần như bị quăng khỏi mạn thuyền, Tiết Tấn Minh nắm chặt lấy cổ tay cô, liều mạng túm lấy cô không quan tâm đến điều gì khác mà ôm cô thật chặt, mặc cho con thuyền dong đưa xiêu vẹo, cầu lửa lao xuống như mưa khắp nơi, anh vẫn ôm cô không buông.

Trên tàu hàng không biết có bao nhiêu pháo hoa đang nổ, từng tia lửa vẩy tứ tung, mùi thuốc nổ đặc hơn cả không khí khiến người ta không tài nào hô hấp nổi, cả mặt mũi người ngòm đều là tro bụi. Niệm Khanh vừa cảm thấy một chút nóng phồng, đầu đã bị anh ấn vào ngực, anh dùng lồng ngực này ngăn trở hết thảy, ngay cả mùi nitrat kali từ thuốc nổ cũng bị mùi hương đàn ông che lấp đi.

Dưới lớp áo là hơi ấm cùng nhịp đập mạnh mẽ từ con tim anh, thân thể anh như một bức tường, che chắn cho cô khỏi cơn gió hiểm ác đáng sợ kia.

Trong khuỷu tay này là cả một thế giới an bình.

Niệm Khanh lẳng lặng nằm trong lòng anh, cùng anh chống cự trên con thuyền đang chòng chành trên sóng nước dữ dội, bốn bề là lửa cháy mãnh liệt, đạn súng dọc ngang. Trong tai là đủ loại âm thanh âm ỉ thành ra lại lũng bùng như tiếng mưa phùn, trong cơn mịt mù đó bỗng mơ hồ nghe thấy tiếng anh gọi, “Vân Y...” Âm điệu như nỉ non, trong thời khắc sinh tử, khi bật thốt lên lại là cái tên này.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ánh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 17: Bóng Dáng Ai Đến • Đi Về Phía Ai

Pháo hoa trên tàu hàng nổ mạnh, thiêu đốt toàn bộ hàng hoá trên bến tàu, và giờ đã hóa thành biển lửa, khói đặc bao trùm cả mặt sông. Truy binh đánh phải chặt vật quay về bến, để kè cho chiếc thuyền nhỏ kia biến mất sau làn khói đặc trên sông, nhìn nó thật giống như bị lửa âm phủ cắn nuốt vậy.

Tiếng nổ đùng đoàng mãi không dứt, cho dù có cách xa nửa dặm thì Tứ Quý Lân ở trong xe cũng nghe thấy rõ mồn một.

Ánh lửa xuyên qua kính xe, chiếu lên khuôn mặt đang tái nhợt của hắn, khóe mắt hơi giật giật, mồ hôi hột còn lăn xuống tóc mai.

Quang cảnh từ nơi xa kia thật khiến người ta sợ hãi, Cục trưởng cảnh sát ngồi cạnh đã đỡ dẫn cả người —— ai cũng không thể ngờ, trên tàu hàng kia lại chở đầy pháo hoa! Vì muốn bắt con tin nên họ chỉ bắn vào thân tàu, thế nào lại châm đúng vào kho thuốc nổ lớn đến vậy. Lửa cháy hùng hực làm con tàu nổ banh xác, nếu trên tàu có người thì chắc đã thành tro bụi từ lâu.

Lửa cháy đến hai tiếng sau mới dần yếu đi.

Binh sĩ được phái đi lục soát quay về báo cáo, trên mặt sông tìm thấy không ít xác người cháy đen, không thể xác định rõ danh tính.

Từ Quý Lân một câu cũng không nói, xuống xe rồi nhìn khói đặc cuộn cuộn trên mặt sông, lúc lâu sau mới run rẩy đốt tẩu thuốc.

Khói thuốc phun ra từ mũi, che đi cảm giác tội lỗi dưới đáy mắt hắn, thay vào đó là sự thoải mái khi trút được gánh nặng.

Từ đây trên cõi đời này không còn Tiết Tứ công tử nữa.

Người đầu tiên sẵn sàng góp sức cho Đông Tổng Tư Lệnh chính là Từ Quý Lân hắn, kẻ nhiệt tình nói muốn làm trung gian trải đường cho Tiết Tấn Minh cũng là Từ Quý Lân hắn. Luận về tư cách năng lực, hay về bối cảnh gia đình, hắn không hề thua người này. Như lão Đông Soái lắm cầm kia bày đặt không thêm dùng lương thân, lại đi thiên vị Tiết Tấn Minh để hắn làm tâm phúc, nếu có trách thì trách lão thất phu đó có mắt như mù... Thế nhưng người chung giường chúng gồi với mình kia, hắn coi cô như châu như báu, ngoan ngoãn nghe lời cô, vậy mà cô lại vì kẻ bạc bẽo phóng đảng kia đi phản bội lại hắn!

Vậy thì không thể trách Từ mỗ hắn theo kẻ mưu cao, chọn nơi Tam công tử mà đổ được.

Cũng chẳng thể trách súng đạn không có mắt, vì sống chết luôn là điều không thể đoán trước.

“Rắc rối lớn rồi!” Trưởng cục cảnh sát xanh cả mặt, lấy khăn ra chùi mồ hôi trán, “Từ Chuyên viên, các anh em đều làm theo sai bảo của ngài, nhưng giờ... Chỗ quan trên, biết báo cáo ra sao?”

Từ Quý Lân liếc hắn, không nhanh không chậm thò tay vào áo trong, “Sợ cái gì, tôi có thủ lệnh từ Thiếu Soái đây.”

Cục trưởng cảnh sát nghe thấy thế thì vui vẻ, vội nghiêng người ra xem.

Nhưng thứ nhận được lại là nòng súng đen sì, và nó đang dí lên trán hắn.

Tiếng súng nổ vang, máu dịch văng tung tóe, cục trưởng cảnh sát trừng hai mắt ngã xuống dưới chân Từ Quý Lân.

Từ Quý Lân ghé tòm tránh khỏi vũng máu bắn dưới mặt đất, thu súng lại, nhấc chân đá cái thi thể kia xuống sườn dốc, nhìn thi thể đó lăn xuống bờ sông.

Đám cảnh vệ phía sau kính hãi không thôi, người người đều ngây ra, sau lại nghe Từ chuyên viên lạnh lùng nói, “Phùng Cục trưởng hạ lệnh cho nổ tàu, đừng cảm quên mình truy kích tội phạm, bất hạnh trúng đạn bỏ mình. Các người đều trông thấy phải không?”

“Không thấy công tử đâu, chỉ thấy hai người tùy tùng đều đã chết...” Người hầu thân ướt đầm thờ hồn hển, từ dưới nước trèo lên thuyền, “Đã tìm khắp vùng lân cận sông, giờ chỉ còn bến tàu kia, có trở về đó tìm hay không?”

Lông mày Hứa Tranh nhíu chặt, người hắn cũng ướt sũng nhỏ từng giọt nước, môi thì đông lạnh đến tím đen từ lâu.

Tiết trời lạnh giá đông khí thành sương, nhưng hắn không thay bộ quần áo đang sũng nước lạnh như đá đi, mà chỉ kiên trì nhìn xuống nước, “Các cậu theo tôi chèo thuyền nhỏ đi tìm, không thể ở đây lâu thêm nữa, nhưng trước tiên phải đưa phu nhân đến nơi an toàn, rồi lập tức đến bệnh viện, không được chậm trễ thêm giây phút nào nữa.”

Hứa Tranh xoay người nhìn về phía phu nhân và Tiết Tứ công tử trên sàn thuyền.

Chiếc thuyền con kia bị sóng lớn lật nhào làm cả hai người cùng rơi xuống nước, may mà có Tiết Tấn Minh liều mình che chở, nên phu nhân chỉ bị sặc nước hôn mê chứ không bị thương. Sau đó đội tàu tiếp viện luôn chờ chực từ phía xa về kịp cứu mọi người từ dưới nước lên. Ngoài hơn nửa số người hầu bị thương vong thì mọi người đều ổn, Kỳ tiểu thư cũng chỉ bị lạnh quá độ mà tạm thời hôn mê.

Thế nhưng, tìm khắp sông lại không thấy bóng dáng công tử đâu.

Phu nhân còn đang hôn mê, Tiết Tấn Minh dùng tấm thảm bao chặt cô lại, liên tục xoa hai tay cô giúp người cô ấm lên, đôi môi cũng dần dần có chút huyết sắc.

Hứa Tranh biết một khi cô tỉnh dậy, nếu không thấy công tử, nhất định sẽ không đồng ý để thuyền đi. Nhưng nếu còn tiếp tục kéo dài thì giờ thêm chỉ sợ không còn an toàn nữa, truy binh sẽ đuổi tới nơi.

“Tiết tiên sinh, xin anh hãy chăm sóc phu nhân.” Hứa Tranh đứng nghiêm chỉnh, hai gót chân chụm vào nhau, trịnh trọng gật đầu với anh.

Tiết Tấn Minh ngẩng đầu, cũng gật đầu nghiêm nghị, “Anh hãy cẩn thận.”

Ánh mắt khẩn thiết của anh làm Hứa Tranh bỗng thấy xúc động, tự nhiên nảy sinh áy náy, trước kia quá phiến diện, thậm chí lỡ mắng đánh anh bị thương... Lúc này thật thấy hổ thẹn. Thế nhưng bây giờ không cần nói nhiều thêm, đàn ông không cần dùng ngôn ngữ để thể hiện.

Hứa Tranh tiến lên một bước, thân nhiên vươn tay về phía Tiết Tấn Minh.

Thế nhưng cái bắt tay thân thiện này lại rơi vào khoảng không, Tiết Tấn Minh không hề chìa tay ra, thậm chí tầm nhìn cũng không đặt lên người hắn.

Một chút xấu hổ này, Hứa Tranh cũng lơ đãng không để ý, vốn hắn là kẻ thô lỗ trước, mà Tiết Tứ công tử lại tâm cao khí ngạo, cũng khó tránh khỏi bị anh trách móc.

Thuyền bắt đầu di chuyển, sàn thuyền chấn động khiến lòng này phu nhân khẽ động, có vẻ sắp tỉnh lại.

Hứa Tranh nhìn về phía Huệ Thù đang ở trong khoang thuyền, rồi dứt khoát xoay người rời thuyền, dẫn theo vài người leo lên thuyền con, chèo về hướng lòng sông đang phủ mờ khói.

Thuyền lớn gia tốc, gió trên sông cũng mạnh dần, người hầu trên boong tàu nghiêng người nhắc Tiết Tấn Minh, “Bên ngoài lạnh, để phu nhân vào trong khoang nghỉ đi.”

Tiết Tấn Minh vẫn ngơ ngác cúi đầu nhìn Niệm Khanh trong lòng, sau lại tựa hồ như vừa phục hồi tinh thần, lập tức cẩn thận ôm lấy cô, thế mà vừa đứng dậy chân lại như bị hẫng, lao đảo ngã sấp xuống boong tàu ẩm ướt.

“Niệm Khanh!” Anh cuống quýt đưa tay lần tìm người trong lòng, chỉ sợ làm cô bị ngã.

Người hầu bên cạnh vốn muốn đi lên nâng họ dậy, nhưng thấy anh thành bộ dạng này, tức khắc ngăn cả người —— Đôi mắt của Tiết tứ công tử mở rất to, nhưng ánh mắt lại mờ mịt, phu nhân vẫn nằm trong khuỷu tay anh, nhưng anh lại hoảng loạn sờ lên tóc lên khuôn mặt cô, cứ như không nhìn thấy cô.

Đã tảng sáng nhưng sắc trời vẫn chưa sáng tỏ, một tia nắng đầu tiên từ khung cửa sổ rơi xuống hành lang bệnh viện, in bóng người nhàn nhạt lên mặt đất.

Y tá bước nhẹ chân đến gần, đứng sau người con gái nhỏ nhắn này một lúc lâu, mà cô ấy vẫn chưa phát hiện ra, chỉ lẳng lặng ngóng trông vào phòng bệnh qua tấm kính thủy tinh trên cửa.

Hành lang thật tĩnh lặng, vắng vẻ hiu quạnh.

Cách một lớp kính mờ kia, thực ra không hề nhìn thấy bất cứ thứ gì bên trong, nhưng cô vẫn cứ nhìn mãi như vậy.

Cô ý tá trẻ không đành lòng, ho nhẹ một tiếng.

Cô quay người lại, dung nhan vẫn tái nhợt, nhưng nhìn lại thấy càng xinh đẹp hơn lúc ban đêm.

“Bệnh nhân cần tiếp thêm thuốc.” Y tá nhẹ giọng nói, trên tay bưng khay thuốc, ý bảo cô đang đứng chắn cửa. Cô ấy nảy nghiêng người, khẽ đẩy cửa phòng ra, nhìn y tá đi vào kéo tấm màn đang che trước giường bệnh ra... Y tá thấy bác sĩ không ở đây, thì xoay người gật đầu với cô, ám chỉ cô có thể đi vào.

Cô hơi chán chừ, chậm rãi đến gần, bước chân nhẹ nhàng không phát ra tiếng động.

Một người đàn ông đang ngủ sâu trên giường bệnh, ban đêm vừa làm cuộc một phẫu thuật, giờ này thuốc gây mê vẫn chưa tan hết.

Y tá treo bình nước thuốc khác lên, rồi lặng yên nhìn đôi nam nữ trước mắt —— Ban đêm phẫu thuật gấp gáp, chưa kịp nhìn rõ hình dáng người đàn ông, mà lúc này tấm băng gạc trắng tinh phủ trên mặt, che đi hơn nửa khuôn mặt anh, chỉ lộ ra nửa dưới khuôn mặt. Nhìn kỹ thì thấy anh có đôi môi mỏng nhu hòa, sống mũi anh tuấn, đường nét khuôn mặt sáng sủa, nghĩ đây hẳn là một anh chàng đẹp trai hào hoa... Nếu một người như vậy mà mất đi đôi mắt, không còn được nhìn thấy ánh mặt trời nữa, thì thật tàn khốc biết bao.

Y tá không nhịn được mà thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tấn Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Chương 17.2

Người con gái đối diện nghe thấy tiếng thở dài thì nâng mắt lên nhìn, đôi mắt dao động như có sóng nước, lông mi khẽ run rẩy, lo lắng dò hỏi nhìn lại cô.

Một đôi trai gái tốt đẹp như vậy đến ông trời thấy cũng thương xót. Chung quy thì cô y tá vẫn còn trẻ nên dễ mềm lòng, không nhịn được mà tháo khẩu trang xuống, nhẹ giọng nói: “Được phẫu thuật rất kịp thời, nếu vận khí anh ta không quá tệ, hẳn có thể khôi phục...”

“Úc Văn.” Giọng nói nghiêm khắc của bác sĩ từ cửa truyền vào, ngăn lời cô lại.

Cô y tá trẻ tên Úc Văn sợ hãi cúi đầu xuống, thấy bác sĩ bước nhanh vào, lúc nói chuyện với cô gái kia lại cực kỳ kính cẩn, “Bệnh nhân bây giờ còn chưa thích hợp để thăm hỏi, ngài cũng cần nghỉ ngơi, mời ngài về phòng bệnh trước.”

Người con gái yếu ớt trầm tĩnh kia gật đầu, nhưng vẫn nhìn chăm chú người đàn ông đang ngủ say kia một lúc lâu, sau đó mới quay người đi.

Úc Văn đưa cô ra ngoài, bước chậm chậm sau cô, muốn nói vài câu an ủi, nhưng lại không biết lên tiếng thế nào.

Nhưng cô gái kia lại hỏi “Anh ấy sẽ mù sao?” Giọng nói thản nhiên nhưng âm điệu lại trống rỗng.

“Tôi nghĩ là không.” Giọng Úc Văn cũng chẳng hề chắc chắn.

Cô kia nghiêng người quay đầu nhìn cô.

Dưới ánh nhìn của cô, Úc Văn cảm thấy một sức ép vô hình, lấm bầm, “Giác mạc bị tổn thương không quá nghiêm trọng, nhưng bây giờ chưa thể chắc chắn, phải đợi thêm bốn năm ngày, tháo băng xuống...”

“Đến lúc đó nếu vẫn không nhìn thấy, có phải sẽ vĩnh viễn không thể nhìn được nữa?” Giọng cô từ tốn, từng câu nói đều rất rõ ràng.

Úc Văn chần chừ chốc lát, rồi yên lặng gật đầu.

Đến đây cô không nói thêm nữa, đi thẳng về phía trước, bước chân càng lúc càng nhanh, khiến Úc Văn suýt không theo kịp.

Úc Văn thấy cầu thang phía cuối hành lang, không nén được mà nhắc nhở, “Ngài, cẩn thận!”

Lời còn chưa dứt đã thấy cô vấp xuống bậc thang, lao đảo ngã quỵ gối xuống.

Úc Văn cuống quýt chạy đến đỡ cô, còn cô thì cúi thấp đầu, bả vai cũng run nhè nhẹ.

“Phu nhân đừng quá lo âu, tiên sinh sẽ khỏe lên thôi, nhất định sẽ khỏe lại.” Úc Văn dịu dàng khuyên nhủ an ủi.

Nhưng cô chỉ nghẹn ngào.

Úc Văn giật mình, bỗng dưng nhớ lại, đoàn người này nửa đêm khuya khoắt vội vã nhập viện, có vẻ thân phận rất bí ẩn, làm kinh động đến viên trưởng suốt đêm. Khi đó từng nghe thấy tùy tùng của họ gọi người con gái này là phu nhân, còn người đàn ông kia lại gọi là Tứ thiếu, nên cô nghĩ có lẽ họ là vợ chồng.

“Xin lỗi, tôi nhầm rồi.” Úc Văn á náy nói, khó kiềm chế lòng tò mò hỏi, “Người đó là anh của ngài sao?”

“Anh ấy...” Người con gái mỹ lệ ngẩng mặt, hai mắt đầm lệ hoảng hốt, giọng nói như cứng lại, “Anh ấy là...”

Cũng không biết, nên nói là ai.

Người thân hay bạn thân, là anh mà cũng không phải là anh.

Trải qua ngàn ấy năm, anh vì cô mà vứt bỏ hết thảy, đổi về một thân một mình cô cút, cho tới giờ sẹo đau vẫn từng lớp chồng lên nhau, nhưng lại chẳng là gì của cô.

Năm ngày qua, dường như cả đời cũng chưa từng chờ đợi lâu đến vậy.

Và sự chờ đợi này, cũng như là cả đời này chưa từng bị dày vò trong bất lực đến vậy.

Đôi mắt của Tứ thiếu có thể khôi phục hay không, ngay ngày mai khi tháo lớp băng kia ra sẽ biết.

Bình sinh chưa bao giờ cầu xin chúa trời thần Phật điều gì, vậy mà khi nghe thấy tiếng chuông nhà thờ vang lên cách đây không xa, rồi lại nhìn cánh chim mệt mỏi dưới ánh hoàng hôn lướt qua mái hiên, thì Huệ Thù đứng lặng ở cuối hành lang cũng không kìm được mà đan hai bàn tay nắm trước ngực, khấn cầu về phía bầu trời xa xa.

Thời khắc này, có lẽ cũng chỉ có sức mạnh của thần linh mới có thể cứu vớt người khỏi khổ cực, nhân từ ban ân cho chúng sinh.

Tử thiếu, Tử Khiêm, Hứa Tranh, phu nhân... Bọn họ không đáng phải chịu những khổ nạn bất công này.

Một đường đồng hành với nhau, cuối cùng cũng bước đến được nơi bình an, nhưng lại mất tin tức của Tử Khiêm và Hứa Tranh, hai người họ sống chết chưa biết, mà Tử Thiếu lại thương nặng, chỉ còn cô và phu nhân canh giữ ở bệnh viện này, ngày đêm đợi chờ những tin tức hoặc rất tốt hoặc rất xấu truyền đến.

Mặc dù đã đến được vùng quản lý của Hoắc Soái, nhưng phu nhân vẫn chưa biểu lộ thân phận, phía bệnh viện chỉ biết nhân vật quan trọng đến, dốc hết sức để giúp đỡ, chứ cũng không nghĩ rằng đích thân Hoắc phu nhân đến — bởi lúc này ở Yên Thành, từ báo chí đến phố chợ, khắp nơi đều xôn xao một tin đồn vô cùng nghiêm trọng: Phu nhân Hoắc Trọng Hanh rơi vào cảnh hiểm nguy, bị tập kích chết tại phương Bắc.

Dù là Đông Hiếu Tích hạ thủ hay chính là tội ác của Đông Sâm Huân đi nữa, thì trách nhiệm về vụ huyết án này cũng rơi vào đầu cha con họ Đông.

Hoắc Soái đa tình người đời đều biết, chỉ sợ đang vô cùng giận dữ, vì hồng nhan quyết nợ máu phải trả bằng máu. Bây giờ, sáu trấn miền Bắc thần hồn nát thần tính, nơi nơi đều loạn truyền Hoắc Trọng Hanh sắp điều quân bao vây toàn miền, sẽ gấp lại Đông Soái trong đao máu. Còn quân phiệt trên khắp miền Bắc đều bị kinh hãi, tự mình cầm binh đề phòng, họ đều biết một khi trận ác chiến xảy ra, nửa giang sơn này sẽ lại bị gột rửa một lần nữa, rồi không biết kẻ nào sẽ là người cười cuối cùng.

Chỉ nháy mắt, hoàng hôn buông xuống, ngày lại tới.

Huệ Thủ chậm rãi xoay người đi xuyên qua hành lang tĩnh mịch, bên tai lại nghe thấy tiếng nhạc văng vẳng đâu đây.

Kim nháy chạm xuống đĩa nhạc, tiếng nhạc tràn ra một vũ khúc du dương.

Khúc nhạc đó nhẹ nhàng vui vẻ, tựa như thời thế vừa chuyển dời, như nắng chiều rực rỡ đang rơi xuống người, ngập tràn hương cỏ cây, chim ruồi bay lượn, dây hoa lan rừng quấn theo làn váy của cô gái.

Tiếng nhạc này phát ra từ phòng bệnh của Tử Thiếu, còn lảng máng có tiếng cô gái đang nói cười, “Được rồi được rồi, cuối cùng cũng phát được nhạc!”

Huệ Thủ đẩy cửa phòng đang khép hờ ra, nhìn thấy cô y tá Úc Văn cúi người điều chỉnh cái máy hát đã cũ, còn trên ghế cạnh cửa sổ là Tử thiếu đang mỉm cười lắng tai nghe, Hoắc phu nhân ngồi ngay cạnh anh, nụ cười trên môi còn rõ ràng hơn.

Hoàng hôn vắng lặng bỗng trở nên ấm áp như xuân về.

Cảm giác như họ không phải ở trong căn phòng bệnh này, cũng không hề có nỗi lo sầu thương bệnh, từ sáng sớm đến chiều tối chỉ có một màu tươi vui hòa hợp, như người vợ xinh đẹp đang cười tươi tắn với chồng mình.

“Huệ Thủ đến rồi.” Hoắc phu nhân vừa đưa mắt trông thấy cô, mỉm cười nói, “Cô xem Úc tiểu thư mang đến cái gì này.”

Mặc dù cười tươi như hoa, nhưng vẫn không che được quang âm dưới mắt cô do thức trắng đêm không ngủ mà tích tụ thành. Mấy ngày qua, trông cô càng gầy gò hơn. Huệ Thủ gương cười, thuận tay sờ lên cái máy đĩa hát lại chạm vào dây bụi. Úc Văn hơi xấu hổ, “Đề lâu thế rồi, không ngờ vẫn nghe được.”

“Món quà này thật đặc biệt,” Tử thiếu cười dịu dàng, “Cảm ơn cô, Tiểu Úc.”

Úc Văn mặt ửng đỏ như ráng chiều.

Huệ Thủ ngẩn ra nhìn cô ấy, rồi lại quay đầu nhìn Hoắc phu nhân.

Hoắc phu nhân cúi đầu bên tai cô nói khẽ, “Hôm nay là sinh nhật anh ấy.”

Huệ Thủ buột miệng kêu lên, “Hà, thì ra là hôm nay!”

Tử thiếu cười nhẹ, “Tiểu Thất định tặng tôi cái gì đây?”

Huệ Thủ lập tức ngưng ngừng, nhưng lại thấy anh hơi nghiêng mặt đi, khóe môi khẽ nhếch lên, dù trong lúc trêu ghẹo cũng không giấu được vẻ phóng khoáng trên khuôn mặt.

Con người phong thái như ngọc, có gặp gió táp mưa sa cũng không nghiêng ngã.

Cho dù trắc trở đến đâu cũng không làm thay đổi vẻ tự nhiên cởi mở của anh, dù bản thân có trải qua chuyện gì thì nụ cười vẫn luôn giữ trên môi anh.

Lòng khổ sở vô cùng nhưng Huệ Thủ vẫn kìm nén, nhẹ nói, “Em chỉ có món quà này...” Cô nói rồi nghiêng người ôm lấy cổ anh, môi dịu dàng chạm lên má anh.

Anh ngẩn ra, rồi chợt nâng cao cằm, khẽ hôn lên trán cô.

Trước khi nước mắt rơi xuống, Huệ Thủ vội buông tay lùi lại, cổ nén khóc, cười nói, “Sinh nhật vui vẻ.”

“Cảm ơn, em cũng phải vui vẻ đây.” Tứ thiếu mỉm cười.

Nước mắt Huệ Thù rơi xuống, lặng lẽ xoay người đi ra ngoài.

Úc Văn chẳng biết đã rời đi từ lúc nào.

Chỉ còn Niệm Khanh lặng lẽ ở phía sau anh.

Anh cũng không quay đầu, giọng nửa cười nửa không, “Còn món quà thần bí nào nữa à?”

Người phía sau không đáp, cô chậm rãi đi đến trước mặt anh, nhẹ nhàng nói, “Chỉ cần em làm được, và chỉ cần anh muốn.”

Nụ cười trên môi anh cứng lại.

Chiều muộn buông xuống dày hơn, ánh sáng dần lui tắt, hai bóng người cùng chìm vào bóng tối.

Chiếc đĩa hát vẫn xoay tròn, xoay hết một vũ khúc, trong bóng đêm lại vang lên điệu Waltz hoa lệ.

Anh nở một nụ cười nhàn nhạt, “Vậy thì, em nợ tôi một điệu nhảy.”

Ba năm trước đây, bao công sức thiết kế buổi vũ hội kia lại tác thành cho đôi mỹ nhân anh hùng, làm nên một giai thoại có một không hai, và cũng giúp cô đạt được mục đích, để rồi cô quyết tuyệt quay người đi. Chỉ còn duy nhất người bạn nhảy bị bỏ rơi kia, mãi không quên được điệu nhảy đó vốn là của anh.

Điệu Waltz trong đêm, hai người dựa vào nhau.

Niệm Khanh nhắm mắt, nước mắt đầm mi, “Vâng, em vẫn nhớ vũ khúc kia.”

Cô vươn tay, ngón tay chạm vào lòng bàn tay anh.

Anh chậm rãi đứng dậy, cầm lấy tay cô.

Cô nhanh nhẹn dựa vào khuỷu tay anh, tay anh đỡ bên hông cô như đang nâng mảnh tuyết mỏng.

Vũ khúc vang lên, điệu nhạc hoa mỹ xuôi như nước chảy, trong căn phòng nhỏ hẹp không ánh sáng này, anh nắm tay cô, dẫn cô theo bước nhảy của mình, xoay người, tiến rồi lùi... Khoảng cách giữa hai người chợt xa chợt gần, nhịp nhàng mà uyển chuyển.

Một bản nhạc êm ái trầm bổng, cứ xoay rồi lại bước lùi.

Đầu ngón tay áp trong lòng bàn tay, cứ chợt nóng lại lạnh.

Hơi thở ai đang vương vấn bên tai, là mái tóc ai thơm dịu như lan.

Điệu Waltz tựa như một tấm lụa mềm mại trải rộng trong bóng đêm, cả gian phòng tối tăm như đang nở bung ngàn đóa hoa, biến nơi đây thành một ảo mộng không thực, để bao ánh sáng rực rỡ lấp lánh khắp nơi nơi, để thời gian ngưng đọng lại; một bước nhảy xoay tròn kéo cả hai bóng người cùng bay lượn, trong bóng đêm cùng vượt qua thiên nhai mà gần nhau trong gang tấc, cuối cùng cũng ôm được nhau.

Bạn đang đọc truyện *Y Hương Tán Ảnh Hệ Liệt* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.